

မဟူရာ

(လုံခြုံစေ)

မျှဝေခံစား အချစ်များစွာ

LnE

မဟူရာ (လွိုင်ကော်)

မျှဝေခံစား အချစ်များစွာ

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၃၀၅၀၉၀၉

မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၃၉၄၁၀၀၉

၂၀၀၀ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ

ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး - ၁၀၀/-

အုပ်စေ့ - ၅၀၀အုပ်

ထုတ်ဝေသူ ... ဦးကျော်လှိုင်(၀၃၈၈၇)၊ စေတနာစာပေ အမှတ်(၅၉)၊ ၁၉-လမ်း၊ လသာဗြူနယ်၊ ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်သူ ... ဦးကျော်လှိုင်(၅၅၇၃)၊ စေတနာ-OFFSET အမှတ်(၅၉)၊ ၁၉-လမ်း၊ ရန်ကုန်။

၈၉၅.၈၃

မဟူရာ(လွိုင်ကော်)

မျှဝေခံစား အချစ်များစွာ/မဟူရာ(လွိုင်ကော်)-ရန်ကုန်။

စေတနာစာပေ၊ ၂၀၁၀။

၄၄၀- စာ၊ ၁၂x၁၈ စင်တီ။

(၁) မျှဝေခံစား အချစ်များစွာ

စေတနာစာပေ၏ နှစ်ပတ်စာရင်းစာစဉ်

မဟူရာ (လွိုင်ကော်)

မျှဝေခံစား အချစ်များစွာ...

စကားလုံးတိုင်းကို
 ပန်းတစ်ပွင့်ချင်းပမာ
 မြတ်နိုးစွာသိ၍
 နလုံးသားတွင် ပန်ဆင်စေသည့်နယ်
 နားထောင် နေမိခြင်းသည်
 နလုံးအိမ်ဆီမှ
 တိုးသက်လျှို့ဝှက်ခြင်းများဖြင့်
 ထုံမွန်းနေသော
 မြတ်နိုးမှု၏ အထိမ်းအမှတ်တစ်ခုပါတည် ...

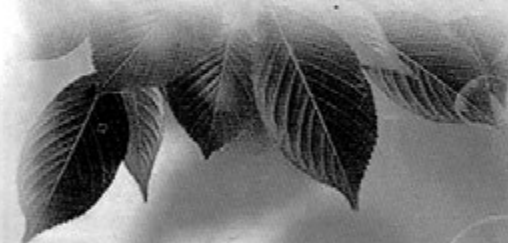
အပင်တွင် ဝေသောပန်း
 ပင်ခြေတွင် ကြွေသောပန်း
 ပန်းစံကားတို့၏ ရနံ့တွေ ကဖြင့်
 တသော့သော့ နှင်
 တသွင်သွင်ဖြန့်၍
 လေပြေနနှင့် အတူ
 တိုးသက်ခိုင်လာနေကြချေသည်တကား ...။

မြတ်နိုးနေတာကို
 ဝဋ်ဆိုတဲ့အရာနဲ့ နှိုင်းရက်တယ် မှီ...
 ချစ်ခြင်းဟာ ဝဋ်မဟုတ်ဖူး...
 မျှဝေနားလည်ပေးတာ...
 မြတ်နိုးတာ...
 မခွဲနိုင်တာ...
 အဲဒါတွေကို
 ဘယ်တော့မှ
 ဝဋ်ဆိုတဲ့အရာနဲ့ မနှိုင်းပါနဲ့ မှီ...။

ရှေ့ဆက်ရမယ့် ခရီးအတွက်
 အချစ်ကို ယုံကြည်အားကိုးတဲ့
 ခြေလှမ်းတွေနဲ့
 ဒီနေ့ရက်မှာ
 မောင်တို့ ခြေလှမ်းကိုစကြမယ်...။
 အနာဂတ်ထိတိုင်
 အဆုံးမသတ်နိုင်တဲ့
 ခြေလှမ်းတွေ အဖြစ်နဲ့ပေါ့ မှီ...။

လုံခြုံလွန်းသည်နှင့်အမျှ
 နူးညံ့သော အချစ်
 ခိုင်တည်သောအချစ်
 အေးမြသော အချစ်တို့ဖြင့်
 ပြည့်ဝလွန်းခြုံရာ
 ဖောင့်ရင်ခွင်မှာ
 ခိုဝင်ခွင့်ရသည်မို့
 ဤဘဝကို...
 ကံကောင်းလွန်းစွာ
 ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရသည်ဟု
 ခင်မိခံယူပါသည် မောင်...။

လက်တွဲဆိုတာ ဖြုတ်၍ ကိုမရလောက်အောင်
 ခိုင်မြဲလွန်းသည့် အချစ်တစ်ခုသည်...
 နှလုံးသားဆီမှ ဖြစ်တည်ရသည်ဆိုပေမယ့်
 အရှိန်ဩဇာလွှမ်းမိုးခိုင်တည်လွန်းလျှက်
 အင်အားကြီးမား လှချေသည်...။
 ဤသည်ကိုအချစ်ဟု ခေါ်လျှက်
 အချစ်သည် မရှိမဖြစ်သော အရာ...
 ညှို့ဝင်ပိုင်စိုးနိုင် စွမ်းသော အရာ...
 မွန်မြတ်အေးချမ်းသော အရာဖြစ်ချေသည် တကား...။

ညအချိန်မှာ...

အပြာရောင်ဖယောင်းတိုင်ကြီး တစ်တိုင်ကို
လသာဆောင်ရှိ စားပွဲငယ်လေးမှာ
စိုက်ထူလင်းလက်စေရင်း
မောင်နှင့်မိ သည်
ညလယ်စာတစ်ခုကို
ကြည်နူးစွာ ကျင်းပနိုင်ခွင့်ရသည့်အတွက်
မို့...ကံကြမ္မာကိုကျေးဇူးတင်ရပါသည်...။

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပျိုကျွေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပျိုကျွေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်နီဇီး အဆိုပြုဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံသား ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ပိတ်မေါ၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှု ခွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိုက္ကဖြင့်မားရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်ဖြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

မမူရာ (လွိုင်ကော်)

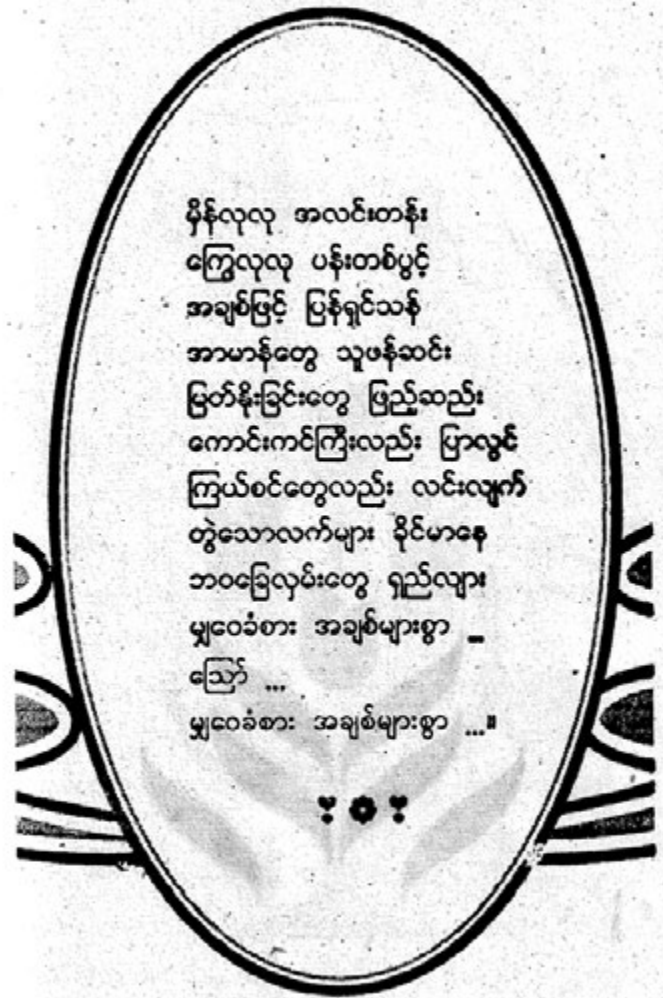

ပိစဉ်သူ
မောင်ကျော်လွိုင်
စေတနာစာပေ

၇
(၇၀၀၀၀၀)

မိုးလှိုင်

မိုးလှိုင်လှ အလင်းတန်း
ကြွေလှလှ ပန်းတစ်ပွင့်
အချစ်ဖြင့် ပြန်ရှင်သန်
အာမာန်တွေ သူဖန်ဆင်း
မြတ်နိုးခြင်းတွေ ဖြည့်ဆည်း
ကောင်းကင်ကြီးလည်း ပြာလွင်
ကြယ်စင်တွေလည်း လင်းလျက်
တွဲသောလက်များ ခိုင်မာနေ
ဘဝခြေလှမ်းတွေ ရှည်လျား
မျှဝေခံစား အချစ်များစွာ ...
ဪ ...
မျှဝေခံစား အချစ်များစွာ ...။

အခန်း(၁) ခွေ

“နာမည်က ခင်မိုနော်”

အကြည့်သည် စူးရှလွမ်းမိုးရိပ်များဖြင့် ပြည့်ဝနေလျက် လိုလားရိပ်လျှော့ပါးလွန်းနေတာကို ခင်မို အလိုလိုသိနေသည်။ ရွှေရောင်ကနုတ်ထွင်း ပေါင်ကွပ်ထားပါသည့် ကြက်သွေးရောင် ဆိုဖာရှည်ကြီးထက်မှာ ထိုင်နေပါသည့် မေမေကြီး ဒေါ်မိမိ ခင်၏ စူးရှတောက်ပလွန်းသော အကြည့်များအောက်မှာ နစ်မြုပ်သိမ်ငယ်နေရချေသည့် လက်ရှိအချိန်တစ်ခု အတွင်းမှာ ခင်မိုအားငယ်နေရတာတွေပဲ ရင်ထဲမှာ ပြည့်သိပ်နေသည်။

အိမ်နေရင်းပင် ပိုးရင်ပုံးလက်စက နဲ့သာရောင်။ သစ်လွင်တောက်ပသော ပါတီတံဆင်ထဘီ၊ အိမ်စီးဖိနပ်အဖြစ်ကတ္တီပါခံထူ သဲကြိုးပန်းထိုး ဖိနပ်ဖြင့် ရှိနေပါသည့် မေမေကြီးသည် ရှည်အိအိဆွဲကြီး ထူထူတုတ်ခဲခဲကြီးဖြင့် ခန့်ခန့်ကြီး ရှိနေလျက်။ နဂါးခေါင်းလက်ကောက် ပျောထူထူအိအိကြီးကို နှစ်ကွင်းဆင့်၍ ပင် ဝတ်ထားသေးသည်။ စိန်လက်စွပ်ဆိုတာကလည်း အပွင့်သေးမဟုတ်။ သိပ်သိပ်ခဲခဲရှိသည့် တစ်ပွင့်တည်းသော အပွင့်ကြီးစိန်

လက်စွပ်ကြီးပါ။ နားကပ်ကျတော့လည်း စိန်ပွင့်ကြီး အိနေအောင် ရှိနေသည်ပါပဲ။

ဆံထုံးမြင့်မြင့် ထုံးထားကာ ဆံထုံးကို ခွေပတ်၍ စံပယ်ကုံး သုံး၊ လေးကုံးလောက်က မွေးလွလွဖြင့် ရှိနေကြတာမို့ မေမေကြီးကို မြင်နေရသည်က ရုပ်ရှင်ထဲက တကယ့်ချမ်းသာ လွန်းပါသည် မင်းသမီးကြီးတစ်ယောက်ပမာ သရုပ်ဆောင်ထား ရာ မြင်ကွင်းဆန်နေသည်။ ခုမြင်နေရသည်က ရုပ်ရှင်ထဲက သရုပ်ဆောင်တာမျိုး မဟုတ်ဘဲ တကယ့်အဖြစ်ထဲက ဖြစ်နေပေ မယ့်။ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားကြီး တစ်ကားထဲက ဆွေကြီးမျိုးကြီး၊ ချမ်းသာခြင်းမက ချမ်းသာလွန်းနေသည့် ဇာတ်ကွက်တစ်ခုကို ခံစားမြင်နေရသည့်နယ် ဖြစ်နေ၏။ ဪ ... ခင်မို့အတွက်က ခုလို စိန်တွေမွန်းတောက် ခုံထည်လွန်းနေပါသည် မြင်ကွင်းမျိုး ဆိုတာက ရုပ်ရှင်ထဲမှာသာ သရုပ်ဆောင်နေသည့် မင်းသမီးကြီး တွေကိုပဲ မြင်ဖူးခဲ့တာမို့ ...။ ခု ... အစစ်ကို တွေ့နေသည် တောင်မှ ရုပ်ရှင်ထဲက ပြကွက်ကိုပဲ မြင်ယောင်ခံစားနေမိရခြင်း ပါတည်း။

ခေါင်းလေး ငဲ့ချထားမိရင်း ခင်မို့ ရင်ထဲမှာ ကြောက် နေတာပဲ ရှိနေသည်။

ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားထဲက မင်းသမီးကြီးကို သရုပ် ဆောင်နေသမျှ ဟန်ကောင်း ဟန်ပါလိုက်တာဟု ငေးကြည့်နေရ စဉ်တုန်းကဖြင့် ခုလိုကြောက်နေတာမျိုး ဘယ်နှယ်လုပ်၍ ရှိနေနိုင် ပါမည်တဲ့လဲလေ။ ခု ... တကယ့် ခင်မို့ရှေ့တည့်တည့်မှာ စူးရှ လက်တောက်နေသည့် မျက်ဝန်းများဖြင့် ငဲ့မိုး၍ လွမ်းမိုးကြည့်ဖြင့်

ကြည့်နေပါသည်။ မေမေကြီးကိုကျတော့ နောက်တစ်ခါ မော့ကြည့် ဖို့ဆိုတာ အားအင်ပင် မရှိတော့သည့်နယ်ပါ။ ကြမ်းခင်းကော်ဇော ထူကြီးကိုပဲ ငဲ့မိုးငေးစိုက်ကြည့်နေမိရရင်း ရွာကိုသာပြေး၍ သော့ သော့ပြန်လိုက်ချင်သည်ပါပဲ။

“မေးနေတာ ဖြေလေ ခင်မို့”

ဩဇာရိမ်လွမ်းသော အသံကြောင့် ခင်မို့ကိုယ်လေး သိမ့်ခနဲ ဖြစ်ချင်သည်။ ခေါင်းလေး ပိုငဲ့ကျသွားရကာ ...

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ ခင်မို့ပါ မေမေကြီးရှင်”

ဒေါ်မိမိကြီးရှေ့ ရောက်လျှင် ရိုရိုသေသေ ဖြေဖို့ ပြောဖို့၊ မေမေကြီးဟု ခေါ်ဖို့၊ ဇောဇောကတည်းက ဘာဘာက မှာ ထားတာမို့ ခင်မို့ တရိုတသေလေးဖြေခြင်းပါ။ တကယ်က ဘာ ဗမာထားလည်း တရိုတသေ ဖြေရမည်သာ။ ခင်မို့က ဤစနုကူး ရိပ်အိမ်ကြီးမှာ နေခွင့်ရဖို့ မေမေကြီးရှေ့မှာ အားငယ်ပါးငယ်လေး ရောက်လာရပါသည့်ဘဝ မဟုတ်ပါလားလေ။

“ကြည့်ရတာ မိန်းကလေးက ကြောက်နေပုံရတယ်၊ အင်း ... အဲဒါကိုတော့ မမကြီး ကြိုက်တယ် မောင်ရွှေဘော်၊ အကြောက်ဆိုတာ ရှိရမယ်လေ၊ မောင်ရွှေဘော်ရဲ့ညီမဆုံး လို့ ရွာပြန်ခွင့် တောင်းတုန်းကတော့ မမကြီး ခွင့်ပြုလိုက် တာ မှန်ပေမယ့် ဒီလို တူမကို ခေါ်လာဖို့တော့ မမကြီး ခွင့်မပြုထားခဲ့ဘူးဆိုတာ မောင်ရွှေဘော် သိတယ်နော်၊ မောင်ရွှေဘော်ကလဲ ခွင့်တောင်းခဲ့တာ မရှိခဲ့ဘူးလေ၊ တူမ တစ်ယောက် ရှိတယ်ဆိုတာတောင်မှ မမကြီး သိထားရတာ မှ မဟုတ်ဘဲ”

မေမေကြီးက ခပ်တည်တည်ပဲ လေသံမှန်မှန်ဖြင့် ပြောနေတော့ ဘာ ခေါင်းငုံ့ချထားရှာပါ၏။ လူ့ဘဝကျောတစ် နေရာစာအတွက် သိမ်ငယ်လှချေသည်ကောဟု ခင်မို့ မျက်ရည်ဝဲ ချင်သည်။

သူဆင်းရဲ ဘာ ခမျာမှာလည်း စန္ဒကူးရိပ်မှာ ဥယျာဉ်မျိုးအဖြစ် လုပ်ကိုင်ရသည်မို့ ကိုယ့်ဆွေမျိုးစဉ်ဇယားကို ဘယ့်နယ်လုပ်၍ အစကတည်းက မေမေကြီးကို ပြောပြထားဝံ့ပါ မည်တဲ့လဲလေ။

ကိုယ့်ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ အကြောင်း စိကပတ် ကုံး ပြောရမှာထက် ပန်းပင်လေးတွေ စိုက်ပျိုးဖို့သာရှိသည့် ဘဝ မဟုတ်ပါလား။

“ညီမလေးက မုဆိုးမပါ။ ခင်မို့ လေးနှစ်သမီးမှာ သူ့အဖေ အပူရုပ်ဖျားပြီး ဆုံးတာပါ။ ခင်ထွေး ခမျာ သမီးလေးနဲ့ အတူနေ၊ စက်ချုပ် ဘာချုပ်နဲ့ နေခဲ့ရတာပါ မမကြီး။ သားအမိနှစ်ယောက် စားသောက်လောက်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော် ဒီမှာ ဥယျာဉ်မျိုး လာမလုပ်ခင်ကတည်းက ခင်ထွေး မုဆိုးမ ဖြစ်တာပါ။ မြို့ပေါ်အလုပ်ရှာထွက်မယ်၊ ညီမကို ပြန်ခေါ်မယ်ဆိုပြီး ကျွန်တော် ရန်ကုန် ရောက်ခဲ့တာပါ။ အလုပ်ကလည်း ရှာမရ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာပဲ အရိပ်ကို ခိုပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ စားပွဲထိုးပဲ လုပ်ရ လုပ်ရဆိုပြီး ရှိနေခဲ့ရာက မမကြီး ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း ရောက်ရောက် လာရင်းနဲ့ ဆရာတော်ဘုရားနဲ့ စကားစပ်မိရာက စန္ဒကူး မှာ ဥယျာဉ်မျိုးတစ်ယောက် လိုတယ်ဆိုတာလဲ ပြောဖြစ်

ကြ။ ဆရာတော်ကပဲ အဲဒီအလုပ် လုပ်မလားလို့ မေးတာမို့ ကျွန်တော် ဒီကို ရောက်ဖြစ်ခဲ့တာပါ”

ဘာ၏အသံက ခဗေယယ နိုင်နေသည်။ မေမေကြီး တော့ ငြိမ်နားထောင်နေပါ၏။ တစ်ချက် တစ်ချက် ခင်မို့ကို ကြည့်သည်။ မဝံ့မရဲလေး မော့အကြည့်မှာ ခပ်စူးစူး ကြည့်နေသည့် အကြည့်နှင့် တိုးတာမို့ ခင်မို့ ကမန်းကတန်းလေး ခေါင်းငုံ့ချလိုက် သည်ပါပဲ။

ရင်ထဲမှာ မေမေကို သတိရနေသည်။ တကျောက် ကျောက်ဖြင့် စက်လေးတစ်လုံးဖြင့် စက်ချုပ်ပါသည့် မေမေ။ ခင်မို့ကိုလည်း စက်ချုပ်ကအစ ပန်းထိုး ဇာထိုးလေးတွေ သင်ပေး ပါသည့် မေမေ။ ရုပ်ရည်လေး လှပပါသည့် မေမေ။ မေမေသည် အရွယ်မတိုင်မီမှာပင် ဆုံးပါးခဲ့ရသည်ဟု ခင်မို့ထင်သည်။ အသက် သုံးဆယ်ရှစ်နှစ်ပင် မပြည့်သေးခင်မှာ မေမေသည် ရုတ်တရက် ဆုံးပါးခဲ့၏။ စက်ချုပ်ပြီး ညနေစောင်းလေးမှာ မေမေ ရွာချောင်း နေရာလေးမှာ ရေသွားချိုးသည်။ ခင်မို့တို့အိမ်လေးနှင့် ချောင်းလေး တာ မလှမ်းလှ။ ရေချိုးဆိပ်လေးမှာ မေမေ ရေချိုးပြီး ပြန်လာခဲ့ တာ အဝတ်အစားလဲတော့ အင်္ကျီထူ ထပ်၍မဝတ်ဖြစ်။ ဝိုင်သား ငေါင်းပုံးအင်္ကျီ လက်စကလေးဖြင့် သနပ်ခါးရေကျဲလေးဖြင့် မေမေ သည် လန်းဆတ်နေသည့်နယ် ရှိနေသည်ပါပဲ။

စက်ချုပ်ထားခဲ့တာမို့ အညောင်းပြေအောင် ခဏ လဲတော့ ခင်မို့ နှိပ်ပေးသေးသည်။ သားအမိနှစ်ယောက် ထမင်းစား ပြီးချိန်မှာ မိုးက ဝေါခနဲရွာ၏။ မေမေ အိမ်ရှေ့ဝရန်တာ နေရာ လေးမှာ ခုံလေးယူချ၍ ထိုင်ငေးနေသည်။

“သမီးဖေဖေဆုံးတာ ခုလို မိုးကာလပေါ့၊ နေ့ခင်းဘက် ပူလိုက်တာမှ ခြစ်ခြစ်တောက်၊ ကိုကျောဝေ လွယ်ကပြန် လာ၊ ညနေခင်း ရေမိုးချိုး၊ ထမင်းစားတော့ အကြောင်းပဲ၊ ခုလိုပဲ မိုးတွေရွာချလိုက်တာ ငြိမ်းစား ငြိမ်းစားကြီး ဖျား တော့တာ၊ အပူရှပ်ဖျားတယ်လို့ ဆရာဦးသော်တာက ပြော တာပဲ၊ ယုံတောင် မယုံချင်ဘူး ခင်မို့ရယ်” *Handwritten notes*

Handwritten note: 不來

မေမေ ခပ်ညည်းညည်း ပြောသည်။ အိမ်တံခါးဝ နေရာလေးမှာ ခင်မို့ ထိုင်နေသည်။ ခင်မို့ ခြေထောက်လေးတွေ က ဝရန်တာနေရာမှာ အလိုက်သင့်ချထားကာ ငြိမ်သက်နေမိရစဉ် ခိုက် ခြေဖမိုးလေးတွေထက်မှာ မိုးစက်မိုးမှုန်တို့ လှမ်း၍စဉ်နေကြ တာကို အာရုံမထားမိ။ သတိမထားဖြစ်။ ခင်မို့ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဖေဖေကို လှမ်းနေမိရသည်ပါပဲ။ လေးနှစ်သမီး အရွယ်လေးမှာ ဖေဖေဆုံးခဲ့တာမို့။ ဖေဖေ အရယ်အပြုံးတွေသည် ဝိုးတဝါးမျှဖြစ် လာတတ်ပေမယ့် ဖေဖေဓာတ်ပုံထဲမှ အပြုံးတစ်ခုကြောင့် ဖေဖေ မျက်နှာသည် ခင်မို့အာရုံမှာ ထင်းနေတတ်ပြန်ပါ၏။ ဖေဖေအပြုံး သည်လည်း သစ်လွင်နေတတ်ပြန်ပါ၏။ ဖေဖေ ဆုံးပါးတာ။ ဖေဖေကို မြေချတာတွေကတော့ဖြင့် လေးနှစ်သမီး ခင်မို့အတွက် ဝိုးတဝါးပုံရိပ်များသာ ဖြစ်နေတတ်ပါ၏။

“တကယ်တော့ အဲဒီမိုးမှုန်လေးတွေ၊ မိုးငွေ့တွေကို ခင်မို့ ရော မေမေရော လျှော့တွက်ခဲ့ကြတာ၊ အာရုံမထားမိကြ တာ အမှားကြီး မှားခဲ့တာပဲဆိုတာ သိရချိန်ဟာ သိပ်ကို နောက်ကျသွားပြီ၊ ဘယ်လောက်ထိ နောက်ကျသွားလဲဆို ရင် မေမေ ရုတ်ခနဲ လေဖြတ်တယ်၊ လေဖြတ်လိုက်က

တည်းက လုံးဝသတိမလည်တဲ့အထဲမှာ အဖျားပါဝင်တယ်၊ ပြီးတော့ နောက်တစ်နေ့မှာပဲ မေမေ ဆုံးတယ်၊ မေမေဟာ ဖေဖေကို ဓားစာရင်း ခိုကြို ရွာနေတာကို ဝရန်တာလေး မှာ ရှိနေခဲ့တာ၊ မိုးမှုန်မိုးငွေ့တွေ မိုးစက်တွေ လာလာပြီး လေခဲအတွဲ တိုးဝင်ခဲ့တာ၊ အဲဒါတွေကြောင့် မေမေဟာ *Handwritten notes* ငါ့ကိုချန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ဘဝတစ်ခုထဲကို တိုးဝင်သွားခဲ့ရတာ၊ ခုလောက်ဆို ဟိုးတဝမှာ မေမေဟာ မေမေအလွန်ချစ်တဲ့ ဖေဖေကို ဝင်တွဲနေပြီ ထင်ပါရဲ့။ *Handwritten notes* အဲဒါတွေဖြင့် ခင်မို့ မျက်နှာညည်လည်နေသည်။ ရှင်သည် တာနေ၏။ အားကိုးရာ ပျောက်နေသည်ဟုတော့ မဖြစ်စေရအောင် *Handwritten notes* ဘာဘက်/မား/မတ်မတ် ရပ်ပေးနေပေမယ့်/ခင်မို့ ခိုတွယ်ရာ *Handwritten notes* အားကိုးရာ၊ ချစ်ရိသေရာ မေမေရင်ခွင်ကြီး တစ်ခုကို ပျောက်ဆုံး ခံလိုက်ရတာ အလွန်တရာကိုမှ ဆိုးဝါးချေသည်ပဲ။ မေမေ ... ဟု ဆိုင်းဝင်တိုးထွေရာ ရင်ခွင်တစ်ခု၏ အေးမြမှုနှင့် အားအင်ရှိစေ ခုတွေ၏ နက်ရှိုင်းမှုတွေကို ပို၍ ခုအချိန်မှာ လိုလားတမ်းတနေ ရလေ မျက်ရည်က ဝေတက်လာရလေပါ။ *Handwritten notes*

“အစကတည်းက ခင်မို့တို့ သားအမိကို ခေါ်ချင်ခဲ့တာပါ မမကြီး၊ ဒါပေမဲ့ စန္ဒကူးမှာ လူပိုရယ်လို့ မထားတတ်တာ မို့ အခေါ်ရ ခက်တာလဲ ပါပါတယ် မမကြီးရယ်၊ ခေါ်ရ ပြန်ရင်လည်း နှစ်ယောက်ကို ခေါ်ထားရမှာမို့ပါ၊ မိခင်ထွေး ကလည်း ဟိုမှာပဲ သူ နေချင်တယ်၊ စက်ချုပ်လို့လည်း အဆင်ပြေတယ်၊ သားအမိနှစ်ယောက် နေလောက်စား လောက်ပါတယ်လို့ ပြောရှာပါတယ်၊ ခု ... ခင်မို့ ဆယ်

တန်းအောင်ပြီးတဲ့အထိ မိခင်ထွေး ရွာမှာပဲ နေနေခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော် လမ်းထောက်တဲ့ ငွေကြေးတောင်မှ ခင်မို့ တက္ကသိုလ်ပညာရေးဆိုပြီး စုထားတာပါ။ မောင်ကျော့ဆေ ရှိတုန်းကလုပ်တဲ့ လယ်ကိုလည်း ရောင်းလိုက်ပြီး အဲဒါကို လည် ပိုက်ဆံစုထားတာပါပဲ။ တချို့လဲ ရင်းနှီးသူဆို ငွေတိုးလေးနဲ့ ချေးတာ ငှားတာလေးလဲ ရှိတာပေါ့ ခင်ဗျာ။ ခုလို ရုတ်ကနဲ ခမျာဆုံးပါးတော့ ဒီတုမကို ရွာမှာထားခဲ့ လို့လဲ မဖြစ်တာမို့ ဒီကိုခေါ်လာရတော့တာပါ။ ကျွန်တော် နေရတဲ့ တန်းလျားလေးမှာ တူဝရီးနှစ်ယောက် တူတူနေ ကြလို့လဲ ချောင်ချောင်လည်လည်၊ ကျယ်ကျယ်လွန့်လွန့် ရှိပါတယ် ခင်ဗျာ။ စန္ဒကူးရိပ်မှာလဲ 'ခင်မို့ကို ခိုင်းချင်ရာ ခိုင်းပါ။ လခရယ်လို့ ပေးစရာလည်း မလိုပါဘူး မမကြီး ရယ်။ အရိပ်ခိုရရင်ပဲ ကျေးဇူးကြီးလှပါပြီ။ ဆယ်တန်းအောင် ထားတာကိုလည်း ခင်မို့က အဝေးသင်ပဲ တက်မယ်လို့ ပြောတာမို့ အိမ်မကွာ အိုးမကွာ၊ ဒီမှာ ခင်မို့ ကျွန်တော် အလုပ်လည်းဝင်လုပ်၊ အိမ်အလုပ်လည်း ဝင်လုပ်နိုင်မှာပါ။"

ဟု ဘဘခမျာ ခခယယ ပြောရှာပါ၏။

ခင်မို့ ခေါင်းလေးငုံ့ချထားမြဲ။ မေမေရုပ်ပုံလွှာလေး က တဝေဝေ။ ဖေဖေ ခေါင်းချရာမြေမှာပဲ မေမေ နေချင်သည် ဟု ခင်မို့ကို ပြောပြခဲ့ဖူးသည်လေ။ ခု တကယ့်ကိုပဲ မေမေသည် ရွာကလေးမှာ ကျန်ခဲ့ချေပြီတကား။

ရင်သည်ဆိုနေ၏။ ငိုချလိုက်ချင်သည်။ ဟုတ်သည်။ ဟစ်၍ ဟစ်၍ ငိုချလိုက်ချင်သည်။ မေမေရေ ... ဟု ရင်ကိုခွဲ

၍ အသံတွေ အက်ကျလာသည်အထိ တမ်းတငိုချလိုက်ချင်သည်။ ဒါပေမဲ့ စန္ဒကူးရိပ်မှာ ခင်မို့ ငိုချခွင့်မရှိ။ ဆို့နေသည့်ရင်ကို မနည်းထိန်းနေရသည်။ လှိုက်မောက်တက်နေသည့်ရင်ကို မနည်း အားသုံး၍ ထိန်းနေရသည်။ ဘဘကတော့ ပြောထားသည်ပါပဲ။ မေမေကြီး ခွင့်မပြုချေလျှင်ဖြင့် ခင်မို့နှင့်အတူ ရွာအိမ်လေးမှာပဲ တူတူပြန်နေမည်တဲ့။ အသက်ရလာသည်ပဲရှိစေ။ ကားစပယ်ယာ အလုပ်ပဲရရ အလုပ်ကိုတော့ ရှာမည်တဲ့။ ခင်မို့ကတော့ စက်ချုပ်သည့် အလုပ်လေး ဆက်လုပ်ပေါ့တဲ့လေ။ အသက်ကြီးမှ ဘဘ စပယ်ယာ အလုပ်တွေ ဘာတွေ ရှာလုပ်ရမှာကို ခင်မို့ ရင်ထဲမချီ။ မကြည့်ရက်။ ရွာမှာက ကုန်ကားပိုင်တွေ သုံးလေးငါးအိမ်လောက်တော့ရှိသည်။ သူ့ဒရိုင်ဘာနှင့်သူ။ သူ့စပယ်ယာနှင့်သူ ရှိနေကြသည်ပဲလေ။

ခင်မို့စက်ချုပ်၍ ဘဘကို ကျွေးနိုင်ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ဘဘက နေမည်မဟုတ်။ အလုပ်ကိုရှာလုပ်မည့်အဖြစ်။ ဒါကို ခင်မို့ သိသည်။ ရွာမှာကျတော့လည်း အိမ်လေးတစ်အိမ်မှာ အပျို အရွယ် ခင်မို့ တစ်ယောက်တည်း နေ၍လည်း မတင့်တယ်တာမို့ ဘဘ စန္ဒကူးရိပ်သို့ ဇွတ်ခေါ်လာ၍သာ ခင်မို့ ပါလာခဲ့ရခြင်းပါ။ ခုလည်း မေမေကြီး ဘာပြောချေမည်မသိ။ ဘာကို ဆုံးဖြတ်ချေ မည်မသိ။ ဘဘနှင့်အတူ စန္ဒကူးရိပ်မှာပဲ နေရမည်လား။ ရွာကိုပဲ တူဝရီးနှစ်ယောက် ပြန်ရချေမည်လား မသိ။ နေရဖို့ နေရာတစ်ခု အတွက် ဘဘ ဤမျှအထိ မျက်နှာကျိုး၍ ပြောခြင်းမှာ ခင်မို့ကို မြို့ကြီးမှာပဲ ခေါ်ထား။ အဝေးသင်လည်း တက်ဖြစ်စေချင်၍ဆို တာ ခင်မို့ သိပါသည်။

"အင်း ..."

မေမေကြီးထံမှ တစ်ချက်သည်းသံ ပေါ်လာ၏။
 “ရုပ်လေးကလည်း အချောလေး၊ လိမ္မာဖို့တော့ လိုတယ်
 မောင်ရွှေဘော်၊ ဒါပေမဲ့ နေပုံထိုင်ပုံလေးကတော့ ရိုးသားပုံ
 ရတယ်ဆိုတာ အကဲခတ်မိပါရဲ့၊ အိမ်မှာ လူပိုမတင်ထား
 သလို အလကားလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မခိုင်းတတ်ပါဘူး
 မောင်ရွှေဘော်ရဲ့”

ဟု ပြောလာတော့ ခင်မို့ မော့၍ မေမေကြီးကို
 ကြောက်ကြောက်ဖြင့် ကြည့်မိရပါပြီ။ မေမေကြီး၏ အကြည့်က
 ခင်မို့ထံမှာရှိလိုက်။ ဘာဘယ် ရောက်သွားလိုက်ဖြင့် ရှိနေသည်။
 ဤနေ့မှာပဲ တူဝရိုးနှစ်ယောက် စန္ဒကူးသို့ရောက်ကြခြင်းပါ။ ပစ္စည်း
 လေးချိုးတာနှင့် ဘာ ခင်မို့ကို အိမ်ကြီးသို့ ခေါ်လာခဲ့ခြင်းပါ။

“မောင်ရွှေဘော်လည်း ဒီမှာ လုပ်ကိုင်ခဲ့တာ ဆယ်လေးနှစ်
 လောက်ကောင် ရှိရောမယ်၊ အိမ်ထောင်မပြု ဘာမပြုနဲ့၊
 အေးအေးဆေးဆေး နေတာလည်း မမကြီး မြင်နေရတာပဲ၊
 လုပ်ကိုင်တာလည်း ဒီမှာက အသားတကျ ဖြစ်နေပြီ၊ မမ
 ကြီးလည်း နောက်ထပ်ဥယျာဉ်မှူးတစ်ယောက် ထပ်မရှာ
 ချင်တော့ဘူး၊ မောင်ရွှေဘော်ရဲ့လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ကိုလည်း
 မမကြီး လက်မလွှတ်ချင်ဘူးလေ၊ ဒီတော့ ... သူ့ကို
 စန္ဒကူးမှာ နေခွင့်ပြုမယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူလိမ္မာဖို့တော့ လိုလိမ့်
 မယ် မောင်ရွှေဘော်၊ အိမ်မှာအမိုအခိုအဖြစ် နေရတဲ့သူဟာ
 ဘယ်လိုနေထိုင်ရမယ်ဆိုတာ မောင်ရွှေဘော် သူ့ကို ကောင်း
 ကောင်းပြောပြထားတတ်မယ်လို့လည်း မမကြီး ယုံတယ်၊
 နားလည်ထားတယ်”

ဟု ပြောလာတော့ ခင်မို့ မျက်လွှာလေး ချလိုက်မိ
 ပေါ၏။ ရွာမှအိမ်လေးကို ခင်မို့ တမ်းတလိုက်မိသည်ပါပဲ။ ရွာ
 အိမ်လေးမှာ သားအမိနှစ်ယောက် စက်လေးချုပ်လိုက်ကြ၊ မြဲကျယ်
 လေးမှာ စိုက်ခင်းလေး စိုက်ထားလေသမျှ ပေါင်းသင်မြေဆွရေ
 လောင်းဖြင့် ရှိခဲ့ကြပါသည်။ ဘဝလေးကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီးသည့်
 နောက်မှာ ...”

စန္ဒကူးရိပ်တွင် အစေအပါးဘဝဖြင့် စတင်၍ ရုပ်
 တည်ရပါသည့် ဘဝတစ်ခုသည် လက်ငင်းချက်ချင်း စလိုက်ချေ
 သည့်တကား။

“အဲဒါကိုတော့ စိတ်ချပါ မမကြီးရယ်၊ ခုလို နေခွင့်ရတာ
 ကိုပဲ ကျွန်တော် ဝမ်းသာလှပါပြီ၊ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ၊
 ခင်မို့ ... ညည်းရဲ့မေမေကြီးကို ကတိပေးလိုက်လေ၊ ခင်မို့
 လိမ္မာပါမယ်လို့၊ ငါ့တူမ လိမ္မာတာကို ဘာ ယုံပြီး သိပြီး
 သားပဲဥစွာ၊ ဘာ တာဝန်ယူသလို ခင်မို့ကလည်း ကတိ
 ပေးလိုက်လေ”

ဟု ပြောလာတော့ ဘာကို ခင်မို့ မော့ကြည့်မိ
 သည်။ မျက်ရည်ဝဲနေရင်း ပြုံးကာ ခေါင်းညိတ်ပြနေပါသည့်
 ဘာ။ ခင်မို့ လက်အုပ်လေးချိကာ မေမေကြီးကို အရင်ကန်တော့
 လိုက်ပြီးမှ ...

“ခင်မို့ လိမ္မာပါမယ် မေမေကြီးရှင်၊ ခင်မို့ကို ခိုင်းပါ၊
 ခင်မို့ အားလုံး လုပ်ပါမယ်၊ ပန်းလေးတွေ ခင်မို့ စိုက်ပါ
 မယ်၊ အိမ်အလုပ်တွေလည်း လုပ်ပါမယ်၊ မေမေကြီးကို
 လည်း ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ် ပြုပါမယ်ရှင်”

ဟု ပြောတော့ မေမေကြီး ကြည့်လာသည်က အတန်မျှ တင်းမာရိပ်တွေ လျော့ပါးစပြုလာသည့် အကြည့်မျိုး ဖြင့်ပါ။

“ကောင်းပြီ ... ဒါဆို နောက်ဖေးမီးဖိုဆောင်ဘက်ကို ခေါ် သွားလိုက်ပါ မောင်ရွှေဘော်၊ မထူးနဲ့ မိဥတို့ကိုလည်း တွေ့ပေးလိုက်ပါ။ ကဲ ... ကဲ ... ခေါ်သွား”

ဟု ပြောစဉ်ခိုက် ဘဘ တရိတသေဖြင့် ...

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမကြီးခင်ဗျာ၊ လာ ... ခင်မို့၊ လိုက်နဲ့”

ဟု ပြောရှာပါ၏။ ထိုစဉ်ခိုက်မှာပင် ကားတစ်စီး

ဆင်ဝင်အောက်မှာ ရပ်လာသံ ကြားရတာမို့ ဘဘ ခမျာ မျက်နှာ တချို့ချို့ဖြင့် မေမေကြီး သဘောကျအောင် ပြေး၍ အိမ်တံခါးမ ကြီး၏ မှန်တံခါးချပ်ကြီးကို ဖွင့်ပေးရှာပါ၏။

ခင်မို့ ခြေစုံလေးရပ်ကာ ဘဘကို စောင့်နေရသည်က နောက်ဘက် မီးဖိုဆောင်သို့ သွားဖို့ပါ။

“ဟာ ... ဘဘ ပြန်ရောက်ပြီကိုး၊ ဘယ်တုန်းကရောက် တာလဲ၊ အခုရောက်တာလား၊ နေ့လယ်စာ လာစားတော့ ဘဘတို့ မရောက်သေးပါဘူး”

“မကြာသေးပါဘူး အစ်ကိုလေး၊ ခုလေးတင်ပဲ ရောက်ကြ တာပါ”

တရင်းတနီးနိုင်သော နှုတ်ဆက်သံ။ တရိတသေ ဖြေသံတွေကို ခင်မို့ ကြားနေရသည်။ အကြည့်သည် တံခါးဆီမှာ ရောက်၏။ ထိုတံခါးဆီမှပင် ဘဘလည်း ပြန်ဝင်လာမည်ကိုးလေ။ ဘဘကို အရင်မမြင်ရသေးခင်မှာ ပထမဆုံး ရှေ့မှလျှောက်ရင်

ခပ်ပြုံးပြုံး ဝင်လာပါသည့် သူတစ်ယောက်ကို အရင်မြင်ရပါ၏။ အရပ်မြင့်မြင့်။ ချည်သားရှပ်လက်တို့ အပြာရောင်စင်းနှင့် မီးခိုး ရောင်ဘောင်းဘီကို ဝတ်ထားပါသည့် သူတစ်ယောက်။

အပြုံးသည်ချို၏။ မျက်ခုံးထူထူ။ မေးရိုးပြန့်ပြန့်နှင့် ရုပ်ရည်ကိုက မွန်ရည်သန်ပြန့်လျက် လူချောတစ်ယောက် ဖြစ်နေ သည်ကော။ စောစောက ဘဘ ဖြေသည့်အသံ။ အစ်ကိုလေးဆို သည့် အခေါ်အဝေါ်။ ဒါဆို ... ဒါဆို ... ဤသူသည် မေမေကြီး ၏ တစ်ဦးတည်းသောသား သတိုးနန္ဒ ဆိုတာ ဖြစ်ရမည်။ ဘဘ ပြောပြထားသည်လေ။ မေမေကြီးမှာ သတိုးနန္ဒ ဆိုသည့် သား တစ်ယောက် ရှိသည်တဲ့။

အစ်ကိုလေးဟု တရိတသေ ခေါ်ရမည်တဲ့။ အစ်ကို လေးဆိုသူ၏ မျက်နှာကို ခင်မို့ ကြည့်နေမိသည်က အားငယ် စိတ်ဖြင့်ပါ။ အစ်ကိုလေးသည်ရော ခင်မို့ ဤအိမ်ကြီးမှာ နေမည့် ကိစ္စကို ကြည်ဖြူပါမည်တဲ့လားလေ။ ဘဘကတော့ ပြောပြထား သည်ပါပဲ။ အစ်ကိုလေးက စိတ်သဘောထား မဆိုးပါ။ စိတ်ထား ကောင်းပါသည်တဲ့။ မေမေကြီးက နေခွင့်ပြုချေလျှင်ဖြင့် စန္ဒကူး မှာ ခင်မို့နေရမည်ကိစ္စ အတည်ဖြစ်ပါပြီတဲ့။

အစ်ကိုလေး၏ အကြည့်က ခင်မို့ထံ ရောက်သည်။ ရုတ်ခနဲ အစ်ကိုလေး၏မျက်နှာ ပြောင်းသွားပါ၏။ အပြုံးက လျော့ပါးသွားသယောင် ရှိသည်။ ခင်မို့ကို မြင်လိုက်ရသည့် အတွက် အံ့ဩနေပုံလည်းရသည်။ ခုလို မျက်နှာစိမ်းမိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို စန္ဒကူးရပ်၏ ဧည့်ခန်းအလယ်မှာ ရပ်လျက်သား သေး မြင်လိုက်ရချေလိမ့်မည်ဟုလည်း မျှော်လင့်ထားပုံမရ။

“သူ့နာမည်က ခင်မိတု သား၊ မောင်ရွှေဘော်ရဲ့တူမ၊ သူ့ကို မေမေ ဒီစန္ဒကူးခြံထဲက မောင်ရွှေဘော်ရဲ့တန်းလျားလေးမှာ တူဝရီးနှစ်ယောက်ကို နေခွင့်ပြုထားတယ်။ ကဲ ... သားလည်း နားချေတော့၊ အပေါ်ထပ်တက်၊ အဝတ်အစားလဲ၊ ရေချိုးလိုက်၊ ခင်မိ ... ဒါ ခင်မိ တရိုတသေ ထားရမယ့်သူတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ မပေပါနဲ့။ သူဟာ မေမေကြီးရဲ့ အချစ်ဆုံးဖြစ်တယ်။ အရေးအကြီးဆုံးနေရာမှာ ထားထားတဲ့သူလည်း ဖြစ်တယ်။ သူဟာ မေမေကြီးရဲ့ သားဆိုတဲ့နေရာမှာ အဲဒီသားဟာ မေမေကြီးအတွက် ကိုယ့်အသက်ထက်တောင်မှ ပိုချစ်ရတဲ့သားတစ်ယောက် အဖြစ် ရှိနေတယ်ဆိုတာ မပေပါနဲ့။”

ဟု ပြတ်သားလွန်းစွာ တစ်လုံးချင်း တစ်လုံးချင်း စကားကို ရှင်းနေအောင် ပြောနေလေသမျှ ခင်မိ ခေါင်းလေးငဲ့ချ၍ ...

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

ဖြေရစဉ်ခိုက် အလိုလို နားလည်လာနေရသည်က ခင်မိ ဆိုတာ အစေအပါးပေမို့ အစေအပါးနေရာမှာနေဖို့ သတိပေးနေခြင်းပေပဲ ဆိုသည့် အသိပါ။

“မေမေကလည်း သားကို ချစ်တာများ ခုရောက်လာတဲ့လူ အသစ်ကြပ်ချွတ်လေးကို ကြွေးကြော်ပြနေလိုက်တာဗျာ၊ စမမေ သားကို သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာ သူ ကြာကြာနေလေလေ သိလာလေလေ ဖြစ်မှာပါ။ ဒီမှာ ညီမလေး ခင်မိ၊ အစ်ကိုလေး အတွက်ကတော့ ဘာမှသိပ်လုပ်ကိုင်ပေးနေစရာ

မလိုပါဘူး၊ မေမေကိုသာ ဂရုစိုက်၊ ဟုတ်ပြီလား၊ ဘာဘဆီမှာ ဒီလောက်အရွယ်ရနေတဲ့တူမ ရှိနေတာ ခုမှပဲသိရတော့တယ်။ ဘာဘ ... ပေး ... ပေး ... အိတ်ပေး။”

ဘာဘ လက်ထဲမှ သားရေအိတ်ပြားလေးကို အစ်ကိုလေး လှမ်းယူကာ ခပ်ပြုံးပြုံးပြောပြီး ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနိုင်သော ခြေလှမ်း၊ နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသော အပြုံးဖြင့် အစ်ကိုလေး အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားပါ၏။ ခင်မိ စန္ဒကူးသို့ ရောက်လာခြင်းသည် အစ်ကိုလေးအတွက် သိပ်ပြီး ထူးခြားနေသော အဖြစ်တစ်ခု ဖြစ်မနေ။ စိတ်ဝင်စားစရာလည်း ဖြစ်မနေ။ တကယ်တော့ မေမေဆုံး၍ ဘာဘ ရွာသို့ခွင့်ဖြင့် စန္ဒကူးမှ လိုက်လာခဲ့သည့် အဖြစ်တစ်ခုသည် အားလုံးအသိဖြစ်ကျန်ခဲ့သည်သာ။

ဒါပေမဲ့ ထိုနားရေးကိစ္စကိုသော်မျှ အစ်ကိုလေးသည် မေးဖို့ အာရုံထဲ သိပ်ရှိနေမဲ့မရ။ တကယ်ကို သာမန်နေရာလေးမျှ ပင်မရှိသော အစေအပါးနေရာလေး တစ်ခုအတွင်းမှာသာ ဘာဘသည် နေခဲ့ရချေသည်လားမသိ။

ဒါပေမဲ့ ဘာဘကိုတော့ အစ်ကိုလေးသည် ဘာဘဟူ၍ တော့ ခေါ်ရှာသား။

ထိုသို့ဆိုပြန်တော့လည်း ဘာဘကို နေရာပေး၍ တရင်းတချာ ဆက်ဆံရာရောက်နေပြန်သည်။ အတွေးသည် တစ်ပြန်တစ်လျား ပျံ့ချင်ရာပျံ့သွားရာမှ ဖျတ်ခနဲ သတိဝင်လာကာ မေမေကြီးကို ကြည့်မိစဉ်ခိုက် အက်ခတ်သလို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေသည့် မျက်ဝန်းတောက်တောက်တွေနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရပါ၏။ မေမေကြီး၏ အကြည့်တွေထဲမှာ သိသိသာသာ

ထင်းပနေသည်က အစ်ကိုလေးကို ထိုသို့ ခင်မို လိုက်မောကြည့်
နေမိသည်ကို မလိုလားရိပ်။

“လာ ... ညည်းကို ဒေါ်ထူးနဲ့ တွေ့ပေးမယ်၊ မိဥနဲ့လည်း
တွေ့ရမှာပေါ့၊ မိဥကတော့ ညည်းအတွက် အဖော်ရမှာပေါ့။
ညည်းထက်လည်းငယ်တယ်၊ လာ ... လာနဲ့ ခင်မို”

မေမေကြီး၏ အကြည့်တွေထဲမှာ ဘာတွေရောယှက်
ပါနေသည်ဆိုတာ ဘာလည်း သိနေချေမည်သာ။ ဒါကြောင့်
လည်း ခင်မိုလက်ကိုဆွဲ၍ ဘာ ပြောလည်းပြော။ မီးဖိုဆောင်
ကြီးရှိရာဘက်ဆီသို့လည်း ခေါ်လာခဲ့ပါ၏။

“ပြောထားပါရဲ့ ခင်မို၊ ညည်း အစ်ကိုလေးနဲ့ ဘယ်တော့မှ
ရင်းနှီးအောင် မနေနဲ့၊ အကယ်၍များ တစ်အောင်လောက်
ကြာရင် အစ်ကိုလေး မီးဖိုဆောင်ဘက်များ ရောက်လာရင်
သူနဲ့ဝေးတဲ့နေရာမှာနေ၊ သူမေးတာကိုဖြေ၊ သူခိုင်းတာထို
လုပ်၊ ဒါပေမဲ့ မရင်းနှီးစေနဲ့၊ အစေအပါးလိုနေ၊ ကြားနဲ့
လာ ခင်မို”

ဟု ခပ်တိုးတိုးလေး ဘာ ပြောရှာသည်က မိမိ
ဆောင်ခန်းကူး တံခါးဆီသို့ မရောက်သေးချိန်လေးမှာပါ။ ခင်မို
ခေါင်းလေး ညှိတ်ပြရပါ၏။

ဘဝတစ်ခု၏ အလှည့်အပြောင်း ဆိုတာ မြန်ဆန်
လှချေသည်ကော။

မေမေ ဆုံးပါးသွားခြင်းသည် ခင်မိုဘဝကို အိမ်ကြီး
တစ်အိမ်မှာ အစေအပါးအဖြစ် ရောက်ရှိမိခဲ့ရပါသည့် ဘဝကြီး
တစ်ခုဆီသို့ မြန်ဆန်လွန်းစွာ ရောက်ရှိသွားခဲ့စေသည်တကား။

ဪ ... တကယ်တော့ ရွာရှိအိမ်လေးဆီသို့
ဘာ ပို့ပေးလာပါသည် ငွေကြေး အထောက်အပံ့ဆိုတာ ဤသို့
အစေအပါးနေရာမှာ သိမ်ငယ်စွာနေရင်းဖြင့် ရရှိလာပါသည့် ငွေ
ကြေးကို ပို့လာခြင်းပေပဲဟု ခုမှပို၍ ထဲထဲဝင်ဝင် နားလည်လာရ
ရင်းမှ ဘာဘာကို ပို၍ သနားလာမိရ။ ဘာဘ၏ကျေးဇူးနှင့် မေတ္တာ
အားကို ပို၍သိလာနေရပါ။

ခင်မို အသေမှတ်ထားလိုက်သည်က လုံးဝမပတ်
သက်အောင် နေရမည့်သူတစ်ယောက်အဖြစ် အစ်ကိုလေးကို
နေရာသတ်မှတ်ပေးထားလိုက်ရမည် ဆိုသည့်အသိ။

မေမေကြီးကို နောက်တစ်ခေါက် လှည့်ကြည့်လိုက်
ချင်သည်။

မည်သို့သော အကြည့်မျိုးဖြင့် မေမေကြီး ကြည့်နေ
ချေမည်မသိ။

ဒါပေမဲ့ စူးရှလက်တောက်လွန်းပါသော မျက်ဝန်း
ဘစ်ခုံကို ထပ်၍ရင်ဆိုင်ရန် အားအင် ခင်မိုထံမှာ မရှိ။ သတ္တိ
လည်းမရှိ။ မေမေကြီးကို ခင်မို စတင်တွေ့ဖူးရပါသည့် ပထမဆုံး
သော နေ့တစ်နေ့မှာပင် ခင်မို ဆိုတာ မေမေကြီး၏ မျက်ဝန်း
အောက်မှာ မော့ကြည့်ရန်မျှ ဪ ... လှည့်ကြည့်ရန်မျှပင် အား
အင်မရှိသော သိမ်ငယ်လွန်းပါသည့် ခင်မို အဖြ် ရှိခဲ့ချေသည်
တည်း။

အခန်း(၂)

“ဒီမှာက သတိထားရမယ့်သူဆိုလို့ မေမေကြီးပဲရှိတာ မေမေကြီးကတော့ စိတ်ကြီးတယ်၊ ဒါတစ်ခုပဲရှိတယ်၊ အစ်ကိုလေးက ခပ်အေးအေးပါ၊ ဟိုတယ်က ပြန်လာပြီဆိုရင် စာကြည့်ခန်းထဲမှာ စာဖတ်တဲ့အခါဖတ်၊ ခြံထဲဆင်းပြီး ပန်းတွေ ဘာတွေကြည့်တဲ့အခါကြည့်၊ မိဥကိုလည်းကလေးဆိုပြီးတော့ ချစ်ပါတယ်၊ ဒီမှာက ရှိတာဆိုလို့ မေမေကြီးရယ်၊ အစ်ကိုလေးရယ်၊ ဒေါ်ကြီးထူးနဲ့ မိဥရယ်၊ ဘာဘဲနဲ့ ဒီကမမမိရယ်၊ နောက် ... ဒရိုင်ဘာဦးမိုက်ရယ် အားလုံးပေါင်းမှ ခုနစ်ယောက်ရယ်၊ ဒီထဲမှာ ကြောက်ရမှုဆိုလို့ မေမေကြီးတစ်ယောက်ပဲရှိတာ၊ ကျန်တာအားလုံးလည်း သဘောကောင်းတွေချည်းပဲ၊ ဒီတော့ အေးအေးဆေးဆေး နေရုံပဲ မေမေကြီး အရိပ်အကဲကြည့်ပြီးနေလိုက်ရင် အားလုံးအိုကေတယ်”

မိဥလက်ချာပေးနေတာကို ခင်မီ တပည့်ခံ၍ ငြိမ်နားထောင်နေခြင်းပါ။ ဘာဘဲကတော့ ပြုံး၍ မိဥကိုကြည့်နေသည်။

ပါပဲ။ ခင်မီတို့ နေထိုင်ရာ နောက်ဖေးတန်းလျားလေးရှိ ဧည့်ခန်း နေရာလေးမှာ ပျာချောလေးခင်း၍ စောင်လေးခေါက်ကာ မီးပူတိုက်နေသည့် နေရာလေးမှာဖြင့် မိဥ တစ်ယောက်တည်းဖြင့် ခိုပြည်နေသည်ကတော့ အမှန်ပါ။ မီးပူတိုက်စရာတွေ ရှိလေသမျှ ယူလာပေးပါဟု ခင်မီ ပြောတာမို့ အဝတ်တွေ ပလတ်စတစ်ခြင်းဖြင့် ယူလာပို့ပေးပြီးသည့်နောက်မှာ လေပစ်နေခြင်းပါတည်း။

မီးပူက နှစ်လုံး။ အင်္ကျီနှင့်ပုဆိုးတွေတိုက်ဖို့က မီးပူတစ်လုံး။ မေမေကြီး၏ ထဘီတွေတိုက်ဖို့က တစ်လုံး။ ထဘီတိုက်သည့်အခါ အောက်မှာခေါက်၍ မီးပူတိုက်ခံစောင်အဖြစ် ထားရသည့် စောင်ကိုက တစ်ထည်သီးသန့်။ အင်္ကျီတွေက ပလတ်စတစ်ခြင်းနှင့်သပ်သပ်။ ပုဆိုးနှင့် ဘောင်းဘီရှည်တွေက သပ်သပ်။ မေမေကြီး၏ ထဘီတွေကသပ်သပ်။ မိဥ အခေါက်ခေါက် သယ်လာရပါသည့်အဖြစ်။ စည်းစနစ်ကြီးသည့် မေမေကြီး၏ အစီအမံဆိုတာကို မေးဖို့ပင်မလို။ ခင်မီကတော့ လောလောဆယ်မှာ မေမေကြီး၏ အင်္ကျီတွေ လျှပ်စစ်မီးပူလေးဖြင့် တိုက်နေဖြစ်ပြီ။

ဘေးမှာ မိဥ အကျသားထိုင်၍ စည်းစိမ်လေးနည်းနည်း တည်နေချင်ပုံရလျက်။ မေမေကြီး၏ ထဘီတွေတိုက်ဖို့ ကိစ္စကို လတ်တလောမှာ မသိယောင်လေးပြုရင်း အလုပ်ခိုနေသည်ဆိုတာကိုလည်း ခင်မီ သိသည်ပါပဲ။ ကလေးပေပဲလေ။ သက်သာရာလေး ကြုံတော့လည်း ခမ္မာ နားချင်ရှာပေမပေါ့ဟု ခင်မီတွေ့ဖြစ်၏။ ဆယ့်လေးနှစ်အရွယ် မိဥဆိုတာက အသားဖြူဖြူ ပုလုံးလုံးလေးဖြင့် အသက်ထက်ပင်ပို၍ ကလေးရုပ်ပေါက်နေသေးသည်။ ရောက်သည့်ညဘက်မှာပဲ ခင်မီ အဝတ်မီးပူတိုက်သည့်အလုပ်ကို

လုပ်ခွင့်ရအောင် ဒေါ်ကြီးထူးကို မနည်းပူဆာလွန်း၍ မိခင်နှင့် အဝတ်တွေ အပိုလွှတ်လိုက်ခြင်းပါ။

“ဒီမှာက အလုပ်လုပ်ရတာ သက်သာပါတယ် မမမိရယ်၊ အဝတ်လျှော်တော့လည်း စက်နဲ့၊ အံ့မယ်လေး အဝတ်ဆိုတာ ရေညှစ်ပြီးသား ဖြစ်နေတာ လှမ်းလိုက်ရုံပဲ၊ တော်နေဆို ခြောက်ရော၊ မေမေကြီးနဲ့ အစ်ကိုလေး အဝတ်တွေဆို စက်နဲ့လျှော်ရတာ ဟောလောက်ရှိတဲ့ အဝတ်လျှော်စက်ထဲကို အဝတ်တွေထည့်၊ ရေခလုတ်ပိုက်နေရာကိုဖွင့်၊ မီးဖွင့်၊ မီးခလုတ်နှိပ်၊ ရေတွေလည်းကျလာတယ်၊ ဆပ်ပြာမှုန့်ထည့်လိုက်ရုံပဲ၊ အဖုံးလေးပိတ်ထားလိုက်၊ လျှော်နေတာများ အဝတ်လျှော်ပြီးတော့ အသံပေးတယ်၊ ပြီးရင် လျှော်စက်အဖုံးလေးဖွင့်၊ ရေညှစ်ပြီးသား အဝတ်တွေ ထုတ်လှမ်းလိုက်ရုံပဲ၊ အဲသလောက်ကို လွယ်တာ၊ သက်သာလိုက်တာမှ အဝတ်ထည့်လိုက် ထုတ်လိုက် လှမ်းလိုက်ဆိုတဲ့သဘောပဲရှိတာ၊ ရွာမှာနေတုန်းက အဝတ်လျှော်ခဲ့ရတာတွေများ၊ အိပ်ရာခင်းတွေ ခြင်ထောင်တွေဆို ဘယ်လောက်မောလဲ၊ ဒီမှာကတော့ စက်ထဲထည့်လိုက်ရုံပဲ”

အဝတ်လျှော်စက် ကြော်ငြာကဏ္ဍတော့ ရောက်လာပြီ။ ခင်မို့ ခေါက်သားတကျ ထပ်တင်ထားသည့် အဝတ်တွေကို ခြေလေးစင်း၍ နံရံမှာမှီထိုင်ရင်း မိခင် ကြည့်၏။ မျက်လုံးဝိုင်းတောက်တောက်လေးတွေဖြင့် မိခင် နောက်ထပ် ဘာတွေဆက်ကြားဖို့ ဟန်ဆင်နေသည်တော့ မသိရသေး။ တောက ခုမှရောက်လာသည့် ခင်မို့ကို ထူးဆန်းတကားအရာတွေ ပြောရမည့် သုတေသီ

ယန်မျိုး ဖမ်းနေသည်ကတော့ အမှန်ပါ။ ဘာကတော့ ကွမ်းအစ်ကြီးဖွင့်ပြီး ကွမ်းတစ်ယာ ယာသည်။ ပါးစောင်တွင်ခဲ၍ မိခင်နှင့် ခင်မို့တို့နှစ်ယောက်ကို ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာထိုင်ရင်း ခပ်ပြုံးပြုံး ကြည့်နေသည်ပါပဲ။

ခင်မို့မှာအဖော်ရနေသည်မို့ ဘာ ပျော်နေမှန်းလည်း ခင်မို့သိသည်ပါပဲ။

“မမမိက စက်ချုပ်တတ်တယ်ဆို၊ ဘာ ပြောပြတယ်”
စကားက စက်ချုပ်အတတ်ဘက်သို့ ပြောင်း၏။
ခင်မို့ ခေါင်းလေးညိတ်ပြတော့ ...

“မိခင်ကို ချုပ်ပေးပါလားဟင်၊ မိခင်မှာ ပိတ်စအသစ်နှစ်စတောင်မှရှိတယ် ... သိလား၊ လှလှလေး ချုပ်ပေး”

တွေးမိရာရာ စိတ်ထဲရှိရာတွေကို ပြောနေရင်းမှ မိခင်ကတော့ အဝတ်သစ်လေး ချုပ်ပြီးသားရမည်ကိစ္စ စိတ်ကူးယဉ်နေနှင့်သည့်နှယ် ပြုံးနေသည်။

“ဒီမှာက ဒလိုင်ဘာဦးမိုက်ကျတော့ သဘောကောင်းတယ် သိလား၊ မိခင် ပိတောက်ပန်းတွေ ဘာတွေ တက်ခူးခိုင်းလည်း တက်ခူးပေးတာပဲ၊ ခြံထဲမှာ ပိတောက်ပင် သုံးပင်တောင်မှ ရှိတာ၊ သင်္ကြန်ရောက်ရင် ခူးခိုင်းရမယ်၊ သူက ကားဆိုရင် အမြဲပွတ်တိုက်နေတာသိလား၊ ဘာကိုလည်း ကူပါတယ်၊ သဘောကောင်း”

အကျိုးတွေက တစ်ဝက်ကျိုးစပြုလာပြီ။ မိခင် ခုမှစောင်ခေါက်လေး နေသားတကျ ဖြန့်ပြီး ထဘီတိုက်ဖို့ ဟန်ပြင်၏။ မေမေကြီး၏ ထဘီတွေ စတိုက်ပြီ။

“ခင်မို ... မိဥကို လက်ဖက်သုပ်လေး သုပ်ကျွေးလိုက်ဦး၊ မီးပူတိုက်ပြီးတဲ့အခါကျရင်ပေါ့ ဘာတစ်ချက်ခါးဆန့် လိုက်ဦးမယ်”

ခရီးပန်းလာဟန်ဖြင့် ဘာပြောတော့ ခင်မို ခေါင်းလေးညှိတ်ပြုမိရပါ၏။ ဘာ အတွင်းခန်းဘက် ဝင်သွားတော့ ခင်မို ထွေးခံလေးယူကာ စုတင်ဘေးမှာသွားထားပေးသည်။ ဘာကွမ်းတံတွေး ထွေးဖို့ပါ။ မျက်စိမိုတ်၍ မှိန်းနေရာမှ ဘာမျက်ဝန်းတွေ ဖွင့်ကြည့်လာကာ ...

“ဘာ မအိပ်ပါဘူး လဲ့တာပါ။ စိတ်ပန်းတယ် လဲ့မရယ်”

ဟု တစ်ချက်ပြောရှာသည်။ ခင်မို သိပါသည်။ မေမေ ဆုံးပါးသွားသည့်အတွက် ဘာမှာ ညီမဆုံးပါးသည့် ဝေဒနာဒဏ်။ တူမကို မေမေကြီး လက်ခံပါ့မည်လား ဆိုတာ သောကဖြစ်ရရာသည့်ဒဏ်တွေဖြင့် ပိနေခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။ သက်ကြီးပိုင်းထဲ ဝင်လာပြီပဲလေ။ စိတ်ထောင်းကိုယ်ကျော့ဆိုသည့် ဒဏ်ကို ခရီးပန်းသည့် ပင်ပန်းခြင်းဖြင့် ဖြည့်ပေးလိုက်တာ ခံရချေသည့်နောက်မှာ ဘယ်နယ်လုပ်၍ ဟန်နိုင်ပါ့မည်တဲ့လဲ။

“ဘာတူမလေး လိမ္မာတာ ဘာ သိပါတယ်ကွယ်။ ခုလို ရောက်ရောက်ချင်း မီးပူတိုက်ပေး၊ လုပ်ကိုင်ပေးချင်နေတာကို အိမ်ရှင်ကြည်ဖြူအောင် ဆိုတာ ဘာ သိတာပေါ့၊ ကဲ ... ကဲ ... လုပ်စရာရှိ ဆက်လုပ်ချေ၊ ပြီးရင် လက်ဖက်လေးသုပ်၊ ကော်ဖီမစ်လေး ဖျော်ကွယ်၊ ဘာလည်း စားမယ်။ ခင်မိုလည်း မိဥနဲ့စား၊ နားလည်း နားတဲ့သဘောပေါ့၊ တော်နေကြာရင် မောင်မိုက်လည်း ရောက်လာတော့

မှာ၊ သူ ညဘက် ဘာဘဆီ လာတတ်တယ်၊ မောင်မိုက်က ကားဂိုဒေါင်ထပ်ခိုးမှာပဲ နေတယ်လေ”

ဟု ဘာပြောကာ ဆက်မှိန်းလိုက်တော့ ခင်မို ညှို့ခန်းဘက်သို့ ပြန်ကူးလာခဲ့ရပါပြီ။ ဪ ... ဧည့်ခန်းဆိုပေမယ့် တန်းလျားငယ်လေး တစ်လုံးပေမို့ ဟိုဘက် ဒီဘက်ဆိုတာ ခံခါးလေးတစ်ချပ် ခြားထား၍သာ အိပ်ခန်း၊ ဧည့်ခန်းဟူ၍ ရှိနေခြင်းပါ။

အဆောင်အယောင် အခင်းအကျင်းဟူ၍လည်း ရှိတာမဟုတ်။ ဧည့်ခန်းငယ်လေးမှာ ဘုရားစင်ရှိလျက် ညနေဘက် ဘမှ ညှို့နေသည့် ဘုရားပန်းကို ပန်းလန်းလန်းလေးတွေဖြင့် ခင်မို ပန်းအိုးထိုး ပူဇော်ခဲ့ရခြင်းပါ။ မိဥ ပြောစကားတွေက အဆင့်အတန်းချင်း အရမ်းကို ခြားလွန်းနေသည့် ဘဝနှစ်ခုကို ဆင်းခနဲ မြင်သာထင်သာအောင် ပြောပြနေတာမျိုးပင် တူနေသေးတာသည့်အဖြစ်။ စန္ဒကူးရိပ်လို သီးခြားဘုရားခန်းဆောင်မျိုး ခင်မိုတို့ဘဝမှာ မရှိနိုင်။ လှပကျယ်လွန်းသော ဧည့်ခန်းမျိုးလည်း မရှိနိုင်။

စန္ဒကူးရှိ တန်းလျားငယ်လေးတစ်ခုမှ မေမေကြီး ကြည်ဖြူခွင့်ပြု၍သာ နေခွင့်ရသည့်ဘဝ။ ခင်မိုနားထဲမှာစွဲနေသည်က မိဥ ၏စကား။

မေမေကြီးက စိတ်ကြီးသည်တဲ့လေ။ မေမေကြီး၏ အရိပ်အကဲကို ကြည့်နေရမည်တဲ့။ ဪ ... ရွာမှာနေသည့်ဘဝလေးကို ခင်မို ပြန်လွမ်းမိသည်။ မေမေအရိပ်မှာ နေရသည့်ဘဝ သားအမိနှစ်ယောက် ဒီးတူဘောင်ဖက် လုပ်ခဲ့ရသောဘဝ။

အိမ်လေးမှာ အတောင်အယောင် အခင်းအကျင်း မရှိသည့်နယ်။ သောကအုပ်အဖိုးလည်း မရှိ။ သူဆင်းရဲတစ်ယောက်အဖြစ် အစေအပါးတစ်ယောက်အဖြစ် နေရင်း အိမ်ရှင် မျက်နှာရိပ်ကို ကြည့်ရသည့် ခံစားမှုမျိုး ထိုစဉ်တုန်းက အလျဉ်း ရှိမလာနိုင်သည့်ဘဝ။ အဖမဲ့သမီးအဖြစ် ဖခင်၏မေတ္တာရိပ်ကို ဆုံးရှုံးရပါသည့် ဘဝတစ်ခုကို လက်ခံခဲ့ရသည့်နောက်မှာ ...။ မေမေမေတ္တာရိပ်မှာ ခင်မို့ နေခဲ့ရသည်ပါပဲ။ ခုလို အနေကျိုးခြင်း ဆိုတာမျိုးတွေ။ အရိပ်အကဲကြည့် နေရခြင်း ဆိုတာမျိုးတွေ။ သိမ်ငယ်လွန်းခြင်း ဆိုတာမျိုးတွေကို ရွာအိမ်လေးမှာ ခင်မို့မခံစားခဲ့ရ။

ရင်ထဲမှာ ဆိုနေရင်း ကြိတ်မှိတ်မျိုးသိပ်ကာ မီးပူ ဆက်တိုက်စဉ်မှိုက် မိဥ ငဲ့ကြည့်လာသည်။

“မိဥက မီးပူတိုက်ရင် ဒီလိုပဲ ချွေးသိပ်သန်တာ၊ ဒေါ်ကြီးထူး ဆိုရင် ပိုဆိုးသေး၊ နှစ်ယောက်စလုံးက ဝတယ် မဟုတ်လား။”

ခပ်ညည်းညည်း မိဥ ပြောရာသည်။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်နေသည်ပါပဲ။ ပုလုံးလုံးလေးဖြင့် မိဥ မျက်နှာမှာ ချွေးနစ်နေပြီ။ ကျောကုန်းနေရာမှာ ချွေးကွက်နေပြီ။

“ခင်မို့ ဆက်တိုက်လိုက်ပါ၊ မယ် မိဥရယ်၊ ခဏနားနေလိုက်နော်၊ နောက်ကို မီးပူတိုက်စရာရှိရင် ဒီကိုပဲယူလာ၊ ခင်မို့ တိုက်မယ်၊ ချွေးတွေနစ်နေတာပဲ၊ ဝရန်တာနေရာလေးမှာ ခဏသွားနေလိုက်ပါလား၊ လေအေးလေးရအောင်”

ကလေးကို သနားစိတ်ဖြင့် ခင်မို့ ပြောတော့ ခေါင်းလေးခါ၍ ...

“အို ... အဲလိုတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ မမမို့ရဲ့၊ အရင်တုန်းကလည်း လုပ်ရတာပဲဥစ္စာ၊ ဒေါ်ကြီးထူးကိုတော့ သနားလို့ ကို ပေးမတိုက်တော့တာ၊ မိဥထက်တောင် ဝသေးတယ် ဒေါ်ကြီးထူးက”

ဘေးမှ ယပ်တောင်လေးကိုယူ၍ တဖျပ်ဖျပ်တော့ ခတ်ရှာသည်။ ပြီးတော့ကျတော့ ဆက်၍ မီးပူတိုက်ပြန်၏။ ထိုစဉ်မှိုက် ဦးမှိုက် ဝင်လာသည်။ လက်ထဲမှာ ကြွပ်ကြွပ်အိတ် လေးတစ်ခု ပါလာ၏။

“လမ်းထိပ်က အကြော်ဆိုင်မှာ ငါ အကြော်ဝယ်လာဒါ”

“ဗယာကြော်ပဲ မဟုတ်လား”

“ဟ ... အထမ်းလေးနဲ့ရောင်းတဲ့ အဲဒီ ဗယာကြော်ပဲရှိတဲ့ ဥစ္စာ၊ အဲဒါပဲ ဝယ်လာမှာပေါ့ကွ၊ ငါ ဘယ်ကတခြားဥစ္စာ ရှိ ဝယ်လာရမာလဲ၊ နှင်းအတွက်လည်း မပါဘူး၊ ဂျီးများ မနေနဲ့၊ ဘာအတွက် ဝယ်လာဒါ”

အကြော်ပါသည့် ကြွပ်ကြွပ်အိတ်လေး ခင်မို့ကိုကမ်း ဆေးတာမို့ လက်လေးနှစ်ဖက်ဖြင့် တရိတသေယူပြီး ခင်မို့ မီးဖိုဆောင် တစ်ဆင့်နိမ့်လေးသို့သွားကာ ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်မှာ ဗယာကြော် ထည့်သည်။ ပန်းကန်လေးထဲ ချဉ်ရည်တို့စရာကို ထည့်သည်။

“ဘာရော ခင်မို့”

ညနေဘက်က ဘာ ဦးမိုက်နှင့်လည်း မိတ်ဆက်ပေးထားတာမို့ ဆက်ဆံရေးကတော့ တရင်းတနီးဟန် ရှိနေပြီ။ မိဘနှစ်ပါး မရှိတော့ပြီကောဟု ခင်မို့အပေါ် သနားစိတ်ဖြင့် ဦးမိုက် ကြင်ကြင်နာနာလည်း ရှိရှာသည်ပါပဲ။ အကြည့်တွင် ကရုဏာရိပ်ကို မြင်ရပါ၏။

“အခန်းထဲမှာ ခဏလှဲနေပါတယ် ဦးမိုက်၊ ခင်မို့ သွားခေါ်လိုက်ရမလားဟင်”

“နေပါစေ ... နေဘာစေ၊ လူဂျိုးပဲ နားချင်မှာပေါ့၊ အင်း ... ဒီးနေ့ဘဲ ရောက်ဒယ်၊ ဒီနေ့မှာဘဲ အာလုပ်တွေ ဘာတွေကို လုပ်နေဘိကုံး၊ ကန်းဒယ် ... မွေးမွေးဂျိုး အကြိုက်ပေါ့၊ ငွေ့မွေးဂျိုးက ဘယ်သူဘာလုပ်နေဒယ်ရှိဒါကို အကဲခတ် တတ်ဒဲအကျင့်ရှိဒယ်၊ ဒီးနေ့မှာ ခင်မို့ အာလုပ်လုပ်နေဒယ် ရှိဒါ၊ ဒီကန်မဂလေး ဒီးအာဝတ်ခြင်းတွေနဲ့ ဒီးဘက်ဂိုကူး နေဒယ်ရှိဒါတွေကို လတာရှောင်ဂနေပြီးဒေါ့ ကြည့်နေရင်း မြင်နေနိုင်ဒယ်”

ဟု အမှတ်တွေ အပြည့်ရချေမည့် တပည့်ကောင်း တစ်ယောက်အတွက် ဂုဏ်ယူနေသည့် ဆရာဟန်ဖြင့်ပြောတော့ ခင်မို့ ခပ်ငေးငေးလေး ကြည့်မိကာ ...

“ဟုတ်လား ... ဟုတ်လားဟင်၊ အဲသလို မေမေကြီးက အကဲခတ်တတ်လား”

ဟု တအံ့တဩလေး မေးမိသွားရပါ၏။ ခင်မို့က တော့ လုပ်ပေးချင်တာပဲသိလျက် လုပ်ပေးမိခြင်းပါ။

“ဟုတ်ဒယ် ... အဲတလိုရှိဒယ်၊ ဦးမိုက်နော် ကားဂိုတေတေ ချာချာ ရေးဒယ်၊ ကစ်တိုက်ဒယ်၊ အဲ ... ပါလစ်တိုက်ဒယ်၊ အဲဒါတွေကို မွေးမွေးဂျိုးသိဒယ်၊ လကုန်ရင် ဘောက်ဆူးပွေး ဒယ်၊ မကြီးစားရင် မပွေးဘူး၊ မွေးမွေးဂျိုး မကြိုက်ဒါကို မလုပ်ဖို့ အရေးကြီးဒယ်”

လာပြန်ချေပြီ ဤစကား။ မေမေကြီး မကြိုက်တာကို မလုပ်ဖို့ အရေးကြီးကြောင်း စောစောက မိဥလည်း ပြောသည်။

ခု ဦးမိုက်လည်း ပြောပြီ။ ဘာဘာလည်း ပြောထားတာရှိသည်။

“ပီးဒေါ့ ... ထပ်ဂရုရှိက်ရမယ့်လူ တာယောက်ရှိတေး ဒယ် .. မိဥ ... ပြောပြပီးဘီလား ... မွေ့ချိုရီအာကြောင်း”

“မေ့ချိုရီ အကြောင်းလား၊ ဟုတ်ပါရဲ့ ... မေ့နေလိုက်တာ”

မေ့ချိုရီသည်လည်း အိန္ဒိယနွယ် ဦးမိုက် ပါးစပ်တွင် မွေ့ချိုရီ ဖြစ်သွားရပါပြီ။ နာမည်အသစ်တစ်ခုကို စတင်၍ ခင်မို့ ကြားရပြန်ပြီ။ မှတ်သား ရပြန်ပြီ။ မေ့ချိုရီကိုလည်း ခင်မို့ ဂရုစိုက်ရမည်တဲ့။ မေ့ချိုရီ ဆိုတာ ဤအိမ်သားတော့ မဟုတ်တာ သေချာသည်လေ။ စောစောကပြောသည့် လူခုခန့်ယောက်ဆိုသည့် အထဲမှာ မေ့ချိုရီ အမည်မှ မပါချေသည်ပဲ။ မိဥ ပြောသည့် စန္ဒကူးမှာရှိသည့် လူတွေထဲမှာ မေ့ချိုရီ ဆိုတာမပါ။ ထိုမေ့ချိုရီသည် စန္ဒကူးရှိ အလုပ်သမားတွေအတွက် ဂရုထားရမည့်သူတစ်ယောက် အဖြစ် ဘာကြောင့် ရှိနေရပါသတဲ့လဲ။

ဒါပေမဲ့ မေ့ချိုရီနှင့် ပတ်သက်၍ ခင်မို့ ဘာမျှမစပ်စူး ဖွင့်မမေး။ ကိုယ်က ခုမှ စန္ဒကူးသို့ ရောက်လာရသည့်သူပေမို့ ဘယ်သူ့အကြောင်းကိုမှ စပ်စပ်စုစုလုပ်၍လည်း မကောင်း။

တစ်ခုပဲ ရှိသည်။ ပြောပြကြလေသမျှကိုတော့ ဝင်စွက်ဖြတ်ပေးမလုပ်ဘဲ ငြိမ်သက်နားထောင်နေသင့်သည်ကတော့ အမှန်။ ဒါမှလည်း ခင်မို့ ဘယ်သူ့ကို ဘယ်လိုတရိတသေထား၍ နေရမည် ဆိုတာ ပို၍သိလာနိုင်မည်လေ။ အထူးသဖြင့် မေမေကြီးအတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်အောင် နေထိုင်တတ်ဖို့ လိုသည်မဟုတ်ပါလား။ မေမေကြီး အလေးထား ဆက်ဆံသည့်သူတွေကို ပို၍ ခင်မို့ သိထားဖို့ လိုသည်ပေါ့။

“ဒါဆို ငါပြောပြမယ်၊ မိခင် ... နင်မပြောနဲ့၊ နင်ပြောတာက ပြည့်စုံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလို ... မွေချိုရီဆိုဒါဂ မွေးမွေးဂျီး မျက်စိကျခဲ့ တာထေးတမီးလေ၊ တူ့မိဘက ဦးဘရိနဲ့ ဒေါ်ကျော့မေ၊ ရတနာဆိုင်ဂျီး ဖွင့်ထားဒယ်၊ အဲဒီ မွေချိုရီဂ အစ်ကိုလေးဂို တဘောကျဒယ်၊ ဘယ်လိုလဲဆိုဒေါ့ - ဒီလို ...”

ဦးမိုက် တစ်ချက်ခြေပြင်၍ ထိုင်သည်။ ခြေထောက်တွေကို စင်းလိုက်ကာ နံရံကိုအကျမို၍ လက်ကိုပိုက်လိုက်ပါ၏။ သဘောက စကားနည်းနည်းရှည်မည် သဘော။ စန္ဒကူးနှင့် ပဏ်သက်တာတွေကို သေချာ လက်ချာရိုက်တော့မည့်သဘော။

“ဒီလို ... မွေးမွေးဂျီးဘက်ကကြည့်ရင် မွေချိုရီဂ ချန်းထားဒယ်၊ ရုပ်ချောဒယ်၊ ဘွဲ့လည်း ရပီးဘိ၊ ဘာဘွဲ့လဲဗေ၊ ဦးမိုက် မတိဘူး ... ဘွဲ့ဒေါ့ရထားဒယ်လို့ တိထားဒါဆဲ ရှိဒယ်၊ အဲတလို ရုပ်ချောပီးဒေါ့၊ ချန်းတာပီးဒေါ့၊ ဘွဲ့လည်း ရထားဒဲအပြင် ဦးဘရိနဲ့ ဒေါ်ကျော့မေ ဆိုဒဲ မွေချိုရီဂ မိဘဒွေကလဲ မိတ်ရွှေဒွေ ဖြစ်ဒဲအတွက် အစ်ကိုလေးနဲ့

မွေးမွေးဂျီးဂ ပေးစားဖို့ မျက်စိကျဒယ်၊ အဲ ... ပီးဒေါ့ ... မွေချိုကျဒေါ့လည်း အစ်ကိုလေးဂ ချန်းတာဒယ်၊ ရုပ်ချောဒယ်၊ အင်ဂျင်နီယာဖြစ်ဒယ်၊ အေးအေးဆေးဆေးဒယ်၊ အဲဒါဒွေဂို သဘောကျဒယ်ရှိဒယ်၊ တဘောမကျဘဲရှိတလား မရှိဘူးလားဆိုဒါ အကဲသိပ်ခတ်လို့ မရပေမဲ့ ကြည့်ရဒါဂဒေါ့ အစ်ကိုလေး ဂဒေါ့ တိတ်ပီးဒေါ့ မွေချိုရီကို တရင်းတနီး မနေဒါတော့ တေချာနေဒယ်”

ပြည့်စုံပါပေ၏။ ဦးမိုက် အပြောဖြင့်ပင် အတော်လေးကို ပြည့်စုံနေလောက်အောင် သိနေရစေသည်တည်း။ စကားကတော့ ဆုံးမည့်ဟန်မတူ။ လက်ပိုက်ကို မဖြေသေး။ ခြေစင်း၍ ကြမ်းပေါ်မှာ အကျထိုင်နေသည့်ဟန်လည်း မပြောင်းသေး။ ဆေးလိပ်သောက်ချင်လာပုံဖြင့် ဦးမိုက် လက်ပိုက်ထားတာကို ခုမှဖြေချလိုက်ကာ ဘာဘ၏ ဆေးလိပ်ဘူးလေးထဲမှ ဆေးပေါ့လိပ်တစ်လိပ်ကို လှမ်းယူသည်။ ဖင်စီခဲကို ခြစ်သည်။ ဆေးလိပ်ဖျားကို ပါးစပ်ဖြင့် တစ်ဖဲ့သေးသေးလေး ကိုက်သည်။ ပြီးတော့ မီးညှိ၏။ ဆေးလိပ်တစ်ဖွာနှစ်ဖွာ ဖွာပြီးမှ စကားကိုဆက်သည်။

“အဲဒါ အိမ်ဂိုမွေချိုရီလာရင် တူဟာ တစ်နေ့ကျရင် ဒီအိမ်ဂျီးမှာ အိမ်ရှင်မဂျီးဖြစ်မယ်ဆိုဒဲ အချိုးနဲ့ ပန်းပင်တွေ ကိစ္စလည်း ပါဒယ်၊ မီးဖိုခန်းထဲမှာလည်း ဟင်းဒွေဘာဒွေကို ဝင်ဖြီးဒါတို့ ဘာတို့လုပ်ဒယ်၊ ချဉ်ဒယ် ငန်ဒယ် ဝေဖန်ဒယ် ရှိဒယ်၊ ဒါပေမဲ့ တူဂဒေါ့ ဟင်းတစ်စွက်တောင်မှ မချက်တတ်ဘူး၊ သူ့လက်မှာ လက်တံနီဒွေ ဘာဒွေနဲ့ လက်တံအရှည်နှစ်ဖက်နဲ့ရှိဒေါ့ ဘာလုပ်လို့ရမှာလဲ အိမ်အလုပ်”

ဦးမိုက်၏ ထင်မြင်ချက်နှင့် ဝေဖန်ခြင်းဘက်သို့နှယ်
 သော စကားက အဘယ်မျှထိ ထိုမေချိုရီဆိုသူအပေါ်မှာ ဘဝင်
 မကျ ဖြစ်နေသည်ဆိုတာကို မှန်းဆနားလည်နေစေနိုင်သည့်အဖြစ်
 ကြည့်ရတာ အတော်လေးကို ဩဇာပေးမည့် မေချိုရီ ဖြစ်နိုင်မေ
 ရှိသည်တည်း။

“တူက အတို့အထောင် ကန်းကန်းလုပ်တတ်ဒယ်၊ ဟိုနေ့
 ဦးမိုက်နော် ကားဆေးဒယ်၊ တေတေချာချာ ဂျီးဂိုငါးဆယ်
 တန်ခေါင်းလျှော်ရည်ထုပ်ကို ဘလ်တီးပုံးထဲမှာ ရေချ
 ဘာခွေနဲ့ အာမြုပ်ထအောင်မွေပီးဒေါ့ကို လုပ်ပီးဒေါ့ အ
 ဝတ်စနဲ့ ခေါင်းလျှော်ရည်ထဲမှာနှစ်ပီးဒေါ့၊ ကားကို ပွတ်ဆေး
 ဒယ်၊ ပီးဒေါ့ ... ရေပိုက်နဲ့ဖျန်းပြီးဒေါ့၊ ဆေးဒယ်၊ အထဲ
 ခြောက်နဲ့ တေတေချာချာဂျီးကို သုတ်ဒယ်၊ ပါလစ် ... အဲ
 ကစ်တေတေချာချာ ဂျီးတိုက်ဒယ်၊ လက်နေလွန်းလို့တောင်
 မှ ဒေါ့ဂျီးထူးဂ မျက်စိကျိန်းဒယ်လို့တောင်မှ ရယ်စရာ
 မောစရာ လုပ်ပြောတေးတယ်၊ အဲဒါဂို ဦးမိုက်လုပ်ကိုင်ဒဲ
 မတေတပ်ဘူး၊ မပြောင်ဘူးလို့ ဝေဖန်ဒယ်၊ လက်နဲ့ထောက်
 ပီးဒေါ့ ဒီမှာတုတ်ဘာ၊ ဟိုမှာတုတ်ဘာနဲ့ ခိုင်းဒယ်
 ဦးမိုက်နော် ရင်ထဲမှာ တူ့ကို စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ ဘာလဲ
 ဒါ မပြောင်ဘူးလား၊ ဒါမှမပြောင်ရင် နင့်အမွေးရဲ့ဂျီးဒေ
 ဂျီးကို ခေါ်ခိုင်းဘာလားလို့တောင် ရန်ဖြစ်လိုက်ချင်ဒယ်
 ဒါးပွေမဲ့ တူ့ကိုရန်ဖြစ်ဒယ်နော် ဦးမိုက် အလုပ်ပြုတ်ကိန်း
 ရှိဒါမို့ တူပြောဒဲအတိုင်း အောင့်တီးအောင့်တက်နဲ့ လိုက်
 လုပ်လိုက်ရဒယ်”

ရန်ဖြစ်ချင်သည့် အပိုင်းမှာကျတော့ ဒေါနှင့်မာန်နှင့်
 ဘာနေသည်မှ အားပါးတရ ခိုင်နေလျက်။ တကယ်တမ်းကျတော့
 အားပေးသွားရှာပါသည့် ဦးမိုက်ကို ခင်မို့ ကြည့်၍ ရယ်လည်း
 မသိချင်။ သနားလည်း သနားရပါ၏။

“အို ... သူ ဗိုလ်ကျတော့ကတော့ အလွန်ပဲ၊ မိဥကိုလည်း
 လှေကားလက်ရန်းတွေ သုတ်ခိုင်းတယ်၊ ဖုန်စုပ်စက်နဲ့
 ဖုန်စုပ်တဲ့ဥစ္စာက ဦးမိုက်ကိုပဲ ဒေါ်ကြီးထူးက လုပ်ခိုင်းတာ၊
 အဲဒါကြီးကိုတော့ ဒေါ်ကြီးရော မိဥရော မလုပ်တတ်ဖူးလေ၊
 အဲဒါ မလုပ်တတ်ရကောင်းလားဆိုပြီး ခေါင်းခေါက်တယ်၊
 ဖုန်စုပ်တဲ့ ... သူက ခိုင်းတာ၊ ဦးမိုက် မရှိဘူးဆိုတော့လည်း
 မိဥက ဘယ်နှယ်လုပ်တတ်မှာတဲ့လဲ၊ သိပ်အတာပဲဆိုပြီး
 ခေါင်းခေါက်တယ်၊ မေမေကြီးကတော့ အဲသလိုလုပ်တာ
 ကို သဘောကျတယ်၊ အိမ်ကို ထိန်းသိမ်းတတ်တာတဲ့လေ၊
 သူ့လို လက်ညှိုးထိုး ခိုင်းရတာမျိုးများ မိဥ လုပ်ရရင်ဖြင့်
 လုပ်တတ်ပါတော့၊ တစ်အိမ်လုံး ဖိတ်ဖိတ်တောက် လက်
 လက်ထနေစေရမယ်၊ ခုဥစ္စာ သူများကိုပဲ ခိုင်းတတ်တာ၊
 သူ့ကိုယ်တိုင်ကျတော့ ထမင်းစားတာတောင် ဇွန်းခက်ရင်းနဲ့
 ရုပ်ရှင်မင်းသမီးလို ကျနေရော၊ လှလှပပလေး စားလိုက်
 သောက်လိုက်၊ လက်သုတ်ပဝါလေးနဲ့ နှုတ်ခမ်းတို့လိုက်၊
 မေမေကြီးနဲ့ စကားလေးပြောလိုက်၊ အဲသလိုရှိတာ”

အတော်ကြီး ထောင့်စေ့အောင် ကြည့်ရှုထားတာ
 တော့ မေးဖို့ပင်မကျန်။ သေချာနေသည့်အဖြစ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်။ မေချိုရီ ဆိုတာ ဤစန္ဒကူးရိပ်မှာ အတော်လေး ဩဇာလွှမ်းနိုင်ခွင့်ရှိသူ တစ်ယောက်အဖြစ် မေမေကြီး၏ ခွင့်ပြုကြည်ဖြူမှုကို လက်ကိုင်ရထားသည်ဆိုတာကိုတော့ ခင်မို့ ကြိုသိထားခွင့် ရချေသည်တကား။

“မမမို့က ဆယ်တန်းဖြေထား အောင်ထားတာဆိုတော့ အဲဒီဖုန်စုပ်စက်ကြီးနဲ့ ကော်ဇောကြီးတွေကို ဖုန်စုပ်တတ်အောင် သင်ထားလိုက်နော်၊ ဦးမိုက်က အဲဒါ ကျွမ်းတယ်၊ ဦးမိုက် သင်ပေးလိုက်နော်၊ ဦးမိုက်က သေချာမှန်းမလည်တဲ့ ဥစ္စာ၊ စက်သံမြည်လာရင်ကို လန့်နေရော”

ကိုယ့်အရည်အချင်းတွေ အိတ်သွန်၍ ချပြရင်း မိဥခေါင်းလေးတခါခါဖြင့် မေချိုရီအကြောင်း ရှင်းတမ်းကို အဆုံးသတ်၏။

ချောင်းဟန့်သံ တိုးတိုးကြားရလျက် ဘဘဇန့်ခန်းဘက် ကူးလာတာမို့ စကားရှိန်သတ်သွားရတာလည်း ပါနိုင်သည်။

“သူများအကြောင်း ဒီလောက်ပဲပြောတော့၊ တော်လောက်ပြီ၊ မမကြီး ကြည်ဖြူတဲ့မိန်းကလေးအကြောင်း ဒီလောက်ထိ မကောင်းတာ မပြောနဲ့၊ တစ်နေ့ ... သူ ဒီအိမ်မှာ အခြေတကျ လာနေတဲ့အခါကျတော့ ကိုယ့်လိပ်ပြာကိုယ် မလုံတာမျိုးဖြစ်ရ၊ အနေခက်ရဖြစ်လိမ့်မယ်”

ဘဘဇများ အတွင်းခန်းထဲက ကြားခဲ့ရာချေမည်သာ။ မေချိုရီအကြောင်း သိသင့်သလောက် သိစေဟူ၍များ အသာငြိမ်နားထောင်ပေးလိုက်ခြင်းများလားဟုလည်း ခင်မို့တွေးဖြစ်၏။

ဘာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်။ ဤစန္ဒကူးရိပ်မှာ ခင်မို့ တစ်ဝါတသေထား၍ ဆက်ဆံရမည့်သူထဲမှာ ခင်မို့ တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသေးသည့် မေချိုရီ ဆိုသည့် မိန်းမတစ်ယောက်သည်လည်း အရေအတွက်အားဖြင့် တိုးလာခဲ့ရသည့်ကတော့ အမှန်ပါ။

တကယ်တော့ မေချိုရီသည် ခင်မို့ကို အမုန်းကြီးမုန်းပါချေမည် မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်လာချေလိမ့်မည်ဟုတော့ ဆိုစဉ်တုန်းက ခင်မို့ မသိနိုင်စွမ်းပါခဲ့။

လွမ်းမိုးအုပ်စီးနှင့်နေသော မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ် ကတော့ ထိုစဉ်ကတည်းက ခင်မို့အပေါ်မှာ ဩဇာလွှမ်းနေနှင့်ခဲ့ပြီး ဖြစ်နေသည်ကတော့ အမှန်ပါ။

အခန်း(၃) ။

“ယူက ... ဦးရွှေဘော်ရဲ့တူမ ဆိုတာလား”

ပန်းပင်လေးတွေ မြေဆွနေရာမှ ခင်မို မော့ကြည့်တော့ အပြာနုရောင် ပိုးထည်မှာ သဇင်ခက်ပန်းထိုး ထက်အောက် ဆင်တူဝတ်စုံလေးဖြင့် လှလှပပလေး ရှိနေပါသည် မမတစ်ယောက်။ ဘာဘ ပြန်ရောက်မလာသေး။ စောစောက ကားဟွန်းသံကြောင့် ပန်းခြံထဲမှာ ပန်းပင်လေးတွေ မြေဆွပေါင်းသင်း နေရာမှ ဘာဘ ခြံတံခါးအဖွင့်သွားခဲ့ရာမှ ပြန်မရောက်လာသေးမိမှာပင် ထိုမမ၏ ကားက ပေါ်တီကိုကြီးအောက်မှာ ရပ်လိုက်နိုင်ခဲ့ပြီ။ ပြီးတော့ ... ပန်းခြံထဲမှာ ရှိနေပါသည် ခင်မိုထံသို့လည်း ရောက်လာခဲ့ပြီးနေပြီ။ ဘာဘကို ဦးရွှေဘော်ဟု အမည်တပ်၍ ခေါ်သည့်ဟန်ကလည်း အသက်ကြီးသူတစ်ယောက်ကို လေးစားသမှုဟန် ဖြစ်မနေ။ အခြားသူတွေလို ဘာဘဟု မခေါ်ချင်တာလည်း သိသာနေသည်။ ဘာကြောင့်ဆို မျက်ဝန်းလှလှလက်လက်လေးတွေမှာက အထက်ဆီးနိုင်သော အကြည့်စူးစူးတွေပဲ ရှိနေသည်ကိုးလေ။ ဘာဘကို အမည်တပ်၍ ခေါ်ခြင်းသည် ဘာဘဟူ၍ ခေါ်လိုက်ပါက တရို

အသေးထားရာ ကျသွားမှာစိုး၍ဆိုတာလည်း ခင်မို အလိုလိုသိနေရပါသည့်အဖြစ်။ ဥယျာဉ်မျိုးတစ်ယောက်ကို ဘာဘဟုတော့ ခေါ်နိုင်။ အမည်တပ်၍ ဦးရွှေဘော်ဟု ခေါ်သည့်သဘော။

ခင်မို အသိလေး ဝင်လာသည်။ သတိလေးရလာသည်။ ဤအမျိုးသမီးသည် မေချိုရီ ဖြစ်နိုင်သည်။ ဘာကြောင့်ဆိုတာ၏အမည်ကို အသေအချာကြီး သိထားသည်မို့ ဤစန္ဒကူးမှာ အခြေဝင်ထွက်နေသည့်သဘော ဖြစ်နေသည်လေ။ ဒါကြောင့်လည်း အမည်ကြီးမှာ ရှိနေပါသည့် အလုပ်သမားတွေ၏ အမည်ကအစ သိနိုင်သည်ပေါ့။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ခင်မိုက ဘာဘရဲ့တူမပါ”

လုပ်လက်စအလုပ်ကို တန့်ရပ်၍ လက်ကလေးပိုက် ခြေတော့ အတန်ကြာငဲ့မိုး၍ ကြည့်တာကို ခံရပြန်၏။ စီးထားသော ပန်းရောင်နိုင်ငံခြားဒေါက်ဖိနပ် ခွာချွန်လေး၏ အလှထက် ပြည့်နုဖန်နေသော ခြေထောက်လေးတွေ၏ အလှကပင် ပိုနေချေသည်ထင်။

အကြောမျှင်တို့ စိမ်းမြမြ ထင်နေအောင် နုဖန်နေထက် ခြေဖနောင့်နေရာလေးတွေမှာ ပန်းရောင်ရိပ်ပြေးနေအောင် ချွန်နုလေးသေးသည်။ ဆံပင်ကုပ်ဝဲလေးက လှိုင်းတွန့်လေးတွေ ပေါ်ပေါက်လေး ထင်နေအောင် ကောက်ထားသည်။ စိန်နားဆွဲရည်ကောက် တလဲ့လဲ့တလက်လက်။ မျက်ခုံးထူနက်နက်၊ မျက်ဝန်းကောက်တောက်နက်နက်လေးတွေနှင့် နှာတံလေး ထင်းနေရာမှာ ဆံပမ်းလေးက နုဖန်နေလျက် အနည်းငယ် ထူသယောင်လေးရှိသည်။ ဒါပေမဲ့ ထိုနှုတ်ခမ်းလေးသည်လည်း လှနေသည်ပါပဲ။

တရိတသေ ဖြေနေပါသည် ခင်မို့ကို အကဲခတ်သလို ငုံ့မိုးကြည့်
နေရာမှ မျက်နှာလေး အတန်ကြည်လင်စပြုလာသည်။ ခုလို ...
တလေးတစားနှင့် တရိတသေထားခြင်းကို ကျေနပ်သွားသည်ဆို
တာကလည်း ပြုံးရိပ်လေး နည်းနည်းသမ်းလာသည် မျက်ဝန်းလေး
တွေကြောင့် ခင်မို့ နားလည်လိုက်ရသည်ပါပဲ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခုလို မေချိုရီနှင့် စတင်ဆုံစည်းခိုက်
လေးမှာ အဆင်တပြေလေး ဖြစ်နေခြင်းမျိုးဖြင့် အစပျိုးရခြင်း
အတွက် ခင်မို့ ရင်ထဲမှာ သက်သာရာရာပါ၏။ ခင်မို့ကို မနစ်
မဖြူကြီး ဖြစ်သွားတာမျိုး ကြုံကြိုက်လိုက်မှာကိုပဲ ခင်မို့ မနေ့က
တည်းက လန့်နေခဲ့သည်ပါပဲ။ ဦးမိုက်ရော မိဥရော မေချိုရီနှင့်
ပတ်သက်၍ သတိပေးထားတာတွေ ရှိနေခဲ့သည်ကိုးလေ။ အထူး
သဖြင့် မေချိုရီ၏ အတိုင်အတောတွေအဖြစ် မေမေကြီးထံမှ
ခင်မို့နှင့်ပတ်သက်၍ ဘာမျှရောက်မသွားလေလေ ပိုကောင်းလေလေ
မဟုတ်ပါလား။

“အင်း ... မနေ့ညက အန်တီကြီး မာမိုကို ဖုန်းပြောရင်းနဲ့
စန္ဒကူးမှာ ဦးဆွဘော်ရဲ့တူမလေးတစ်ယောက်လည်း ရောက်
နေတာတွေ ထည့်ပြောပြလို့ ယူ ရောက်နေတယ်ဆိုတာကို
မေချိုရီ သိခဲ့ရတာ၊ မာမိ ပြန်ပြောပြတယ်လေ၊ မဆိုးပါ
ဘူး ယူက အလုပ်တော့ လုပ်ချင်ကိုင်ချင်စိတ် ရှိသားပဲ၊
ပန်းခြံထဲတောင် စောစောရောက်နေပြီပဲလေ၊ မေချိုရီ
ထင်တာက တူမဆိုလို့ ငယ်ငယ်လေးပဲလို့ ထင်မိတာ
ယူက မေချိုရီ ထင်ထားတဲ့ အရွယ်ထက်တော့ ကြီးနေ
တယ်လေ၊ ယူ ကျောင်းနေလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ခင်မို့ ဆယ်တန်းအောင်ထားပါတယ် မမ
မေချိုရီ”

တရိတသေ ဖြေတာကို ရပ်၍လက်ကလေးပိုက်
နားထောင်နေရင်း မေချိုရီ၏ မျက်နှာထက်မှာ ပို၍ကျေနပ်ရပ်
ဆင်လာ၏။

“ဟုတ်လား ... ဂုဏ်ထူးပါသေးလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အင်္ဂလိပ်စာနဲ့ သင်္ချာ ဂုဏ်ထူးပါပါတယ်
ရှင်”

ဟင်ခနဲ အသံပွင့်ကျလာကာ မေချိုရီ၏ အကြည့်က
တည်တင်းသည့်ဘက်ကို နှယ်လာပြန်သည်။ အပြုံးရိပ်ကင်းသွား
သော စပ်စူးအကြည့်သည် မနာလိုသည့်ဘက်ကို ပို၍ယိမ်းလာ
သည်။

“ဪ ... ဂုဏ်ထူးပါနေတာကိုး၊ ဒါနဲ့ ယူက ယူနီတာ
စီတီတက်မှာလား ... ဒေး ... ဒေးတက်မှာလား”

“အဝေးသင် တက်ပါမယ် မမ”

“အင်း ... အင်း ... ဟုတ်ပါပြီ၊ မေချိုရီက လူသစ်ရောက်
တယ်ဆိုလို့ ကြုံတုန်းမှာ မေးကြည့်တာပါ၊ မနေ့မနက်က
တောင် မေချိုရီ စန္ဒကူးကို ရောက်သေးတယ်၊ ယူတို့က
ညနေမှ ရောက်ကြတာဆို၊ အန်တီကြီးက မာမိုကိုပြောပြ
တယ်တဲ့၊ အေးလေ ... အလုပ်လုပ်ပေါ့၊ သူများအိမ်မှာ
တက်နေတယ်ဆိုတာက အလုပ်လုပ်တာ မပျင်းတတ်ဖို့ပဲ
လိုတာပါ၊ ယူတို့လို သူများအရိပ်မှာ လုပ်ကိုင်ရသူတွေ

ဆိုတာက အလုပ်ရှင် ကြည်ဖြူအောင် တာဝန်ကျေတတ်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတာလေ၊ ဒါနဲ့ နှင်းဆီဖြူ အပွင့်နှစ်ဆယ် ခူးထားပေးပါ။ မေချိုရီ အပြန်မှာ ဘုရားဝင်လှူချင်လို့ ကိုကိုနဲ့တူတူသွားမှာလေ၊ ကိုကိုကို လာခေါ်တာ၊ နှင်းဆီဖြူ ဆိုတဲ့နေရာမှာ အဖူးတွေပဲ ခူးပေးပါ။ အဖူးကြီးကြီးလှလှ တွေနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ”

“ဆူးတွေကို သေချာခြေပေးပါ။ ရေနဲ့သေချာလည်း သန့်ပေးပါ။ ရွက်စိမ်းခက်လေးတွေလည်း ထည့်ပေးပါ။ မှတ်မိတယ်နော်၊ ပြီးတော့ မေချိုရီရဲ့ကားနောက်ဖုံးထဲမှာ နိုင်ငံခြားသစ်ခွတွေ ပန်းစိုက်သစ်သားခြင်းလေးတွေနဲ့ ထည့်လာတာရှိတယ်။ သွားယူပြီး သစ်ခွရုံမှာ ပန်းခြင်းတွေကို ချိတ်ထားပါ။ အန်တီကြီးအကြိုက် အရောင်တွေချည်းပဲ သေချာယူလာတာ၊ ပန်းတွေ မကျိုးစေနဲ့၊ ပန်းတွေမကျိုးအောင် သေချာယူလာခဲ့တာ၊ ဒီကျမု ကိုင်းကျိုးတာတို့ အပွင့်ကြွေတာတို့ မဖြစ်အောင် ဂရုစိုက်လုပ်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ”

“ပြီးရင် မေချိုရီကားကို ရေဆေးပေးပါဦးလို့ ဦးမိုက်ကို ပြောပါ။ ယူလည်း ဝင်ကူလုပ်ပါ။ အိမ်ကနေပြီး မောင်းလာတာ ဖုန်တွေ အမှုန်တွေ တင်ကုန်ပြီ၊ ကားမှာ ဖုန်အမှုန်လေးတွေ တင်နေတာမျိုးကို မေချိုရီ မကြိုက်ဆုံးပဲ။ အဲလိုဖြစ်နေတဲ့ကားကို မောင်းရတာ စတိုင်ပျက်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ၊ ခင်မို့ သေချာလုပ်ပါမယ်”

“ဒါဆို ပန်းခူးထားလိုက်၊ ဆူးမကျန်စေနဲ့နော်၊ ပန်းကိုင်းမှာ ဆူးကျန်နေတာမျိုးဖြစ်လို့ မေချိုရီလက်ကို ဆူးခူးရင်တော့ အန်တီကြီးကို တိုင်မှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ခင်မို့ သေချာလုပ်ပါမယ်ရှင်”

“ဒါနဲ့ ... ယူ မေချိုရီကို ဘယ်သူဆိုတာ သိထားပုံပဲ၊ ဘယ်လိုသိထားတာလဲ”

“ဘဘက ပြောထားလို့ပါ။ မမ မေချိုရီ ဆိုတာ လာရင် ဘာခိုင်းခိုင်း သေသေချာချာ လုပ်ပေးပါတဲ့၊ တရိတသေထားရမယ်တဲ့၊ မမ စိတ်ကြိုက်ဖြစ်အောင် ဘာမဆို သေသေသပ်သပ် လုပ်ပေးရမယ်တဲ့၊ အဲသလို မှာထားလို့ပါ။ ပြီးတော့ မမက ဒီကို အမြဲလိုလို ရောက်တတ်တာ၊ ရုပ်ရည်လည်း ချောမောတာကအစ ပြောပြထားတာမို့ မမကို လှလှလေး မြင်လိုက်ရတာနဲ့ မမဟာ တဘ ပြောထားတဲ့ မမဆိုတာ ခင်မို့ သိနေခဲ့တာပါ”

ဟု တရိတသေထား၍ဖြေတော့ မေချိုရီ၏မျက်နှာရိပ်မှာ ကျေနပ်ရိပ်နှင့် ဘဝင်ကျရိပ်ထင်၏။ အနားရောက်လာပြီ ဖြစ်သော ဘဘကို ကြည့်ကာ ...

“ဦးရွှေဘော်က သေချာ အားလုံးမှာထားတာကိုး၊ ကောင်းတယ်၊ မေချိုရီမှန်း ယူက ချက်ချင်းသိသွားတာလေ၊ ယူ မေမေဆုံးလို့ ဒီလိုပါလာတာကိုလည်း အန်တီကြီးက မာမိုကို ပြောပြထားတယ် သိရဲ့လား၊ ယူ ဘယ်လိုနေမလဲ မသိဘူးလို့ စိုးရိမ်နေမိတာ၊ ယူက ဘယ်သူ့ကို ဘယ်လို

ဆက်ဆံရမယ်ဆိုတာ နားလည်နေသားပဲ။ အင်း ... ယူ
ခုလို မေချိုရီကို လေးလေးစားစား ထားတာ မေချိုရီ
သဘောကျတယ်၊ မေက ... မေ့ကို ကလန်ကဆန်ပြောတာ
လုပ်တာမျိုးကို ဘယ်လိုမှ လက်သင့်ခံမပေးနိုင်တဲ့သူလေ”

ဟု ပြောပြီးတာနှင့် လက်ချောင်းလှလှလေးတွေဖြင့်
ဟန်လေးချို၍ ကိုင်ထားပါသော ရွှေရောင်ပိုက်ဆံအိတ်လှလှလေး
ကို ဖွင့်လိုက်ကာ တစ်ထောင်တန်တစ်ရွက်ကိုထုတ်၍ ခင်မို့ကို
ကမ်းပေးသည်။

“ယူက ဆင်းရဲတော့ လိုချင်တာလေးတွေ ရှိလာတဲ့အခါ
ဝယ်နိုင်အောင်လို့ မေက ပေးတာ၊ ယူပါ။ မယူရင်လည်း
မရဘူးနော်၊ မေက မေပေးတာကို မယူရင်လည်း မကြိုက်
ဘူး၊ ယူမှကြိုက်တာ”

တစ်ထောင်တန်တစ်ရွက်ကို ခင်မို့ ငေးကြည့်ကာ
ငိုငိုကျသွားရပါပြီ။ ခုလို အစေအပါးတစ်ယောက်၏ နေရာမှာနေ
၍ သူများသနားလို့ပေးတာကို လက်ခံယူရမှာမျိုးကိုကျတော့
ခင်မို့ လက်မခံချင်။ သူများပေးစာကမ်းစာကို လက်ဖြန့်ခံရတာ
မျိုးကို ရှက်သည်။

“ခင်မို့ မယူပါရစေနဲ့ မမလေးရယ်၊ မမခိုင်းတာ ခင်မို့
အားလုံးလုပ်ပါမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပိုက်ဆံတော့ ခင်မို့ မယူဖို့
ရစေနဲ့၊ ခင်မို့ ဒီမှာ နေခွင့်ရတာကိုပဲ ကျေးဇူးကြီးလှဖို့
ပြီ၊ ကံကောင်းလှပါပြီ”

“ဘာလဲ ... ယူက မာနတင်းတဲ့ သဘောလား၊ ဒါမှမဟုတ်
ငွေကနည်းနေလို့လား၊ ရော ... ဒါဆို ငါးထောင်”

အခြေအနေက ပထမပိုင်းမှာ ကြည်လင်နေသယောင်
ရှိနေရာမှ ရုတ်ခြည်း တင်းမာခြင်းဘက်ဆီသို့ ကူးလာချေသည်
ကာဟု အထိတ်တလန့် ခင်မို့ ဖြစ်လာရပါပြီ။

“မဟုတ်ပါဘူး မမလေးရယ်၊ ခင်မို့က အားနာတတ်တယ်၊
အားလည်းငယ်တတ်ပါတယ်ကွယ်၊ သူ မယူရဲတာပါ၊
ဘာဘ ကြိုတင်ပြောထားတာကြောင့်လည်း ဖြစ်မှာပေါ့လေ၊
မမလေး မေချိုရီကို တရိတသေ ထားရမယ်၊ စိတ်ဆိုး
အောင် ဘယ်တော့မှ မလုပ်ရဘူး ဆိုတာကို ပြောထားမိ
လို့ပါ၊ သူ မယူရဲရာတာပါ၊ ကဲ ... ကဲ ... ယူလိုက် ...
ယူလိုက်၊ ကိုယ်မရှိတာကိုသိလို့ မမလေးက မေတ္တာနဲ့ပေး
တာ ယူလိုက်၊ ကျေးဇူးတင်တယ်လို့လည်း မမလေးကို
ပြောလိုက်”

ဘာဘ ကမန်းကတန်း ဝင်ထိန်းရှာပါ၏။ ခင်မို့
ဗျက်လွှာလေးချလိုက်မိသည်။ သူတစ်ပါး၏ ပေးကမ်းခြင်းကို
လက်ဝါးဖြန့် လက်ခံလိုက်ရမှာလောက် ခင်မို့ ဝန်လေးတာမရှိ။
သားအမိနှစ်ယောက် စက်လေးချုပ်၍ လုပ်ကိုင်စားခဲ့သည့် ရွာအိမ်
လေးကို ခင်မို့ ပြန်လွမ်းသည်။

ထိုဘဝလေးကို ပြန်ရချင်သည်။ ထိုဘဝရှိရာသို့
ပြန်ပြေးချင်သည်။

ခုလို နှာခံတော်ဘဝကိုလည်း ရောက်ရမှာမဟုတ်။
မာနကို ဖွဲ့ခြံတာမျိုးလည်း ခံရမှာမဟုတ်။ မာနတင်းတာလား
ဆိုသည့် ခပ်မာမာ အသံလေးကို ခင်မို့ နားထဲမှ ပျောက်မရချင်။
ဆီစကားကြောင့်ပင်လျှင် ခင်မို့လက်လေးတွေ ရွှေ့လျားလိုက်ရ

မှာ ပို၍ဝန်လေးနောက်တွန့်လာသည်။ ခက်ခဲပင်ပန်းလာသည်ကို ပိုက်ဆံကို လှမ်းမယူချင်။ တဲ့ဆွဲထားသည့်နယ် လက်မောင်းလက်ရင်းတွေဆီမှ အကြောအချဉ်တွေက တင်းခဲတုံ့နှောင်ထားသည့် နယ် ရှိလာရပါ၏။ သူဆင်းရဲ မိန်းမသားတစ်ယောက်ထံမှာ မာနဆိုတာ မရှိရချေဘူးတဲ့လားလေ။ ချမ်းသာသူတို့ စွန့်ကြဲရာကို အလွယ်တကူ လက်ဝါးဖြန့်ခံလိုက်ဖို့ အထိတော့ ခင်မို့ မာနတွေက မညံ့ပျင်းနေနိုင်။ အရည်ပျော်ကျ မသွားနိုင်။ ဒါပေမယ့် ခက်သည်က ဘာဘက်ကိုယ်တိုင်က ယူလိုက်ပါဟု ပြောနေပြီ။

“ဘာလဲ ... ယူက ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူးနှစ်ဘာသာကြီး နဲ့တောင် အောင်ထားတဲ့သူ၊ အဝေးသင်တက်မယ်သူ ပညာတတ်ကြီး ဆိုပြီးတော့ ဒီလောက်ပိုက်ဆံကို မယူနိုင်ဘူး ဆိုတာမျိုး လုပ်နေတာလား။ မေက ယူ လိမ္မာရေးကြောင့် ရှိတယ်ဆိုပြီးပေးတာ၊ ယူက မာနကြီးနဲ့ တင်းခဲနေတာကို ခုထိ လက်ကမ်းမလာတာကိုက မာနကြီးပြနေတယ်ဆိုတာ သိသာနေတာပဲ။ ဒီမယ် ... မာနကြီးချင်ရင် အစကတည်းက သူများအရိပ်မှာ မနေရဘူး ခင်မို့၊ သူဌေးမာနကြီးထားချင်ရင် ကိုယ်ကလည်း သူဌေး တကယ်ဖြစ်နေဖို့လိုတယ်၊ ငွေငါးထောင်တောင်မှ ပေးတာကို လက်မခံကြပါနဲ့ နေနေတာကို ငါ ခံပြင်းတယ် ခင်မို့”

အခြေအနေက ပို၍တင်းမာလာနေပြီ။ ဤဌေးထံစင်ကို လက်မခံလိုက်ရုံမျှဖြင့် ဤမျှကြီးမားသည့် လေသံမျှဖြင့် ပြောနေစရာအကြောင်းကို မရှိဟု ခင်မို့ ထင်သည်။ ပေးသည့်ငွေကို လက်ခံခြင်း လက်မခံခြင်းသည် ခင်မို့လွတ်လပ်မှု

မဟုတ်ပါလား။ ဤမျှအထိ ပုံကြီးချဲ့ အလိုမကျဖြစ်ရာကို မရှိလည်း ခင်မို့ မှတ်ယူသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး မမလေးရယ်၊ သူ မယူရဲတာပါ။ ကဲ ... လုံမ ယူလိုက် ... ယူလိုက်၊ ရိုရိုသေသေယူ၊ မိန်းကလေးက လန့်နေတာပါ မမလေးရယ်၊ သူ့မှာ မာနကြီးစရာရယ် လို့လည်း ဘာမှရှိတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အမြဲအားငယ်နေတဲ့ မိန်းကလေးပါ”

ဘဘ အတင်းဝင် တောင်းပန်ရှာပါ၏။ ခင်မို့ ရင်ထဲမှာ မချို၊ ဆိုနေသည်။ ဘဘကို သနားရသည်ပါပဲ။ ဘာတဲ့ ... မချိုရုံ ပြောခဲ့သည့်စကား။ မာနကြီးချင်လျှင် သူတစ်ပါး၏အရိပ်မှာ မနေရဘူးတဲ့လားလေ။ စောစောကပဲ ပြောချလိုက်ပါသည့် စကား။ ခေါင်းငုံ့လက်ခံလိုက်ရပါသည်စကား။ ခင်မို့ မျက်ရည်ထွက်သည်။ ဘဘ ခေါင်းညိတ်ပြနေတာမို့ ခင်မို့ မျက်ဝန်းလေးတွေကို အောက်စိုက်ချလိုက်ကာ လက်လေးနှစ်ဖက်ဖြင့် တရိုတသေပိုင် ပိုက်ဆံငါးထောင်ကို ယူလိုက်ရပါပြီ။ စတွေ့တွေ့ချင်း ခင်မို့ ခံစားဖြစ်၏။

ပြီးတော့ ... ပြောသည့်စကားတွေထဲမှာ ဂုဏ်ထူးဘာသာကိစ္စကိုပင် မဆီမဆိုင် ထည့်ပြောတာကိုလည်း ခံခဲ့ရသည်မို့ ရင်ထဲမှာ ပို၍ခံစားရသည်။ ဤစန္ဒကူးရိပ်မှာ နေနေရသည့် မေချိုရီတို့လို ဘေးမှပတ်သက်သူတို့၏ မာတင်းတင်းပြောဆိုလာချေသမျှကို လည်စင်းခံပေးရချေမည့် ဘဝတစ်ခုတွင်းမှာ မနေ့က စတင်၍ နေခဲ့ရချေသည်ကောဟုလည်း နားလည်ထားသည်။

ခင်မို့ စက်ကလေးချုပ်၍ ငွေစုထားတာလေးတွေ။ မေမေ စက်ကလေးချုပ်၍ ငွေစုထားတာလေးတွေ။ ဘာဘိုလာသမျှ ထဲက စုဆောင်းထားတာလေးတွေ။ ထိုငွေတွေထဲမှ မေမေရက်လည်ဆွမ်းကျွေးပြီးသည့်နောက်မှာ ကျန်နေသမျှသည်ပင် တစ်သိန်းကျော် ရှိနေသေးသည်။ ထိုငွေအားလုံးကို မေမေရက်လည်ကိစ္စ ပြီးတာနှင့် အားလုံး ဘာဘလက်ထဲ ခင်မို့ အပ်ခဲ့သည်ပါပဲ။ ခင်မို့တို့က ရတာလေးကို စုဆောင်းတတ်သည့် အမူအကျင့်နှင့် နေတတ်သူတွေပါ။ မေမေကလည်း ဘယ်တုန်းမျှ သူတစ်ပါးထံ လက်ဖြန့်မခံတတ်သူ။

ခု ... ခုကျမှ မယူပါရစေနှင့်ဟု ပြောခွင့်လေးသော်မူ မရှိသည့်ဘဝထဲမှာ မာနတွေအားလုံး ဖြိုချခံရင်း သက်ဆင်းရေချ သည်တကား။

“ဦးရွှေဘော် ဘယ်လိုပြောပြော သူ အတော်ကြီးကို မာနကြီးတယ်ဆိုတာ မေချိုရီ သိနေတယ်။ ခေါင်းတော်တော် မာတာပဲ။ သူက မေချိုရီ ပေးတာ ကမ်းတာကို မာနနဲ့ခံရင်း ငြင်းချင်နေတာလေ”

ဟု ပြောချလာတော့ ခင်မို့ ခေါင်းလေးမော့ပစ်လိုက်မိရပါပြီ။ ဤတစ်ကြိမ်မှာတော့ ခင်မို့ကို ဘယ်သူကမှ တား၍ မရနိုင်တော့ပြီ ဆိုတာကို ခင်မို့ ကိုယ်တိုင် သိနေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် မမ၊ ခင်မို့ဟာ ဆင်းရဲပါတယ်။ ခင်မို့မိဘတွေဟာလည်း ဆင်းရဲပါတယ်။ ဘာဘဟာလည်း ဆင်းရဲပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်မို့တို့ဟာ အလကားပေးတိုင်းလည်း မယူတတ်ကြသလို အလကားကျွေးတိုင်းလည်း မစားတတ်

ကြပါဘူး။ တစ်ခါမှလည်း ခင်မို့တို့ ထမင်းမဝတ်ခဲ့သလို ကြွေးမြီလည်း မတင်ခဲ့ပါဘူး မမ၊ ခင်မို့တို့ ဆင်းရဲကြတာမို့ ကိုယ့်အိုး ကိုယ့်ဆန် တန်ရုံပဲ နေကြ စားကြပါတယ်။ စုကြ ဆောင်းကြပါတယ်။ ခင်မို့မှာ ငွေတစ်သိန်းကျော်ရှိပါတယ် မမ၊ အဲဒါ စုဆောင်းလို့ပါ။ ကျောင်းပညာစရိတ်ပါ။ ဒီမှာလည်း အလုပ်လုပ်ရင်း လခစားအဖြစ် နေနေကြတာပါ။ ကိုယ့်အရှင်သခင်အပေါ်မှာ တာဝန်ကျေဖို့ သစ္စာရှိဖို့ ရိုသေနာခံဖို့ ဘယ်သူ့တိုက်တွန်းနှိုးဆော်မှုမှ မပါဘဲ လုပ်ကိုင်သွားကြမယ့် သူတွေလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ခုလည်း ဒီကမေမေကြီးတို့ကို တရိုတသေထားသလို၊ မမကိုလည်း တရိုတသေ ထားမှာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ မမပေးတဲ့ပိုက်ဆံကို ခင်မို့ မယူချင်မှန်း မမသိနေပြီဖြစ်တဲ့အတူတူ ပြန်ပေးပါတယ် မမ၊ ခင်မို့ ယူခဲ့ရတာကိုက ဘာဘ တိုက်တွန်းနေလွန်းလို့ပါ”

ဟု ပြောကာ ပြန်ကမ်းပေးတော့ မေချိုရီ၏အကြည့် ဆွဲက စူးရှစွာ ခင်မို့ မျက်နှာထက်မှာ တန်နေသည်။ မမျှော်ဆင့်ထားတာတွေက တကယ်တမ်းမှာ လာဖြစ်နေသည်။ တရိုတသေ ဆက်ဆံခံရ၍ ကျေနပ်စိတ်ဖြင့် မေချိုရီ၏မျက်နှာလေး ဆန်းကြည့်ခဲ့ရာမှ ...။ ပိုက်ဆံပေးလိုက်သည့်နောက်မှာ တင်းမာမှုက တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် အလျှော့မပေးတတ်စွာပဲ ပန်းခြံလေးထဲမှာ ဖြစ်တည်သွားခဲ့ပြီ။

မေချိုရီ အံ့ခဲ၍ ပိုက်ဆံကိုယူသည်။ နောက်တော့ ပိုက်ဆံအိတ်လေးထဲ ပြန်ထည့်သည်။

“ယူဟာ သိပ်ကို မာနကြီးတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ။ ဒီလို ငါ့ကို ဘယ်သူကမှ ဘယ်တုန်းကမှ မလုပ်ပြရဲကြဘူး ခင်မို့၊ ငါ့အိမ်မှာ ငါ့အလုပ်သမားတွေကို ငါပေးတဲ့အခါ သူတို့ ဝမ်းသာအားရနဲ့ ကျေးဇူးတင် ယူကြတယ်။ ပြီးတော့ ... ငါ့အတွက်ဆိုရင် ငါ့ခြေသည်းလက်သည်း လေးတွေကအစ ဆေးဆိုးပေးတယ်။ ငါ့ခိုင်းတာ အားလုံး လုပ်ပေးကြတယ်။ ပုံထားတဲ့ ငါ့ထဘီကို ကောက်ပြီးခေါက် ထားပေးကြရတယ်။ ဘာလို့လဲ သိလား၊ ငါဟာ မေချိုရီ ဖြစ်နေလို့ပဲ။ မင်းကို ငါပြောမယ် ခင်မို့၊ ငါဟာ အစစ မင်းထက်သာတယ်။ မင်း မျှော်မကြည့် မော်မကြည့်နိုင် လောက်တဲ့အဆင့်မှာ ငါကရှိနေတာ။ ငါထပ်ပြောမယ်။ ငါဟာ မင်းထက်ပိုပြီး မာနကြီးတယ် ခင်မို့”

ပြောပြီးတာနှင့် ချာခနဲလှည့်၍ မေချိုရီ ထွက်သွား ပါ၏။ ဘာ ဝိုင်း၍ကျန်သည်။ ခင်မို့ကိုလည်း ဘာမျှမပြောရှာ။ ဘယ်သူမှန်၍ ဘယ်သူမှားသည် ဆိုတာ ဘာသိရှာမည်သာ။

“သည်းခံလိုက်ပါ မိန်းကလေး၊ ဘာတို့ဟာ ဒီစန္ဒကူးမှာ ရှိနေကြတာမို့ သည်းခံတတ်တဲ့ အလေ့အကျင့်တစ်ခုကို လည်း မွေးယူတတ်ဖို့ လိုတယ်။ နောက်ကို စိတ်ကိုလျှော့ ပါ လုံမရယ်၊ ကဲ ... ကဲ ... ပြန်နားတော့ လုံမ၊ ဘာဘဲ ဆက်လုပ်လိုက်တော့မယ်”

ဟု ပြောရှာသည်။ ခင်မို့ ပန်းညှပ်ကတ်ကြေးလေး ဖြင့် နှင်းဆီဖြူတွေကို အဖူးလှလှတွေ ရွေးခူးသည်။ နှင်းဆီဆူး တွေ ခြွေသည်။ ငါးရိုးတံရွက်စိမ်းခက်တွေကိုလည်း ခူးသည်။

ရေဖြင့် စင်စင်ဆေးသန့်ပြီး ပန်းစည်း စည်းသည်။ ပြီးတော့ ... မေချိုရီ၏ကားနောက်အံ့ဖုံးကို ဦးမိုက်ဖြင့် ဖွင့်စေကာ သစ်ခွတွေ ယူသည်။ သစ်ခွရုံလေးမှာ သစ်ခွချိတ်တန်းလေးမှာ ချိတ်နှင့်ချိတ် သည်။ အားလုံး သေသေသပ်သပ် လုပ်သွားသည်ပါပဲ။ ပန်းတစ် ဝှင့် တစ်ခက် မကျိုးစေရ။ အရွက်တွေ မနာစေရ။

သစ်ခွရနံ့ မွှေးမွှေးကို ခင်မို့ ဂျှိုက်ကြိတ်ဖြစ်၏။ သစ်ခွ ဆိုတာ ရနံ့လေးလည်း သင်းတတ်။ အလှအဆင်းလည်း ညှို့ငင် ခြစ်များဖြင့် လူတို့ကို ဆွဲဆောင်ထားနိုင်စွမ်းသည်ပဲ။

ခင်မို့တို့ ရွာအိမ်လေးမှာကျတော့ ခုလို အပွင့်ထွား ထွား ပွင့်ဖတ်နုနု ထူထူအိအိလေးတွေဖြင့် ကတ္တီပါသားနှယ်ရှိ သော နိုင်ငံခြားသစ်ခွပွင့်တွေ ပွင့်ဝေရာ အပင်မျိုးတော့ မရှိ။ ဒါပေမဲ့ ခြံဝင်းလေးထဲမှာစိုက်ထားသော သြဇာပင်စည်တို့၊ အုန်း ပင်စည်တို့၊ ကြိုပင်တို့၏ပင်စည်တို့မှာ ကပ်၍ကြွပ်ကြွပ်ကြီးတို့ ဖြင့် စည်းချည်ကပ်စိုက်ထားရာမှ အမြစ်တို့ စွဲတွယ်သွားရင်း အံ့ကျင်းကောင်းကောင်းဖြင့် ရှိကြပါလေသော သဘာဝတောသစ်ခွ တွေကတော့ ရှိကြပါ၏။ နွေဦးရာသီမှသည် မိုးကာလအတွင်း မှာ သူ့ရာသီနှင့်သူ ပွင့်ဝေကြပါသည့် သစ်ခွတွေဆိုတာ အပွင့် လေးတွေလည်းကွဲ။ အရောင်အဆင်းလေးတွေလည်းကွဲလျက် ရနံ့ လေးတွေ မွှေးနေတတ်ကြစွာ ရှိကြလေသမျှ ခင်မို့ စိတ်ဝင်တစား ဖြင့် ပန်းလေးတွေပွင့်တိုင်း ပွင့်ဘိုင်း ရပ်ငေးကြည့်ရ။ ပန်းလေး တွေကို ရေလောင်းရနှင့် မဟုတ်ပါလား။ အဝါရောင်၊ အညိုရောင်၊ ခရမ်းနုရောင်၊ အဖြူရောင်နှင့် ခရမ်းရောင်သစ်ခွတွေ။ ရှင်မမျက် ဝန်းဟုခေါ်သော သစ်ခွတွေ။ ကျောက်ပန်းဝါဟုခေါ်သော သစ်ခွ

တွေ။ ရွှေဆစ်ကြီးသစ်ခွတွေမှ အများကြီး အပင်သန်သန် အပွင့်
ဝေဝေဖြင့် ရှိကြချေသည်တည်း။

ခင်မို ရွာကအိမ်လေးကို လွမ်းမိသည်ပါပဲ။ စံပယ်ရုံ
တန်းလေးတွေ၊ နှင်းဆီရောင်စုံတို့ ပွင့်ဝေရာ ပန်းခင်းလေးတွေ၊
ရွက်လှပင်လေးတွေရှိရာ ခြံဝင်းလေး။ သွပ်မိုး ပျဉ်ကာအိမ်ငယ်
လေး။

ခန်းဆီးဝါဝါလေးတွေ ဖြူဖြူလေးတွေ တပ်ထားရာ
ပြတင်းပေါက်လေးများဖြင့် ရေနံရည်ဝနေသော ရွာအိမ်လေး။
အိမ်ရှေ့ဝရန်တာဆင့်တန်းနေရာလေးမှာ သံချောင်းလေးတွေရှိက်
၍ အုန်းဆံဖတ်တို့ဖြင့် စည်းနှောင်ထားရာ သစ်ခွပင်လေးတွေကို
သွပ်နန်းကြီးဆွဲဖြင့် ချိတ်ထားရာနေရာလေး။ ထိုသစ်ခွပင်တို့ဆီမှ
လည်း ရာသီဆိုလျှင် အပွင့်စုံအောင် ပွင့်ကြ၊ အရောင်လေးတွေ
လည်း စုံကြလေသမျှ တစ်နေရာတည်းမှာ စိတ်တန်း၍ မြင်ရလေ
သော အရသာကို ထိုင်ငေးခဲ့ရသည့် ကာလလေးကိုမှ ပို၍လွမ်း
ဆွတ်တမ်းတရင်း မေမေ့ကို သတိအရကြီးရ။ အလွမ်းကြီး လွမ်း
မိရသည်ပါပဲ။

ဦးမိုက်ကတော့ ငိုနေသည့် ခင်မိုကို အကဲခတ်
သလို ကြည့်နေရာလေသမျှ တစ်ချက် လှမ်းအကြည့်မှာ ခင်မို
အားနာမိရပြန်သည်။ ကိုယ်က ကိုယ့်ခံစားချက်နှင့်ကိုယ် သစ်ခွ
ရုံတန်းနေရာလေးမှာ ငိုနေချေတော့လည်း ဦးမိုက်မေ့ မေ့ချို့
နှင့် ခင်မို ပဋိပက္ခတစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေချေခဲ့ပြီလားဟု အကဲခတ်
ရှာချေမည်ပေါ့။ ကိုယ့်အပူ သူတစ်ပါးကို လှမ်းဟပ်သည့်သဘော
ခံနေသည်။

“မေ့ချို့ရီ ဘာပြောတာလဲ ခင်မို၊ တူတစ်ခုခုတော့ ပြောမာ
တေချာဒယ်၊ ဦးမိုက်နော် အစ်ကိုလေးစီးမယ့်ကားကို ကစ်
တိုက်နေရင်းနဲ့ လှမ်းကြည့်ဒယ်၊ ပိုက်ဆံပွေးဒယ် မဟုတ်
လား၊ ဦးမိုက် မြင်ဒယ်၊ ခင်မို မယူဘူးလေ၊ ကန်းဒယ်၊
ဦးမိုက်ဆိုရင်လည်း ဒီနေ့ပဲ တွေ့ခဲ့မိန်းမတာယောက်ရှိက
တူပွေးခဲ့ ပိုက်ဆံကို ချက်ချင်း ယူရမှာ၊ ရက်ဒါပေါ့”

ဦးမိုက် သစ်ခွပင်လေးတွေကိုလိုက်၍ ချိတ်တန်းနေ
ရာလေးမှာ ချိတ်ကူနေရင်း ပြောနေတော့လည်း ခင်မို ငြိမ်နား
ဆောင်နေသည်။ ကြည့်ရတာ ဦးမိုက်လည်း လှမ်းမြင်ခဲ့ချေသည်
တည်း။

“ဦးမိုက်နော် မွေးမွေးဂျီး ပွေးခဲ့ ဘောက်ဆူးဒါဒေါ့ယူဒယ်၊
တူပွေးခဲ့ ဘောက်ဆူးဆိုရင်ဒေါ့ ဘယ်ယူမလဲ၊ တူက ဒီအိန်
ရဲ့တာခင်မေ့ မဟုတ်ဒါ၊ ဒါပေမဲ့ ... တူ တစ်ခါမှလည်း
ဦးမိုက်ကို ဘောက်ဆူးမပွေးဖူးဘာဘူး၊ ဒေါ်ဂျီးတူးဂိုဒေါ့
တစ်ခါတစ်ခါ ပွေးဖူးဒယ်၊ တူချက်ခိုင်းဒဲဒဲခွာခွေ ချက်ပွေး
ပီးရင်ဒေါ့ ငါးရာ တစ်ထောင် ပွေးဒယ်ဒဲ၊ မိဥဂိုကျဒေါ့
ပျာယာခတ်လို့ဆိုပီးဒေါ့ မျက်စိနောက်ဒယ်ဆိုပီး မပွေးဘူး
လေ၊ မိဥ ပြောဒယ်၊ မယူချင်ဘာဘူးဒဲ၊ မရဒါပဲ ကန်းဒယ်
ဒဲ၊ တူခိုင်းဒါ မလုပ်ပွေးချင်ဘဲ လုပ်ပွေးနေရဒါကို စိတ်
ညစ်ဒယ်ဒဲ၊ တူက မိဥဂို ပန်းခူးခိုင်းဒယ်၊ ဆူးခြေခိုင်းဒယ်၊
တိတ်ပီးဒေါ့ အဲ ... ဘယ်လိုပြောရင် ကန်းမလဲ၊ အဲ ...
ဇာချဲ့ဒယ်လို့ပြောရင် ပိုကန်းမယ်၊ ဟုတ်ဒယ်၊ ဇာချဲ့ဒယ်၊
ပန်းခူးခိုင်းဒယ်ဆိုရင် မပီးတေးဘူး၊ ဆူးခြေခိုင်းဒယ်၊ အဲ

တလို အပိုအလုပ်ကို ခိုင်းဒယ်၊ မိဥနော် တစ်ခါတလေ မှာ ဆူးခြေတဲ့အခါ ချန်ထားခဲ့ဒယ်ဒဲ ဆူးစူးပစေဒဲ၊ အဲတလို လုပ်ပစ်ဒယ်”

ဦးမိုက် ပြောနေသမျှ ခင်မို ငြိမ်သက်နားထောင်နေရာမှ နောက်ဆုံးသစ်ခွအိုးလေးကို ချိတ်လိုက်ရင်း အလုပ်အဆုံးသတ်သည်။

“ကားဆေးရမယ်တဲ့ ဦးမိုက်၊ ခင်မိုနဲ့ ဦးမိုက် မမမေချိုနဲ့ ရဲ့ကားကို ဆေးပေးပါ၊ ကစ်စိုက်ပေးပါတဲ့၊ အဲဒါ လူရမယ်”

“အဲဒါပြောဒါပေါ့၊ တူအိန်မှာလည်း ဒရိုင်ဘာရှိဒါဒဲ ခိုင်းပါလား၊ ဒီကဒရိုင်ဘာကို လာလာခိုင်းဒါကိုက အဲဘယ်လိုပြောရင် ကန်းမလဲ၊ ဒီလိုပြောရင် ကန်းမယ်၊ စုလွန်ရွက်တိုက်ဒါ၊ ဒီမှာ လာခိုင်းဒါဂိုဂ လာပီးဒေါ့ လူလည်ကျဒါ၊ တူများအိန်အထိလာခိုင်းဒါ၊ တံမင်တက်တက်ကတည်းဂ ဦးမိုက်ဒိုအားလုံးဂို အပိုးကျိုးအောင်လုပ်အဲအဲဒါ ထင်ရှားဒယ်”

ဦးမိုက်ခမျာမှာလည်း မေမေကြီးကို မလွန်ဆန်အရွှ်သာ မေချိုရီ ခိုင်းသမျှ စိတ်ပျက်လက်ပျက် စိတ်လက်ညစ်လွှဲလုပ်ကိုင်နေရှာသည်ပဲဟု ခင်မို နားလည်ဖြစ်၏။ စေတနာမရှိအကလည်း သိသာသည်။

မလုပ်ချင်တာ တညည်းညူညူ ပြောရှာပေးဦးမိုက်ခမျာ မလုပ်ဘဲလည်း မနေသာ။ ခင်မိုနှင့်အတူ မေချိုနဲ့ ကားကို ဆေးကြ။ ခြောက်အောင် အဝတ်ခြောက်နှင့် ပွတ်အ

ကြရနှင့် ရှိကြကာ ကစ်တိုက်ခြင်း အလုပ်ကိုလည်း လက်မောင်းညောင်းအောင် လုပ်ရရှာသည်ပါပဲ။ သစ်ခွရုံတန်းနေရာလေးမှာ သာ မေချိုရီ အကြောင်း ဘယ်လိုပြောရင် ရှင်းမလဲ၊ ကောင်းမလဲဖြင့် ထောင့်စေ့စေ့ ပြောနေပေမယ့် ကားရေဆေး ကစ်တိုက်သည့် နေရာမှာကျတော့ ဦးမိုက် ပါးစပ်စေ့နေသည်။

မတော်တဆ မေချိုရီ ရောက်လာမှာကြောက်၍ ဘာမျှကို မပြောရဲဘဲ အသံတိတ်နေခြင်း ဆိုတာကို ခင်မို ရိပ်မိသည်ပါပဲ။ တကယ်တမ်းကျတော့လည်း အလုပ်သမားပေပဲလေ။ မေချိုရီအကြောင်း အတင်းအပြောကောင်း၍ လူမိသွားလျှင် မေမေကြီးထံ မေချိုရီ တိုင်တန်းလိုက်တာနှင့် အသက်သာဆုံးက အဆုခံရမည်။ အဆိုးဆုံးကတော့ အလုပ်ပြုတ်ရမည်။ ဒါကို ဦးမိုက်လည်း သိနေချေမည်သာ။

“ဟာ ... ဦးမိုက်၊ ဘယ်နှယ် မခင်မိုကို ကားရေဆေးခိုင်းရတာလဲ၊ ကြည့်ပါဦး အဝတ်တွေတောင် စိုနေပြီ၊ မနေ့ကမှ ရောက်တဲ့ဥစ္စာ၊ ဒီနေ့ ဒီလောက်ထိ ခိုင်းရတာလား၊ မဟုတ်သေးပါဘူးဗျာ၊ ပြီးတော့ အဲဒါ မိန်းကလေးအလုပ်လား၊ မိးဖိုချောင်ကိစ္စတို့ ဥယျာဉ်ထဲလုပ်တာတိုတော့ လုပ်ပေါ့၊ ခုဥစ္စာ ဦးမိုက်လုပ်ပုံ မဟုတ်သေးပါဘူး”

အပြစ်တင်သံတွေ အထင်းသားပါနေသည့် အသံကြားရာဆီသို့ ခင်မို မော့ကြည့်မိတော့ အပေါ်ထပ် လသာဆောင်မှာ ရပ်နေပါသည့် အစ်ကိုလေး။ မျက်နှာသုတ်ပဝါဖြူဖြူလေးကို လည်တွင်သိုင်းဝင်ထားလျက် ရပ်နေရင်း ငုံ့မိုးကြည့်နေပါသည့် အစ်ကိုလေး၏ မျက်ဝန်းတွေမှာ ကရုဏာရိပ်ကို ခင်မို မြင်သည်။

ပြီးတော့ အပြစ်တင်ကြည့်သည့် ဦးမိုက်ထံသို့ ရောက်ပြန်၏။ တကယ်လည်း ခင်မို့ထဘီလေးမှာ ဒူးအောက်ပိုင်း ရေစိုနေတာ လည်း အမှန်ပါ။

ဥယျာဉ်နှင့် ကွန်ကရစ်တုံးရောင်စုံခင်း ကားလမ်း လေးခြားထားရာ တစ်ဖက်ဆီမှ ရေတမာရိပ်အောက်မှာ မေချိုရီ ၏ကားကို ဦးမိုက် ပေါ်တီကိုအောက်ဆီမှ မောင်းလာခဲ့ကာ ထို သစ်ရိပ်အောက်မှာ ကားရေဆေးခြင်းပါ။ ရေစုပ်စက်ငယ်လေးဖွင့် ၍ ပိုက်ဖြင့်ဖျန်းဆေးခဲ့ရစဉ်ကတည်းက ခင်မို့ ထဘီလေး ရေစို ခဲ့ပါ၏။ ဦးမိုက်က ရေပိုက်ဖြင့် ရေဖျန်းဆေးတာကို လုပ်ပါမည် ဟု ပြောပေမယ့် ခင်မို့ ခေါင်းခါခဲ့သည်လေ။ မေချိုရီ ခိုင်းတာ ကို ခင်မို့ တစ်ခုမကျန် သေချာလုပ်ပေးဖို့ မာနက တင်းခံနေသည်။ ဦးမိုက်ကို ပေးမလုပ်ချင်။ မခံချင်စောဟုလည်း ပြော၍ရမည်လား မသိ။ ခိုင်းသူကခိုင်းလျှင် ခင်မို့ လုပ်ကိုလုပ်ရမည်ပေါ့။ ဒါကတော့ ခင်မို့ မခံချင်စောနှင့် မာနပဲဖြစ်သည်။

ခုကျတော့ အစ်ကိုလေး လသာဆောင်မှာ ရောက် လာလျက် မြင်သွားတာမို့ ဦးမိုက်ကို ဆူနေသည့်အဖြစ်။

“မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုလေး၊ ဗွမ္မလေး မွေချိုရီ ခိုင်းဒါ ဘာ”

ဟု ဦးမိုက်ကလည်း အကြောင်းကြိုခိုက် အခွင့်အရေး ကို လက်လွှတ်မခံ။ ချက်ချင်း လက်ပိုက်ဖြေချလိုက်ပါ၏။ ခင်မို့ တားချိန်စင် မရလိုက်။ ဦးမိုက် ဖြေသည်က ခပ်မြန်မြန်ကြီး လသာဆောင်ဘက်ဆီသို့ လျှောက်သွားပြီးမှ လက်ပိုက်ဖြေချလိုက် ခြင်းပါ။ ခေါင်းမောဖြေသည့် ဦးမိုက်၏ဖြေသံက တိုးတိုးလေး

တော့မဟုတ်။ လသာဆောင်ဆီမှ အစ်ကိုလေးကြားအောင်တော့ သာ၍ ခပ်ကျယ်ကျယ်ပဲ ဖြေချလိုက်ခြင်းမျိုး။ ခင်မို့ မှီးရိမ်သည်။ မေချိုရီ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ရှိနေချေလျှင်ဖြင့် ကြားသွားနိုင်သည်လေ။ အလောတကြီးနိုင်စွာပဲ ဧည့်ခန်းတံခါးဆီသို့ ခင်မို့ ကြည့်သည်။ မေချိုရီများ ထွက်လာချေမည်လားဟူ၍ပါ။ ဒါပေမဲ့ ထွက်မလာ။ ထိုအခါမှ ခင်မို့ သက်မမှဉ်း၍ချဖြစ်ပါ၏။

ဤနေ့မှာ နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်၍ မေချိုရီနှင့် ခင်မို့ ဘာအကြောင်းနှင့်မျှ ပဋိပက္ခအသွင် မကြုံဆုံချင်တော့ပါ။ ရင်ထဲ မှာ ပို၍နာကျင်လာရချေမည်လေ။

ဦးမိုက် ဖြေလိုက်တာနှင့် ချက်ချင်းပင် အစ်ကိုလေး ၏အကြည့်က ခင်မို့ထံသို့ အားနာတကြီးရောက်၏။ စိတ်မောပုံ ဖြင့် ခေါင်းခါလိုက်တာကိုလည်း ခင်မို့ မြင်သည်။ မကြာလိုက်။ အစ်ကိုလေး အတွင်းဘက်ဆီသို့ ပြန်လှည့်ဝင်သွားတာကို မြင်ရ ပြန်ပါ၏။ ဦးမိုက် လေးလေးတချွန်ချွန်ဖြင့် ပြန်လာကာ ကစ်တိုက် သည့်အလုပ်ကို ဆက်လုပ်သည်။

ခင်မို့ကလည်း အဝတ်ဖြင့် လိုက်၍ လိုက်၍ ကစ် တိုက်ထားသည့် နေရာတွေမှာ ပြောင်လက်တောက်ပနေအောင် သုတ်ပေး ပွတ်ပေးနေရပါ၏။ ခင်မို့မျက်နှာမှာ ချွေးတွေစို့နေပြီ။ နဖူးစပ်ရှိ ဆံနဖျားနေရာမှာ ချွေးတွေသီးနေပြီ။

အစ်ကိုလေး ဧည့်ခန်းတံခါးဆီမှ ထွက်လာတာ။ ခင်မို့တို့ရှိရာသို့ လျှောက်လာတာကိုမြင်တော့ ဦးမိုက် ပြုံး၍ ... “ဒီးနေဒေါ့ ဘယ်တုပြောဒဲကော အတည်ဖြစ်မလဲ မတီ ဘူး၊ အစ်ကိုလေးနဲ့ မွေချိုရီဒို့နှစ်ယောက်ဒေါ့ တစ်ခုခု

ဖြစ်ကြမယ် ထင်ဒယ်၊ အဲဒါ ကန်းဒယ်၊ တူများအိမ်က အလုပ်တမားကို လာလာခိုင်းနေဒါ၊ တူ့ကိုပိုင်ရေးပိုင်ခွင့် ရထားဒါကျနေဒါဘဲ၊ အဲ ... ဘယ်လိုပြောရင် ကန်းမထဲ ဆိုဒေါ့ ဒီလိုပြောရင် ရှင်းတွားမယ်ထင်ဒယ်၊ လူညွန့်လား ခူးစားဒါ”

ဦးမိုက် ပျော်နေလျက် လေတချွန်ချွန်ဖြင့် ဆက်ဖြစ် နေပါ၏။ အစ်ကိုလေး ရောက်လာတာကို လှမ်းကြည့်ရမှာထင် မေချိုရီ၏ကား ပြောင်လက်တောက်ပနေဖို့အတွက်သာ အလော တကြီးဖြင့် ဂရုတစိုက်ကြီး လုပ်နေရသည့် လူတစ်ယောက်ပေ ဦးမိုက် ဟန်ပြည့်နေသည်။ မြင်ရသူ အစ်ကိုလေးဘက်ကဆိုလျှင် ဦးမိုက်နှင့် ခင်မို့ကို သနားနေစေမည့်သဘော ဖြစ်နေစေသည်တည်း။

“မဟုတ်သေးဘူး၊ ဘာလို့ ဒီအိမ်ကလူတွေကို မနက်ကြီး မှာ လာလာခိုင်းနေတာလဲ”

“ခိုင်းနေဒါဂဒေါ့ ဒီအိမ်မှာ ရိုးနေဘာဘီ၊ ဘယ်တူမှ တူ အခိုင်း မလွတ်ဘာဘူး၊ လွတ်ဒါဆိုလို့ မွေးမွေးဂျိုးနဲ့ အစ် ကိုလေးဒို့နှစ်ယောက်ပဲ ရှိဘာဒယ်၊ ခုလည်း ဒီးမနက်မှာ ခင်မို့ကို ပန်းခူးခိုင်းဘာဒယ်၊ ဆူးခြေခိုင်းဘာဒယ်၊ တစ်ခု ပင်ဒွေ ချိတ်ခိုင်းဘာဒယ်၊ တူ့ကားကို ရေဆေးခိုင်းဘာဒယ်၊ ကစ်တိုက်ခိုင်းဘာဒယ်၊ ပိးဒေါ့ ပြောဘာဒယ်၊ ဒီကားနဲ့တူ ဟာ ကိုကိုနဲ့တူတူ ဘုရားတွားဘာမယ်ဒဲ”

ခင်မို့ လွတ်ခနဲ ပြောပြထားမိခဲ့တာပင်မကျွန်မ ဦးမိုက်ကတော့ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြောသည်။ ခင်မို့ကို ချိုးချိုးနှိမ်နှိမ် လုပ်တာကိုလည်း ဦးမိုက်ရင်ထဲ ခံချင်ပုံမရ။ ဘာဘာနှင့် အနေကြ

လေး။ ဘာတူမလေးကို ခုလိုခိုင်းပြတာမျိုး ကြုံတော့လည်း ခင်မို့မရ။ ခင်မို့ဘက်က နာနေသည့်ဟန်က အထင်သား။

“ပိုက်ရှုံပေးတေးတယ်၊ ငါးထောင်တဲ့၊ သူ့ခိုင်းတာလုပ်လို့ တဲ့၊ အဲဒါ ခင်မို့ မယူလို့တောင်မှ တူက စိတ်ဆိုးချင်သေး ဒါ”

“ဟင် ... အဲဒါတွေ ဘာလို့ပြောပြလိုက်တာလဲ ဦးမိုက် ရယ်၊ ခင်မို့တော့ စိတ်ညစ်တော့တာပါပဲ၊ ဦးမိုက် အဲဒါတွေ မြင်ထားလို့ ခင်မို့ မပြောပြရင်လည်း မဖြစ်တော့တာမို့ ပြောပြမိခဲ့တာပါ၊ ခုလို အစ်ကိုလေးကို ပြန်ပြောပြဖို့ မကောင်းပါဘူး”

ခင်မို့ ကမန်းကတန်းလေး မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် မပြောတော့ အစ်ကိုလေး ခင်မို့ကို ကြည့်လာသည်။ အစ်ကိုလေး မှုတ်ဝန်းတွေမှာ တောင်းပန်ရိပ်ကိုလည်း မြင်ရသည်။ စိတ်ထိ ခြိမ်းကိုလည်း တွေ့ရသည်။ နောက် ခံပြင်းရိပ်သည်လည်း ခင်လာသည်။

“မေမေ့ကိုပြောမှ ဖြစ်တော့မယ် ထင်တယ်၊ သူ လုပ်နေ တာ ကြာနေပြီ၊ ဒေါ်ကြီးထူးကိုလည်း သူ ခိုင်းတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ စားချင်သောက်ချင်တာကို ကလေးစိတ်နဲ့ ပူဆာ ရှာတာပါလို့ မေမေက ပြောတယ်လေ၊ ကိုယ့်အိမ်အပေါ် မှာ သားချင်းလိုထားရှာတာမို့ ခုလို ဒေါ်ကြီးထူးကို စား ချင်တာလေးတွေ ပူဆာတာပါလို့ ပြောတာမို့ ကျွန်တော် လည်း မပြောသာတာပါ၊ ဦးမိုက်ကို ကားဆေးခိုင်း တွေ၊ ဘာဘာကို ပန်းခြံထဲ ခိုင်းနေတာတွေလည်း က

မြင်တာပါပဲ။ မေမေ့ကိုပြောတော့လည်း ကလေးပဲသားရယ်နဲ့ ပြောနေခဲ့တာ၊ ခုကျတော့ မိန်းကလေးချင်းကို ကားဆေးခိုင်းတာတွေအထိ လုပ်ခိုင်းတာကျတော့ ဘယ်ကောင်းတော့မလဲ။ ခုဥစ္စာက ခင်မို့ ဆိုတာ အမေဆုံးလို့ ရောက်လာတာ၊ ရက်လည်ပြီးခါစပဲ ရှိသေးတာ၊ စိတ်ထိခိုက်နေသူကို ဘာမှအရိပ်အကဲမသိဘဲ ခိုင်းတာတော့ ဘယ်ဟုတ်တော့မလဲ။ ဒီအိမ်ကလူတွေရဲ့ အတွင်းရေးကိုလည်း သူသိတာမဟုတ်ဘဲနဲ့ ခုလို ဝင်ခိုင်းတာတော့ အလိုက်ကန်းတရားမသိရာ ရောက်တယ်”

အစ်ကိုလေး ပြောနေသမျှ ခင်မို့ ငြိမ်သက်နားထောင်နေရပါ၏။ တကယ်က မေမေဆုံး၍ ခင်မို့ ရောက်လာခြင်းဆိုတာ မညွှန်က မေမေကြီးမှ မမလေး၏ မာမိထံ ဖုန်းဖြင့်ပြောပြခဲ့တာတွေ။ မမလေး မေချိုရီ သိထားပြီးတာတွေကို ဖြည့်ပြောပြချင်စိတ်လည်း ခင်မို့မှာ မရှိပါ။ တော်သေးသည်။ မမလေးမေချိုရီ ခင်မို့ကို ထိုအကြောင်းတွေ ပြောပြခဲ့တာတွေ ပြန်၍ အားလုံး အသိမပေးထားခဲ့၍ပါ။ သစ်ခွရုံလေးမှာရှိစဉ် ထိုအကြောင်းတွေကို ထည့်မပြောပြခဲ့တာ မှန်သွားသည်ဟုပဲ ပြောရချေမည်သာ။ ဒါမှမဟုတ်လျှင်ဖြင့် ဦးမိုက် အားလုံးထည့်ထည့်ပြီး မေချိုရီ မကောင်းတာတွေ ပြည့်စုံအောင် အစ်ကိုလေးကို ပြောပြနေချေမည်သာ။

“ပြီးတော့ သူက ဘာကိစ္စနဲ့ ငွေပေးရမှာလဲ ခင်မို့ကို”
ဟု အစ်ကိုလေး မကြိုက်သလိုကြီး အလိုမကျနိုင်စွာ ပြောလာရင်းမှ ခင်မို့ကိုလည်း လှမ်းကြည့်သည်။ ကြင်နာရိပ်

ထ နူးညံ့စွာ အစ်ကိုလေး၏ မျက်ဝန်းတွေမှာ နေရာယူလာကြပြန်သည်။ ခင်မို့ ခေါင်းလေးငုံ့ချလိုက်တော့ အစ်ကိုလေးမှ ...

“အဲလိုပဲ ဟိုကခိုင်းသမျှကိုလည်း ခေါင်းငုံ့ခံခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား၊ နေပါဦး ... သူက ဘာကိစ္စနဲ့ ပိုက်ဆံပေးရမှာလဲ၊ သူများအိမ်က လူတစ်ယောက်ကို၊ အဲဒါ သူ့ကိစ္စလား၊ သူ့ဆီက ဘယ်သူက တောင်းနေလို့လဲ၊ ပြောပြစမ်း ခင်မို့၊ ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ပေးလဲ”

“ငါးထောင်”

ခင်မို့ထံမှ မဟုတ်။ ဦးမိုက်ထံမှ ဝမ်းသာအားရဖြေသံ။ ခင်မို့ဖြင့် စိတ်ညစ်နေရတော့သည်ပါပဲ။ အစ်ကိုလေး တစ်ချက် ဘာရှိရာ ဥယျာဉ်ဘက်ဆီသို့ လှည့်ကြည့်သည်။

မျက်နှာထက်တွင် စိတ်ထိခိုက်ရိပ်နှင့် အားနာရိပ်သင်၏။

တောက်ပနေသော မေချိုရီကားကိုလည်း အစ်ကိုလေး တစ်ချက်ကြည့်သည်။

“သူနဲ့ ဘုရားသွားမယ်လို့လည်း ကျွန်တော်မပြောထားပါဘူး၊ ကျွတ် ... ခက်တာပါပဲ၊ ပိုဆိုးတာက မေမေပဲ၊ မေမေက သူ့ကိုဘာများ ကြိုက်နေတယ် မသိပါဘူး ဦးမိုက်ရာ၊ ကဲ ... ကဲ ... ခင်မို့ နားတော့၊ နားလိုက်တော့”

ဟု ပြောပြီးတာနှင့် ပြန်လှည့်လျှောက်သွားစဉ်မိုက် ဦးမိုက် ခေါင်းယမ်းသည်။ စောစောက အစ်ကိုလေး စိတ်ပျက်သက်ပျက် ခေါင်းယမ်းသည့်ဟန်အတိုင်း ကျွတ်ခနဲပင် စုတ်သပ်လိုက်သေးသည့်အဖြစ်။

“တိတိပိးဒေါ့ညံ့ဒါဘဲ၊ မွေးမွေးဂျိုးဂ မွေချိုရီဂို ဘာကြိုက်နေ တာလဲဆိုဒါ အစ်ကိုလေးဂ မတိဘူးဒဲ၊ ငါတောင်တိဒယ်၊ ပိုက်ဆံချန်းတာဒါ၊ ဘွဲ့ရီဒါ၊ တစ်ဦးတည်းသောတမီးဖြစ် ဒါ၊ ရုပ်ချောဒါ၊ အဲဒါဒွေကို ကြိုက်ဒါပေ။”

ဟု ခေါင်းခါ လည်ခါနှင့် ဦးမိုက် ပြောပါ၏။
ခင်မိုက်ကိုလည်း မျက်စိလေး ရွေ့ကြည့်သည်။

“ငါတို့ရဲ့ ခင်မိုလည်း ချောတာပါပဲ၊ မွေချိုရီထက်တောင် ချောတေးဒယ်၊ ဆံပင်ဂလဲ အရှည်ကြီး၊ ရုပ်ကလည်း ဇာတ်လိုက်မင်းတမီးလို ချောဒယ်၊ မဟုတ်ဘူး၊ ဇာတ်လိုက် မင်းတမီးထက်တောင် ချောဒယ်၊ မိတ်ကပ်မလူးဘဲ ချော ဒါ”

ဟု အမွန်းတင်သည်။ အင်္ကျီလက်မောင်းတွေ ခေါက် တင်ထားတာကို ပြန်ဖြေချ၍ ဆွဲဆန့်၏။

“စာကြိုးဇား၊ ဘွဲ့ရအောင်လုပ်၊ ဟေ့ ... ဒီမှာ လူတစ် ယောက်ဟာ ချန်းတာချင်ရင် တဲ့ အလိုလို ချန်းတာရမယ့် ဥစ္စာဒွေ ပေါ်လာတတ်ဒယ်တိလား၊ အားမငယ်နဲ့၊ ငါတို့ရဲ့ ခင်မိုက ချန်းတာဒဲမျက်နှာ နုနုနယ်နယ်လေး၊ စာကြိုးဇား၊ အရာရှိလုပ်”

ဟု အားပေးသည်။ ဘာဘာကို အတော်ချစ်သည်ဟု ခင်မို ပိုနားလည်လာရပါ၏။ ဘာဘာတူမပေမို့ ခင်မိုနှင့် ပတ်သက် လာလျှင် “မခံချင်ဇော တင်နေတာ သိသာသည်။ မေချိုရီ လာနှိမ် တာကို အတော်ကြီး ခံပြင်းနေသည့်ဟန်။

“တွားဒေါ့ ... နားဒေါ့၊ အစ်ကိုလေးဂ ပြောထားပြီပဲ၊ တွားနားဒေါ့လို့”

ဟု အားကိုးရနေသည့် စတိုင်ဖြင့် ခပ်ပိုင်ပိုင်ပြော သည်။

ထိုစဉ်ခိုက် မိဥ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာတာကို မြင်ရပြန်တာမို့ ခင်မို ချက်ချင်း နေရာမှ မခွာဖြစ်ခဲ့။

“မမခင်မို ... မမလေးမေချိုရီက ဧည့်ခန်းကို လာခဲ့ပါတဲ့၊ မေမေကြီးလည်း ရှိနေတယ်၊ မေမေကြီးကလည်း လာခိုင်း တယ်”

ဟု ပြောလာတော့ ဦးမိုက် စိတ်မောလက်မောကြီး ခင်မိုကို ကြည့်ပါသတည်း။

“စောစောကတည်းက တွားနားပါဒေါ့လို့ ပြောခဲ့ဥစ္စာ၊ ချက်ချင်းမတွားဘဲ နေနေဒါကိုး”

ဟု ညည်းသည်။ ခင်မိုရင်ထဲ လေးခနဲဖြစ်၏။
စိတ်ရှုပ်ထွေးလာသည်မှာလည်း အမှန်။

ကောင်းခြင်းထက် အဆိုးဘက်ကို နှယ်မည်ဟု ခင်မို အလိုလိုသိနေသည်။ မေချိုရီသည် တစ်ခုခုသော အကြံဖြင့် ခင်မိုကို ခေါ်တာဖြစ်နိုင်သည်။ မေမေကြီးရှေ့မှာ ဘာတွေဆက် ဖြစ်လာမည်ဆိုတာ ခင်မို မတွေးတတ်။

ဒါပေမဲ့ ခင်မိုနားစည်ထဲမှာ မာကျောစွာသော အသံ တစ်သံကဖြင့် တိုးဝင်လာနေပါ၏။ မကြာမတင်ကမှ ခင်မိုကြား ခဲ့ရသောစကား။

“ငါဟာ မင်းထက်ပိုပြီး မာနကြီးတယ် ခင်မို”

ဆိုသည့်စကား။

စိန်ခေါ်ခြင်းတစ်ရပ်ဟု ခင်မီ ထင်သည်။ အတိ
အလင်းကြီး မေချိုရီ၏ စိန်ခေါ်မှုတစ်ရပ်၏ နောက်ဆက်တွဲအဖြစ်
ဘာတွေ့ဆက်၍ ခင်မီ ရင်ဆိုင်ရမည်ဆိုတာ မသိသေး။

မေချိုရီ ပြောထားသည်လေ။

ခင်မီ၏ ဆင်းရဲသောဘဝတစ်ခုကို ထင်းပနေအောင်
မြင်သာစေဖို့ စက်ဝိုင်းတစ်ခုအဖြစ် ဝိုင်းပြုလိုက်သည်နယ် ရှိစေ
သာစကား။

“ငါဟာ အစစ မင်းထက်သာတယ်၊ မင်း မျှော်မကြည့်
မော်မကြည့်နိုင်လောက်တဲ့ အဆင့်မှာ ငါကရှိနေတာ”

ဆိုသည့် ချမ်းသာမာနဖြင့် ပြောခဲ့သည့်စကား။

လောလောဆယ်မှာပင် ခင်မီသည် မေချိုရီ ခေါ်သည့်
နေရာဆီသို့ မငြင်းဆန်သာသော ခြေလှမ်းများဖြင့် သွားနေရသည့်
ဘဝတစ်ခုထဲမှာ ရှိနေရချေသည်တကား။

ရင်သည် ဆိုနှင့်နေချေသည်တည်း။

အခန်း(၄)

ဧည့်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာစဉ်ခိုက်မှာ ခင်မီ ရင်ထဲ
သွေးနေသည်။ ခန်းလုံးပြည့် ခင်းထားသော နီလာရိပ်နှောသော
ခန်းကနတ်ကွက်တွေ ထင်းနေအောင်ရှိနေပါသည့် ကြက်သွေးရောင်
ဆော်ဇောကြီးထက်ဆီမှာ ခြေလှမ်းရမှာလည်း မဝံ့ချင်။

ဤသည်ကတော့ ထဘီလေးက ရေစိုတစ်ဝက်
ခြောက်တစ်ဝက်ပေမို့ ကြမ်းခင်းကော်ဇောကြီးထက်မှာ ထိုင်ဖို့ကျ
ဘော့လည်း ရေစိုကွက်ကုန်မှာ စိုးရသည်လေ။ မထိုင်ဘဲနေပြန်
ဘော့လည်း မိုးတိုးမတ်တတ်ကြီး ရပ်နေသည်ဆိုတာမျိုးက မေမေ
ကြီးကို မရိုသေရာ ကျနေမည်။

သူတစ်ပါးအရိပ်ဆိုသည့် ခံစားချက်သည် အစစသိ
ထတ်ပေးရမည့် အဖြစ်ကြီးတစ်ခုအောက်မှာ အသားတကျနေတတ်
ဆီအတွက် အမြဲလှေ့ကျင့်သွားဖို့နှင့် ကျင့်သားရသွားဖို့ဆိုတာ
တွေဖြင့် ဖြည့်ပေးသွားရချေမည်သာ။

ကြက်သွေးရောင် ဆိုဖာကြီးမှာ မေမေကြီး ထိုင်နေ
လျက်။ ဘေးမျက်စောင်းထိုး ဆိုဖာကြီးထက်မှာ မေချိုရီ ထိုင်နေ

သည်။ အကြည့်သည် အေးစက်စက်နိုင်နေလျက် ခပ်စိုက်စိုက်ကြီး
မရွေ့တမ်း ရှိနေသည်မှာလည်း အမှန်။ ထိုအကြည့်တွေ၏ နောက်
ကွယ်မှာ ခင်မို့အပေါ် မနှစ်မြို့ခြင်းဆိုသည့် အရာတွေ ပြည့်သိပ်နေ
အောင် ရှိနေကြတာကိုလည်း ခင်မို့ အလိုလို မှန်းဆသိနေနိုင်
သည်ပါပဲ။ မေမေကြီးရှေ့မှာ ဘာတွေများ ပြောချေမည်လဲဆိုသည့်
အတွေးသည် ရင်ကို ကြီးစွာသော အနှောင့်အယှက်ကိုပေး၏။
လေးနေသောစိတ်သည် မွန်းကျပ်ခြင်းဘက်သို့ပင် ကူးစက်လာ
ပြီ။

“လာ ... ထိုင်”

မေချိုရီ ခေါ်သည်က ရုတ်ခြည်း ပွင့်လန်းလာသည့်
အပြုံးတစ်ခုဖြင့်ပါ။

ဘုရားရေ ...။ မေချိုရီသည် ခင်မို့ကို ချိုမြနေသော
အပြုံးတစ်ခုဖြင့် နှစ်နှစ်လိုလိုကြီး ခေါ်နေသည့်ဟန်ပန်တစ်ခုဖြင့်
မေမေကြီးရှေ့မှာ စတင်၍ သရုပ်ဆောင်လိုက်ချေပြီတကား။
မေမေကြီးကို ခင်မို့ကြည့်တော့ ကျေနပ်ပြုံးကို မြင်ရသည်။

“ယူက အရမ်းကို သေသေသပ်သပ် လုပ်ကိုင်တတ်တဲ့
အပြင် စေတနာပါပါနဲ့လည်း လုပ်ကိုင်ပေးတတ်တာနဲ့
မေက ယူ့ကို သဘောကျတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် အန်တီ
ကြီးကို ခွင့်ပန်ရတာပေါ့၊ ယူ့ကို ဆုလေး ဘာလေးချပါနဲ့
စေလို့၊ ယူ့ ပန်းတွေခူးတာ၊ ပြီးတော့ သစ်ခွရုံဘက်မှာ
ပန်းတွေချိတ်တာ၊ မေကားကို ရေဆေး ကစ်တိုက်ပေးချေ
တာတွေ အားလုံးကို မေ လိုက်ကြည့်နေတာ၊ ဟိုပြတင်း
နေရာက ဆိုပါတော့၊ ယူ့ ဆယ်တန်းအောင်ထားတယ်ဆို

တာကိုလည်း မေ သိထားတာမို့ ယူ့ကို မေ ကျောင်းစရိတ်
တာဝန်ယူပါရစေလို့ အန်တီကြီးကို ခွင့်ပန်လိုက်တယ်၊
ယူ့ မေ့ရဲ့အထောက်အပံ့နဲ့ ဘွဲ့တစ်ခုတော့ ရသွားမှာပေါ့
ခင်မို့၊ အဲဒီပညာနဲ့ ယူ့ တစ်သက်လုံး လုပ်ကိုင်စားသောက်
သွားနိုင်တာပေါ့၊ မေလည်း ယူ့ တစ်သက်မှာ မေ့လို့မရနိုင်
တဲ့ မေချိုရီ အဖြစ်လည်း ရှိနေရမှာပေါ့ ခင်မို့”

အလဲထိုးဖို့ ခြေလှမ်းပြင်သည်ပဲဟု ခင်မို့ နားလည်
သည်။ မေမေကြီးကို ခင်မို့ မသိမသာလေး တစ်ချက်ကြည့်မိသည်
အကဲခတ်ခြင်းပါ။ မေမေကြီးကတော့ မေချိုရီ ဆိုတာ အရမ်း
စေတနာအားသန်သန်ဖြင့် ခင်မို့ကို ကူညီထောက်ပံ့ဖို့ဆုံးဖြတ်
ပါသည့် မေချိုရီ အဖြစ်ပဲ သံသယကင်းကင်းဖြင့် ယုံကြည်
နိုင်ပါ၏။ ပြီး၍ကြည့်သည်။ ဒါပေမဲ့ တိုအပြုံးတွင်ပင် မေချိုရီ၏
ဘက်အပုံကို မေမေကြီးထံမှ ခင်မို့က ယူရမည့်ကိစ္စမှာ
မေချိုရီကို အားနာနေပုံပင် ရနေသေးသည့် အရိပ်တွေကလည်း
အထွေးပါနေသည်ပါပဲ။

တကယ်က မေမေကြီး၏အာရုံထဲမှာ မူငှာကနဦး
အထိ ခင်မို့ ပညာရေးဆိုသည့် ကိစ္စကို အရေးအရာပင် ထား
ခဲ့တာမဟုတ်။ ခင်မို့ အဝေးသင်တက်မည့်ကိစ္စသည် ဘာဘန့်
အိတ်တီ၏ငွေကြေးဖြင့် ကုန်ကျခံသွားရမည့် အနေအထားမှာပဲ
မေမေကြီး တွေးထားတာလည်း သေချာသည်။ ခင်မို့ကို ဤစနစ်ကူး
အောင်ပေးထားရုံမျှဖြင့်ပင် မေမေကြီးဘက်က ကြီးမားလှသော
အိတ်တီပို့မှုတစ်ခု၊ သိတတ်ပေးမှုကြီးတစ်ခုအဖြစ် မေမေကြီး
အိတ်တီထားသည်တည်း။

ထိုသို့ သတ်မှတ်ထားကိုလည်း ခင်မို့ သဘောကျ သည်ပါပဲ။

ကိုယ့်ပညာရေးကိစ္စ ကိုယ်နှင့်ပဲ ဆိုင်တာမျိုးကို ခင်မို့ လိုလားသည်။ ကိုယ့်အနာဂတ်ကာလ ကိုယ့်ရှေ့ခရီးသည် သူတစ်ပါး၏ပံ့ပိုးမှုတွေဖြင့် ဘွဲ့တစ်ခုရလိုက်သည် ဆိုတာမျိုးကို ခင်မို့ကလည်း အဖြစ်မခံနိုင်သည့်နယ်။ ဘာဘက်လည်း အဖြစ်မ ခံပါ။

ခုကိစ္စက မမျှော်လင့်ထားတာတွေ ရုတ်ခြည်းလား ဖြစ်နေသည်။

မေချိုရီ၏ အထောက်အပံ့သည် ရိုးသားခြင်းမရှိတာ ကို ခင်မို့ သိနေရလျက်။ ထိုသို့သိနေတာကို ပြောင်ပြောင်တင် တင်းကြီး ဖွင့်ပြောလိုက်ပြန်လျှင်လည်း ဘေးလူအကြည့်အမြင်စာ ခင်မို့ပဲ အဆိုးဖြစ်ရမည်ကိန်း ဆိုက်နေသည်။ လက်ခံလိုက်ခြင်း လျှင်လည်း ခင်မို့မှာကို ဦးချိုးခံလိုက်ရသည့်အဖြစ်ထဲ တို့အင် လိုက်ချေတော့မည်။

“ပြီးတော့ ... ဒီလက်စွပ်တစ်ကွင်းကို ယူအတွက် မေး လိုက်မယ်။ ယူမှာ ဆွဲကြီးလေးတော့ မျှင်မျှင်လေးတစ်ခု ဆွဲထားတာ မြင်နေရပေမယ့် လက်စွပ်လေးတော့ မရှိဘူးလေ။ ဒါ ဆီးရောင် ကျောက်ဆန်းလေးကို ကွင်းထဲ တာ လှလို့ ဆိုပါတော့၊ ဈေးကတော့ စိန်လိုမမြင့်ဘူးလေ။ ဒါပေမဲ့ လှလွန်းလို့ မေ ဝယ်ဝတ်တာ သိပ်တောင်မမြင့် သေးဘူး၊ ရော့ ... ယူအတွက် မေ ပေးလိုက်တယ်။ ဝတ် လိုက် ... ဝတ်လိုက်”

ထိုမျှအထိ မေချိုရီ လုပ်ပြလိုက်မည့်ဟု ခင်မို့ပင် ထင်မထား။ မေမေကြီးလည်း ထင်ထားပုံမရ။ ခင်မို့မှာကို အဆုံးစွန်မျှ စော်ကားနေပြီဆိုတာကို ခံပြင်းနေရင်းမှ ဖျတ်ခနဲ တော့အကြည့်မှာ လှောင်ရိပ်တွေ စွန်းထင်းနေသည့် မျက်နှာတစ်ခု အဖြစ် မေချိုရီကို မော့ကြည့်တွေ့မြင်သည်။ နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်း သည် ကွေးရုံမျှ ခပ်ပါးပါးလေး ပြုံးနေသည်။ မျက်ဝန်းတွေကျ တော့ လှောင်ရိပ်တွေဖြင့် ပြည့်ဝနေလျက် ခပ်စိုက်စိုက်လေး ခင်မို့ကို ကြည့်နေကြပါ၏။ ဖျတ်ခနဲ လက်ချောင်းလေးတွေကို ခင်မို့ဘက်ကို တည့်တည့်လေး ထောင်ပြရင်း ...

“အားမနာပါနဲ့ ခင်မို့၊ ဒီလက်စွပ်လေးက တန်ဖိုးမကြီးလှ ပါဘူး။ တစ်သိန်းကျော်လောက်ပဲ ရှိတာပါ။ မေမှာက လက်စွပ်တွေ ရှိနေတာမှ အများကြီးပါ။ ဒီလိုကျောက်ဆန်း မျိုးလေးကိုလည်း ထပ်ရှာပြီး ဝယ်ဝတ်လိုလည်း ဖြစ်ပါ တယ်။ ဒီလိုစိန်လက်စွပ်မျိုးကို ပေးတာမှ မဟုတ်တာ”

အပွင့်ကြီးကြီး တစ်လုံးတည်း ထည်နေအောင် လက်လက်ဖျပ်ဖျပ် ဖြစ်နေပါသည့် လက်စွပ်လေးကိုပြရင် မေချိုရီ သပ်ပြောလာတော့ ခင်မို့ ပုဆစ်လေးတုပ်၍ ကော်ဇောထက်မှာထိုင် နေရာမှ ခေါင်းလေး ဆတ်ခနဲမတ်သွားရပါပြီ။ ရင်ထဲမှာ အစော် တားခံရလေသည်ကောဟု နာကျင်၏။ ချမ်းသာအားကိုးဖြင့် စော်ကားရသည်ပဲဟုလည်း ခံပြင်း၏။ တစ်သက်လုံး ဖြူဖြူစင်စင် အေးအေးချမ်းချမ်း ဖြတ်သန်းလာသည့်ဘဝမှာ ဒေါသနှင့် ခံပြင်း ခြင်းတို့ဖြင့် မွန်းကျပ်ပေါက်ကွဲရလှမတတ် ဖြစ်နေရပါသည့် လက်ရှိအချိန်ကို အမှန်းတီးဆုံး ဖြစ်နေပြီ။ မေမေကြီးကို ကြည့်မိ

စဉ်ခိုက် ဘာများ ခင်မို့ ပြောချေမည်လဲ၊ လုပ်လိုက်ချေမည်လည်း ဆိုတာကို စိတ်ဝင်စားနေသည့်ဟန်ကို မြင်ရပါ၏။

မေချိုရီ ပေးကမ်းသမျှကို ဝမ်းသာအားရ ခင်မို့ လက်ခံလိုက်ချေလိမ့်မည်ဟုလည်း ထင်ထားပုံရသည်။ မေမေကြီး၏ မျက်ဝန်းရိပ်ထဲမှာပင် ခင်မို့ကို ဆင်းရဲသူတစ်ယောက်အဖြစ် မြင်ခြင်း တစ်ခုတည်း သက်သက်မဟုတ်တော့ဘဲ အလကားရချေသမျှကို ဝမ်းမြောက်အားရယူချေတော့မည်ပဲဟု အထင်သေးရိပ်လေးပင် ဆမ်းထားသည်နယ် ရှိနေချေသည်တကား။

မေမေကြီးက ထိုင်ခိုင်း၍သာ ရေတစ်ဝက်စိုနေသည့် ထဘီလေးကိုသပ်၍ ကော်ဇောကြီးထက်မှာ ထိုင်ခဲ့ရစဉ်ခိုက် ကော်ဇောတွေ စိုကုန်မှာ စိုးရတာမျိုးနှင့် မဆိုင်သော ခံစားမှုအဖြစ် မေချိုရီနှင့် ပတ်သက်၍ ခင်မို့ ခံစားရသည်။

ကော်ဇောကြီး ရေစိုသွားမှာကို စိုးရိမ်သည်က စန္ဒကုဏ်၏အစေအပါးအဖြစ် ရှိရသူတစ်ယောက်၏ သိမ်ငယ်သောခံစားမှုပူပန်မှု။ အနေကျဲ့မှု။

ခု ... မေချိုရီနှင့် ပတ်သက်၍ မနိုင်ရင်ကန် ခံစားနေရသည်က အစော်ကားခံရချေသည်ကောဟု ခံပြင်းရပါသည့်စိတ်။ မာနအချိုးခံရလေသည်ပဲဟု နာကျင်စိတ်။ သိမ်ငယ်ခြင်းဆိုသည့် ခံစားချက်များ ရောထွေးခြင်း အလျဉ်းမရှိတော့ပါသည့် ခံပြင်းမာနဖြင့် မွန်ကျပ်အေးစက်နေပြီ ဖြစ်ပါသည့်စိတ်။

ထိုစိတ်သည် အင်အားကို ဖြစ်စေသည်။ သတ္တိကိုလေးသည်။ ရဲရင့်ခြင်းကို အပ်နှင်းလိုက်လျက် ရှင်ဆိုင်တုံပြန်ဖို့အသင့်ဖြစ်နေသည့် ခင်မို့ဆိုသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မျက်ဝါး

ထင်ထင် မေချိုရီ မြင်လိုက်စေဖို့အတွက် ဖန်ဆင်းပေးလိုက်သည့် နှလုံး ရှိလာပါ၏။

ငွေငါးထောင်ကိုတော့ ငြင်းနိုင်စွမ်းမည်။ ခုလို သိန်းဆယ့်တန် လက်စွပ်ကိုတော့ အဘယ်ငြင်းနိုင်ပါမည်လဲဆိုသည့် အထင်သေးကြည့်တစ်ခုကို မြင်နေရတာလောက် ခံပြင်းဖွယ်မရှိ။ အာဇောကပဲ ခင်မို့ ပြောခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ ဘာမျှမကြာသေး။ ဘတ်သည်။ မကြာသေး။ ထိုစကားတစ်ခွန်းသည် အတော်ကြီးကို မေချိုရီကို အထိနာ ခံပြင်းစေခဲ့ပါချေလိမ့်မည်။ ငွေငါးထောင်ကို ခင်မို့ မယူ၍ မေချိုရီနှင့် မပြေမလည်ဖြစ်ခဲ့ရချိန်မှာ ...

“ခင်မို့မှာ ငွေသိန်းကျော် ရှိပါတယ်၊ အဲဒါ စုဆောင်းလို့ပါ၊ ကျောင်းပညာစရိတ်ပါ”

ဟု ပြောခဲ့သည်မှ မကြာသေး။

ခုကျတော့ ခင်မို့တို့ စုဆောင်းရဖြင့် ရှိလာရပါသည့် ဆွတ်တစ်သိန်းကျော်ဆိုသည့် ပမာဏနှင့် ညီမျှသော လက်စွပ်တစ်ကွင်းကို ပက်ခနဲ ပစ်ပေးလိုက်နိုင်သည်ဆိုသည့် သဘောကို အတိအလင်း မေချိုရီ လုပ်ပြခြင်းဆိုတာ ခင်မို့ သိသည်ပေါ့။ ချမ်းသာသူက ချမ်းသာအားကိုးဖြင့် သူ ဆင်းရဲတစ်ယောက်၏မာနကိုချိုးပြုလာခြင်း ဆိုတာကို ငြိမ်သက် လည်စင်းပေးလိုက်ရမှာမျိုးကိုတော့ ခင်မို့ အဖြစ်မခံနိုင်။ ခင်မို့မာနက အရောက်မခံနိုင်။

“ခင်မို့ လက်မခံပါရစေနဲ့ မမ၊ ခင်မို့ပညာရေးအတွက်လည်း ခင်မို့တို့မှာ စုဆောင်းထားတာလေးတွေ ရှိပါတယ်၊ ခင်မို့အတွက် တာဝန်ယူပေးတဲ့ ဘာဘလည်းရှိတာမို့၊ ဘာဘကလည်း ခင်မို့ပညာရေးအတွက် သူပဲတာဝန်ယူချင်တာပါ။

ပြီးတော့ ... မမပေးတဲ့ လက်စွပ်ကိုလည်း ခင်မို့ မယူပါရစေနဲ့၊ ခင်မို့ အဲသလောက် အဖိုးတန်တာကြီးကို မယူတတ်လို့ပါ။ ခင်မို့ကို ခွင့်ပြုပါ။”

ဟု တရိုတသေလေး ပြောလိုက်ရပေမယ့် ရင်ထဲမှာ တော့ နာကျင်နေသည်ပါပဲ။

ဪ ... ငွေကြေးမချမ်းသာခြင်း တစ်ခုတည်းကြောင့် လူချမ်းသာတဲ့အပေါ်မှာ တုံ့ပြန်ဖြေရသည့်အခါတွင်သော်မှ ခံပြင်းတာကို ဖွင့်မချဖြစ်သပဲ တရိုတသေဟန်လေးဖြင့်သာ ဖြေရချေသည့်ဘဝပါတကား။

“ဪ ... ယူက ခုထိ မာနတင်းခံနေသေးတာကိုး၊ အန်တီကြီး ... ကြည့်ပါဦး၊ မေ ဇေတနာနဲ့ပေးတာကို သူက ခေါင်းမာမာနဲ့ ငြင်းနေတယ်လေ”

ဟု မခံမရပ်နိုင်သလိုလေး မေချိုရီ မျက်နှာကြီးပျက်ကျရင်း တိုင်တန်းသလို ပြောစဉ်ခိုက်မှာ ...

“သူမှ မလိုချင်တာ အတင်းမပေးတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ မေချိုရီ၊ ပြီးတော့ သူဟာ ကိုယ်တို့အိမ်လူ ဖြစ်တာမို့ တာဝန်ယူစရာရှိတာ ကျချင်တာရှိတာတွေ အားလုံးကို စန့်ကူးရိပ်က မေမေနဲ့ ကိုယ်တို့ကပဲ တာဝန်ယူသင့်တာပါ။ ကဲ ... ခင်မို့ ပြန်တော့၊ အဝတ်တွေလည်း စိုနေတာကြားပြီ၊ အအေးမိလိမ့်မယ်”

ဘယ်တုန်းက လှေကားတစ်ဝက်လောက်မှာ ရပ်ကြည့်နေသည်မသိ။ အစ်ကိုလေး ဖြတ်ပြောလာတော့မှ ခင်မို့ မော့ခနဲ ကြည့်မိရသည်က လည်ပြန်လေး လှည့်၍ပါ။ အစ်ကိုလေး

က တည်ငြိမ်လွန်းနေသည်။ အကြည့်က မေချိုရီထံမှာ တန့်နေ၏။ မနှစ်သက်သည့် အရိပ်တွေလည်း အစ်ကိုလေး၏ အကြည့်ထဲမှာ ငွေ့ငွေ့သမ်းနေသည်။ အိမ်ရှင်ပေမို့ ကိုယ့်ဘက်က မနှစ်သက်တာကို အတိအလင်း ပြောချလိုက်ရမှာ အစ်ကိုလေး အားနာနေ၍သာ ဤမျှလောက်ပဲ မေချိုရီကို ပြောလိုက်တာ ဖြစ်နိုင်သည်။ အကြည့်က တည်လွန်းနေတာအမှန်။ နောက် ... ခင်မို့ကို ကြည့်လာသည်။ နူးညံ့ခြင်းဘက်ဆီသို့ ချက်ချင်း ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ ပြောင်းသွားပါသည်အကြည့်။

“အို ... ဒါ သက်သက်စော်ကားတာပဲ၊ မေ ဇေတနာနဲ့ ပေးတာကို သူက ငြင်းပြတယ်ဆိုတာကိုက စော်ကားတာ၊ သူက ... သူက ဘယ်လောက်ချမ်းသာနေလို့လဲ အန်တီကြီး၊ ဒီလောက် ကြီးကျယ်နေရအောင်၊ ဟင် ... အန်တီကြီးတို့ ရှေ့မှာ ခုလို မေ့ကို အာခံပြတာကို မေ မကျေနပ်ဘူး၊ သူက ... သူက ငမဲ့ပဲ”

ပျတ်ခနဲ ထဲရပ်ကာ ခံပြင်းစိတ်ဖြင့် မခံချိမခံသာ ဟန်လေးနှင့် စူးစူးရှရှကြီး မေချိုရီ ခင်မို့ကိုကြည့်ကာ ကြည့်ကာ ဖြင့် ပြောချလိုက် ...။ မေမေကြီးကို အားကိုးတကြီး ပြောနေလိုက် ဖြင့် ရှိနေချိန်မှာ အိမ်ရှေ့ပေါ်တို့ကိုအောက်ဆီမှ ကားရပ်သံကြောင့် တစ်ခုခုကို ပြောတော့မည့်ဟန်ပြင်သည့် မေမေကြီး၏အကြည့်တွေက ပေါ်တို့ကိုဘက်ဆီသို့ ရောက်သွားပါ၏။ ဘာမျှပြောမလာတော့။ အစ်ကိုလေးကလည်း ဘာမျှဆက်မပြောဖြစ်နိုင်သေးဘဲ အာရုံပြောင်းသွားဟန်ရှိသည့် အမေလုပ်သူ၏ အရိပ်အကဲကိုပဲ အကဲခတ်သလို စောင့်ကြည့်နေပါချေသည်တည်း။

ခင်မို့ကိုလည်း အစ်ကိုလေး လှမ်းကြည့်သည်။

“နောက်ဖေးဘက်ကို ဝင်သွားလိုက် ခင်မို့၊ အဲဒီနောက်ဖေးဘက်တံခါးကပဲ အိမ်ကိုပြန်အဝတ်လဲလိုက်”

ဟု လှမ်းပြောတာမို့ ခင်မို့ ခေါင်းလေးငုံ့ကာ နေရာလေးမှာ ပုဆစ်တုတ်လေး ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်ရပါ၏။

ထိုစဉ်ခိုက် ဧည့်ခန်းအဝင် မှန်တံခါးချပ်ကြီး ပွင့်သွားကာ ...

“နေကောင်းလား အန်တီကြီး”

ဟု နှုတ်ဆက်သံ။ အားလုံးကိုလည်း ပြုံး၍လှမ်းကြည့်လာပါသည့် အေးချမ်းသော အပြုံးနှင့် လူတစ်ယောက်၏ ဝင်ရောက်လာမှုတို့က လတ်တလောမှာ ပြင်းထန်နေသည့် မေချိုရီ၏ဒေါသတွေကို ပြန်၍ဆယ်ယူထိန်းယူစေနိုင်စွမ်းခဲ့ပါ၏။

“လာ ... ကိုကြီး၊ ဘယ်နေ့က ပြန်ရောက်လဲဗျ”

ဟု အစ်ကိုလေးက ပြုံး၍လှမ်းပြောသံ။

“မောင်ဘုန်းမြတ်ပြည့်တို့ကတော့လေ ရန်ကုန်နဲ့ ရှမ်းပြည်နယ်ကို ခေါက်တုံ့ခေါက်တင် သွားလိုက် လာလိုက်နဲ့ကွယ်၊ ဘယ်လိုလဲ ... နောင်တရားက သစ်သီးစည်သွပ်ဘူးစက်ရုံကြီးကို ဘယ်တော့ အလည်ခေါ်မှာလဲကွယ်၊ ဒီဆောင်းလောက်တော့ အန်တီတို့ အလည်လိုက်ဖြစ်မယ် ထင်ပါရဲ့၊ တကယ်က နွေဘက်သွားချင်တာ ဟိုတယ်မှာက ခုလို သူကြိုနံရက် ကပ်လာရင်ကို တည်းခိုသူတွေက အရမ်းကျပ်တာလေ၊ သားကို ခေါ်သွားလိုက် မဖြစ်တာမို့ နွေဘက်ကို ခရီးကို မထွက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေရတာ”

ဟု မေမေကြီး ပြောစဉ်ခိုက် ခင်မို့ တစ်ချက်လေး လှသဘာဝအရပင်လျှင် ကြည့်မိလိုက်ရသည်က ဝင်လာသည့် ဘုန်းမြတ်ပြည့် ဆိုသူကိုပါ။

အရပ်မြင့်မြင့်။ အသားညိုဝင်းဝင်းနှင့် လူကြီးဆန်ဆာဟန်ဖြင့် ရှိနေပါသည့်သူ။ မျက်နှာက တည်ငြိမ်အေးချမ်းခြင်းဘက်ကိုနွယ်လျက် ရင့်ကျက်ခြင်းဘက်သို့လည်း သက်ရောက်တာမို့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရှိလွန်းနေတာ အမှန်ပါ။

ဘုန်းမြတ်ပြည့်ကလည်း ခင်မို့ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လာသည်။ အကြည့်တွင် စဉ်းစားရိပ်ဝင်၏။ စန္ဒကူးမှာ လူသစ်တိုးလာသည်ကိုးလေ။ မေရီးပြန်ပြန်။ နှာတံထင်းလျက် အေးချမ်းသော အကြည့်သည် စိတ်ရင်းကောင်းသူတစ်ယောက်၏ ဟန်ကို ဖြစ်စွာညှစ်နေစေပါ၏။

ခင်မို့ ခေါင်းလေးငုံ့ကာ နောက်ဘက် ထမင်းစားဆောင်ကြီးဆီသို့ ဝင်ခဲ့မိရပါပြီ။

“မင်းမို့လို့ကွယ်၊ ရန်ကုန်မှာလည်း အင်အားအိမ်ရာဆောက်လုပ်ရေးအလုပ်တွေ လုပ်လိုက်၊ ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်ကိုသွားပြီး နောင်တရားက ရွှေရနံ့သစ်စည်သွပ်စက်ရုံကို ကြီးကြပ်လိုက်နဲ့ ပင်ပန်းခဲနိုင်ချေသကောကွယ်”

ဆိုသည့် မေမေကြီး၏ ချီးကျူးစကားကို ခင်မို့ ကြားခဲ့ရသည်မို့ အရမ်းကို အလုပ်လုပ်သော သူတစ်ယောက်ဟူ၍ ခင်မို့ စတင်ကာ ဘုန်းမြတ်ပြည့်နှင့် ပတ်သက်၍ သိခဲ့ရသည့်နယ်။

ချမ်းသာကြွယ်ဝသူတစ်ယောက် ဆိုတာကိုလည်း ခင်မို့ နားလည်ခဲ့ရပါ၏။

တံခါးခန်းဆီးကို လှစ်ဟ၍ ခင်မို့ ထမင်းစားဆောင် ကျယ်ကြီးဆီသို့ လှမ်းဝင်စဉ်ခိုက်မှာ ဒူးဆစ်တိုင်အောင် စိုနေသည့် ထဘီလေးကြောင့် ခင်မို့ ချမ်းသယောင် ရှိလာသည်။

ဪ... တကယ်တော့ သူတစ်ပါး ခိုင်းစေရာကို လုပ်ကိုင်ပေးရပါသည်။ ခင်မို့ ဆိုသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကို ထဘီလေး ရေတစ်စုံဖြင့် သိမ်ငယ်လွန်းစွာ အစစ၊ ကားက အစ ဆေးပေးရပါသည့် အဖြစ်ကြီးတစ်ခုအတွင်းမှာ လူချမ်းသာ ဘုန်းမြတ်ပြည့် ဆိုသည့် သူတစ်ယောက် စတင်မြင်ခဲ့ရစဉ်က အနာဂတ်ကို ဘာမျှမှန်းဆနိုင်ခဲ့ချေမှာ မဟုတ်။

ခင်မို့သည်လည်း ဘာမျှမှန်းဆနိုင်စွမ်းခဲ့။

တစ်နေ့မှာ ခင်မို့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ကယ်တင် ဖေးကုရာ သူတစ်ယောက်အဖြစ် ကိုကြီးဟု ခင်မို့ခေါ်ရပါချေမည့် သူတစ်ယောက်နှင့် ထိုနေ့က စတင်ဆုံစည်းခဲ့ရချေသည်ဟုလည်း ခင်မို့ တွေးပင်မတွေးသာနိုင်စွမ်းခဲ့ပါ။

ထိုနေ့က ပိုးသားခန်းဆီးလေးကို လှစ်ဟ၍ ထမင်း စားဆောင်တွင်းဆီ ခင်မို့ ဝင်ခဲ့ရစဉ်မှာ ခန်းဆီးခြားသည်နှယ် ဘဝချင်းလည်း အရမ်းကိုခြားနားလွန်းပါသည်။ သူတို့အားလုံးသည် ဧည့်ခန်းဆောင်ကျယ်ကြီးဆီမှာ စုဝေးကျန်ခဲ့ကြချေသည်ဟုသာ ခင်မို့ တွေးဖြစ်ခဲ့ရချေသည်တကား။

အခန်း(၅)

ရေစိုထဘီလေးနှင့် ချမ်းစိမ့်စိမ့် ရှိနေခဲ့ရတာမို့ အဝတ်ခြောက် လဲဝတ်ပြီးတာနှင့် ရေနွေးကြမ်းပူပူတစ်ခွက်ကို နှုတ်၍ မှုတ်၍ ထန်းလျက်ခဲလေးဖြင့် သောက်လိုက်ပြီးသည့်နောက် ကိုယ်ထဲမှာ အနွေးဓာတ်ဝင်လာ၏။

ဘာအိမ်ပေါ် တက်လာကာ ခင်မို့ဘေးမှာ ဝင်ထိုင် သည်။ ဆောင်းထားသော ဦးထုပ်ကိုချွတ်ကာ ယပ်ခတ်သလိုလုပ် ခင်း ခင်မို့ကို ကြည့်လာပါ၏။ ခင်မို့ ဘာအတွက် ရေနွေးကြမ်း အခွက် ငဲ့ပေးကာ တန်းလျက်ခဲ ထည့်ထားရာ ပုလင်းလေးကို အခွံလေး ပြန်ဖွင့်၍ ဘာထဲ ကမ်းပေးတော့ ဘာ ထန်းလျက် ခဲခဲခဲကို နှိုက်ယူသည်။ တစ်ကိုက် ကိုက်ဝါးပြီးမှ ရေနွေးကြမ်း နှုတ်သောက်ပါ၏။

“အင်း... အားလုံး ဘာ မြင်နေ ကြားနေရတာမို့ ရင် ထဲမကောင်းဘူး ခင်မို့၊ ဒါပေမဲ့ ဘာပြောမယ်၊ ဘာဆိုတာ ဒီလိုပဲ နေရိပ်ကို လိုချင်ရင် အပူထဲက ဓောင့်ရတယ်၊ ဘာတို့ရဲ့ဘဝပေးကိုက အဲသလိုရှိတာကိုး၊ တချို့ကျတော့

အရိပ်ထဲမှာပဲ အစကတည်းက နေရတဲ့သူတွေ ... သူတို့အနေပုဒ်ကဆိုတာကို နားမလည်ကြဘူး၊ မစာနာတတ်ကြဘူး။ ဘာဘာတို့ကျတော့ ဘဝကို ဒီလိုပဲ ဖြတ်သန်းခဲ့ဖူးတယ်။ တစ်ခါ တစ်ခါမှာ သူတစ်ပါးစိတ်နဲ့ ကိုယ်ကလေးလုပ်ပေးရတာမျိုး ရှိတတ်တာတွေလည်း ကြုံကြရမယ်။ သူတစ်ပါးရဲ့အငြိအငြင်နဲ့ သူတစ်ပါးရဲ့အထင်တယောဆက်ဆံလာတတ်ကြတာမျိုးကိုလည်း ငြိမ်သက်နားထောင်ပေးရတာတွေ၊ လိုက်လိုက်လုပ်ကိုင်ပေးရတာတွေ ကြုံရတတ်တယ်။ ဒါကို ကြုံတဲ့အခါမှာ အားမငယ်ရဘူး။ ကိုယ့်အနာဂတ်ကို ကိုယ်မြင်တတ်အောင် ကြိုးစားရမယ်။ တည်ငြိမ်နေတဲ့ သူတစ်ယောက်အဖြစ် ရှိနေရမယ်။ ဘာပြောတာ သဘောပေါက်ရဲ့လား၊ လုံမရဲ့အနာဂတ်ပညာတစ်တတ်ယောက် ဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်တံခါးကနေဖြတ်ပြီး ဝင်ရမယ့် အနာဂတ်ပဲ။ အဲဒီကိုးကွယ်အောင်သွားဖို့ လောလောဆယ်မှာ ဒီမနက်မှာ ကြုံနေအဖြစ်မျိုးကို ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ ဆိုင်တတ်နေရမယ် လုံမ၊ လုံမ အိမ်လေးကို ပြန်သွားသေးမိဉာ ဘာဘာကို ပြေးပြီးလာပြောတယ်။ ဧည့်ခန်းမှာ မေးခုံနဲ့ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စတွေကိုပေါ့၊ မိဉာက အားလုံးထဲမှာ စားခန်း တံခါးခန်းဆီးကြားက ချောင်းကြည့်နားထောင်တာတဲ့၊ လုံမ ... အဲဒီလက်စွပ်တို့ ပညာသင်စရိတ်တို့ ငြင်းတာ ဘာဘာ သဘောကျပါတယ်၊ ကောင်းတယ်။ အဲဒါကိုတော့ ဘာဘာ အပြစ်မပြောဘူး။”

ဘာဘာပြုံး၍ ခင်မို့ကို ကြည့်သည်။ ဆံစလေးတွေ ... လေးလားရင်းမှ ...

“အဲဒါကို သတ္တိလိုခေါ်တယ် ခင်မို့၊ ပြီးတော့ ... ထားသင့်တဲ့မာနလို့လည်း ခေါ်တယ်။ မေချို့ရီ ပေးကမ်းတာကို လက်မခံလို့ အပြစ်ဖွဲ့ပြီး မမကြီးဘက်က ဘာဘာတို့တူဝရီး အပေါ် မကြည်ဖြူတော့ဘူး ဆိုရင်တော့ ဘာဘာတို့ ဒီက ထွက်ကြတာပေါ့၊ ရွာအိမ်လေးကို ပြန်ကြမယ်လေ၊ ဘာဘာ စပယ်ယာလောက်တော့ လုပ်နိုင်ပါတယ်ကွယ်”

ဟု နာကြည်းရိပ်စွက်လျက် ဘာဘာ အံ့ခဲပြောတော့ရင်ထဲမကောင်း။ ထိုစပယ်ယာလုပ်မည် ဆိုတာကြီးကို ကြားပင်မကြားရက်။ အသက်ကြီးမှ ပစ္စည်းထမ်းတင်၊ နည်းထမ်းချ။ ကားနောက်လိုက်ဘဝဖြင့် ရှိရမှာကိုတော့ ခင်မို့ အပြစ်မခံနိုင်။

“မဟုတ်တာ ဘာဘာရယ်၊ အဲဒီ မေချို့ရီကြောင့် ခင်မို့တို့ အပေါ် မေမေကြီး စိတ်ခုတယ်ဆိုရင်လည်း ခင်မို့ တစ်ယောက်တည်းပဲ ရွာပြန်ပါ့မယ်၊ ဘာဘာ အသက်ကြီးမှ ကားစပယ်ယာတော့ အပြစ်မခံနိုင်ပါဘူး ဘာဘာရယ်”

ဟု အသံလေး တိမ်ကျရင်း မျက်ရည်ဝဲ၍ ပြောလာတော့ ဘာဘာ သက်ပြင်းရှိုက်၍ ...

“ငါ့တူမ ရုပ်ချော အရွယ်ကောင်းလေးကို တစ်ယောက်တည်းတော့ ဘာဘာ အဝေးမှာ မထားရင်ပေါင်ကွယ်၊ ကားစပယ်ယာဆိုရင်တောင်မှ နေချင်းပြန်ဆွဲတဲ့ ကားမျိုးကိုမှ ဘာဘာ ဝင်လုပ်မှာ”

ဟု တုမချောလေးအတွက် စိတ်လက်မချနိုင်အောင် စိတ်ပူတတ်စိတ်ဖြင့် ပြောရှာသည်။ ထိုစဉ်ခိုက် ဝရန်တာနေရာ လေးမှာ ရောက်လာသည်က ဘုန်းမြတ်ပြည့်ပါ။ တူဝရိုးနှစ်ယောက် ပြောဆိုနေစဉ်ခိုက်မှာ ခံစားချက်တွေထဲ စိတ်ကကောက်ကောက် ပါနေကြရတာမို့ ဘုန်းမြတ်ပြည့် လှေကားထစ်လေးတွေကို နင်း ဖြတ်တက်လာတာကိုလည်း မသိလိုက်နိုင်ခဲ့။ ခုမှ မြင်မိရခြင်းပါ။ ဘုန်းမြတ်ပြည့်ကို လိုက်ဖို့သူက ဦးမိုက်။ နောက်ပါးမှာ ဦးမိုက် ရပ်နေသည်။

“မောင်ဘုန်းမြတ်ပြည့်ပါလား၊ လာပါ ... လာပါ ထိုင်ပါ၊ လုံမ ... ညည်းရဲ့အစ်ကိုကြီးအတွက် ဖျာချောခင်းပါကွယ်”

ဟု ဘဘ ကမန်းကတန်း ပြောလည်းပြော။ ခင်မို့ ကိုလည်း သင်ဖျူးဖျာလေး ခင်းခိုင်းရှာပါ၏။ ဘဘမျက်နှာမ ကောင်း။ စောစောက စကားတွေ ကြားများကြားသွားကြချေပြီ လားဟု အကဲခတ်ကြည့်ဖြင့် ဘုန်းမြတ်ပြည့်နှင့် ဦးမိုက်ကိုကြည့် သည်။ ဘုန်းမြတ်ပြည့် အေးချမ်းစွာပြုံး၍ အခန်းတွင်း ဝင်လာ ကာ ...

“ဒီမှာပဲ ထိုင်လို့ရပါတယ် ညီမရယ်၊ နေပါ ... နေပါ”

နှင့် ဖျာချောခင်းမည့် ခင်မို့ကိုပင် လှမ်းတားနေ သေးသည့်အဖြစ်။ မာနကင်းလျက် ဟိတ်ဟန်လည်း မထုတ်တတ် ချေသည်ပဲဟု စတင်၍ ခင်မို့ တွေးဖြစ်ကာ ဘုန်းမြတ်ပြည့်ဆိုတာ ကို ရင်ထဲမှာ လေးစားခင်မင်သွားရသည်မှာလည်း အမှန်ပါ။

ခင်မို့ ဖျာလေးခင်းပေးတာမို့ သူ ပြုံး၍ ထိုင်လိုက် သည်ပါပဲ။

ခင်မို့ ရေခွေးကြမ်းပန်းကန်လေးကို ထပ်၍ဆေးခဲ့ ကာ ရေခွေးကြမ်း ငဲ့ပေးတော့လည်း သူ အေးအေးချမ်းချမ်းပင် သူသောက်သည်။ ကြွေပန်းကန်ပြားငယ်လေးထဲ ထန်းလျက်ခဲ သေးထည့်ကာ နည်းဝတ်ပြုတော့လည်း ယူစားသည်။ ဦးမိုက် အတွက် ခင်မို့ ရေခွေးကြမ်းထည့်ကာ ရှေ့မှာသွားချပေးတော့လည်း ဦးမိုက် ပြုံး၍ ယူသောက်ပါ၏။ ကြည့်ရတာ ခင်မို့တို့အိမ်လေး ဆီသို့ ဦးမိုက်ကို လိုက်ဖို့ခိုင်းဟန်တူပါ၏။ ခင်မို့ တွေးကာ ခပ် ဆန်းလှမ်းနေရာလေးမှာ သွားထိုင်သည်။ ခါတိုင်းအချိန်များမှာ ဆည်း ဤသို့ပင် သူ လာလည်တတ်ချေမည်လားဟုလည်း ခင်မို့ သွားမိပြန်သည်။

“ကျွန်တော် မနေ့ကပဲ ပြန်ရောက်တာ ဘဘ၊ စောစောက မှ သိရတာ၊ ဘဘညီမ ဆုံးသွားတယ် ဆိုတာရော၊ ဘဘရဲ့ တူမကို ခေါ်လာရတယ် ဆိုတာရော သိရတာ၊ နာရေးကိစ္စ ပေမို့ ကျွန်တော် ခုမှသိရတော့လည်း ခုမှကူရတာကို ဘဘ လက်ခံပေးစေချင်ပါတယ်၊ စန္ဒကူးကို အမြင်ထွက်တတ်တဲ့ ကျွန်တော်အပေါ်မှာ ဘဘ သံယောဇဉ်ရှိသလို၊ မိဘမဲ့ဖြစ် တဲ့ ကျွန်တော်အတွက်ကျတော့လည်း ဘဘကို ဦးကြီးတစ် ယောက်လို သံယောဇဉ်ရှိခဲ့ကြတာတွေ ဘဘလည်း သိပြီး သားပါ၊ ဒါကြောင့် ငါလေးကိုတော့ လက်ခံပေးစေချင်ပါ တယ် ဘဘရယ်”

ပြောသည်ကဖြင့် အစစ နားလည်ပေးစေလိုသည့် ဆေငွေများဖြင့် ပြည့်သိပ်နေသည်။ ခေယယ နိုင်သည်။ တောင်း ဆောင်းပန်ပန်ဟန်လည်း ရှိသည်။ ကူညီလိုသည့် စောစောကမှာ

ကိုလည်း မျက်နှာမြင်ရုံဖြင့်ပင် သိသာနေစေသည့်အဖြစ်။ ငွေတစ်ထပ်ကို ဘဘ လက်ထဲ တရိုတသေ အပ်နေသည်ကိုက နာရေးကိစ္စ ကြုံခဲ့သည့်သူအပေါ် ကူငွေပေးသည့်ဇောဖြင့် ဆိုတာလည်း သိသာနေစေသည်ပါပဲ။

“မဟုတ်တာကွယ်၊ ဘဘတို့အားလုံး အဆင်တပြေနဲ့ လုပ်ကိုင်ပြီးခဲ့ကြပါပြီ။ ဘဘ လိုတဲ့အခါမှာ မောင်ဘုန်းမြတ်ပြည့်ကို ဘဘ ပြောပါမယ်၊ ဒီလောက်များတဲ့ ငွေတွေကို ဘဘ မယူပါရစေနဲ့”

ဟု ဘဘ ငြင်းရှာပါ၏။

“ဘဘကလည်း ယူလိုက်တာ၊ ကိုဘုန်းမြတ်ပြည့်ပွေးဒါဂစေတနာနဲ့ဆိုတာ တိတိတာတာရှိတာဒယ်၊ ဟိုကန်မဂလေး မွေချိုရီလို မဟုတ်ဘာဘူး၊ ယူလိုက်တာ ... ယူလိုက်တာ”

နှင့် ဘေးမှ အခါပေး ဦးမိုက်က တိုက်တွန်းနေပြန်သေးသည့်အဖြစ်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဘဘရယ်၊ ဘဘ လက်ခံပေးပါ၊ ပြီးတော့ ဒီနေ့ ဘာတွေဖြစ်ပျက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ဦးမိုက် ကျွန်တော့်ကို ဒီကိုလိုက်အပို့မှာ ပြောပြထားတာမို့ သိထားရပါပြီ။ ဘာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် အရေးရယ်လို့ ဖြစ်လာရင် ကျွန်တော့်ဆီကို ဘဘ လာခဲ့စေချင်ပါတယ်၊ ဘဘ မြနုဒီဦးကို ရောက်ဖူးနေတာပဲ ဥစ္စာ၊ ဘဘ အချိန်မရွေး လာပါ၊ အထူးသဖြင့် ဒီနေ့လိုကိစ္စမျိုးတွေ ထပ်ဖြစ်လာရင်တော့ သိပ်ပြီးကောင်းတော့မှာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကျွန်တော် ဒီဝရန်တာနေရာလေးက ကြားခဲ့ပြီးပါပြီ၊ အဆင်မပြေ ဆက်ဖြစ်လာရင် ရွာပြန်

ပြီး စပယ်ယာလုပ်မယ် ဆိုတာကတော့ ဘဘအသက်အရွယ်နဲ့ မသင့်ပါဘူး ဘဘရယ်”

ဟုပြောချလာတော့ ခင်မို့ ငေးခနဲ ကြည့်မိရသည်က ဘုန်းမြတ်ပြည့် ဆိုသည့် ကိုကြီးကိုပါ။

ရင်ထဲမှာ တလေးတစားဖြင့် ကိုကြီးဟူ၍ ခေါ်လိုက်မိရပါပြီ။

“ဘဘတို့ကြောင့် မောင်ဘုန်းမြတ်ပြည့်နဲ့ မမကြီးတို့ကြားမှာ သွေးကွဲစရာ၊ စိတ်စုစရာတွေ ဖြစ်ကုန်ပါမယ်ကွယ်၊ ခုလည်း ဘဘတို့ ဒီမှာနေလို့ အဆင်ပြေနေကြပါတယ်၊ ဒီလို ကြိုရတဲ့အဖြစ် ဆိုတာကလည်း ဘဘတို့လို ဆင်းရဲသားတွေအတွက်ကတော့ အရည်ထူနေတတ်ကြပါပြီ။ ကိုယ့်အရှင်သခင်ဖြစ်တဲ့ မမကြီးနဲ့ အစ်ကိုလေးတို့အပေါ် တာဝန်ကျေအောင် လုပ်ကိုင်ပေးစိတ်တွေနဲ့ပဲ ဘဘတို့ ဒီမှာအဆင်ပြေအောင် နေကြရမှာပါ”

ဟု ဘဘ ပြောရာတော့ သူ သက်ပြင်းရှိုက်ပါ၏။ ဘဘကိုလည်း ကြည့်သည်။ ခင်မို့ကိုလည်း လှမ်းကြည့်သည်။ မျက်ဝန်းတွေက အရမ်းကို အေးချမ်းနေကြတာ အမှန်။ စိတ်ထားပြည့်စလွန်းသည်နှင့်အမျှ ပြတ်သားစရာကြုံလျှင်လည်း ပြတ်သားသည့် အဆုံးအဖြတ်ကို နောက်မဆုတ်စတမ်း ချတတ်သူအဖြစ် ခင်မို့ နားလည်လာနေမိရပါပြီ။

“ကျွန်တော့်မိဘများ ရှိစဉ်ကတည်းက သားချင်းများလို နေခဲ့ကြတဲ့ မြနုဒီဦးနဲ့ စန္ဒကူးရိပ် မိသားစုတွေဟာ ခုလည်း အဲသလို ရှိနေကြသလို သတိုးနန္ဒ ဆိုတာကလည်း ကျွန်

တော့ညီလိုပါပဲ။ ကျွန်တော်က သတိုးနန္ဒကို ညီလိုခေါ်သလို သူကလည်း ကျွန်တော့်ကို ကိုကြီးလို့ ခေါ်တာပါ။ အန်တီ ကြီးကိုလည်း ကျွန်တော် တလေးတစား ချစ်ရိုသေတာပါ။ အဲသလိုနေဖို့ ကျွန်တော့်မိဘများက မှာထားခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဘာဘကိုလည်း ကျွန်တော် လေးစားခဲ့တာပါပဲ။ ဘာဘစိတ် ထားကိုလည်း ကျွန်တော် သိခဲ့တာပါပဲ။ အမှန်တရားတစ်ခု အတွက်၊ ပြီးတော့ ... အားကိုးရာတစ်ခုအတွက် ကျွန်တော် ဘာဘတို့အပေါ်မှာ ရပ်တည်ပေးသင့်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော့် ဘာသာ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပါ။ ဘာဘတို့ကို မြန်ဒီဦးမှာ ပြောင်း လဲနေထိုင်ဖို့အတွက် ကျွန်တော် စီမံပေးတဲ့အတွက်၊ အန်တီ ကြီးဘက်က စိတ်ငြိငြင်မယ် ဆိုရင်လည်း ရှိပါစေ။ သူတို့ မှာက ပြည့်စုံနေကြပြီးသူတွေပါ။ ဘာမှထိခိုက်စရာမရှိပါ ဘူး။ ဘာဘကျတော့ အရွယ်လည်း ရနေပြီ။ တူမလေးက လည်း ငယ်ငယ်လေးပဲ ရှိတာ။ ဘာဘကိုပဲ အားကိုးစရာ ကျန်တော့တာ။ ဘာဘတို့အတွက် ကျွန်တော် ရပ်တည်ပေး ရမှာပေါ့။ ဦးမိုက် ပြောပြလို့ ကျွန်တော် သိထားပြီးနေပြီ။ မေချိုရီ အဲသလို နိုင်ထက်စီးနင်း လုပ်တာမျိုးကို ကျွန်တော် မနစ်သက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ စန္ဒကူးရိပ်ဟာ ကျွန်တော့်အိမ် မဟုတ်တဲ့အတွက် ဝင်ပြောလို့လည်း မရသလို၊ အဲသလို မလုပ်ပါနဲ့လို့လည်း မေချိုရီကို တားလို့လည်း ရမှာမဟုတ် ဘူး။ ကျွန်တော့် မြန်ဒီဦးမှာ ဒီလို သူလာလုပ်လို့ ဘယ်ရ မိလဲ။ ကျွန်တော် လက်မခံဘူး။ အန်တီကြီးသာ စန္ဒကူးမှာ ဒီလိုလုပ်တာကို ငြိမ်ပေးတာ”

ဟု ပြတ်ပြတ် ပြောလာပြီးသည့်နောက်မှ ခင်မို့ကို ကြည့်သည်။

“ဒါ ... ကိုကြီးရဲ့လိပ်စာကတ်ပဲ။ ခင်မို့ ယူထား။ တစ်ခုခု ကြောင့် စန္ဒကူးရိပ်က ထွက်ခွာရတော့မယ်ဆိုရင် ဘာဘကို ခေါ်ပြီး ... ရအောင်ခေါ်ပြီးတော့ကို မြန်ဒီဦးကို လာခဲ့ပါ ခင်မို့”

ဟု ပြောလာကာ လိပ်စာကတ်ကို ကမ်းပေးနေတာ ခင်မို့ ချက်ချင်းသွားမယူရဲ။ ဘာဘကို ကြည့်ကွက် ကြည့်ကွက် နှင့် လုပ်နေရင်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ဘာဘမကြိုက် ဘဲ ဖြစ်နေမှာကို စိုးသည်လေ။

ဘာဘ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်ကာ...

“ယူလိုက် ... ယူလိုက် လုံမ၊ ညည်းကိုကြီး ပေးတဲ့လိပ်စာ ကို ယူထားလိုက်၊ ‘သေချာသိမ်းထား’”

ဟု ပြောချေတော့မှ ခင်မို့ ကုပ်ကုပ်လေး ထိုင်နေရာ မှ တရုတ်သေလေးသွား၍ ဒူးလေးပုဆစ်တုတ်ထိုင်ပြီးမှ လက်လေး နှစ်ဖက်ဖြင့် လိပ်စာကတ်လေးကို တရုတ်သေလေးလည်း ယူမိ။ အကျေးဇူးတင်ကြီးလည်း ကြည့်မိရသည်က ကိုကြီးကိုပါ။ ကိုကြီး ပြုံး၍ ခင်မို့ကို ကြည့်လာရင်းမှ ...

“သတ္တိနဲ့ မာနကိုတော့ ကိုကြီး သဘောကျတယ် ခင်မို့။ ဦးမိုက် အားလုံးပြောပြတယ်။ သူတစ်ပါးရဲ့ဩဇာရိပ်မှာ ခေါင်းငုံ့ပြီး မာနကို အချိုးခံလိုက်ရတာမျိုးကို မင်း လက် မခံဘဲ ရင်ဆိုင်ပြလိုက်တာကို ကိုကြီး ထောက်ခံတယ်။ နောက်ကို အဲသလိုပဲ သတ္တိမွေးပါ ခင်မို့”

ဟု ကိုကြီး ပြုံး၍ အေးအေးချမ်းချမ်း ပြောပါ၏။ အားရနှစ်သက်ခြင်းဆိုသည် လေသံက ကိုကြီး၏စကားသံတွေမှာ လူးလို့မိပါလာနေကြပါ၏။

“ကလေးကို မြောက်ပေးမနေနဲ့ဦး မောင်ဘုန်းမြတ်။ ဘာက မာနခဲလေး”

ဟု ဘာ ဝင်ပြောရာစဉ်ခိုက် သူ ရယ်သည်။ ခင်မိုကိုလည်း ကလေးလေးကြည့်သလို ချစ်စနိုးဟန်ဖြင့် ကြည့်သည့် မျက်လုံးကိုပင့်၍ ...

“လုပ်ကတော့ သေးသေးဖြူဖြူလေးနဲ့ ပျော့ဖတ်ဖတ်လေးလေးဗျ၊ ထစ်ဆိုတာနဲ့ ငိုဖို့ပဲသိတဲ့ပုံမျိုး၊ သူများတွေလည်း ညှိုးထိုး ခိုင်းတာကို ကုပ်ကုပ်လေး ကြောက်ကြောက်လုပ်ပေးမယ့်ပုံမျိုး၊ အဲသလို ထင်လို့လည်း မေချိုရီ လိုက်တာဖြစ်မယ်၊ ဒီလောက်သေးသေးလေးနဲ့ ကောင်းလေးက မာနခဲလေး ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကိုက ချီးကျူးစေဗျ ဘာဘရ”

ဟု ပြောလာတော့ ခင်မို မျက်နှာလေး နွေးအိအိ အမ်း ဖြစ်ချင်သည်။ ရှက်စနိုးလည်း ဖြစ်မိရလျက်။ ခင်မိုဘာက ရပ်တည်ပေးပါသည် ကိုကြီးကိုလည်း အရမ်းရိုသေမိစေအားကိုးမိရပါပြီ။ တလေးတစားနှင့် ခင်လည်း ခင်မင်မိရပါသည့် အဖြစ်။

“မာနဆိုတာ ရှိသင့်တဲ့နေရာမှာတော့ ရှိရမှာမို့ သူ့မာနမထားပါနဲ့လို့တော့ မှတားပါနဲ့ ဘာ၊ မာနလုံးထဲကို ကင်းနေရင် သူများရဲ့နောက်လိုက်လည်းဖြစ်၊ အနီ

ခံလည်း ဖြစ်သွားရမှာပေါ့၊ တုံ့ပြန်ရင်ဆိုင်ရတဲ့ သတ္တိဆိုတာလည်း ရလာနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ မာနပျောက်နေရင် သတ္တိလည်းပျောက်သွားမှာပဲ ဘာ၊ တစ်ခါ တစ်ခါကျတော့ အဲဒီမာနကြောင့် ရင်ဆိုင်ရတဲ့သတ္တိ တုံ့ပြန်ရတဲ့သတ္တိနဲ့ အဆုံးအဖြတ် ဆိုတာကို ရှိလာစေနိုင်တယ်လေ၊ ဒီမှာ ... ခင်မို၊ မှန်ကန်တဲ့ မာနဆိုတာကို ဘယ်တော့မှ အပျောက်မခံနဲ့၊ အမြဲထိန်းသိမ်းထား”

ဟု ပြောလာတော့ ဘာ ခေါင်းယမ်း၍ ...

“ခက်ပြီပဲ၊ ဒီကလေးနှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်က အကြီး မာနကို မွေးခိုင်းနေတယ်၊ တစ်ယောက်က အငယ် အားလုံးလိုက်လုပ်တော့မယ့် ကောင်မလေး ဖြစ်နေပြီ”

ဟု ညည်းသည်။

“လုပ်ဘာစေ ... လုပ်ဘာစေ၊ ဒီမှာ ခင်မို ... ဘာမှမကြောက်နဲ့၊ ဦးမိုက် ရှိဒယ်၊ အခု အစ်ကိုဂျီးရဲ့အိန်ဂိုတွားနေဖို့ ရှိနေဘိဘဲ၊ အဲဒီ မွေချိုရီ ကန်းကန်းလာနိုင်စားခဲ့အခါကျရင် ပြန်ပြောပစ်လိုက်၊ ပြန်စွာပစ်လိုက်၊ လက်ဖျားနဲ့ လာတိုရင်တောင် မခံနဲ့၊ ဘာဘဂ မြန်ဒီဂို လိုက်မပို့ရင်လည်း ဦးမိုက် လိုက်ပို့မယ်၊ အားမငယ်နဲ့”

ဟု ဝမ်းသာအားရ ပြောနေသည့် ဦးမိုက်ကို ဘာ ခိတ်မောပုံဖြင့် ကြည့်ရှာပါ၏။

“မင်းပါ ရောအလုပ်ပြုတ်နေပါ့မယ် မောင်မိုက်ရယ်”

ဟု ညည်းတော့လည်း အားကိုးရနေသည့်ဟန်ဖြင့် ဦးမိုက် ပခုံးတွန့်ကာ ...

“ဘာဖြစ်လဲ ... စိတွပ်ဘူးစက်ရုံမှာ သွားအလုပ်လုပ်မှာပေါ့။ ကျွန်တော် စိတ်ညစ်နေဒါကြာဘီ၊ မွေချိုရိုက် တိတ်ပီးဒေါ့ လာလာခိုင်းဒယ်၊ တူ့အိန်က အလုပ်တမားမှ မဟုတ်ဒါ၊ ကျွန်တော့်ကို တူ့ကားတွေ ဘာဒွေကအစ ဆေးခိုင်းနေဒါနီ မွေးမွေးဂျိုးက တစ်ခွန်းမှ ဝင်တားဒါ မဟုတ်ဘူး၊ တူက မကြာခင် ဒီအိန်ကို ချွေးမဖြစ်ပီးဒေါ့ ရောက်လာရင် ပိုပီး ဒေါ့ ကျွန်တော် စိတ်ညစ်ရမှာ တေချာဒယ်၊ တိတ်ပီးဒေါ့ ပိုက်ဆံချွန်းတာဒဲ့ မာနဂျိုးနဲ့နေဒဲ့ မွေချိုရိုက် ကျွန်တော်စိတ် ပျက်ဒယ်”

ဟု စည်သွပ်ဘူးစက်ရုံမှာ ဝင်လုပ်မည်ဟု အလုပ်ခံ ရှာထားပြီးသည့် လေသံဖြင့် ပြောတော့ ကိုကြီး ရယ်သည်။

“သူများအိမ်တွင်းရေး ဝင်ပါတာတော့ မဟုတ်ဘူး ဘာ ခုလို အမေဆုံးခါစ မျက်ရည်မခြောက်တတ်နိုင်သေးတဲ့ မိန်းကလေးကို စာနာစိတ်မရှိဘဲ မေချိုရို လုပ်တာထိ အန်တီကြီး တားသင့်တယ်၊ ညီနန္ဒာတော့ ဝင်တားတယ် ဆိုပေမယ့် အဓိက တားရမှာက အန်တီကြီးပဲ၊ ကဲ ဦးမိုက် လိုက်သာပို့ပေး၊ မပြန်တော့ဘူး ဆိုရင်လည်း ဦးမိုက် ပြောသလို နောင်တရားက ရနဲ့သစ်စက်ရုံမှာ ဒရိုင်ဘာ လုပ်ခိုင်းမယ်”

ဟု ပြောလာပါ၏။

• “ကျွန်တော့်ဖေဖေ ဆုံးတုန်းက ဘာ ညအိပ်ပြီးတော့လို့ မြေနီဦးမှာ နေပေးခဲ့တာ၊ အောက်ခြေသိမ်း အားလုံးလုပ် ကိုင်ပေးခဲ့တာတွေ ကျွန်တော် မမေ့ဘူး ဘာ”

“ဒါက မမကြီးက သွားလုပ်ကိုင်ကူပါဆိုလို့ လာနိုင်ခဲ့တာ ပါကွယ်၊ သူ့ကျေးဇူး ပိုကြီးပါတယ်”

သူ့အပြောကို ဘာ ဝင်ပြောတော့ သူ ခေါင်းယမ်း

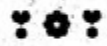
သည်။

“ဘာ တကယ်ကို စေတနာနဲ့ လုပ်ကိုင်နေတာတွေ ကျွန်တော် သိနေ မြင်နေတာပဲ ဘာရယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ထမင်းစားဝင်အောင် အတင်းစားခိုင်း သောက်ခိုင်းခဲ့တာ လည်း ဘာပါ၊ ဒီစန္ဒကူးမှာလည်း ဘာ နေခဲ့တာ နည်း တဲ့နှစ်လား၊ ဘာနဲ့ သိခဲ့တာလည်း နည်းတဲ့နှစ်လား ဘာရယ်၊ ဘာ စိတ်ထားကို ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ အကယ်၍ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ဒီစန္ဒကူးကနေပြီး မြေနီဦးကို လာတဲ့အခါကျရင် အကယ်၍များ ဟိုမှာ ကျွန်တော်မရှိဘဲ စည်သွပ်ဘူးစက်ရုံရှိတဲ့ ရှမ်းပြည်နယ်ကို ကျွန်တော် ရောက်နေရင်လည်း ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့၊ ခြံစောင့် ဖြစ်တဲ့ ဘာဦးညိုမောင်ကို ကျွန်တော် မှာထားခဲ့မှာပါ၊ အရေးကြီးတာက ကျိတ်မျိုးပြီးတော့ ဒီမှာ သူတစ်ပါးရဲ့ အနှိမ်ခံအဖြစ် မနေဖို့ပါပဲ၊ အထူးသဖြင့် မေချိုရိုရဲ့နိုင်ထက် စီးနင်း လုပ်တာမျိုးကိုပေါ့၊ ခုဥစ္စာက မိန်းကလေးချင်း အပေါ်မှာ သူ တေးမှတ်နေတော့မှာမျိုး ဖြစ်နေတယ်၊ သူ့ စိတ်ကို ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ သူ့မိသားစုနဲ့လည်း ကျွန် တော် ဆက်ဆံဝင်ထွက်နေရတာပဲလေ၊ သူ ဘာဆက်လုပ် နိုင်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် မှန်းဆနိုင်နေပါပြီ၊ အတေး အမှတ် အလွန်ကြီးတယ် ဘာ”

ဟု လေးလေးနက်နက်ကြီး ပြောလာကာ ဘာဘာလည်းကြည့်။ ခင်မို့ကိုလည်း ကြည့်လာပါ၏။ ကိုကြီး၏ မျက်ဝန်းတွေမှာ မြင်နေရသည်က စာနာရိပ်။

ဟုတ်သည်။ မိဘမဲ့ သမီးလေးတစ်ယောက်၏ မျက်ရည်ဝေနေသော မျက်နှာလေးကို ဖေးကူလိုသော စာနာရိပ်ဖြူစင်လွန်းသည်ကော ... ဟု ကိုကြီး၏စိတ်ထဲနားလည်လျက်။ ပြတ်သားချေသည်ကောဟုလည်း ကိုကြီး၏စိတ်တည်မှုကို လေးစားရချေသည်က ခင်မို့ ရင်ထဲမှာ တရိုတင်ထားသည့် ကိုကြီးတစ်ယောက်ကို ရလိုက်သည့်နှယ်ပါ။

အခန်း(၆)

“ဒေါ်ကြီးထူး ဈေးသွားတဲ့အခါ မိဥ လိုက်မယ်နော်၊ ပိတ်စသစ် ဝယ်ချင်လို့”

မိဥ ဈေးလိုက်ဖို့ ဟန်တပြင်ပြင်ဖြင့် ဖြစ်နေသည်က အတွက် အကျိသစ်လေး တစ်ထည်ကို ခင်မို့ ချုပ်ပေးပြီးသည့်အခါမှာပါ။ စုထားသည့် ပိုက်ဆံလေးဖြင့် နောက်ထပ်ပိတ်စသစ်လေး ဝယ်မည်။ အကျိသစ်လေး ချုပ်မည်နှင့် ပိတ်နှင့်ပျော်နေသည်က မိဥပါ။

ခုလည်း အကျိသစ်လေးဖြင့် မိဥ စတိုင်ကျနေသည်။ လောကစ်အကျိလေးက အတွန့်အဝိုက်လေးတွေဖြင့် ခါးအနား၊ ခြေလေးနှင့် ရှိနေကာ အတော်လေးကိုလှသည်။ လက်အနားလေးတွေကအစ တွန့်ထားတာမို့ ကလေးရုပ်လေးဖြင့် ချစ်စရာလေးပေါ်သော မိဥနှင့် အကျိလေးက လိုက်လိုက်ဖက်ဖက်။ ပို၍ကလေးရုပ် ပေါက်နေသည့်အဖြစ်။

ခုလည်း ငရုတ်သီးခြောက်ပွဲကြီးတွေကို ရေစိမ်။ အခုထုတ်ပြီး ကျောက်ငရုတ်ဆုံဖြင့် ညက်အောင်ထောင်းနေရင်း

ဖြင့် မိဥ ခရီးစဉ် ဆွဲနေခြင်းပါ။ အပြာနုရောင်ချည်သားဘလောက် သစ်လေးဖြင့် မိဥမှာ ကိုယ့်အင်္ကျီကို ပြန်၍ တင့်ကြည်ကြည်ဖြင့် ကျေနပ်မဆုံး ဖြစ်နေကာ မျက်နှာလေးကလည်း ပြုံးကျနေသည် ပါပဲ။

“ညည်းက အရပ်ထွက်ဦးမှာ၊ ဘာကိစ္စနဲ့ ဒီလောက်ထိ အဝတ်သစ်တွေ ဝတ်ချင်နေတာလဲ၊ ညည်းနဲ့ ငယ်သွား တော့ ဘယ်သူဝတ်မှာတုန်း၊ တော်ပြီ ... ပိတ်စသစ်ထပ် ဝယ်ဖို့ စိတ်မကူးနဲ့”

ဒေါ်ကြီးထူး မျက်နှာတည်နှင့် လှမ်းဟန်တော့ မိဥ နှုတ်ခမ်းလေးစုကာ ...

“ချုပ်ခလည်း ကုန်တာမဟုတ်ဘဲနဲ့၊ ကပ်စေးက နည်းနေ တယ်၊ မိဥ တတ်ချင်တဲ့ဥစ္စာကို ဝတ်ပါစေဆိုပြီး ခွင့်ပြုလိုက် တာ မဟုတ်ဘူး၊ မမခင်မို့ ချုပ်ပေးနေတဲ့ဥစ္စာကို ချုပ်ခ သက်သာတယ်ဆိုပြီး အဝတ်စတစ်စ ပိုဝယ်ခွင့်ပြုပေးလိုက် တာ မဟုတ်ဘူး၊ စိတ်ညစ်တယ်၊ ဒါဆို မိဥ စုထားတဲ့ ပိုက်ဆံကို ဘာလုပ်ရမှာတဲ့လဲ ... ကံ”

ဆောင့်အောင့်သံလေးဖြင့် မိဥ ပွစိပွစိ လုပ်စပြုလာပြီး

“ဟဲ့ ... ရွှေဝယ်ပေါ့”

“ဟင် ... ရွှေက ဈေးဒီလောက်ကြီးတဲ့ဥစ္စာ၊ ဘယ်တော့မှ ဝယ်ဖြစ်မှာလဲ၊ အင်္ကျီစက ဈေးကြီးတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟဲ့ ... ဒီလိုပဲ စုကြရတာပဲ၊ တစ်မတ်သားစု၊ ငါးမူးသားစု စုရတယ်ဟဲ့၊ ငါ့မိဘများလက်ထက်ကတည်းက သင်ထား တာ၊ ညည်းကိုလည်း ငါက ပြန်သင်ရမှာပေါ့အေရဲ့၊

သိမ်းထား ညည်းပိုက်ဆံ၊ ငါစုထားတာလေးနဲ့ပေါင်းပြီး နားကပ်တစ်ရန် လုပ်ပေးမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

အံ့မယ် ...။ ဒေါ်ကြီးထူး ပိုက်ဆံနှင့်ပေါင်း၍ နား ကပ်တစ်ရန် ရမည်ဆိုလိုက်တော့လည်း မိဥ မျက်နှာ ကြည်သာလာ သည်။ မှန်ကုပ်ကုပ် မျက်နှာလေး ပြေကျသွားရကာ ပြုံးချိုသွား သည်ပါပဲ။

တူမ ပေါတာလေးကိုကြည့်၍ ဒေါ်ကြီးထူးမှာ သက် ငြင်းခိုက်၍ ...

“စက်ချုပ်လေး ဘာလေး ညည်း မမခင်မို့ဆိုမှာ သင်၊ ကြားရဲ့လား၊ ခင်မို့ စက်ချုပ်တဲ့အခါ ဘေးကလိုက်ကြည့်၊ ပြီးရင် စက်ချုပ်သင်၊ အဲဒီအခါကျတော့လည်း ဈေးထဲမှာ ပုံထားတဲ့ ဖြတ်စဖြတ်န အစတွေ ငါဝယ်လာခဲ့မယ်၊ အဲဒါနဲ့ အချုပ်သင် ကြားလား”

ဟု ဆက်ပြောတော့ မိဥ မျက်နှာလေး ပို၍ဝင်းကြည် သည်။

“ဒါဆို ... ရွှေလည်းဝတ်ရမယ်၊ အင်္ကျီသစ်လည်း မိဥ ချုပ်ဝတ်ရမယ်ပေါ့၊ အင်း ... ကောင်းတယ်၊ မိဥ သင်မယ် နော် မမခင်မို့”

ဟု တက်တက်ကြွကြွ ပြောကာ ညက်ညက်ပါအောင် နှုတ်ပွရေစိမ်တွေကို ဆုံသံမြည်လျက် ထောင်းနေပါချေ၏။

“ဟိုနေ့က မမခင်မို့ကို မမမေချိုရီ လက်စွပ်ပေးတော့ မိဥ က ယူလိုက်မယ်ထင်တာ သိလား၊ မယူဘဲနေတော့ အံ့ဩ မိရတာပေါ့၊ မိဥဆို ယူမိမှာ၊ အဲဒါ ...”

“မိဥ ... ငါ ပြောထားတယ် မဟုတ်လား၊ သူများပစ္စည်း အဖိုးတန်တွေကို မယူရဘူး၊ မမက်မောရဘူးလို့၊ ငါထိပ် ခေါက်လိုက်ရ”

မိဥ မျက်နှာလေး ပြန်ငယ်သွားကာ ငရုတ်သီးဆက် ထောင်းနေစဉ်ခိုက် ခင်မို့ ကြက်သားဟင်းအိုးကို မီးဖိုပေါ်တင် သည်။ ဒေါ်ကြီး ဝယ်လာသည့် ငါးရုံအကောင်ကြီးတွေကို ကြော်မည်။ အကွင်းလိုက်လှီးကြော်ပြီးလျှင် ငရုတ်သီးအပွေခွက် ထောင်းထားတာတွေကို ကြက်သွန်ဖြူနိုင်နိုင်၊ ကြက်သွန်နီအနှစ် နိုင်နိုင်ဖြင့် အိုးကပ်ချက်မည်။ နံနံပင်အုပ်ကာ ကြက်သွန်မြိတ် နည်းနည်းအုပ်မည်။ သဘာဝငရုတ်ခြောက်ထောင်းတာမို့ ဟင်း၏ အရောင်လည်းလှ။ ဘေးလည်း ကင်းသည်လေ။

ငရုတ်သီးစိမ်းတောင့်လေးတွေ အလောတော်ထည့် မည့် ထိုငါးဟင်းအိုးကပ်ချက်သည် ... ချဉ်ရည်ဟင်းနှင့်တော့ လိုက် လိုက်ဖက်ဖက် ရှိချေမည်သာ။

ပုစွန်ထုပ်ကြီးချက်လည်း ပါချေမည်မို့ ဤနေ့မှာ သခွားသီး တို့စရာ၊ ငံပြာရည်ချက်လေး ဖြည့်ထည့်လိုက်တာဖြင့် ပင် အားလုံး ထမင်းစားမြိန်ကြချေမည်ဟု ခင်မို့ ထင်သည်လေ။ အိမ်မှာ မေမေကြီးလည်း မရှိ။

အစ်ကိုလေးကလည်း ဟိုတယ်သို့သွားပြီ။ စိတ်လွတ် ကိုယ်လွတ်လေး နေနိုင်သည်။ ချက်ပြုတ်ရင်းလည်း စကားလေး တွေ ဝေစည်နေကြချေသည့်အဖြစ်။ မေမေကြီး ရှိနေလျှင် မိဥ ဤမျှအထိ လေမကျယ်ရ။

“အင်း ... ခင်မို့ ရောက်လာတော့လည်း ဒေါ်ကြီး သက် သာတယ်ကွယ်၊ ချက်ရေး ပြုတ်ရေး ဆိုတာ ခင်မို့လက်ထဲ လွှဲထားလိုက်ရသလိုပဲ။ ဒီနှစ်ထဲမှာ ဒေါ်ကြီးခါးနည်းနည်း နာချင်လာတယ်လေ၊ လူကလည်းဝတော့ ဒူးကလည်းနာ နေပြီးသား၊ အထိုင်အထမှာ ခါးနဲ့ဒူးက ဒုက္ခပေးနေတာ လေ၊ ခုလို ခင်မို့ ရှိနေတော့ ဒေါ်ကြီး ဝေဒနာသက်သာ တယ်၊ နားရတာကိုး၊ ဒီမိဥကိုတော့ အားကိုးရတယ်မရှိပါ ဘူး၊ သူ ရူးပေါပေါ လုပ်နေတာကိုပဲ ထိန်းနေရတာပဲ အလုပ်ပိုတာ”

ဟု ဒေါ်ကြီးထူး မျက်နှာမှ ချွေးကို လက်မောင်း ဖြင့် ပင့်သုတ်ရင်း ညည်းပါ၏။ ဖင်ထိုင်ခုံပုလေးမှာ ထိုင်နေသည့် ဒေါ်ကြီးထူးမှာ တကယ်လည်း ဖြူဖြူဝဝကြီးပေမို့ ခါးနာ ဒူးနာ ဖြင့် မီးဖိုချောင်အလုပ်ကို လုပ်ရတာ သက်သာချေမှာ မဟုတ်။

“အမယ် ... မိဥ၊ ငရုတ်သီးထောင်းပေးတယ်၊ ငါးကိုင် ပေးတယ်၊ ကြက်သွန်ဖြူ ခွာပေးတယ်၊ အိုးတွေတိုက်ပေး တယ်၊ မီးပူတိုက်ပေးတယ်၊ အိမ်ရှင်းတံမြက်လှည်းပေး တယ်၊ အလုပ် လုပ်ပါတယ် ဒေါ်ကြီးရဲ့၊ ဟင်းတစ်ခုပဲ မချက်တတ်တာပါ၊ အဲဒါတော့ ဒေါ်ကြီးလုပ်ပေါ့၊ မိဥက ကလေးပဲ၊ မိဥ ချက်တာ မကောင်းရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ မိဥ စားမကောင်းတာက ကံစွမရှိပါဘူး၊ မုန့်ဟင်းခါးလေး ဘာလေး လမ်းထိပ်ချိုင့်နဲ့ သွားဝယ်ပြီး ထမင်းနဲ့စားလို့ရ ပါတယ်၊ မေမေကြီး မစားတာကမှ ပြဿနာဖြစ်မှာ”

“အေး ... ညည်းမုန့်ဟင်းခါး ဝယ်စားပြီး ကိုယ့်ဝမ်းကိုယ် ဖြည့်ဖို့ပဲ တွေးနေ၊ ချက်ပြုတ်တတ်ဖို့ မသင်နဲ့၊ ငါမို့ ညည်းကို ဘယ်သူချက်ကျွေးမှာလဲ”

ဒေါ်ကြီးထူး မျက်မှောင်ကုတ်၍ဆူခိုက် မိဥကထော ထောင်းထားသော ငရုတ်ပွညက်ညက်ထဲမှာ ဂျင်းကြက်သွန်ဖြူထော ထည့်ထောင်းနေပြီ။ မျက်နှာမှာ ချွေးလေးတွေ သီးနေသည့် မိဥကိုကြည့်ကာ ခင်မို့ သနားမိရသည်ပါပဲ။ မိဘလည်း မရှိရှာထားသည်မို့ ဒေါ်ကြီးကိုပဲ အားကိုး၍ နေရှာ။ လိုချင်တာလေးတွေလည်း ပူဆာရှာသည့် မိဥပေမို့ စာနာစိတ်ဖြင့် ခင်မို့ မိဥကို ကြည့်မိရပါ၏။ ပိတ်စသစ်လေးတစ်စဝယ်ပြီး မိဥအတွက် ချစ်ပေးမည်ဟု စတင်တွေးဖြစ်သည်။ ဒေါ်ကြီးထူးအတွက်လည်း တစ်ထည်ချုပ်ပေးလိုက်မည်လေဟု ဆက်တွေးဖြစ်၏။ ဘာအတွက်ရော ဦးမိုက်အတွက်ရော တစ်စစ ဖြတ်လိုက်ဦးမည်ဟု ဆက်တွေးဖြစ်ပြန်သည်။ အားလုံး ပျော်သွားကြမည်သာ။

ထိုစဉ်ခိုက် ခြံတွင်းသို့ ကားတစ်စီး ဝင်လာသော ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ရပ်လိုက်သံတွေ ကြားတာမို့ မိဥ ထောင်လက်စဆုံကို ချန်ထားခဲ့ကာ ကလေးပီပီ အပြင်ထွက်ကြည့်သည့် ခြံတံခါးဖွင့်ပေးရသည့် အလုပ်ကို ဘဘ လုပ်ပေးနေပြီ။ ခုလည်း ဘယ်သူလာသည်မသိ။ ဘဘ ပြေးဖွင့်ရချေမည်သာ။ ခင်မို့ ပြေး၍ ဘဘကိုယ်စား ဖွင့်ပေးလိုက်ချင်သည်ပါပဲ။ အသက်ရအပြီဖြစ်သည့် ဘဘကို ဥယျာဉ်လေးဆီမှ ခြံတံခါးသို့ သုတ်သုတ် ပြေး၍ ခြံတံခါးသွားသွားဖွင့်ပေးရတာကို သနားရသည်ထက် အရင်တုန်းကတော့ ရွာအိမ်လေးဆီသို့ ဘဘ ငွေပို့လာတိုင်း နေ

လေးတွေကို မေမေ စုထားတတ်ပါ၏။ ထိုငွေတွေကို ဘဘ နေ့လို အစစ လုပ်ကိုင်ရင်း စုထားရာ ခင်မို့တို့ထံ ပို့ပေးရချေသည် ဆိုတာ ဤမျှအထိတော့ ထဲထဲဝင်ဝင် မသိနိုင်ခဲ့။ ခုသိလာရတော့ ဘဘကို ပို၍သနားရသည်ပါပဲ။ ဘဘမှာ အဝတ်ကောင်းပင် ညီမရှိရှာ။ တူမနှင့် မုဆိုးမ ညီမဖြစ်သည့် ငွေတွေပို့ပို့လာချေသည်က ခင်မို့ပညာရေးအတွက်ရော အိမ်လေးအတွက်ရော ဖြစ်သည်ဆိုတာ ခင်မို့ ခုတူတူနေရင်း ပိုသိလာရလေ။ ဘဘကိုသနား ငိုလာရလေပါ။ ဘဘမမျှာ ဆေးလိပ်လေးဖွာတာလောက်ပဲ ငွေသုံးတာဆို၍ ရှိရှာသည်။ ဒါကလည်း တစ်ယောက်တည်း တကုပ်ကုပ် နှင့် ဥယျာဉ်ထဲ လုပ်ကိုင်လိုက်။ မေမေကြီး ဟိုဟိုသည်သည်ခိုင်းတာတွေ လုပ်ကိုင်ပေးလိုက်နှင့် ရှိရလေသမျှ ဆေးလိပ်လေးဖွာတာ ဖွာကာဖြင့် ဆေးလိပ်ကိုပဲ အဖော်လုပ်ရရှာသည့် သဘောပါ။ ခု ဘဘ ဆေးလိပ်ဖြတ်လိုက်ရှာပါသည့်အဖြစ်။ ခင်မို့အတွက် နေပို့ရမည်တဲ့လေ။

စကားပြောဖော်လည်းရှိ။ တူမလေး၏ ဂရုတစိုက်ထားတာတွေဖြင့်လည်း ပြည့်စုံနေရချေသည်မို့ ဆေးလိပ်ဆိုတာ ကြီးကို အဖော်လုပ်ဖို့လည်း မလိုတော့ပါတဲ့။ ငွေကုန်သည်တဲ့လေ။ ခင်မို့ ဘဘအတွက် အကျိုးသစ်လေးတစ်ထည်နှင့် ပုဆိုးလေးတစ်ထည် ချုပ်ပေးမည်ဟု ရင်ထဲမှာ တွေးထားလိုက်ရပါပြီ။

ခပ်သုတ်သုတ် မိဥ ပြန်ဝင်လာကာ ...
 “ဟိုတစ်ယောက် လာတာ၊ မေချိုရီ ... မမလေးမေချိုရီ”
 ဟု ကမန်းကတန်း သတင်းတော်ပို့သည်။ ခင်မို့ လက်ထဲမှ ငရုတ်ကျည်ပွေ့ကို လက်ပြောင်းယူလိုက်ကာ မိဥ

ထောင်းပါချေ၏။ သဘောက မိဥ မအားဆိုသည့်သဘော
မည်။ မေချိုရီ ခိုင်းတာကို မလုပ်ချင်မှန်းလည်း သိသာသည့်
တစ်ပတ်နည်းပါး မေချိုရီ စန္ဒကူးသို့ ရောက်မလာ။ ခါတိုင်
နှစ်ရက်တစ်ခါဖြစ်ဖြစ်။ နေ့တိုင်းဖြစ်ဖြစ် ရောက်ရောက်လာထင်
သည်တဲ့။ ဘာလည်း ပြောပြသည်။ မိဥနှင့် ဒေါ်ကြီးထူးလည်း
ခင်မို့ကို ပြောပြသည်။ ဦးမိုက်ကတော့ မလာတာကို ဝမ်းသာ
ပါ၏။

ခင်မို့ ငါးရဲ့အကောင်ကြီးတွေ သန့်စင်ကြေးခွံခွံ
ထားတာတွေကို အကွင်းလိုက်လှီးကာ ဆားနံ့နင်းဖြင့် နယ်သည့်
ဒယ်အိုးကို မီးဖိုပေါ်တင်ကာ ဆီလောင်းထည့်ပြီး ဆီငွေ့ထကာ
ငါးကြော်ပါ၏။

မီးဖိုဆောင်ကျယ်ကြီးတွင်းသို့ မေချိုရီဝင်လာသည့်
အားလုံးကို ဝေကြည့်ကာ ...

“ယူ အဲဒါလုပ်ပြီးရင် ဧည့်ခန်းထဲ လာခဲ့ပါဦး”

ဟု ခပ်ထည်ထည်လေး ပြောပြီးတာနှင့် ပြန်ထွက်
သွားတာမို့ ခင်မို့ သက်ပြင်းလေး ရှိုက်မိရပါပြီ။ မေချိုရီ ခိုင်း
ကို မလုပ်ပေးချင်၍ မဟုတ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ညစ်ရမှာကို
ရင်ထဲ လေးချင်သည်။

မေချိုရီ၏ရင်ထဲမှာ အဘယ်မျှထိ ကြီးမား
အထေးအမှတ်ကြီး ရှိနေချေမည်ဟု မသိရချေပဲလေ။

“ငါးကြော်ပြီးရင် ခင်မို့ သွားလိုက်မယ်နော်၊ ငါးဟင်
ခင်မို့ ပြန်လာချက်ပါ့မယ်၊ မိဥ မမမို့အတွက် ကြက်သွန်
တွေ လှီးထားပေးနော်၊ ဒီလောက်ပဲ လှီးထားပေး”

အခွံနွာ ရေဆေးထားပြီး ဆန်ကာခြင်းနီလေးထဲမှာ
ပါသည့် ကြက်သွန်ဥနီတွေထဲမှ တချို့ကို ဖိုင်ဘာစဉ့်တီတုံး
ခင်မို့ တင်ထားပေးခဲ့ကာ ငါးကြော်တွေ ဆယ်ထားသမျှတွေ
လည်း ကြောင်အိမ်ထဲလှေ့လိုက် ထည့်ထားခဲ့ရပါ၏။

ခင်မို့ကို ဒေါ်ကြီးကြည့်ကာ မိဥကို လှမ်း၍ ...

“ညည်း ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဖုန်သုတ်နေ၊ ဟိုမှာ ခင်မို့ကို
အဖော်ရှိနေအောင်လို့ ဧည့်ခန်းမှာ အလုပ်တစ်ခုကို ရမယ်
ရှာပြီးနေဖို့လိုတယ်၊ လိုက်သွား”

ဟု စိတ်မချနိုင်တာကို မကွယ်ဝှက်နိုင်စွာ ပြော
တော့ ခင်မို့ ဒေါ်ကြီးထူး၏ သံယောဇဉ်ကို ပိုသိလာရပါ၏။

မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ...

“ဒေါ်ကြီး သွားလိုက်ပါလားဟင်၊ မိဥဖြင့် စိတ်ညစ်တာပါ
ပဲ၊ သူက မိဥကို ဟောလိုကြည့်ပြီး ညည်းက ဒီအခန်းထဲ
ဘာလာရှုပ်နေတာလဲ ဆိုပြီးတော့ အော်မှာ”

ဟု မျက်လုံးလေး ပြူးပြကာ ခပ်တိုးတိုးပြောတော့
ခင်မို့ဖြင့် ...

“နေခဲ့ပါ၊ ဒေါ်ကြီးကို လုပ်ကူလိုက်နော်”

ဟု ပြောရပါ၏။ မေချိုရီသည် မေမေကြီး၏ မျက်
ဆေးမှုအောက်မှာ အတော်ကြီး ဩဇာညောင်းနေသည့် နေရာ
တစ်ခုမှာ ရှိနေသည်ပဲဟု ပို၍ ပို၍ နားလည်လာနေရသည်ပါပဲ။

ဧည့်ခန်းသို့ ခင်မို့ရောက်တော့ ဆိုဖာရှည်ကြီးထက်
ခင်မို့ထွက်အလာကို လှမ်းကြည့်စောင့်နေသည့်ဟန်ဖြင့် ထည်
ထည်ကြီး ထိုင်နေသည့် မေချိုရီကို မြင်သည်။ ကြမ်းခင်းကော်

စောကြီး ခင်းထားရာ ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ ခင်မိုနှင့် မေချိုတို့နှစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိနေသည်။ ရှေ့တည့်တည့်နေရာကို မျက်စိလေးဖြင့် ခင်မိုတို့ကို ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်က မေချိုရိပါ။ ခင်မိုထိုင်လိုက်သည်ပါပဲ။ ဘာမှာထားတာ ရှိသည်လေ။ ခိုင်းတာကိုတော့ လုပ်ပေးပါဟူ၍။ မေမေကြီး၏ မျက်နှာကို ထောက်ရမည်ဟူ၍ပါ။

မေချိုရီ ဘယ်လောက်ဆိုးဆိုး သည်းခံရမည်တဲ့။ “မမကြီးက ဘာမျက်နှာကိုထောက်ပြီး ခင်မိုကို ဒီစန္ဒကုန်းရိပ်မှာ နေခွင့်ပြုခဲ့တာကို မမေပါနဲ့ လုပ်မရယ်၊ မေချိုဆိုတာက မမကြီး မျှော်မှန်းထားတဲ့ ချွေးမလောင်းလေးလို့ ဘာဘာ သိထားတယ်၊ မေချိုရီ ဘယ်လောက်ဆိုးဆိုးမမကြီးရဲ့ ကျေးဇူးနဲ့ မျက်နှာကိုထောက်ပြီး ခင်မိုသည်းခံပါ။ ဘာဘာလို သူဆင်းရဲတစ်ယောက်ရဲ့ ဥယျာဉ်မှူး လုပ်ပေးတာကိုတောင်မှ မမကြီးက မျက်နှာထောက်ပေးသေးတယ်ဆိုရင် ခင်မိုက မေမေကြီးလို ကျေးဇူးရှင်ရဲ့ မျက်နှာကို ငိုထောက်သင့်တာပေါ့”

ဟု ပြောထားသည် မဟုတ်ပါလား။ ခင်မို စိတ်ကို အမြဲလျှော့ချထားလိုက်တော့မည်ဟု ပိုင်းဖြတ်ထားမိရသည်ပါပဲ။ မေချိုရီ၏ ရှေ့ကြမ်းပြင်နေရာမှာ ကျုံ့ကျုံ့လေး ထိုင်ပေးရတာမျိုးလေးအထိတော့ ခင်မို နေပေးနိုင်ရချေမည်ပေါ့။ အစေအပါးဆိုတာ ဤသို့နေရတတ်သည်ပဲလေ။ ဒါ အလုပ်သဘောပေပဲဟု ကိုယ့်မာနလေးကို ပြန်၍ ပြန်၍ သတိပုံပေးရသည်ပါပဲ။ ရင်ထဲမှာ ဖျပ်ဖျပ်လူးအောင် ကြေကွဲရင်း တမ်းတနေမိရသည်ကဖြင့်

ကိုပါ။ မေမေသာ ရှိလျှင် ဘယ်လိုမှ စိတ်ထဲကောင်းမှာမဟုတ်။

ဪ ... ဤသို့လည်း စန္ဒကုန်းရိပ်သို့ ခင်မို ရောက်သည်မှ မဟုတ်ချေပဲလေ။ ရွာအိမ်လေးမှာပဲ သားအမိနှစ်ယောက် တူတူနေနေကြရချေမည်ပေါ့။

“ယု ... အိုင်ကို မော့ကြည့်စမ်း”

ယုနှင့် အိုင် ဆိုသည့် စကားလုံးကို သုံးလာပါသည်။ မေချိုရီကို ခင်မို မော့ကြည့်လိုက်သည်ပါပဲ။ တည်တင်းစူးရှစွာ ခြိတ်မသန် စိုက်ကြည့်နေသည့် မျက်ဝန်းနှင့်ဆုံသည်။ စူးရဲတောက်လှန်းနေသည့် အကြည့်သည် ရင်ထဲမှ အတေးအမှတ်ကို ပေါ်တင်တင်ကြီး ဖွင့်ချပြထားခြင်း ဆန်နေသည်။

“ယုက အိုင်ကို အန်တီကြီးရဲ့ရှေ့မှာ ကိုကိုရှေ့မှာ အတီအလင်း ပါးပျဉ်းထောင်ပြခဲ့တယ် ဆိုပါတော့၊ ဆန့်ကျင်ပြရဲ့ခဲ့တယ် ဆိုပါတော့၊ ဒီမယ် ... အိုင်ကလည်း ယုကို စေတနာရှိလွန်းလို့ လက်စွပ်ချွတ်ပေးတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ယုလည်းသိသလို၊ အိုင်လည်း သိနေတာပဲ၊ ဒါဟာ ယုနဲ့ အိုင်ကြားမှာရှိတဲ့ ပွင်းလင်းမှု ဆိုပါတော့၊ ယုကလည်း အိုင်လက်စွပ်ကို ဘယ်လောက်တန်ဖိုးရှိရှိ မယူဘူး ဆိုပြီး အာခံငြင်းဆန်ပြခဲ့တာကိုက ကိုကိုရှေ့မှာ ယုဟာ ငွေမမက်ဘူးဆိုတာမျိုးကို လုပ်ပြလိုက်တာပဲ၊ ဒီမယ် ... ယု ဘယ်လောက်မာနကြီးနေနေ အစေခံဟာ အစေခံပဲဆိုတာကိုတော့ လက်မခံဘဲ နေပြလို့မရဘူး မဟုတ်လား၊ ခု ... အိုင်ခေါ်လိုက်တော့လည်း ယု လာခဲ့ရတာပဲလေ၊ ယုက

အိုင်ကို လာခဲ့စမ်းလို့ ခေါ်လိုရလို့လား၊ အိုင်ကလာမယ့်သူ မဟုတ်ဘူး၊ ယူ့ကို ပါးတောင်ရိုက်ပစ်လိုက်နိုင်တယ် အဲသလိုရှိတယ်၊ နားလည်လား”

အသံမကျယ်။ ကျိတ်ကျိတ် ကျိတ်ကျိတ်ဖြင့် အံ့ခဲ၍ ပြတ်တောင်းမာကျောစွာ ပြောနေခြင်းပါ။ ခါးသီးသော အမုန်း တရားသည် စကားလုံးတိုင်း စကားလုံးတိုင်းမှာ တွယ်ကပ်၍ ပါလာနေသည်။ ယှဉ်တွဲ၍ ပါလာနေသည်။ ခင်မို့ ငြိမ်သက်ခြင်း ဖြင့် နားထောင်ပေးနေလိုက်သည်ပါပဲ။

“အခု ယူ့ကို အလုပ်ခိုင်းဖို့ လာခဲ့တာပဲ၊ ဒီအိမ်မှာ အိုင် ဘယ်အလုပ်သမားကိုမဆို ခိုင်းခဲ့တယ်၊ ခိုင်းလို့လည်းကောင်း တယ်၊ အန်တီကြီးက ကြည်ဖြူတယ်၊ ယူ့ အိုင်ကို ခေါ် သည်းညှပ်ပေးပါ၊ ခြေသည်းက အလှအရှည်လေးထားတာ ကို မမေ့ပါနဲ့၊ ပုံစံတကျညှပ်ပါ၊ တံစဉ်းနဲ့တိုက်ပေးပါ၊ ခြေသည်းဆိုးပေးပါ၊ ယူ့ ဘယ်နေရာမှာ ရှိတယ်ဆိုတာ ယူ့နေရာကို ယူမမေ့အောင် အတိအလင်းကြီး အိုင်ထဲ အသိလာပေးတာပဲ၊ ပြီးတော့ ... ယူ့ သတိမြဲမြဲထားဖို့က ကိုကိုနဲ့ ကင်းအောင်နေပါ၊ ယူ့ အရောတဝင်နေလို့ကဖြင့် အန်တီကြီးဆီ နားအပေါက်ပဲဆိုတာ မမေ့ပါနဲ့၊ အိုင်နဲ့ ကိုကိုကို မကြာမီမှာ စေ့စပ်ပေးကြတော့မယ် ဆိုတာလို့ လည်း အသိပေးထားပါရဲ့”

အံ့ခဲ၍ ပြောနေရာမှ ခြေထောက်လေးကို ရှေ့တိုး ပေးတော့ ခင်မို့ ခြေသည်းလေးတွေကို ကြည့်မိရပါ၏။ ဖြူညှစ် ခြေထောက်လေးက သွေးကြောမျှင်လေးတွေပင် စိမ်းမြမြထင်နေ

ကြတာ အမှန်။ နုဖန့်နေသော ခြေဖမိုးလေး။ ပန်းဆီရိပ်ပြေးနေ သော ခြေဖနောင့်လေးတွေကို ခင်မို့ ငေးကြည့်နေမိရပါ၏။ ရင် ထဲမှာ ကြေကွဲနေသည်။ နှိမ့်ချခံရလေခြင်းဟုလည်း ရင်ထဲမှာနင့် နေသည်။ အစ်ကိုလေး၏ ဇနီးလောင်းလျာလေး ဆိုတာကိုလည်း သိနေရသည်မို့ ငြင်း၍လည်း မရနိုင်သည့်ကိစ္စ။ ခြေသည်းလေး တွေ အလှမပျက်အောင် ညှပ်ပေးရမည်ဆိုတာကလည်း ဘယ်လို အလှကြိုက်သည်ဆိုတာမှ မသိရဘဲလေ။ ခြေသည်းလေးညှပ်လိုက် တာ များသွားလျှင်လည်း ပြဿနာတက်မည်။

မေချိုရီ သားရေလက်ကိုင်အိတ်ကို ဖွင့်သည်။ လက် ထည်းညှပ်ကိုထုတ်၍ ကမ်းပေး၏။ ခြေထောက်လေးကို ပေါင်ပေါ် အေးတင်လိုက်သည်က ခင်မို့ပါ။ မျက်ဝန်းအကြည့်ကို မှေး၍ အရသာခံ ကြည့်နေသည့် အကြည့်ကို မော့ကြည့်တွေ့မြင်ရစဉ် နှိတ် ...

“ဘယ်လောက် ညှပ်ရမှာပါလဲ မမ”

ဟု တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လေးပဲ မော့မေးလိုက်သည်။ ခင်မို့ပါ။

“နည်းနည်းပဲ ညှပ်ပါ၊ အဲဒီပုံလေးအတိုင်း လိုက်ပြီးညှပ် ပါ၊ ပြီးရင် တံစဉ်းနဲ့ တိုက်ပေးပါ”

ဟု ခပ်တည်တည်လေး ပြောသံတွင် ကျေနပ်ခြင်း အထင်းသား ပါနေသည်။ ခင်မို့ ခြေသည်းလေးကို အသာ အသာညှပ်ပေးကာ တံစဉ်းလေးနှင့် တိုက်ပေးရပါ၏။ ခြေသည်း သီးထားတာလေးတွေကို ခြေသည်းလက်သည်း ဆိုးဆေးကို ပြန် ဖြုတ်ရပါသည့် ဖျက်ဆေးဘူး ပုလင်းလှလှလေးကို မေချိုရီ ကမ်း

ပေးလာချေသည်မို့ ဝမ်းစလေးနှင့် မျက်ပေးရုံ။ ပြန်၍ပုလဲရောင် ဆိုးဆေးလေး ဆိုးပေးရနှင့်ပါ။

ကိုယ်လေး ညွတ်ကိုင်း၍ အာရုံစိုက်ကာ ခင်မို့ ခြေ သည်းလေးတွေ ဆိုးပေးနေစဉ်ခိုက်မှာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ ခံစားလိုက်ရသည်က ကျစ်ခနဲ ကတ်ကြေးသံ။ ရှေ့သို့ငိုက်ကျနေ သည့် ဆံကျစ်ရှည်ကြီး အလယ်လောက်ဆီမှ ညှပ်ချခံလိုက်ရသူ ပြိုကောဟူ၍ပါတည်း။

ဟင်းခနဲ ရယ်ချသံတိုးတိုးကို ခင်မို့ ကြားလိုက်ရ လျက် ဆံကျစ်ရှည်ကြီးအတိုင်း ပြတ်ပါသွားပါသည် မေချိုရီလက် ထဲမှ ဆံပင်ရှည်ကြီးကို မျက်ရည်ဝေနေရင်း ခင်မို့ ကြည့်လိုက်မိ ရပါ၏။

“အိုင်သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်က ဆံပင်သန့်သန့်ထဲက သူ့ဆံပင် ဆံမြိတ်တုအတွက် လိုချင်လို့တဲ့၊ သူ့မင်္ဂလာပွဲ အတွက်လေ၊ ခု တစ်ဝက်ပဲ ဖြတ်လိုက်တာက တစ်ထပ် ချန်ထားဖို့ လိုနေသေးလို့ပါ။ အိုင်မင်္ဂလာပွဲအတွက်ကျရင် လည်း ယူဆံပင်ကို ဖြတ်ယူရဦးမှာပဲ၊ ယူက ဆံပင်သန့်ခံ ရပါတယ်၊ မကြာခင် ပြန်ရှည်လာမှာပါ။ ဒီမယ် ... ဖု သိထားဖို့က ယူ့ကို အိုင် ခုလို လုပ်နိုင်တယ်ဆိုတာကိုဆို ပဲ၊ ယူ တိုင်လို့လည်း အလကားပဲ၊ အိုင်မှာ ဆံပင်အထူ လုပ်ဖို့ အခက်အခဲရှိနေလို့ ယူ့ကိုပြောပြတဲ့အခါမှာ ယူ့က ဖြတ်ပေးတာလို့ အိုင်ကပြောမှာပေါ့၊ ပေးတုန်းကပေးခဲ့တဲ့ အိုင်ကို အပြစ်ရအောင် ငိုယိုတိုင်နေတယ်လို့ ပြောမှာပေါ့၊ ယူ့စကားကို အန်တီကြီး ယုံမှာမဟုတ်ဘူး၊ အိုင်စကားက

ပဲယုံမှာ၊ အို ... ရှင်းရှင်းပြောမယ်၊ ယူ အိုင်ကို ဆံပင်မပေး ခဲ့ဘူးလို့ပဲ အန်တီကြီး စဉ်းစားမိတယ်ပဲထားပါ၊ အန်တီ ကြီးက ယူ့လို အစေခံကို ဘယ်ရပ်တည်ပေးပါ့မလဲ၊ ဒါကို ယူ သိထားပါ”

ဟု ခပ်မဲ့မဲဖြိုးကာ ခေါင်းကိုမော့ရယ်လိုက်ပါသည့် မေချိုရီကို ခင်မို့ မျက်တောင်မခတ် မော့ကြည့်နေရာမှ မြန်ဆန် ဆွန်းစွာပဲ ထရပ်လိုက်ကာ မေချိုရီ၏လက်တွင်းမှ ကတ်ကြေး ဆံပင်ကျစ်ထားရာအတိုင်း ပြတ်ပါသွားပါသည် ခင်မို့ဆံပင် ကျောပိုင်နိုင်လွန်းစွာပဲ လှယူလိုက်မိရပါပြီတည်း။ ခင်မို့ရင်ထဲမှာ ကျင်နေသည်။ ခံပြင်းနေသည်။

အမြဲတမ်း အလုပ်တွေကို လုပ်နေရပါသည့် ခင်မို့ ဆံပင် အားအင်တွေက သန့်မာလွန်းစွာ စုစည်းတိုးဝင်လာနေကြ သည်မို့လည်း ဘော်ကြော့နေ မေချိုရီ၏လက်တွေထဲမှ အားလုံး ကြီး မြန်ဆန်လွန်းစွာပဲ ယူလိုက်နိုင်ခြင်းပါ။ ကတ်ကြေးသည် မေချိုရီ၏လှိုင်းကောက်ဆံပင်ထက်သို့ ရောက်၏။ ညှပ်ချပစ်လိုက် သည့်မှ ဆိုဖာရှည်ကြီးပေါ်သို့ ဆံတိုဆံစတွေ ပွစာကြီကုန်သည် အပေါ်ပါ။

မေချိုရီ အလန့်တကြား ခေါင်းကိုယိမ်းခါနေပေမယ့် အိုင်မို့လက်တစ်ဖက်က မေချိုရီ၏ခေါင်းကို အုပ်ဖိထားသည်။ အိုင်တစ်ဖက်က ကတ်ကြေးဖြင့် ဆံပင်တွေကို မြင်မြင်ရာ အိုင်အချိန်မရှိ ညှပ်ပစ်လိုက်သည်ပါပဲ။ ခင်မို့၏မေချိုရီခေါင်း ကို အုပ်ဖိထားရာ လက်တွင်းဆီမှ ဆံကျစ်ရှည်အပိုင်းပြတ်သည် အိုင်သည်ယိမ်းခါ၍နေသည်။ လှုပ်ခတ်၍နေသည်။

“ကျွန်မဟာ ကျွန်မကို ဒီလောက်ကြီးထိ ဖော်ကားမော်ကား ပြုတဲ့သူတစ်ယောက်အပေါ်မှာ ဒီလိုပဲ တုံ့ပြန်တတ်ပါတယ် မေချိုရီ၊ ရှင်သီထားဖို့က ရှင်ဆီမှာရှိနေတဲ့ ပိုက်ဆံဆိုတာ ရှင်အတွက်ပဲ အသုံးဝင်တာပါ။ ကျွန်မအတွက် အရေးကြီးမနေပါဘူး။ ကျွန်မရဲ့ဆံကျစ်ရှည်ထက်လည်း တန်ဖိုးကြီးမနေပါဘူး။ ရှင်ပိုက်ဆံကို ရှင်ရေတွက်ရင်းကြည့်နူးနေပါ။ ကျွန်မကို လာမဖော်ကားပါနဲ့။”

ပြတ်ပြတ်ပြောချသံတွင် အသံတွေက အက်ကွဲတုန်ခါနေသည်။

“မိန်းမတို့ဘုန်း ဆံထုံးတဲ့၊ ကျွန်မရဲ့ဆံပင်ကို ရှင် ဒီလိုပက်ပက်စက်စက်ကြီး မကောင်းကျင့် မကောင်းကြံနဲ့ လုပ်ပစ်တာကို ကျွန်မ ငြိမ်သက်ခံနေရလိမ့်မယ်လို့ ရှင်ထင်ခဲ့တာကိုက ရှင် ကျွန်မကို လျှော့တွက်ခဲ့တာပါပဲ။ ဟုတ်တယ်... ကျွန်မဟာ အစေခံဖြစ်တယ်၊ ရှင်ခြေသည်းကို ညှပ်ပေးဖို့အတွက်လည်း ဝန်မလေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မရဲ့ဆံပင်ကိုတော့ အဖြတ်ခံတဲ့ထိ ငြိမ်ကုပ်ခံမယ့် မိန်းမတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးရှင်၊ ရှင်ဟာ ချမ်းသာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကောက်ကျစ်တယ်၊ မကောင်းကြံတဲ့စိတ်ရှိတယ်၊ ကျွန်မကိုခေါ်ပြီး ဒီလိုဆံပင်ကို ညှပ်ပစ်တာကိုက ရှင်ဟာ ဘယ်အဆင့်အတန်းထဲမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ သိသာစေတာပါပဲ။ ရှင် ကျွန်မရဲ့ ‘ဆံပင်ကို ဖြတ်ပစ်တယ်၊ ဆံပင်ရဲ့တစ်ဝက်လောက်ကိုဆိုပါတော့၊ ကျွန်မက ဆံပင်ရှည်တော့ ဆံပင်တစ်ဝက်ဟာ ကျောလယ်လောက်မှာ ကျန်ခဲ့တယ်၊ ရှင်ဆံပင်ကိုလည်း

ကျွန်မ တစ်ဝက်ပြန်ဖြတ်ပစ်လိုက်တယ်၊ ရှင်ဆံပင်တိုတိုလေးတွေရဲ့ တစ်ဝက်ကို ဆိုပါတော့၊ ဒီတော့ ဆံပင်တိုတိုရဲ့တစ်ဝက်ကျန်ခဲ့တဲ့ ရှင်ပုံကို ရှင်မှန်ထဲမှာ ပြန်ကြည့်ရှင်းစောစောက ကျွန်မရဲ့ဆံပင်ကို ဖြတ်လိုက်ပြီးခွဲစဉ်က ပြီးခဲ့တဲ့အပြုံးမျိုးကို ရှင် ပြုံးနေနိုင်ပါစေလို့ ကျွန်မ ပြောခဲ့ပါရဲ့။”

ဟု ပြောပြီးတာနှင့် ခင်မို့ နေရာမှခွာသည်။ ဆိုဖာရှည်ကြီးထက်မှာရော ကြမ်းခင်းကော်စောသို့တိုင်အောင်ရော တိုတိုစေလေးတွေ ကျနေသည့် ဆံပင်ပြတ်လေးတွေကိုကြည့်ကာ မေချိုရီ သွေးပျက်လှမတတ် အော်နေသည်။ မျက်ဝန်းထက်မှာ ဒေါသရိပ်သည် ကဲနေ၏။ ခေါင်းကိုလည်း အရူးအမူးနိုင်စွာ စမ်းနေသည်က အနည်းငယ်တော့ ကယောင်ကတမ်း နိုင်နေသည်။ ခင်မို့ အံခဲ၍ မေချိုရီကို စိုက်ကြည့်နေသည်ပါပဲ။ ဧည့်ခန်းမှာ ဆူညံနေသည်က မေချိုရီ တစ်ယောက်တည်း အသံစူးစူးဖြင့်ပါ။ ဧည့်ခန်းဆီသို့ကူးသော တံခါးခန်းဆီကို လှစ်ဟ၍ ဒေါ်ကြီးထူးနှင့် မိဥတို့လည်း တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ အလန့်လန့်ဖြင့် ကြည့်နေကြပြီ။ ဧည့်ခန်းတံခါးမမှာလည်း ဘဘရောက်နေပြီ။ အံခဲ၍မျက်ဝန်းများ လက်လက်တောက်နေသည့် ခင်မို့ကိုလည်း ဘဘကြည့်နေသည်။ ခင်မို့လက်ထဲမှ ဆံကျစ်ရှည် အပြတ်ကိုလည်း ဘဘမြင်နေသည့်နယ် ဒေါ်ကြီးထူးနှင့် မိဥလည်း မြင်နေချေမည်သာ။

ထိုစဉ်ခိုက် ခြံတံခါးမကြီးဆီမှ ကားဟွန်းသံရှည်ကြီး ပေါ်လာတာမို့ ဘဘ မိဥကိုကြည့်ကာ ...

“မိဥ ခြံတံခါး သွားဖွင့်ပေးလိုက်ပါ။ မမကြီး ပြန်လာပြီနဲ့ တူတယ်”

ဟု တည်ငြိမ်စွာ ပြောလာပါ၏။ မိဥ မျက်နှာငယ် လေးဖြင့် ခြံဝဆီသို့ ပြေးသွားရှာသည်။ မကြာလိုက်။ ပေါ်တီကို အောက်မှာ ကားရပ်သံ။ မေမေကြီး၏အသံကို ကြားလိုက်ရပါပြီ။ အထဲမှာ ဘာဖြစ်နေသည့် ဆိုတာကို မေမေကြီး လောလောဆယ် မှာ သိဟန်မတူ။ မိဥလည်း ပြောပြရုံချေမှာမဟုတ်။

နည်းခန်းတွင်းဆီသို့ မေမေကြီး ဝင်လာတော့ လက် ထဲမှာ အထုပ်အပိုးတွေပိုက်၍ နောက်မှလိုက်ဝင်လာသည့် ဦးမိုက် ကိုလည်း ခင်မိုတွေ့ရပါ၏။

ငိုသံကိုကြား၍ထင်။ မေမေကြီး ခြေလမ်းသုတ်သုတ် ဖြင့် စိုးရိမ်တကြီး ဝင်လာခြင်းပါ။

“သူ ... သူ ... မေ့ဆံပင်တွေကို ဖြတ်ပစ်တယ် အန်တီ ကြီး၊ မေ့ကို ခြေသည်းညှပ်ပေးရင်းကနေပြီး မေ့ဆံပင်ကို ဖြတ်ပစ်တာ”

မေချိုရီ ငိုယိုတိုင်နေစဉ်မိုက် မေမေကြီး၏အကြည့် က ဆိုဖာရှည်ကြီးထက်မှာရော ကြမ်းခင်းကော်ဇောထက်မှာရော တိုစတိုနဖြင့် ပွစာကြံနေသည့် ဆံပင်တွေထက်မှာတန့်သည်။ ဒေါသဖြင့် ခင်မိုကိုလည်း ကြည့်လာသည်။

“ညည်း ရိုင်းလှချေလား၊ ခင်မို၊ ရောက်တာဖြင့် မကြာ သေးဘူး၊ ငါ့သမီးလေးလို ချစ်ရတဲ့ မေ့ကို ဒီလိုလက်တံ့ ပြန်တာ ကောင်းသလား၊ အတင့်ရဲလှချေလား”

ဟု ပြောလာသံတွင် ခံပြင်းသံနှင့် ဒေါသတကြီးနိုင် နေသည့် ခပ်မာမာ အသံတွေက ပါလာနေသည့်အဖြစ်။ ခင်မို လက်ထဲမှ ကတ်ကြေးကို ပစ်ချလိုက်သည်။ လက်ထဲမှ ဆံကွန့်

ရှည်ကိုလည်း မေမေကြီးရှေ့မှာ လက်လေးနှစ်ဖက်ဖြင့် ဖေးတင်၍ ပြသည်။

“သူက ခင်မိုဆံပင်ကို အရင်ဖြတ်တာပါ မေမေကြီး၊ ကတ်ကြေးကိုကြည့်ရင် အဖြေရှင်းပါတယ်၊ ဒီကတ်ကြေး ဟာ ဒီအိမ်က မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့သားရေအိတ်ထဲ ထည့် ယူလာတာပါ၊ ဒီအိမ်ကကတ်ကြေး မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ပစ္စည်းမြင်တာနဲ့ပဲ ထင်ရှားပါတယ်၊ သူက ခင်မိုဆံပင်ကို တစ်ဝက်ဖြတ်ပစ်တဲ့အတွက် ခင်မိုကလည်း သူ့ဆံပင်ကို တစ်ဝက်ဖြတ်ပစ်တာပါပဲ”

ဟု အသံလေးကို ထိန်း၍ပြောသည်။ လူကြီးကို ပြောသည်မို့ ဒေါသသံမပါအောင် ထိန်းပြောခြင်းပါ။

“အံ့မယ်မယ် ... ညည်းက ပြောပုံကြီးကိုက မေ့ကို လက် တုံ့ပြန်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့၊ ဟင် ... သူက ညည်း ဆံပင်တစ်ဝက်ဖြတ်တော့ရော ဘယ်လောက်ထိများ နစ်နာ မှာမို့လို့လဲ၊ ဟင် ... ဟင် ... ကြည့်စမ်း၊ မေ့ဆံပင်တွေ ဖြတ်ညှပ်ပစ်တာ ကွက်ကျားလို ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ အဲသလိုလုပ် ရသလား၊ ညည်းနဲ့ တန်တန်ရာရာ မို့လို့လား၊ ပြန်တောင်း ပန်စမ်း၊ ပြန်တောင်းပန်စမ်း၊ ငါတော့ ဒီကောင်မလေးကို သူ့ဘကြီးမျက်နှာထောက်ပြီး လက်ခံမိတာ ငါးပါးမှောက် ပြီ ထင်ပါရဲ့”

ဟု ဆွေ့ဆွေ့ခါနေရင်း မေမေကြီး ပြောနေစဉ်မိုက် မှာ ခင်မို ခေါင်းလေးယမ်းလိုက်ကာ ခင်မို ဆံပင်ဖြတ်ကို တယု ဘယ လက်ဖြင့်သိမ်းပွေ့ထားလိုက်ရင်းမှ ...

“ခင်မို မတောင်းပန်နိုင်ပါဘူး မေမေကြီး၊ သူက စော်ကား တဲ့သူပါ။ ခင်မို အားလည်းနာပါတယ်။ မေမေကြီး လက်ခံ မိတဲ့အတွက် ခင်မိုကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲရတာ၊ နောင်တဖြစ် ရတာကိုလည်း ခင်မို စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ မေမေကြီးကို စိတ်ပင်ပန်းစေတဲ့ အတွက်တော့ ခင်မို တောင်းပန်ပါတယ်။ မေမေကြီးရဲ့အရိပ်မှာ ခင်မို နေခဲ့တာမို့လည်း ဒီကျေးဇူး ကို မမေ့သလို မေမေကြီးကိုလည်း ခင်မို ကန်တော့တောင်း ပန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုတော့ ခင်မို မတောင်းပန်နိုင် ပါဘူးရှင်”

ဟု ပြောလည်းပြော။ မေမေကြီးကို တရိတသေ ကန်တော့ခဲ့ပြီးတာနှင့် ခင်မို အခန်းတွင်းမှထွက်သည်။ ဘာဘကို ကြည့်တော့ မျက်ရည်ဝနေတာကို မြင်ရပါ၏။ ဘာဘ၏အကြည့် ကလည်း ခင်မိုလက်ထဲမှ ဆံကျစ်ရှည်ထက်မှာ တန်နေသည်။ ခင်မိုလက်လေးကို ထွေးဆုပ်လိုက်ကာ အိမ်ငယ်လေးဆီသို့ တူတူ လျှောက်လာခဲ့ပါသတည်း။

ဦးမိုက် နောက်မှလိုက်လာသည်။ ဘယ်သူ့ဘယ်သူမှ စကားမပြောဖြစ်ကြ။ အိမ်လေးထဲရောက်တော့ ခင်မို ပစ္စည်းတွေ သိမ်းသည်။ ဘာဘကလည်း သိမ်းနေသည်ပါပဲ။ ဦးမိုက်လည်း ဝိုင်းသိမ်းကူသည်။

“ခဏနားနေလိုက်နော်၊ ကျွန်တော် တက္ကစီတွားငှားလာ ပွေးမယ်၊ ခဏစောင့်ကြည့်၊ မနေဒါဘဲ ကန်းဘာဒယ် ဒီမှာနေရင် ပြတနာဒွေဘဲ တက်နေမှာ”

ဟု ဦးမိုက် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းရှာပါ၏။ အပြင်သို့ ဦးမိုက် ထွက်သွားကာ ပြန်မရောက်လာသေးခင်မှာ ဘာ ဝိုင်၍ အိမ်ငယ်လေး၏ ဧည့်ခန်းမှာ ငြိမ်သက်ထိုင်နေရာ ဝါ၏။ ဖြတ်ထားပါသည် ဆေးလိပ်ကို ဆေးလိပ်ဘူးထဲ ပြန်ယူ လိုက်ရှာကာ မီးညှိရိုက်ဖွာနေရှာပါ၏။ စိတ်ရှုပ်၍ဆိုတာ ခင်မို သိသည်ပါပဲ။ ဆေးလိပ်ဖြတ်ခဲ့စဉ်က လက်ကျန်ရှိနေခဲ့ပါသည် ဆေးလိပ်ကိုယူ၍ ခုမှပြန်ဖွာနေခြင်း။

တစ်အောင်ကြာတော့ ဦးမိုက် ရောက်လာကာ ...
 “ခြံဝမှာ ကားရောက်နေဘီ၊ ဦးမိုက်လည်း မနေဒေါ့ဘူး၊ ဒီမှာလာလာပီးဒေါ့ ဦးမိုက်ကို ကားရှေးခိုင်းလိုက်၊ ကစ်တိုက် ခိုင်းလိုက်နဲ့ ဆူလိုက် ပူလိုက်လုပ်တဲ့ ဒန်ဂိုလည်း မခံချင် ဒေါ့ဘူး၊ တူကချွေးမအဖြစ်နဲ့ ရောက်လာရင် ဦးမိုက် ပိုပီး ဒေါ့ စိတ်ညစ်ဖို့ဘဲရှိဒယ်၊ အခု ဦးမိုက်လည်း အလုပ်ကိတ်စ အတွက် စိတ်ပူဖို့ မလိုဘူးဆိုဒေါ့၊ ဦးမိုက်လည်း ကိုဘုန်း မြတ်ပြည့်ဆီမှာပဲ ပြောင်းလုပ်လိုက်ဒေါ့မယ်၊ အဲဒါဘဲ ကန်းဒယ်၊ ဦးမိုက် ဒီကိုမလာခင်ကတည်းက အရင်ဆုံး မွေးမွေးဦးကို အခုပဲ ဝင်ပြောခဲ့ဒယ်၊ ကျွန်တော်လည်း မလုပ်ချင်တော့ဘူးလို့၊ အလုပ်ထွက်ပါရစေလို့ ပြောလိုက် ဒယ်၊ မွေးမွေးဦး စိတ်ဆိုးနေဒယ် တိလား”

အရေးကိစ္စက ကိုယ်ချည်းသက်သက် မဟုတ်တော့ ပဲ။ ဦးမိုက်ပါ အလုပ်ဝင်ထွက်လိုက်တာမို့ အရောရော အနှောနှော တွေဖြစ်ကုန်သည်။ ရွာအိမ်လေးကိုပြန်ဖို့ စိတ်ထဲရှိနေခဲ့ရလေသမျှ ကိုကြီးထံမှာ အဲလုပ်ဝင်ဖို့ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ကာ မပြောမဆိုကြီး

အလုပ်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ဦးမိုက်ကြောင့်ပင်လျှင်။ ဘယ်လိုမှ ရွေးချယ်ရန် လမ်းမရှိတော့သည်နယ် ဖြစ်သွားရသည်က မြန်ဒီဦး ဆီသို့ မလွှဲမရှောင်သာစွာ သွားရတော့မည့်အဖြစ်ပါတကား။

ဘာကြောင့်ဆို နွမ်းပါးပါသည် ခင်မိုတို့ဘဝမှာ ဦးမိုက်ကို ဘယ်နယ်လုပ်၍ အလုပ်တစ်ခုကို ရှာပေးနိုင်ပါ့မည် တဲ့လဲလေ။

ပြီးတော့ ... ဦးမိုက် တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ မြန်ဒီဦး ဆီသို့ လွှတ်လိုက်၍လည်း မကောင်း။ ထိုသို့လုပ်လိုက်ပြန်တော့ လည်း တစ်ဖက်သား၏ စေတနာကို စော်ကားရာရောက်သည်ဟု ဘာ ညည်းတွား၍ ခေါင်းခါရင်း ပြောခဲ့သည်မို့။

နောက်ဆုံးတော့ အငှားကားလေးဖြင့် မြန်ဒီဦးဆီသို့ ထွက်ခဲ့ကြရပါသတည်း။ ခင်မိုကို ဘာ လက်လေးတွဲ၍ ကား တွင်းသို့ဝင်ကာ ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆံပင်ဖြတ်တဲ့အထိ စော်ကားတာကိုတော့ ငုံ့မခံဘဲ အဲသလိုတုံ့ပြန်တာကို ဘာ ကျေနပ်တယ် လုံမ”

ဟု ပြတ်ပြတ်ကြီးပဲ ပြောချလိုက်တာမို့ အားကိုးစွာ ပဲ ဘာ၏ပန်းပေါ် ခင်မို ခေါင်းလေးဖေးတင်လိုက်မိရပါပြီ။

ဘာသည် ခင်မိုဘက်မှာ ရပ်တည်နေချေသည်မို့ ခင်မိုဘဝမှာ အားကိုးရာ မပျောက်ဆုံးနိုင်ဟု အားရှိလိုက်ရချေ သည်ကောလေ ...။ ဘာ၏လက်ဖဝါးတွေက ခင်မို ဆံစကို ဖေးသပ်ပေးလာနေဆဲ။

အခန်း(၇)

ခြံတံခါးမကြီးမှာ ကားရပ်ထားလျက် ဟွန်းသံပေး ပေမယ့် ခါတိုင်းနေ့များလို ဘာဘ ရောက်လာတာမျိုး မရှိခဲ့။ အတော်လေးကြာမှ မိဥ မျက်နှာလေး ဆီးစေ့လောက်ဖြင့် မျက်စိ မျက်နှာမကောင်းဘဲ ပြေးလာကာ ခြံတံခါးသော့ ဖွင့်ပေးလာပါ ခ်။

ကားကို မောင်းဝင်လာရင်းမှ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ပေါ်တီကိုအောက်မှာ မေချိုရီ၏ကား ရပ်ထားတာကိုလည်း တွေ့ ရလျက်။ မေမေကားကိုလည်း ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ရပ်ထားတာ ကို မြင်ရပါ၏။

အိမ်မှာ မေချိုရီ ရောက်နေပြီ။ ဘာလည်း တံခါး လာမဖွင့်။ တစ်ခုခုတော့ ခင်မိုအပေါ်မှာ မေချိုရီ ပြဿနာရှာထား ပြီထင်။ ကျွတ်ခနဲ စုပ်သပ်မိကာ စိတ်ထဲ မနှစ်မို့ခြင်းက နေ ရာယူလာသည်။ မေချိုရီကို မိဘတွေကလည်း အလိုလိုက်လွန်းကြ သည်။ မေမေကလည်း ချွေးမအဖြစ် ရည်မှန်းထားကာ အရမ်း အလိုလိုက်ထားသည်။ ခက်သည်က သတိုးနန္ဒကကျတော့လည်း

လုံးဝကြီးကို လက်မခံနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေရသည်က မေချိုရီ၏ မကောင်းသော စိတ်ဓာတ်ကိုပါ။

“ခက်တော့တာပါပဲ၊ မေမေကလည်း မေမေသူငယ်ချင်းတွေဖြစ်တဲ့ အန်ကယ်ဦးဘရီနဲ့ အန်တီကျောတို့ရဲ့ သမီးဆိုပြီးတော့ ချွေးမအဖြစ် မှန်းထားတယ်၊ အန်ကယ်နဲ့ အန်တီကလည်း ငါ့ကို သမက်အဖြစ် မှန်းထားတယ်၊ ငါက မေချိုရီကို စိတ်မဝင်စားပဲ ဖြစ်နေတာမို့ မေမေတစ်ချက် စိတ်လေးနေရင်းနဲ့ တရားဝင်စေ့စပ်ပွဲတွေ ဘာတွေ မလုပ်ဖြစ်သေးပေမယ့် တစ်နေ့မှာ ငါဟာ မေချိုရီကို ဇနီးအဖြစ် လက်ခံလာမှာပဲလို့ ဖျော်လင့်ထားနေတာ အခက်ဆုံးပဲ၊ အန်ကယ်နဲ့ အန်တီတို့ကိုကျတော့လည်း ဟိုတယ် အလုပ်တွေ ပိလွန်းနေလို့ ငါ့ကို အိမ်ထောင်ကျလိုက်ရမှာ ခက်နေရတာပါလို့ စကားလှအောင် ပြောထားပြန်တယ်၊ အလုပ်တွေထဲမှာပဲ အာရုံများနေတာမို့ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ရင် မေချိုရီကို ဂရုမစိုက်နိုင်တာတွေ ဖြစ်လာမှာစိုးလို့ အလုပ်မှာ နေသားတကျ ရှိသွားပြီးမှ ငါ့ကိုအိမ်ထောင်ပေးချင်တယ်လို့ ပြောထားပြန်ရော၊ အဲဒါကိုက မဟုတ်တာ၊ ငါက ဘယ်တော့မှ အဲဒီ မေချိုရီကို လက်ထပ်ချင်မှာမှ မဟုတ်တာ”

ကားမောင်းလာနေရင်းမှ စိတ်မောနေရလေသမျှ ရင်ထဲမှာ ညည်းနေမိရင်း ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ကားကိုရပ်လိုက်ရပါ၏။ အိမ်ထဲဝင်ရမှာပင် စိတ်ထဲမောနေသည်။ အထဲမှာပြဿနာတွေဖြစ်နေချေပြီထင်။ ဘာဘာကိုရော မေမေ ခေါ်ထားချေသည်။

“သိ။ ဒါကြောင့်လည်း ဘာဘာ ခြံတံခါး လာမဖွင့်ပေးနိုင်တာ ဖြစ်သည်။ နောက်ကိုလှည့်ကြည့်တော့ ခြေလှမ်းနေေးနေေးဖြင့် လျှောက်နေသည့် မိဥကို မြင်၏။

“မိဥ”

“ရှင်”

“လာစမ်း၊ အထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ”

သတိုးနန္ဒ ခေါ်တော့လည်း မိဥ မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ရောက်လာရရှာသည်ပါပဲ။ မျက်စိမျက်နှာပျက်နေသည်ကလည်း အတော်ကြီးကို စိတ်ဆင်းရဲနေတာ သိသာနေစေသည့်အဖြစ်။

“ကဲ ... ထိုင်စမ်း၊ ဒီသစ်ရိပ်မှာထိုင်၊ ငါလည်းထိုင်မယ်၊ ပြောပြစမ်း၊ အထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ”

ဟု သတိုးနန္ဒ မေးတော့ မိဥ ခေါင်းလေးကို ခုံကုတ်ကာ ...

“ရှုပ်နေတာပဲ၊ အဲဒါကို ပြောပြဖို့က စိတ်ညစ်ဖို့ပဲကောင်းနေတယ် အစ်ကိုလေးရဲ့၊ မိဥ အမှန်အတိုင်း ပြောပြပြန်ရင်လည်း မေမေကြီးက ဆူမှာ၊ မမမေချိုရီက ငါ့စံသက်လုံး အပြစ်ပဲရှာနေတော့မှာ၊ အဲဒီအခါကျတော့ မိဥက ဘယ်သွားနေရမှာလဲ၊ နေစရာမှ မရှိတာ၊ အဲဒါ ခက်နေတာပေါ့၊ နေစရာ ရှိကြည့်ပါလား၊ မိဥလည်း စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ထွက်သွားလိုက်တော့မှာ သိလား၊ ဦးမိုက်တို့လိုပေါ့၊ အခု ဘာဘာရော၊ မမခင်မိုရော၊ ဦးမိုက်ရော မရှိကြတော့ဘူး၊ သွားလိုက်ကြပြီ၊ အထဲမှာ မမမေချိုရီ ငိုနေတယ်၊ ငိုတာကလည်း မပြီးနိုင်တော့ဘူး၊ ငိုလိုက် ဒေါသထွက်လိုက်၊

မမခင်မိုကို တရားစွဲမယ်တွေ ပြောနေလိုက်နဲ့ ဒေါသနဲ့ပဲ အသက်ရော ထွက်တော့မယ့်အတိုင်းပဲ၊ အဟုတ်၊ အဲသလို ဖြစ်သွားရင်လည်း ကောင်းမှာ၊ ရှုပ်တာ ရှင်းရော”

ပြောနေစဉ် ပထမပိုင်းမှာတော့ စိတ်လက်ညစ်လျက် ကြောက်ရိန်လေးလည်း ပါနေသည်။ နောက်တော့ စိတ်လက်တို လာပုံလေးဖြင့် မေချိုရီကို မေတ္တာတုံးနေသမျှ ကလေးပီပီပြောချ လိုက်ပါချေ၏။ ဟင်ခနဲ သတိုးနန္ဒ ဖြစ်သွားရကာ အံ့ဩစိတ် ဖြင့် ...

“ဘာတို့ မရှိကြတော့ဘူး ... ဟုတ်လား၊ မိဥရာ သေချာ ငါ့ကိုပြောပြစမ်းပါ၊ အဲဒီ မေချိုရီဆိုတာ တော်တော်ဂြိုဟ် မွေတာပဲ၊ ဟိုနေ့ကတည်းက ခင်မိုကို သူ ပြဿနာလုပ် ခဲ့တာ ငါ သိတယ်”

ဟု ညည်းစဉ်စိုက် ...

“အစ်ကိုလေးမို့လို့သာ မိဥ ခုနလို ပြောရဲတာ၊ ဒေါသနဲ့ အတူ အဲဒီ မမမေချိုရီ အသက်ပါ ရောပါသွားရင်ကောင်း မယ်ဆိုတာလေ၊ အဲသလို ပြောတာကို မေမေကြီးကိုသွား ပြန်မပြောပြလိုက်နဲ့နော်၊ ပြောပြလိုက်ရင်တော့ မမမေချိုရီ အသက်ပါမသွားဘဲ မိဥပဲ အသက်ထွက်သွားရုံမှာ၊ မေမေ ကြီး အရမ်းစိတ်ဆိုးမှာ အစ်ကိုလေးရဲ့”

ပြောတုန်းကတော့ စိတ်နောက်ကိုယ်ပါ ဒေါမာန်လေး ဖြင့် ပြောချလိုက်ပြီးမှ ခုကျမှ ပြန်တွေးကြောက်လာပုံလေးဖြင့် သတ္တိခဲ မိဥ ကာဘာလုပ်နေတော့ သတိုးနန္ဒ ခေါင်းပဲညိတ်ပြရ ပါ၏။

မိဥ လက်ကလေးပိုက်ပြီ။ လည်ချောင်းတစ်ချက် ရှင်း၏။ သဘောက ဇာတ်ကြောင်းစုံ ပြောပြတော့မည့်သဘော။ ထည့်လေးဆန့်၍ အိမ်တံခါးမကြီးဘက်ကိုလည်း မိဥ အကဲခတ် ကြည့်နေသေးသည်။ မေချိုရီ ထွက်လာချေမည်လားဟု လေ့လာ သည့်သဘော။

“မြန်မြန်ပြောပြမယ် အစ်ကိုလေးရာ၊ ဒီနေ့ နေ့လယ်စာ အတွက် မိဥတို့ မီးဖိုထဲမှာ ရှိနေတုန်း မမခင်မိုကဖြင့် ဟင်းတွေ စပါယ်ရှယ် ချက်နေတာ သိလား၊ ငါးတောင် ကြော်နေပြီ၊ အကွင်းလိုက်ကြော်ပြီးနေပြီ၊ သေချာချက်တော့ မယ့်ဥစွာ၊ ပြီးတောင်မပြီးလိုက်ရပါဘူး၊ ပုစွန်တုပ်ကြီးချက် ရယ်၊ ကြက်သားဟင်းနဲ့ချဉ်ရည်ဟင်းရယ်၊ ငံပြာရည်ချက် ရယ်၊ သခွားသီးတို့စရာရယ်တွေကတော့ ပြီးနေပါပြီ၊ ငါး ဟင်းပဲကျန် ...”

“ငါ ... ဟင်းအကြောင်း မေးနေတာ မဟုတ်ဘူး မိဥ၊ မြန် မြန်ပြောမယ်ဆိုလို့ ငါက အဟုတ်မှတ်နေတာ၊ နင်္ဒာစွာက မပြီးတော့ဘူး”

စိတ်လက်မရှည်နိုင်ဘဲ ထငေါက်တော့ မိဥ မျက်လုံး လေး ပေကလပ် ပေကပ်ဖြင့် မော့ကြည့်ရှာ၏။

“အဲဒါကို ပြောမှဖြစ်မှာလေ အစ်ကိုလေးရဲ့၊ မမခင်မိုက သူ့ဘာသာသူ ဟင်းချက်နေတာ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ သွားရန်စ တာမှ မဟုတ်တာ၊ မမမေချိုရီ ရောက်လာတယ် သိလား၊ မေမေကြီးက မရှိဘူး၊ ဦးမိုက်နဲ့ ကုန်တိုက်မှာ လိုချင်တာ တွေ ... အဲ လိုတာတွေ သွားဝယ်နေတယ်”

ပြောပြီး မိဥ မော့ကြည့်တော့ စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေသည့် အစ်ကိုလေးကို မြင်ရတာမို့ နည်းနည်းအားတက်ပါးတက်လေး ဖြစ်လာပါ၏။

“အဲဒါ မမမေချိုရီက ဧည့်ခန်းကို လာခဲ့ဆိုပြီး မမခင်မိုကို ခေါ်တယ်။ မီးဖိုထဲထိ လာခေါ်တာ၊ မမခင်မို လိုက်သွားပါတယ်။ အဲဒါ ဒေါ်ကြီးထူးက နောက်က တိတ်တိတ်လေး လိုက်ချောင်း၊ ဟိုက တစ်ခုခုလုပ်ရင် အစ်ကိုလေးတို့ မေမေကြီးတို့ မေးတဲ့အခါ ပြောပြနိုင်ဖို့ အရေးကြီးတယ်တဲ့။ မမမေချိုရီက မမခင်မိုကို တစ်ခုခု ဗိုလ်ကျနိုင်တယ်တဲ့။ အဲသလိုပြောတော့ မိဥလည်း ဘာရမလဲ၊ ဒေါ်ကြီးထူးလည်း တူတူလိုက်ချောင်းရမှာပေါ့လို့ ပြောတာပေါ့။ အဲဒါ မီးဖိုခန်းကနေပြီးတော့ ထမင်းစားခန်းကိုရောက်၊ ထမင်းစားခန်း ခန်းဆီးလေးလုပ်ပြီး ခိုးချောင်းကြည့်တော့ မမမေချိုရီက ဟောလိုမျက်နှာကြီးလုပ်ပြီး တိုးတိုး တိုးတိုးနဲ့ ဘာတွေမှန်းမသိဘူး မမခင်မိုကို ပြောနေတာ မြင်တယ်သိရဲ့လား၊ ဟောလိုကြီးကြည့်တာ”

ပြောနေရင်း ပြောနေရင်း ဇောဝင်လာပုံဖြင့် မိဥ မျက်မှောင်ကြီးကုတ်၍ မျက်နှာလေးချိုပြကာ ဟန်တွေမာန်တွေဖြင့် အသေးစိတ် ခြယ်မှုန်းခြင်းများဖြင့် ဇာတ်ကြောင်းပြန်နေတာလည်း သတိုးနန္ဒ ဝင်မတားတော့။ ဒါမှလည်း အသေးစိတ်သိရချေမိည်လေ။

“ပြီးတော့ ... မမခင်မိုက မမမေချိုရီခိုင်းတဲ့ဥစ္စာ လုပ်ငန်းရတာပေါ့၊ ခြေသည်းညှပ်ပေးရတယ်၊ ခြေသည်းဆိုးပေး

တယ်။ အဲဒါ ခြေသည်းဆိုးပေးနေရတာမို့ ခေါင်းလေးဟော လိုငိုက်နေတော့ ဆံပင်ရှည်ကြီးက ငိုက်ကျနေတာပေါ့။ အဲဒါကို မမမေချိုရီက ဟောလိုပဲ ပိုက်ဆံအိတ်ဖွင့်ပြီး အထဲက ကတ်ကြေးကိုထုတ်၊ ဟောလိုကြီး ဂျီခနဲ မမခင်မိုရဲ့ဆံပင်ကို ညှပ်ပစ်တာ”

“ဟာ”

ပိုက်ဆံအိတ်ဖွင့်တာကအစ ကတ်ကြေးထုတ်ပုံအဆုံး ဟောခနဲ ဟောခနဲ ပြောလည်းပြော၊ ဆံပင်ညှပ်တာကအစ မာန်ပါပါ လုပ်ပြနေပါသည့် မိဥ စကားအဆုံးမှာ သတိုးနန္ဒ၏နှုတ်မှ ထိထိခိုက်ခိုက်ကြီး အသံပွင့်ကျလာပါပြီ။

ရက်စက်လိုက်တာဟု မခံချင်ဇောဝင်သည်။ ခင်မိုကို သနားစိတ်ဖြစ်တည်ရသည်မှ အားနာတကြီးဖြင့်ပါ။ ရိုင်းလွန်းချေသည်ကောဟု ပို၍ မေချိုရီအပေါ် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ကြီး ဖြစ်လာရသည်ကလည်း သတိုးနန္ဒပါ။

“အဲဒါ မမခင်မိုကို မမမေချိုရီက သူ ဘယ်လိုရမ်းသာတာတွေ ဘာတွေပြောပြီး အပေါ်ဆီးနဲ့ပြောတော့ မမခင်မိုလည်း လှပဲဥစ္စာ၊ စိတ်ရှိတာပဲဥစ္စာ၊ ကတ်ကြေးယူပြီး မမမေချိုရီရဲ့ဆံပင်ကို ဖြတ်ပစ်လိုက်တာပဲ၊ အဲ ... ညှပ်ပစ်လိုက်တာပဲ၊ အဲဒီမှာ မေမေကြီး ရောက်လာတော့ မမခင်မိုကို ဆူတယ်။ မမမေချိုရီကို တောင်းပန်ရမယ်လို့ ပြောတယ်။ မမခင်မိုကလည်း ဘယ်တောင်းပန်ပါ့မလဲ၊ ဘာနဲ့အတူ ဒီကထွက်သွားပြီ၊ စိတ်ပုပ်တဲ့ မမကတော့ ခုထိ တငိုငိုလုပ်နေတုန်း၊ ဦးမိုက်လည်း မရှိတော့ဘူး၊ တူတူသွားလိုက်ကြ

ပြီ၊ ဦးမိုက်က မိဥကို ပြောတယ်၊ မမမေချိုရီ နိုင်စားတာကို သူလည်း မခံချင်တော့ဘူးတဲ့၊ အစ်ကိုလေးနဲ့ မေမေကြီးကိုတော့ ချစ်ပါတယ်တဲ့၊ မေချိုရီ ဒီအိမ်ရောက်လာရင် သူ စိတ်ဆင်းရဲရမယ်တဲ့၊ ခုလည်း မမခင်မို ဘာမှမမှားပေမယ့် မေမေကြီးက မမခင်မိုကို အပြစ်ပဲ ပြောတာတဲ့၊ မေချိုရီကို တောင်းပန်ခိုင်းတယ်တဲ့၊ အဲဒါ မတရားဘူးတဲ့၊ တစ်နေ့ သူလည်း အဲသလိုကြုံရင် သူလည်း ဒီအိမ်က အဲဒီအခါမှာ ထွက်သွားရမှာပဲတဲ့၊ ခုကတည်းက ထွက်သွားတာပဲ ကောင်းတယ်တဲ့၊ ခုထွက်သွားရင် သူအတွက်က အလုပ်အကိုင် ရှိနေမှာတဲ့၊ ကိုကိုကြီး ဦးဘုန်းမြတ်ပြည့်ဆီမှာ အလုပ်လုပ်လို့ ရမှာတဲ့၊ အဲဒါ မမခင်မိုတို့လည်း အဲဒီကိုပဲ သူနဲ့တူတူ သွားကြမှာတဲ့၊ မိဥတောင် လိုက်သွားချင်တာ၊ ဒေါ်ကြီးထူးက မေမေကြီးနဲ့ အစ်ကိုလေးတို့ စားရေးသောက်ရေးကို ဘယ်သူက လုပ်ပေးမှာလဲ ဆိုပြီးတော့ နောက်ဆံတင်းတယ်ဆိုပြီး ပြောလို့ မိဥ ကျန်ခဲ့ရတာ”

ပွင့်လင်းပါချေ၏။ မိဥ ဆိုတာ ကလေးစိတ်ပေမို့ ရင်ထဲရှိတာ တကယ်တမ်း မခြွင်းမချန်စတမ်းကြီး ပြောချဟေ့ဆိုပြီး စိတ်ကိုလွှတ်ပစ်လိုက်တော့လည်း အားလုံး စုံတကာစေအောင် ပြောလိုက်ချေသည်အဖြစ်။

သတိုးနန္ဒ သက်ပြင်းရှိုက်ကာ အိမ်တွင်းသို့ ဝင်သည်မှ ခြေလှမ်းမြန်မြန်ဖြင့်ပါ။

ဧည့်ခန်းဆီမှ ဝိုင်းဝန်းပေါ်တီကိုကြီးအောက် ရောက်စဉ်ခိုက် ပို၍ ပို၍ ကြားလာနေရပြီ။ အိမ်တွင်းသို့ရောက်တော့

ဆီမှာရှည်ကြီးထက်မှာ ဆံပင်တိုစိလေးတွေဖြင့် ဝိုင်းဆုံးနိုင်တဲ့ ခြစ်နေသည့် မေချိုရီကို ဦးတည်၍ ကြည့်မိရပါပြီ။

“မေ သူ့ကို တရားစွဲမယ် အန်တီကြီး၊ မေဆံပင်တွေကို သူ ဖြတ်ကိုက်ပစ်တဲ့အတွက် .တရားစွဲမယ်”

မျက်နှာလေး နီအစ်နေလျက် ဒေါနှင့်မာန်နှင့် ပြောနေပေမယ့် မျက်ရည်ကျနေဆဲ။ ခံပြင်းစိတ်ဖြင့် အပ်ကြောင်းထပ်အောင် ပြောနေချေမှန်း သတိုးနန္ဒ သိသည်ပေ။ စောစောကပဲ မိဥ ပြောသည့်အထဲမှာလည်း ထိုတရားစွဲမည်ဆိုပြီး ကြိမ်းမောင်းနေသည့်ကိစ္စ ပါခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

မိဥ စေ့စပ်ပုံများ။ ဘာတစ်ခုမျှ ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြန်မေးစရာကိုမကျန်။ အားလုံး ထောင့်စေ့ဘက်စုံအောင် ပြောပြခဲ့သည့်အဖြစ်။

ခုလည်း သံတိုးနန္ဒ ဘာကိုမျှ မေးစရာပင် မလိုအပ်တော့စွာ မေချိုရီကို ကြည့်သည်။ မိခင်ကိုကြည့်သည်။

“သူတို့မှ မရှိတော့တာ မေရယ်၊ ထားလိုက်ပါတော့၊ ကဲ ... ကဲ ... နားလိုက်တော့နော်၊ အန်တီကြီးရဲ့အခန်းမှာ ခဏမှေးလိုက်ပါလားကွယ်၊ အင်း ... အောက်တန်းစားတွေများ တယ်ရိုင်းပျူကြတာကိုး၊ သူ့လိုကောင်မကများ ရာရာစေ အန်တီကြီးရဲ့သမီးလေးကို ဒီထိတုံ့ပြန်ရသတဲ့လား”

ဟု ပြောစဉ်ခိုက်မှာ သတိုးနန္ဒ ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် လျှောက်လာမိရပါပြီ။ လူရိပ်မြင်သည်မို့ ခုမှ လှမ်းကြည့်ဖြစ်ကြတာ မေချိုရီရော ဒေါ်မိမိခင်ပါ မျက်နှာထက်မှာ တိုင်တမ်းရာ တစ်ခုကို ရလိုက်သည့်နှယ် ခံပြင်းရိပ်တွေ စွက်လာကြရင်းမှ ...

“ကြည့်စမ်းပါဦး သားရယ်၊ မေ့ကို ဟိုကောင်မလေးလုပ်ခဲ့တာ၊ သိပ်ရိုင်းတာပဲ၊ ဒီဆံပင်တွေကို ပုံပန်းပျက်အောင်သူက လုပ်ရဲသတဲ့၊ မောင်ရွှေဘော် မျက်နှာထောက်ပြီး လက်ခံလိုက်မိတာ မေမေအပြစ်ပဲ သား”

ခင်မို့ကို ရည်ညွှန်းပြောဆိုခြင်းဆိုတာ သတိုးနန္ဒသိသည်ပါပဲ။

“သူ့ကို မေ တရားစွဲမယ်၊ ဒါပဲ ... ဒါပဲ”

ဟု မေချိုရီ၏အသံလေးက စူးစူးရှရှ ပေါ်လာပြန်သည်။ အကြည့်ကလည်း သတိုးနန္ဒထံ ရောက်၏။ လက်တောင်နေသော မျက်ဝန်းသည် နူးညံ့ခြင်း ရှိမနေ။

တည်ငြိမ်စွာ ကြည့်နေမြဲဖြစ်ပါသည် သူ့မျက်ဝန်းဖူးကို မော့ကြည့်နေရာမှ ...

“ကြည့်ပါဦး ကိုကိုရယ်၊ မေ့ကို လုပ်သွားလိုက်တာ”

ဟု အားကိုးရသလို ငို၍ပြောတော့ သူ့အကြည့်က မေမေထံသို့ ရောက်သည်။

မေမေရှေ့မှာ သူ ထိုင်လိုက်ကာ ...

“သား ပြောစရာ ရှိနေပြီ မေမေ၊ ဒီအချိန်မှာ ဒီစကားကို မပြောမဖြစ်လို့ ပြောရခြင်းဆိုတာကို မေမေ နားလည်ပေပါ။ သားဟာ လူအများနဲ့ ဆက်ဆံရတဲ့ လုပ်ငန်းတစ်ခုမှာ ဦးစီးလုပ်ကိုင်နေတဲ့သူပါ မေမေ၊ သား လက်တွဲရမယ့် လက်တွဲဖော် အိမ်ထောင်ဖက်ဟာ လူလိမ္မာ၊ လူယဉ်ကျေး ဖြစ်ဖို့ လိုပါတယ်၊ ရှေ့နောက် တိုင်းထွာဆင်ခြင်တတ်သူလည်း ဖြစ်ဖို့အရေးကြီးပါတယ်၊ စိတ်မထင်ရင် မထင်သလို

ရိုင်းပျတတ်သူမျိုးနဲ့ဆိုရင် မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ သားဟာ သားလုပ်ကိုင်နေတဲ့ ဖေဖေလက်ငှပ်လက်ရင်း စန္ဒကူးဟိုတယ်ကြီးရဲ့ စည်းဝေးခန်းဆောင်ကြီးတစ်ခုမှာ လူအများနဲ့လုပ်ငန်းစည်းဝေး လုပ်နေချိန် တစ်ခုမှာ ဇနီးသည်ရဲ့ တစ်ဖွတ်ထိုးဝင်လာတာမျိုးတွေ၊ မဆင်မခြင် ပြောလာတာမျိုးတွေကို ကြိုလိုက်ရမှာမျိုး အရောက်မခံနိုင်ပါဘူး မေမေ၊ သားဟာ မိန်းကလေးတွေနဲ့ အများကြီး ဆက်ဆံရတဲ့သူပါ၊ ဝန်ထမ်းမိန်းကလေးတွေ ရှိတယ်၊ တည်းခိုသူ အမျိုးသမီးတွေလည်း ရှိမယ်၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တွေလည်း ရှိမယ်၊ ကျား၊မ မရွေး ဆက်ဆံရတဲ့သူပါ၊ အဲဒီနေရာမှာ သားဆက်ဆံရတဲ့ မိန်းမသားတွေထဲက တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ စွပ်စွဲနိုင်တဲ့၊ မချေမငံ လာဆက်ဆံ စွပ်စွဲအရှက်ခွဲနိုင်တဲ့ မိန်းမမျိုး၊ ချမ်းသာမာနနဲ့ ဝန်ထမ်းမိန်းကလေး၊ ယောက်ျားလေးတွေ အပေါ် ဝင်ဩဇာညောင်းတဲ့ မိန်းမမျိုးကို သား လက်မတွဲနိုင်ဘူး မေမေ၊ အဓိက အချက်ကတော့ သား အရှက်ကွဲမခံနိုင်ဘူး မေမေ”

သတိုးနန္ဒ၏အသံက ပကတိ ပြတ်သားလွန်းနေသည်။ တစ်လုံးချင်းကို ပီပီသသကြီး ပြောချနေသည်မှ အထစ်အငေါ့မရှိ။ တွေးဆတုန့်နားသွားရတာမျိုးမရှိ။ တောက်လျှောက် ဆက်တိုက်ကြီး ပြောချနေခြင်း။ မေချိုရီ မျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သည်။ ခြေပြင်းရိပ်သည် အရှက်သည်းခြင်းဘက်ကိုလည်း တိုးဝင်လျက် တောခနဲကြီး မာကျောနေသည့် အကြည့်မျိုးတွေဖြင့် သတိုးနန္ဒကို သည်း တုံ့ပြန်ကြည့်လာနေချေသည်အဖြစ်။

“ခုကြိုရတာကိုပဲ ကြည့်ပါ မေမေ၊ သားတို့ရဲ့စန္ဒကူးကို သူ ရောက်လာတယ်၊ သားတို့အိမ်က ခင်မို့ကို သူ ခြေ သည်းညှပ်ခိုင်းတယ်၊ သူ့အိမ်မှာ လုပ်ပေးမယ်သူ မရှိတာ မှ မဟုတ်ဘဲ၊ တကန်တက ဒီကိုလာပြီးတော့ ခင်မို့ကို ခိုင်းတယ် ဆိုတာကိုက မဟုတ်တာ ဖြစ်နေတယ် မေမေ၊ နည်းလမ်းမကျဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ ပြီးတော့ ခင်မို့ဆံပင်ကို ဖြတ်တယ်၊ အဲဒါ သူ့မှာ လုပ်ပိုင်ခွင့် မရှိဘူး မေမေ”

“သား ... အခု သားအပြစ်တင်နေတဲ့သူဟာ မေချိုရီဖြစ်နေ တယ်ဆိုတာ သတိရော ထားနေမိရဲ့လား၊ ခင်မို့လို ဘာမှ လက်ညှိုးထိုးပြစရာ ချမ်းသာစရာမရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် အတွက် မေ့လို ရပ်ချော၊ ပညာတတ်၊ ရွှေရည်ပန်းဆက် မိန်းကလေးကို သား ပြောနေတာကို မေမေအံ့ဩတယ်”

သတိုးနန္ဒကို စကားဝင်ဖြတ် ပြောလိုက်ပါသည် အသံ။ အသံက မာကျောခံပြင်းခြင်းဘက်ကို နှယ်နေသည်။

“မေချိုရီ ဖြစ်နေလို့ သား ပိုပြောသင့်တာပေါ့ မေမေ၊ သူ ကို သား ပိုပြောသင့်တာပေါ့၊ သူဟာ ခင်မို့ကို အကြောင်း မှ နိုင်ထက်စီးနင်း လုပ်ခဲ့တယ်၊ သူတစ်ပါးရဲ့ဆံပင်ကိုဖြတ် ပစ်ခဲ့တယ်၊ သူ ချမ်းသာတာနဲ့ ခင်မို့လို ငွေကြေးချို့တဲ့ သူတစ်ယောက်ကို အဲသလို သူ လုပ်ပိုင်ခွင့် ရှိနေတယ်လို့ ထင်နေတာကိုက သား လက်မခံနိုင်ဆုံးအရာ ဖြစ်နေတယ် မေမေ၊ သူက ခင်မို့ကို စပြီးစိန်ခေါ်တာ၊ သူက ခင်မို့ဆံပင် ကို ဖြတ်ပစ်တယ်ဆိုရင် ခင်မို့ကရော ဘာလို့ သူ့ဆံပင်ကို

မဖြတ်နိုင်ရမှာလဲ မေမေ၊ လက်တုံ့ပြန်ခွင့် ရှိရမှာပေါ့၊ မေချိုရီကို သား ဘယ်တော့မှ ဇနီးတစ်ယောက်အဖြစ် လက်မတွဲနိုင်ဘူး မေမေ၊ အဲဒါကို မေမေ လက်မခံနိုင်ဘူး ဆိုရင် ဒီအိမ်မှာ မေချိုရီနဲ့မေမေ နေပါ၊ သား ထွက်သွား ပါမယ်”

ဟု ပြတ်ပြတ်ထင်ထင် ပြောချလိုက်စဉ် မေမေ အကျပ်ရိုက်သွားပါပြီတည်း။

သားကိုစွန့်ရမည့်သဘောပေမို့ နှုတ်ပိတ်ကျသွားခြင်း ပါ။ မေချိုရီ ဝုန်းခနဲ ထရပ်သည်။ တက်တစ်ချက် ပြင်းပြင်းခေါက် လိုက်ပုံက မိန်းမ မဆန်။ လူမိုက်တစ်ယောက် ဆန်နေသည်။ မေမေသည်ပင်လျှင် ကိုယ့်ရှေ့ထား၍ တက်ခေါက်တာတွေ ဘာ တွေ လုပ်ပြလာသည့် မေချိုရီဟန်ပန်ကို နည်းနည်း စိတ်ပျက် လက်ပျက်ကြီး ဖြစ်သွားပုံရပါ၏။

“ဒီမယ် ... ရှင် ... အဲဒီ အောက်တန်း နောက်တန်းစား မိန်းမတစ်ယောက်ဘက်က ရပ်တည်ပေးနေတယ် ဆိုတာကို ကျွန်မ မြင်နေ ကြားနေရတာကိုက ရင်ထဲမှာ ခံပြင်းနေ တယ် သိရဲ့လား၊ ရှင် တစ်နေ့မှာ မေချိုရီ ဆိုတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ရဲ့ ကြိုးဆွဲရာကနေရမယ့် သတိုးနန္ဒ ဖြစ်ကို ဖြစ်စေရလိမ့်မယ်၊ အဲဒါ ကျွန်မရဲ့စိန်ခေါ်မှုပဲ”

ဟု ပြတ်ပြတ် ပြောချပြီးသည့်နောက်မှာ ခြေသံပြင်း ငြင်းဖြင့် အိမ်ထဲမှထွက်စဉ်ခိုက် အံ့ဩငြိမ်သက်စွာ ကျန်နေခဲ့သည် က ဒေါ်မိမိခင်ပါတကား။

တည်ငြိမ်စွာလည်းရှိလျက် နောက်မဆုတ်စတမ်းမှု ကိုယ်အဆုံးအဖြတ်ပေါ်မှာ ကိုယ်ရပ်တည်နေသူ တစ်ယောက်အဖြစ် ကျန်ရစ်ခဲ့သူက သတိုးနန္ဒ။

ဝေါခနဲ ကားမောင်းထွက်သွားသံက ဧည့်ခန်းသို့ တိုင် အရှိန်ပြင်းပြင်းဖြင့် ပျံလွင့်လာချေသတည်း။

အခန်း(၈)

တက္ကစိပေါ်မှ ဆင်းစဉ်ခိုက် မြန်ဒီခြံကြီး၏ ရွှေရောင် နှင့် နက်ပြာရင့်ရောင်တို့ဖြင့် ပန်းကနုတ်လက်ရာ သံပန်းခက် တံခါးကြီးကို မြင်ရသည်အဖြစ်။ ခြံဝင်းအုတ်တံတိုင်းကြီးသည်ပင် သွင် ထူထဲသော အညိုရင့်ရောင် ကြွေပြားတွေဖြင့် ကပ်ထားကာ မြန်ဒီဆိုသည့် ကြေးဝါထွင်း ခြံအမည်ကိုပါ ထည့်မြှုပ်ထားတာမို့ မြန်ဒီအိမ်ကြီးကို မမြင်ရသေးမိမှာပင် အဘယ်မျှထိ ချမ်းသောင့် ချမ်းသာ နေရသည်ဆိုတာကြီးကို ခင်မီ မှန်းဆနားလည်လာနေမိ ရရင်းမှ ရင်သည် လေးလံလာရပြန်ပါပြီ။

“မြန်ဒီဟာလည်း စန္ဒကူးရိပ်လိုပဲ အရမ်းချမ်းသာတဲ့ အလွှာ ကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေပါလားနော်၊ ကိုကြီးဘုန်းမြတ်ပြည့်ဟာ အလွန်ချမ်းသာတဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်နေမယ်ဆိုတာ အစ ကတည်းက ငါ မှန်းဆထားတာတော့ အမှန်ပါပဲ၊ ခု ... ငါ ထင်ထားတာထက်တောင် ပိုချမ်းသာတဲ့ သူတစ်ယောက် အဖြစ် ရှိနေမယ်ဆိုတာ ငါ ပိုသိလာရပြန်ပြီ၊ ကြည့်စမ်း ကိုကြီးရဲ့ခြံတံခါးချပ်ကျယ်ကြီး တစ်ခုတောင်မှ ငါတို့အိမ် လေးထက်ပိုပြီး ကုန်ကျစရိတ် ရှိနေမယ် ထင်ပါရဲ့”

ဟု ရင်ထဲလေးနေသမျှ ကျိတ်၍တွေးနေမိရပါ၏။
 ခြံဝင်းအုတ်တိုင်ကြီးရှေ့မှာ စတီးလ်တိုင်လေးတစ်ခုရှိလျက် လှဝ
 သောစာထည့်သေတ္တာအိမ်လေးတစ်ခုသည် စတီးလ်တိုင်လေးထက်
 မှာ ချစ်စဖွယ်လေး ရှိနေသည်။ စာထည့်ပေါက်လေးရှိကာ စာဖွင့်
 တံခါးငယ်ကလေးကတော့ ရွှေရောင်သောလေး ခတ်လျက်သား
 ရှိနေပါ၏။ လာသမျှစာတွေ စာထည့်ပေါက်လေးမှာ ထည့်ထား
 ခဲ့ချေလိမ့်မည်။ ဤသို့ရှိသည်သဘော။ စာထည့်ပုံလေးက အမိုး
 လှလှလေးဖြင့် ရှိနေချေသမျှ အပြာနုရောင်ဆေးလေး သုတ်ထား
 တာမို့ အမိုးပြာပြာ သစ်သားအိမ်ပြာပြာလေးဖြင့် လှနေသည်ပါပဲ။
 စာဖွင့်တံခါးလေးမှာဖြင့် ပန်းပွင့်ပုံလေးတွေပင် ဆေးခြယ်ရေးဆွဲ
 ထားတာမို့ ကိုကြီးသည် အလှအပမမှာ ခံစားမြတ်နိုးတတ်သူဆိုတာ
 ခင်မို့ ပို၍နားလည်လာရလျက် စိတ်ထားနူးညံ့သူတစ်ယောက်
 ဖြစ်ချေသည်ဆိုတာလည်း ပို၍နားလည်လာရသည်ပါပဲ။

အငှားကားလေးကတော့ ထွက်သွားပြီ။ ဘာဘနှင့်
 ဦးမိုက်တို့ကတော့ ခြံဝင်းတံခါးကြီးရှေ့မှာရပ်လျက် အတွင်းဘက်
 ကို မျှော်ကြည့်နေကြပါ၏။ ခင်မိုသော ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ရ
 စဉ်က ရပ်နေသည့် နေရာလေးမှာပဲ ခြေလေးလေးဖြင့် မရွေ့တမ်း
 ရပ်နေမိရဆဲ။ ခင်မို့စိတ်ထဲရှိတာ ဘာကို ဖွင့်ပြောဟော ဆိုလျှင်
 ဖြင့် ရွာအိမ်လေးသို့ ခင်မို့တို့တူဝရိုး ဤနေရာလေးမှပင် လှည့်၍
 သွားလိုက်ချင်တော့သည်ပါပဲ။

ဦးမိုက် လှည့်ကြည့်လာသည်။

“လာလေ ... လာ၊ မကြောက်နဲ့၊ ငါ ဒီအိန်ဂို မကြာ
 မကြာ ရောက်ဖူးဒယ်၊ မွေးမွေးဦးခိုင်းဒဲအခါ လာဒါအကြိမ်

ကြိမ်ပဲ၊ ဦးညိုဂိုလည်း ငါတိဒယ်၊ စိတ်မပူနဲ့၊ ဒီအချိန်ဆို
 ရင် အစ်ကိုကိုးဘုန်းမြတ်ပြည်လည်း အိန်မှာရှိနေနိုင်ဒယ်၊
 အိန်ပြန်ထမင်းစားနေနိုင်ဒယ်လေ၊ မရှိရင်လည်း စိတ်မပူ
 ဘာနဲ့ ဦးညိုဂိုဘာဒယ်၊ ဒေါ်နွဲ့ရှိဘာဒယ်၊ တူဒိုဂိုလည်း
 ငါတိဒယ်၊ ဘာဘလည်း တိဒယ်”

မဝင်ရဲဘဲ ရှိနေသည်ဆိုကာ အားရှိအောင် ပြောနေ
 ခြင်း ဆိုတာလည်း ခင်မို့ သိသည်ပါပဲ။ အားငယ်နေသည် ဆိုရာ
 မှာ နေရာသစ်တစ်ခုမှာ အားကိုးရာအဖြစ် လာရပ်နေရသည်မို့
 လည်း အားငယ်သည်။ ပြီးတော့ နေရာသစ်တစ်ခုမှာ အားကိုးရာ
 အဖြစ် လာရပ်နေရသည်မို့လည်း အားငယ်သည်။ ပြီးတော့ နေ
 ရာသစ်ဆိုတာလေး တစ်ခုတည်းအတွက် ခံစားရတာချည်း မဟုတ်
 ချေပြန်။ အရမ်းကို ဘဝပေးအခြေအနေ ကွာနေသည့် ချမ်းသာ
 လွန်းသူတို့ နေရာတစ်ခုမှာ ရပ်နေရတာမို့ ပို၍အားငယ်အနေခက်
 ရသည့်အဖြစ်။ ပို၍နက်ရှိုင်းလွန်းသော အားငယ်မှု။ နောင်ကြိုရ
 မည့် အနာဂတ်အတွက် စိတ်သည် လေးဖင့်နေသည်။ ကိုကြီးဘုန်း
 မြတ်ပြည် ဆိုတာနှင့် ဘာဘတို့ အဘယ်အတိုင်းအတာထိ နက်
 ရှိုင်းစွာ ခင်မင်ရင်းနှီး ရှိနေသည်ဆိုတာကိုတော့ ခင်မို့ လက်လှမ်း
 မမီလိုက်ခဲ့ရ။ ခ မြန်ဒီဦးသို့ ခင်မိုသည် ဘာဘနှင့်အတူ ရောက်နေ
 ရပြီ။ မြန်ဒီဦးမှာ ရှိသူတွေဆိုတာကိုလည်း ခင်မို့ သိတာမဟုတ်။
 ကိုကြီးနှင့်အတူ အဘယ်သူတွေ နေကြသည်ဆိုတာ မသိရသည့်
 နယ် ထိုသူတို့၏စိတ်ရင်းကိုလည်း မသိ။ ထိုသို့မသိသေးပါသည့်
 ဤနေရာသစ်တစ်ခုကို နေဖို့ရောက်လာရသည် ဆိုတာကျတော့
 အတော်ကြီးကို စွန့်စားမှု ဆန်နေသည်။

“ဘဘ”

ခင်မို့ မရဲတရဲလေးခေါ်တော့ ဘဘ လှည့်ကြည့်သည်။ ဘဘကတော့ ခင်မို့ ရင်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေသည်ဆိုတာ ခန့်မှန်းနားလည်ပုံရပါ၏။ ကိုယ့်တူမပေပဲလေ။ သိချေမည်ပေါ့။

“ခင်မို့တို့ ရွာပြန်ကြရအောင် ဘဘရယ်၊ ဦးမိုက်လည်း ဒီမှာနေခဲ့လို့ ရပြီပဲ”

ဟု ခပ်တိုးတိုးပြောခိုက် ဦးမိုက် ခေါင်းတခါခါဖြင့် ...

“အစ်ကို့ဂျီးဂ ငါတာယောက်ထဲ မြန်ဒီဂိုလာနေဒယ်ဆိုရင် ငါ့ကိုဆုမှာပေါ့ ခင်မိ၊ နင်ဒို့ကို ရွာပြန်ခွင့်ပေးလို့ ဘယ်ကန်းမလဲ၊ လာဘာ ... အစ်ကို့ဂျီး စိတ်ထားဂို ငါးကန်းကန်းတံဒယ်၊ စိတ်မပူနဲ့”

ဟု စောင့်ခေါ်နေတာမို့ ခင်မို့ သေတ္တာလေးဆွင့်ခြံတံခါးကြီးရှေ့ ရပ်လိုက်ရပါပြီတည်း။ ခြံတံခါးကျယ်ကြီးရှေ့ရောက်ချေမှ ပိုဆိုးသည်။ အတွင်းဘက်ဆီမှ အသွေးစုံသော ပန်းတို့ပွင့်ဝေရာ ဥယျာဉ်ကျယ်ကြီးကိုလည်း မြင်နေရပြီ။ ရေပန်းဖွားဖွားလေးတွေ အမြင့်ဆီသို့ ထိုးတက်ဖြာကျနေရာ ရေကန်လှလှလေးကိုလည်း မြင်နေရသည်။ အမိုးနီနီ အုတ်နီနီတို့ဖြင့် ရှေးဆန်သည်နှင့်အမျှ ခန့်ထည်ကြီးမားပါသည့် အိမ်ကြီးကိုလည်း မြင်နေရသည်။ မီးခိုးခေါင်းတိုင် မြင့်မြင့်ကြီးလည်း ရှိနေပါသည့် အိမ်ကြီးသည် နှစ်ထပ်အဆောက်အအုံ မြင့်မြင့်ကြီးဖြစ်ကာ ကွန်ဗရစ်ပန်းကနုတ်ထွင်းတို့ဖြင့် ပြတင်းတံခါးပေါင်တို့၏ဘေးမှာ အလှဆင်ထားပါသည့် အိမ်ကြီးဖြစ်ချေသည်မို့ ရဲတိုက်ကြီးတစ်ခုလုံး

ထမ်းလင့်မြင်လိုက်ရသည့်နယ် ရှိနေချေသည်တကား။ ထိုအိမ်ကြီးတည်ရာအရပ်မှာ ခင်မို့ နေရမည်တဲ့လားလေ။ ဟင့်အင်း။ အိမ်ကြီးသည် တောင်နှင့်မြောက်ဘက်ဆီသို့ တပြန့်တလျားကြီး ရှိနေလေသမျှ ခင်မို့ မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ တွေ့ရဖူးပါသည့် အနောက်တိုင်း နှို ရဲတိုက်ကြီးနယ်ပင် ဖြစ်နေချေသည်မို့ အစ်ကိုလေးတို့၏ နေကူးရိပ်ငြိမ်ထက်ပင် အဆများစွာ ခန့်ထည်ဝင့်ကြွားနေချေသည်တည်း။ ဟင့်အင်း ...။ ခင်မို့ မနေလို့။ ဘဘကတော့ ခင်မို့မျက်နှာလေးထက်မှာ မြန်ဆန်လွန်းစွာ ဖြတ်သန်းနေကြသည့် အရိပ်တွေထဲ မိမိရရ ဖမ်းဆုပ်သိမြင်နေသည့်အလား သက်ပြင်းရှိုက်၍ကြည့်လာပါ၏။

“ဟိုရောက်မှ ဘဘ ပြောစရာရှိတာ မောင်ဘုန်းမြတ်ကို ဘဘ ပြောပါမယ်၊ ခဏတော့ ဝင်လိုက်ကြရအောင် လုံမ”

ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြောလာပါ၏။ ဦးမိုက်ကတော့ တံခါးအုတ်တိုင်မှာ ရှိပါသည့် လျှပ်စစ်လူခေါ်ခေါင်းလောင်းနှိပ်စာ ခလုတ်ကိုနှိပ်နေပြီ။

မကြာလိုက်။ အသားညိုညို၊ ဆံပင်တို့ဖြူစပြုနေသည့် မိနီပါးပါးဖြင့် ရှိပါလေသော လူတစ်ယောက် လျှောက်လာပါ၏။ ချက်နာထားချိုလျက် ဘဘနှင့် ဦးမိုက်ကို မြင်တာနှင့် ...

“ဟော ... ကိုရွှေဘော်နဲ့ မောင်မိုက်တို့ပါလား၊ လာ ... လာ ... မောင်ဘုန်းလေး မှာထားတယ်၊ ကိုရွှေဘော်တို့ ရောက်လာကြရင် ချက်ချင်းတံခါးဖွင့်ပေးပါတဲ့၊ လာ ... လာ ... အတော်ပဲ၊ မောင်ဘုန်းမြတ်လေးလည်း အိမ်မှာရှိနေလေရဲ့၊ ခုပဲ ထမင်းစားပြီးလို့ အလုပ်ကိုသွားတော့မလို့

ပြင်နေတုန်းရှိတယ်၊ တစ်ခါတည်း ကြံဆလိုက်ကြရတာပေါ့၊ လာ ... လာ”

ခြံတံခါးကို သော့ဖွင့်ပေး။ ပြုံး၍လည်းခေါ်နှင့် ဖော်ဖော်ရွေရွေ ရှိလွန်းပါသည် ထိုသူသည် ကိုကြီး ပြောသည့် ဦးညို ဆိုတာ ခင်မီ မှန်းဆမိရပါ၏။ ဤအိမ်ကြီးရှိ ဥယျာဉ်မှာ ဖြစ်ပါသည် ဦးညို။ ထိုဥယျာဉ်မှူးသည် စန္ဒကူးရိပ်၏ ဥယျာဉ်မှာ ဘာဘာကိုလည်းပြုံး၍ကြိုသည်။ ဘာဘာ၏ တူမ ခင်မီ့ကိုလည်း ပြုံး၍ ကြည့်သည်။ ဦးမိုက်ကိုလည်း တရင်းတနှီးခေါ်သည်။ အားလုံးသည် ခြံတွင်းသို့ မဝင်လင့်မီမှာပင် နွေးနွေးထွေးထွေးတော့ရှိနေပါ၏။ တည်တင်းသော မျက်ဝန်းတစ်စုံကို ရင်ဆိုင်မတိုးရသည့်အတွက် တော့ဖြင့် ခင်မီ စိတ်အတန်မျှ သက်သာရာရလိုက်သည်ပါပဲ။

ဘာဘာနောက်မှာ ခင်မီ့ ငြိမ်ကုပ်ကုပ်လေး လိုက်လာ ရပါပြီ။ ဘေးမှာ ဦးမိုက် ပါလာသည်။ ဦးမိုက် လက်ထဲမှာလည်း သံသေတ္တာတစ်လုံး ပါလာလျက် စိတ်ချလက်ချနိုင်သော ခြေလှမ်း မျိုးဖြင့် လျှောက်နေခြင်း။ ကိုကြီးထံမှာ အေးချမ်းစွာ အလုပ်လုပ် ရမည့် သူတစ်ယောက်အဖြစ် မလွဲမသွေ ဖြစ်ကိုဖြစ်ရချေလိမ့်မည် ဟု ယုံကြည်နေသူတစ်ယောက်၏ ပိုင်နိုင်သော ခြေလှမ်းမျိုး။ မျက်နှာမှာလည်း အကြောင့်ကျကင်းစင်ရိပ်ပဲ ရှိနေသည်။ ခင်မီ့ ကို ဦးမိုက် ကြည့်လာပါ၏။ အကဲခတ်သလိုလေး မော့ကြည့်နေ သည့် ခင်မီ့ကို ပြုံးပြသည်။ ပိန်ပါးသော ဦးမိုက်သည် ရယ်လိုက် လျှင် ဖွေးစင်နေသောသွားတွေ လက်ခနဲ ပေါ်တတ်၏။ အသား ညိုမောင်းမောင်း ဦးမိုက်ထံမှာ ထိုဖွေးစင်သော သွားတွေသည် အလှဆုံးဖြစ်နေပါချေ၏။

“ငါ ဒီဂို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ လာဖူးဒါ၊ ဒီဂလူဒွေ စိတ်ထားကန်းဒယ်ဆိုဒါ ငါအတိုဆုံး၊ စိတ်မပူဘာနဲ့ ခင်မိ၊ စိတ်ချ၊ ဒီမှာက အားလုံး စိတ်ချနဲ့တာ ကိုယ်ချနဲ့တာနဲ့ နေရဒေါ့မှာ”

ဟု အားပေးပါ၏။ ဥယျာဉ်ကြီးက တစ်ဖက်မှာရှိ သူ့ကံ။ တစ်ဖက်မှာကျတော့ စံကားဖြူနီပင်တန်းတို့ အစီအရီရှိ က ရောင်စုံကွန်ကရစ်တုံးလေးတွေ ခင်းထားရာ ကားလမ်းခွေ နီပီစိုက်လေးကလည်း ချစ်စဖွယ် ဖြစ်နေသည်။ စံကားပင်တန်း သီမု မွေးရနံ့ထုံထုံသင်းက လေနှင့်အတူ စီးမျောပါလာပါ၏။ စံကားပင်တန်း၏ တစ်ဖက်မှာကျတော့ အပျိုးစုံသော ရွက်လှပင် တန်းစီတွဲ ရှိနေကြပြန်တာ။ ရွက်လှပင်တန်း၏ တစ်ဖက်မှာကျ တော့ ရေတမာပင် စိမ်းအုံအုံတွေက ရှိနေကြပါချေ၏။ လှလိုက် ပါသည့် ခြံကျယ်ကြီးပါတကား။ ဥယျာဉ်ကျယ်ကြီးဆီမှ နှင်းဆီ နီပီစိုက်ရနံ့။ ဇီဝေါတို့၏ရနံ့။ စံပယ်တို့၏ရနံ့က တလွင့်လွင့်ဖြာ ထိုင်ဝင်လာနေကြပါချေ၏။

ထိုစဉ်စိုက်မှာပင် ပေါ်တီကိုကြီးအောက်မှာ ရပ်ထား သော ကားနက်နက်ကြီးဆီသို့ အိမ်တံခါးမကြီးဆီမှ ဦးတည်လျှောက် ထာပါသည့် ကိုကြီးကို ခင်မီ လှမ်းမြင်ရပါပြီ။ ကိုကြီး လက်ထဲ မှ သားရေအိတ်ပြားပြားတစ်ခုကို ကိုင်ထားသည်။

အညှိနုရောင်ဘောင်းဘီနှင့် အဖြူရောင်ရှပ်လက်တို ခုတ်ထားပါသည့် ကိုကြီးသည် ထမင်းစားအပြီးမှာ အလုပ်သို့ ပြန်မို့ ထွက်လာဟန်ရှိ၏။ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ထားပါသော ကိုကြီး၏ဟန်က အရပ်မြင့်မြင့် ကျစ်ကျစ်ကြီးဖြင့် ဟန်ပန်မူရာ

ကိုက တည်ငြိမ်အေးချမ်းသောဟန်ဖြင့် ရင့်ရင့်ကျက်ကျက် ရှိနေသည်မှာ အမှန်။ ဘဘနှင့် ခင်မိတို့အားလုံးကို မြင်လိုက်တာမို့ ကိုကြီး ကားတွင်းသို့မဝင်တော့ဘဲ ခင်မိတို့ရှိရာသို့ လျှောက်လာသည်မှ ခပ်သွက်သွက် ခြေလှမ်းတို့ဖြင့်ပါ။ အားလုံး၏လက်ထဲမှာ သေတ္တာလေးတွေ ကိုယ်စီနှင့် ရှိနေကြချေတာမို့ အရာရာကို နားလည်ထားပြီး ဖြစ်သွားရပုံဖြင့် ...

“ဟာ ... ဘဘတို့ပါလား၊ လာ ... လာ ... ဦးမိုက်လည်း ပါလာတာကိုး။ အိမ်ထဲဝင်ကြပါ။ လာပါ ဘဘ၊ ခင်မိလည်း လာလေ”

အနည်းငယ် တွန့်ဆုတ်ဆုတ်လေးဖြင့် မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ခြေလှမ်းမရဲသလိုလေး ဖြစ်နေပါသည်။ ခင်မိကိုလည်း ကိုကြီးပြုံး၍ခေါ်သည်။ လှိုက်လှဲနွေးထွေးသော ကြိုဆိုလက်ခံလိုက်မှု တစ်ခုဆိုတာကိုတော့ ခင်မိ စိတ်ချနားလည်ခြင်းနှင့်အတူ ထိုအမှုအရာတို့သည် ဟန်လုပ်ယူခြင်း မဟုတ်သော ပင်ကိုစိတ်ရင်ဆိုတာကိုလည်း စိတ်ချယုံကြည်ပေးလိုက်မိရသည်က ခင်မိပါ။

“ကျွန်တော် ခုပဲ အလုပ်သွားတော့မလို့ ဘဘ၊ နေ့လယ်စာစားပြီး အပေါ်မှာ ခဏနားတယ်လေ၊ လျှပ်စစ်ဘဲလ်ဘဲ တော့ ကြားပါရဲ့၊ ဦးညို သွားမှာဆိုပြီးတော့ ထွက်မကြည့် ဖြစ်လိုက်တာကို စိတ်ထဲ မကောင်းဘူး ဘဘရယ်၊ ခြံဝမှာ များ အကြာကြီး ရပ်နေကြရသလားတောင် မသိပါဘူးဗျာ အားနာလိုက်တာ ဘဘရယ်၊ လာ ... ဦးမိုက်၊ ခင်မိလည်း လာလေ၊ အိမ်ထဲရောက်တော့မှ အေးအေးဆေးဆေး စကားစမြည်ပြောကြတာပေါ့”

ဟု လှိုက်လှဲသော အကြည့်ဖြင့် လှမ်းကြည့်ခေါ်နေလေသမျှ ခင်မိထပ်၍ မြင်လိုက်ရသည်က ကရုဏာရိပ်။ ဟုတ်သည် ... ကိုကြီး၏မျက်ဝန်းတွေဆီမှ ကရုဏာရိပ်။ ခင်မိတို့ တစ်ခုခု ဆိုးဝါးစွာ ရင်ဆိုင်ဖြစ်ခဲ့ကြရချေပြီ ဆိုတာကို သိနေရတာမို့ စာနာစိတ်ဖြင့် ကြည့်လာပါသည် မျက်ဝန်း။ ခင်မိ မျက်ရည်ဝဲ ချင်လာသည်။ မနေ့တစ်နေ့ကမှ ခင်မိ စန္ဒကူးရိပ်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။ ခု ထိုအရိပ်မှ အဝတ်အစားသေတ္တာလေးဆွဲ၍ တစ်ပါးသော နေအိမ်တစ်ခုဆီသို့ ရောက်ရပြန်ပြီ။ မေမေရှိခဲ့စဉ်က ထိုအဖြစ်တို့ ဖြစ်တည်လာချေမည်ဟု အဘယ်တွေးမိနိုင်ပါမည်တဲ့လဲလေ။ ရင်ထဲမှာ မေမေကို တမ်းတလိုက်ရပါသည့်အဖြစ်။ ရင်ထဲမှာ ဆို့နေတာပဲ ရှိနေ သိနေချေသည်ကောလေ။ ကံမဲ့လိုက်ပါသည်ဘဝပေပဲဟု ရင်ထဲမှာ အားငယ်ချင်သည်။ နိမ့်ကျလိုက်ပါသည်ကြောင့် ဖြစ်ချေသည်ကော။

“အားမငယ်ရဘူးလေ၊ ကိုကြီး ပြောထားတာပဲကွယ်၊ ဒီကို ရောက်လာပြီ မဟုတ်လား၊ ကျန်ခဲ့တာတွေကို သယ်မလာနဲ့ တော့၊ မမေချင်နေ သယ်မလာနဲ့၊ သဘောပေါက်လား”

ခင်မိ ဖျတ်ခနဲ ကိုကြီးကို ကြည့်လိုက်မိရပါပြီ။ ကောင်းက ဆန်းသည်။ ဒါပေမဲ့ နားလည်နေစေသည်ကော ကိုကြီးရယ်။ မမေနိုင်စွမ်းသည့် အရာကို မမေနိုင်တာက သပ်သပ်။ ချန်ထားခဲ့ရမည့် သဘောကိုတော့ အတိအပ ဆိုထားပါသည်စကား။ ဘာတဲ့ ...။ မမေချင်နေ။ သယ်မလာနဲ့တဲ့လား ကိုကြီးရယ်။ တန်ဖိုးရှိချေသည်စကား။ ခင်မိ ... ဤနေ့မှအဖြစ်ကို ဘယ်နှယ်လုပ်၍ မေ့နိုင်ပါမည်တဲ့လဲ။ မေ့လွယ်သည့် အဖြစ်လည်းမဟုတ်။

မေမေ အလွန်မြတ်နိုးသော ခင်မို့ဆံပင်ရှည်ရှည်နက်နက် ခက်ခက်ကြီးကို မေချိုရီ ဖြတ်ပစ်ခဲ့တာကို ခင်မို့ ဤတစ်သက်တာမှာ မေနိုင်စရာကိုမရှိ။ မေမေကိုယ်တိုင် ခင်မို့ဆံပင်ရှည်တွေကို အုန်းဆီဖြင့်လူးပေးတတ်သည်။ ဆင်စွယ်ဘီးဟောင်းလေးဖြင့် ဖြီးပေးတတ်သည်။ အုန်းဆီရည်ဝနေသည့် ဆင်စွယ်ဘီးဟောင်းလေးသည် ဝင်းစိုနေသည်အထိ ရှိခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။ ထိုမျှအထိ မေမေကိုယ်တိုင် တယုတယ ဖြီးသင်ပေးတတ်ပါလေသော ခင်မို့ဆံပင်ရှည်ကြီးကို ဖြတ်ပစ်တာ ခံလိုက်ရသည့် ဤနေ့ကို ခင်မို့ အလွယ်တကူ မေ့ပစ်နိုင်မှာ မဟုတ်။ ဒါပေမဲ့ ထိုအဖြစ်ကို ဤ မြနဒီဦးမှာ ရောက်နေချိန်မှာ သယ်မလာနှင့်တော့ဟု ကိုကြီး ပြောလာသည်ကိုက အဓိပ္ပာယ်နက်ရှိုင်းလာချေသည်။ သဘောက ထိုအဖြစ်တွေသည် ထပ်ဖြစ်လာစရာကို မရှိတော့ပြီဆိုသည့် သဘော။ ဒါပေမဲ့ ထိုသို့ပြောနေပါသည့် ကိုကြီးသည် ဘာကြောင့် ဤနေရာသို့ ခင်မို့တို့တစ်တွေ ရောက်လာကြရသည် ဆိုတာကိုတော့ အတွင်းကျကျ မသိနိုင်သေး။

ခင်မို့ ခြေလှမ်းနှေးနှေးဖြင့် လျှောက်နေစဉ်ခိုက်မှာလည်း ကိုကြီး၏ အကြည့်တွေက ခင်မို့ထံမှာ တစ်ချက် တစ်ချက် အကဲခတ်သလို ကြည့်ကြည့်လာတတ်တာကို ခင်မို့ တစ်ခါနှစ်ခါလေးမျှ ပျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်မိစဉ်ခိုက်မှာ ရင်ဆိုင်တိုးလိုက်ရပါသည့်အဖြစ်။

မြနဒီဦး၏ ဧည့်ခန်းတွင်းသို့ နောက်ဆုံးဝင်ရောက်သူသည်လည်း ခင်မို့ ဖြစ်နေကာ ဦးဆောင်ခေါ်သူကတော့ ကိုကြီးဖြစ်နေပါ၏။

ခန်းလုံးပြည့် ခင်းထားသော ကော်ဇောကြီးက လှသည်။ အစိမ်းရောင်အခံမှာ အနီရဲရဲနင်းဆီပွင့်ဆုပ်ကြီးတွေကို ခြောက်ထားပါလေသော ကော်ဇောကြီးထက်မှာ နီလာရင့်ရောင်ဆီဟဆက်တိုကြီးတွေ ရှိနေသည်။ ပန်းကနုတ်ထွင်း စားပွဲထက်မှာ အဖြူဆုပ်ဆုပ်နင်းဆီပွင့်ကြီးတွေက ငွေပန်းအိုးကြီးထက်မှာ နီနေ၏။ မြနဒီဦး၏ မှန်ပြတင်းတွေက ကြယ်ရိပ်လေးတွေဆင်းကြွနေပါလေသော အပြာနုရောင်နှင့် အဝါရောင်မှန်တွေကို အကွက်ကျကျ တပ်ဆင်ထားသော ပြတင်းပေါက်တွေမို့ နေရောင် ခိုဝင်နေရာ ဧည့်ခန်းထဲမှာ အပြာရောင်နှင့် အဝါရောင် နေရောင် ခိုရိပ်တို့က ဖြာတိုးဝင်နေတာတွေ ရှိနေသည်။ ဖွင့်ထားသော ပြတင်းပေါက်တွေမှာ ကျတော့လည်း အဝါရောင်ဇာခန်းဆီးထူကြီးတွေဆီမှ လေအနောနော တိုးဝင်လာနေချေသမျှ ခန်းဆီးတို့က အလိုက်သင့် တစုတစုလှုပ်ခတ်ခတ် ရှိနေပါချေ၏။ အခန်းထောင့်မှာ ဘုတော့ သပြေသီးမုည့်ရောင် စန္ဒရားကြီးတစ်ခုရှိနေသည်။ မီးပန်းဆင်းကြီးတွေက မျက်နှာကြက်ဆီမှ ကြီးဆိုင်းဆွဲ၍ ရှိနေကြသည်။

ဧည့်ခန်းနံရံတို့မှာ ပန်းချီကားချပ်များကို ငွေပေါင်တွပ်ထားသော မှန်ပေါင်တို့ဖြင့် ချိတ်ထား၏။ အရှေ့ဘက်နံရံမှာ ချိတ်ပန်းချီကားချပ်ကြီး ရှိနေသည်။ မြန်မာဝတ်စုံကို ခေါင်းပေါင်းပန်းနုရောင်ပတ်ပေါင်းလျက် ဝတ်ဆင်ထားပါသည့် ပုံတူပန်းချီကားရှင်သည် ကိုကြီး၏ဖခင် ဖြစ်သည်ဆိုတာကို ခင်မို့ ချက်ချင်း နားလည်ရိပ်စားမိရပါ၏။ ကိုကြီးနှင့် တူလွန်းနေချေသည်လေ။ ဤနဲ့နဲ့ဖြင့် ဆံပင်ရှည်ကြီးကို အလိုက်သင့် ပေါင်ထက်မှာ ဖေးဆင်ထားပါသော အမျိုးသမီးကြီးသည် ဆံပင်ကို ပတ်လျှိုထုံး

နောင်ထားကာ ဆံမြိတ်ရှည်ကြီးအဖြစ်ရှိနေစေလျက် ...။ ဆံထုံးထက်မှာ သဇင်ခက်တို့ကို ဝေနေအောင် ပန်ထားပါသည့် ရောမေ့ကျွန်သရေရှိလှပါသည့် ထိုအမျိုးသမီးကြီးသည် ကိုကြီး၏မေမေဖြစ်ချေမည်သာ။ ဘာကြောင့်ဆို ထိုပန်းချီကားနှစ်ချပ်သည် တူယှဉ်၍ ချိတ်ထားသည်ကိုးလေ။

ခင်မို ကြည့်နေရာဆီသို့ ကိုကြီးလည်း လိုက်ကြည့်ကာ ...

“ကိုကြီးရဲ့မိဘနှစ်ပါးပါ ခင်မို၊ မေမေကတော့ ကိုကြီးဆယ်နှစ်သားမှာ ဆုံးပါးခဲ့တယ်၊ ဖေဖေကတော့ မနှစ်ကဆုံးခဲ့တယ် ခင်မို”

ဟု ပြောစဉ်ခိုက် ကိုကြီး၏ မျက်ဝန်းတွေမှာ ပျက်စနဲ တိုးဝင်လာသည်က ကြေကွဲလွမ်းဆွတ်ရိပ်။ ခင်မို မျက်လွှာလေးချလိုက်မိရပါ၏။ မိဘမဲ့ဘဝတွင် အဘယ်မျှထိ ကြေကွဲလှိုက်ခါသောရင်ကို မနိုင်ရင်ကန့် ထိန်းရသည်ဆိုတာ ခင်မို သိသည်။ ကိုကြီးလည်း ခံစားရချေမည်သာ။

ခင်မိုက လေးနှစ်သမီးမှာ ဖေဖေဆုံးသည်။ မေမေကျတော့ ခင်မို ဆယ်ရှစ်နှစ်အဝင်မှာ ဆုံးသည်။ ကိုကြီးကျတော့ ကိုကြီး ဆယ်နှစ်အရွယ်မှာ အမေဆုံးခဲ့တာ။ ကိုကြီး ခုလို အရာရာကို လုပ်ငန်းများ နိုင်နင်းစွာ ကိုင်တွယ်ဦးဆောင်လုပ်ကိုင်နိုင်ချိန်ကျမှ ဖခင်ကြီး ကွယ်လွန်ခဲ့ခြင်း။ မိဘမဲ့ဘဝ၏ ခံစားချက်ကတော့ တူချေမည်သာ။ ဒါပေမဲ့ ဘဝပေးကျတော့ ကွာခြားလှချေသည်ကောလေ။ ကိုကြီးမှာက အစစ အရန်သင့်။ ဘဝသည် လုပ်ကိုင်စရာ လုပ်ငန်းများဖြင့် ပြည့်ဝနေသည်။

မိဘကို လွမ်းဆွတ်တမ်းတသည်သော်မှ စိတ်အေးသက်သာဖြင့် ခံစားမျက်ရည်ကျနိုင်သည်။ ခင်မိုကျတော့ မိဘကို လွမ်းဆွတ်တမ်းတနေရင်း။ မိဘအရိပ်ကို မှတ်သိပ်တောင့်ဟနေရင်း။ မရေရာသည့် ဘဝထဲမှာ ရပ်တည်နေရဆဲ။ ဘဝသည် ခြားလွန်းလှချေသည့်အခြေ။ ခမ်းနားကြွယ်ဝလွန်းသည့် နေရာတစ်ခုမှာ ခြေစုံရပ်နေရတာကို ဝန်လေးပင်ပန်းလာသည်သို့ ရှိလာရပါ၏။ မြေနီမှာ နေရမှာ ခင်မို ဝန်လေးလာနေသည်။ ကိုကြီး အဘယ်မျှထိ စိတ်ထားပြည့်ဝနေစေသည် ဆိုစေဦး။ ကိုကြီးမှာလည်း ရည်ရွယ်ထားသူ မိန်းကလေးဆိုတာ ရှိနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။ မေမို့ရီနှင့် ကြိုခဲ့ရသည့်နောက်ဝယ် ခင်မို လန့်နေရပါသည့်အဖြစ်။ “ထိုင်ပါ၊ ဘာ၊ ဦးမိုက် ထိုင်ပါ၊ ခင်မို ရင် ဘနေနဲ့လေ၊ ထိုင်ပါ ညီမရယ်၊ ဒေါ်ယုံရေ ... ခဏ”

ကိုကြီး အေးအေးချမ်းချမ်းပြီးကာ အားလုံးကိုလည်း ညိုင်ခိုင်း။ အတွင်းဘက်ဆီသို့လည်း လှမ်းခေါ်နှင့် ရှိသွားရလျက်။ အသားဖြူဖြူ ပိန်ပါးပါးဖြင့် အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာနိက်မှာ ကိုကြီး ကြည့်လျက် ...

“လူသုံးယောက်စာ ထမင်းပွဲ ပြင်ပေးပါ ဒေါ်ယုံ၊ ဟင်းချို ပူပါစေနော်၊ ဟာ ... ခင်မို၊ ထိုင်နေလေ၊ ဘယ်နယ် ထလိုက်သွားမလို့တဲ့လဲ၊ ထိုင် ... ခဏထိုင်၊ နောက်တော့လည်း ဒေါ်ယုံကို ကူညီလုပ်ကိုင်ရမှာတွေ အများကြီး ရှိလာမှာပါ၊ ခုတော့ ခဏထိုင်ပါ၊ ထိုင်နေပါ”

ဒေါ်ယုံကိုလည်းပြော။ ဒေါ်ယုံကို လိုက်၍လုပ်ကိုင်အသုံး ခင်မို ထရပ်လိုက်တာကိုလည်း လှမ်းတားနှင့် ကိုကြီးရှိသွားသည်ပါပဲ။

ဒေါ်ယု ထမင်းသုံးပွဲပြင်သည် ဆိုကတည်းက ခင်မိ တို့အတွက်ပဲဆိုတာ သိသည်မို့ ...။ လူကြီးသူကြီး ပြင်ပေးသည့် ထမင်းကို အခန့်သင့် ထိုင်စားရမှာ ရင်ထဲလိပ်ပြာမရတာမို့ ခင်မိ ထရပ်လိုက်ခြင်းပါ။ ဒါကိုသိဟန်တူသည့် ကိုကြီးကလည်း ကမန်းကတန်း တားပါ၏။ ဘာကို ခင်မိ ကြည့်တော့ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ထိုင်နေပါ ဆိုသည်သဘော။ ခင်မိ ထိုင်လိုက်ရသည်ပါပဲ။ ကိုကြီး အားလုံးကိုကြည့်ရာမှ သက်ပြင်းရှိက်ပါ၏။ ပြောရမည့်စကားအတွက် အထွက်ခက်နေပုံ၊ ဝန်လေးနေပုံလည်း ရသည်။ ဘာကိုကြည့်ကာ အတန်ကြာမှ ...

“မေးမှဖြစ်မှာမို့ မေးရတာပါ ဘာ၊ စန္ဒကူးမှာ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး တစ်ခုခု ဖြစ်ခဲ့ပြီဆိုတာ ကျွန်တော် သိထားနေတယ်၊ တွေးမိ နားလည်မိပါတယ်၊ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ နည်းနည်းရှင်းပြ ပြောပြပေးပါလား ဘာ”

ဟု အားနာပုံဖြင့် မေးလာပါ၏။ ဘာဘာသက်ပြင်း ရှိုက်စဉ်ခိုက်မှာလည်း ...

“ပြောပြပါ ဘာရယ်၊ ဘာတို့ကို မြန်ဒီဦးမှာ ကျွန်တော် တကယ့်ကို စိတ်နှစ်ပြီး လိုလိုလားလား ခွဲတာဖြစ်တယ်ဆိုတာလည်း ဘာ သိမှာပါ၊ ခုလို ကျွန်တော် ဆီကို ရောက်လာတဲ့အတွက်လည်း ရင်ထဲမှာ စိတ်သွားရတာပါ၊ ဘာကလည်း အသက်ရနေပြီ၊ ခင်မိကလည်း ငယ်နေတယ်၊ တခြားမှာ ဘာတို့ရှိနေတာလဲ၊ ဒီမြန်ဒီဦးမှာ ဘာတို့ရှိနေတာက ပိုအေးချမ်းမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် နားလည်ထားတာမို့ ဘာကို ဟိုနေ့ကတည်းက

ပြောခဲ့တာပါ၊ ခုလို ဦးခိုက်ပါ တစ်ပါတည်းပါလာတယ် ဆိုကတည်းက တစ်ခုခုတော့ အတော်လေးကို ဆိုးဝါးတဲ့ အဖြစ် ကြုံခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိထားတာပါ ခင်ဗျာ”

ဟု ထပ်ပြောပါမှ ဘာ မျက်နှာမံကောင်းဘဲ အဖြစ်စုံကို ခပ်လေးလေး ပြောပြပါ၏။ ငြိမ်နေသည့် ဦးခိုက်ကလည်း ဘာစကားအဆုံးမှာ မေမေကြီးနှင့်အတူ အပြင်မှပြန်လာစဉ် မြင်ခဲ့ရလေသမျှ အားလုံးဖြည့်ပြောပြနေပြန်ပါ၏။ ကိုကြီးကတော့ အားလုံးငြိမ်သက်နားထောင်ပါ၏။ ဖြတ်မမေး။ ဖြတ်မပြော။ နားထောင်နေရင်းဖြင့်လည်း ခင်မိကိုကြည့်ကြည့်လာတတ်သည်။ မျက်ရည်မကျအောင် ထိန်းနေရင်း ခေါင်းငုံ့ချထားပါသည့် ခင်မိ ကိုကြီးကို တစ်ခါတစ်ခါလေးမှာ ကြည့်မိစဉ်ခိုက်မှာလည်း ဆီထိခိုက်ခိုက် ကြည့်နေတတ်ပါသည် ကိုကြီး၏ နက်မှောင်သော မျက်ဝန်းတွေနှင့် အကြည့်ဆုံသည်။ ကြင်နာရိပ်နှင့် စာနာရိပ်တို့သည် ကိုကြီး၏ မျက်နှာထက်မှာ။ ပြီးတော့ ... မျက်ဝန်းတွေမှာ ရောယူထားကြပါချေသည်တကား။

ကိုကြီး၏ အကြည့်က ကျောလယ်အောက်လောက်ထပ် ကျန်တော့သည့် ဆံကျစ်ဆီသို့လည်း ရောက်သည်။ ခံပြင်းပြင်းသည် ထင်းခနဲထင်၏။

“ခင်မိ တုံ့ပြန်တာမှန်တယ် ဘာ၊ အဲသလို မတုံ့ပြန်ရင် ခင်မိဟာ ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ဖြစ်သွားမှာပေါ့၊ ခံစားချက်ဆိုတာ ကျောက်ဆစ်ရုပ်မှာပဲ မရှိတာ၊ လူမှာတော့ ရှိကို ရှိရမှာလေ၊ ကောင်းတယ် ခင်မိ၊ အဲသလိုလုပ်လိုက်တာ”

ဟု ပြတ်ပြတ်ပြောချလာတော့ ဦးမိုက် ပျော်နေပါ၏။
 “အဲဒါ ဦးမိုက်လည်း တူဒိုဆီမှာနေရင် တစ်နေ့ ပြတ်တနာ
 ခွေတက်နေမှာတိလို့ တစ်ခါတည်းပဲ ထွက်လာလိုက်ဒယ်
 မိဥနော် လိုက်ချင်ဒယ်၊ ဒေါ်ကြီးထူးဂ မကန်းပါဘူးလေ
 ဆိုပီးဒေါ့၊ နေခဲ့လို့ ကျန်ခဲ့ရဒါ၊ ဦးမိုက် အစ်ကိုဂျီးဘုန်း
 မြတ်ပြည့်ဆီမှာပဲ ဒလိုင်ဘာလုပ်ဒေါ့မယ်၊ ပီးရော”

ဟု ဖြည့်ပြောလာတော့ ကိုကြီး ပြုံး၍ ...
 “ဘာတို့အားလုံးအတွက် ကျွန်တော် အားလုံးစီစဉ်ပါမယ်
 ဘာတို့သုံးယောက်စလုံးကို နောင်တရားက ရွေ့ရန်သစ်
 စက်ရုံကို ခေါ်သွားပါ့မယ် ဘာ၊ ဟိုမှာကျတော့ ဒီရန်ကန်
 နဲ့လည်း ဝေးတယ်၊ အန်တီကြီးတို့နဲ့လည်း ဘယ်လို့
 မဆုံနိုင်တော့ဘူး၊ အထူးသဖြင့် ဦးမိုက်နဲ့ရော ဘာနဲ့
 ပိုမဆုံစေချင်ဘူးလေ၊ ဒီကိုလည်း အန်တီကြီးတို့ ရောက်
 လာတတ်တာမို့ ကြာကြာ ဒီမှာ ဘာတို့ကို မထားတော့
 နောင်တရားကို ခေါ်သွားဖို့ အစကတည်းက တစ်နေ့
 ဒီလိုဖြစ်လာရင် စီစဉ်ဖို့တွေးထားခဲ့ပြီးသားပါ၊ နောင်တရား
 မှာက ခင်မို့ အဝေးသင်တက်ဖို့ ဘာဖို့ ကိစ္စဆိုတာ
 ပညာရေးကိစ္စ ဆက်လုပ်လို့ရတဲ့နေရာ ဖြစ်တာမို့ အားလုံး
 အဆင်ပြေပါတယ် ဘာ၊ ဟော ... ဒေါ်ယုံလာခေါ်
 မို့ ထမင်းစားလိုက်ကြပါဦး၊ ဟိုမှာစားခဲ့ကြရမှာ မဟုတ်
 ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ် ဘာ”

ဟု ပြောစဉ်ခိုက်မှာ ခြံဝဆီမှ ကားဟွန်းသံကြား
 တာမို့ ကိုကြီး ထရပ်ပါ၏။

“ခြံတံခါးဝမှာ ကားတစ်စီး ရပ်နေတယ် ဘာ၊ ဦးညို
 သွားဖွင့်ပေးနေပြီ၊ ကျွန်တော့်အထင် ပြောရရင်တော့ နန္ဒ
 လိုက်လာတယ် ထင်ပါရဲ့၊ ကားက နန္ဒကားနဲ့ တူနေတယ်”

ဟု ပြောစဉ်ခိုက်မှာ ဘာ ထရပ်လိုက်ကာ ...
 “ဘာတို့ ရှောင်နေပါရစေကွယ်၊ ပြီးတော့ တစ်လက်စ
 တည်း ပြောပါရစေ၊ အစ်ကိုလေး ရောက်မလာခင်ဘဲ
 ပြောချင်လို့ပါ၊ ဘာရော ခင်မို့ရော ရွာကိုပြန်ချင်ကြပါ
 တယ်ကွယ်၊ ဟိုမှာ လုပ်ကိုင်စားကြလို့လည်း ဖြစ်ကြပါ
 တယ်၊ နှစ်ဝမ်း နှစ်ခါး စားဖြစ် နေဖြစ်အောင် ဘာတို့
 တူဝရီး လုပ်ကိုင်နိုင်ကြပါတယ်၊ မောင်မိုက်ကိုသာ ဒီမှာ
 ခေါ်ထားပါ၊ ဘာတို့ ဒီထိလိုက်လာတာက မောင်ဘုန်း
 မြတ်ပြည့် ခေါ်ထားပါရက်ကယ်နဲ့ မလာဘဲ သွားလိုက်ကြ
 တယ်ဆိုရင် စေတနာကို စော်ကားရာလည်းမြောက်၊ အသိ
 အမှတ် မထားရာလည်း မြောက်တာမို့ပါ၊ ဘာတို့လို
 ဆင်းရဲသားတွေကို မောင်ဘုန်းမြတ်ပြည့် အရေးပေးပြီး
 အရာထားလို့ ခေါ်ပေးတာကိုပဲ ကျေးဇူးကြီးလှပေတာမို့
 ဘာ အဲဒီစေတနာကို မစော်ကားချင်တာမို့ ခဏ ဒီကို
 လာလိုက်တာပါ၊ ဘာတို့ ဒီနေ့ညနေ လိုင်းကားနဲ့ပဲ ရွာ
 ပြန်ကြမှာပါကွယ်၊ မောင်မိုက် ... ဒီမှာနေတယ်ဆိုရင်လည်း
 အစစ လိမ္မာနော်၊ ကဲ ... ကဲ ... ဘာတို့ အစ်ကိုလေးနဲ့
 လည်း ဆုံရမှာ မျက်နှာပူပေတာမို့ ခဏ နောက်ဘက်ရှောင်
 နေပါမယ်၊ ထမင်းစားရမှာလည်း အစ်ကိုလေး ဝင်လာရင်

တွေ့နေပါမယ်ကွယ်။ ဆာလည်းမဆာတတ်တော့တာနဲ့ နောက်ဖေးဘက် တစ်နေရာရာလေးမှာ ဘာဘာတို့အားလုံး နေလိုက်ချင်ပါတယ်။ လာ ... မောင်မိုက်”

ဟု ဘာ ခေါ်နေစဉ်မိုက် ကိုကြီး ခေါင်းယမ်းကာ မျက်နှာပျက်သွားရရင်းမှ ...

“မဟုတ်တာ ဘာဘရယ်၊ ဘာဘက အသက်ရပြီ၊ ခင်မို့အ အရွယ်လေး ငယ်ငယ်နဲ့ ရွာမှာ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ဘာဘက မကောင်း ထိုင်မသာဖြစ်ရင် ခင်မို့ ဘယ်နှယ်ဖြစ်မလဲ၊ ဘယ်သူ့အားကိုးမလဲ၊ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ဘာဘရယ် ညီနန္ဒလာလည်း ကိစ္စမရှိဘူး၊ သူသိလည်း ကိစ္စမရှိဘူး မြင်လည်း ကိစ္စမရှိဘူး၊ ကျွန်တော် ဘာဘတို့ဘက်က ခေါ် တည်တံ့စွာ ဆိုတာက အမှန်တရားအတွက် ရပ်တည်တာ ပါ။ ဘာဘ ကျေးဇူးလည်း ရှိပါတယ် ဘာဘရယ်၊ ဖေဖေခေါ် တဲ့အခါ ဆုံးပါးစဉ်မိုက်မှာ ဘာဘ အဖော်လုပ်ခဲ့တာက တကယ့်ကို ပျောင်းပျပေးတယ်၊ အားပေးတယ်၊ ဖေဖေ မျှော်လင့်ထားတာတွေကို လုပ်ကိုင်ဖို့ ပြောပေးတယ်။ အဲဒါ အားဖြစ်ခဲ့တာပါ ဘာဘ၊ အန်တီကြီးလွတ်လို့တာ ရတယ်ပဲ ထားပါ။ အဲဒါက သပ်သပ်ပါ။ ဘာဘရဲ့စေတနာက ကျွန်တော့်အပေါ် ကျေးဇူးဖြစ်နေတာပါ ဘာဘရယ်။ အခု ဘာဘတို့ ဒီကိုရောက်နေကြပြီ၊ နန္ဒ ရောက်လာတာက ဘာလို့ရှောင်နေရမှာလဲ၊ ဘာဘတို့မှာ ဘာအဖြစ်မှ မရှိဘူး ပဲ။ ရှောင်တယ်ဆိုတာက အပြစ်ရှိမှ ရှောင်ရတာပါ ဘာဘ”

ဟု ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောတော့ ဘာဘ သက်ပြင်း ဖြစ်သည်။ ဦးမိုက်ကလည်း ခြေမရွေ။ ။ ရပ်နေသည်။ ဘာဘနောက် နေလိုက်မှာ မဟုတ်သည့်သဘော။ ဧည့်ခန်းမှာ နေမည့်သဘော ဖြစ်နေသည်။

“တော်သေးတာပေါ့ဗျာ၊ ဒီမှာရှိနေသေးလို့”

ခြေလှမ်းကျကြီးဖြင့် ဝင်လည်းဝင်လာ။ ပြောလည်း ပြောနှင့် ရှိသွားသူက အစ်ကိုလေးပါတကား။ ခင်မို့ဖြင့် မျက်နှာ ဆားရ ခက်လိုက်ပါသည့်အဖြစ်။ သူတစ်ပါးအရိပ်မှာ နေခဲ့ဖူးပြီ။ ဆိုသူတို့ကို ချန်ထားခဲ့လျက် အခြားတစ်နေရာသို့ ထွက်ခဲ့သည် ဆိုတော့လည်း ဘာကြောင့်ပဲ ထွက်ခဲ့ရ ထွက်ခဲ့ရ မျက်နှာတော့ ရာ အနေခက်ရသည်ပါပဲ။

“မိဥ အားလုံးပြောပြတယ် ဘာဘ၊ ခင်မို့ကို အဲသလိုလုပ် တဲ့အတွက် မေချိုရီကိုလည်း ကျွန်တော် ပြတ်ပြတ်ပြော ပစ်လိုက်တယ်၊ မေမေကတော့ မေချိုရီဘက်က ရပ်တည် တယ်ပဲ ထားပါတော့၊ ကျွန်တော်ကတော့ မေချိုရီကို ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောချပစ်လိုက်တာ မေမေရှေ့မှာပါပဲ။ မေချိုရီလည်း မကျေမနပ်နဲ့ ငိုယိုပြန်သွားလေရဲ့ ဘာဘ၊ အဖြစ်အပျက် အားလုံးဟာ မေချိုရီကြောင့် ဖြစ်ရတယ်ဆို ပေမယ့် မေချိုရီဟာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ပတ်သက်ရောက်လာ တဲ့သူ ဖြစ်တာမို့ ကျွန်တော် ခင်မို့ကိုလည်း အားနာရပါ တယ်၊ ဘာဘကိုလည်း အားနာရပါတယ်ဗျာ၊ ခုလို သူတစ်ပါး ရဲ့ဆံပင်ကိုမှ ဖြတ်ပစ်တာမျိုး၊ လက်သည်းခြေသည်းညှပ်

ခိုင်းတာမျိုးတွေကို ကျွန်တော် မေချိုရီ အပေါ်မှာ စိတ် အပျက်ဆုံးပါ”

ဟု ပြောချရင်း မျက်နှာအပျက်ပျက်ဖြင့် ထိုင်လည်း ထိုင်ချ။ အားလုံးကိုလည်းကြည့်။

“ထိုင်ကြပါဦးဗျာ၊ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါရစေ”

ဟု မျက်နှာမကောင်းဘဲ ပြောရှာပါ၏။

“ဟင် ... ခင်မို့ကို ခြေသည်းလက်သည်းကအစ ညှပ်ခိုင်း တယ် ... ဟုတ်လား၊ ဖြစ်ရလေဗျာ၊ ဘာ အဲဒါကိုကျ တော့ ပြောပြတဲ့အထဲမှာ ချန်ခဲ့တာကိုး”

ကိုကြီးလည်း မျက်နှာမလန်းဘဲ ခင်မို့ကို သနားစိတ် ဖြင့် တကြည့်ကြည့်ဖြင့် ပြောလာပါ၏။ ခင်မို့နှင့် ဘာတို့ မထိုင်ဖြစ်ကြတော့ဘဲ ဝိုင်ဝိုင်လေး ရပ်နေရသည်က အစ်ကိုလေးကို အားနာ၍ပါ။ မျက်နှာပူ၍ပါ။ အစ်ကိုလေးကျတော့လည်း စိတ် ထားပြည့်ဝရာသည် မဟုတ်ပါလား။

“စန္ဒကူးမှာ ဘာကို ရွာကအပြန်မှာ ပြန်တွေ့ကတည်းက ဘာညီမဆုံးတာကို ခင်မို့ရှေ့မှာ မေးရမှာ မမေးရက်လိုက် ကို မမေးဘဲ ထားလိုက်ရတာပါ ဘာရယ်၊ ခင်မို့ ပိုဝမ်းနည်း သွားအောင် လုပ်လိုက်သလို ဖြစ်မှာစိုးလို့ပါဗျာ၊ ခုကျတော့ ဘာရော၊ မေချိုရီ မဆီမဆိုင် လာလာပြီး နိုင်ထက်စီးနင်း လုပ်တာတွေ ခံလိုက်ရတယ်ဆိုတော့ စန္ဒကူးရိပ်ကလူတွေ ဘယ်ကောင်းတော့မှာလဲ၊ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် ဘာရယ်”

ဟု တကြည့်ကြည့်ဖြင့် ခခယယ ပြောရှာပါသည် အစ်ကိုလေးကို ဘာ ပြုံးပြရှာပါ၏။

“ဘာလိုလိုက်လာတာလဲ အစ်ကိုလေးရယ်၊ မမကြီးဆီမှာ နေဖို့လိုတာပါ၊ ဟိုမှာ ပြဿနာတွေတက်ခဲ့ပြီလား မသိပါ ဘူးကွယ်၊ အစ်ကိုလေး မေချိုရီကို အဲသလိုပြောလိုက်ရင် မမကြီး ဘယ်ကြိုက်ပါ့မလဲ”

ဟု ခပ်ညည်းညည်းပြောခိုက် အစ်ကိုလေး ခေါင်းခါ ၍ ဆိုဖာကျောမှိုကို စိတ်မောကိုယ်မောကြီး မှီပစ်ကာ ...

“မတတ်နိုင်ဘူး ဘာရော၊ မေချိုရီကို လက်မထပ်နိုင်ဘူး ဆိုတာလည်း အတိအလင်း ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်၊ မေချိုရီလည်း ငိုယိုပြန်သွားတာပဲ၊ ဘာတို့ ဒီမှာရှိမယ်ဆို တာ မိဥ ပြောပြထားလို့ လိုက်လာရတာပါ၊ တောင်းပန် ချင်လွန်းလို့ပါ ဘာရယ်၊ မိဥကိုလည်း ပါးစပ်ပိတ်ထား ဖို့ မှာထားရတယ်၊ ဘာတို့ ဒီမှာရောက်နေမယ်ဆိုတာ မေမေ မသိပါစေနဲ့လို့၊ မိဥက အဲလိုမှမတားရင် မေမေ နားအပေါက်ပဲ၊ အားလုံး သွန်ပြောတတ်တာလေ၊ ခုလည်း သူပြောပြလို့ ကျွန်တော် အားလုံးသိခဲ့ရတာပါ၊ ဘာဆို တာ စန္ဒကူးမှာ နေလာတာ ဆယ်လေးနှစ်ထဲ ရှိနေပြီ၊ အီသလို နေခဲ့သူကို မေချိုရီ ဒီအချိန်တိုလေးအတွင်းမှာ ရက်ရက်စက်စက် လုပ်ပစ်လိုက်တာ၊ စန္ဒကူးကနေပြီး ထွက်သွားရတဲ့အထိ ဘာ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်၊ ခင်မို့ ဆိုတာ ကလည်း အမေဆုံးခါစ၊ အဲဒါ မေချိုရီ စာနာပေးဖို့ကောင်း တာပေါ့”

ဟု ညည်းနေတော့ ကိုကြီးဘေးမှာ သွားထိုင်လိုက်ကာ အစ်ကိုလေး၏ပခုံးကို ပုတ်သည်။

“က ... က ... ညီလည်း ပင်ပန်းပြီ၊ ထမင်းလည်း စားခဲ့ပုံမရဘူး၊ ဘာဘာတို့နဲ့အတူ နေ့လယ်စာ ဒီမှာပဲ စားလိုက်တော့၊ အန်တီကြီး ဒီကိစ္စ ဒီမှာရှိနေတာတွေကို မသိတာပဲ ကောင်းပါတယ်၊ ကိုကြီးလည်း ဒီကအလုပ်တွေ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း အမြန်ဆုံးဖြတ်ပြီး ဘာဘာတို့ကို နောင်တရားက ရနဲ့သစ်ကို ခေါ်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်၊ ဒါဆိုတော့လည်း အန်တီကြီးနဲ့ မဆုံနိုင်တော့ဘူးပေါ့၊ ဘာဘာကလည်း နန္ဒကို ခွင့်လွှတ်ကြောင်း ပြောပေးလိုက်ပါဦးဗျာ၊ သူ တတ် ထိုင်တတ်၊ ရင်ထဲ နေသာလာအောင် ပြောပေးလိုက်ပါဗျာ”

ကိုကြီး ပြောခိုက် ဘာဘ မျက်ရည်ဝဲ၍ အစ်ကိုလေးကို ကြည့်ပါ၏။ အစ်ကိုလေး ခင်မို့ကို လှမ်းကြည့်လာသည်။ မျက်နှာထက်တွင် အနေရခက်ရိပ်တွေက ထင်းနေပါ၏။ မျက်နှာမျက်နှာကြီး ပျက်နေသည်မှ မျက်ရည်ဝဲနေသည်အထိပါ။

ခင်မို့ကို တစ်ခုခု ပြောတော့မည့်နှယ် အစ်ကိုလေးကိုယ်လေးမတ်စဉ်ခိုင်းမှာ ခင်မို့ ခေါင်းလေးယမ်းသည်။ လက်အင်လေးချီကာ ကြမ်းပြင်တွင်ထိုင်သည်။ အစ်ကိုလေးကို မော့ကြည့်တော့ ခင်ငေးငေး အကြည့်နှင့် ဆုံ၏။ ရင်ထဲမချီအောင် ခံနေရမှန်း ခင်မို့ နားလည်လာသည်။

“အစ်ကိုလေး မတောင်းပန်ပါနဲ့ရှင်၊ ခင်မို့က အစ်ကိုလေးအရိပ်မှာ နေခဲ့တာပါ၊ စားခဲ့တာပါ၊ ကျေးဇူးရှိလှပါတယ်။

မမျှော်လင့်ဘဲ ခုလို ထွက်ခဲ့ရတဲ့အတွက်လည်း ခင်မို့ အစ်ကိုလေးကို အားနာပါတယ်၊ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်၊ ခင်မို့ကြောင့် မမလေး မေမျိုးရီနဲ့ စကားအခြေအတင်ဖြစ်ကုန်ရတာကိုလည်း ခင်မို့ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ နေရခက်လှပါတယ်၊ အစ်ကိုလေးကို ခင်မို့ ကန်တော့ပါတယ်ရှင်”

ဟု ပြောလည်းပြော။ အစ်ကိုလေးကို ကန်တော့မိရပါ၏။ အစ်ကိုလေး၏နှုတ်မှ ဟာခနဲ အသံပွင့်ကျလာသည်။ ကမန်းကတန်း ထရပ်ကာ ခင်မို့ရှေ့မှာ ရပ်လာသည်။ ခင်မို့ ပခုံးကို ဖေးကိုင်၍ ဆွဲထူထိုင်စေသည်။ အရမ်းကို စိတ်ထိခိုက်နေသည့် မျက်နှာကို ခင်မို့ မော့ခနဲ အနီးတကပ် မြင်ရပါ၏။ အစ်ကိုလေး၏ကိုယ်က ကိုင်းညွတ်နေပါ၏။

နဖူးပြင်ပေါ်မှာ ဆံစတို ဝဲပြိုကျနေကြကာ ခင်မို့ မျက်နှာလေးကို ထိထိခိုက်ခိုက် ငဲ့မိုး၍ ကြည့်နေပါ၏။ အကြည့်သည် တောင်းပန်ခြင်းများဖြင့် ပြည့်ဝခြင်းမက ပြည့်ဝလွန်းနေသည်။ တစ်ခါမှ ထိုသို့ အစ်ကိုလေးနှင့် အနီးတကပ်ကြီး ရှိခဲ့ရဖူးတာ မဟုတ်။ မျက်နှာချင်းကလည်း အနီးတကပ်ဖြစ်နေသည်။ အစ်ကိုလေး၏ လက်ဖဝါးတွေက ခုထိ ခင်မို့ပခုံးထက်မှာ ဖေးတင်ဆုပ်ခံထားနေပြီ။ အစ်ကိုလေး၏ ထိခိုက်အားနာခြင်း၏ အရိပ်တွေ မိုးကျနေပါသည့် မျက်နှာသည်လည်း ခင်မို့မျက်နှာလေးထက်မှာ အုပ်အုပ်မိုးမိုးကြီး အနီးတကပ် ရှိနေသည်။

“အားလုံး ကပြောင်းကပြန်တွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ ခင်မို့၊ ခင်မို့က တောင်းပန်ရမယ့်သူတဲ့လားကွယ်၊ မဟုတ်တာ ... မဟုတ်တာ”

ဟု အစ်ကိုလေး ညည်းရှာပါ၏။ ခင်မို့အကြည့်
ဖျတ်ခနဲ ဘာထဲသို့ ရောက်သည်။ ဘာသည်လည်း ငိုငေး
၏။ နောက်တော့ ... ကိုကြီး။ ကိုကြီး၏အကြည့်တွေက ခင်
ပခုံးထက်မှာ ခုထိ ဖေးတင်ထားဆဲ ဖြစ်ပါလေသော အစ်ကိုလေး
လက်တွေဆီမှာ တန့်ငြိမ်ကျနေချေသည်တကား။ ခင်မို့ အနေခေ
စွာ အစ်ကိုလေး၏လက်ကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းလေး ခွာလိုက်မိရ
ပြီတည်း။ ခုထိ ကိုကြီး၏အကြည့်တွေက ငြိမ်သက်နေဆဲ
ငြိမ်သက်နေမြဲ။

 အခန်း(၉)

ခင်မို့ မုန့်ဟင်းခါးပွဲပြင်နေရာသို့ ဒေါ်ကြီးယုံ ရောက်
လာကာ ဘူးသီးကြော်ကို ကတ်ကြေးဖြင့်ညှပ်၍ မုန့်ပွဲထဲထည့်ပေး
နေပါ၏။

မုန့်ဟင်းခါးဟင်းရည်ရနံ့ကတော့ မွှေးမြစွာ အငွေ့
တွေ လွင့်တက်နေလျက် မီးဖိုထက်မှာ အိုးဝိုင်းဝိုင်းကြီး၌ ရှိနေပါ၏။

“ခင်မို့လေးက ဟင်းချက်ကောင်းပဲ”

ဟု ဒေါ်ကြီးယုံ ပြုံး၍ပြောစဉ်မှိုက် ဘာ မီးဖိုထဲ
ဝင်လာသည်။ မြနဒီ၏ မီးဖိုဆောင်က အခန်းကျယ်ကြီးပါ။

“မေမေ သင်ပေးထားတာပါ ကြီးယုံ၊ မိန်းကလေးဆိုတာ
မြန်မာတွေနှစ်သက်စားသောက်တတ်တဲ့ ဟင်းတွေ၊ မုန့်တွေ
ကို အတော်လေး တတ်ထားသင့်တယ်တဲ့၊ အထူးသဖြင့်
မုန့်ဟင်းခါးဆိုတာ မတတ်ဘဲကို မနေအပ်ဘူးတဲ့၊ အဲသလို
ပြောတာပါ ကြီးယုံ”

ပြောနေရင်းပင် ခင်မို့ မေမေ့ကို လွမ်းဆွတ်မိသည်

“အေးကွယ် ... ခင်မို့ ဒီမှာနေခဲ့တဲ့ ရက်လေးအတွင်းမှာပဲ ဒေါ်ကြီးယုံဖြင့် သံယောဇဉ်တွယ်ယူရတော့တာပါပဲ။ တစ်ပတ်တောင်မပြည့်သေးတဲ့ ငါးရက်မြောက်ရက်လေးအတွင်းမှာပဲ ခင်မို့ လိမ္မာရေးချားရှိလေသမျှကို ဒေါ်ကြီးယုံ မြင်နေသိနေရတာကိုး။ အင်း ... ဒီမှာ အမြဲနေဖြစ်ရင် သိမ်ကောင်းမှာ၊ မောင်ဘုန်းမြတ်လေးက နောင်တရားနဲ့ ခေါ်သွားမှသင့်မယ်ဆိုလို့သာ ဒေါ်ကြီးယုံ မတားဖြစ်တာတာပါကွယ်။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်တာပါပဲလေ။ ဒေါ်ကြီး ခင် ရောက်လာလို့ မြင်လိုက်ရင် မကောင်းဘူးမဟုတ်လား။ ခုလည်း မောင်မိုက်ပါ ထွက်သွားလို့ဆိုပြီး စန္ဒကုမ္ပဏီ ဒေါ်မိမိခင် အတော်စိတ်လက်ဆိုးနေတာတဲ့။ မိဥနဲ့ မထူးနဲ့ ခမျာမှာလည်း ခင်မို့တို့တူဝရိုးရော မောင်မိုက်ရော မြန်မာ့ရောက်နေတာကို လေသံတောင်မဟာရဲဘူးဆိုပဲ။ ဒီကို ဖုန်းနဲ့ ပဲဖြစ်ဖြစ် လှမ်းရန်တွေ နိုင်တယ်ဆိုပြီးတော့ လုံးဝ နှုတ်ခံစိတ် နှုတ်လုံ ဖြစ်နေကြရတာတဲ့။ မနေ့ကပဲ မောင်ဘုန်းမြတ်လေးကို နန္ဒလေးက ဖုန်းနဲ့ပြောပြသတဲ့။ ဒေါ်ကြီးယုံကို မောင်ဘုန်းမြတ် ပြောပြတယ်လေ”

ဟု ခပ်ညည်းညည်း ပြောရာသည်က ဒေါ်ကြီးယုံထံ မနက်ဖြန် ခင်မို့တို့ နောင်တရားသို့ သွားကြရတော့မှာမို့ ဒေါ်ကြီး ခင်မို့ ရင်ထဲ ကောင်းဟန်မတူ။ လှမ်းဆွတ်ဆွတ်ဖြစ်နေတာ သိသာနေသည့်အဖြစ်။ လောလောဆယ်မှာက ခင်မို့ရော၊ ဘာဘေ ဦးမိုက်တို့ သုံးဦးစလုံး မြန်မာ့ဒီဇိုင်း၏ ဧည့်သည်တွေအတွက် အခန်းကျယ်ကြီးမှာ နေနေရပါ၏။ ဧည့်သည်တွေအတွက်

သည့် အပေါ်ထပ်မှာမို့ ခင်မို့နေရတာ အနေကျရသည်ပါပဲ။ ဘာကလည်း နောက်ဖေးဘက်တန်းလျားမှာ နေချင်သည်ဟု ပြောသည်ပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ ကိုကြီးက လက်မခံ။ ဘာညှိနှင့် ဒေါ်ကြီးထူး တို့လင်မယားသည်လည်း မြန်မာ့ဒီဇိုင်း၏ မီးဖိုဆောင်ကျယ်ကြီးနှင့် တွဲလျက် အခန်းကျယ်ကြီးမှာ နေကြရတာမို့ ..။ အလုပ်သမားဟူ၍ ခွဲခြားဘဲ အိမ်သားများပမာထားသည့် အမှုစရိုက် ဖြစ်နေပါချေ၏။

“ခင်မို့ဖြင့် အပေါ်ထပ်မှာ တခမ်းတနားကြီး နေနေရသလို ဖြစ်နေတာမို့၊ အနေကျပ်နေတာပါပဲ ဒေါ်ကြီးရယ်။ မသွား ခင်ရက်ပိုင်းလေးမှာ နောက်ဖေးက စတီဇိုးလေးကိုရှင်းပြီး နေပါရစေဆိုတာကို ကိုကြီးက လက်ကိုင်မခံတာဆိုတယ်။ ခင်မို့တို့က ဆင်းရဲသားပါ။ အဲသလို မွေ့ရာထူကြီးတွေ ခင်းကျင်းထားတဲ့ အခန်းကျယ်ကြီးမှာ နေနေရတာကိုပဲ ကျောထဲ ယားနေရသလိုပါပဲ။ အိပ်လိုက် မပျော်တတ်ဘူးဖြစ် နေတယ် ဒေါ်ကြီးရယ်”

ဟု ခင်မို့ ရင်ထဲမထားနိုင်တော့ဘဲ ဖွင့်ညည်းတော့ ဒေါ်ကြီးယုံ ပြုံးသည်။ ဆံပင်လေး နှစ်ဖက်ကျစ်ထားတာမို့ ခင်မို့ သည် ပို၍ ကလေးနှင့် တူနေသည်ဟု ဒေါ်ကြီးယုံ မြင်၏။ ချက်မှာနုနုညည်းဖြင့် အရမ်းကို အပြစ်ကင်းစင်သည့် မိန်းကလေး။ လှလည်း လှလိုက်ပါသည်ကလေး။ ဘဝမလှချေသည်ပဲဟုလည်း မပြောရက်နိုင်။ ဆင်းရဲပေမယ့် ခင်မို့ကို အလွန်ချစ်သော ဘကြီး တစ်ယောက်တော့ သားချင်းအားကိုးရာအဖြစ် ရှိနေသည်ပဲလေ။

ပြီးတော့ .. ဘုန်းမြတ်ပြည့်လို ချမ်းသာသည့်သူတစ်ယောက်ကလည်း အစ်ကိုကြီးပမာ စောင့်စောင့်ရှောက်ရှောက် ရှိနေသည့်အဖြစ်။

“ဘုန်းမြတ်လေးက သူ့အဖေလိုပါပဲကွယ်။ အလွန်စိတ်ထား ကောင်းရှာတာ၊ ဒေါ်ကြီးတို့လင်မယားလည်း အိပ်ရာခင်း ကျင်းကောင်းကောင်းနဲ့ပဲ နေခဲ့ရတာ၊ အစ်ကိုကြီး ဦးသိရီဂုဏ် ရှိစဉ်ကတည်းကပါ။ မမလေး ဒေါ်မြတ်မွန်ဦး ချီ တာကလည်း ရုပ်လေးချောသလောက်ကို သဘောထားထား ကလဲ နူးညံ့သိမ်မွေ့သူပါ။ ဒေါ်ကြီးတို့လင်မယားက အစ်ကို ကြီးတို့ဇနီးမောင်နှံ အိမ်ထောင်ကျချိန်မှာ ဒီကိုရောက်လာ ကြရ၊ အလုပ်လုပ်ကြရတာပါ။ မောင်ဘုန်းမြတ်လေး ဆိုတာ က ဒေါ်ကြီးယုံတို့လင်မယားလက်ထဲ ကြီးရသလိုပါကွယ်”

ဟု ပြောနေရင်း ဒေါ်ကြီးယုံ ခပ်ငေးငေး အပြင်သို့

ကြည့်၏။ စိတ်တွေ အတိတ်ဆီသို့ လွင့်နေချေသည်ထင်။ အာရုံ ထဲမှာ အတိတ်ကာလများဆီက ဦးသိရီဂုဏ်နှင့် ဒေါ်မြတ်မွန်ဦးတို့ ၏ ပုံရိပ်များကို မြင်ယောင်နေချေပြီလား မသိ။ မျက်နှာက ငေး ရိရိအကြည့်နှင့် တစ်ချက်နှုန်းချင်သည်။ နောက်မှ သတိဝင်ဟန် ဖြင့် ခင်မို့ကို ကြည့်လာပါ၏။ အားယူ၍ ပြုံးပြရာပါ၏။

“ခုလဲ ဒီရိုင်ဘာ မောင်မြင့် ခွင့်ယူပြီး ရွာပြန်ချိန်ပေါ့ မဆုံဖြစ်ရတာသိရဲ့လား ခင်မို့၊ မောင်မြင့်ကတော့ ဒီရန်ကုန် မှာ အိမ်ထောင်ကျပြီး သူ့မိန်းမနဲ့ သီးသန့်အိမ်ငှားနေတယ် မနက်စောစောလာ ညနေပြန်ပေါ့လေ၊ မောင်ဘုန်းမြတ်လေး ကလဲ ကားကိုယ်တိုင် မောင်းပေးလိုက်တာပါပဲ၊ ညအချိန် ထွက်တာတို့ ဘာတို့ရှိရင်ပေါ့လေ၊ ခု ... မောင်မြင့်က

သူ့ကလေးတွေကို ရွာက သူ့ပိဘာများဖြစ်တဲ့ ကလေးတွေရဲ့ တိုးအေ ဘွားအေတွေဆီ အလည်ခေါ်သွားချင်တယ်ဆိုပြီး ခွင့်ယူသွားတာလေ၊ မောင်မြင့်လည်း သဘောကောင်းပါပဲ”

ဟု ဆက်ပြောပြီးတော့ မုန့်ဟင်းခါးပန်းကန်ပြင် အားရာ ပန်းကန်တွေထဲ ဟင်းရည် ခပ်ထည့်နေပါ၏။ ခင်မို့က ဆံပရာသီးစိပ်လေးတွေ၊ ကြက်သွန်မြိတ်လေးတွေနှင့် နံနံပင် ခပ် စိပ်စိပ်လှီးထားတာလေးတွေကို ပန်းကန်ပြားထဲထည့်နေပါ၏။

အငွေ့ထနေသော မုန့်ဟင်းခါးပန်းကန်ကို ခင်မို့ စားပွဲပေါ် သွားတင်သည်။ အားလုံးစားဖို့ အသင့်ဖြစ်သည်မို့ ဒေါ်ကြီးယုံ ဧည့်ခန်းဘက်ဆီသို့ ထွက်သွားပါ၏။ မကြာလိုက် တဲကြီး ဝင်လာသည်။ စားပွဲမှာ လက်ထောက်၍ မုန့်ဟင်းခါးပန်း ကန်ကိုကြည့်ရာမှ ခင်မို့ကို လှမ်းကြည့်လာပါ၏။

“ခင်မို့ မစားသေးဘူးလား၊ တူတူစားရမှာပေါ့ ခင်မို့၊ ကိုကြီးတို့ရဲ့ မြန်ဒီဦးမှာက ဖေဖေ ရှိစဉ်ကတည်းက ဒီမှာရှိ တဲ့သူတွေအားလုံးဟာ အိမ်သားတွေချည်းပဲမို့ တူတူစားကြ ရမယ်ဆိုပြီး စည်းကမ်းကိုချထားတာ၊ ဒေါ်ကြီးယုံရော၊ ဘာဘညိုရော၊ ကိုကြီးတို့သားအဖနဲ့အတူ စားရတာလေ၊ ခု ... တစ်ပန်းကန်လျော့နေတယ်၊ ထပ်ပြင်ပါ၊ ဘာ ခင်မို့ကို ပြောပါဗျာ၊ အလကားနေရင်း သိမ်ငယ်နေတာကို က မဟုတ်သေးဘူး ဘာဘရဲ့၊ ဒီကလေးမ ခက်နေပြီပဲ”

ဟု ပြောလည်းပြော။ ဘာဘကိုလည်း လှမ်းကြည့်ကာ ဆိုင်တိုင်တည်တည် ပြောသည်။ မနက်တိုင်း ဤကိစ္စကလည်း မပြီးနိုင်။ ဘာဘနှင့် ဦးမိုက်အတွက် မနက်စာကော်ဖီဝိုင်းမှာ ခင်မို့

ပြင်ပေးပေမယ့် ဘယ်တော့မှ ခင်မို့ ဝင်မစား။ အားလုံးစားသောက် ပြီးမှ ခင်မို့ ထိုင်ခုံပုလေးမှာထိုင်၍ ပန်းကန်လေးကိုင်ကာ စား လိုက်သည်ပါပဲ။ မနက်စာ ထမင်းကြော်နှင့် ကော်ဖီ၊ ပေါင်မုန့်ကင် ခေါက်ဆွဲကြော်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်မို့ ဝင်မစား။ ခုလည်း မစား။ အားလုံးနှင့် တန်းတူရည်တူ ဝင်ကိုမစားရဲဘဲဖြစ်နေသည်။ ကိုကြီး ကို တရိတသေကြီးထားနေရသည့် စိတ်ကိုက တန်းတူဝင်မစားရဲ အောင် ဖြစ်နေရသည်လေ။ ကိုကြီးက ဦးညို၊ ဒေါ်ကြီးယုံအပြင် ဘာဘာနှင့် ဦးမိုက်ကိုရော၊ ခင်မို့ကိုရော တူတူစားစေချင်သည်။ ခုကျတော့ ... ခင်မို့တစ်ယောက်ပဲ ခေါင်းမာမှာဖြင့် ပေတေရပ်နေခဲ့ သည်ချည်း။ ဘေးမှလိုက်၍ ပေါင်မုန့်မီးကင်ချပ်လေးပဲဖြစ်ဖြစ် စတော်ဘယ်ရီနှင့် ထောပတ်ခဲလေးထည့်ထားရာပန်းကန်ထဲ လိုက် ၍ဖြည့်ပေးနေရင်းပဲဖြစ်ဖြစ် ဘေးမှာပဲ ရပ်နေတတ်သည်ချည်း။ ခုလည်း ... မနက်စာ ကိုကြီးအတွက် မုန့်ဟင်းခါးချက်ပေးပြီးတာနှင့် မုန့်ပွဲပြင်လိုက်ပေမယ့် ခင်မို့အတွက် ထည့်မပြင်ဘဲ နေလိုက်ရသည် ပါပဲ။ ဒေါ်ကြီးယုံလည်း ခင်မို့ ပေတေပြီး မုန့်မပြင်ဘဲ ချွန်ချွန် နေသမျှ လက်လျှောထားလိုက်ရှာရင်းမှ အချစ်လည်းတိုးနေရပါ သည့်အဖြစ်။

ပေစောင်းစောင်းလေး ငြိမ်နေသည့် ခင်မို့ကို ကိုကြီး စိတ်မရှည်သလိုကြည့်လာရာမှ ကိုယ်တိုင် မုန့်ပွဲတစ်ပွဲသွားပြင်နေ တာမို့ ခင်မို့ လန့်သွားရကာ အားနာတကြီး ဘေးမှာ သွားရပ်ရင်း မှ ...

“ကိုကြီး ခင်မို့ ငရဲကြီးတော့မှာပါပဲ။ ခင်မို့အတွက် ကိုကြီး မုန့်ပွဲပြင်ပေးရမယ့်သူမျိုးမှ မဟုတ်တာ၊ ခင်မို့က

အစေအပါးပါ။ မလုပ်ပါနဲ့ ကိုကြီးရယ်၊ ခင်မို့ ငရဲရတော့ မှာပဲ”

မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ထိန်းမရအောင် ပျက်နေသည့် အသံလေး ပျော့ကျနေရင်းမှ တောင်းပန်နေပါသည့် ခင်မို့ကို နှက်မှောင်ကုတ်၍ ကိုကြီး ကြည့်လာပါပြီ။ ဟင်းရည်ကို ခပ်ထည့် သည်။ ကြက်သွန်နီဥလေးတွေကိုလည်း ဆယ်ထည့်သည်။ မီးဖို ဆောင်ထဲ ဟင်းတွေ ဘာတွေ ဝင်များချက်ဖူးသည်လား မသိ။ တိုကြီး၏ ဟန်ပန်က အသားတကျတော့ ရှိနေသည်။

“အစေအပါးဆိုတာ မပြောပါနဲ့ ခင်မို့၊ ကိုကြီးစိတ်ထဲမှာ အားလုံးဟာ အိမ်သားတွေပဲ၊ သားချင်းတွေပဲ၊ မေမေက အဲသလိုပဲ သဘောထားခဲ့သလို၊ ဖေဖေကလဲ အဲလိုပဲ စိတ် ထားရှိတာ၊ ကိုကြီးကျတော့ ဖေဖေနဲ့ မေမေသားပေမို့ အဲသလိုစိတ်မျိုးပဲ မွေးလို့ရတယ် ခင်မို့၊ ကဲ ... မနက်ဖြန်ပဲ ဒီကသွားကြရတော့မှာ၊ ဘာညိုနဲ့ ဒေါ်ကြီးယုံတို့နဲ့ အတူ စားသောက်တာလေးတော့ လုပ်မှပေါ့ဗျာ၊ ချက်တုန်းက ချက်ပြီး ခွဲခြား ခွဲခြားလုပ်တာ သည်းမခံနိုင်ဘူးနော်၊ ဘာဘာ ... ခင်မို့ကို ခေါ်ထိုင်ခိုင်းလေ”

ဟု လှည့်ပြောပြီး ပန်းကန်ကို မလွှတ်စတမ်းကြီး တိုင်သွားပုံက စားပွဲပေါ်မရောက်မချင်း ခင်မို့လက်ထဲ မပြောင်းပေး နိုင်တော့သည့်ဟန်ဖြစ်နေသည်။ ခင်မို့ စိတ်လက်အိုက်စွာ ဘာဘာကို ကြည့်မိသည်က အားကိုးရာအဖြစ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ... ဘာဘာလည်း ပြီး၍ ခေါင်းညိတ်ပြနေတာမို့ ငြိမ်ရပ်နေလိုက်သည်ပါပဲ။ ဘာဘာဘေး မှာ ခင်မို့အတွက် မုန့်ပွဲကို ကိုကြီး ချပြီးတာနှင့် ခင်မို့ကိုကြည့်လာ

ပါ၏။ ပေတောတေလေး ခုထိ ရပ်နေဆဲ ခင်မို့ကို မျက်မှောင်ကုတ်၍ ထပ်ကြည့်လာပါ၏။ ဘယ်လောက်ပဲ မျက်ခုံးကြီးတွန့်ကွေးကုပ် ထားပေမယ့် ကိုကြီး၏ မျက်ဝန်းတွေက စိတ်လက်ဆိုးနေသည့်ဟန် ကိုမရောက်နိုင်ဘဲ သဘောကောင်းချေသမျှ မျက်ဝန်းတွေက အေးချမ်းနေခဲ့ပါတည်။ ဤသည်ကိုက ကိုကြီး၏ရင်ထဲက စိတ်ရင်းမှန်ကို ဖုံးကွယ်မရအောင် ပေါ်နေစေသည်ပါပဲ။ ခင်မို့ ဒါကြောင့်လည်း ကိုကြီးကို ပို၍ လေးစားကြည့်လိုရပါ၏။ ဒေါ်မိမိခင်၏ တည်တင်းစူးရှသော မျက်ဝန်းအစုံကို ပြေးမြင်သည်။ မေချိုရီ၏ တောက်ပခါးသီးသော အကြည့်စူးစူးကို ပြန်မြင်သည်။ ဪ ... ကွာခြားလွန်းပါသည် မျက်ဝန်းများ ...။

“ဟုတ်ဒါဘဲ ခင်မိ၊ ငါတို့က မာနက်ဖန်ဆိုရင် သွားကြရ ဒေါမှာ၊ ဘာဘနဲ့ ဒေါဂျီးယုံတို့နဲ့ တူတူစားတောက်လိုက် ကြဒါပေါ့”

ဟု ဦးမိုက်ကလည်း လှမ်းပြောလာရာမှ ...

“ဦးမိုက် ဆာနေပြီကွ”

ဟုလည်း စကားကိုဆက်သည်။ ခင်မို့ မစားမချင်း ဘယ်သူမှ စားသောက်ဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်တာမို့ ခင်မို့ စိတ်ကို မနည်းအားမွေး၍ ဘာဘော့မှာ ထိုင်လိုက်ရပါ၏။ ကိုကြီးနှင့် တစ်ပြေးတည်း စားသောက်ရတာကို ရင်ထဲမှာ မတန်မရာကြီး လုပ်နေမိသလို ခံစားရတာမို့ လက်ဖျားလေးတွေပင် တုန်ချင်နေလေ သမျှ ဇွန်းကိုကိုင်တော့ မမြဲချင်ပြန်။ ခင်မို့ ဝင်ထိုင်လိုက်တာမို့ မျက်နှာကြည်သာလာပါသည် ကိုကြီး၏အကြည့်တွေက တုန်ခါနေ သည့် လက်ချောင်းလေးတွေ။ ဪ ... ထိန်းမရအောင် လိုက်၍

ယင်နေသည့် ဇွန်းလေးကိုမြင်တော့ ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လာသည်က အရဏာရိပ်များ အုပ်မိုးနေသည့်အကြည့်။ ရင်ထဲမကောင်းနိုင်လွန်း သည့်အကြည့်။ ကိုင်ထားသည့်ဇွန်းကို ချလိုက်ကာ ခင်မို့မျက်နှာ သားကို အတန်ကြာငေးကြည့်သည်။ ဘာဘသည်လည်း ခင်မို့လက် သားတွေကို ငေးကြည့်နေသည်ပဲ။

“ဒီလောက်တောင်မှ ကိုကြီးကို တလေးတစားကြီးထားပြီး လန့်နေရသလား ခင်မို့ရယ်၊ ကြည့်ပါဦးကွာ ... လက်လေး တွေတောင် တုန်နေပါပေါ့လားနော်၊ ဖြစ်ရလေ ခင်မို့ရယ်၊ ကဲ ... ကဲ ... စိတ်ကို ငြိမ်အောင်ထား၊ ဇွန်းကို မြဲအောင် ထိန်း၊ ခဏလေးအားစိုက်ပြီး စိတ်ကိုထိန်း၊ ကိုကြီးကိုမလန့် နဲ့၊ ဒီလို တူတူစားသောက်ရမယ့် အချိန်ဆိုတာက အမြဲပဲ ရှိနေမှာမို့ ... စိတ်ကို ရအောင်ထိန်းယူပြီး မဖြစ်မနေ အားလုံး တူတူပိုင်းစားကြတဲ့ အလေ့အကျင့်လေးရအောင် လုပ်ယူရလိမ့်မယ် ခင်မို့”

ဟု ပြောလာတော့ ခင်မို့ မျက်ရည်လည်လာသည်။

ထိုအားပြည့်သူ့ကျတော့လည်း အရမ်းကို မမျှော်လင့်ရဲလောက် ကြောက်စရာ ဖြူစင်ပြည့်ဝလွန်းချေသည်ကောဟု ကိုကြီးကို လေးစား ခြင်းမက လေးစားမိရ။ ရိုသေခြင်းမက ရိုသေနေမိရသည်က ခင်မို့ပါ။ ခင်မို့ ဇွန်းလေးကို နိုင်အောင်ထိန်းသည်။ တုန်ခါချင်နေ သည့် လက်လေးတွေကို ငြိမ်အောင်ကြိုးစားထိန်းယူနေရသည်။ ခင်မို့ လက်မငြိမ်မချင်း ကိုကြီးကလည်း စောင့်နေသည်မို့ ကြိုးစား၍ကလည်းမဖြစ်။ ဤလက်ချောင်းလေးတွေ ငြိမ်အောင် ခင်မို့ ကြိုးစားယူမှကိုဖြစ်ချေမည်လေ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ခင်မို့

လက်လေးတွေ ငြိမ်သက်ပြောလာသည်။ ဇွန်းလေးကို ထိန်းနိုင်လေပြီ။ ထိုအခါကျမှ ကိုကြီး၏ မျက်နှာ ကြည်လင်အေးချမ်းစပြုလာပါ၏။ ရင်ထဲသနားနေရလေသမျှ ထိန်းမရအောင် ထိထိခိုက်ခိုက်ကြီး ဝေးကြည့်စောင့်ဆိုင်းနေပါသည့် ကိုကြီးကို ခင်မိ အားပေးသည်လေ။

“ကဲ ... စားကြတာပေါ့၊ ဒေါ်ကြီးယုံ စားလေ၊ ခင်မိအဖေ ငေးနေလိုက်တာဗျာ”

ဟု ပြောချေမှ တငေးငေးကြည့်နေပါသည့် ဒေါ်ကြီး ယုံမှ ခင်မိဆံစလေးကို သပ်ပေးလာရင်း ...

“ဒီမိန်းကလေး အလွန်လိမ္မာတာ ဒေါ်ကြီးယုံ ကြားသိရလေပါကွယ်၊ ခုလဲကြည့် ... လေးစားတတ်လိုက်တာကလေးမ”

ဟု ခပ်ညည်းညည်းပြောရှာသည်။ ခင်မိပါ မနက်စဉ်းလေးမှာ ပါလာတာမို့ အားလုံး ပို၍ မျက်နှာလန်းနေကြသလို ခင်မိကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်လှုပ်ရှားနေမိသည်မှာ အမှန်ပါ။

အရမ်းကိုချမ်းသာသည့် ကိုကြီးသည် ရဲတိုက်ပြီး တစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်ပါလေသော မင်းသားလေးတစ်ပါးနယ် ရှိနေအမိ ...။ ထိုမင်းသားလေးတစ်ပါးနှင့်အတူ စားသောက်ရသည့် အဖြစ်တစ်ခုထဲမှာ ခင်မိ ရှိနေရသည်ဆိုတာကြီးကိုက အလွန်သတိပြု ကိုမှ စိတ်လှုပ်ရှားစရာဖြစ်နေသည်။ မယုံရဲချင်စရာလေးလည်း ဖြစ်နေသည်။

ခင်မိ စားသောက်ရတာ အရသာဝတော့ သိပ်မရဘူးပါးစပ်ပျက်နေတာ ခင်မိဘာသာ သိနေသည်ပါပဲ။ မနေ့ညကတော့

ကဲ ကိုယ်လက်ကိုက်ချင်နေသည်။ ညနေဘက် ရေချိုးလိုက်မိရတာမှ ခင်မိပေါ့လျှော်လိုက်မိတာလည်းပါမည်။ ခုမနက်ကျတော့ ပို၍ ခင်မိလက်ကိုက်ခဲလာနေပါ၏။ ဒါပေမဲ့ ... ဘာဘာ မရိပ်မိအောင် ခင်မိပဲခါးလေးဝင်းနေအောင်လှူးထားလိုက်ကာ ဟန်မပျက် မုန့်ဟင်းခါးချက်ခွဲခြင်းပါ။ ဒေါ်ကြီးယုံက ပြောပြသည်ကိုးလေ။ ကိုကြီးက မုန့်ဟင်းခါးသိပ်ကြိုက်သည်တဲ့။ မနေ့ကပြောပြတာမို့ ...။ ညနေခင်း ခင်မိက ကျွေးသွားဝယ်ခိုင်းကာ မနက်မှာ မုန့်ဟင်းခါးချက်ခြင်းပါ။ တကယ်တမ်း အားလုံးစားမြိန်ကြရပေမယ့် ခင်မိ တစ်ပန်းကန် ခင်မိအောင် မနည်းစားယူရပါသည့်အဖြစ်။ မနက်ဖြန် ... နောင် ခင်မိအားသို့ သွားကြရမှာမို့လည်း ခင်မိကြောင့် ခရီးဖျက်လိုက်ရတာ ဖြစ်နေချင်။ ဆေးလေးဘာလေး သောက်ထားလိုက်လျှင် သက်သာသွားမှာပဲဟု တွေးကာ ဟန်မပျက်နေရပေမယ့် တကယ်တမ်း ကျတော့ လောလောဆယ်မှာ ဆေးလည်းမသောက်ဖြစ်ရသေး။ ခင်မိလက်တွေကလည်း ကိုက်တာ ပိုဆိုးလာနေပါသည့်အဖြစ်။ ဒါပေမဲ့ ... ခင်မိ စားမဝင်နိုင်တာက အားလုံးနှင့် တူတူဝင်စားတာ အသားတကျမဖြစ်သေး၍ဟုပဲ ကိုကြီးကအစ မှတ်ယူထားခဲ့ပါ၏။

“ဟိုမှာ ပန်းလေးဘာလေး စိုက်လို့ရအောင် ကိုညိုနဲ့အတူ ဘာဘာ ပန်းမျိုးအဝယ်ထွက်ချင်ပါတယ် မောင်ဘုန်းမြတ်”

ဟု ဘာဘာ စားနေရင်း ပြောတော့ ကိုကြီး ခေါင်း

ညှိတ်ကာ ...

“ဦးမိုက်နဲ့တူတူ သွားပါလား၊ ဘာညိုလည်း တူတူလိုက် သွားပေါ့၊ အလုပ်ကို ကျန်တော်ပဲ ကိုယ်တိုင်မောင်းသွား

တော့မယ်၊ အင်အားမှာက ဆက်ဆောက်ရမယ့်အိမ်ရာကို
ဒီနေ့ စည်းဝေးလုပ်ဖို့ ချိန်းထားတာတွေရှိတယ်”

ဟု ကိုကြီး ပြောကာ စားသောက်နေတာကို လက်
စသတ်၏။

“စားလို့ကောင်းလိုက်တာ ခင်မို့၊ ဟိုရောက်ရင်လဲ ခုထိ
ချက်ကျွေးရမှာပါပဲ၊ မုန့်ဟင်းခါးကို ကိုကြီး သိပ်ကြိုက်
တာ၊ ခုလဲ ... ဒေါ်ကြီးယုံ ပြောပြလိုက်တယ်နဲ့တူတယ်
ဒေါ်ကြီးယုံ လက်ရာလည်း ကောင်းတာပါပဲ၊ တစ်ယောက်
တစ်မျိုး အရသာကောင်းအောင် ချက်ကြတယ်ဆိုပါတော့”

ဟု ပြောကာ ထရပ်ပါ၏။

“ဒါဆို ဒေါ်ကြီးလည်း မောင်မိုက်တို့နဲ့အတူ ဈေးဝယ်ခါ
လိုက်သွားချင်တယ် မောင်ဘုန်းမြတ်၊ မနက်ဖြန် မောင်ဘုန်း
မြတ်တို့ကလည်း ခရီးထွက်ကြမှာဆိုတော့ မောင်မြင့်
လည်း ပြန်မရောက်သေးဘူးမဟုတ်လား ... သွားရေးလာရေး
ကားမောင်းပေးမယ့်သူရှိတုန်း ဒေါ်ကြီးလည်း အိမ်အတွင်း
တစ်ပတ်စာလောက် ဈေးဝယ်ဖြည့်ထားလိုက်ချင်တယ်”
“လိုက်သွားလေ ဒေါ်ကြီး၊ ခင်မို့ရော လိုက်သွားမလား
အိမ်ကို သော့ပိတ်ခဲ့လို့ရပါတယ်၊ ဝယ်စရာလေးတွေရှိနေ
လိုက်ဝယ်လေ၊ ဈေးဝယ်တစ်ခါမှ မလိုက်ဖြစ်ဖူးသေးဘူး
တူတယ်”

ကိုကြီးကတော့ ပင်ကိုစိတ်ရှည်သော ဟန်အတိုင်း
အားလုံး စိတ်ချမ်းသာအောင်ပြောနေတတ်သည်ပါပဲ။ ခင်မို့ လိုက်
ချင်လျှင်လိုက်၍ရအောင် ပြောပေးခြင်းဆိုတာကိုလည်း ခင်

သိပါ၏။ ဒါပေမဲ့ ... ဖျားနေပြီဆိုတာ ကိုယ်ပဲသိတာမို့ ခင်မို့
ခေါင်းလေးပဲ ခါပြလိုက်ပါ၏။

“နေရဲလား တစ်ယောက်တည်း”

အကဲခတ်သလိုကြည့်ရင်း ကိုကြီး မေးတော့ ခင်မို့
ခေါင်းလေးညိတ်ပြသည်။

“သိပ်ကြာမှာမှ မဟုတ်တာပဲ ကိုကြီးရယ်၊ ခင်မို့ နေရဲပါ
တယ်၊ ပြီးတော့ ... ဒီအိမ်ကြီးက လုံခြုံနေတာပဲဥစ္စာ၊
ခင်မို့ ဘာကြောက်စရာရှိလို့လဲ၊ နေ့လယ်စာ ခင်မို့ ချက်
ပြုတ်ထားလိုက်ပါမယ်”

ဟု တရိုတသေလေးပြောတော့ ကိုကြီး စိတ်မောပုံ
မြင့် ...

“တရိုတသေပြောတာကလည်း အမြဲလိုပါပဲ ဘာဘရယ်၊
သူ့ရှေ့မှာ ကျွန်တော် ရှိနေရတာကြီးက ကျောင်းအုပ်ကြီး
တစ်ယောက် တပည့်ရှေ့ မားမားကြီးရပ်နေသလိုပါပဲ”

ဟု လွှက်ပိုက်ဖြေနေပါသည့် ခင်မို့ဟန်လေးကို
ကြည့်ရင်း ညည်းတွားပြောကာ ခေါင်းခါ၍လည်းကြည့်။ မြီးလည်း
မြီးရှာပါ၏။

မကြာလိုက်။ ကိုကြီးလည်း ကားမောင်း၍ အလုပ်
သို့သွားပြီ။ ဒေါ်ကြီးယုံလည်း ခြင်းတောင်းနှစ်လုံးကိုင်၍ ဦးမိုက်
ကားပေါ်တက်ပြီ။ ဘာဘနှင့် ဘာဘညိုတို့လည်း ဦးမိုက်မောင်းသည့်
တိုင်းလက်ကားကြီးပေါ် ပါသွားကြပြီ။ ဟိုင်းလက်ကားတံခါးလေး
ခေါက်တပ်ကားပေမို့ ရှေ့မှာပဲ အားလုံး တစ်စုတဝေးကြီး စီးဖြစ်
ကြသည်ပါပဲ။ ကားနှစ်စီးရှေ့နောက်ဆင့်၍ ထွက်သွားတော့

ခင်မို့ ခြံဝင်းတံခါးကို သော့ခတ်ပိတ်ကာ နေ့လယ်စာအတွက်
ဟင်းအိုးပြင်သည်။ ချက်ရေးပြုတ်ရေး စိတ်ရောက်နေတာမို့
မသောက်ဖြစ်ပြန်။ ကိုယ်လက်တွေ့ အရမ်းကိုကိုက်ခဲလာမိနေ
ဖြင့် နောက်ဆုံးဟင်းအိုးဖြစ်သော ဟင်းချိုအိုးကို မီးပိတ်ပြီးလို့
ချိန်မှာပါ။ လျှပ်စစ်မီးဖိုလေးပေါ်မှာ ဟင်းချိုအိုးကိုတော့ မီးပိတ်
လိုက်ရပေမယ့် ဆက်တည်ထားလိုက်သည်။ အပူရှိန်ကျန်နေချိန်
ဟင်းရည်အိုးက ပွက်နေဆဲ။

ထိုစဉ်ခိုက် ခြံတံခါးဆီမှ ကားဟွန်းသံ ပေါ်လာတာ
ထွက်ကြည့်တော့ ကားအဖြူရောင်တစ်စီး။ အစ်ကိုလေး၏
ဆိုတာကို ခင်မို့ မှတ်မိသည်မို့ တံခါးသွားဖွင့်ပေးလိုက်ရသည်။

ခြံတွင်းသို့ အစ်ကိုလေးကား မောင်းဝင်သွားခဲ့
ခင်မို့ ခြံတံခါးကို ပြန်ပိတ်ကာ နောက်မှ ခြေလှမ်းမှန်မှန်
လျှောက်လာခဲ့ပါ၏။ ခင်မို့ အိမ်ထဲရောက်တော့ အစ်ကိုလေး
ဖြင့် ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်နေပြီ။ မှန်ပြတင်းတံခါးတွေ အားလုံး
ထားကာ လေအေးစက် ဖွင့်ထားတာမို့ ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီး
အေးအေးမြမြ။

အစ်ကိုလေး ရုပ်အင်္ကျီ၏ လည်ပင်းကြယ်သံ
ဖြုတ်လိုက်ကာ ဟိုဟိုသည်သည်ကြည့်သည်။

“မနက်ဖြန် ခင်မို့တို့ ကိုကြီးနဲ့အတူ သွားကြမယ်ဆို
ကိုကြီး မနေ့က ဖုန်းနဲ့ပြောပြတယ် ခင်မို့၊ ဘာဘာကို
ခင်မို့ကိုရော ဦးမိုက်ကိုရော အစ်ကိုလေး လာနှုတ်ဆ
တာ၊ ဒါက အမှတ်တရ ပေးချင်တာလေးတွေပါ။ ခင်
မငြင်းပါနဲ့ ခင်မို့ရယ်၊ အစ်ကိုလေး စိတ်ထဲမကောင်းထူး

လိုပါ။ အထူးသဖြင့် စိတ်ထားပြည့်ဝပြီး အေးချမ်းတဲ့
ဘာဟာ အလုပ်မှာလည်း အရမ်းကို စေတနာထားပြီး
လုပ်ကိုင်ခဲ့တဲ့သူမို့ အစ်ကိုလေး စိတ်ထဲမှာ ဘာကြီး
အရင်းလိုပဲ ခံစားရတာပါ။ လုပ်ကိုင်ခဲ့တာကလည်း ဆယ်
လေးနှစ်ရှိနေပြီလေ။ ဘာ စန္ဒကူးမှာ လာလုပ်ခါစတုန်း
က အစ်ကိုလေး ငယ်ငယ်ပဲ ရှိသေးတာပဲ။ ဘာရှေ့မှာ
ကြီးလာရသလိုပါကွယ်”

ခွဲလာသော စက္ကူလက်ကိုင်အိတ်တွေ အားလုံး
ပေါ့ပေါ့တင်တင် မျက်နှာမကောင်းပဲ အစ်ကိုလေး ပြောကာ
အတွင်းဘက်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ လူသံဆိုတဲနေသည့် အဖြစ်ကို
သတိထားမိပုံဖြင့် ခင်မို့ကို ကြည့်လာပါ၏။

ခင်မို့ ရပ်နေရရင်းမှ လေအေးစက်အရှိန်ဖြင့် လူက
အိမ်ထဲထဲကြီး တိုးတက်လာနေရပေမယ့် လက်ကလေးပိုက်၍
အိမ်ပျက်အောင် ထိန်းရပ်နေရဆဲပါ။

“ဘာ မရှိဘူးလား ခင်မို့”

အစ်ကိုလေး မေးလာတော့ ခင်မို့ ခေါင်းလေးညိတ်
ကြာ ...

“ပန်းမျိုးတွေ သွားဝယ်နေပါတယ် အစ်ကိုလေး၊ ဘာဘလို
လည်း ပါသွားပါတယ်၊ ဒေါ်ကြီးယုံနဲ့ ဦးမိုက်တို့လည်း
ဈေးဝယ်ဆိုပြီး တစ်ကားတည်း ပါသွားကြတာပါ။ ခင်မို့
က နေ့လယ်စာအတွက် ချက်ပြုတ်ရင်း အိမ်မှာကျန်နေခဲ့
တာပါ အစ်ကိုလေး၊ လက်ဆောင်တွေ အလကားဝယ်လာ
တယ် အစ်ကိုလေးရယ်၊ ဘာလည်း ယူရမှာ ဝန်လေးနေ

မှာပါ။ စိတ်ကောင်းမှာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ အစ်ကိုလေး
 လုပ် ဘာကလည်း အစ်ကိုလေးအပေါ်မှာရော မေမေ
 တို့ အပေါ်မှာရော၊ အို ... ဒေါ်ကြီးထူးနဲ့ မိခင်တို့အပေါ်
 ပါ သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့တာပါ။ ခုလည်း ဒီမှာရှိနေရတာ
 မေမေကြီးတို့ အစ်ကိုလေးတို့ အကြောင်း သတိ
 ပြောပြောနေတတ်တာပါ။ ဒေါ်ကြီးထူးနဲ့ မိခင်တို့က
 သားချင်းတွေလို ဘာမှာ ဖြစ်နေရတာပါရှင်။ ခင်မို့
 လာလို့ အဲသလိုတွေ ဖြစ်ကုန်ရတာမို့ ခင်မို့စိတ်
 အပြစ်ရှိနေသလိုကြီး ခံစားရပါတယ် အစ်ကိုလေးရဲ့
 ခင်မို့ မျက်ရည်ဝဲရင်း ပြောတော့ အစ်ကို

လက်မခံနိုင်သလို ခေါင်းယမ်းကာ ...

“သူများအလွန် ကိုယ့်အလွန်၊ သူများအပြစ် ကိုယ့်အပြစ်
 လုပ်ရတယ်လို့ ခင်မို့ရယ်၊ ဒါတွေအားလုံး ဖြစ်
 အမိကတရားခံက မေချိုရီပဲ။ သူ နိုင်ထက်စီးနင်းလို့
 ဒါတွေ ဖြစ်ကုန်ရတာ”

ဟဲ့ မခံချီ မခံသာ ပြောရှာသည်။

“ဘာ ဒီမှာရှိနေတာလည်း မေမေ မသိဘူး
 ဦးမိုက်ပါ ရောပြီးပါသွားလို့ မေမေက ဘာကို အထင်
 လွဲနေတာ၊ ဦးမိုက်ကို စည်းရုံးပြီးခေါ်သွားတယ်လို့
 ထင်နေတယ်လေ၊ ခက်တာက မေချိုရီရဲ့မိဘတွေက
 သမီးကို အလွန်အလိုလိုက်ကြတာ၊ ခုလည်း မေမေဆီ
 လာကြရင်း ခင်မို့တို့ ထွက်သွားတာပဲ စောသွားလို့တဲ့
 မေချိုရီရဲ့မေမေ အန်တီကျော့ကလည်း ချမ်းသာတယ်

ပြီး သူ့သမီးအတိုင်းပဲ အလွန်ငွေဂုဏ်တက်တာ၊ သူနဲ့
 ခင်မို့တို့ ဆုံရင်ပဲ သူက လုပ်ချင်တာ လုပ်နိုင်တော့မှာကျ
 လို့၊ ပါးရိုက် နားရိုက်လုပ်ရင် အစ်ကိုလေးက ခံမယ်မှတ်
 လို့ကွာ၊ အလွန်စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းတဲ့ မိသားစုတွေပဲ
 ခင်မို့၊ ချမ်းသာအားကိုးနဲ့ အထက်ဆီးနိုင်နေကြတာ”

တကယ့်ကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်ကြီး ညည်းတွား
 နေခြင်းပါလားဟု ခင်မို့ နားလည်၏။

လေအေးခက်ကြောင့် ခင်မို့ ပို၍ချမ်းစိမ့်စိမ့် ဖြစ်လာ
 နေရပြီ။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုလေးကို ကော်ဖီတစ်ခွက်လောက်တော့
 ဖျော်တိုက်သင့်သည် မဟုတ်ပါလား။

ခင်မို့ မီးဖိုဆောင်ထဲသို့ဝင်ခဲ့ကာ ကော်ဖီတစ်ခွက်
 ဖျော်သည်။ လင်ပန်းလေးမှာ ကော်ဖီခွက်လေးတင်၍ လက်သုတ်
 ပဝါခေါက်လေးပါ လင်ပန်းထောင့်နေရာလေးမှာ သေသေသပ်
 သပ်ထည့်ကာ အစ်ကိုလေးရှေ့မှာချသည်။ ကော်ဖီခွက်လေးကို
 အစ်ကိုလေးရှေ့မှာ သေသေသပ်သပ်လေး အသံမမြည်အောင်
 လင်ပန်းထက်မှ ယူချပေးတော့ အစ်ကိုလေး ခင်မို့ကို ကြည့်လာ
 ပါ၏။ ဘာလို့ ကော်ဖီတွေ ဖျော်နေရတာလဲဟု ပြောမလား။ နှစ်
 နှစ်လိုလိုပဲ ယူသောက်ပါ၏။

“တကယ်က ဘာရော ခင်မို့ရော အစ်ကိုလေးတို့ရဲ့ စန
 ကူးမှာပဲ နေကြရမယ့်ကိစ္စ၊ ခုတော့ ... ကိုကြီးဆီမှာပဲ
 အမြဲနေဖြစ်တော့မှာနော်၊ အိမ်မှာလည်း မေမေ ခုမှ
 ဥယျာဉ်မျိုးကောင်းတစ်ယောက်ရဖို့ ခေါင်းနောက်အောင်
 ရှာနေရပြီ၊ ဦးမိုက် ရှိရင်ဖြင့် ဥယျာဉ်မျိုးအလုပ်ပါ ရော

ခိုင်းလို့ ရတယ်လို့ မေမေညည်းနေတာ၊ ဦးမိုက်ရှိနေရင် လည်း လစ်မှာပဲ၊ သေချာတယ်”

ဟု ခေါင်းခါ၍ ညည်းသည်။ ခင်မို့ အနေရကျစ် သည်ပါပဲ။ ခင်မို့ ပယောဂ မကင်းသလိုကြီး ခံစားနေရတာက အဆိုးဆုံး ဖြစ်နေသည်။ ခင်မို့သာ ရောက်မလာလျှင် ဘာဘလည်း ခင်မို့ကြောင့် စန္ဒကူးရိပ်မှ ထွက်ခဲ့ရတာမျိုးတွေ ဖြစ်လာမှာမဟုတ်။ ဘာဘ လုပ်ခဲ့သည့် ဆယ့်လေးနှစ်တာ ကာလအတွင်းမှာ ခုတစ် ကြိမ်ပဲ ပြဿနာလည်း ဖြစ်ခဲ့ရ။ ဘာဘလည်း ထွက်ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။ အဓိက အကြောင်းခံကလည်း ခင်မို့ပဲ ဖြစ်နေသည် လေ။

အစ်ကိုလေး၏ ခပ်အေးအေး ထိုင်နေပုံကြောင့် ဘာဘတို့ ပြန်ရောက်သည်အထိ စောင့်ချေလိမ့်မည်ဟု ခင်မို့ နား လည်လာရပါ၏။ ဒါပေမဲ့ ခက်သည်က ခင်မို့ ဤလေအေးခတ် ခန်းကုန်းကြီးထဲမှာ စိမ့်စိမ့်ပါအောင် ထိုင်နေရတာက ဆိုးနေသည်။ အစ်ကိုလေးကို ထားရစ်ခဲ့အပြီး အပေါ်ထပ် တက်လို့နေဖို့ဆိုတာ ကလည်း မဟုတ်ပြန်။ မေချိုရီနှင့် မေမေကြီးတို့၏ တစ်ဖက်သတ် ဆက်ဆံခဲ့လေသမျှကို အစ်ကိုလေး အရမ်းအားနာနေတာ ခင်မို့ သိသည်ပေါ့။ အစ်ကိုလေးကို ချန်ထားရစ်ခဲ့ပြီး အပေါ်ထပ် သွား တက်လို့နေလျှင် အစ်ကိုလေးအပေါ် မဆက်ဆံချင်၍ ရှောင်နေ သည်ဟုလည်း ထင်သွားနိုင်သည်။ ပြီးတော့ အစ်ကိုလေးက တိကန်တက လက်ဆောင်ကအစ သတိတရအဖြစ် ယူလာတာ အားလုံးကိုလည်း တခုတ်တရ နှုတ်ဆက်ချင်ရှာ၍ လာခဲ့သည် မဟုတ်ပါလားလေ။

ခင်မို့ လက်ကလေးပိုက်လိုက်ကာ ငြိမ်ငြိမ်သက် သက်လေးထိုင်ရင်း အစ်ကိုလေး ကော်ဖီသောက်အပြီးကို စောင့် နေလိုက်ရပါ၏။

သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ဒေါ်ကြီးယုံရော ဦးမိုက်ရော ဘာဘနှင့် ဘာဘညိုတို့နှင့်အတူ ပြန်ရောက်လာကြချေမည်ဟု ဆွေးဖြစ်၏။

ခက်သည်က ခင်မို့ခေါင်းတွေ အရမ်းကိုက်နေသည်။ ဆိုယ်က ချမ်းလွန်းလှာနေပြီ။ မူးရိပ်ရိပ်လေး ဖြစ်လာနေသည်။ ခင်မို့ဆန္ဒအတိုင်းသာဆိုလျှင် ဤဆိုဖာရှည်ကြီးထက်မှာပဲ လုံ့ချ အိပ်နေလိုက်ချင်သည်ပါပဲ။ ဟင့်အင်း ...။ မဟုတ်သေး။ ခင်မို့ ချမ်းနေသည်လေ။ စောင်လေးကိုခြုံ၍ ကွေးအိပ်လိုက်ချင်သည်။ အစ်ကိုလေး ကော်ဖီခွက်ကို ချသည်။ ခင်မို့ကိုကြည့်လာရာမှ ...

“ဟင့် ... ခင်မို့ နေမကောင်းဘူးလား၊ မျက်လုံးတွေလည်း နီနေတယ်၊ မျက်နှာလေးလည်း နီလို့ပါလား။”

ခုမှ သတိထားမိလာရပုံဖြင့် စိုးရိမ်သလို မေးလာ တာ့ ခင်မို့ မငြင်းနိုင်တော့ပြီ။ ခေါင်းလေးသာ ညိတ်ပြလိုက်ရ ပါ၏။ အစ်ကိုလေး မျက်နှာမကောင်း။ စိတ်ထဲ မကောင်းနိုင်ချေ သမျှ ကျွတ်ခနဲ စုတ်သပ်ကာ ခေါင်းယမ်းလိုက်ပါ၏။

“ပြောရောပေါ့ ခင်မို့ရယ်၊ ဒါဆို သွားလဲ့နေလိုက်လေ။ ခင်မို့ ချမ်းနေတယ် ထင်ပါရဲ့၊ ကိုယ်လေး တုန်လာပါလား။”

ဟုတ်သည်။ ခင်မို့ လေအေးစက် လည်နေသည့် အခန်းအထဲမှာ ငြိမ်သက်ထိုင်နေရတာ ကြာလာပြီမို့ အချမ်းဓာတ် ထု တစ်ကိုယ်လုံး မျိုချလိုက်သလို ဖြစ်လာရလျက် တုန်စပြုလာ

နေရပါပြီတည်း။ ထိန်း၍ကိုမရ။ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်စပြုလာ
နေရပါသည်အဖြစ်။

“အဲဒါ ပြောတာပေါ့ ခင်မို့ရာ၊ ဘာလို့ပေးတော့ပြီး ကိုယ်
ခံနေရတာလဲ။ အစ်ကိုလေးကို ကော်ဖီတွေ ဘာတွေတောင်
ပျော်တိုက်နေရတယ်လို့ကွာ၊ ပြီးတော့ ဒီအေးနေတဲ့အခန်း
ကြီးထဲမှာ နေနေရတယ်လို့၊ နေစမ်းပါဦး၊ ဆေးရောသောက်
ဖြစ်သေးရဲ့လား၊ ဟော ... ခေါင်းခါပြုပြီ၊ ထင်တယ်
ထင်တယ်၊ ဆေးလည်း သောက်ဖြစ်မယ် မထင်ဘူးလို့
ကဲ ... သွား၊ ဆေးလည်းသောက်၊ အိပ်လည်းအိပ်၊ အစ်ကို
လေး ဒီဧည့်ခန်းမှာပဲ ဘာဘာတို့ ပြန်အလာကို စောင့်နေလို့
တော့မယ်”

ဟု အတင်းသွားခိုင်းနေတော့ ခင်မို့ မတတ်သာသည့်
အဆုံး ထရပ်လိုက်ရပါ၏။ အစ်ကိုလေးကို တစ်ယောက်တည်း
ထားခဲ့ရမှာကိုတော့ အားနာသည်မှာ အမှန်ပါ။ ဒါပေမဲ့ လောလော
ဆယ်မှာက ခင်မို့ မဟန်နိုင်တော့။ လှိုနေရုံမျှ သက်သက်ထံ
မဟုတ်။ စောင်သုံးလေးထပ်မျှလောက်ကို ထပ်ခြံအိပ်လိုက်ချင်
ပြီ။ ချမ်းလွန်းလှသည်လေ။ ဆေးမသောက်ဘဲ နေမိခဲ့တာကိုလည်း
ခုမှ ခင်မို့ နောင်တရသည်။ ဤပုံအတိုင်းဆိုလျှင်ဖြင့် မနက်ဖြန်
နောင်တရားသို့ ကိုကြီးနှင့်အတူ ခင်မို့တို့ တူတူသွားကြမည့်ထံ
ပျက်များ ပျက်သွားရချေတော့မည်လား မသိ။

ခင်မို့ အားယူ၍ အားနာပြီးလေးဖြင့် ...
“ခင်မို့ ခဏလေးပဲ လှဲနေလိုက်မှာပါ အစ်ကိုလေးရယ်
ဧည့်ခန်းထဲမှာ ချန်ထားခဲ့သလို ဖြစ်နေပြီ အစ်ကိုလေးရယ်”

ဟု အားနာမဆုံးပုံလေးဖြင့် ပြောမိရရင်းမှ ရှေ့သို့
ထမ်းသည်။ ယိုင်ခနဲ ခင်မို့ ဖြစ်၏။ ခေါင်းတွေ မူးလာလိုက်သည်
ကာဟု သိနေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ခိုက်ခိုက်တုန်စ ပြုလာပြီ။
အစ်ကိုလေး ကမန်းကတန်း ထရပ်ကာ ခင်မို့ကို လှမ်း၍ထိန်း
ညီကံချေသည်မို့သာ လဲပြိုကျမသွားရခြင်းပါ။

“ဟာ ... အရမ်းဖျားနေတာကိုး၊ ဒီကောင်မလေးကွာ၊ ပေ
တေတေနဲ့ အတော်ထုံပေပေနိုင်တဲ့ ကလေးမ”

ဟု ညည်းကာ ဘေးမှထိန်းရင်း ...
“အစ်ကိုလေး ဘေးကတွဲပေးမယ်၊ ခင်မို့အခန်းကို လိုက်
ပို့ပေးမယ် ခင်မို့”

“ရတယ် အစ်ကိုလေး၊ ခင်မို့ သွားလို့ရပါတယ်၊ ပြီးတော့
ခင်မို့အခန်းက အပေါ်ထပ်မှာ၊ ကိုကြီး အဲဒီမှာနေဖို့ စီစဉ်
ထားပေးတာပါ၊ ခင်မို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း တက်သွားပါ့မယ်”

မူးရိပ်ရိပ်ဖြင့် ခင်မို့ ပြောပေမယ့် ခင်မို့မှာ အားအင်
ကျန်တော့သလောက် ဖြစ်လာနေတာကို သိလာရနေသည်ပါပဲ။
အစ်ကိုလေးကလည်း သိနေသည့်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းခါ၍ ...

“ဘာရတာလဲ ခင်မို့၊ မဖြစ်ပါဘူး၊ အစ်ကိုလေးပို့ပေးမှ
ဖြစ်မှာ၊ လဲပြိုကျရင် မသက်သာဘူး ခင်မို့၊ လှေကားကြီး
က နှစ်ဆစ်ချိုးကွေ့ အမြင့်ကြီးရယ်”

ဟု စိတ်လက်ပူရင်း ခင်မို့ ကိုယ်လေးကို မြောက်
နေပွေ့လိုက်ကာ အပေါ်ထပ်သို့ ခေါ်လာပါ၏။ ခင်မို့ ပြသည့်
အခန်းသို့ အစ်ကိုလေး ဝင်သည်။ ခုတင်ထက်မှာ ခင်မို့ကို ချပေး
ကာ စောင်ခြံနေသည့် ခင်မို့ကို နောက်ထပ် ခေါက်ထားသော

စောင်တွေဖြန့်၍ ဖြန့်၍ အစ်ကိုလေး ထပ်ခြံပေးပါ၏။ ခင်မို မဟာန်နိုင်။ ခိုက်ခိုက်တုန် ချမ်းလာနေပြီ။ ညည်းသံသဲ့သဲ့သည် ထိန်းနေသည့်ကြားထဲမှ မပွင့်တပွင့် ကျလာနေသည်အထိ အချမ်း ဓာတ်က အုပ်စီးနေသည့်အဖြစ်။

“နေ ... နေ ... အစ်ကိုလေး ကော်ဖီပူပူ သွားဖျော်လိုက် မယ်၊ မီးဖိုခန်းထဲမှာ ရှာဖွေကြည့်ပြီး ဖျော်ယူလာမယ်”

ဟု အစ်ကိုလေး စိတ်လက်ပူရင်း ပြောနေစဉ်ခိုက် မှာ ခင်မို အရမ်းချမ်းတုန်နေတာမို့ မသွားရက်နိုင်ဘဲ ဘေးမှာလာ ထိုင်လိုက်သည်က အစ်ကိုလေးပါ။ နောက်ဆုံးတော့ အစ်ကိုလေး ခပ်တွေတွေ စဉ်းစားနေရာမှ ခင်မိုကိုယ်လေးကို ထွေးပွေ့ထား လိုက်ပါပြီ။ တုန်ယင်နေသည့် ခင်မိုကိုယ်လေးကို ထိန်းပွေ့ထား ရင်းမှ ...

“သတိထားလေ ခင်မို”

ဟု စိတ်ပူရင်း တဖွဖွ ပြောနေသည်က အစ်ကိုလေး ပါ။ ခင်မိုကိုယ်လေး ခပ်ကွေးကွေးရှိကာ စောင်ကို တင်းနေအောင် ဆုပ်ခဲထားနေရာမှ ခိုက်ခိုက်တုန် ချမ်းနေဆဲ။

ကိုယ်လက်တွေကလည်း ကိုက်ခဲနေသည်။ အစ်ကို လေး၏လက်တွေ ခင်မိုကို ထွေးခနဲ ပွေ့လိုက်ကာ တုန်နေသည့် ခင်မိုကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲ ပိုက်ထားရင်းမှာ စောင်တွေဆွဲဆွဲ ခြံပေးနေတာ ခင်မို သိနေသည်။ ခင်မို မျက်နှာလေးက အစ်ကို လေး၏ရင်ဘတ်ထက်မှာ ဖေးဖေးတင်တင်။ အစ်ကိုလေး၏လက် တွေက ခင်မိုကိုယ်လေးကို ထွေးထွေးပိုက်ပိုက်။ အစ်ကိုလေး၏ ခေါင်းက ခင်မိုမျက်နှာဘက်ကို ငိုက်ကျနေသည်။

“ခင်မို”

အစ်ကိုလေး၏ ခပ်တိုးတိုးခေါ်သံက စိတ်လှုပ်ရှား ခြင်းဘက်ကို ယိမ်းနေသည့်အဖြစ်။ ခင်မို အလန့်တကြားလေး ခုန်းလိုက်ချိန်မှာ အစ်ကိုလေး၏လက်တွေက ပို၍တင်းခဲစွာ ခင်မို ထို့ ထွေးပိုက်လာပါ၏။

“ငါ ... မင်းကို ချစ်နေပါလား ခင်မို”

ဟု တိမ်းမှူးလိုက်ခါနေသံဖြင့် အစ်ကိုလေး ခပ်ညည်း ညည်း ပြောလာရာမှ မလွတ်စတမ်းကြီး တင်းခဲနေအောင် ထွေး ပိုက်လာပါသည့် အစ်ကိုလေး၏ လက်တွေဆီမှ ခင်မို ရုန်းကန် နေရပါပြီတည်း။

မရ ...။ အစ်ကိုလေး၏နှုတ်မှ ...

“ချစ်တယ် ခင်မို ... မင်းကို ငါ လက်ထပ်မယ်”

ဟု ပြောနေသံက ဆက်တိုက်ကြီး ခင်မိုထံ ထိတ် ထန်တုန်လှုပ်ဖွယ် ကြားနေစေသည့်အဖြစ်။ အစ်ကိုလေး ထိုသို့ ခင်မိုအပေါ် ချစ်စိတ်ဝင်လာချေမည်ဟုလည်း ခင်မို မထင်ထားမိ။ သိလိုက်ချိန်က အရမ်းကို နောက်ကျနေပြီ။ အစ်ကိုလေး၏ အနမ်းတွေက ခင်မိုပါးပြင်ပေါ် ရုန်းဖယ်နေသည့်ကြားမှ ဆက် ဆိုက်ကြီး တရွိုက်ရွိုက် ဖေးကျလာကြကာ ...။

ခင်မိုသည်လည်း မျက်ရည်ကျ တုန်လှုပ်နေရင်း ...။

မမျှော်လင့်ရဲစွာသော ဘဝသို့ သက်ရောက်ရချေ သည်တည့် ...။

အခန်း(၁၀)

ပြုပြင်၍ မရချေတော့ပြီကောဟု နောင်တဖြင့် သတိုးနန္ဒ၏ အကြည့်တွေက မှိုင်းညှို့ကြေကွဲနေကြသည့်နယ်။ ခေယယ နိုင်သော အကြည့်တွေဖြင့်လည်း တောင်းပန်လိုစောတွေဖြင့် ခင်မို့ကို ကြည့်နေပါပြီ။

ခင်မို့ မျက်ရည်ကျနေသည်။ ပြိုကျဖြိုကျနေသည်။ သူ့ကိုကြည့်သည့် အကြည့်သည် စူးစူးရှရှ နိုင်၏။ ခါးခါးသီးသီး နိုင်၏။ မမျှော်လင့်ရဲစွာ မထင်မှတ်နိုင်လွန်းစွာ ခုခံနိုင်ခွင့်မရစွာ အသိမ်းပိုက်ခံလိုက်ရပါသည် အပျိုစင်တစ်ယောက်၏ ခံပြင်းနာကြည်းရိပ်သည် အတိအလင်း သူ့ထံကျရောက်သည့်နယ်။ အထင်သေး ရွံရှာခြင်းအတိပြီးသော မျက်ဝန်းအကြည့်များ၏ အောက်မှာ သူသည် နောင်တဖြင့် စုံးစုံးမြုပ်နေရသည်သို့ရှိ၏။

“အစ်ကိုလေး ဒီလို ဖြစ်သွားမယ်လို့ မရည်ရွယ်ခဲ့တာကို ယုံပါကွယ်၊ ခင်မို့ကို အစ်ကိုလေး ချစ်နေမိပါလားဆိုတာ သိလိုက်ရချိန်ဟာလည်း ဒီအချိန်လေးမှာပါ။ ခင်မို့တို့ သွားလိုက်ကြပြီ ဆိုကတည်းက အစ်ကိုလေး ရင်ထဲမှာ ဟာနေတယ်၊ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေခဲ့တယ်၊ ခင်မို့

ကို မြင်မြင်ခြင်း အေးချမ်းလိုက်တာဆိုပြီး အစ်ကိုလေး ငေးကြည့်မိခဲ့စဉ်ကတည်းက အစ်ကိုလေးရဲ့ နှလုံးသားထဲ မှာ ခင်မို့ ရှိနေပါလားဆိုတာ အစ်ကိုလေး ကိုယ်တိုင်မသိ နိုင်ခဲ့တာကိုက အစ်ကိုလေးရဲ့ ညံ့ဖျင်းလွန်းမှုပါ ခင်မို့၊ ခု ခင်မို့တို့ သွားကြတော့မယ်ဆိုတာ သိတော့ အစ်ကိုလေး ဒီကို အရူးအမူး ထိခိုက်နေတဲ့စိတ်နဲ့ ရောက်ခဲ့တာအမှန် ပါ။ ဘာဘာကိုချစ်တဲ့ သံယောဇဉ်တစ်ခုရယ်ကြောင့်လို့ အစ်ကိုလေး ထင်နေမိခဲ့တာကိုက အစ်ကိုလေးရဲ့နှလုံးသား ကို အစ်ကိုလေး ပြန်မမြင်တတ်ခဲ့လွန်းတဲ့ ညံ့ဖျင်းမှုကြီး တစ်ခုပါ ခင်မို့ရယ်”

သူ ခေယယ တောင်းပန်နေမိရဆဲ။ ခင်မို့ သူ့ကို ကြည့်။ ကပိုကရိုလေး ရှိနေဆဲ ခင်မို့ကို သူကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာချီ။ တကယ့်ကို ပူးပူးနုနု သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ မိန်းကလေးကိုမှ သူ ဇွတ်တိုးသိမ်းပိုက်မိရာ ရောက်ခဲ့ချေပြီတကား။ ဘယ်လိုမှ ခြေကျအောင် သူ တောင်းပန်၍လည်း ရနိုင်တော့မှာမဟုတ်။

“ဒါပေမဲ့ ခင်မို့ရယ် ... အားလုံး ပြီးသွားပါပြီ ခင်မို့၊ အစ်ကိုလေးရဲ့ အမှားကြီးကို အစ်ကိုလေး တာဝန်ယူရဲရ မှာပဲ ဖြစ်တယ်၊ ခင်မို့ကို အစ်ကိုလေး လက်ထပ်မယ် ခင်မို့၊ ဒါ ... နှစ်ယောက်စလုံးမှာ ဒီနည်းပဲ ရှိတော့တယ်”

သူ ယတိပြတ် ပြောချစဉ်ခိုက် ခင်မို့ကြည့်တွေက ဆောက်ပစ္စုးရှလွန်းစွာ သူ့ထံကျရောက်လာပါ၏။ ပြေနေသည့် ခင်မို့ကို ခင်မို့ ထုံးနှောင်လိုက်သည်ကိုက အားမာန်ပါလွန်း သည်။

“ကျွန်မပြောချင်တဲ့စကားက ရှင် ဒီအခန်းထဲက အမြန်ဆုံး ထွက်သွားဖို့ပါပဲ ကိုသတိုးနန္ဒ၊ ကျွန်မ အထင်ကြီးလေးစားခဲ့တဲ့ အစ်ကိုလေးဆိုတာ ကျန်ခဲ့ပြီ၊ လူယုတ်မာတစ်ယောက်ဟာ ကျွန်မရှေ့မှာ ရပ်နေရင်းနဲ့ သူကျူးလွန်မိခဲ့တဲ့ ပြစ်မှုကြီးအတွက် ကယောင်ကတမ်းနဲ့ သရဲဘောကြောင်နေတဲ့ သူတစ်ယောက်အဖြစ် ရှိနေတာကို ကျွန်မ ကြာရှည်သည်းပြီး ကြည့်မနေပါရစေနဲ့၊ ရှင်သာ သတ္တိရှိရင် ကျွန်မကိုချစ်တယ်ဆိုရင် မိသားဖသားပိပိ တောင်းရမ်းယူရမှာပဲ၊ ဘယ်ဖြစ်မလဲလေ၊ ရှင်အမေက သဘောမျှမှာမှ မဟုတ်တာ၊ ဒီတော့ ... ရှင် ဒီနေ့ ကျွန်မဆီကို ရောက်လာရင် အခါမှာ ရှင်ရဲ့ယုတ်မာမှုတွေကို သရဲဘောကြောင်ကြောင် ကျွန်မကို အပိုင်သိမ်းလိုက်တဲ့ သူတစ်ယောက်အဖြစ် တည်ပြုလိုက်တာပဲ မဟုတ်လား။ ရှင် ကျွန်မကို ဘယ်အထိမှ လက်ထပ်လို့ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး သတိုးနန္ဒ၊ ရှင်အမေကလည်း သဘောမတူမှာ သေချာနေတာမို့ အဲဒီချစ်အင်္ဂါရိပ်ကြီးထဲက ရှင် တကယ်တမ်း တိုးထွက်ရုန်းဖယ်လာဖို့မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို ကျွန်မ အတိအကျ သိထားသလို ကျွန်မကိုယ်တိုင်ကလည်း ကျွန်မကို ရှင့်အဆုံးအဖြတ်အားလုံးမှာ မငြင်းဆန်သာပဲ ခေါင်းညိတ်ပြီး လက်ထပ်လို့လိုက်ရမှာမျိုးကို လက်မခံနိုင်ဘူးဆိုတာ ရှင် သိထားပါ။ ရှင် အမြန်ဆုံး ထွက်သွားပါ၊ ရှင်သယ်လာတဲ့ပစ္စည်းတွေကိုလည်း စားပွဲပေါ်က တစ်ခုမကျန် ပြန်ယူသွားပါ သွားပါ ... သွားပါ”

ခင်မို ငိုယိုရင်း အရူးမလေးလို အော်လည်းအော်နေတာမို့ သူ ဆက်၍မနေရက်။ မုန်းတီးနာကြည်းသည့် အကြည့်တွေသည် စူးရှပြင်းထန်လွန်းနေတာကိုလည်း သူ မြင်နေရသည်။ သူ ခူးထော့ကလိုက်ကာ ခင်မိုရှေ့မှာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလိုက်ရင်းမှ ...

“အစ်ကိုလေး မင်းကို ရအောင် လက်ထပ်ယူရလိမ့်မယ် ခင်မို၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အစ်ကိုလေးဟာ မင်းကို သိပ်ချစ်နေတဲ့သူ တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်နေလို့ပါပဲ၊ အစ်ကိုလေးကို ထုလိုက် ရိုက်လိုက်စမ်းပါ ခင်မို၊ သတ်ချင်လည်း သတ်ပစ်လိုက်စမ်းပါ၊ ဒီလိုတော့ အစ်ကိုလေးကို မုန်းမသွားပါနဲ့ ခင်မိုရယ်”

ယူကျူးမရစ်တံဖြင့် သူ မျက်ရည်တွေကျလာရင်း ခေါင်းထိုးခံတော့ ခင်မို နောက်ဆုတ်သည်။

“ရှင်ထွက်မသွားရင် ရှင်ကိုတော့ ကျွန်မ မသတ်ဘူး၊ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မပဲ သတ်သေပစ်လိုက်မယ် ကိုသတိုးနန္ဒ၊ လူရမ်းကားကြီးရဲ့”

ဟု ခင်မို ရင်ကွဲသံဖြင့် ကြိုးအော်တော့ သူ ထရပ်လိုက်ရပါပြီ။ ရင်ထဲမှာ နောင်တတွေက မွန်းကျပ်နေလောက်အောင် နောက်လှုံနေကြချေသည်ကော။ ခြေလှမ်းလေးလေးဖြင့် သူ အပြင်သို့ထွက်လာချိန်ထိ ခင်မို ငိုနေသည်။ မာကျောသော အကြည့်ဖြင့်လည်း သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေလေသမျှကို သူ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်မှာ ရင်တနင့်နင့်ဖြင့် ဆုံလိုက် မြင်လိုက်ရသည်ပါပဲ။

“ဘာတို့ ပြန်မရောက်ခင်မှာ ရှင် အမြန်ဆုံး ဒီကထွက်သွားပါ ကိုသတိုးနန္ဒ၊ ဒီအဖြစ်ကို ဘာဘဲမြင်ရင် ရင်ဆိုပြီး

အသက်ပါသွားနိုင်တယ် သိရဲ့လား၊ ကျွန်မ ဆုံးရှုံးလို့ရတဲ့ ဒီအဖြစ်ဆိုးကြီးထဲမှာ ဘာဘာကို ထပ်ပြီးအဆုံးရှုံးခံပါရစေနဲ့၊ ဘာဘာမြင်ရင် ရင်ထုမနာဖြစ်ပြီး ယုံတောင်မရက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာဘာက ရှင့်ကို လူကောင်းတစ်ယောက်လို့ ယုံကြည်ထားတာ၊ ကျွန်မကလည်း ဘာဘာ အသေအရှင်ကြီး လူကောင်းတစ်ယောက်ပါလို့ ပြောပြထားတဲ့ အပေါ်မှာ၊ ရှင့်သိက္ခာအပေါ်မှာ အထင်ကြီးမိခဲ့တယ်လား၊ ဒီဆင်းရဲသူမကို ရှင် ... ဘာလို့ ... ဘာလို့ ရက်စက်တာလဲ၊ ဟင် ... ရှင့်ကိုမချစ်တဲ့ ကျွန်မကို ဘာလို့ ဘာလို့ ပါ ဖျက်ပစ်ရတာလဲ၊ ထွက်သွားစမ်းပါ၊ ကျွန်မ ရှက်လွန်းလို့ သေရတော့မယ်၊ ကျွန်မ ရူးမတတ် ခံစားနေရတာပဲ ရှင်၊ ကျွန်မ ရူးမတတ် ခံစားနေရတယ်ရှင်”

ဟု ကြီး၍အော်လိုက်ပါသည့် ခင်မို့ကို မကြည့်ရဘဲ တော့တာမို့ ခြေလှမ်းကျဲကြီးနှင့် တောက်လျှောက် သူ့ထွက်ခဲ့ရပြီ။ ဝယ်လာသည့် လက်ဆောင်ပစ္စည်းအိတ်တွေကိုတော့ မသွေတော့။ အိမ်သို့ သူ တောက်လျှောက် ကားကိုအံခဲမောင်းနေစဉ် ချိန်မှာလည်း ခင်မို့၏ မျက်ရည်တွေ ဖြိုင်ပြိုကျနေသည့် မျက်လေးကိုပဲ မြင်နေမိရမည်။ ခါးသီးသောအမုန်းနှင့် အထင်အမြင်များဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည့် အကြည့်စူးစူးတွေကိုလည်း ဖုတ်ရှုမရနိုင်စွမ်း။ အိမ်ရောက်တာနှင့် ကားကို ဝေါခနဲထိန်းမိသက လိုအပ်သည်ထက် ပို၍ကျယ်လောင်နေလျက် ခပ်တူမြန် လျှောက်နှင်းတက်လာပါသည့် ပေါ်တီကိုအောက်မှ လှေထစ်များဆီမှာ မြည်ထင်ကျန်ခဲ့ပါသည့် ဖိနပ်သံသည်ပင် သူ့

လာဆောင်နေသည့်နှယ် ရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်လောင်မြိုက်နေသည်။

ဧည့်ခန်းမှာ မေမေ ထိုင်နေပါ၏။ စာအုပ်တစ်အုပ် စိတ်နေရာမှ မျက်နှာပျက်ပျက်ကြီးဖြင့် လျှောက်လာနေပါသည့် သူ့ကို ထူးဆန်းသလို ကြည့်နေသည်။

“ဟော ... သား ဟိုတယ်က ပြန်လာတာလား၊ မြန်လှချေလား သား၊ ဒီမှာလည်း စောစောလေးကပဲ ကိုဘရီနဲ့ ကျောမေတို့ ပြန်သွားကြတာ၊ အင်း ... ထိုင်ပါဦး သားရယ်၊ မေမေလည်း ပြောမှဖြစ်တော့မှာမို့ ပြောပြရလိမ့်မယ် သား၊ မေချိုရီ ဆိုတာ သားကို မြတ်နိုးနေတာ သားလည်းအသိ၊ မေမေလည်းအသိ၊ သူ့မိဘများကလည်း သိနေကြတာပါ၊ ဆံပင်တွေ ညှပ်ပစ်တာ ခံလိုက်ရတာမို့ မေချိုရီအတော်လေး ခင်မို့အပေါ်မှာ စိတ်ဆိုးပေမယ့်၊ ခု ခင်မို့တို့မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ ကလေးစိတ် မဟုတ်လား၊ စိတ်ထဲပြေသွားရှာတာပါပဲ၊ ကိုဘရီတို့ကလည်း မေချိုရီရဲ့သားအပေါ်မှာ ရှိချေတဲ့ မေတ္တာကို သိနေတာမို့ သမီးလေး စိတ်ချရအောင် ဆိုပြီး စကားလာ အစပျိုးကြတာမို့ မေမေကပဲ သားနဲ့ မေချိုရီလေးကို ဒီအပတ်အတွင်းမှာ စကားလာမြန်းဖို့ပါဆိုပြီး ပြောလိုက်ရတာပေါ့၊ ကြည့်ရတာ မေချိုရီလေးခမျာ မိဘကို အင်း ... သူ့အမေ ကျော့ကျော့ကို ဖွင့်ပြောရှာပုံ ရပါတယ်၊ သားနဲ့ စေ့စပ်ဖို့ဆိုတာလေ”

ဟု ပြောလာတော့ သူ စိတ်တွေနောက်ကျ ရှုပ်ထွေးသည်။ ဘာတွေလာဖြစ်ကုန်ကြချေပြီလဲဟု နားပင်မလည်ချင်

တော့။ တိုက်ဆိုင်လှချေသည်ကောဟုလည်း ရင်ထဲမှာ ခံစားခြင်း
၏။ လေးခန့် စိတ်တွေထဲ မောကျပန်းဟိုက်သွားရရင်းမှ မေမေ
ကို သူ ပြောရမည့်တွေ ပြောချလိုက်ဖို့ သူ ကိုယ်ကိုမတ်၍ ထိုင်
လိုက်စဉ်မှာပင် ...

“မိန်းကလေးရှင်ပဲကွယ်၊ စကားကို ပျိုးရုံလေး ပျိုးရှာရတာ
ကိုက အလွန်စွန့်စားရတာမျိုးပါ။ မေမေ အဲသလို စာစာ
စိတ်နဲ့ စေ့စပ်ကမ်းလှမ်းမယ် ဆိုတာကို ပြောလိုက်တော့
ခမျာများ ဝမ်းသာသွားကြရှာတယ်။ အဲဒါ လာမယ့်ရက်
ဒီအပတ်ထဲမှာပဲ သားနဲ့ မေချိုရီကို စန္ဒကူးဟိုတယ်မှာ
စေ့စပ်ပွဲလုပ်မယ်၊ တစ်လကြာရင် လက်ထပ်ပွဲ ကျင်းပမယ်
လို့ စကားအတည် ဖြစ်ကြပြီပြီ။ မေချိုရီလေးခမျာ ဆံထဲ
ကွက်တိကွက်ကျား တိုစိစိ ဖြစ်တာတွေကို အလှပြင်ဆင်
မှာ သေချာပြန်ညှိခိုင်း။ အတိုလေးနဲ့ တစ်မျိုးဆန်းနေထဲ
ဆံပင်ပုံလေး ဖြစ်နေပြီ သား၊ အင်း ... သားကို ကြိမ်းထား
မောင်းလားနဲ့ မေချိုရီ ဒီညွှန်ခန်းမှာ ပြောသွားတုန်းကတော့
မေမေလည်း စိတ်နည်းနည်း ညစ်သွားတာအမှန်ပဲ။ ဒါပေမယ့်
သူက ကလေးစိတ်နဲ့ အနိုင်ပိုင်း ပြောတာမျိုးဆိုတာ
နောက်တော့လည်း မေမေ နားလည်မိပါတယ်။ ချစ်သော
လွန်းတဲ့ ကလေးပေကိုး၊ မိဘတွေ အလိုလိုက်ထားလေသော
ကို ဖူးဖူးမှတ်အောင် ခံစားနေရတာ မဟုတ်လား၊ မိန်းက
လည်းကောင်းတယ်၊ ပညာလည်းတတ်တယ်၊ ရုပ်လေးလေး
လည်း ချောတယ်။ မေချိုရီကို လာကမ်းလှမ်းကြတာတွေ
ရှိနေတာမှ မနည်းပေဘူးလေ၊ ဒါပေမဲ့ ကလေးက သားနဲ့

သားကိုပဲ။ သတိုးနန္ဒ တစ်ယောက်တည်းကိုသာ ချစ်ရှာတာ
ကိုး”

ဟု မေမေ ပြုံး၍ ဆက်တိုက်ပြောလာတော့ သူ
ခိုင်းခါမိရပါပြီ။ မဖြစ် ...။ မေမေ့ကို အသိမပေး၍မဖြစ်။
အသိပေးစကားသည်လည်း မေမေထံမှ အပြုံးတွေကို ခြောက်
ကြေကျကုန်အောင် ချက်ချင်းဒုက္ခပေးချေတော့မည် ဆိုတာကို
လည်း သိနေသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေ တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်နေချိန်
မေမေအကြည့်တွေက သူ ခေါင်းယမ်းလိုက်ခြင်း အပေါ်
မိမ့်သည့် အရိပ်တွေဖြင့် ပြည့်နှက်နေလျက် အပြုံးသည်
ကျောခြင်းဘက်ဆီသို့ ကူးပြောင်းစ ပြုလာနေတာကိုလည်း
သူ ခြင်နေရပြီ။ ဒါ သူ ခေါင်းယမ်းလိုက်ရုံမျှပဲ ရှိသေးသည်။ သူ
ပြောလာမည့် စကားကို မေမေ ကြားသွားလျှင်ဖြင့် ‘ပုံပုံလဲ
ချေမည်လား မသိ။ ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်လာချေမည်
လည်း မသိ။ သေချာတာကတော့ သူ ထိုသို့ပြောလာချေ
မည်ဟုတော့ မေမေ လုံးဝထင်မှတ်ထားချေမှာ မဟုတ်။ ဒါ
တော့ သေချာလွန်းမက သေချာနေသည်။

“သား ခင်မို့ကို လက်ထပ်ရလိမ့်မယ် မေမေ၊ လက်မထပ်
လို့လည်း မဖြစ်ဘူး၊ သားမှာ တာဝန်ရှိနေတယ် မေမေ၊
အားလုံး ခြေလွန်လက်လွန်တွေ ဖြစ်ကုန်ကြပြီတဲ့နောက်
မှာ သားဟာ တာဝန်အရှိဆုံးလူ ဖြစ်နေပါတယ်၊ သူ့ကို
သား ချစ်နေတယ်ဆိုတာကိုလည်း သားကိုယ်တိုင် မကြာ
မတင်ခင်ကလေးကမှ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သိလာခဲ့ရတာ
ပါ မေမေ”

ဟု သူ ယတ်ပြတ် ပြောချလိုက်စဉ်ခိုက် မေမေကိုယ်ကြီး ဆိုဖာထက်သို့ လန်ခနဲ ကျ၏။

“အံ့မယ်လေးလေ” ... အစေခံမတစ်ယောက်နဲ့မှတဲလားဟင် ... ငါ့အိမ်က အစေခံမကိုမှ ငါ့သားက ... မိမိခင်ရဲ့ သားက လက်ထပ်မလိုတဲ့လား၊ စန္ဒကူးဟိုတယ်ကြီးရဲ့ အရှင်သခင်၊ ဒီစန္ဒကူးရိပ်ငြိမ်ရဲ့အရှင်သခင်၊ မိမိခင်ဆိုတဲ့ မာနခပ်ထည်ထည်နဲ့နေတဲ့ မိန်းမရဲ့သားက ခင်မိုဆိုတဲ့ အစေခံမကို လက်ထပ်မလိုတဲ့လား၊ သူ့အမေက စက်ချင်သမ၊ သူ့ဘကြီးက ငါ့ခြံထဲမှာ မြေကြီးတွေ ထိုးဆွန့်ကော်နေရတဲ့ ဥယျာဉ်မျိုး၊ သူ့ကိုယ်တိုင်က အစေခံမ အဲဒါကို ငါက ရွှေပဝါနဲ့ပတ်လို့ နင်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့လက် အပေါ်မှာ ထွေးဆုပ်ပြီး လှုပ်အလယ်မှာ လက်ထပ်ပေးရမတဲ့ လား၊ လုပ်ရက်လိုက်တာကော သတိုးနန္ဒရဲ့၊ ဟင် ... မင်း လုပ်ရက်လိုက်ပါသကော၊ အဲဒီဟာမ ... အို ... သူတို့တူဝင် စည်းစိမ်ပုံကို အပိုင်ကိုင်ကြပေသကား၊ ငါ သေပစ်လိုက်ရတာကမှ ကံကောင်းနေဦးမယ် သတိုးနန္ဒရဲ့၊ ငါ အရှက်တထွကြီးကို ဖြစ်ရပါပေါ့လား၊ ဟင် ... ဟင် ... မေချိုရဲ့လို့ ဆွေကြီးမျိုးကြီး ကြွယ်ပိုးကြွယ်ဝ ရုပ်ချော ရုပ်လှလေးနီ ကျတော့ မင်းက ငြင်းတယ်၊ အဲဒါကို ငါက လိုက်လော့ပေးပြီး ကျေးကျွန်အစေခံနဲ့ ပေးစားရမတဲ့လား၊ ငါ့အရှင်ကွဲရပါပေါ့လား သတိုးနန္ဒရဲ့။”

မေမေအသံတွေ အက်ကျနေသည်။ မေမေမျက်နှာမှာ သွေးရောင်မကျန်လောက်အောင် ဖြူဆုတ်ဆုတ် ဖြစ်နေပြီ။

တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်နေကာ အရှက်တကွဲအနာတကြီး ဖြစ်နေသည့်နှယ် မေမေ ငိုနေသည်။ မဆန့်ရင်ကန် ခံစားနေရသည့် နှယ် ငိုနေသည်။

ငိုနေရင်း ငိုနေရင်းဖြင့် မေမေ သူ့ကိုကြည့်လာကာ အဲခဲ၍ ... “ငါ့ကို ... သတ်၊ ငါ့ကိုသတ်ပြီးမှ အဲဒီကောင်မကို မင်း ယူ ... ယူလိုက်ပါ သတိုးနန္ဒရဲ့၊ ငါ့မျက်နှာ ပြရဲစရာကို မကျန်အောင် မင်း တစ်ချီတည်းနဲ့ ငါ့ကို ... ငါ့ကို ... ရက်စက်ပြလိုက်တာလား၊ ငါ ... ငါ ... ယုံတောင်မယုံနိုင်ဘူး၊ ငါ့သား ဒီလောက် အသိတရားကင်းမဲ့မယ်လို့ မယုံနိုင်ဘူး။”

ပြောနေရင်း ပြောနေရင်း မေမေကိုယ်ကြီး လန်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ ...။ လည်သည် စောင်းခနဲ ငိုက်ပြိုကျ ငြိမ်သက်သွားတာမို့ သူ အထိတ်တလန့်ကြီးဖြစ်ရ။ မေမေကို ပြေးပွေ့ခေါ်ရနှင့် အားလုံးသည် ရှုပ်ထွေးကုန်ရပါပြီ။ မေမေ သတ်လစ်နေသည်။ နှာခေါင်းဆီမှ သွေးစတစ်ချို့ စီးယိုကျလာတာကို သူ တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ မြင်နေရပါပြီတည်း။ သူ့လက်တွေက မေမေသွေးတွေကို သုတ်ပေးနေမိသည်။ ဘုရားရေ ...။ မေမေ ... မေမေ အတော်ကြီးကို ဆိုးဝါးပြင်းထန်လွန်းသော တုန်လှုပ်နာကျင်မှုတွေ၊ ကြေကွဲအသံကရည်မှုတွေ၊ ယူကျုံးမရနိုင်လွန်းမှုတွေကို မာနတွေဖြင့် မြှင့်တင်ယူရင်းမှ အနှိုင်းဆမဲ့အောင် ပြင်းပြင်းထန်ထန်ကြီး ခံစားလိုက်ရချေပြီတကား။

“ဒေါ်ကြီးထူး ... မိဥ ... လာကြပါဦး။”

နောက်ဖေးဆောင်ဘက်ကို သူ ခေါင်းလှည့်ရင်း အလန့်တကြား အသံနက်ကြီးဖြင့် သူ ဆက်တိုက်ခေါ်သည်။ မေမေ့ကိုယ်ကို သူပွေ့ပိုက်ထားရင်းမှ ...

“မေမေ ... မေမေ”

သူ တောက်လျှောက် ခေါ်နေမိရင်းမှ မျက်ရည်ပေါက် တွေကျလာရပါသည့်အဖြစ်။ သူသည် မေမေ့ကို အရက်စက်ဆုံး သော ခံစားမှုတွေကို ခံစားစေဖို့ အပ်နှင်းခဲ့သူတစ်ယောက်ဖြစ် ကာ ...။ မေမေ့အသက်ကို ခြွေသည့်သူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ် ချေတော့သည်တကား။

မေမေ့တစ်ကိုယ်လုံး ပျော့ဖပ်ဖပ်ကြီး ဖြစ်နေပါ၏။ ကလေးတစ်ယောက်လို မေမေ့ကို သူ ဖက်၍ငိုနေစဉ် လက်ထဲမှာ ဟင်းနုနွယ်ရွက်နှင့် စုကာညွန့်လေးတွေ ထည့်ထားရာ ဆန်ခါ တောင်းလေးကိုင်းရင်း ဘုမသိဘမသိ ခြံနောက်စိုက်ခင်းဆီမှ ပြေးလာကြဟန်တူသည့် ဒေါ်ကြီးထူးနှင့် ငရုတ်သီးစိမ်းတောင် လေးတွေပါသော ဆန်ခါတောင်းလေးဖြင့် ရောက်လာကာ မိဥ ကလည်းအလန့်တကြားလေး ကြည့်တိကြောင်းတောင်လေး ဖြစ်နေ ကာ ငိုမဲ့မဲ့ဖြင့် ရှိနေပါပြီတည်း။

သူ အလောတကြီး မေမေ့ကိုပွေ့၍ ကားနောက် ခန်းတွင်းသို့ ဝင်ကာ ဒေါ်ကြီးထူးကို ပွေ့ငင်ထားစေပါ၏။ သူ ကမန်းကတန်း ကားမောင်းထွက်ခဲ့ရသည်က ဆေးရုံဆီသို့ပါ။

“ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ အစ်ကိုလေးရယ် ... ဟင်”

ဟု ငိုသံကြီးဖြင့် မယုံကြည်နိုင်သလို မေမေ့ကိုလည်း ပွေ့ထားရင်း တကြည့်ကြည့်ဖြင့် မျက်ရည်ကျရင်း မေးလာပါသည့် ဒေါ်ကြီးထူးကို သူ ခေါင်းခါပြလိုက်ရပါ၏။

သူ့ရင်ထဲမှ သောကကို သူသာသို့ပါသည်။ မေမေ့အတွက် ဆောက်တည်ရာမရအောင် သူ ကြံကွဲနောင်တ ဖြစ်နေရတာလည်း ကြေမြေနေသည့် သူ့နှလုံး သားကသာ အသိဆုံး။

ခင်ဖို့အပေါ် သစ္စာမတိုင်နိုင်တော့ပြီကောဟု တဖြည့် ခြည့်ကြွေ တဖဲ့ဖဲ့ခြွေ ကြွေနေရပါသည် နှလုံးသားဖြင့် သိနေရသည် ထလည်း သူတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိရပါချေသည်ကောလေ။ အမေ့ကိုချစ်သည့်ဇော။ အမေ့ကို အဆုံးရှုံးမခံနိုင် သည့်ဇော။

မေမေ့အသက်ကို ဖဲ့ခြွေလွင့်သွားစေမည့် အရာကို မလုပ်ရက်နိုင်စွမ်းသည့် ဇောတို့သည် သူ့ရင်ကိုမွှေ၍ နေရာယူ ချိန်မှာ ...။

သစ္စာမဲ့သူ လူယုတ်မာတစ်ယောက်အဖြစ် ခင်ဖို့ အကြည့်တွေ၊ ခံစားချက်တွေ ပုံအောဖြစ်တည်စေမည့် အနာဂတ် ကာလတစ်ခုကိုလည်း သူ ကြိုတင်မြင်နေရရင်းမှ မျက်ရည်သည် ခြံကြွသက်ရချေသည်တည်း။

သူ့ချစ်ခြင်းနှင့် သူ့အနာဂတ်သည် လှပရန် စကြောင်း အလျဉ်းမရှိချေတော့သည်တကား။

ငိုကြွေးနေပါချေတော့ ... ငါ့နှလုံးသား။

ငိုကြွေးနေပါချေတော့ ...။

အခန်း(၁၁) သို့

“ဟာ ... ဒီလောက်ကြီး အဖျားကြီးနေတာ ဘာကြောင့် ဆရာဝန်မခေါ်တာလဲ ဘာဘရယ်၊ ဒေါ်ကြီးယုံကလည်း ပေါ့လိုက်တာ၊ ဘာဘကတော့ အားနာလို့ ဆရာဝန်ကိစ္စ မခေါ်ဖို့ ပြောတာပေါ့၊ ဒေါ်ကြီးယုံက အိမ်ရှင်ပဲခွာ၊ ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်းဆက်ပြောရောပေါ့၊ ခု ကြည့်ပါဦး၊ နေ့လယ်ထိ ဒီအဖျားရှိန်ကြီးနဲ့ လူးလဲနေအောင် ခံနေရတာ လူနာ ဘယ်လောက်ထိမလဲ”

“မဟုတ်ဘူး၊ မိန်းကလေးကိုက အတင်းတားနေတာ၊ ဒေါ်ကြီးယုံတို့ ပြန်ရောက်လာတော့ မျက်နှာကြီးနီရဲနေပြီ၊ အဲဒါ သူ ဖျားနေရင် အိပ်ပျော်သွားမှာစိုးလို့တဲ့၊ ခြံတံခါးကို မြင်နေရတဲ့ သစ်ရိပ်အောက်မှာ ခုံတန်းလေးပေါ်လှဲရင်း စောင့်နေတာလေ၊ ကားရပ်တော့ ခြံတံခါး လာဖွင့်ပေးတယ်၊ မျက်နှာလည်း မလန်းဘူး၊ အင်္ကျီထူကြီးနဲ့ ဖြစ်နေတာ မြင်မြင်ချင်း အားလုံး သိလိုက်တာပါပဲ ဒီမိန်းကလေးဖျားနေပြီဆိုတာ၊ ကိုရွှေဘော်ကလည်း ဆေးခန်းခေါ်မယ်ပြော

တာပဲ၊ ခင်မိုက မလိုပါဘူး၊ ဆေးသောက်ထားပါပြီနဲ့ ငြင်းနေတာလေ၊ မောင်မိုက်ကလည်း ကားနဲ့ဆေးပို့ပေးမယ် ချည်း ပြောနေတာပါ၊ ကိုညိုနဲ့ ဒေါ်ကြီးယုံလည်း တိုက်တွန်း တာပဲ၊ ဘယ်လိုမှကို မရဘူး၊ သက်သာသွားမှာပါ၊ အိပ် ချင်နေပြီဆိုပြီး ပြောနေတာနဲ့ အိပ်ပါစေဆိုပြီး ထားလိုက် ရတာ၊ ဒေါ်ကြီး ကော်ဖီပူပူနဲ့ ဆေးလည်း တိုက်ထားပါ သေးတယ်၊ အဖျားရှိန်တက်လာတာကို မြင်နေတော့ ကြာ လာတော့ လန့်လာတာနဲ့ မောင်ဘုန်းမြတ်လေးဆီကို ဖုန်းဆက်ပြောပြရတာပါ”

ဒေါ်ကြီးယုံ ခမျာမှာလည်း မျက်နှာလေးငယ်လျက် ဆောင့်စေ့အောင် ပြောပြ ရှင်းပြရှာသည်။ သူ မျက်နှာမကောင်း။ ခုတင်ဘေးမှာ ကုလားထိုင်ဆွဲထိုင်ပြီး ခင်မိုကိုကြည့်သည်။ မျက် နှာလေး ရဲအမ်းနေသည်။ ငိုထားတာလည်း သိသာသည်။ ဖျားသည့် ဒဏ် မခံနိုင်လွန်း၍ ငိုရှာသည်ပဲဟု ရင်ထဲ သူ မကောင်း။

“အဲဒါ ဒေါ်ကြီးတို့ မရောက်ခင်မှာ ပူလို့ဆိုပြီး ရေချိုးသေး သတဲ့လေ၊ ဖျားနေမှန်း မသိချေရောလား မသိပေါင်ကွယ်၊ ဒီကလေးဟာ ဘေးလူကို အလွန်အားနာတာလည်း အမှန်၊ ဖျားနေတာ ခုလည်း ဖုံးဖိမရတော့တာမို့ ဘေးလူသိရတာ ဖြစ်မှာ”

ဒေါ်ကြီးယုံ ခပ်ညည်းညည်း ပြောနေတော့လည်း သူ စိတ်ထဲမကောင်းနိုင်။ တစ်ချက် တစ်ချက် ညည်းသံလေးထိန်း ခရနိုင်တော့သည့်နှယ် ရုန်းပွင့်ကျလာတာကိုလည်း သူ မြင်နေရ သည်။

ခင်မို့ ဖျားနေသည်ဟု ဒေါ်ကြီးယုံ သူ့ထံ ဖုန်းဆက် ခဲ့စဉ်ကတည်းက သူ စိတ်ပူနေခဲ့သည်ပါပဲ။ ချစ်ချင်း သူ အင်အားအိမ်ရာဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းခွင်မှ ကမန်းကတန်း ပြန်ခဲ့သည်ပါပဲ။ အစည်းအဝေး လုပ်ပြီးတာနှင့် သူ အလုပ်ခွင်နေရာ သို့ရောက်၍ မကြာခင်မှာပဲ ဒေါ်ကြီးယုံထံမှ ဖုန်းဝင်လာခြင်းပေါ့။ ကားမောင်းနေရင်းမှလည်း သူ ရတနာဆေးခန်းမှ ဒေါက်တာ မြိုင်မြိုင်မော်ထံ ဆယ်လူလာဖုန်းလေးဖြင့် လှမ်းဆက်ခေါ်ထားခဲ့ပါ၏။ မကြာခင် လာပုံပါမည်ဟု မြိုင်မြိုင်မော်ထံမှ ကတိစကားကိုရသည်။ ဆေးခန်းမှ လူနာကို အရင်ပြီးပြတ်အောင်ထားကြည့်မှဖြစ်မည်တဲ့လေ။

မြိုင်က သူ့အတန်းဖော် သူငယ်ချင်း။ အိမ်နားဘယ်သူဖျားဖျား။ မြိုင်ဆေးထိုးအပ်နှင့် ဆုံကြရ၊ နေပြန်ကောင်သွားကြသည်ချည်းပါ။ ဆယ်တန်းအထိ အတူနေခဲ့ကြပါသည့် သူငယ်ချင်း။ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးကြတော့မှ သူက စတုရတက္ကသိုလ် တက်ဖြစ်သည်။ မြိုင်မြိုင်မော်က ဆေးတက္ကသိုလ်တက်သည်။ လူရင်းတွေပေမို့ မြန်ဒီဦးအတွက်ကတော့ မြိုင်သည် အမနာတမ်းခေါ်၍ ဆေးကုပေးစမ်းကွာဟု အပူပေး၍ရသော သူငယ်ချင်းပါတည့်။ ဖေဖေကိုကျတော့ မြိုင်က သမားတော်ကြီး ဦးအောင်သော်နှင့်ကုသဖို့ အပ်နှံခဲ့သည်။ ဒါကလည်း ဖေဖေရောဂါအခြေအနေကို သိနေ၍ပါ။ ဖေဖေရောဂါက ... ကင်ဆာ။

“လောလောဆယ် ရေခဲဝတ်လေး ကပ်ပေးနေတာက အကောင်းပါတယ်၊ ခင်မို့ နည်းနည်းနေသာမှာပေါ့”

ဟု ဒေါ်ကြီးယုံ ရေခဲဝတ်လေးတွေ နဖူးပြင်ပေါ် တပ်ကပ်ပေးနေတာကို ကြည့်ကာ ပြောနေရင်းမှ နာရီကိုင်ကြည့်မိ၏။ ခုထိ မြိုင်မြိုင်မော် ရောက်မလာသေး။ ဖျားနေသည့်ကြားထဲက ရေချိုးရပါမို့လားဟု သူ ခင်မို့ကို ဆူချင်သည်။ ဒေါ်ကြီးယုံ ပြောပြထားသည်လေ။ ခင်မို့ ရေချိုးသည်တဲ့။ ဤသည်ကိုက မဟုတ်သေး။ ဤကလေးမ အဖျားကို ရေချိုးပြီး ပျောက်အောင် တုပစ်လိုက်နိုင်မည်ဟုများ ထင်နေသည်လားမသိ။ ကိုယ်ပူရိန်ကို ဆုအေးဖြင့် ချလိုက်ဖို့ ကြိုးစားတာ ဖြစ်နိုင်သည်။ ခေါင်းမာပုံလေးလည်းရသည့် ကောင်မလေး။ မနက်ဖြန် နောင်တရားသို့သွားကြရမှာမို့ ဖျားနေလျှင် ခရီးထွက်မည်ကိစ္စ သွားရမည်ကိစ္စ ပျက်သွားမှာ စိုးရိမ်တာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ခုကျတော့ ပိုဖျားနေတာကိုပဲ ရေချိုးကောင်းသည့် ဤကလေးမ လက်ခံပေးလိုက်ရချေပြီ မဟုတ်ပါလား။

နေစေတော့။ လောလောဆယ်တော့ မဆူသေး။ နေကောင်းလာမှ ဆူရမည်ဟု ရင်ထဲ တေးထားလိုက်ပါသည့်အဖြစ်။

ပြီးတော့ ဧည့်ခန်းဆက်တီစားပွဲထက်မှာ စက္ကူလက်ဆွဲအိတ်ကြီးတွေဖြင့် အဝတ်အစားတချို့ ရှိနေတာကိုလည်း သူ အိမ်တွင်းသို့ ဝင်ဝင်ခါင်း တွေ့ခဲ့ရတာမို့ ဒေါ်ကြီးယုံ မေးကြည့်တော့ ...

“မောင်မိတ်တိုးနန္ဒ လာသွားတယ်လို့ ခင်မို့ ပြောပြတယ် မောင်ဘုန်းခဲလေးရေ၊ ကိုရွှေဘော်နဲ့ ခင်မို့တို့ မနက်ဖြန်သွားကြမယ်၊ ခိုလို့ အမှတ်တရလက်ဆောင် ဝယ်လာပေးတာတဲ့။ ခင်မို့က မယူပါရစေနဲ့ဆိုတာ မရဘူးတဲ့၊ မောင်သတိုးက

ထားခဲ့တယ်တဲ့လေ၊ အိမ်မှာကလည်း ခင်မို့ တစ်ယောက်တည်းရှိနေတာမို့ ကော်ဖီလေးပဲသောက်ပြီး ပြန်သွားတယ်တဲ့။ ခင်မို့ခမျာလည်း ဖျားနေရှာတာမို့ လက်ဆောင်ဆွဲသိမ်းဖို့ဆိုတာက အပေါ်ထပ်ထိ တစ်ကျော့တက်ရမယ့် မဟုတ်လား၊ မယူချင်တာလည်း ပါမယ်ထင်ပါရဲ့၊ စားပေါ် ဒီတိုင်းကြီး ရှိနေတာ ဒေါ်ကြီးတို့ မြင်နေရတယ်လေ၊ ကိုရွှေဘော် ယူသိမ်းပါလိမ့်မယ်ကွယ်”

ဟု ပြောခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

သူ ရင်ထဲမှာ နှစ်နှစ်လိုလို ဖြစ်ရသည်။ ဒေါ်မိမိနှင့် ပတ်သက်တာကို တစ်ခုမျှ မပတ်သက်ချင်သည်ပဲဟု ခင်မို့အပေါ် နားလည်ဖြစ်သည်။ နုနုဖပ်ဖပ်လေးပေမယ့် ခေါင်းထောင့်အတော်မှာသည့် ကလေးမ။

မြိုင်မြိုင်မော် ရောက်လာကာ ခင်မို့ကို ဆေးထိုးပေးသည်။ ဆေးတိုက်သည်။ အဖျားက တစ်ရာသုံး ရှိနေသည်ထက် သူ ရင်ထဲမကောင်း။ ဤကလေးမ နောက်နေ့ခရီးစဉ်ကို အဖျားကိုမခံနိုင်၍ ဤမျှ မျိုသိပ်ကျိတ်ခဲနေခဲ့တာ ဖြစ်မည်ဆိုတာ အထင်သိနေသည်ကိုးလေ။

ဆေးရှိန်ဖြင့် ချွေးတွေဖြိုက်ကျလာတော့ ဒေါ်ကြီးထံ အခန်းထဲ ကျန်ခဲ့ကာ ခင်မို့ကို ချွေးသုတ်ပေး။ အဝတ်ခြောက်လဲပေးနှင့် ရှိနေရကာ၊ အားလုံးကတော့ စည်းစိမ်များပဲ ထိုင်ကြည့်ရသည်။ တအောင့်ကြာတော့ ဒေါ်ယု လာခေါ်တာမို့ ထမင်းစားခန်းသို့ ဝင်ဖြစ်၏။ ဒေါ်ယု ဖျော်လာသည့် ကော်ဖီကို မြိုင်မြိုင်မော် သောက်သည်။ မုန့်ဟင်းခါးလည်း စားသည်။

“အဲဒါ ခင်မို့လက်ရာလေ၊ မနက် မုန့်ဟင်းခါးထချက်တယ်၊ မြိုင်၊ သူဖျားနေတာကို ကိုယ်တို့အားလုံး မသိကြဘူး၊ ကိုယ်ဆိုရင် သူ့လက်ရာ ကောင်းလှချေရဲ့နဲ့၊ မြိုင်မြိုင်လည်းစား၊ ချီးကျူးလည်း ချီးကျူးနဲ့၊ ဖျားနေမှန်းကို မသိလောက်အောင် ညံ့ခဲ့တာ မြိုင်”

ထမင်းစားခန်းမှာ နှစ်ယောက်သား ထိုင်ဖြစ်ရင်း မြိုင်ကို သူ ညည်းပြော ပြောတော့ မြိုင် ရယ်သည်။

“အဲလို စိတ်ခိုင်မာတဲ့ လူနာကို ကုသရတာ ပိုပြီးထူထူထောင်ထောင် ဖြစ်တာကို မြန်စေတယ် ကိုမြတ်ရဲ့”

ဟု ပြောကာ နာရီကိုကြည့်သည်။

“မြိုင် ပြန်မယ်၊ ညနေတစ်ခေါက် လာကြည့်မယ်၊ စိတ်မပူပါနဲ့၊ အဖျားကျသွားမှာပါ”

ဟု ပြောကာ တစ်ခေါက်ထပ်၍ အပေါ်ထပ်တက်ကာ ခင်မို့ကိုကြည့်သည်။ ချွေးတွေ ထွက်သွားရတာမို့ထင် ခင်မို့တို့ယုံပူရှိန် ကျလာနေတာအမှန်။ ထိုအခါမှ သူလည်း ရင်ထဲအေးရသည်ပါပဲ။ မြိုင်ကို ကားအထိ သူ ဆင်း၍လိုက်ပို့ပြီးမှ အပေါ်သို့ ပြန်တက်ကာ ခင်မို့ကို မျက်မှောင်ကုတ်၍ အတန်ကြာကြည့်လိုက်မိရသည်က ရင်ထဲမှာ ဖြစ်တည်ရပါသည့် ဆူပူလိုဗော့ဖြင့်ပဲ။ ဘာလည်း တူမ၏ ခုတင်ဘေးမှာ ကုလားထိုင်လေးချ၍ ထိုင်ကာ မျက်နှာမလန်းရှာ။ ခင်မို့ လက်လေးကို ဘာ ထွေးဆုပ်ထားရှာပါ၏။ မိဖုတ်စိုးလေးပေမို့ ဘာသည်သာ အဖအရာ အမိအရာ ရှိရသည် မဟုတ်ပါလား။

“ဖျားတာကို ဘာကို ပြောရောပေါ့ လုံမရယ်၊ တယ်ခင် သကိုး”

ဟု ဘာပြောတော့ သူ ခေါင်းရောညိတ်ကာ ခင်မို ဘေးမှာ ကုလားထိုင်တစ်လုံး သွားယူကာ ထိုင်မိရရင်းမှ ...

“ဘာပြောတာ ဟုတ်တယ် ခင်မို၊ နေထိုင်မကောင်းဘူး ဆိုတာ ဘေးလူ မရိပ်မိအောင် လုပ်တတ်တဲ့ အကျင့်က ကောင်းတယ်များ မှတ်နေလား၊ ပိုဆိုးတယ်၊ ကြည့် ... ခင်မို အရမ်းဖျားနေတာ ဘယ်လောက် ခံရဆိုးသလဲ မတော်သတိတွေ ဘာတွေ လစ်ကုန်ရင် လူတွေအားလုံး မျက်ကလူးဆန်ပျာ ဖြစ်ကုန်ကြရမည်ဆိုတာ နားမလည်ဘူး လား၊ အဲဒါ ဘေးလူတွေအားလုံးကို ပိုပြီး ဒုက္ခရောက်စေ တယ် ခင်မို၊ နောက်ကို အဲသလိုမလုပ်ပါနဲ့၊ ဖျားရင် နား ပါ၊ မီးဖိုချောင်ဝင်တော့ ခု ပိုဆိုးရပြီ၊ ဖျားရင် ဘာနဲ့ ကိုကြီးကိုပြောပါ၊ ကျိတ်ခံနေတာ အန္တရာယ် သိပ်စွာ တယ်၊ နားလည်ရဲ့လား၊ အဲဒါ ချီးကျူးစရာ မဟုတ်ဘူး မဟုတ်တဲ့နေရာမှာ ဘေးချော်ပြီး လူတတ်မလုပ်ပါနဲ့”

ကိုကြီး ဆူနေသမျှ ခင်မို မျက်လွှာလေးချ၍ နား ထောင်နေရင်း ရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်ကြေကွဲနေရပါ၏။ ရင်ထဲမှာ ဖြေဆည်၍ မရနိုင်အောင် ယူကျုံးမရကြီး ကြေကြေကွဲကွဲ ခံစား နေရတာတွေ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ကြသည်ပဲလေ။ ဘဝလေးဖြေ ပျက်အောင် မကြာမတင်သော ကာလလေးအတွင်းမှာ သတိုးနန္ဒ ဆိုသည့် သူတစ်ယောက်ကြောင့် ခင်မို ဆိုတာ အရင်ကခင်မို မဟုတ်တော့တာ။ ဘဝဦးနုနုဖူးလေး အခြေခံ အကြွေခံလိုက်

ဘာတွေကိုမှ ကိုကြီးနှင့် ဘာတို့ မသိကြသည်ကောလေ။ ဖွင့် ခြားရဲစရာ မရှိသည့်အဖြစ်။ ခင်မို ရက်သည်။ ခင်မိုဘဝလေးကို မြောသည်။ သတိုးနန္ဒ ပြန်သွားချိန်မှာ ခင်မို ဖျားနေသည့်ကြား ထဲမှ ငိုယိုနေရင်း ရေတွေ တသောသောနေအောင် လောင်းချိုး နေမိခဲ့တာ။

ငိုနေမိခဲ့တာ။ ကိုယ့်ခေါင်းကိုယ် ထုနေမိတာ။ ရေချိုး နန်းထောင့်နေရာလေးမှာ ရေတွေနစ်နေသော ရေစိုအဝတ်တွေဖြင့် ကုပ်ကုပ်လေးထိုင်ကာ အရူးအမူး အော်ငိုမိခဲ့တာတွေ အားလုံး သည် ကျန်ရစ်သော ခံစားချက်များ မဖြစ်နေနိုင်။ ထိုခံစားချက် ဆွသည် အမြဲတမ်း ခင်မိုကို ခြောက်လှန့်ကြေပြုန်းနေစေမည့် အဖြစ်ပါတည်။

“မေမေရေ ... မေမေ မရှိတော့တဲ့အချိန် သမီး ... သမီး မမျှော်လင့်တာတွေ ဆိုးဆိုးဝါးဝါးကြီး ရင်ဆိုင်လိုက်ရပြီ ကော မေမေရဲ့၊ မေမေလည်း ငိုနေမှာ၊ ရင်ထုမနာ ငိုနေ မှာ၊ သမီးလေ ... မေမေအရိပ်ကို တမ်းတတယ်၊ မေမေရင် ခွင်ကို မွတ်သိပ်တယ်၊ ခင်မို ခုအရူးတစ်ပိုင်း ခံစားနေရချိန် မှာ ခေါင်းတိုးဝင်စရာ ရင်ခွင်မရှိပါလား မေမေရဲ့ ... မရှိ ပါလား”

တွေ့နေရင်း ခင်မို ရင်ထဲမှာ ဆိုတက်မွန်းကျပ်လာ နေရကာ အပျိုစင်ဘဝတစ်ခုလုံး အဆုံးရှုံးခံခဲ့ရလေသမျှ ဆောက် တည်ရာမရအောင် မျိုသိပ်ခံစားနေရချက်က ဆိုးလွန်းမက ဆိုး လာနေရကာ နှလုံးအိမ်ကို ဆောင့်တိုက်ပွတ်ချေနေသည်သို့ ရှိနေ ရပါ၏။

ဘဘကို မပြောရဲသည့်အဖြစ်။ မပြောရဲသည့်အဖြစ်။
 ဘဘ စိတ်ထိခိုက်လွန်း၍ အသက်ပါသွားနိုင်သည်။ ဒေါသဖြစ်
 လွန်း၍ လူသတ်နိုင်သည်။ ခင်မို့ ကိုယ်လေးကို ထွေးပိုက်၍
 ဘဘထံ ရောက်ခါမှ ဖြစ်ရလေသည်ကောဟု ပြောရင်း ပိုးဒီး
 ပေါက်ပေါက် ဖြိုင်ကျလာမည့် မျက်ရည်များကို ခင်မို့ မမြင်ရက်။
 မကြားရက်။ ခင်မို့မှာသာ မျိုသိပ်၍ ဤနေ့က အဖြစ်ဆိုးကြီး
 တစ်ခု၏ ခြောက်လှန့်မှုကို တိတ်ဆိတ်စွာ ခံစားရင်း အသေသာ
 ခံသွားလိုက်တော့မည်။ ဘဘကိုတော့ အသိမပေးရက်တော့ပါ။
 အိုကြီးအိုမ ဖြစ်ခါကျမှ ဘဘကို သောကလည်း မဖြစ်စေရက်
 တော့။ ဒေါသလည်း မဖြစ်စေရက်တော့ပါ။ ရင်ကိုလည်း အကြေ
 မခံရက် အခြွေမခံရက်တော့ပါ ဘဘရယ်။

ကိုကြီးကို ခင်မို့ တစ်ချက်ကြည့်မိသည်။ မြင့်မြတ်
 လိုက်ပါသည့် ကိုကြီးရယ်။ သိက္ခာလည်းရှိ။ စိတ်ထားလည်း
 ပြည့်ဝပါသည့် ကိုကြီး၏ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သော မျက်နှာထံ
 မော့ကြည့်မြင်နေရစဉ်ခိုက်မှာ ... ရွံမုန်းလှပါသည့် သတိုးနန္ဒ
 မျက်နှာကို စက်ဆုပ်ခြင်းအတိဖြစ် မြင်ယောင်လာမိရင်းမှ

“မေမေရေ ... ခင်မို့ကို ခေါ်လိုက်ပါတော့ မေမေ
 မေမေဆီကို ခေါ်ထားလိုက်ပါတော့”

ဟု ရင်ထဲမှ တစာစာ ပြောနေမိရင်း မျက်ရည်ထ
 ဤတစ်ကြိမ်မှာတော့ ဘယ်လိုမှ ပိတ်ပင်တားဆီး၍ မရနိုင်စွမ်း
 စွာ အင်အားနှင့် တွန်းထိုက်၍ ရင်မှမောက်လျှိုပြိုကျလာရမိဦ
 တည်း။

“မေမေ”

ဟု ခင်မို့ ဤတစ်ကြိမ်မှာတော့ အသံလေးပွင့်ကျ၍
 တမ်းတမ်းတတကြီး ခေါ်လည်းခေါ်မိ။ အားကိုးရာ ရင်ခွင်ကြီး
 တစ်ခုလည်း ဖြစ်ပါသည့် ဘဘ၏ရင်ခွင်မှာ ကလေးလိုပဲ ခေါင်း
 ဆေးတိုးဝင်ပစ်လိုက်ကာ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုချလိုက်ရသည်ကဖြင့်
 ဘယ်လိုမှ ... ဪ ... ဘယ်လိုမှ ချုပ်တီးမျိုသိပ်၍ မရနိုင်တော့
 သည့် ကြေကွဲနေမှုတွေ၊ နာကြည်းမှုတွေ၊ နှမြောလိုက်ရပါသည့်
 ဘဝလေးအတွက် ဖြေယူ၍မရနိုင်ပါသည့် ခံစားချက်တွေ၊ အားလုံး
 တို့ ဤရင်ခွင်တစ်ခု၊ သူအိုဘာ၏ ရင်ခွင်တစ်ခုမှာ ခေါင်းဝင်ငိုချ
 ရောမှတစ်ပါး ဘာမျှမရှိပါတော့သည့် ခင်မို့ဆိုသည့် မိန်းကလေး
 တစ်ယောက်၏ဘဝကို နားလည်နေရင်းဖြင့်ပါတကား။

ခင်မို့ ငိုမိရပါပြီ ဘဘရယ်။

ခင်မို့မှာ ဘဘရင်ခွင်တစ်ခုပဲ ကျန်တာပါ။

ဘဘရင်ခွင်တစ်ခုမှာပဲ ခင်မို့ အားကိုးရာအဖြစ်
 ငိုချလိုက်မိရပါပြီ။ မေမေ့ကို တမ်းတရင်းလည်း ငိုနေရသလို ...။

ခင်မို့ဘဝတစ်ခုကို အခြွေခံလိုက်ရလေခြင်းလို့ ဖြေ
 ဆယ်ရာမရအောင် ယောက်ယက်ခတ် အရူးတစ်ပိုင်း ခံစားနေရတဲ့
 ဆဒနာတွေကို သွန်ချရင်း ငိုလိုက်ရတဲ့ ခင်မို့အတွက် ဘဘရဲ့ရင်
 ခွင်တစ်ခုသာပဲ ကျန်တော့တာပါရှင်။

ခင်မို့ ငိုနေသည်က ရင်ကိုဖြိုချ၍ အလဲလဲ အပြိုပြို
 ငိုချနေတာနှင့်မခြား။

အလူးအလဲ ခံစားနေရတာကလည်း မြင်ရသူတိုင်း
 မျက်ရည်မလည်ဘဲ နေ၍မရ။ ဘဘ မျက်ရည်ကျလာသည်။
 ခင်မို့ဆံစလေးကို သပ်ပေးနေကာ ...

“ဪ... ဒီကလေး၊ အမေကို လွမ်းနေတာကိုး၊ ဖျားသတော့လည်း အမေ့ရင်ခွင် တမ်းတပေမပေါ့၊ ကလေးလိုအေးရတဲ့ ခင်မိလေးပေကိုး၊ ဘာဘ ရှိပါတယ် လုံမရယ်၊ ဘာရင်ခွင်ဟာ ညီမလေး ခင်ထွေးရဲ့ ရင်ခွင်နဲ့ တူတူပဲပဲ လုံမရယ်၊ လုံမရဲ့မေမေ့ရင်ခွင်နဲ့ တူတူပါပဲ”

ဘာဘ၏လက်တွေ ခင်မိခေါင်းလေးကို ဖေးကိုင်ထားသည်။ ကိုယ်လေးရုန်းကြွကာ ဘာဘ ထိုင်နေသည့် ကုလားထိုင်ဘက်ကို ယိမ်းထိုးရင်း ကလေးလေးလို ငိုနေရှာပါသည်။ ခင်မိကို ကြည့်နေရင်း မျက်ရည်ဝဲလာနေရရင်း ရင်ထဲမှာ မကောင်းဘဲဘဲ စိတ်ထိခိုက်စွာပဲ ငိုနေရသည်က ဘုန်းမြတ်ပြည့်ပါတကား။ ရင်ထဲမှာ သနားနေတာပဲ ရှိနေသည်။

သူ့ရင်ထဲမှာ သနားကြင်နာခြင်းတွေပဲ ရှိနေချေသလို တည့်။

မြင်ကွင်းကို သူ မကြည့်ရက်။ မကြည့်ချင်။ ဒါပေမယ့် ဘာဘ၏ရင်ခွင်မှာ ခေါင်းလေးတိုးဝင်ကာ လက်လေးတွေက ဘာဘ၏ရင်ဘတ်ထက်မှာ အားကိုးရာတစ်ခုအဖြစ် ဖေးယှက်ထားရင်း မျက်ဝန်းတွေကိုပိတ်ချ၊ ခေါင်းလေးကို ဘယ်ညာနဲ့ ရှိကွဲကွဲရင်ကြောင့် ငိုနေရှာပါသည်။ မိန်းကလေး၏ မျက်နှာလေးကို မကြည့်ဘဲ လွှဲပစ်ရမှာလည်း ဥပေက္ခာမပြုရက်နိုင်ပြန်။

ရင်ထဲမှာ ဆိုနေရင်း သူ့လက်တွေက အလိုလိုပင် ခင်မိခေါင်းလေးပေါ် ဖေးတင်လိုက်မိရသည်က သနားရလွန်းခြင်းပဲ ဟုတ်သည်။ သနားရလွန်း၍ပါ ခင်မိရယ်။

မျက်ရည်တွေကို သူ သုတ်ပေးလိုက်ချင်သည်။

အားငယ်သော ခင်မိ ဆိုတာ တဖြည်းဖြည်း လွင့်ဖြယ်ဝေဝါးသွားစေချင်သည်။ သူ့ရှိရာအရပ်မှာ။ သူ့ရှိနေသောနေရာမှာ ခင်မိ၏မျက်ရည်တွေ မကြော့ မခြေရစေလျက်။ ထိုမျက်ရည်တို့ကို ခြောက်သွေ့သွားစေချင်သည်။

တစ်နေ့မှာ အေးချမ်းစွာ ရယ်မောနေသည့် ခင်မိဆိုတာ ဖြစ်လာရစေမည်ဟုလည်း သူ့ရင်ထဲမှ မွန်မြတ်စွာပဲ ဆန္ဒဖြစ်တည်ရချေသည်ကဖြင့် ကြင်နာသည့် ဇောဖြင့်ပါ။ မျှဝေခံစားလည်သည့် ဇောဖြင့်ပါ ခင်မိငယ်။

အခန်း(၁၂) ၁၂

“ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်းပါ မိန်းကလေးရယ်၊ ဒီကိုမလာခင်တုန်းက အတော်ကြီး ဖျားခဲ့တယ်လို့ မောင်ဘုန်းမြတ်ပြည့်ပြောပြထားတယ်လေ၊ ဆယ်ရက်လောက်ကို ဖျားသွားတာ မဟုတ်လား၊ ဒီကိုရောက်တာ တစ်လတောင် မပြည့်ဘူး၊ မောင်ဘုန်းမြတ်ပြည့်က မိန်းကလေးကို နားခိုင်းလိုတယ်လို့ ဒေါ်ခမ်းကို ပြောထားတယ်၊ အလွန်ပိန်သွားတယ်တဲ့၊ အဲသလို ပြောတယ် မိန်းကလေးရဲ့၊ ဟုတ်လည်းဟုတ်ပေတာပဲလေ၊ မိန်းကလေး မျက်နှာလေးက တော့တော့ရယ်”

မနက်စာ ထမင်းကြော်နေရင်း ဒေါ်လေးခမ်း တစ်တားနေပေမယ့် ခင်မို ခေါင်းလေးခါရင်းမှ ...

“အဖျားပျောက်မှ လာတာပဲ ဒေါ်လေးရယ်၊ ဒီမှာနေတာလည်း ဘာမှကို မလုပ်ရ မကိုင်ရနဲ့ နားနေရတာ ရုတ်နှစ်ဆယ်ကျော်နေပါပြီ၊ လေကောင်းလေသန့်တွေကလည်း ရှုလိုက်ရကတာမှ မွေးမြအေးမြနေတာပဲ ဒေါ်လေး၊ ခင်မို

နေကောင်းလာပါပြီ၊ ကျန်းမာနေပါပြီ၊ ခင်မိုက အစက တည်းက ပိန်တာပဲဥစ္စာ၊ ခုလည်း ပိန်မှာပဲပေါ့။

ခင်မို စိတ်ညစ်ပုံလေးဖြင့် ညည်းတော့ ဒေါ်ခမ်းနဲ့ ခြုံကြည့်သည်။ နောင်တရားရှိ ရွှေရနံ့သစ်ရိပ်ငြိမ်သို့ ရောက်လာကြပါသည် တူဝရိုးနှစ်ယောက်နှင့် အလွန်တရာကိုမှ မီးပူကျဝတ်စုံလေးဖြင့် စတိုင်တဖြူးဖြူး ရှိလှပါသည့် နာမည်နှင့်လိုက်အောင် စတိုင်ခိုက်လှပါသော မောင်မိုက်တို့ဆိုတာ စိတ်ထားကောင်းတွေ ဆဲဟု ဒေါ်ခမ်းနဲ့ နားလည်ထားသည်ပါပဲ။

ခုလည်း ဥယျာဉ်ထဲမှာ ဦးရွှေဘော် ပန်းပင်တွေကြားထဲမှာ ရောက်နေပြီ။ လောလောဆယ်မှာ မီးပူကျ ဒရိုင်ဘာဝတ်စုံတွေကို မဝတ်ရသေးဘဲ ဒူးဆစ်ပုံ ဘောင်းဘီအစင်းတန်းနှင့် စွပ်ကျယ်ချိုင်းပြတ်ဖြင့် ရှိနေသော ဦးမိုက်ကလည်း ကားဆေးနေသည် ဟု တေးတညည်းညည်းဖြင့်ပါ။ ခင်မိုကျတော့လည်း မီးဖိုဆောင်ထဲ ရောက်နေကာ မနက်စာအတွက် ကော်ဖီဖျော်ဖို့ကိစ္စ။ နေ့လယ်အတွက် ချက်ပြုတ်ဖို့ကိစ္စတွေထဲ တားဆီးမရအောင် လာလုပ်ကိုင်နေပြီ။ တကယ့်ကို အလုပ်နှင့်ပတ်သက်လာလျှင်ဖြင့် တက်ညီတက်ညီ လုပ်ကြသည့် အုပ်စုပေပဲဟု ဒေါ်ခမ်းနဲ့ တွေးဖြစ်သည်။

“အင်း ... မောင်ဘုန်းမြတ်ပြည့်လို လူမျိုးကဖြင့် ရှားပါတယ် မိန်းကလေးရယ်၊ အလွန်စိတ်ထားပြည့်ဝတာ၊ စက်ရုံအလုပ်သမားများအပေါ်မှာလည်း အလွန်ကူညီတတ်တာ၊ ဖျားနာသူ ရှိလာရင် ဆေးဝါးကိစ္စလည်း တာဝန်ယူတယ်၊ စက်ရုံမှာ ညနေခင်း ဆေးခန်းတစ်ခုကို စီမံထားပေးတာ မိန်းကလေးရဲ့၊ ဒေါက်တာနန်းမွန် ဆိုတာ မိန်းကလေးဒီကို

ရောက်ခါစက မောင်ဘုန်းမြတ်ပြည့် အိမ်ကိုခေါ်လာပြီး မိန်းကလေးကို အများပြန်မတက်လာအောင် ကြည့်ပေးပေးပြီး အပ်တဲ့ ဆရာဝန်မလေးပေါ့၊ နန်းမွန်က ရွှေရနံ့သစ် စက်ရုံဆေးခန်းရဲ့ ဆရာဝန်မလေးပေါ့”

ဟု ပြောပြနေသမျှ ခင်မို့ နားလည်းထောင်နေရင်းမှ ကိုကြီး၏စိတ်ထားပြည့်ဝ အေးချမ်းလေသမျှ အရသာတလေးတစား ရှိသေလာနေမိရသည်ပါပဲ။

“ကိုကြီးက အရမ်းကို ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်တဲ့သူပါ”

ဟု စိတ်ထဲမှ တွေးဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ခင်မို့အားနည်းတိုးဝင်လာသည်က အမြဲတစေ အေးချမ်းစွာ ရှိနေတတ်ပါသည်။ ကိုကြီး၏ မျက်ဝန်းအစုံ။ ဟုတ်သည်။ တည်ငြိမ်သည်နှင့်အညီ အေးချမ်းရိပ်များ ပြည့်ဝနေတတ်ပါလျက် အစစ စာနာပေးတတ်ပါသည်။ ရင်တွင်းမှ မူပိုင်စရိုက်တို့ ထင်ဟပ်ကြပါလေ။ မျက်ဝန်းအစုံ။

အကြင်နာမျက်ဝန်းအစုံပါတကား။

“စက်ရုံအလုပ်သမားတွေက မောင်ဘုန်းမြတ်ပြည့်ကို သူ့ရဲ့သားချင်းလို ချစ်ကြတာ၊ ပြီးတော့ လေးစားကြတာကလေးပင်မှည့်သီးရွယ်စင်ကြီးတွေ၊ နာနတ်နဲ့ စတော်ဘယ်ရီတွေ၊ လိုင်ချီးအပင်တွေ ပြည့်နေတဲ့ ခြံကြီးတွေ၊ လိမ္မော်နဲ့ ရှောက်ချိုခြံကျယ်ကြီးတွေဟာ မောင်ဘုန်းမြတ်ပြည့်ပိုင်တဲ့ခြံတွေပဲ။ သူ့ရာသီနဲ့သူ သီးကြလေသမျှ စည်သူဘူးတွေ ဖျော်ရည်ဘူးတွေအတွက် ကုန်ကြမ်းအမြဲရှိနေတာ၊ စက်ရုံကြီးကလည်း အစစ စက်အားကို များများ

တဲ့ စက်ရုံကြီးကွယ်၊ ဘာဘ လိုက်ကြည့်ရတဲ့နေ့ကများ အံ့ဩယူရရော”

ဟု ဘာဘ ပြောပြခဲ့တာကိုလည်း ခင်မို့ အမှတ်ထင်ထင် ဖြစ်နေရသည်တည်း။ တစ်နေ့ကပဲ ဘာဘ စက်ရုံသို့ ကိုကြီးနှင့်အတူ ပါသွားခဲ့သည်လေ။ စက်ရုံဥယျာဉ်ကျယ်ကြီးမှာကျတော့ ထည်း ဥယျာဉ်မှူးတစ်ယောက် ရှိနေတာမို့ ဤနှစ်ထပ်တိုက်ကြီး နှစ်စာ ရွှေရနံ့သစ်ရိပ်ငြိမ်အိမ်ကြီးမှာပဲ ဘာဘ ဥယျာဉ်မှူးအဖြစ် ရှိနေရတတ်တာ များပါ၏။ တစ်ပတ် နှစ်ခါလောက်တော့ စက်ရုံဥယျာဉ်သို့ ဘာဘ ရောက်သွားရတတ်ကာ ...။ ထိုသို့သွားသည်က ထည်း ကိုကြီးနှင့် အတူပါသွားရခြင်းပါ။ စက်ရုံဥယျာဉ်မှာ ပန်းသစ်တွေပျိုးဖို့ကိစ္စတွေကျတော့ ဘာဘက အရင်ဦးယျာဉ်မှူး ဦးစိုင်းနှင့်အတူ စီမံလုပ်ကိုင်ရတတ်ပါ၏။ ဘာဘကျတော့ ဥယျာဉ်မှာ မန်းတွေကို ဘယ်လိုစိုက်လျှင် ပိုလှမည်ဆိုတာမျိုးကို အမြင်ပိုရှိသည်တဲ့။ ကိုကြီးက ထိုသို့ပြောတတ်ပါ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်။ ဤအရပ်မှာ ဘာဘ အသားတကျ မွေ့ပျော်လာနေတတ်တာကို ခင်မို့ စိတ်ချမ်းမြေ့ရပါ၏။ ထိုသို့ ဘာဘ ပျော်နေအောင်လည်း ကိုကြီးက ဘာဘ၏ဥယျာဉ်မှူးအတတ်ပညာရပ်ကို တန်ဖိုးထား၍ နေရာပေးတတ်ပါချေသည် မဟုတ်ပါလား။”

ခက်တာက တစ်ခုပဲ ရှိသည်။ ခင်မို့ကို အလုပ်ပေးလုပ်သေးခြင်းပါ။ မီးဖိုဆောင်ထဲဝင်တာ မြင်လိုက်လျှင် ဆူသည်က ခင်မို့ကိုမဟုတ်။ ဒေါ်လေးခမ်းနွဲ့ကိုပါ။ ခင်မို့ကို ဆူလိုက်တာကမှ သက်သာဦးမည်။ ခုကိစ္စက ခင်မို့ကြောင့် ဒေါ်လေးခမ်း ဆူခဲထိထိ နေရတာမို့ ကြာတော့ ခင်မို့မှာ ဒေါ်လေးခမ်းနွဲ့ကို အားနာလာရ

ပါ၏။ ခုလည်း ကိုကြီး အပေါ်ထပ်မှာ မနက်ဘက် ဆင်းမသေးခင်လေးမှာ လုပ်ခွင့်ရလေသမျှလေးကို တက်သုတ်နှင့် ဝင်ဝင်လုပ်နေခြင်းပါ။

ထိုခဏခိုက် ဧည့်ခန်းဆီမှ တယ်လီဖုန်း ပြည်လာ

မို့ ...

“ခင်မိုရေ ... ဖုန်းကိုင်လိုက်ပါဦးကွယ်၊ ဒေါ်လေးလေးတွေ မုန့်နှစ်ပေနေလို့၊ ထမင်းကြော်နဲ့ စားရအောင် ပေါင်းကြော်လေး ကြော်ဖို့ပြင်နေတုန်း ဖုန်းလာတာ တိုးနေပြန်ပါရောလား။”

ဟု ပြောနေခိုက် ခင်မို ဧည့်ခန်းသို့ ထွက်လာ

ပြီ။ ဖုန်းလေး ကောက်ကိုင်လိုက်ရင်းမှ ...

“ဟယ်လို”

ဟု ထူးလိုက်ပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ထင်နေသည်ဟုတ်သည်။ ထင်နေသည်။ တကယ်တမ်းက ခင်မို ဖုန်းမချင်ပါ။ ဒေါ်လေးခမ်းနဲ့ လက်တွေ့ မုန့်နှစ်တွေဖြင့် ရှိနေချိန်မှ မှ ဤဖုန်းက လာနေပြန်တာမို့ မကိုင်မဖြစ် ကိုင်ရခြင်းပါ။

ခင်မိုရင်ထဲမှာ လေးနေသည်။ တစ်ချိန်ချိန်

သတိုးနန္ဒထံမှ ဖုန်းဝင်လာမှာမျိုးကို ခင်မို စိုးရိမ်သည်လေ။ ဆီတို့ ရွှေရနံ့သစ်သို့ ရောက်နေကြမှာကို မသိဘဲ နေမှာမဟုတ် ကိုကြီးနှင့်လည်း ဖုန်းအဆက်အသွယ် ရှိနေသည်ပဲလေ။

“ခင်မိုလားဟင်၊ ကိုယ် ဆုတောင်းနေရတာ ခင်မိုကို ကိုယ်ဖုန်းဆက်လိုက်တဲ့ အခါတိုင်းမှာ ဖုန်းကိုင်တဲ့သူ ခင်မို ဖြစ်နေပါစေလို့ ဆုတောင်းခဲ့ရတာတွေ မနည်း

ပါဘူး။ ဒီနေ့မှ တိုးတော့တယ် ခင်မိုရယ်၊ ကိုယ် သတိုးနန္ဒ ပါ အစ်ကိုလေးပါ ခင်မို၊ ဖုန်းမချလိုက်ပါနဲ့ ခင်မိုရယ်၊ အစ်ကိုလေး ရင်ထဲမှာ ထိခိုက်နေရလွန်းလို့ပါ။ အထူးသဖြင့် အစ်ကိုလေး အပေါ်မှာ ခင်မို အထင်တလွဲ ရှိနေမှာကို အစ်ကိုလေး စိုးရိမ်တယ်၊ ချောက်ချားတယ် ခင်မိုရယ်”

ခဏယယနိုင်စွာ ပြောနေပါသည် အသံ။ ခင်မို အံခဲ

ထားသည်။

ဖုန်းလက်ကိုင်ကို ကျစ်ခဲနေအောင် ဆုပ်ခဲထားမိနေတာကိုပင် မိမိဘာသာ အာရုံထဲ မဝင်နေမိ။ ရင်ထဲမှာ နာကျင်တာပဲ ရှိနေသည်။ ဖုန်းကိုချလိုက်လျှင်လည်း ကိစ္စက ပြီးသွားစေ မဟုတ်။ ချက်ချင်း သတိုးနန္ဒ ဖုန်းဆက်ဆက်လာနေမှာ ဖြစ်သည်။ မကိုင်၍လည်း ရမှာမဟုတ်။ ဖုန်းချလိုက်။ ခေါင်းမာမာဖြင့် ဆက်လာလိုက်ဖြင့် ရှိနေတာမျိုးကို ရင်ဆိုင်နေရတာထက် အလျင် တစ်ခါတည်း သူ ပြောချင်တာတွေ နားထောင်ပေးလိုက်ခြင်းက ကိစ္စမြန်မြန်ငြိမ်းချေမည်တည်း။

“အဲဒီနေ့က အစ်ကိုလေး အိမ်ပြန်ရောက်တာနဲ့ မေမေကို ပြောခဲ့ပါတယ် ခင်မို၊ ခင်မိုကို အစ်ကိုလေး လက်ထပ်ပါ ရစေလို့၊ ယုံပါ ခင်မိုရယ်”

ခဏယယ နိုင်လွန်းပါသည် အသံ။ ယုံပါတဲ့လား

အသံ။ ခင်မို အံခဲထားရင်း မျက်ရည်ပဲချင်လာသည်။ ခံပြင်းနာကြည်းနေသည့် ခံစားချက်သည် အားငယ်မှု မဆန်နေသော နာကြည်းချက်ရည်ကိုပဲ မျက်ဝန်းဝယ် ဝေစေတတ်သည်ပဲဟု နားလည်လာရသည်က ရင်ကိုရင်း၍ပါ။

“မေမေ ရုတ်တရက် နှလုံးခိုက်ပြီး ဆေးရုံတက်ရတာပဲ ခင်မို့၊ ကိုကြီးကိုတော့ မေမေ ဆေးရုံတင်လိုက်ရတာ နောက်တစ်နေ့မှာ အစ်ကိုလေး ဖုန်းနဲ့ မရဲတရဲ ပြောခဲ့ရ တာပါ။ ဟိုနေ့ကအပြစ်တွေ ကိုကြီးရော ဘာဘာတို့ရော နဲ့ ကုန်ကြပြီလားဆိုပြီး အစ်ကိုလေး ရင်ထဲမှာ အပြစ်မကင်း သလို ခံစားရင်း ဖုန်းတောင်မဆက်ရဲခဲ့တာပါ။ အို အပြစ်ရှိနေသူ တစ်ယောက်ဆိုရင် ပိုမှန်ပါတယ် ခင်မို့ ဒါပေမဲ့ ကိုကြီးတို့ ဘာမှမသိကြဘူးဆိုတာ အစ်ကိုလေး နားလည်လိုက်ရတယ်။ ကိုကြီး အသံက စိတ်ဆိုးသံ မဟုတ်ဘူး၊ မေမေအတွက်တောင် စိတ်ပူလက်ပူ ဖြစ်နေတာပါ။ ဆေးရုံကို လာကြည့်သေးတယ်။ မေမေနှလုံးရောဂါပေး အလှော်ဆိုးနေတဲ့အချိန် ဖြစ်နေတာကိုလည်း ကိုကြီးက သွားပါတယ် ခင်မို့၊ ပြီးတော့ ... ခင်မို့ ဖျားနေတာကိုလည်း ကိုကြီး ပြောပြခဲ့တာမို့ အစ်ကိုလေးလေ ခင်မို့ကို လာကြည့် ချင်တာ။ မေမေကို ထားခဲ့လို့လည်း မဖြစ်တာမို့ ...”

“ကျွန်မကို ဘာကြောင့် ဒီလောက်ထိ စကားရှည်ကြီး ပြော ခင်းကျင်းပြီး အချိန်တွေ ဖြုန်းနေရတာလဲ ကိုသတိုးနဲ့ နောက်ကို ရွှေရနဲ့သစ်ကို ဖုန်းဆက်တယ်ဆိုရင် ကျွန်မ မပတ်သက်တဲ့ ဆက်ခြင်းမျိုးပဲ ဖြစ်စေချင်ပါတယ်။ ကျွန်မ အခုလည်း မအားပါဘူး။ ဖုန်းချလိုက်ရင်လည်း ရှင် ဆက်နေမယ်ဆိုတာ သိထားတာမို့ မတတ်သာတဲ့နားထောင် ခြင်းမျိုးအနေနဲ့ နားထောင်ပေးနေတာပါ။ ကျွန်မ ရှင်အဖေ ကို မကြားချင်ပါဘူး။ ဒီလောက်ပြောရင် ရှင် နားထောင် သင့်နေပါပြီ”

အသံကိုထိန်း၍ ခင်မို့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ဖြစ်အောင် ပြောစားရင်း ပြောနေရပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ခါနေသည်။ နာလန်ထူစွာ နှုတ်မောတို့ သဘောအရ လူကနုံးချည့်ချည့်ပိုဖြစ်လာလျက် အားအင် နှမ်းခြောက်လာသည်သို့ ခံစားရချက်တွေက မြန်ဆန်လွန်းစွာ ခင်မို့ကို ဝါးမျိုနေကြသည်သို့ပင် ရှိရှိလာနေပြီ။

“ကိုယ် တောင်းပန်ပါရစေ ခင်မို့၊ အစ်ကိုလေးဟာ အစ်ကိုလေးရဲ့ဘဝကို မပိုင်တဲ့သူပါ။ မေမေရောဂါကြောင့် အစ်ကိုလေး ဘယ်လိုမှ မချစ်နိုင်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို မကြာခင်ရက်အတွင်းမှာ စေ့စပ်ရတော့မှာပါ။ ပြီးခဲ့တဲ့တစ် ပတ်ကပဲ မေမေ ဆေးရုံကဆင်းတယ် ခင်မို့ရယ်။ မေမေကို ထပ်ပြီး စိတ်ထိခိုက်အောင်လုပ်ရင် မေမေ အသက်ပါသွား နိုင်တယ်လို့ ဆရာဝန်ကြီးက ပြောတာမို့ ...”

“ကျွန်မ အစကတည်းက သိထားပါတယ် ကိုသတိုးနဲ့ ဂျင့်အမေ ဆေးရုံတက်လိုက်ရတယ် ဆိုကတည်းက ဘာ ကြောင့်ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မ မှန်းဆနားလည်ထားခဲ့ ပြီးသားပါ။ ကိုကြီး ပြောပြခဲ့ဖူးတယ်လေ၊ ဂျင့်အမေ ဆေးရုံ တင်ထားရတဲ့ အခါတုန်းကပေါ့။ အန်တီကြီးလည်းဆေးရုံ တင်ထားရတယ်တဲ့။ ကိုကြီးဆီမှာ ခင်မို့တို့ ရှိနေတာ အန်တီကြီး မသိခဲ့ဘူးတဲ့။ သိရင် ပိုဆိုးမှာတဲ့။ ကြည့်ရတာ ခင်မို့တို့ အိမ်ကထွက်သွားကြတုန်းက အစ်ကိုလေးနဲ့ အန်တီ ကြီးတို့ စကားအခြေအတင် ဖြစ်ခဲ့ပုံရတယ်တဲ့။ အဲဒီနေ့က စပြီး အန်တီကြီး နှလုံးရောဂါ ဆိုးခဲ့တာဖြစ်ရမယ်တဲ့။ ကိုကြီးခမျာ ဘာမှမသိရှာဘူး။ အဲသလိုပဲ သူ့မူပိုင်စရိုက်

အတိုင်း အကောင်းဘက်ကမြင်၊ စာစာနာနာ တွေးနေလို့
တာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက သိနေတယ်လေ။ ရှင်အေး
အတ္တနဲ့ မာနရယ်၊ အဆင့်အတန်း ခွဲမတူရယ်ကြောင့်
အဲဒီဆေးရုံပေါ်ကို ဒေါ်မိမိခင်ဆိုတဲ့ ရှင်အမေ ရောက်သွား
ရတယ်လို့၊ ဒါတွေကို ရှင် လေကုန်ခံပြီး လာရှင်းဆေး
စမ်းပါနဲ့ရှင်၊ ကိုယ့်အမေရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို အသေချာသိ
ရက်ကယ်နဲ့၊ ရှင်အမေ သဘောမမျှနိုင်တဲ့ ကျွန်မကို
ရက်စက်ခဲ့တာကို ကျွန်မ ပိုစိတ်နာတယ် သိရဲ့လား၊
ကို ကျွန်မ ဘယ်တုန်းကမှ မချစ်ခဲ့သလို ရှင်ကို ဘယ်အထိ
မှလဲ ကျောမှာမဟုတ်ဘူး သိရဲ့လား၊ သိရဲ့လား။”

ခင်မို့ အော်ပစ်ချင်သည်။ ပုန်းကို ဆောင်ချပစ်
သည်။ ဒါပေမဲ့ စကားလုံးတွေက ပွင့်ကျလာခွင့်မရှိ။ ဒေါသ
နေသော သူတစ်ယောက်၏ ထွက်ပေါက်ငယ်လေးတစ်ခုအဖြစ်
ပုန်းကို ဆောင်ချလိုက်ခွင့်မျိုးလည်း လုပ်၍မရ။ ရွှေရန်သစ်
ဧည့်ခန်းမှာ ပုန်းကိုကိုင်ထားရင်း ခင်မို့ သွားတွေနာကျင်လာသေး
စေပေပါအောင် ဖိကြိတ်နေမိရတာပဲ ရှိနေသည်။ တစ်ကိုယ်
က ငြိမ်ကျနေ၏။ တယ်လီပုန်းလက်ကိုင်ကို ကျစ်နေသေး
ဆုပ်ခဲထားသော လက်ချောင်းတွေ အံသေနေကြလျက် လုပ်၍
မရချင်။

“အစ်ကိုလေး ပြောပါရစေ ခင်မို့၊ ခင်မို့ကို အစ်ကို
တကယ့်ကို ချစ်တာပါ။ လက်ထပ်ချင်တာပါ။ မေပေး
ကြောင့် အစ်ကိုလေး မေချိုရိုကို စေ့စပ်လိုက်ရတဲ့သူ
ရှိနေတာပါ။ ယုံပါ ခင်မို့ရယ်”

ခင်မို့ကလေးကလေးနဲ့ ခင်မို့ကို ခင်မို့ကလေးကလေးကလေး
အတိုင်း အကောင်းဘက်ကမြင်၊ စာစာနာနာ တွေးနေလို့
တာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက သိနေတယ်လေ။ ရှင်အေး
အတ္တနဲ့ မာနရယ်၊ အဆင့်အတန်း ခွဲမတူရယ်ကြောင့်
အဲဒီဆေးရုံပေါ်ကို ဒေါ်မိမိခင်ဆိုတဲ့ ရှင်အမေ ရောက်သွား
ရတယ်လို့၊ ဒါတွေကို ရှင် လေကုန်ခံပြီး လာရှင်းဆေး
စမ်းပါနဲ့ရှင်၊ ကိုယ့်အမေရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို အသေချာသိ
ရက်ကယ်နဲ့၊ ရှင်အမေ သဘောမမျှနိုင်တဲ့ ကျွန်မကို
ရက်စက်ခဲ့တာကို ကျွန်မ ပိုစိတ်နာတယ် သိရဲ့လား၊
ကို ကျွန်မ ဘယ်တုန်းကမှ မချစ်ခဲ့သလို ရှင်ကို ဘယ်အထိ
မှလဲ ကျောမှာမဟုတ်ဘူး သိရဲ့လား၊ သိရဲ့လား။”

ခင်မို့ အော်ပစ်ချင်သည်။ ပုန်းကို ဆောင်ချပစ်
သည်။ ဒါပေမဲ့ စကားလုံးတွေက ပွင့်ကျလာခွင့်မရှိ။ ဒေါသ
နေသော သူတစ်ယောက်၏ ထွက်ပေါက်ငယ်လေးတစ်ခုအဖြစ်
ပုန်းကို ဆောင်ချလိုက်ခွင့်မျိုးလည်း လုပ်၍မရ။ ရွှေရန်သစ်
ဧည့်ခန်းမှာ ပုန်းကိုကိုင်ထားရင်း ခင်မို့ သွားတွေနာကျင်လာသေး
စေပေပါအောင် ဖိကြိတ်နေမိရတာပဲ ရှိနေသည်။ တစ်ကိုယ်
က ငြိမ်ကျနေ၏။ တယ်လီပုန်းလက်ကိုင်ကို ကျစ်နေသေး
ဆုပ်ခဲထားသော လက်ချောင်းတွေ အံသေနေကြလျက် လုပ်၍
မရချင်။

“အစ်ကိုလေး ပြောပါရစေ ခင်မို့၊ ခင်မို့ကို အစ်ကို
တကယ့်ကို ချစ်တာပါ။ လက်ထပ်ချင်တာပါ။ မေပေး
ကြောင့် အစ်ကိုလေး မေချိုရိုကို စေ့စပ်လိုက်ရတဲ့သူ
ရှိနေတာပါ။ ယုံပါ ခင်မို့ရယ်”

ခင်မို့ကလေးကလေးနဲ့ ခင်မို့ကို ခင်မို့ကလေးကလေးကလေး
အတိုင်း အကောင်းဘက်ကမြင်၊ စာစာနာနာ တွေးနေလို့
တာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက သိနေတယ်လေ။ ရှင်အေး
အတ္တနဲ့ မာနရယ်၊ အဆင့်အတန်း ခွဲမတူရယ်ကြောင့်
အဲဒီဆေးရုံပေါ်ကို ဒေါ်မိမိခင်ဆိုတဲ့ ရှင်အမေ ရောက်သွား
ရတယ်လို့၊ ဒါတွေကို ရှင် လေကုန်ခံပြီး လာရှင်းဆေး
စမ်းပါနဲ့ရှင်၊ ကိုယ့်အမေရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို အသေချာသိ
ရက်ကယ်နဲ့၊ ရှင်အမေ သဘောမမျှနိုင်တဲ့ ကျွန်မကို
ရက်စက်ခဲ့တာကို ကျွန်မ ပိုစိတ်နာတယ် သိရဲ့လား၊
ကို ကျွန်မ ဘယ်တုန်းကမှ မချစ်ခဲ့သလို ရှင်ကို ဘယ်အထိ
မှလဲ ကျောမှာမဟုတ်ဘူး သိရဲ့လား၊ သိရဲ့လား။”

ဟု တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လေး ပြောလိုက်မိရသည်။ ခင်မို့ပါ။ အစ်ကိုလေး ဆိုသည် အခေါ်တစ်ခုကို နာကြည်းလွန်းသည့်ရင်၊ မုန်းတီးလွန်းနေသည့်ရင်ဖြင့် အတင်းစွတ်နှစ်၍ သည်က ကိုကြီးရှေ့မှာမို့ပါ။ ယခင်တုန်းက ကိုကြီးလေး သတိုးနန္ဒဆိုသည်သူကို အစ်ကိုလေးဟု ခေါ်ခဲ့ရာမှ ခုကျတော့ ပြောင်းခေါ်၍မှ မကောင်းပေဘဲ။ ကိုကြီး သံသယဝင်သွားနိုင်သည်လေ။

“ဪ ... ပေး ... ပေး”

ဘာမျှ သံသယမရှိဘဲ ကိုကြီး ခပ်ပြုံးပြုံး ဆင်တူကာ ဖုန်းကိုယူသည်။

“ဘယ်လိုလဲညီ ... အန်တီကြီးရော နေသာလာရဲ့လား။ အေးလေ ... အန်တီကြီးရဲ့ ကျန်းမာရေးကလည်း ရှိနေကြောင်းကိုး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ညီရယ်၊ မေချိုရီ ဆိုတာကလည်း ငယ်ပါသေးတယ်၊ ကိုယ့်လက်ထဲ ရောက်လာတဲ့အခါမှာ တော့လည်း ကိုယ့်စနိုးကို လိမ္မာရေးခြားရှိအောင် တဖြည်းဖြည်း နားဝင်အောင် ပြောဆိုယူပေါ့ကွာ၊ စေ့စပ်ခွဲနေတာကို နောက်အပတ်ထဲမှာလား၊ အင်း ... အင်း ... ကိုကြီး စက်ရုံစက်စွဲတွေ ထားခဲ့နိုင်အောင်တော့ ကြိုးစားကြည့်လေ၊ မလာဖြစ်ရင်လည်း လက်ထပ်ပွဲကျတော့မှ ထားမယ်၊ ဘာလဲ ... အားလုံးသိအောင် ပြောပြပေးပါဟုတ်လား၊ လျှို့ဝှက်ထားလို့မှ မဖြစ်နိုင်တဲ့ဘဝတစ်ခုကို တိုးဝင်ရမယ့်ကိစ္စကို အသိပေးလိုက်ရတယ် ဆိုတာတော့ အဲသလိုလည်း မဟုတ်ဘူးလေ၊ စိတ်ညစ်နေတာ

ကိုကြီး နားလည်လာနေရပါပြီ၊ အင်း ... ဒီအခက်အခဲကြီးကလည်း အန်တီကြီးရဲ့ ကျန်းမာရေးကိစ္စ ဖြစ်နေတာထက်ပေါက်ပျောက်နေရသလို ခံစားရတယ်ဆိုတာ ကိုကြီး နားလည်ပါတယ်ကွာ၊ ဟာ ... ညီ၊ ငိုနေတာလား၊ ကျွတ် ... ဒုက္ခပါပဲ ညီရာ၊ ဒီကိစ္စကျတော့လည်း ကိုကြီး ဘယ်လိုဝင်ပေးရမုန်းတောင် မသိနိုင်တော့ဘူး ညီရယ်၊ အန်တီကြီးကို နားဝင်အောင် ချောမောတောင်းပန်ကြည့်ပါလား၊ လုံးဝ မချစ်နိုင်လို့ပါ ဆိုပြီးတော့လေ”

ကိုကြီး၏ မျက်နှာ မကောင်း။ ခင်မို့ ကျောပေးထွက်လာရပေမယ့် အသံတွေက ပျောက်ကျန်ခဲ့သည်မှ မဟုတ်ချေပဲ။ ကိုကြီး ပြောနေသမျှ ကြားနေရသည်ပါပဲ။ အမြန်ဆုံး စည်ထဲမှ ထွက်သွားရမည်။ မီးဖိုဆောင်ထဲသို့လည်း မဝင်ချင်တော့။ ဝင်းစားဆောင်ကျယ်ကြီးထဲ ဝင်လာခဲ့ကာ ဘေးတံခါးပေါက်ထဲမှ ခင်မို့ ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်ဖြင့် ဘေးဘက်လှေကားထစ်တစ်ခုတန်းကို နင်းဖြတ်ဆင်းသည်။ ဘေးဘက်စိုက်ခင်းတန်းကြားထဲ ဝင်ခဲ့သည်။ ဝါးတန်းထောင် သခွားခင်းနှင့် ပဲပင်တန်းတွေက စိမ်းမြမြ။

ခင်မို့ လျှောက်နေရင်း ရင်ထဲမှာ နာကျင်နေသည်။ ကြည်းနေသည်။ ကြေကွဲနေသည်။ အသိမ်းပိုက်ခံ ဘဝလေးတစ်ခုကို မထင်မှတ်နိုင်လွန်းစွာ သတိုးနန္ဒထံမှာ အပ်နှင်းခဲ့ရသည့်အတွက် ဘယ်လိုမှ ရင်ထဲမှ ပျောက်၍မရ။ အပျိုစင်ငယ်ထွေးဆိုသည့် ဘဝမွှေးမွှေးလေးကို တအေးမြမြ မြတ်နိုးစွာ ထားခဲ့ရလေ ...။

... လေးလေးစားစား ဘယ်လိုမှ ပြန်၍ မရနိုင်တော့သော ထိုဘဝလေးကို
 အဖေထံမှ ခုတ်ချလွှဲလွှဲပေးခဲ့ရပါသည်။ ... ငါ့ကို
 ... ပြန်၍ မြင်လှမ်းနေမှန်း မိနိုးလာသည် သို့မဟုတ် ...
 ... ငါ့ကို ပြန်၍ မြင်လှမ်းနေမှန်း မိနိုးလာသည် သို့မဟုတ် ...
 ... ငါ့ကို ပြန်၍ မြင်လှမ်းနေမှန်း မိနိုးလာသည် သို့မဟုတ် ...

... အဖေအဖေကြီးသည် မိုက်မိုက်မှောင်မှောင် အရာကြီးတစ်ခုအောက်
 ... အရှုံးပေးစွာ နှုံးနှုံးမြှုပ်သွားသည့်နှင့် ရှိရည်သည်ကော။
 ... လက်အလှမ်းသည် ထောင်ထားသော ပဲတိုင်ထောင်
 ... အဖေအဖေကို ကယောင်ကတမ်းနိုင်စွာ လှမ်းထိ၏။ ဒါပေမဲ့ မမြဲ။

မိုးခို (၄၀) ...

... မိုးခို ... လာမစီမံ၍ ဂိုဏ်းပေးပေး ...
 ... မိုးခို ... လာမစီမံ၍ ဂိုဏ်းပေးပေး ...
 ... မိုးခို ... လာမစီမံ၍ ဂိုဏ်းပေးပေး ...

ဗုဒ္ဓ အခန်း(၁၃) ခြံ

“ဒီအတိုင်း နှုတ်ပိတ်နေလို့ ဖြစ်မလား ခင်မို့၊ ဒါက အရှက်တကွ အကျိုးနည်းကိစ္စကြီး ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့ ညည်း ပိုသိမှာပါ။ ဘယ်နှယ်မှ ဘယ်နှယ် ဒီအခြေထိ ဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ ငါ စဉ်းစား တောင်မရဘူး ခင်မို့၊ က ... ပြောစမ်းပါ။ ညည်းဝမ်းထဲက ကလေးရဲ့အဖေဟာ ဘယ်သူလဲ။ အဲဒီလူကိုပြော၊ ချစ် ဖြစ်နေနေ ငါ အမြီးဖြတ်ပြီး ပေးစားမယ်၊ အဖေမေထက် ကလေးတစ်ယောက်ကို လူပုံအလယ်မှာ မွေးလိုက် တဲ့မတစ်ယောက်ရဲ့ဘကြီးအဖြစ် အသက်ရှင်နေရတာထက် အဲဒီရွေးတစ်ကောင်ကို အမြီးဖြတ်ပြီး ပေးစားလိုက်ရ ဘကြီးအဖြစ် ငါ မျက်ရည်စက်လက်နဲ့ အဖြစ်ခံရ တော့မယ် ခင်မို့”

အိမ်ငယ်လေး၏ အိပ်ခန်းတွင်းဆီမှ စကားသံက အတန်မျှတော့ဖြင့် ကျယ်နေတာ အမှန်။ ဒေါသသင့်နေသူက

ဘက်၏အသံ ဆိုတာထက် ကြေကွဲမှုများနှင့် အရှက်သည်းမှု ကြောင့် ဖြစ်တည်ရပါလေသော ရှက်ဒေါသဟုဆိုလျှင် ပိုမှန် ည့်ဆိုတာလည်း ခင်မို့ သိသည်။ ခုတင်ငယ်လေးထက်မှာ ထုပ်မယုက် ငြိမ်သက်ထိုင်နေရင်း ခင်မို့ အံခဲထားမိရခဲ။

ဘယ်လိုမှ ကလေးအဖေအမည်ကို ခင်မို့ ဖွင့်မပြော ပြောချင်စိတ်လည်း မရှိ။ ခင်မို့ မူးလဲသွားတာမို့ ခေါ်လေး နဲ့ အလန့်တကြား ပြေးပွေတာ။ ခင်မို့အတွက် ဘာဘာနှင့် ကြီးတို့ ပျာပျာသလဲတွေ ဖြစ်ကုန်ကြရတာ။ ဦးမိုက်ကိုကား ဒေါက်တာနန်းမွန်ကို အပင့်မိုင်းခဲတာတွေ အားလုံးသည် ည့်ရနံ့သစ်ရိပ်ငြိမ်မှာ ဖြစ်ပြီးခဲပြီ။ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။ ဒေါက်တာနန်းမွန် စမ်းသပ်ခဲ့ကာ ခင်မို့မှာ ရင်သွေးလေး ရှိနေသည်ဆိုသည့် အပြေစကားတစ်ခုကို ဘာဘာအား မျက်နှာမကောင်းဘဲ အားနာနာ ည့် မပြောမဖြစ် ပြောပြအသိပေးခဲ့ရပါသည့် ဒေါက်တာနန်းမွန် မျက်နှာထက်မှာ ဖြတ်သန်းဖြစ်တည်ပါသည့် စိတ်မကောင်း များကိုလည်း ခင်မို့ အမိအရ မြင်နေရသည်ပါပဲ။

တကယ်တမ်းကျတော့လည်း ခင်မို့ ရင်ထဲမှာ ဆူ သည်။ လောင်မြိုက်နေသည်။ ခေါင်းတွေ ခြောက်နေသည်။ သက်ရမည့်ခရီးအတွက် စဉ်းစားပင် မကြည့်ချင်။

ခင်မို့ ဝမ်းထဲမှာ သတိုးနန္ဒ၏ကလေး ပေး ရှိနေပြီဆိုတာ သိနေရတာကိုက နာကြည်းခြင်းတွေ ပို၍ ပို၍ ထိုသူအပေါ် ကျနေစေသည့်အဖြစ်။ သတ္တိမရှိသောလူ။ မိန်းကလေးတစ် ဘက်ကို ချစ်သည်ဆိုတာကိုမျှ ဖွင့်မပြောခဲ့ဘဲ အပိုင်သိမ်းယူ ကိုက်ပါသည်လူ။

မူးငြင်ငါ့ကို ပြီးတော့ တကယ်တမ်း လက်ထပ်ဖို့ လျော့တော့လည်း
 သူတို့ မိသားစု မပြတ်သားသူ ဖြစ်နေသည်။ ခင်မို့ သူ့ကို မိသားစု
 အဖွဲ့အစည်းက တော့ အစ်ကိုလေးဟု၍ တစ်ကွဲသေသွားမိခဲ့တယ်
 ရှိသည်။ စိတ်ကလေး ဖြည့်စွဲသူဟုလည်း အထင်တကြီး တကူးမိခဲ့
 လည်းပါသည်။ သို့ကား ရှိသူအဖြစ် ယုံကြည်အထင်ကြီး မိခဲ့တာလည်း
 အမှန်ပါ။ ဒေါ်အေးထံ အဖြစ်တွေအား ရုံးသည် ခါးသီးသော အခါ
 တွင် အထိ အဖြစ် ခင်မို့ ရင်ထဲမှာ ပြေပွင်းလဲ ဖြစ်တည်ကုန်ကြ
 ပါတော့။ ခင်မို့ ငိုကြွေးခြင်းဖြင့် ဝမ်းသာလျှော့ပျော့ ရှိပေ။
 ငြိမ်းငြိမ်း သွယ်ဝန်းစေ ခင်မို့ သူ့က မကြာမှတင်မှာ အမှန်ပါ။
 အစွမ်းတော့မည် အချိန်မှာ ခင်မို့ ချိတ်ချိတ် ဖြစ်ပေတတ်
 ထိုစေ့စပ်တော့မည် သူတစ်ယောက်၏ ပုစွန်သွေးကို စစ်မှန်စွာ
 ထားပြီး နေရသည် အဖြစ်တစ်ခုက လက်တွေ့မှာ တကယ်တမ်း
 ဖြစ်နေပြီ။ ဝမ်းသာ ငြိမ်းငြိမ်း ပေးပေးပေး ပြုလုပ် ခံစားပေး
 ဝမ်းသာမင်္ဂလီ တွင် ပြုလုပ် ပေးပေး ခင်မို့ သိသိသာသာ အရသာတို့ကို
 အစစ အဆင့်က ပြုနိုင် စွမ်းဖြင့် အချိန်တွေကို စာနာလွန် ဖြစ်သ
 သွားစေနိုင်မည် အရာတစ်ခု မဟုတ်တတ်တော့ သေချာနေသည်
 ရတနာတို့က မှာပင် အရာသည် ဤကလေးကို စွဲဖြင့် ခေါင်း
 တောက်မှု အကြွတ်ခံစား နေရင်း အရာက သည်းနေသည် အဖြစ်
 လေ့ရှိပြန်လေ ခင်မို့။ ညည်း ဘယ်သူနဲ့ မှာ အချစ်သူရည်းစား
 ပါပေ ရှိသော ခင်မို့ကဲ့သို့ ဟင်္ဂါးမှာဖြင့် ငါ့ကုမ မိတ်ဆိုင်စေ
 ဖဲလေး ကို အရာက ကြီးအပေါ် ရုတ်ရီသော ရုပ်ပုံတူယံလို့ ကြည့်
 ပျားပိအစား ရှိအစွဲ၍ အထွတ်ကြီး ရနံ့ ရှိခဲ့လေသမျှ ရေစိုက်
 ရပါပကောလား ခင်မို့ရဲ့။ ခ ... ဘယ်နယ်လုပ်ကြံမိတုနဲ့

ခိုတိုင်း နေရိတော့ မရဘူးဆိုတာ ညည်း ညည်း ညည်း
 ဘယ်ကောင်လဲ အဲဒီအကောင်” ခင်မို့ ခင်မို့ ပြီးလေလေ
 နေလေလေ ရင်ထဲထဲ အစွဲ ပါနေရာမှ တဖြည်းဖြည်း ဒေါသ
 ညည်းပါလာနေရင်း အမေးသည် ရင်သီးခါးချည်းခြင်းဘက်သို့
 ညည်းလာနေပြီ။ အဲဒီအကောင်တဲလားလေ။ ခင်မို့ ကြေကြေမြည့်
 နှုတ် ပြီးပစ်လိုက်ချင်ပါသည်။ အား မည်သို့ထင်ပါမည်တဲလဲ။
 တိုးနုနုကို အထင်တကြီး ရှိနေဆဲဖြစ်ပါသည် အဘသည် ထို
 အကောင်ဆိုသူ ဆိုတာကဖြင့် သတိုးနုနုပါဟု ကြားလိုက်လျှင်
 သပ်သပ်ရဲရဲမှာမဟုတ်။ ထိုအခါကျ တဖြည်းဖြည်း ခါးသီးသော
 အမုန်းနှင့် ဒေါသတွေ အထွတ်အထိပ်သို့တိုင် သတိုးနုနုအပေါ်
 သတ်ရောက်ခြင်းဖြင့် အသုံးသတ်သွားပါချေလိမ့်မည်။ ခင်မို့မဖြေ
 သဲ အဲဒါ ခေါင်းကို ငိုက်ချခြင်းပစ်လိုက်ပါပြီ။
 “ငါ့ လူသတ်မိမယ်နော် ခင်မို့၊ မတုန်မလှုပ်နဲ့ ပေကပ်ကပ်
 လုပ်ပြမနေနဲ့။ ညည်းပါ စောစောကတည်းက ညည်းအမေ
 ပြန်နဲ့ တူတူသေသွားရင် ကောင်းမှာ၊ အို ... မဟုတ်ဘူး၊ ငါ
 ညီမသေမယ့်အစား ညည်းသေသွားရင် ကောင်းမှာ၊ ငါ့ညီမ
 ကလေး ညည်းလိုတော့ ပဟော့ပဟော့ရမ်းရမ်း မိန်းကလေးမျိုး
 မဟုတ်ဘူး သိရဲ့လား၊ တောက် ... ဘယ်လောက်ရှက်ဖို့
 ကောင်းသလဲ၊ အပြင်ခန်းမှာလည်း မောင်ဘုန်းဖြတ်ပြည့်တို့
 ရှိနေတယ်၊ သူလည်း ယုံတောင် မယုံရက်သလို ဖြစ်နေရာ
 တာ၊ ဒေါက်တာက အဲဒီကိစ္စကို ငါ့ကို တိုးတိုးသက်သက်
 ပြောပြတာပါ။ မောင်ဘုန်းဖြတ်ပြည့်က စိတ်ပူလက်ပူနဲ့
 အထင် ဒေါက်တာကို မေးနေရာတယ်လေ၊ သူ ထင်တာ
 ငါ့ထက် ပိုမိုသိရဲ့လား”

က ညည်း များခဲ့တဲ့ ဒဏ်ကြောင့် ရောဂါထပ်များတိုးလာ သလားဆိုပြီး စိုးရိမ်ခဲ့ရတာ၊ နောက်ဆုံး ဇွတ်ပေးနေတာ၊ ဒေါက်တာ မဖြေနိုင်ဘဲ ခက်နေချိန်မှာ ငါကပဲ ရှေ့မျက်နှာ နောက်ထားပြီး ဖြေပြခဲ့ရတာ၊ သူဆိုတာ ဟင်ခနဲ ဖြစ်ယူ ရော၊ က ... ဒီအိမ်မှာက မောင်ဘုန်းမြတ်လို လူရွယ်လည်း ရှိတယ်၊ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်က ဘယ်လိုထင်ကြေးပေးလာ မလဲ၊ ညည်း စဉ်းစားကြည့်၊ ဒေါက်တာနန်းမွန်တောင်မှ စောစောပိုင်းကတည်းက မောင်ဘုန်းမြတ် ညည်းအတွက် ပျာလောင်နေအောင် စိတ်ပူတာတွေ မြင်ခဲ့ရတာဆိုတော့ ခု ... ကလေးကိစ္စလည်း ပေါ်လာရော သူ့ကိုကြည့်တဲ့ အကြည့်က တစ်မျိုးဖြစ်နေတာ ငါမြင်ရတဲ့အတွက် ငါ အားနာတယ် ခင်မို့”

ဘဘ ငေါက်ဆတ်ဆတ်ကြီး မေးလာတော့ ခင်မို့ ခေါင်းခါသည်။ ခုတင်ထက်မှဆင်းကာ အဝတ်အစားတွေကို သေတ္တာလေးထဲ ထည့်နေတော့ ဘဘ နားလည်လိုက်ပုံဖြင့် သေတ္တာကို စိတ်လိုက်မာန်ပါကြီး ကန်ပစ်လိုက်ပါပြီတည်း။ သေတ္တာက အခန်းနံရံကို သွားထိသည်။ ဝုန်းဒိုင်းကြီနှင့် အသံက တော့ ဆူသွားရသည်ပါပဲ။ ခင်မို့ ဘာမျှမပြော။ အဝတ်တွေ ကြမ်းပေါ် ပျံ့ကျနေကြလေသမျှ တိတ်ဆိတ်စွာ တစ်ထည့်ချင်း လိုက်လိုက်ကောက်နေသည်။ ခင်မို့လက်လေးတွေ တုန်ခါနေပါစမ်း မျက်ရည်ကျနေတာကိုလည်း မသိမ်းနိုင်တော့။ မထိန်းနိုင်တော့။ ခင်မို့ ဤနေရာလေးမှ ထွက်ခွာတော့မည်ဆိုတာကိုပဲ ရင်ထဲမှာ ဆုံးဖြတ်ထားမိတာ တစ်ခုပဲ ရှိနေသည်။ ခင်မို့အတွက် ဘဘလည်း

အာမဖြစ်စေချင်။ အရှက်လည်း မရစေချင်။ တစ်နေရာရာမှာ ခင်မို့ ဈေးတောင်းလေး ခေါင်းရွက်၍ ဈေးသည်ဘဝကို ဖြတ်သန်း ဖြစ်တည်လိုက်ဖို့ပဲ ရင်ထဲမှာ သိနေသည်။

“ဘာလဲ ... ဟင်၊ ဒါက ဘာသဘောလဲ၊ ညည်း ဒီလိုတစ် ယောက်တည်း ထွက်သွားပြီး တစ်နေရာရာမှာ ဇာတ်မြုပ် နေလိုက်ရုံနဲ့ ငါက ဒီအိမ်မှာ သိက္ခာတွေနဲ့ ပြည့်သိပ်ကျန် ရစ်ခဲ့တဲ့ ရွှေဘော် ဖြစ်သွားရမှာတဲ့လား၊ မရဘူး၊ မရဘူး ခင်မို့၊ ငါတို့မျိုးရိုးမှာ အဖေမပေါ်ဘဲ ကလေးမွေးတဲ့မိန်းမ မရှိဘူး၊ ဆင်းရဲပေမယ့် သိက္ခာရှိကြတယ် သိရဲ့လား၊ ညည်းဘယ်ထွက်သွားသွား ညည်းဟာ ငါ့တုမဖြစ်နေတာ မို့ အဖေမပေါ်တဲ့ကလေးကိုမွေးတဲ့ မျိုးရိုးထဲက ဘကြီးအဖြစ် တော့ ငါရှင်ပြီး မကျန်ခဲ့ဘူး၊ မကျန်နိုင်ဘူး၊ ညည်းကိုသတ် ပြီးမှ ငါလည်းစက်တိုင်တက်ပစ်မယ်၊ ညည်း ငါ့ကိုဘာမှတ် နေလဲ မိခင်မို့၊ ဟင် ... ဘာမှတ်နေသလဲကွ၊ ငါ အရှက် မရှိတဲ့ ရွှေဘော် မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူးကွ၊ တယ်လေ”

ဘဘ ဒေါသဖြင့်အော်ကာ မီးဖိုဆောင်ဘက် ပြေး သွားတာကို ခင်မို့ သိနေသည်။ နေရာမှ ခင်မို့ မရွေ့။ မီးဖိုဆောင် မှ ဘဘ ပြန်ဝင်လာတော့ လက်ထဲမှာ ဓားရှည်တစ်လက်ပါလာ သည်။ စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် ကိုကြီးလည်း ဘဘကို အတင်းဆွဲတား နေတာကိုလည်း ခင်မို့ မြင်နေရသည်။ နေရာမှ ခင်မို့ မရွေ့။ ဘဘ သတ်လိုက် သတ်စေတော့ဟု ငြိမ်ပေးနေရသည် ဆိုတာ ခင်မို့ဘာသာ သိနေသည်။ ကိုကြီးခမျာ မျက်နှာမကောင်းရှာ။ မယုံရက်သလို လှမ်းလှမ်းကြည့်ရှာပါသည့် အကြည့်တွေထဲမှာ

နှစ်မြောက်ပုံကော့ပြည့်သိပ်နေတာကို ခင်မို့ မြင်နေရချေသည့်ထဲမှာ ခင်မို့ကို တွန်းမိုးထားခဲ့ချေသည်ပဲဟဲ့ မိဂျီနားလည်လာရရင် ခင်မို့ကို ကြီးကို အားနာရပါသည်။ ကိုကြီး၏အရိပ်မှာနေစဉ် ဤအဖြစ်တွေကို ကိုကြီး လက်ခံပေးလိုက်ရတာမို့ပဲ အားနာရပါတယ်ကိုကြီးရယ်။ ဆူညံပွက်ထနေတာမို့လည်း အခန်းပြင်ဘက်မှာ ငြိမ်ရပ်နေကြဟန်တူပါသည်။ ဦးမိုက်နှင့် ဒေါ်ခမ်းနဲ့လည်း မနေသာတော့။ အခန်းထဲ လိုက်ဝင်လာကြရ။ သူ့အားကို ခင်မို့ကြားထားကြရနှင့်။ ရှုပ်ထွေးကုန်သည်ပါပဲ။

“မဆွဲကြပါနဲ့ဗျာ။ ကျုပ် ရက်လွန်းလို့ပါ။ သူ့မှာ ဒီထလေးရဲ့ အဖေကိုတောင်မှ ပြောမပြန်နိုင်လောက်အောင် အခြေအနေဆိုးနေတာကို ကျုပ်နားလည်နေတာကိုက ရင်ထဲမှာ အရက်ရဆိုးပါ။ ကြောရရုံကြီးသွားတဲ့ အဆင့်အတန်းထဲမှာ ဒီမိန်းကလေး ကျန်ခဲ့ရသတဲ့လား။ ကျုပ် အထင်တကြီးရှိလွန်းတဲ့ ကျုပ်တူမက အဲဒါလိုဖြစ်နေတာကို ကျုပ် ... ကျုပ်ယုံကို မယုံရက်တာ။ သူ့ဘဝကို သူ မနှံမြောမေမယုံ ကျုပ်နှုတ်ပြောလယ်ဗျ။ သူ့တွန်းမိုးမထားပေမယ့် ကျုပ် တွန်းမိုးထားတယ်။ အရှက်တကွဲ ဖြစ်ရလေခြင်း မိခင်မို့ရယ်။ ညည်းတို့ ရှိလားပဲ သတ်မှာ ခင်မို့၊ သတ်ကို သတ်မှာ”

အလုံး တစ်ယောက်မို့ ရှင်ထဲမှာ ချမ်းမြေ့စရာ

မိုက်သည်ကလေးကို ဖြစ်ကုန်ကြရသည့် ဤအဖြစ်ကြီးတစ်ခုသည် သတိုးနန္ဒကြောင့်။ ခင်မို့ ပို၍ရွံ့မုန်းလာရပါပြီ။ ဤသို့ကလေးလေးကော့ကို ခင်မို့ မျှောက်ချားနေမိခဲ့ပုံ ပြီးခဲ့ပြီ။ ကလေးရှိနေလို့ မိသည့် အပြစ်ကားတစ်ခု အသိပေးစကားတစ်ခုကို ဒေါက်တာတစ်ယောက်ယောက်ထံမှပဲဖြစ်ဖြစ် အပြောတစ်ခု မသွားမှာမျိုးကို ခင်မို့ ကြိုထင်သွေးလန့်နေခဲ့တာ အမှန်။ ခုကျတော့ တကယ်လာ ခြင်္သေ့ပြန် ပိုနိုးဖယ်ပြင်ဆန်ခွင့်၊ ဖူးထော့သည် လက်တွေ့နေရာတစ်ခုကို သိရှိပြီးသည်နောက်မှာ ဤကလေးကို ခင်မို့ မွေးဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်မိပါ ကျန်သည်။ ကလေးမှာ အပြစ်မှ မရှိချေသည်ပဲ။ ခင်မို့သည်လည်း အပြစ်မရှိ။ အပြစ်မရှိသူနစ်ယောက်သည် ကလေးနှင့် အမေ ဖြစ်နေသည်။ ထိုသို့ အပြစ်မရှိသူနစ်ယောက်သည် ဘာကြောင့် လေးကိုကြီးမှာ ရပ်တည်မိသွားရရမည်တဲ့လဲ။ ခင်မို့ ဖြတ်ပြတ်သတ်သတ် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါပြီ။ စာသံသ့ ကိုမှ ဒုက္ခမပေးဘဲ ခင်မို့ကလေးကို ခင်မို့မွေးဖွားလိုမိသည်။ ဒါ ခင်မို့အဆုံးအဖြတ်။

“ဟာ ... မလုပ်ပါနဲ့၊ ဘာသာရယ်။ မလုပ်ပါနဲ့၊ ခင်မို့မှာ အပြစ်မရှိပါဘူး၊ သူ မပြောရတာပါ။ သူ မပြောရတာပါ။ ကလေးအဖေဟာ ကျန်တော်ပါ ... ကျန်တော်ပါ။ က... က... ကိုမိုက်နဲ့ ဒေါ်လေးခမ်းတို့ အိမ်ကြီးရှိရာကို ပြန်

ကြပါ၊ ပြန်ကြပါ၊ ဘာဘနဲ့ကျွန်တော် စကားပြောပါရအောင် ပြောပါရစေ”

ထုချင်သလို ထုထောင်းစေဟု ပေတေတေထေးထေး မတုန်မလှုပ်ကြီး ပေကပ်ခဲနေရပါသည်။ ခင်မို့ရင်ထဲ ဒိန်းခဲနဲကြမ်း သွားရကာ ပျတ်ခဲနဲ ကိုကြီးကို အကြည့်မှာ ကိုကြီး ခေါင်းခါးပြည့် သည်။ ဦးမိုက်နှင့် ဒေါ်လေးခမ်းနွဲ့ကိုလည်း အတင်းပြန်လွှတ်နေ ရင်းမှ ခင်မို့ကိုလည်း ပြေးပွေ့ရှာပါသည် ကိုကြီးကို ခင်မို့ မထံ ကြည့်ရက်နိုင်စွာပဲ မောကြည့်မိရာမှ ခုကျမှ၊ ဩော် ... ခုကျမှ ရင်ထဲလိုက်တက် ဆို့ကျပ်လာရရင်း မိုက်ကြီးတင် ငိုချလိုက်မိရမိ ပြီတည်း။ အဖေဘုံလား ကိုကြီးရယ်။ ခင်မို့သားသမီးလေးနဲ့ အဖေဘုံလား။

ရင်သည် ခံနိုင်ရည်မရှိအောင် လှိုက်နေသည်။ ဆို့ ကျပ်ခဲနေသည်။ ခုမှ အရူးတမျှ ခင်မို့ ဆောက်တည်ရာမရ ခြမ်း လာရပြီ။ ကိုကြီး အတင်းသိမ်းပွေ့ ထိန်းနေသည့်ကြားမှ ခင်မို့ အတင်းရုန်းနေမိရပါ၏။ မဟုတ်ဘူး ... ဟု ခင်မို့ အော်ပစ်ခွင့် သည်။ နှုတ်ခမ်းပေါ် ကိုကြီး၏လက်ပဝါးတွေက ဖေးတင်ကပ်ပိတ် လာကြပါသတည်း။

ဘာပင် မယုံနိုင်သလို ဟင်ခဲနဲ ဖြစ်သွားရကာ ...
“ဖွင့်ပြောလာလို့သာ ကြားရတယ် လူလေးရယ်၊ ဘယ်ထိ များ ဖြစ်ကုန်ကြရတာတဲ့လဲ ... ဟင်”

ဟု ခပ်ညည်ညည်းပြောကာ ကြမ်းပေါ် အားကုန် အားပြတ် ခုမှ ရုပ်သေးကြီးပြတ် ပုံပုံချမျှ ထိုင်လိုက်သည်ထ ဘာပါ။

ဦးမိုက်နှင့် ဒေါ်ခမ်းနွဲ့တို့ ပြန်သွားကြတော့မှ ကိုကြီး ဆက်ပြင်းရှိက်ကာ ဘာဘကိုကြည့်ရှာပါ၏။ ကိုကြီးလက်တွေက ခင်မို့ကို ထိန်းပွေ့ထားဆဲ။ ထိန်းပွေ့ထားမြဲ။ ကိုကြီး၏မျက်နှာ မှာ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သည့် ပြတ်သားဆုံးဖြတ်ရိပ်တွေပဲ ရှိ သည်။

“ဟင်အင်း ... မပြောနဲ့ ခင်မို့၊ ကိုကြီး ပြေခဲ့ပြီပဲ။ ကလေး အဖေဟာ ကိုကြီးဖြစ်တယ်လို့ ဝန်ခံလိုက်ပြီပဲ။ ဘာလို့ ငြင်းနေချင်တာလဲ ခင်မို့၊ ဟင် ... ဒီအတိုင်း ငြင်းနေလို့မှ မဖြစ်တော့တာ ခင်မို့ သိပါတယ်၊ ကိုကြီး မျက်နှာကို ထောက်ထားပြီး မပြောဘူး ဆိုတာကိုလည်း ကိုကြီး သိ နေရတာကိုက ဘာအပေါ်မှာရော ခင်မို့အပေါ်မှာရော ကိုကြီး ဘယ်လောက် တာဝန်မကျောဘူးဆိုတာ အသိတရား ရနေစေတာမို့ ကိုကြီး ဝန်ခံလိုက်ရတာပါ။ ဘာ ... ခင်မို့ ကို ကျွန်တော် လက်ထပ်ပါရစေ၊ အစကတည်းက ဘာထံမှာ ဒီလိုခွင့်ပန်သင့်တာပါ။ ကျွန်တော့်ဘက်က တွေဝေ ပျက်ကွက်ခဲ့တာတွေကို ဘာ ခွင့်လွှတ်ပေးပါ”

ဟု ကိုကြီး မျက်လွှာချ၍ ဘာမျက်နှာကို မကြည့် ခဲ့စွာပြောမိုက် ဘာထံမှ တက်ခေါက်သံ ပေါ်လာပါ၏။ ကိုကြီး အပေါ် ဘာ အထင်သေးချေပြီဆိုတာ ခင်မို့ သိနေသည်။ ဒါ ကိုကိုကြီး ရင်ဆီးခံရှာချေသည်တကား။ ခင်မို့ ကိုယ်လေးဆတ်ခဲနဲ ရုန်းထွက်လိုက်စဉ်မိုက် ...

“ခင်မို့”

ကြိုက် မုလေ့ကြားဆိုကြားတစ်ဖန်လှမ်းစာနဲ့တားဆီးပေါ်လာသည်။
 ကိုကြီးသည် ခင်မိုက်ကလေး၏ အခြေခံဟုတ်ဘူးဆိုတာ ခင်မိုက်
 နေချင်တာမရှိဟု ကိုကြီး သိနှင့်နေရုံရလျက် ခေါင်းခါပြန်နေမိပေမဲ့
 ခင်မိုက် ဤတစ်ကြိမ်မှာတော့ အမှန်တရားကို ချီးကျူးဖတ်ထား
 တော့သည့် ခင်မိုက် အဖြစ် ပြတ်ပြတ်ထင်ထင် ရှိနေရပါပြီ။ အ
 တရားတစ်ခု၏ သုံးကြွယ်၍ တိတိဆိတ်စွာ တစ်ယောက်တည်း
 ရင်ဆိုင်ဖွဲ့ဖွဲ့ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့သည့် ခင်မိုက် ဆိုတာ မလွယ်လွယ်
 ပုံသဏ္ဍာန် ကျန်ရစ်ခဲ့ရပါသည်။ အဖြစ်။ ဟုတ်သည်။ တစ်ယောက်
 တည်းကိုင်ဆိုင်ခိုင်ခံ့မှု မရှိတော့ချေတော့ပဲလေ။ ကိုကြီး၏ သိက္ခာနှင့်
 ကိုယ်ကျင့်တရားများကို ပွန်းပဲ့ခြေချမည်သည့် အကြောင်းတရား
 စေတနာဖြင့် ကျယ်ယူပြီး ခင်မိုက်ကလေးကို ခင်မိုက်မေ့လျော့
 ကလေး... စတာ့ပါနဲ့ ကိုကြီးရယ်။ ခင်မိုက်ဟဲ့... ခင်မိုက် အခါ
 မိုက်... စတာ့တွေကို ဖြေပါမယ်။ ကိုကြီးရဲ့သိက္ခာနဲ့ ကိုယ်ကျင့်
 လေ့... စတာ့တွေကို ဖြေပါမယ်။ ကလေးအဖေဟာ သတိုးနန္ဒာပင်
 ဝေလှသ အတန်းခင်မိုက်နဲ့ မချစ်ခဲ့ကြပါဘူး။ ဘာဘဲရယ်။ သူက
 သူက ခင်မိုက် များတဲ့နေ့က အဲဒီနေ့က ခင်မိုက် ဘာတွေ
 ပြုကြာမ ကြိုခဲ့ရင် ခင်မိုက်ရဲ့တယ်ဆိုတာ ခင်မိုက်ပြောပြပါရစေနဲ့တော့
 ကြိုက်။ ခင်မိုက်လည်း သူ့ကို မချစ်သလို အရင်တုန်းကလည်း
 ပြောမချစ်ခဲ့ပါဘူး။ ဘာဘဲရယ်။ ဘာဘဲ မှားလည်ပေးပါတော့
 မွန်မြတ်တစ်ကြည့်တဲ့ ကိုကြီးရဲ့ သိက္ခာတရားအတွက်
 ဒီအဖြေကို ဒီအမှန်တရားတစ်ခုကို တာဘယ်မှာ ခင်မိုက် ဖွင့်
 ပြောလိုက်ရပါပြီ။ ခင်မိုက်ကို သွားခွင့်ပြုလိုက်ပါတော့။ ခင်မိုက်

ကလေးကို ခင်မိုက် မွေးပါမယ်။ ဈေးတောင်းခေါင်းရွက်ပြီး
 ရှာဖွေကျွေးမွေးပါမယ်”
 ခင်မိုက် ပြောငိုချလိုက်သည်မှ ရင်ပွင့်ရင်ကန်မျှပါ။
 လဲလဲနိုင်စွာ ငိုကြွေးခြင်း။ အားကိုးရာ ဘာကို အစစ
 ပြောပြလိုက်ပြီး သည့်နောက်မှာ ထိန်ချန်ရာလည်း မရှိတော့
 ပေကပ်ကပ်ဟန်လေးတွေ အားလုံးပြိုကျ ပျောက်ဆုံးကုန်
 ဘာဘဲရယ် ရင်ခွင်မှာ ကလေးလို ခေါင်းလေးဝင်၍ ဝင်၍
 ကိုယ်မိရသည်က မချီရင်ကန် မချီမဆန်ကြီး ငိုချသံကြီးနှင့်
 နေသည်။ ရင်ကွဲရင်ပွင့်မျှ ဖြစ်နေသည်။ ဘာဘဲရယ်လက်မောင်း
 အားကိုးရာအဖြစ် အတင်းကြီး တွယ်ကပ်ဆုပ်ခဲထားရင်း
 နေသည်က ရင်ကိုချေ၍ ကြေကြေမြည်မြည်ကြီး ခံစားနေ
 သသမျှ ထိန်းသိမ်းမရနိုင်သည့်ဟန်လေး ဖြစ်နေသည်။ ဘာဘဲရယ်
 တွေ ခင်မိုက်ကိုယ်လေးကို ထိန်းလာပါ၏။ ဆံစတွေကို သပ်
 လာပါ၏။

“ငါ့တူမလေးကို ဆွမ်းခွဲပါပေါ့လား၊ ဟင် ... ဓားနဲ့တောင်
 သတ်တော့မလို့ပါလား၊ ဘုရား ... ဘုရား ... မှားချေတော့
 မလို့၊ ငါ့တူမ အပြစ်မဲ့လေးကို သတ်ပစ်မိတော့မလို့၊
 အရှက်တရားဆိုတာ မျက်စိတွေကို ပြာစေတယ်၊ ဆင်ခြင်
 ခြင်းကို အမှောင်မှီးစေတယ်ဆိုတာ တကယ်ကို မှန်နေပါ
 ပေါ့လား၊ ဘယ်ရမလဲ ဒီလိုလုပ်လို့၊ ဟင် ... ငါ့တူမကို
 ဒီကောင် ဒီလိုထားပစ်ပြီး သူ့ဌေးသမီးကို စေ့စပ်မယ်ဆို
 တာ ငါ မခံဘူး ... မခံဘူးကွ”

ယူကျုံးမကြီး ညည်းတွားနေရာမှ ဒေါသသင့်လာရင်း ဘာတက်ခေါက်ကာ အသံတွေ အက်ကျလာရင်း အော်ပစ်စဉ်ခိုက် ခင်မို့ ဘာကို အတင်းဖက်ကာ ...

“သူ့ကို ... သူ့ကို ခင်မို့ လက်မထပ်ချင်ဘူး ဘာ၊ သူ့ကို ခင်မို့ မချစ်ဘူး၊ သူ့အမေရဲ့အဆုံးအဖြတ်အောက်မှာ သူ့ဖြတ်ရမယ့်လမ်းကို သူ ဖြတ်ပါစေ ... အခုတောင်မှ ကိုကြီးလို သူတော်ကောင်းကြီးက ခင်မို့ကလေးရဲ့အဖေလို ကြားထဲကဝင်ပြီး နာမည်အပျက်ခံ၊ သိက္ခာအပြိုခံပြီး ပြောလာလို့သာ ခင်မို့ ဘာ၊ ကိုကိုကြီးရဲ့ရှေ့မှာ ဝန်ခံပေး ခဲ့တာပါ”

ခင်မို့ ခေါင်းလေးခါ၍ အတင်းငိုယိုပြောနေတော့ ကိုကြီး သက်ပြင်းရှိုက်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကလေးရှိနေတာကိုတော့ ညီနန္ဒာကို အသိပေးဖို့ ဝတ္တရားတော့ ရှိနေတယ် ခင်မို့၊ မေချိုရီနဲ့ နေစပ်လေးသေးတာမှ မဟုတ်တာ၊ အို ... နေစပ်ပြီးပြီ ဆိုရင်တောင်မှ လက်ထပ်ပြီးတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သူ့ရင်သွေးအတွက် သူ့တာဝန်ယူရမှာပေါ့၊ ခင်မို့ ကိုကြီးကို တစ်ခုပဲ ကတိပေး ကိုကြီးရဲ့စေတနာနဲ့ မေတ္တာကို နားလည်တယ်ဆိုရင် အဲဒီကတိကိုတော့ ပေးမှဖြစ်လိမ့်မယ် ခင်မို့၊ ဒီကဘယ်ကိုမှ ထွက်မသွားဘူးဆိုတဲ့ ကတိကို ပေးပါ”

အားယူ၍ပြုံးကာ စိတ်ရှည်စွာပဲ စောင့်ဆိုင်းနေပါသည့် ကိုကြီး၏ တောင်းသောကတိကို ခင်မို့ မပေး၍ မဖြစ်နိုင်ပြီ ဆိုတာကိုတော့ ရင်ထဲက အလိုလို သိနေသည်။

ပြီးတော့ ... သတိုးနန္ဒာဆိုတာ သတ္တိရှိသူတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်တာကိုလည်း ကြိုတင် သိနေသည်။ တာဝန်ယူမှာ ဖြစ်သည် အဖြစ်တစ်ခုကိုပဲ ကိုကြီး သယ်ဆောင်လာရမည်ဆို တာကိုလည်း ခင်မို့ သိနေသည်။

ဘာကြောင့်ဆို ...။ သတိုးနန္ဒာသည် ဒေါ်မိမိခင်၏ ဖြစ်လျက်။ မိခင်ကို အလွန်ချစ်သော သားဖြစ်သည်ဆိုတာကို

လောလောဆယ်မှာ ဒေါ်မိမိခင်သည် နှလုံးရောဂါ ဖြင်းပြင်းထန်ထန်ကြီး မကြာမတင်ကမှ ခံစားဆေးရုံတက်ခဲ့ သည် ဆိုတာကိုရော ...။

သိထားရ၍ပါ။

ပြီးတော့ ... ခင်မို့သည်လည်း ဒေါ်မိမိခင်၏ ချွေးမ ဖြစ် ဘဝတစ်ခုလုံးကို မြှုပ်နှံလိုက်ရသော ခင်မို့ မဖြစ်ချင်။

အထူးသဖြင့် တွေဝေသော သတိုးနန္ဒာအဖြစ် ခင်မို့ သည်ထားပါသော ထိုသူ၏မိခင်သည် အလွန်တရာကိုမှ

ကြီးသော မျက်ဝန်းစူးစူးလက်လက်အစုံကို ပိုင်စိုးပါသည့် သားကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်မို့ ...။ ခင်မို့ ဘယ်တော့မှ

ဘူးရိပ်ငြိမ်၏ အိမ်သားအဖြစ် မရပ်တည်လို့။ မရပ်တည်ချင်။ ဒါပေမဲ့ ခက်နေသည်က ခင်မို့မှာ ရင်သွေးလေးရှိ

လျက်။ ထိုကလေး၏ဖခင်သည် သတိုးနန္ဒာ ဖြစ်နေချေသည်

သည်။

အခန်း(၁၄)

“ဘာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်။ ဘယ်လိုအခြေအနေမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ညီနန္ဒဟာ ခင်မို့ကို လက်ထပ်ဖို့ ဝတ္တရားကိုရှိနေတယ်ဆို တာတော့ နားလည်မှာပါ။ ခင်မို့ဟာ ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်း နေတတ်တဲ့ မိန်းကလေး မဟုတ်ဘူး” ဆိုတာကိုလည်း ညီနန္ဒ သိမှာပါ။ ခုကိစ္စက ခင်မို့ အပေါ်မှာ ညီနန္ဒ ခင်ပွန်း ကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ် တာဝန်ယူရမှာက အဓိကဖြစ် နေတယ်”

စန္ဒကူးရိပ်ငြိမ်ရှိ ရေတမာပင်အောက်ရှိ ခုံတန်းပြာ ထက်မှာထိုင်ရင်း သူ ပြောခိုက် သတိုးနန္ဒ ငြိမ်သက်နားထောင် နေပါ၏။ နှုတ်ကတော့ ဘာမျှပွင့်ကျမလာသေး။

သူ့ရင်ထဲမှာ အားမလို အားမရ ဖြစ်လာသည်။ ဘာကို တွေဝေနေသည်လဲဟု မကျေလည်ချင်တော့သည်စိတ်က နေရာယူစ ပြုလာနေပြီ။

“အရှင်လေးပဲ ညီနန္ဒ၊ မင်း ခင်မို့အပေါ်မှာ ဘာကြောင့် တာဝန်ယူရမယ်ဆိုတာ မင်း နားအလည်ဆုံးပါ”

သူ စကားကို တည့်တည့်ကြီး ပြောချလိုက်တော့ သတိုးနန္ဒ သက်ပြင်းရှိက်ရာမှ တစ်ချက်ကြည့်လာပါ၏။ မိဥ အအေးဗန်းလေးဖြင့် ရောက်လာကာ တရိတသေလေး ခုံတန်းပြာ ၏ အလယ်နေရာမှာ လင်ပန်းကိုချသည်။ လက်သုတ်ပဝါခေါက် က လင်ပန်း၏ထောင့်နေရာလေးမှာ မီးပူကျ ခေါက်လျက်သား လေး ရှိနေ၏။

မိဥ သူ့ကို ကြည့်ကွက် ကြည့်ကွက် လုပ်နေပါ၏။ တစ်ခုခု မေးချင်နေမှန်းလည်း သိသာသည်။ နောက်ဆုံး လည် ချောင်းလေးတစ်ချက် အားယူရှင်းလိုက်ပြီးမှ ...

“မမခင်မို့နဲ့ ဘာဘ နေကောင်းကြရဲ့လားဟင် ကိုကြီး” ဟု မမျိုသိပ်နိုင်ဘဲ မေးလာတော့ သူ ခေါင်းညိတ် ပြပါ၏။

“မိဥ သတိရနေတယ်လို့ ပြောပြပေးပါနော် ကိုကြီး၊ ပြီးတော့လေ မိဥ ပြောပြစရာ ရှိနေသေးတယ်၊ ဟို ... ဟို... မေမေကြီးက မိဥကို ခဏခဏ မေးမေးနေတော့ လေ၊ မိဥ ကြာကြာလိမ်မပြောရတာနဲ့ ကိုကြီးတို့ဆီမှာ ဘာဘနဲ့ မမခင်မို့တို့ ရှိနေတယ်၊ ဦးမိုက်လည်း အဲဒီမှာပဲ လို့ မိဥ မနေ့ကပဲ ဖြေလိုက်ရတယ် ကိုကြီး၊ အဲဒါ မေမေ ကြီး စိတ်ဆိုးဆိုးနဲ့ မိဥကို အော်တယ်၊ ၊ လို့မပြောပြရ တာလဲတဲ့၊ ခု ... ကိုကြီးရော မိဥကို စိတ်ဆိုးလားဟင်၊ ဒေါ်ကြီးထူးကတော့ မိဥကို ခေါင်းခေါက်လိုက်တာလေ၊ အဲဒါ ... အဲဒီမှာ နေတာကို အစ်ကိုလေးရော သိလားလို့ မေမေကြီးက မေးသေးတယ်၊ မိဥမှ မလိမ်နိုင်တော့တဲ့

ဥစ္စာ၊ ဟုတ်ကဲ့လို့ ဖြေလိုက်ရတယ်။ အဲဒါ မနေ့က မေမေကြီး သိသွားတာ”

ဟု မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ပြောပြလာတော့ သူ့နဲ့ သက်ပြင်းရှိကံက မိဥကို ကြည့်ပါ၏။ အကြည့်သည် စိတ်ညစ်လက်ညစ် နိုင်နေ၏။ စိတ်ရှုပ်ထွေးနေသည့်အချိန်မှာ မိဥကြောင့် ပို၍ စိတ်မော လက်မော နိုင်လွန်းလာရပါသည့်အကြည့်သူကတော့ မိဥကို နားလည်ပြီးဖြင့်ပဲ ကြည့်မိလိုက်ရသည်ပါ။ ကလေးပေပဲလေ။ ဤမျှကြာအောင် နှုတ်လုံနေရှာသည်ကိုလည်း အတော်လေး ခင်မိနှင့် ဘာဘာတို့ကို ချစ်၍ဆိုတာ သူသိသည်ပေ။ ငယ်ကြောက်ပေမို့ ဒေါ်မိမိခင် အစ်အောက်မေးဖန်များလာတော့လည်း ကြာကြာမှင်မောင်းမကောင်းရဲရှာတော့ဘဲ ဖွင့်ပြောရှာတာပဲ ဖြစ်ရချေမည်သာ။

“နင်ဟာလေ ... ပါးစပ်ကတော့ နဲ့ပလွေပဲ”

သတိုးနန္ဒ ညည်းခိုက် မိဥ မျက်စိလေး ပေကလစ်လပ်ဖြင့် ...

“အဲဒါ ဒီနေ့ ကိုကြီး အိမ်ကိုရောက်လာတော့ မေမေကြီးက မိဥကို ငေါတော့တော့ပြောတယ်”

အံ့မယ် ...။ မိဥ မခေ။ ဝေါဟာရတွေ ဘာတွေ ကြွယ်နေသေးသည့်အဖြစ်။ ဘာတဲ့ ... မေမေကြီးက ငေါတော့တော့ ပြောသည်တဲ့။ ပုလုံးလုံး ကလေးရုပ်ပေါက်ပေါက်ဖြင့် ရှိပါသည့် မိဥကို စိတ်ရှည်နားလည်သောအပြုံးဖြင့် သူ ကြည့်မိရပါ၏။ မိဥ လက်လေး ပိုက်ထားဆဲပါ။ စကားဆက်ဦးမည့် သဘော ဖြစ်နေသည်။

“ဦးမိုက်တို့လည်း ကိုကြီးဆီ ရောက်နေကြတာပဲတဲ့။ မိဥလည်း လိုက်ချင်လိုက်သွားတဲ့၊ သစ္စာမရှိကြတာကိုတော့ စိတ်အနာဆုံးပဲတဲ့၊ ဒေါ်ကြီးထူးလည်း လိုက်ချင်လိုက်သွားနိုင်တယ်တဲ့၊ အဲဒါ ဒေါ်ကြီးထူးကတော့ မေမေကြီး ကျန်းမာတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဘယ်ကိုမှ မသွားရက်ပါဘူးလို့ ပြောတယ်၊ မေမေကြီးကတော့ မိဥကို လိုက်ချင်လိုက်သွားဆိုပြီး အရမ်းငေါထေထေ လုပ်နေတယ် ကိုကြီး၊ မိဥလိုက်ခဲ့ရမလားဟင်၊ မိဥ စိတ်ညစ်တယ်၊ ကိုကြီးဆီမှာ မမခင်မို့နဲ့ ဘာဘာရယ်၊ ဦးမိုက်ရယ် ပါသွားကြတာကို မပြောပြလိုတဲ့ အလွန်ဆူတာပဲ”

မိဥ ခမျာ ကလေးပီပီ စိတ်လက်ညစ်နေတာကို ကြာရှည်တောင့်ခံနိုင်ပုံမရ။

အားကိုးရခိုက် တစ်ခါတည်းလိုက်ချင်စောဖြင့် ပြောရှာသည်ဆိုတာ သူ နားလည်မိရပါ၏။ မိဥ ခေါင်းလေးကိုပုတ်၍ ...

“မိဥရဲ့မေမေကြီးက စိတ်ဆိုးတုန်းခဏ ပြောတာပါကွာ၊ မိဥ လိုက်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲကွ၊ ဒေါ်ကြီးထူးလည်း တစ်ယောက်တည်း ပင်ပန်းမယ်၊ မေမေကြီး ဝိုလည်း ဘယ်သူက ပြုစုမှာလဲ”

ဟု ပြောခိုက် မိဥ မျက်နှာလေး ညှိုးရှာ၏။ ရင်ထဲ အောင်မခံနိုင်သည့်နှယ်ဖြင့် မျက်နှာဖျော့လေးနှင့် ဆက်၍ပြောရှာသည်ပါပဲ။

“မမ မေချိုရီကလည်း ရောက်လာတော့မှာ၊ အစ်ကိုကလည်း ခုတလော ဘာမှကို ဝင်မပြောပေးတော့သလား၊ မိဥဖြင့် အစ်ကိုလေး အားကိုးပဲ ဒီမှာရှိတာ အစ်ကိုလေး ကြည့်ရတာလည်း ငြိမ်လွန်းနေတာပဲ ကိုကြီးရဲ့၊ မမမေချိုရီ နိုင်စားဒဏ်ကို မိဥ မခံနိုင်ဘူး သိလား သိပ်ခေါင်းခေါက်တာပဲ၊ ဒါတောင် သူက ဒီမှာအမြဲပေးထားတာ မဟုတ်ဘူး၊ အမြဲနေရင်ဖြင့် မိဥ သူဆုတာ ခိုတာနဲ့ စိတ်ညစ်သေမှာ ... အဟုတ်၊ အစ်ကိုလေးကို အားကိုးရရင် တော်သေးတယ်၊ မေမေကြီးကလည်း မမမေချိုရီ ဆို အလွန်အကောင်းမြင်တာ”

ကလေးပီပီ ရင်ထဲရှိတာ စိတ်လက်ညစ်ရင်း အိတ်သွန်အိတ်ဖောက် ပြောရှာလေသမျှ သူ နားလည်ရသည်ပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ စန္ဒကားရိပ်ငြိမ်မှ ဘာဘာနှင့် ခင်မိုရော ဦးမိုက်ရော သူ့ထံ ရောက်ကုန်ကြသည်ကိစ္စ ဖြစ်ခဲ့ပြီးပြီ။ ဤသည်ကလည်း အန်တီကြီး ဒေါ်မိမိခင်ထံမှာ နေ၍မဖြစ်တော့သည့်သူတွေကို လက်ခံခေါ်ထားလိုက်သည့်အတော။ ခုကျတော့ မိဥကိုပါ ခေါ်သွားမည်ဆိုလျှင်ဖြင့် ဘယ်ကောင်းတော့မည်တဲ့လဲ။

“မိဥ ဒီမှာပဲ နေရမှာပဲ၊ လိမ္မာနော်၊ ကိုကြီး အားလုံးခေါ်ထားလို့တော့ ဘယ်ကောင်းတော့မလဲကွ၊ ခုတောင်မှ ကိုကြီး ဒီကိုရောက်လာတာ မိဥရဲ့မေမေကြီး စိတ်ထဲဆိုးချင် ဆိုးနေမှာ သိရဲ့လား၊ ကဲ ... သွားတော့၊ သွားတော့ ဒေါ်ကြီးထူးကို ကူညီညာလုပ်လိုက်ဦး”

ဟု သူ ပြုံး၍ ဆံစလေးသပ်ကာပြောတော့ မိဥ မျက်နှာလေး ငိုရိပ်ရိပ်ဖြင့် ပြန်ရှာ၏။ မလိုက်ရတော့ပြီဟု အသေအချာ နားလည်သွားတာမို့လည်း အားကိုးရာ မရှိတော့သည့်နှယ် မျက်နှာငယ်လေး ဖြစ်နေရာပါ၏။

ဥယျာဉ်ကျယ်ကို သူ တစ်ချက် ငေးဖြစ်၏။ အပြုအစုဆိုတာ အဘယ်မျှ အရေးကြီးသည်ဆိုတာ ပေါင်းပင်ငယ်လေးတွေ နဖုနဲ့ဖန့်စိမ်းထလာနေသည့် ဥယျာဉ်ကို မြင်ရုံဖြင့်သိသာ၏။

ဒေါ်ကြီးထူးနှင့် မိဥတို့ကတော့ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဥယျာဉ်ထဲတော့ ပန်းပင်တွေ ရေလောင်းပေါင်းသင် လုပ်နိုင်သမျှ လုပ်ကြသည်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဘာဘာ ရှိစဉ်ကနှင့်တော့ ပန်းဥယျာဉ်သည် မတူတော့။ ဥယျာဉ်မှူး အသစ်ကလည်း မရသေး။ ဒါကြောင့်လည်း ဒေါ်မိမိခင်က ပို၍ ဘာဘာတို့အပေါ် စိတ်လက်ပိုဆိုးလာနေတာ ဖြစ်ရမည်။

“မေမေက ခင်မိုကို ဘာဘာက ဆုံးမလိုက်ရင်၊ မေမေကိုလည်း တောင်းပန်လိုက်ရင် အစစ ပြီးသွားမယ့်ကိစ္စ အိမ်ကထွက်သွားကြတာကို စိတ်ဆိုးနေတာ ကိုကြီး၊ ခင်မိုကလည်း မေချိုရီကို တောင်းပန်လိုက်ရင် ပြီးတာပဲတဲ့၊ အဲသလို ပြောတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ညှိစိတ်ထဲမှာကတော့ ဘာဘာတို့ မှားတယ်လို့ မထင်ပါဘူး၊ သူတို့ မှန်ပါတယ်၊ ကိုကြီးလည်း မှန်နေတာပါပဲ၊ သူတို့ကို ကူညီရမှာပေါ့၊ မိဥ နှုတ်မလုပ်တာမို့ မေမေလည်း ကိုကြီးအပေါ် လောလောဆယ်စိတ်တော့မျက်နေမှာ သေချာတယ်”

သတိုးနန္ဒ ခပ်ညည်းညည်း ပြောတော့ သူ သက်ပြင် ရှိကံသည်။ ကြာရှည် စန္ဒကူးရိပ်ငြိမ်မှာ သူ ရှိမနေသင့်တာထံ လည်း လောလောဆယ်မှာ နားလည်လာရသည်။ မိဥ အကြောကြောင့် သူ သိနေရသည်လေ။ ဒေါ်မိမိခင် သူ့အပေါ်မှာ အခြင် မကြည်။ စန္ဒကူးရိပ်ငြိမ်၏ အလုပ်သမားတွေကို မြှောက်ထိုးဖင့် ကော် လုပ်သူဟုပင် ထင်မြင်ထားနေနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

“လိုရင်းပြောမယ် ညီနန္ဒ၊ ကိုကြီး တော်ရုံနဲ့ ဟိုကစက်ရုံထံ ပစ်ပြီး ဒီလောက်မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး ရန်ကုန်ကို ပြန်လာ မှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကိုတော့ ညီ သိမှာပါ။ နောင်တဇာ ကို သွားလိုက်တာမှ မကြာသေးဘဲဥစ္စာ၊ ခု ပြန်လာရတာ ကိုက အရေးကြီးလို့ပဲ ညီ”

သူ အချိန်ဆိုင်မထားချင်။ မကြာချင်။ လိုရင်းမြန် မြန်ရောက်အောင် ပြောပြလိုက်ချင်ပြီ။ ခင်မို့ကို သူ သနားသည်။ ဘာဘ၏ အဆူအကြိမ်းနှင့် အတွန်းအတိုက်ကို မလှုပ်မတား ငြိမ် ခံသည့် ခင်မို့။ ကလေးအဖေကို ဘယ်လိုမှ ဖွင့်မပြောဘဲ ဒုန်းဆ ကတ်သတ် နှုတ်ပိတ်ခဲ့သည့် ခင်မို့။ ရုပ်ရည်လေး ချောမွေ့ငွေ့ ဖြင့် အလွန်ရိုးသား ဖြူစင်ပါသည် ခင်မို့။ မာနလေးလည်း ရှိပါ သည့် မိန်းကလေး။ ထိုမိန်းကလေးသည် ကလေးအဖေ ဆိုတာထံ လုံးဝမပြောပြဘဲ တင်းခံနေခဲ့သည်ကိုက ထိုမာနကြောင့်လည်းဖြစ် မည်။ နာကြည်းလွန်း၍လည်း ဖြစ်မည်။ မုန်းလွန်း၍လည်းဖြစ် မည်ဆိုတာ သူ သိပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ကလေးအတွက်ကျတော့ အဖေဆိုတာ ရှိရမည်လေ။ သူ့အဖေနှင့် သူ့ကလေး တူတူနေကြ ရမည်ပေါ့။

“ဘာအရေးကြီးတာလဲ ဆိုတာကို မမေးသေးဘူးလား ညီ”

အားမလို အားမရ မေးလာတော့ သတိုးနန္ဒ ကြည့် လာသည်။ အကြည့်သည် အားအင်မရှိလှ။ အရာရာ စိတ်ဓာတ် ချုံးကျနေသည့် သူတစ်ယောက်၏ မျက်ဝန်းတွေ ဖြစ်နေသည်။ ရင်ဆိုင်မည့် မျက်ဝန်းများမဟုတ်။ မှိန်ပျော့နေသည့် မျက်ဝန်းများ ဖြစ်နေသည်။ သူ့မှာသာ မနေ့ကတည်းက ချက်ချင်း ကားဖြင့် အလောတကော ထွက်လာရသည်။ ရောက်ရောက်ချင်းလည်း မြန်ဒီဦးမှာ ရေလေး ဘာလေးချိုး၍ အဝတ်အစားလေးလောက် ပဲ လဲခဲ့ကာ အလောတကြီးပဲ စန္ဒကူးရိပ်ငြိမ်သို့ ထွက်ခဲ့ခြင်းပါ။ သတိုးနန္ဒကိုပင် ဖုန်းမဆက်ဖြစ်ခဲ့။ လူချင်းပဲ တွေ့လိုက်တော့မည် ဟု သူ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်လေ။ ခုကျတော့ သူ အားမရ။ ဘဝင်မကျ။

“မေမေ ဘယ်လောက်ထိ ပြင်းပြင်းထန်ထန် နှလုံးရောဂါ ကို လူးလဲခံစားလိုက်ရတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် မြင်ထား တယ် ကိုကြီး၊ အဲဒါ ညီကို အနိုင်နင်းဆုံးသော ချုပ်ကိုင် ထားမှုကြီးတစ်ခုပဲ။ မေမေကို ညီ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး ကိုကြီး၊ မေမေ ညီကြောင့် ကွယ်လွန်သွားမှာမျိုးကို အဖြစ် မခံနိုင်ဘူး”

သတိုးနန္ဒ၏ အသံက လှိုက်နေသည်။ မျက်နှာမထား တတ်သယောင်လည်း ရှိနေသည်။ အပြစ်မကင်းသူ တစ်ယောက် နယ် အနေခက် အထိုင်ခက်နေဟန်လည်း ရှိနေသည်။ သူ့ကို ကြည့်ရမှာ ဝန်လေးနေပုံရသည်။ မျက်နှာသည် ဘေးဘက်ဆီသို့ မသိမသာ စောင်းယောင်ယောင်ဖြင့်ရှိလျက် တမင်ပင် ဥယျာဉ် ဘက်ကို ကြည့်နေတာလည်း သူ ရိပ်မိသည်။

“ဒါကြောင့်လည်း ခင်မို့အပေါ်မှာ ကျွန်တော် ရိုးသားချင်လို့၊ အသိပေးချင်လို့ ဖုန်းဆက်ပြောခဲ့တာပါ။ မနေ့က ပြောခဲ့တာပါ ကိုကြီး၊ ညီ မေချိုရီနဲ့ စေ့စပ်ရတော့မဆိုဆိုတာကို အသိပေးခဲ့တာ၊ သူ့ကို ဘာမှအသိမပေးဘဲ စပ်လက်ထပ်ရလိုက်တာကို ညီ လိပ်ပြာမရဲဘူး။ မရိုးသားဘူးလို့ ခံစားရတယ်။ ဒါကြောင့် အသိပေးရတာပါ။ အဲဒါအချိန်မှာ ညီလည်း မျက်ရည်လဲလဲနေတာပါပဲ။ စိတ်မချင်သာနေပါဘူး ကိုကြီးရာ၊ ခင်မို့က ညီကို အရမ်းမုန်းတာ၊ သူ မုန်းနေတာကို သိနေရတာကလည်း ညီရင်ဆိုင်ဆိုးဆိုးဝါးဝါး နှိပ်စက်နေကြတယ် ကိုကြီး။”

သူ ပြုံးသည်။ တည့်တည့်မျှပင် သတိုးနန္ဒကိုကြည့်

သည်။

“မင်းအပေါ် သူ မုန်းနေတာကမှ တော်နေပါသေးတယ် ညီ၊ သူ ချစ်နေရင် မင်းကြောင့် သူ ပိုခံစားရမှာ၊ ချစ်လို့ ကြေကွဲခံစားရတာထက်စာရင် မင်းနဲ့ဝေးရတဲ့အတွက် အနီးနဲ့ခံစားနေရတာကမှ သူ့အတွက် သက်သာပါဦးမယ်။ မင်းကွာ ... သူ့ကို ချစ်တယ်လည်းပြောတယ်။ မင်းအပေါ်မှာကိုလည်း သူ့အပေါ် ရိုးသားစွာ အသိပေး ဝန်ခံလိုက်တယ်ဆိုတာကိုလည်း ပြောတယ်။ ဒါဆို ပြီးရောတဲ့အခါ မင်း အတော်ကြီး နစ်နာနေပါ့မယ် သတိုးနန္ဒရယ်။ အဲဒါတာဝန်ကျတဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့လိုနေတယ်။ ဘာလို့ဆိုသိလား။”

ဤတစ်ကြိမ်မှာတော့ သူ့အသံက အတန်မျှ တိုဆတ် နှစ်လာပြီ။ ရင်ထဲမှာ ခံပြင်းနေတာပဲ ရှိနေသည်။ ပြီးစလွယ် လာချေသည်ပဲဟု သတိုးနန္ဒအပေါ် သူ မြင်သည်။

“အန်တီကြီး နေမကောင်းတာလည်း အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒါက သူတစ်ယောက်တည်းရဲ့ကိစ္စ မဟုတ်တော့ဘူး၊ သူလည်း နားလည်ရမယ်။ အန်တီကြီး နားလည်လာအောင် မင်း ကြိုးစာရဖို့ တာဝန်အရှိဆုံးဆိုတာကို မေ့မထားလိုက်ပါနဲ့။ ဘာလို့လဲ သိလား၊ မင်းနဲ့ ခင်မို့ကို သဘောမမျှဘူးပဲထား၊ ခင်မို့မှာ မင်းရဲ့ရင်သွေး၊ မင်းမေမေရဲ့မြေးလေး ရှိနေတာကိုလည်း အသိပေးရလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ပြောတာ၊ ခုကိစ္စက အန်တီကြီး တစ်ယောက်တည်းရဲ့ကိစ္စ မဟုတ်တော့ဘူး၊ အဲဒီ ရောဂါရှိနေတာကြောင့် အန်တီ စိတ်ထိခိုက်ပြီး ကတိမ်းကပါး ဖြစ်မှာကို စိုးရတယ်ဆိုပြီး သူ့ရဲ့မြေးကို သူ့ရဲ့ချွေးမကို ပစ်ပယ်ထားရမလား၊ ဒီမယ် သတိုးနန္ဒ ... ခင်မို့နဲ့ မင်းတို့ဟာ တရားဝင်လက်မထပ်ထားရတာ မှန်နေပေမယ့် မင်းရဲ့ရင်သွေးကို လွယ်ထားရတာမို့ ဒေါ်မိမိခင်ရဲ့မြေးကို လွယ်ထားရတဲ့သူဟာ ဒေါ်မိမိခင်ရဲ့ချွေးမ ဖြစ်ကို ဖြစ်နေရတာပဲ မဟုတ်လား။”

သူ ဆက်တိုက်ပြောနေစဉ် ရေတမာပင်ကြီး၏ ခြေခံပင်ဆီမှ ကွေ့ခွေ့ငိုက်ခွာ စိတန်းစိုက်ထားရာ ပန်းစက္ကူရုံ ကွေ့ဘက်ဆီမှ လူရိပ်ပေါ်လာပါ၏။ အနီးဆုံးသော စက္ကူပန်းကြီးပါ။

“မေမေ”

ကတ္တီပါအကျိထူ မီးခိုးရောင် ခပ်ပါးပါးကို ဝတ်ထားပါသော ဒေါ်မိမိခင်၏ အကြည့်က သူ့ထံမှ တည်မတ်စွာ ခပ်စူးစူး ရှိနေပါ၏။ အကြည့်သည် ခါတိုင်းနှင့်မတူ ခြားနားနေပြီဆိုတာ သူ တိတိပပ သိနေရပါ၏။ ဖော်ရွေမှုကင်းနေသည်။ အလိုမကျခြင်းနှင့် မနှစ်မြို့ခြင်းများက အတိအလင်းကြီး အကြည့်တွေထဲမှာ ပါနေသည်။ မျက်နှာထက်မှာ ထင်နေသည်။

“မနေ့ကတည်းက ငါ သိထားတယ် မောင်ဘုန်းမြတ်ပြည့်မင်းမိဘလက်ထက်က ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ကြတာကိုမှမထောက် ငါ့အိမ်က အလုပ်သမားတွေကို မြှောက်ထိုးပင့်ကော်လုပ်ပြီး လက်ခံထားတာတွေကို ဆိုပါတော့၊ အဲဒီကတည်းက ငါ့ရင်ထဲမှာ မကြည်လင်တော့တာ၊ ခုကျတော့ ပိုဆိုးလာသကဲ့၊ မင်း ရောက်လာပြီး ငါ့သားကို ရေတမာပင်အောက်ခေါ်သွားကတည်းက ငါ့ရင်ထဲမှာ လေးနေတယ်၊ စိတ်ထဲ သင်္ကာမကင်း ဖြစ်ရတယ်၊ ငါ့သားကို ငါ့အိမ်ထဲမှာစကား မပြောဘဲ ရေတမာပင်အောက်ကို ခေါ်သွားတာဟာ နောင်တရားက အရေးတကြီးရောက်လာတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုခုကြောင့်ပဲ ဖြစ်မယ်ဆိုတာလည်း ငါ နားလည်လာတယ်၊ ငါ့ရှေ့မှာ မပြောချင်၊ ငါ့ကိုကြားသွားမှာ စိုးရိမ်တဲ့စကားကို ပြောတော့မယ်ဆိုတာလည်း ငါသိထားတယ်၊ မိမိခင်ဆိုတာ ခပ်ညံ့ညံ့ မိန်းမတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးလေ၊ စန္ဒကူးရိုင် ဟိုတယ်ကြီးကို မုဆိုးမဘဝနဲ့ အုပ်ချုပ်လာနိုင်ခဲ့တဲ့ ခပ်ထက်ထက် မိန်းမတစ်ယောက် ဆိုတာကိုတော့ မင်း နားလည်မှာပါ”

“သားတို့ကိစ္စ သားတို့ပြောပါရစေ မေမေ၊ ကိုကြီးကို ဒီလိုလည်း မပြောပါနဲ့၊ ဒီကို ကိုကြီး လာတာဟာ သားရဲ့ကိစ္စ၊ သားမှားခဲ့တဲ့ အမှားတွေကြောင့် လာရတာပါ”

သတိုးနန္ဒ အားနာတကြီး မျက်နှာပျက်လျက်ပြောကာ ဒေါ်မိမိခင် ရယ်သည်။ ရှေ့တည်တည်မှာ ရပ်လာရင်းမှ သူ့ကို မမိုတ်မသုန် စိုက်ကြည့်လာပါ၏။

“ငါ အားလုံး ဟိုပန်းရုံအကွယ်က ကြားပြီးပြီ၊ မယုံသင်္ကာ ဖြစ်လို့ ငါ ပန်းရုံတွေကွယ်ပြီး လာခဲ့ရတာလေ၊ လာမိတာ မှန်သွားတယ် မောင်ဘုန်းမြတ်ပြည့်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် မင်း ခြေတော်တင်ထားပြီး ကိုယ်ဝန်ရှိလာတဲ့ ခင်မို့ကို ငါ့သား ကိုယ်ဝန်ဆိုပြီး လာထိုးအပ်လိုက်တာမျိုးကို ငါ့သား မအူမလည်ကြီးက ခံသွားရတော့မှာ၊ ဒီမယ် ... ငါပြောမယ်၊ မင်းရှုပ်တဲ့အရှုပ်ကို မင်းရှင်းပါ၊ မင်းခြေတော်တင်ထားတဲ့ မိန်းမကို မင်းလက်ထပ်လိုက လက်ထပ်၊ လက်မထပ်လိုက နေ၊ ဒီကိုလာမပတ်သက်ပါနဲ့၊ မိမိခင်က ကိုယ့်မြေးမဟုတ်တာကို အဟုတ်လုပ်ပြီး ချီပွေ့ထွေးပိုက်မယ့် ခပ်တုံးတုံး မိန်းမကြီးတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး၊ က ... ပြန်ပါ၊ ဒီခြံ ဒီဝင်းဟာ ငါ့ခြံဝင်းပေမို့ နှင်သင့်သူကို နှင်ပါတယ်၊ အနှင်ခံရသူက ပြန်ပါ၊ မင်း ချမ်းသာတာ ငါသိတယ်၊ မင်း ပညာတတ်တာလည်း ငါသိတယ်၊ အဲဒါတွေကို ခြံပြင်မှာပဲ မင်းထားခဲ့လို့ရမယ်၊ ဒီဝင်း ဒီခြံထဲထိ သယ်မလာပါနဲ့၊ ငါလည်း လူချမ်းသာ ပညာတတ် မိမိခင်ပါပဲ ကွယ်”

သူ ခေါင်းခါမိရပါပြီ။ ထရပ်လိုက်ရုံမှတစ်ပါး ဘာကျန်တော့မည်တဲ့လဲလေ။ ပြန်ရုံမျှသာ ရွေးစရာလမ်း ကျန် သည်မဟုတ်ပါလား။

“မင်းကို ထပ်ပြောမယ် ဘုန်းမြတ်ပြည့်၊ နောက်ကို ဒီကို မလာပါနဲ့၊ မပတ်သက်ပါနဲ့၊ မင်း ခင်မို့ကိုယူရမယ်ဆိုရင် လက်ခံချင်ပါ့မလား၊ ဘယ်လက်ထပ်ချင်ပါ့မလဲ၊ မင်းဟာ ချမ်းသာတယ်၊ ပညာဟတ်တယ်၊ ခင်မို့လို အစေးအပါးကို ဘယ်ယူနိုင်ပါ့မလဲ၊ ဖြစ်လာတဲ့ ကိုယ်ဝန်ကိုလည်း မင်း ဘယ်တာဝန်ယူချင်ပါ့မလဲ၊ ဒါကြောင့် ငါ့သား ငတုံးအ ကိုလာပြီး လက်လွဲလာလုပ်တာပေါ့၊ မင်းကလေးကို မင်းဝဲ ချီပါ၊ ငါ့သားကို လာမချီခိုင်းပါနဲ့၊ ငါ့မြေးဆိုပြီး ငါ့ရင်ခွင် ထဲလည်း လာမထည့်ပါနဲ့၊ ကံ ... ရှင်းပြီမဟုတ်လား - ပြန်ပါ၊ မေချီရီနဲ့ ငါ့သားကို အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ပေး ဝေလိမ်မယ်၊ ဒီမယ် ... သား၊ မေမေအသက်ထက် မင်း ခင်မို့ ကို အရေးထားတယ်ဆိုရင် လိုက်သွားပါ၊ မေမေတော့ ဘူး၊ တစ်ခုတော့ မှာထားမယ်၊ လိုက်သွားရင်ဖြင့် မေမေ အလောင်းတောင် မင်း ကိုင်ခွင့်မရှိအောင် အားလုံး မေမေ စိမ့်ထားခဲ့မယ်၊ မယုံရင် စမ်းကြည့်ပါ”

ပြတ်ပြတ်သားသားကြီး ပြောချပါသည့် ဒေါ်မိမိခင် ကို သူ စိတ်ပျက်လာမိရပါပြီ။

အတ္တသည် ချမ်းသာမာနဖြင့် ရင်း၍တည်သော အတ္တပေမို့ မောက်မာလွန်းသည်။ အစာအနာ ကင်းလွန်းသည်။ ရက်စက်သည်ပဲဟုသာ ကွေးဖြစ်သည်။

“ဟဲ့ ... သတိုးနန္ဒ၊ မင်း တစ်ခုခုလောက်တော့ သူ့ရှေ့မှာ မပြောချလိုက်နိုင်ဘူးလား ... ဟင်၊ မေမေနဲ့ နေမယ်ဆို တာလေးလောက်ကိုတောင်မှ စကားလုံးတွေက မင်းရဲ့ရင် ထဲက ပါးစပ်ထဲက ခုန်ပေါက်ထွက်ကျမလာနိုင်ကြတော့ အောင် တွေဝေနေပြီလား၊ ဒါဆို ပြတ်ပြတ်သားသား ဒီ အချိန်မှာ မင်းလုပ်ပြလိုက်စမ်းပါ၊ မင်း ... မင်း ... လိုက် သွား၊ လိုက်သွားလေ၊ ငါ တထင့်ထင့်နဲ့ စိတ်ထဲမောကျပ် နေပြီး တနဲ့နဲ့ မခံစားပါရစေနဲ့၊ မင်း ခုတစ်ခါတည်း ပြတ်ပြတ်သားသား ဖြေလိုက်၊ ဖြေလိုက်လေ”

ဒေါ်မိမိခင်၏ အသံက စူးရှလွန်းနေသည်။ သေး ဩင်စူးရှလွန်းနေသော အသံမျိုးဖြစ်နေသည်။ မူမှန်အသံမျိုးပင် မဟုတ်တော့ပြီ။ မျက်ဝန်းမျက်ဆန်ပြူးနေလျက် ဒေါသသင့်နေ သော အကြည့်၊ ခံပြင်းကြည့်တွေဖြင့်လည်း သားကိုကြည့်နေသည်။ ဘုန်တုန်လှုပ်လှုပ် ဖြစ်လာသည်က သတိုးနန္ဒပါ။ အမေကိုပြေး၍ ထိန်းလိုက်သည်ကိုက စိုးရိမ်စောဖြင့်ပါ။

“သတိထားပါ မေမေရယ်၊ မေမေ အရင်တစ်ခါလို ဖြစ် သွားမှာကို သား ကြောက်လွန်းလို့ပါ၊ သား ... သား ... မေမေနဲ့ နေမှာပါ မေမေ၊ မေမေနဲ့ တစ်သက်လုံး နေမှာပါ၊ မေမေ စိတ်လျှော့လိုက်ပါနော်”

အမေဖောဖြင့် သတိုးနန္ဒ ပြောချေသည်ပဲဟု သူ မားလည်ရပါ၏။ မျက်နှာမကောင်းနိုင်ရှာဘဲ သူ့ကိုလည်း တောင်း ပန်သည့်နယ် ကြည့်လာတော့ သူ ခပ်ဖျော့ဖျော့ ပြီးသည်။ စကား ကို အပြတ်အရှင်း နောင်တွင်ပင်ကင်းအောင်နေပါဟု ပြောချထား

ပြီးဖြစ်ပါသည်။ ဒေါ်မိမိခင်ကလည်း လှောင်ရိပ်ပါသော အောင်နိုင်
ပြုံးဖြင့် သူ့ကို ကြည့်နေတာကိုလည်း မရှောင်မလွဲသာ ရင်ဆိုင်
ကြုံနေရသည်ပါပဲ။

“အေးလေ ... ကိုယ်က ဒီအိမ်ဒီဝင်းကို လာတဲ့သူပေပဲ။
မကြည်ဖြူလို့ ဝင်းရှင် အိမ်ရှင်ကနှင်ရင် ခံရုံပဲ ရှိပါတယ်။
ဒါပေမဲ့ သတိုးနန္ဒ ... ကိုကြီး ပြောခဲ့မယ်။ ကိုယ့်ကလေး
ကိုမှ ကိုယ့်သားကိုမှ ကိုကြီးရဲ့သားအဖြစ် အဖြစ်ခံမယ်ဆို
ရင် မင်းသဘောပါ။ တစ်နေ့မှာ ကိုကြီးရဲ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ချီ
ပွေထားတဲ့ ချစ်စရာကလေးလေးကို အဲဒီအခါကျမှ ငါ့သား
ငါ့မြေးဆိုပြီး လာမလုပ်နဲ့။ ကိုကြီးကလည်း အရှင်းဆုံး
ပြောခဲ့မယ်။ ခင်မို့ကို အဖေမပေါ်တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်
ကို မွေးတဲ့သူအဖြစ်တော့ အရောက်မခံနိုင်သလို၊ ကိုကြီး
ကိုယ်တိုင်ကလည်း သံယောဇဉ်ဖြစ်ရတဲ့သူမို့ သူ့ကို မျက်နှာ
လွှဲခဲပစ် မလုပ်ရက်နိုင်တာလည်း အမှန်ပဲ။ မင်းသာ မင်း
ချစ်ရတဲ့သူနဲ့ မင်းရဲ့သွေးသားကို တာဝန်မယူရတဲ့သူပါ။
ငါက ငါ့မြတ်နိုးနေမိရတဲ့သူကိုလည်း ဖေးကူလိုတဲ့စိတ်ရှိ
တယ်။ ငါ ထပ်ပြောမယ်။ ငါ ခင်မို့ကို မြင်မြင်ချင်း
မြတ်နိုးသွားမိခဲ့တာ အမှန်ပါ။ ဘာဘကို တစ်နေ့မှာ ခွင့်
ပန်မြန်းပြီး လက်ထပ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်မိခဲ့တာလည်း အမှန်
ပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဖေဆုံးတာမှ မကြာသေးတဲ့ ခင်မို့ကို
မင်္ဂလာမြန်းမယ့်ကိစ္စ မပြောရက်သေးတာမို့ မျိုသိပ်နေခဲ့
တာပါ။ ခု မင်းကမှ မတူမတန်ဘူးရယ်လို့ ပြောနေတဲ့
မင်းရဲ့အမေ့စကားကို နာခံမှဖြင့် ငါ ခင်မို့ကို လက်ထပ်

မယ်။ မင်းရဲ့ကလေးကို ငါ့ကလေးအဖြစ် မွေးမယ်။ တစ်
နေ့မှာ လာမလုပ်နဲ့။ ငါ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ရယ်မောနေမယ့်
ကလေးကို မင်း အဲဒီအခါကျရင်လည်း ဘုန်းမြတ်ပြည့်ရဲ့
ရင်သွေး၊ သားလေး ဆိုပြီးတော့ စိတ်တွေ မကြေမကွဲနဲ့
ကြည့်နေနိုင်တဲ့ သတ္တိတွေ ဆက်မွေးနေနိုင်ပါစေလို့ ငါ
ဆုတောင်းတယ်။ ဆက်လည်းမွေးနိုင်ဖို့ လိုနေလိမ့်မယ်။
ပြန်ပြီး ပြင်ဆင်နောက်ဆုတ်လို့ မရတော့ဘူးဆိုတာ မင်း
အသေအချာ နားလည်ထားပါ သတိုးနန္ဒ။ အန်တီကြီး ...
ကျွန်တော် ပြန်ပါမယ်”

သူ ပြောလည်း ပြောသည်။ မြန်ဆန်လွန်းသော
လှမ်းတို့ဖြင့်လည်း အရာရာကို ကျောခိုင်းထွက်ခဲ့ရပါပြီ။
...သည်။ ကျောခိုင်းခဲ့ပြီ။

လုံးဝမပတ်သက်တော့ပြီဖြစ်သည့် နေရာတစ်ခုကို
ချန်ရစ်ခဲ့ရသည့်အတွက်လည်း ရင်ထဲမှာ နောင်တမဖြစ်။
...ကောင်းမဖြစ်။

အခန်း(၁၅) ။

စည်ခန်းလေးမှာ ခင်မိုး နံရံလေးကိုမှီ၍ ထိုင်နေမိရပေမယ့် စိတ်တွေကတော့ အေးချမ်းရသည်မရှိ။ လောင်မြိုက်နေရသည်ပါပဲ။ ဘယ်လိုမှ မမျှော်လင့်ထားမိခဲ့သော အဖြစ်တွေကို ခင်မိုးသည် ဘယ်လိုမှ တားဆီးခွင့် မရစွာဘဲ လက်ခံပေးလိုက်ရပြီး နေပြီ။ လှမ်းလင့်မြင်ရာ စံကားပင်တန်းကို ခင်မိုး ခပ်ငေးငေးကြည့် ဖြစ်၏။

ဘာတွေ ဆက်ဖြစ်လာမည်လဲ။ ခင်မိုး မသိ။ ငြိမ်သက်နေသော ပန်းတွေကို ကြည့်နေမိရင်းမှလည်း အကြွေပန်းပေမယ့် မွှေးမြဲနေသည့် ပန်းပေပဲဟု ခံစားဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ ညော် ... ဒါပေမဲ့ ပင်ယံထက်မှာ မိုးယံဆီသို့ မော့မျှော်ပွင့်နေပါသည့် စံကားပွင့်တို့နှင့်တော့ဖြင့် တန်ဖိုးချင်းလည်းမတူ။ ဘာချင်းလည်း မတူသည်ကိုတော့ အဘယ်သူမှ မငြင်းနိုင်။ လေထူ၍ ကြွေသည့်ပန်း။ အကြွေပန်းသည် အကြွေပွင့်ဖြစ်လျက်။ အထိတွေ့မှာ ဝေနေသည့် ပွင့်ဝေဝေပန်းတွေကတော့ လန်းနေကြရလျှင်ပန်း၏ဘဝကို ခေါင်းမော့ဝင့်ထည် နေနိုင်စွမ်းသည်တည်း။

ခင်မိုး မျက်လွှာလေး ချလိုက်မိသည်။ ခင်မိုး မျှော်သင့်ရာတို့ ပျောက်ဆုံးလွင့်ပါးကုန်ကြရတော့မည်လား။ အဝေးသင်တက္ကသိုလ်တက်မည်။ ဥပဒေပညာရပ်ကို သင်ချင်သည်။ ရှေ့နေတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်သည်။ တရားခွင်မှာ ပိုင်နိုင်စွာ လျှောက်လဲခွက်ပေးနေသည့် ရှေ့နေတစ်ယောက်အဖြစ် ခင်မိုး ရပ်တည်ချင်သည်။ ဒါတွေအားလုံးသည် ဝေဝါးကျန်ရစ်ခဲ့သည့် အရာတွေ ဖြစ်ကုန်တော့မည်လား။

အဖေမပေါ်နိုင်သည့် ကလေးတစ်ယောက်ကို မွေးစားခဲ့သည့် မိန်းမသားတစ်ယောက်အဖြစ် ရှိရပြီးသည့်နောက်မှာ။ အဘယ်အင်အားဖြင့် ခင်မိုး အဝေးသင်တက္ကသိုလ်ကို တက်နိုင်ရမည်တဲ့လဲ။ ဥပဒေပညာရပ်ကို သင်နေသည့် ဥပဒေကျောင်းသူအဖြစ် မည်သို့တည်ငြိမ်စွာ ခြေလှမ်းနိုင်ပါမည်တဲ့လဲ။ ခင်မိုးဘဝသည် ဈေးတောင်းခေါင်းရွက်၍ ဘဝကို ဖြတ်သန်းလိုက်ရတာပဲ ဖြစ်လာနိုင်မည်ထင်။ စက်ချုပ်သည့် ခင်မိုးအဖြစ် ရှိချင်လည်းရှိသွားရချေလိမ့်မည်။ အနာဂတ်သည် မရေမရာ ဖြစ်နေသည်။ သတ္တိတွေကလည်း ရှိသည့်အခါရှိလာလိုက်။ ပျောက်သည့်အခါ ပျောက်သွားလိုက် ဖြစ်နေသည်။

အစတုန်းကတော့ ခင်မိုး ဆိုတာ ဘဝကိုရင်ဆိုင်ရဲသည့် ခင်မိုးဟု မိမိကိုယ်ကို ထင်ထားမိခဲ့ဖူးပါ၏။ ဒါပေမဲ့ လက်တွေ့အဖြစ် ကြုံလာချိန်မှာကျတော့ သတ္တိအရာသည် မြုပ်ချည်ပေါ်တလှည့် ဖြစ်နေသည်။ တက္ကသိုလ်ပညာကို သင်ရဲရမည်ဟု အားတင်း၍ မွေးယူမိသည်စိတ်သည် အဖေမဲ့သားသမီးကို မွေးဖွားသည့် မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ် ပညာသင်သူများအကြားမှာ

မျက်နှာပြောင်တိုက်စွာ ရှိနေရမှာကို ဝန်လေး ပန်းဟိုက်လာ...
ပျောက်သွားရသည့် အင်အားများကို ပြန်မစုနိုင်တော့ပြန်။ လူထု
အချိန်မှာ ခင်မိုသည် ယောက်ယက်ခတ်နေသော စိတ်အစဉ်စီ
ခေါ်ဆောင်မှု နောက်ဆီသို့ ကစဉ့်ကလျား တိမ်းယိမ်းပါနေသည့်
ခင်မို ဖြစ်နေသည်။

ဘာလို့ အရှုံးပေးရမလဲဟု အင်အားတွေ စုယူလို့
ကြေကွဲအရှက်သည်းနေခြင်းများဖြင့် သတ္တိတွေ မကျန်လောက်
အောင် လွင့်ပြယ်ပျောက်ဆုံးနေကြပြန်လို့ကံဖြင့် လူးလာတဲ့
ဖြစ်နေသည်။ တစ်ခုကတော့ မပြောင်းလဲ။ ဟုတ်သည်။ မပြောင်း
လဲစွာ ရှိနေသည်။ ဤကလေးကို ခင်မို မွေးမည်။ ဒါကလေး
အသေအချာပဲ ဖြစ်ပါ၏။ ဖေဖေဟု ခင်မိုကလေးလေး ခေါ်
မရသော အဖြစ်မျိုးဖြင့် မွေးဖွားပေးရမည့်အတွက်တော့
ရင်ထဲမှာ ကိုယ့်ရင်သွေးလေးအပေါ် အားနာသည်။ စိတ်မကောင်း
သနားလိုက်ရပါဘိသည်ကော သားလေးရယ်ဟု တွေးရင်း ရင်
ဆိုရပါ၏။ ခင်မိုစိတ်ထဲမှာ သားလေး မွေးမည်ဟု ယုံကြည်
ရခြင်းကလည်း တစ်နေ့မှာ သား၏လက်မောင်းကို အားကိုး
ကိုင်ရချေမည် မေမေခင်မိုဆိုသည့် ဘဝကို ပိုင်စိုးရချေမည်
တွေးနေစေပြန်ပါ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ မေမေ အားကိုးရမယ့် သားဆိုတာက
နေ့မှာ မားမားကြီး ရုပ်နေမှာပါ။ မေမေ အဲဒီအခါက
အားရှိပါးရှိကြီး သားရဲ့လက်မောင်းကို ကိုင်ထားမယ်
ဟု တွေးကာ ခင်မို မျက်လွှာချလိုက်စဉ်ခိုက်
ရည်တ ကြွလာပါ၏။

နေ့လယ်က ကိုကြီး ကားဖြင့် ပြန်ရောက်လာသည်။
နေ့လယ်စာကို ဒေါ်လေးခမ်းနွဲ့ဖြင့်ပင် အပေါ်ထပ်
အခန်းဆီသို့ ပို့စေကာ အခန်းထဲမှာပဲ စားခဲ့ပါ၏။ ခု ညနေစောင်း
လာပြီ။ ကိုကြီး အပေါ်ထပ်မှာပဲ ရှိနေခဲ့ကာ အောက်သို့ဆင်းမလာခဲ့။

ကိုယ့်အပူနှင့်ကိုယ် ရှိနေရပေမယ့် နေ့စဉ် မနက်စာ
နေ့လယ်စာနှင့် ညနေစာတို့ ချက်ပြုတ်ရပါသည့် အလုပ်ကိုတော့
ခင်မို ဒေါ်လေးခမ်းနွဲ့နှင့် အမြဲဝင်လုပ်နေမြဲပါ။ ဒေါ်လေးခမ်း
တားလည်းမရ။ ငြိမ်နေတာထက်စာလျှင် အလုပ်လုပ်နေရတာက
အတွေးသက်သာသည်ပဲဟု တွေးကာ တွေးကာ ခင်မိုလုပ်ကိုင်
နေခဲ့သည်ချည်း။ ပြီးတော့ ခင်မိုက ဤရွှေရနံ့သစ်ရိပ်ငြိမ်မှာ
အစေအပါးပဲလေ။ အစေအပါး အလုပ်ကိုတော့ လုပ်ရချေမည်ပေါ့။

“ဘဘကို ကိုကြီး ခေါ်တာ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။ ဒီအိမ်
လေးမှာ ဘဘနဲ့ငါ ရှိနေကြတုန်း ဦးမိုက်နဲ့ လာခေါ်ခိုင်း
တာ ဘာတွေများ ပြောစရာရှိနေလို့ပါလိမ့်။ နေ့လယ်စာ
ကိစ္စပြီးမှ ငါ့ရော ဘဘရော ဒီအိမ်လေးမှာ ပြန်နားကြတာ၊
ညနေကျမှ ဘဘကို အခေါ်လွှတ်လာတယ်။ စန္ဒကူးမှာ
ကိုကြီး ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ပါလိမ့်၊ အို ... ငါကတော့ သတိုးနန္ဒ
ကို လုံးဝလက်မထပ်ဘူး၊ သူဟာ သူ့အမေရဲ့အရိပ်တစ်ခုပဲ၊
စိတ်ထားကောင်းပေမယ့် သူ့အမေရဲ့ဩဇာကို တကယ်တမ်း
သတ္တိရှိရှိနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတဲ့သူတစ်ယောက် မဟုတ်တဲ့ သရဲ
ဘောကြောင်နေတဲ့ သူတစ်ယောက်ပဲ၊ သူ့လိုလူကို ငါလက်
မထပ်နိုင်ဘူး၊ ငါ့ကလေးကို အမမဲ့သားအဖြစ်ပဲ ငါမွေး
မယ်”

စိတ်ထဲမှာ နာကျင်နေသည့် နာကျင်မှုသည် ပျောက်
မသွား။ ဆံပင်ကို အဖြတ်ခံလိုက်ရပါသည် ခင်မိုက မေချိုရီကို
တုံ့ပြန်၍ ဆံစတွေကို ဖြတ်ပစ်လိုက်သည့်အတွက် မေချိုရီကို
ပြန်တောင်းပန်ရမည်ဟု မေမေကြီး ပြောခဲ့တာကို မမေ့။

“သူက ညည်းဆံပင်တစ်ဝက် ဖြတ်တော့ရော ဘယ်လောက်
ထိများ နှစ်နာမှာမို့လို့လဲ၊ ဟင် ... ဟင် ... ကြည့်စမ်း -
မေဆံပင်တွေ ဖြတ်ညှပ်ပစ်တာ ကွက်ကြားလို ဖြစ်ကုန်ပြီ
အဲသလို လုပ်ရသလား၊ ညည်းနဲ့ တန်ရာတန်ရာမို့လို့လား
ပြန်တောင်းပန်စမ်း၊ ပြန်တောင်းပန်စမ်း။”

ဒေါသတကြီး ပြောခဲ့ပါသည့် မေမေကြီး၏စကား
များကို ခင်မို မမေ့။ ခင်မိုဆံပင်ကို ဖြတ်ပစ်ပါသည်ဟု ဆံပင်
ဆံကျစ်ရည် ဖြတ်ချခံထားရတာကို ပြနေပါလျက်ကယ်နှင့် ခင်မို
ကို ဒေါနှင့် မောနှင့် ပြောခဲ့ပါသည်လေသံ။ ကြည့်ခဲ့ပါသည့်
အကြည့်များကို ခင်မိုမမေ့။

ခင်မို သိထားနှင့်နေတာ တစ်ခုရှိပါ၏။ ထိုသို့စိတ်
ထားရှိပါလေသော မေမေကြီးသည် သူ့သားနှင့် ခင်မိုကို ဘယ်လို
မှ လက်ထပ်ခွင့်လည်း ပေးမှာမဟုတ်။ သတိုးနန္ဒကလည်း အမေ
ဆန္ဒနှင့် ဆန့်ကျင်ရဲစွာသော သတ္တိရှိသည့်သူ မဟုတ်။ ဒါကိုကြို
သိနေရသည်ပါပဲ။ ကိုကြီးသာ မျှော်လင့်ချက်တစ်ခုကို ဆုပ်ခံထား
ရင်း ရှန်ကုန်သို့ သွားခဲ့ခြင်းပါ။

သတိုးနန္ဒသည် ကလေးဆိုသည့်စောဖြင့် သတ္တိတွေ
ရှိလာချေလိမ့်မည်ဟုများ ထင်နေသည်လားမသိ။ ကိုကြီးသည်
လိုအပ်သည်ထက် ပိုကဲစွာ မျှော်လင့်တကြီး ထားနေမိသည်ဆိုတာ

သိခဲ့ နားလည်ခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါချေလိမ့်မည်။ အပြန်ခရီးသည် တိတ်
ဆိတ်သော အဆုံးသတ်မှုဖြင့် ရှိခဲ့ချေသည်ထင်။ ခုလည်း ဘဘကို
ဘာတွေများ ပြောနေချေသည်လဲ။ ခင်မို အားနာသည်။ ကိုကြီးကို
အားနာရပါသည်။ ခင်မိုကိစ္စကြောင့် ကိုကြီးမှာ အေးအေးမနေရ။
ရန်ကုန်သို့ သွားခဲ့ရပြီးပြီ။ ခု ပြန်လာတော့လည်း ညပင်မအိပ်
ရသေးမိမှာ ဘဘကို ခေါ်ပြောနေရပြန်ပြီ။ စိတ်မနား လူမနား
ဖြင့် ပင်ပန်းရှာချေသည်ကောလေ။

“ခင်မို”

ဘုရားရေ ...။ ကိုကြီးပါ တကား။ နံရံလေးကို
ကျောမိုထိုင်နေကာ စကားပင်တန်းရှိရာ မြင်ကွင်းကို ပြတင်းဆီ
ဘက်သို့ ငေးကြည့်ငြိမ်သက်နေပါသည့် ခင်မို တံခါးရှိရာသို့
စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ကြည့်လိုက်မိရပါပြီတည်း။ ဟုတ်သည်။ ကိုကြီး
ပါတကား။ တံခါးပေါင်တန်းကို လက်ဖြင့်ဖေးတင်ထောက်ထား
ရင်း ခင်မိုကို ငေးကြည့်နေပါသည့် ကိုကြီး၏အကြည့်တွေက
အရမ်းကို နူးညံ့လွန်းနေသည်။ စိတ်ထိခိုက်နေတာလည်း သိသာ
သည်။ ဒါပေမဲ့ ကိုကြီး၏ မျက်ဝန်းတွေဆီမှာ အမြဲလိုလိုရှိနေ
တတ်ပါသော အေးချမ်းမွန်ရည်သည် မူပိုင်ဟန်တစ်ခုသည် ဘယ်
တော့မှ ကိုကြီး၏မျက်ဝန်းတွေဆီမှ ထွက်ခွာမသွားနိုင်ကြ။

ခုလည်း ကိုကြီး၏မျက်နှာသည် အေးချမ်းမွန်ရည်
သောသူအဖြစ်သာ ရှိနေသည်ပါပဲ။ ကိုကြီးထံမှာ အလွန်တရာကိုမှ
စာနာတတ်သော မွန်မြတ်သည့် နှလုံးသားရှိနေသည်ဆိုတာ ကိုကြီး
၏တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်ခြင်းများဖြင့် လွှမ်းခြုံနေပါသည့် အေးချမ်း
သောမျက်ဝန်း မျက်နှာကြောင့်ပင်လျှင် သိသာနေစေသည်ပါပဲ။

“ကိုကြီး ခဏဝင်ထိုင်မယ် ခင်မို့”

ခွင့်ပန်သလို ကိုကြီး ပြောတော့မှ ခင်မို့ သတိပေး
ဝင်လာရကာ ကမန်းကတန်းလေး သင်ပျူးဖျာချောလေးကို ခင်မို့
ပါ၏။ ရေနှေးကြမ်းအိုးလေးကိုလည်း သုတ်သုတ်လေး မီးဖိုအောင်
သို့သွားကာ ယူလာချပေးတော့ ကိုကြီး ငေးကြည့်ငြိမ်သက်နေ
၏။ ခင်မို့လှုပ်ရှားမှုတိုင်းကို ငေး၍ ကိုကြီး ကြည့်ကြည့်နေတာထက်
ခင်မို့ သိလာရတော့မှ ကိုယ်ရှိန်လေး ပြန်သတ်ယူရသည်။ ထင်
သည့်အတိုင်းပါပဲလေ။

“အရမ်းမြန်မြန်ကြီး မသွားနဲ့ ခင်မို့၊ လဲပြနေမှဖြင့်ကွယ်”

ဟူသော သတိပေးစကားကို ခင်မို့ ကိုကြီးထံမှ
ကြားလိုက်ရသည်ပါပဲ။

ရေနှေးကြမ်းကို ငှဲ့၍ ကိုကြီး သောက်ပါ၏။ ငေး
စောက ခင်မို့ ငေးနေသည့် ပြတင်းဆီမှ မြင်နေရပါသော မြင်
ကွင်းကိုလိုက်၍ ကိုကြီး ကြည့်သည်။ စံကားပင်တန်းကို အတန်
ကြာမျှ ကြည့်နေရာမှ ခင်မို့ကို ငဲ့ကြည့်လာပါ၏။

“စံကားနီနဲ့ စံကားဖြူတွေက လှလည်းလှတယ်၊ မွှေးကြိုင်
လည်းရှိတယ် ခင်မို့၊ မေမေ အလွန်နှစ်သက်တဲ့ပန်းနီ
မေမေ ပြောပြောပြတတ်တဲ့ ပန်းတွေပေါ့၊ ဘာလဲ ခင်မို့
အပင်ပေါ်က ပန်းလေးတွေ၊ ပင်ခြေမှာရှိနေတဲ့ ပန်းတွေ
လေးတွေအကြောင်း စဉ်းစားနေတာလား။”

ဖျတ်ခနဲ မေးချလာတော့ ခင်မို့ ရင်ထဲမကောင်း
ခင်မို့ရင်ထဲမှာ ဘာတွေတွေ့နေသည်ဆိုတာ ကိုကြီးသည် မှေး
ခံစားနားလည်ပေးနေတတ်သူပါတကား။

ကိုကြီးကို ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်တော့ အေးချမ်းတည်
ငြိမ်စွာ ကြည့်နေသည့် မျက်ဝန်းနှင့်ဆုံသည်။ ဤမျက်ဝန်းတွေကို
ခင်မို့ စတင်၍ ကိုကြီးနှင့် ဆုံခဲ့ရစဉ်ကတည်းက နားလည်ခဲ့ရဖူး
သည်ပဲ။

ဟုတ်သည်။ ထိုနေ့က ခင်မို့ ကိုကြီးကို တွေ့ရသည့်
နေ့။ ဧည့်ခန်းမှာ ခင်မို့သည် ထာဘီရေစို တစ်ဝက်လေးဖြင့် ရှိနေ
ကာ မေမေကြီးနှင့် မေချိုရီတို့ကို ငေးကြည့်နေခဲ့ရသောနေ့။
မေချိုရီထံမှ လက်စွပ်ကို မှာနလေးဖြင့် တင်းခံ၍ ငြင်းခဲ့သော
နေ့။

ဪ... မေချိုရီ၏ တေးမှတ်ခြင်းကို ခံရပါသည်
နေ့ပါတည်း။

ထိုနေ့က ကိုကြီးသည် ဧည့်ခန်းဆောင်ဆီသို့ တံခါး
မကြီးကိုဖွင့်၍ ဝင်လာသည်။ ခင်မို့ကို ဧည့်ခန်းဆောင်မှာရပ်လျက်
သားလေး ရှိနေတာမို့ ဘယ်လိုမှ မကြည့်မမြင်ဘဲ မရှိနိုင်သည့်
အခြေပေမို့လည်း ကိုကြီး လှမ်းကြည့်လိုက်တာ ဖြစ်ချေမည်။
ထိုနေ့က ခင်မို့သည်လည်း စန္ဒကူး၏ ဧည့်ခန်းဆီသို့ ဝင်လာသည့်
သူ တစ်ယောက်အဖြစ် လှမ်းကြည့်မိရသည်က လူ့သဘောသဘာဝ
အရပါ။ ဘယ်သူမဆို ထိုသို့ ကြည့်မိချေမည်သာ။ ဒါပေမဲ့ ထို
နေ့က ခင်မို့ ဘယ်လိုမှ အာရုံထဲမှာ မျောက်ထား၍ မရနိုင်အောင်၊
သတိမထား၍ မရနိုင်အောင် ရှိသွားရသည်က ကိုကြီး၏ မျက်ဝန်း
များပါ။ ထူထဲတန်းနေသော မျက်ခုံးတန်းကြီးအောက်ဆီမှ မျက်
ဝန်းသည် ကြည့်စင်တောက်ပလျက် အရမ်းကို အေးချမ်းမွန်ရည်
လွန်းနေသည် မဟုတ်ပါလားလေ။

ခုလည်း တိုမျက်ဝန်းတွေကို ခင်မို့ တွေ့နေရသည့်

ပါပဲ။

“ကြွတဲ့ပန်းပေမယ့် မွှေးနေတတ်တဲ့ပန်း၊ လန်းနေဆဲ
တတ်တဲ့ ပန်းတွေထဲမှာ စံကားပန်းလေးတွေဟာ ပါဝင်
နေကြတယ် ခင်မို့။ လေအစုမှာ ကြွကျလာကြတဲ့ ပန်း
လေးတွေကို စောင့်ပြီး ပင်ခြေကောက်ကြည့်၊ ပန်းလေး
ဟာ ပွင့်ဖတ်လေးတွေ လန်းနေတတ်တယ်။ ချစ်စရာချစ်စရာ
လေး ပြစ်နေတတ်ကြတယ် ခင်မို့။ မွှေးမြဲမွှေး၊ လှမြဲလှတဲ့
ပန်းကြွလေးတွေရဲ့ဂုဏ်အင်ကို ခင်မို့ သတိမထားဘဲ
နေလို့ကို မရဘူး မဟုတ်လား။ ပန်းလေးတွေမှာတောင်
အဲသလို ပန်းလေးတွေ ရှိကြတယ် ခင်မို့။ လေခြေလိုကြွ
သက်ရပေမယ့် လှမြဲလှ၊ မွှေးမြဲမွှေးတဲ့ စံကားပန်းလေးတွေ
လောက်တောင် ခင်မို့ သတ္တိမရှိနိုင်ဘူးလားဟင်”

ကိုကြီးမေးလာတော့ ခင်မို့ မျက်လွှာလေးချမိသည်။
ကိုကြီး အိမ်လေးပေါ်မှာ ရုတ်ခနဲ ဆင်းသွားတော့ ခင်မို့ မနေသာ
ပြန်။ ကိုကြီး သွားရာကို လိုက်ကြည့်မိတော့ စံကားပန်းကြွလေး
တွေကို ကောက်နေတာ မြင်ရတာမို့ ခင်မို့ နားမလည်နိုင်။ ခြေ
ဆိုနေရင်းဖြင့် ချက်ချင်းကြီး ဘာကြောင့် ကိုကြီး ပန်းလေးတွေ
သွားကောက်နေရပြန်ပါသတဲ့လဲ။ ခဏပဲကြာသည်။ ကိုကြီးအိမ်
လေးပေါ် ပြန်တက်လာပါ၏။

ပန်းကြွလေးတွေကို စားပွဲပုလေးပေါ်မှာ အသာ
အယာ ကိုကြီး တင်သည်။ စံကားပန်း၏ ရနံ့က ပို၍နီးကပ်မွှေး
စွာ လေအနောမှာ တသော့သော့ နှင်နေကြသည်တကား။

“ကိုကြီး ပြောပြစရာရှိနေတယ် ခင်မို့။ ဝန်ခံရောလို့ မြင်
ရင် ပိုမှန်မယ်လို့ ကိုကြီးထင်တယ်။ ကိုကြီး ခင်မို့လို့
စတွေ့ခဲ့တဲ့ နေ့လေးတစ်နေ့ကို ပြောပြမယ်။ အဲဒီနေ့က
ခင်မို့ ရပ်နေတာက စန္ဒကူးရဲ့ ဧည့်ခန်းမှာ ဒူးဆစ်လောက်
အထိ ရေဖိုနေတဲ့ ထဘီလေးနဲ့ ရပ်နေတာ၊ သနပ်ခါးလေး
ပါးကွက်ကျားလေး လူးထားတယ်။ ဆံပင်လေးနှစ်ဖက်ကျစ်
လို့၊ ဘယ်လို ရင်ငြိမ်းပြီး ဘယ်လိုကို ချစ်ရာကောင်းနေတဲ့
ကောင်မလေးလဲ ဆိုပြီး ငေးကြည့်မိတာ အမှန်ပဲ။ လိုရင်း
ပြောပါရစေ ခင်မို့။ အဲဒီနေ့ကတည်းက ကိုကြီး ခင်မို့ကို
ချစ်သွားတာ၊ ခုထိပဲ။ နောင်လည်း အဲသလိုချစ်နေမိမှာပဲ။
ဘယ်အထိလဲ သိလား။ ကိုကြီး သေတဲ့အထိပဲ ခင်မို့။
အို... ဘာလို့ ကိုကြီးနားက ထွက်သွားချင်နေရတာလဲ
ခင်မို့။ ပြန်ထိုင်ပါ ခင်မို့ရယ်။ ပြန်ထိုင်ပါ။ ကိုကြီး ဘာ
တစ်ခုမှ မျှိုသိပ်မထားပါရစေနဲ့တော့။ ကိုကြီးရဲ့သိက္ခာကို
ယုံတယ်ဆိုရင်၊ ကိုကြီး မလိမ်တတ်ဘူးဆိုတာကို ယုံတယ်
ဆိုရင် ပြန်ထိုင်ပါ ခင်မို့ရယ်”

ခင်မို့ အလန့်တကြားလေး ထရပ်လိုက်စဉ်မှာပင်
ကိုကြီး ခင်မို့ကို မော့ကြည့်ကာ ထိထိခိုက်ခိုက် တောင်းပန်လာ
တော့ ခင်မို့ မျက်ရည်ကျလာရပါပြီ။ ဖြစ်ရလေသည်ကော ကိုကြီး
ရယ်။ အကြွေပန်းကိုမှ မြတ်နိုးရချေသည်တဲ့လားရှင်။ အကြွေပန်း
ဆိုတာ သိနေရသည့် အချိန်တိုင်မျှ ဆက်၍ မြတ်နိုးရသည်တဲ့
လား ကိုကြီးရယ်။ အရမ်းမွန်မြတ်သည့် ကိုကြီးနှင့် ခင်မို့ မတန်။
အထိုက်တန်။ ဒါကို ခင်မို့နှလုံးသားကလည်း သိနေသည်။ ခင်မို့

ဦးနှောက်ကလည်း သိနေသည်။ မွန်မြတ်သည့် ကိုကြီး၏ချစ်ခြင်းနှင့်လွဲသွေရသည့်အတွက် ခင်မို့ ရင်ထဲမှာမချို။ ဟုတ်သည်။ လွဲရချေမည့်အဖြစ်။ ကွဲရချေမည့်အဖြစ်သည်သာ အကြွေပန်း ခင်မို့ ဘဝမှာပါပါသည်။

ကိုကြီး၏ ကမ်းလာသည့် လက်ကိုလည်း ခင်မို့ မတွဲရက်ပါ။ မလှမ်းရက်ပါ။ မထွေးဆုပ်ရက်ပါရှင်။

“ပြန်ထိုင်ပါ ခင်မို့ရယ်၊ ခဏလေးဖြစ်ဖြစ် ပြန်ထိုင်ပါ မိန်းကလေးရယ်”

အရမ်းကို ခေယယ ပြောနေပါသည့် ကိုကြီးကို တလေးတစား ထားမြဲဖြစ်ပါသည့် ခင်မို့ အရင်းခံစိတ်ကလေးကြောင့် ပြန်၍ထိုင်လိုက်ရပါသည့်အဖြစ်။ ခင်မို့ကို လက်လေးသော်မျှ လှမ်း၍မထိရက်။ ဆွဲမထိုင်ခိုင်းရက်အောင် စည်းစောင့်လွန်းပါသည့် ကိုကြီးကို ခင်မို့ အဘယ်အင်အားဖြင့် ငြင်းဆန်နိုင်စွမ်းပါမည်တဲ့လဲလေ။ ထိုင်လိုက်ရသည်ကဖြင့် မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့်ပါ။

ကိုကြီး ခင်မို့ကို ကြည့်လာရင်းမှ အကျီအိတ်ကပ်တွင်းက လက်ကိုင်ပဝါလေးကို ထုတ်ပေးသည်။ ခင်မို့ကို ကမ်းပေးတော့ ခင်မို့ ခေါင်းခါပါ၏။ ခင်မို့အကျီလက်မောင်းစလေးဖြင့် လက်လေးကိုပင့်ကာ ပင့်ကာ သုတ်တော့ ကိုကြီး သက်ပြင်းမျှင် ညီချကာ ကမ်းလက်စလက်ကို ပြန်မရုပ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

“မယူပါရစေနဲ့ ကိုကြီးရယ်၊ အလွန်ဖြူစင်တဲ့ ကိုကြီးဆီက လက်ကိုင်ပဝါလေးတစ်စကိုတောင်မှ ခင်မို့ မယူရက်ပါဘူး၊ ခင်မို့နဲ့ မဟန်ပါဘူး၊ ကိုကြီး ပြန်သိမ်းထားလိုက်ပါနော်”

ရိုက်သံလေးဖြင့် ခင်မို့ ကိုကြီးကိုကြည့်ကာ ကလေးလို ပြောငိုတော့ ကိုကြီး ခေါင်းယမ်းသည်။ လှမ်းလက်စလက်ကို ပြန်မရုပ်။ လက်ကိုင်ပဝါပြာနုနုသည် ကိုကြီးမှာ ရှိမြဲနေဆဲ။

“မဟုတ်ဘူး ခင်မို့၊ ကိုကြီးနဲ့ ခင်မို့ ဘာလို့မထိုက်တန်ရမှာလဲ၊ ခင်မို့ကို ကိုကြီး တကယ့်ကို မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ ချစ်တာ၊ ကိုကြီး မလိမ်ညာတတ်ဘူးဆိုတာ ခင်မို့ သိနေမယ်လိုလည်း ကိုကြီး ယုံကြည်တယ်၊ မျက်ရည်ကို သုတ်လိုက်ပါ ခင်မို့ရယ်၊ ခင်မို့ မျက်ရည်တွေ မြောက်သွေသွားအောင် လတ်တလော အချိန်လေးမှာ ဒီလက်ကိုင်ပဝါလေးက ဖေးကူပေးခွင့် ရလိုက်သလို၊ ခင်မို့ဘဝတစ်သက်တာမှာ ခင်မို့ မျက်ဝန်းတွေဆီက မျက်ရည်တွေ ဘယ်တော့မှ မကျရလေအောင် ကိုကြီး စောင့်ရှောက်ခွင့် ရချင်တယ် ခင်မို့၊ ဘာဘာကိုလည်း ခင်မို့ကို လက်ထပ်ခွင့်ပြုပါလို့ ကိုကြီး ခွင့်ပန်ခဲ့ပြီးပြီ၊ စောစောလေးကပဲ ခွင့်ပန်ခဲ့တာ၊ ဘာ မျက်ရည်ကျရာတယ်၊ ခင်မို့လိုပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ ဘာဘာက သဘောတူတယ်၊ ခွင့်ပြုတယ်၊ ကိုကြီးရဲ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း မျက်ရည်ကျရင်း သူ မယုံနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတယ်လို့ ပြောခဲ့ရာတယ် ခင်မို့”

ကိုကြီး ပြောနေသမျှ ခင်မို့ မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုကျနေ ငြိမ်သက် နားထောင်နေရပါ၏။ ခေါင်းလည်း တွင်တွင်ခါခါ ရှေ့ရဆဲ။ ဟင့်အင်း ...။ မဖြစ်စေရ။ ဤသို့သော ဘဝမျိုးကို ကိုကြီး မတည်ဆောက်စေရ။ ခင်မို့ အဖြစ်မခံရက်။ အဖြစ်မခံနိုင်။

“ကိုကြီးကိုကြည့်စမ်း ခင်မို့၊ အဲသလို ခေါင်းမခါရဘူး... တစ်ဆိတ်လောက် ကိုကြီးကို ခဏလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ကြည့်ပေးပါ ခင်မို့ရယ်၊ ခင်မို့ကို ကိုကြီး ချစ်တယ်ဆိုတာ လည်နိုင်အောင် ကြည့်လှည့်ပါဦးကွယ်”

နူးညံ့တိုးသက်စွာ ကိုကြီး ပြောနေသည်က တောင်တောင်းပန်ပန်နိုင်နေတာမို့ ခင်မို့ မကြည့်ဘဲ မနေရက်ပြန်။ မူရည်တွေ စိုစွတ်နေသော မျက်ဝန်းများဖြင့် ကိုကြီးကို မကြည့်ရက်ရက်ဖြင့် ကြည့်ရပြန်ပါသည်ကော။

ကိုကြီး၏ မျက်ဝန်းတွေက ခင်မို့ထံမှာပဲ ရှိနေသည်လက်ကလည်း ခင်မို့ထံသို့ လက်ကိုင်ပဝါလေးကို ကမ်းပေးနေခဲ့ ကမ်းပေးနေမြဲ။ ခေါင်းမာမာဖြင့် လက်ကိုမရုပ်စတမ်းကြီးနို့ပေါ်သည့် ကိုကြီးကိုကြည့်ရင်း ခင်မို့ရင်ထဲမှာ မချိတင်ကဲ ဖြစ်နေပြီ။

“ခင်မို့ကိုမှ ချစ်ရသတဲ့လား ကိုကြီးရယ် ... ဟင်”

ဟု ရင်ထဲ တင်းမခံသာဘဲ ငိုချပြောချလိုက်သည်။ ပြည့်ကျပ်ခဲနေပါသည့် ယူကျုံးမရ ဖြစ်လွန်းသည့်စိတ်ကို လွှတ်ချလိုက်ခြင်း ဆန်နေသည်။

“ကိုကြီး ခင်မို့ကိုပဲ ချစ်တယ် ခင်မို့၊ ခင်မို့ တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ချစ်တယ်၊ အဲဒါကို နားလည်ပါ ကလေးရယ်၊ ကိုကြီးတို့နှစ်ယောက် ဘဝကို တူတူလျှောက်ကြမယ် ဆို ကိုကြီးတို့ရဲ့ သားလေးကို မွေးဖွားကြမယ်၊ စောင့်ရှောက်ကြမယ်၊ ချစ်ကြမယ်၊ ကလေးလေးမှာ မိဘတူစုံ ရှိနေရမယ်၊ ဒါ ဘယ်လောက် ကြည့်မွေ့စရာ ကောင်းသလဲ”

•အနာဂတ်လဲ၊ ခင်မို့ မြင်ကြည့်စမ်းပါ၊ ကျန်တာတွေကို မေ့ထားလိုက်ပါ ခင်မို့၊ အဲဒါတွေက အရေးမကြီးဘူး၊ ကိုကြီးရဲ့ ချစ်မြတ်နိုးခြင်းကို ခင်မို့ ယုံကြည်ဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ ကိုကြီးရဲ့ ကမ်းလာတဲ့လက်ကို ထွေးဆုပ်လိုက်တဲ့ ခင်မို့အဖြစ် ကိုကြီး မျှော်လင့်ထားချင်တယ်၊ ခင်မို့သားလေးဟာ ကိုကြီးရဲ့ ရင်ခွင်မှာ ရှိနေစေချင်တယ်၊ ကိုကြီးရဲ့ သားလေးဟာ ခင်မို့နဲ့အတူ ဘဝမှာ အေးချမ်းတဲ့ ဘဝတစ်ခုကို ပိုင်စိုးရင်း ရှင်သန်သွားရဖို့ အလွန်အရေးကြီးတယ် ခင်မို့၊ ဒီကလေးလေးဟာ ကိုကြီးရဲ့ ကလေးအဖြစ် ဒေါ်ခမ်းနွဲ့လည်း ထင်နေ ယုံနေသလို၊ ဦးမိုက်ကလည်း ယုံကြည်နေတယ်၊ ဟိုနေ့က ကိုကြီး ဝန်ခံခဲ့တာ သူတို့ကြားခဲ့ကြတယ်လေ၊ ခင်မို့ကို အမြန်ဆုံး လက်မထပ်သေးဘဲနဲ့ ဘာလို့ ရန်ကုန်ကို သွားလိုက်သလဲဆိုပြီး တော့တောင်မှ ဒေါ်လေးခမ်းနွဲ့က ကိုကြီးအပေါ် သိပ်အမြင်မကြည်လှင်ချင်ဘူး ဖြစ်နေတာ၊ ဖေဖေ ရှိစဉ်ကတည်းက ဒေါ်လေးခမ်းနွဲ့ အတူရှိခဲ့တာမို့လို့သာ ဖေဖေသံယောဇဉ်နဲ့ ကိုကြီးအပေါ်လည်း ချစ်တဲ့အချစ်တွေကြောင့်သာ ဒေါ်လေး ခုအထိ အပြစ်တင်စကားကို မပြောသေးဘဲ အောင့်အည်းနေတဲ့ သဘော ဖြစ်နေတာ ခင်မို့”

ဟု ကိုကြီးပြောတော့ ခင်မို့ ခေါင်းလေးယမ်းကာ သမ်းကာဖြင့် ...

“ဟိုက ... ဟိုက ခင်မို့ကို လက်မထပ်နိုင်ပါဘူးဆိုတဲ့ စကားကို လက်ခံနားထောင်ခဲ့ပြီး ရန်ကုန်က ပြန်လာတာ

ကိုကျတော့ ဘာလို့ ဖွင့်မပြောဘဲ ချန်ထားရတာလဲ... ရယ်။ အဲသလို ကိုကြီး ရင်ဆိုင်ခဲ့ရမယ်ဆိုတာ ခင်မို့ နေတယ်။ သိထားတယ်။ အဲသလို ငြင်းပယ်ခံရတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ကို ကိုကြီးက တန်ဖိုးထားပြီး ဘာလို့ လက်ထပ်ဖို့အထိ ဆုံးဖြတ်ရတာလဲ။ ခင်မို့ နားမလည်ချင်ဘူးဘူး ကိုကြီးရယ်”

“ဘာလို့ လက်ထပ်ချင်ရတာလဲ။ ဟုတ်လား ခင်မို့။ ခင်မို့လို့ပေါ့ ခင်မို့ရယ်။ ကိုကြီး ချစ်နေမိရလို့ပေါ့။ ရန်ကုန်ကို ကိုကြီး သွားခဲ့ရတာ သက်သာတယ်များ မှတ်နေသလား ခင်မို့။ ခင်မို့ကို သတိုးနန္ဒ လက်ထဲ အပ်ခဲ့လိုက်ရမှာပဲ။ ရင်ကွဲမတတ် ခံစားရင်း သွားခဲ့ရတာပါ။ ခင်မို့က သတိုးနန္ဒရဲ့ကလေးပါလို့ ဖြေခဲ့တဲ့အတွက် ကိုကြီး သွားခဲ့ရတာပါ။ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ ခင်မို့။ ကိုကြီး အလွန်ချစ်ခြင်းနိုးတဲ့ မိန်းကလေးကို သူတစ်ပါးလက်ထဲ အပ်ရမယ့်ခင်မို့ကို သွားလိုက်ရသလို ဖြစ်နေတာမို့ ကိုကြီးရင်ထဲ ခင်မို့နေအောင် တဖြည့်ဖြည့် ခံစားခဲ့ရတာ ကိုကြီးပဲ သိပါတယ်။ ဒီမှာ ခင်မို့ ကိုကြီး ထပ်ပြောမယ်။ ခင်မို့ကို ကိုကြီး သိချစ်တယ်။ အဲဒီအချစ်ဟာ အချစ်တစ်ခုတည်းသက်သက် အဖြစ်ပဲ ကိုကြီး ရင်ထဲမှာ ရင်သန်နေတယ်။ ကျန်တာ ဘာမှ ကိုကြီးအတွက် အရေးတကြီး ဖြစ်မနေဘူး။ ခင်မို့ကို မခွဲနိုင်တာပဲ ကိုကြီး သိနေတယ်။ ခင်မို့ ရင်သွေးထဲမှာ ကိုကြီးရဲ့ရင်သွေးလေး အဖြစ်ပဲ ရှိနေစေဖို့ပဲ သိနေတယ်။ ကိုကြီးတို့ ဘာလို့ စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေကို နေ

ချယ်ကြမလဲ ခင်မို့။ ကိုကြီးတို့နှစ်ယောက်ဟာ ဘာလို့ လက်မတွဲရဲဘဲ ရှိနေကြရမှာလဲ။ ကိုကြီးတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝကို ဘာလို့ မတည်ဆောက်ရဲကြရမှာလဲ။ ကိုကြီးရဲ့ မျက်ဝန်းတွေ၊ မျက်ရည်စတွေ၊ စွန်းထင်းနေပြီဖြစ်တဲ့ ကိုကြီးရဲ့မျက်နှာကို ကြည့်စမ်းပါ ခင်မို့ရယ်။ ဒီ ကမ်းထားတဲ့လက်ထဲက လက်ကိုင်ပဝါလေးကို ယူလိုက်ရဲတဲ့ အားအင်တွေ ခင်မို့ ဘာလို့မမွေးချင်ဘဲ ဖြစ်နေရတာလဲ”

ကိုကြီး တောက်လျှောက်ပြောနေသည်က အသံတွေ အော်လာနေရင်းဖြစ်ပါ။ ကိုကြီး၏အသံတွေ တုန်ခါနေသည်။ အော်ကျနေသည်။ စိတ်ထိခိုက်နေမှန်း သိသာနေစေပါသည်အသံ။ ခင်မို့ ကြည့်လိုက်တော့ တကယ့်ကို မျက်ရည်တွေ စွန်းထင်းနေပါသည် မျက်နှာ။ မျက်ရည်တွေ ပြည့်သိပ်နေပါသည် မျက်ဝန်းများကို မြင်လိုက်ရပါချေသည်တကား။

ဪ... ခင်မို့ကို အဘယ်မျှထိ ချစ်မြတ်နိုးနေရကြောင်း တိုးသက်လွန်းစွာ၊ နူးညံ့လွန်းစွာ၊ ပြောပြနေပါသည် မျက်နှာ။ ပြောပြနေပါသည် မျက်ရည်စများနှင့် မျက်ဝန်းအစုံ။ ခင်မို့ တင်းမခံသာ။ မျက်ဝန်းကို စုံမှိတ်ချလိုက်မိကာ ကိုယ်လေးဆိုင်ခနဲ ပြိုကျသွားရသည်က ကိုကြီး၏ရင်ခွင်သို့ပါတကား။

ခင်မို့ကို မျက်ရည်တွေ ကိုကြီး သုတ်ပေးနေတာကို ကလေးတစ်ယောက်နယ်ပင် ခင်မို့ ခံနေမိရပါ၏။ ကိုကြီးလက်ထဲမှ လက်ကိုင်ပဝါလေးကို ခင်မို့ ယူလိုက်ကာ ကိုယ်တိုင်လည်း မျက်ရည်ကို တွင်တွင်သုတ်နေမိသည်။ မျက်ရည်ကမတန်။ တောက်လျှောက် ဖြိုင်ဖြိုကျနေဆဲ။

ကြာတော့ ကိုကြီး ခင်မို့လက်ထဲမှ လက်ကိုင်အိတ်ကို ယူလိုက်ကာ နူးညံ့လွန်းစွာပဲ ဖွဖွညင်ညင် သုတ်ပေးနေဝါ။

“မျက်ရည်တွေ ကျနေလိုက်တာ ကလေးရယ်၊ တိတ်တိတ်နေနဲ့၊ အခန်းထဲမှာ မွေးမြူနေတဲ့ ရနံ့လေးတွေ ရှိနေတယ်။ ရှုကြည့်စမ်း ခင်မို့၊ ကိုကြီး မြတ်နိုးတဲ့ စံကားပန်းရဲ့ ရနံ့လေးတွေကို ခင်မို့ ရှုကြည့်စမ်း၊ ဘယ်လောက် ရင်ဆင်စေတဲ့ ရနံ့လဲ၊ ကိုကြီးတို့ရဲ့ အနာဂတ်ခရီးဟာ မွေးမြူပန်းရနံ့နဲ့အတူ ရှိနေကြမယ်လို့ နိမိတ်ကောင်းကို တွေ့တယ် ခင်မို့၊ ကိုကြီးတို့ အမြန်ဆုံး လက်ထပ်လိုက်ရအောင် နေနဲ့၊ ဘာလို့ အချိန်တွေကို ရှည်လျားတဲ့ ခရီးအဖြစ် ဆွဲဆန့်ထားကြတော့မလဲ၊ ကိုကြီးတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အင်အား ဘဝကို ပိုပြီး ခိုင်ခိုင်မာမာ တည်ဆောက်ကြစို့နော်၊ ကိုကြီးလေး ဘဝကို ခုမှ အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ ခြေလှမ်းအစအကြီး စတင်ရတယ်လို့ မှတ်ယူတယ် ခင်မို့”

ကိုကြီး၏ အသံတွေက အေးချမ်းခြင်းဘက်ဆီ နှယ်လာသည်။ ကြေကွဲမှုတွေ လျော့ပါးစ ပြုလာပါသည်။ ကြည့်ခြင်းဘက်ကို တိုးသက်စွာ ရွေ့လျားနေကြပါသည်။ အသံ။ ခင်မို့ကိုကြီးကို မော့ကြည့်မိရပါပြီ။ ဤတစ်ကြိမ်မှာတော့ ခင်မို့အကြည့်လေးတွေက အတန်ကြာသည်။

မယုံရဲချင်။ ဟုတ်သည်။ တံကယ့်ကို မယုံရဲချင်။ ကိုကြီးသည် ခင်မို့ကို ဤမျှအထိ တန်ဖိုးထား၍ ချစ်မြတ်နိုးသည့် ဆိုတာကို ခင်မို့ မယုံပင်မယုံရက်ချင်။ ခင်မို့ကို လက်ထပ်ခဲ့သည့်အတွက် ဘဝကို ခုမှ အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ ခြေလှမ်းအစအကြီး

စတင်ရသည်ဟု မှတ်သည်တဲ့လား ကိုကြီးရယ်။ ခင်မို့ ကိုကြီးကို အားကိုးလိုက်ရသည့်အတွက် အားနာပါသည်။ ကမ်းလင့်လာပါသည်။ ကိုကြီး၏ လက်ကို မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် ခင်မို့ တုံ့ပြန်သည့်ကိုင်လိုက်ခြင်းမှာ ခင်မို့ရင်တွင်းဆီမှ ချစ်ခြင်းကို မတားသာ နှိပ်တာ ခင်မို့ သိနေသည့်နယ်။

ကိုကြီးကို ချစ်ရပါသည့်အတွက်လည်း ကိုကြီးကို အားနာရပါသည် ကိုကြီးရယ်။

ခင်မို့သည် အကြွေပန်းတစ်ပွင့် ဖြစ်ရချေသည်မို့၊ ကိုကြီးနှင့် မတန်မှန်း သိနေရသည့် ခင်မို့၊ ကိုကြီး၏ ဘဝတွင်းသို့ ခင်မို့ ခေါင်းလေးတစ်ညိတ်ကို ညိတ်မိရသည့်အတွက်လည်း ခင်မို့ အားနာရပါသည်။ ခင်မို့ဘာသာလည်း အပြစ်မကင်းသည့် နယ် ခံစားရသည်။

ကိုကြီးကို မော့ကြည့်နေမိပါသည် ခင်မို့မျက်ဝန်း ဆွဲဆီမှတစ်ဆင့် ခင်မို့ခံစားချက်တွေကို ကိုကြီး ဖတ်မိနားလည် နေချေလိမ့်မည်ဆိုတာကိုလည်း ခင်မို့ သိနေ၏။

ဘာကြောင့်ဆို ကိုကြီးသည် ခင်မို့နှလုံးသားကို ဖတ်ရှုနားလည်နိုင်စွမ်းသည် သူတစ်ယောက် ဖြစ်နေ၍ပါ။

“မငိုဘူးလေ ခင်မို့၊ အားမငယ်ဘူးလေ၊ ကိုကြီး ပြောတာကို သေချာနားထောင်နော်၊ ဘဝကို ငှက်တဲ့ခြေလှမ်းတွေနဲ့ လှမ်းနိုင်တဲ့ ခင်မို့ ဖြစ်ဖို့ ဒီနေ့ကစပြီး လေ့ကျင့်ယူဖို့ လိုနေတယ်၊ ကိုကြီး ရှိနေသမျှ ခင်မို့ဘဝ ဘယ်တော့မှ ဒုက္ခဆိုတာ မရှိရတော့ဘူးလို့ အသေအချာကြီး ယုံကြည်ထားလိုက်တော့နော်”

ဟု ပြောကာ ကိုကြီး အေးချမ်းသော မှပိုင်ဖြူ
ခင်မှိုကို မမှိတ်မသုန် ကြည့်သည်။

နောက် ... နူးညံ့လွန်းသော အနမ်းသည် ညင်သာ
အေးငြိမ်းစွာ ခင်မှိုနဖူးပြင်သို့ ဖေးသက်လာပါချေသည်တည်း။
လုံခြုံသောအနမ်းတစ်ပွင့်ပါတကား။

အခန်း(၁၆) ချွေ

“ရိုင်းလိုက်လေကွယ်၊ ဒီလောက် မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး
လက်ထပ်လိုက်တာကိုက သူတို့ဘက်က၊ အင်း ... ဒေါ်မိမိ
ခင်ဘက်က ခင်မှိုနဲ့ သတိုးနန္ဒတို့ ပြန်ပြီးပတ်သက်ကုန်မှာ
စိုးလို့ဆိုတာ ဘာ သဘောပေါက်ပါတယ်၊ မောင်ဘုန်း
မြတ်ပြည့် ဒီကိုပြန်ရောက်လို့ သုံးရက်ပဲ ရှိသေးတယ်
သူတို့ မင်္ဂလာဆောင်တဲ့သတင်း သတင်းစာထဲ ပါလာတယ်
ဆိုတာပဲကြည့်၊ မောင်ဘုန်းမြတ်ပြည့် ဒေါ်မိမိခင်ကို ပြော
ပြလိုက်တာ သိတာနဲ့ ချက်ချင်း ဒီကိစ္စ ဒေါ်မိမိခင်ဘက်
က လောလိုက်တယ်ဆိုတာ ထင်သာတယ်၊ အေးလေ ...
သူတို့က ချမ်းသာတော့ စန္ဒကူးဟိုတယ်ကြီး တစ်ခုလုံးပိုင်
ဆိုင်ထားတဲ့သူ ဆိုတော့လည်း နေရာအခင်းအကျင်းကိစ္စ၊
ကျေးမွေးဧည့်ခံရေးကိစ္စဆိုတာက ချက်ချင်း ကောက်စီစဉ်
လိုက်ရုံ မဟုတ်လား၊ ကောင်းတယ်၊ ဒါမှ ပိုပြီး ထင်းထင်း
ပြတ်ပြတ် ရှင်းရှင်းပြတ်ပြတ် ဖြစ်တာပေါ့”

ဘာဘ၏အသံက ဒေါသနှင့် ခံပြင်းရိပ်တွေ ပြည့်နေသည်။ ဘာဘလက်ထဲမှာ သတင်းစာ ရှိနေပါ၏။ သတိုးနန္ဒနှင့် မေချိုရီတို့ တခမ်းတနား စန္ဒကူးရိပ်ဟိုတယ်မှာ ကျင်းပခဲ့ပါသည့် မင်္ဂလာသတင်း ပါလာပါသည်။ သတင်းစာ။ ခင်မိုကတော့ ငြိမ်သက်နားထောင်နေသည်ပါပဲ။ ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲမှု ရှိမနေကြတာ သေချာနေသည်။ မေမေကြီး ဒေါ်မိမိခင်နှင့် သတိုးနန္ဒတို့ နှစ်ယောက်ကြား ရှိမုန်းနေတာပဲ ရင်ထဲမှာ ထင်ကျန်ရစ်နေသည့်အဖြစ်။ လွမ်းဆွတ်ခြင်းလည်းမရှိ။ သတိုးနန္ဒနှင့် ကွေကွင်းရလေခြင်းဟုလည်း ခံစားစရာကိုမရှိ။ အစကတည်းက တကန့်တခြားစိရှိနေနေသည့်သူ နှစ်ဦးပေပေပဲလေ။ စည်းဆိုသည့် နေရာမှာ တံတိုင်းဆိုသည့်နေရာမှာ ချမ်းသာခြင်းနှင့် ဆင်းရဲခြင်းဆိုသည့် စည်းတံတိုင်းကြီး ခြားထားသည်ပဲလေ။

တစ်ခုပဲ ရှိသည်။ ခင်မို မချစ်နိုင်ပါသည့် သူတစ်ယောက်။ ခင်မို နာကြည်းနေမိရပါသည့် သူတစ်ယောက်၏ ရင်သွေးက ခင်မိုရင်မှာ ဖြစ်တည်နေပြီ။ ဒါပေမဲ့ ခင်မို ကလေးကို မမွေးရဲသည့် ခင်မိုအဖြစ် ဘယ်ဘုန်းကမှ စိတ်ထဲမရှိခဲ့တာအမှန်။ ခင်မိုသွေးပဲလေ။ ခင်မို မွေးရမည်ပေါ့။

“စဉ်းစားရမှာတောင် ရင်ထဲမှာတယ် ခင်မို၊ မောင်ဘုန်း မြတ်ပြည့်က လုံမကို လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားချိန်မှာ သူတို့က ဟိုမှာလက်ထပ်လိုက်ကြပြီ၊ ဟင် ... သတိုးနန္ဒရဲ့ တလေးကို ဘုန်းမြတ်ပြည့်က အဖေအဖြစ် နေရာယူလိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချိန်မှာ အဖေအရင်းဖြစ်တဲ့ သတိုးနန္ဒက ချမ်းသာတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ပစ်လိုက်ပြီ။

ဘယ်လောက် အထင်သေးဖို့ကောင်းတဲ့ သားအမိလဲ၊ ဟင် ... ဟင် ... သူတို့က ချမ်းသာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လူမပီသဘူး၊ ငါတို့က ဆင်းရဲတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လူစိတ်ရှိတယ်၊ ငါတို့က အဲဒီကောင်ရဲ့ကလေးကို သတ္တိရှိရှိ မွေးဖွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားချိန်မှာ သူတို့က ချမ်းသာအားကိုးနဲ့ လူစိတ်ပျောက်နေကြပြီ၊ ကိုယ့်မြေး ကိုယ့်သားကို သွေးသားတော်စပ်နေပါလား၊ ရယ်လို့တောင် ခေါင်းထဲ ထည့်မထားနိုင်တော့ပဲကိုး၊ ဒီမယ် ... သူတို့ ဘယ်လိုပဲ သဘောပိုက်ပိုက်၊ လုံမရဲ့ဝမ်းထဲက ကလေးဟာ ဒေါ်မိမိခင်ရဲ့ မြေး၊ သတိုးနန္ဒရဲ့ကလေးပဲကွ၊ အဲဒါ အမှန်တရားပဲ၊ ဟေ့ ... ငါတို့မရှုံးဘူးကွ ခင်မို၊ သူတို့ရဲ့သွေး၊ သူတို့ရဲ့မျိုးဆက်သွေးဟာ ငါတို့လက်ထဲမှာရှိတာ၊ မျိုးဆက်သွေးဆိုတာ ဖျောက်ပစ်လို့ ရကောင်းတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သူတို့ အသိအမှတ်ပြုပြု မပြုပြု၊ သူတို့ရဲ့မျိုးဆက်သွေးဟာ ငါတို့ရင်ခွင်မှာ ကျန်ခဲ့တာ၊ တစ်နေ့ကျမှ အဝေးကငေးပြီး ရင်ထုမနာနဲ့ နှမြောနှောင်တဖြစ်ကြပေစေ၊ မျက်ရည်ကျကြပေစေ၊ ငါတို့ကတော့ ငါတို့ရင်ခွင်ထဲက အဲဒီကလေး၊ ခင်မိုကလေး၊ ငါမြေးကို ဘယ်တော့မှ သူတို့အကြည့်တောင် မခံဘူးဟေ့၊ ခိုးပြီးချောင်းမြောင်းကြည့်မှပဲ သူတို့မြင်ခွင့်ရတဲ့အဖြစ်ပဲ ကြံရစေမယ်”

ဘာဘ ခံပြင်းသံဖြင့် မျက်ဝန်းများ လက်တောက်နေပုံကို ပြောနေတော့ ခင်မို သက်ပြင်းရွှိုက်မိရပါ၏။ ဘာဘမျှသာ သက်ကြီးမှ တူမစောဖြင့် ခံပြင်းဒေါသ ဖြစ်ရခြင်း၏လောင်

မြိုက်ပန်းဟိုက်ခြင်းဒဏ်ကို လူးလှိမ့်နေအောင် ခံရရှာချေသည် တကား။

“မောင်ဘုန်းမြတ်ပြည့်က စက်ရုံကိုမသွားခင် ဘာကို ဒီ သတင်းစာ တိုးထိုးတိတ်တိတ် လာအပ်ထားတာ၊ ခင်နီ မမြင်ပါစေနဲ့တဲ့။ စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာ စိုးတယ်တဲ့လေ။ အားလုံးကပြောင်းကပြန်တွေ ဖြစ်နေကြတာ၊ သူတို့က ရက်စက်နေချိန်မှာ မောင်ဘုန်းမြတ်ပြည့်က ညည်းအတွက် စိတ်ပူပန်နေတယ်။ ဘာဖြစ် ဖြစ်နေတာ ညည်းကို သူလည် ထပ်ပါရစေဆိုတုန်းက အံ့ဩရင်း မျက်ရည်တောင်ကျတယ် ညည်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ ရှေ့ရှေးအတွက် စိတ်အေးဖို့ လည်း ခံပေးပါလို့ သူက တကယ့်ကို တလေးတစားနဲ့ ပြောခဲ့ ရှာတာ၊ ငါဖြင့် ပထမ ကြားကြားချင်း ယုံတောင်မယုံရဘဲ ဘူး”

ဘာ ပြောကာ အခန်းထောင့်မှာ ဆေးလိပ်သွားအား နေသည်။ ဘာလည်း ခုတလော ဆေးလိပ်တွေ ပြန်ပြန်သောက် နေပါ၏။ စိတ်လက်ရှုပ်ထွေး ပန်းဟိုက်နေ၍ဆိုတာ ခင်မို့ သိမိ သည်။ သိသိသာသာလည်း ဘာခမျာ ပိန်ကျသွားသည်ပါ။ ဒါကြောင့်လည်း ကိုကြီးက စက်ရုံရှိ ဥယျာဉ်သို့ပင် ခေါ်မသွား တော့။ ရွှေရနံ့သစ်ရိပ်ငြိမ်အိမ်ကြီးမှာပဲ ပန်းပင်လေး ဘာလေး စိုက်ပျိုးတာလောက်ပဲ လုပ်ကိုင်စေခဲ့ပါ၏။ ဦးမိုက်ကိုပဲ စက်ရုံသို့ ခေါ်သွားခဲ့ပါ၏။

ကိုကြီး စိတ်ထားပြည့်ဝတာ ခင်မို့ သိပါသည်။ ရွှေရနံ့သစ်ရိပ်ငြိမ်သို့ ရောက်တုန်းကလည်း အိမ်ကြီးမှာပဲ ခင်မို့

ကိုနေဖို့ ဇွတ်ပြောခဲ့ပေမယ့်၊ ခင်မိုရော ဘာဘာပါ နှစ်စန်းတွဲတန်း လျားလေးမှာ အတင်းနေခဲ့ကြခြင်းပါ။ တစ်ဖက်ခန်းမှာက ဦးမိုက် နေသည်။ ရန်ကုန်မြေနှင့် ဝေးသောနေရာ။ ခြောက် ... စန္ဒကူးရိပ် နှင့်ဝေးသောနေရာသို့ ရောက်နေသည့်တိုင် စန္ဒကူး၏ လွမ်းမိုးမှုက မလွတ်သေးပါလားလေ။ ခင်မို့မှာ သတိုးနန္ဒ၏ ရင်သွေးလေးရှိ နေသည်။ လတ်တလောမှာလည်း သတိုးနန္ဒ၏ မင်္ဂလာသတင်း။ သတင်းစာထဲမှာ ပါလာသည့်အတွက် ဘာခမျာ ရင်ထဲမှာ လောင်မြိုက်ကြေကွဲနေရပြီ။

“အင်း”

ဆေးပေါ့လိပ်ကို ပြာခံခွက်ထဲထည့်ကာ တစ်ချက် အင်းခနဲ ညည်းတွားသံမျှင်မျှင် ပွင့်ကျလာပါ၏။ အဝေးကို ဘာ ခပ်ငေးငေးကြည့်သည်။ နောက်တော့ ခင်မို့ကို ကြည့်လာ ပါ၏။ ခုထိ ငြိမ်သက်လျက် အေးစက်စက် အသွင်လေးဖြင့်ရှိနေ ပါသည့် ခင်မို့။ နက်မှောင်သော မျက်ဝန်းလေးတွေထဲမှာလည်း အေးစက်စက် အရိပ်တွေပဲ ရှိနေသည်။ မျက်နှာလေးထက်မှာလည်း အေးစက်စက် အရိပ်သည် ကျောက်ဆစ်ကျောက်သား ထုဆက် ထားသည့် ပန်းပုရုပ်လေးတစ်ခု၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်မြင်နေ ရသည့်နှယ် ရှိနေပါ၏။

ခုထိ မျက်ရည်ကျလာတာမရှိ။ ဒေါသ ထွက်လာတာ မရှိ။ ခံပြင်းစကားတွေ ပွင့်ကျလာတာမရှိ။ အငြိမ်ကြီး ငြိမ်ကျနေပါ သည့်အဖြစ်။

“မောင်ဘုန်းမြတ်ပြည့်က လုံမ စိတ်ထိခိုက်မှာစိုးလို့ ဒီ သတင်းစာကို ပွက်ထားဖို့ ပြောပေမယ့် ဘာ ဆုံးဖြတ်

တယ်၊ အသိပေးတာ ပိုမှန်မယ်လို့လေ၊ ဒါကြောင့် အသိပေးတာ၊ လုံမ ငိုချင်ရင် ငိုချလိုက်၊ ဒီလောက် လူစိတ်ကင်းနေတဲ့သူတွေရဲ့ သားကောင်ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ ငါ့တူမ ငိုချင် ငိုချလိုက်”

ဟု ပြောချလာတော့ ခင်မို နံရံကို ကျောလေးမှိုကာ ခပ်ငြိမ်ငြိမ် ထိုင်နေသည်ပါပဲ။ ဘာဆိုဘာမျှမပြော။ ပြောဆို၍ ကော ဘာတွေ ထူးခြားလာမည်မို့လို့တဲ့လဲလေ။ အရာရာသည် ပြီးဆုံးခဲ့တာတွေချည်း ဖြစ်နေခဲ့ပြီးပြီ။ ဆွဲယူတဲ့ဆိုင်းထား၍ပင် မရနိုင်သည့် အခြေအနေ။

“ဘာ ပြောမယ် ခင်မို၊ လုံမ ... မောင်ဘုန်းမြတ်ပြည့်နဲ့ လက်ထပ်တာကို အမြန်ဆုံး ဟိုကဖြစ်ချင်နေတာ လက်မ လိုက်သင့်နေပြီ၊ ဒီရွှေရနံ့သစ်မှာပဲ မင်္ဂလာပွဲလုပ်မယ်၊ တရားသူကြီးကို အိမ်ကိုပင့်ခေါ် လက်မှတ်ထိုးမယ်လို့ မောင်ဘုန်းမြတ်ပြည့်က ဘာကို ပြောနေတယ်၊ တခမ်း တနားလည်း လက်ထပ်မယ်တဲ့၊ ဒီမှာ ခင်မို၊ ကိုယ့်ရှေ့နေ ကို ကိုယ်တွေ့ဖို့ဆိုတာက အရေးကြီးဆုံးပဲ၊ ကိုယ့်ဘဝ လုံခြုံအေးချမ်းဖို့ဆိုတာ ကိုယ့်ကိစ္စ၊ အဲဒါကို နားလည်ထား ရမယ်၊ မောင်ဘုန်းမြတ်ပြည့်ရဲ့ မွန်မြတ်တဲ့စိတ်ထားနဲ့ အေးချမ်းတည်ငြိမ်တဲ့ ဘဝထဲကို ခင်မို အားကိုးပြီး ခိုကိုး သင့်ပြီ လုံမ၊ ဘာစကားကို နားထောင်၊ သူ အမြန်စီစဉ် ချင်တာကို လုံမ နည်းနည်းလေးတော့ စဉ်းစားပါရစေ ဆိုပြီး တွေဝေနေပြန်တာကို ဘာ သူ့ကို အားနာတယ် လုံမရယ်”

ဘာ သက်ပြင်းရှိက်ရင်း ပြောကာ ဝရန်တာနေရာသို့ထွက်၍ တစ်ယောက်တည်း ငိုနေသည်။

ခင်မို ဘာကို လှမ်းကြည့်မိရပြန်ပါပြီ။ ဝရန်တာ နေရာလေးမှာ ဘာ ထိုင်နေပေမယ့် တံခါးမှတစ်ဆင့် ဘာကို မြင်နေရသည်ပါပဲ။ ဘာ ပို၍ပိန်သွားတာကို ခင်မို မြင်နေရသည်။ ဘာ ည၊ညတွေမှာ အိပ်မရ ဖြစ်နေတာကို ခင်မို သိနေရသည်။ ခင်မို ကိုယ်တိုင်သည်လည်း အိပ်၍မှ မပျော်နိုင်ပဲလေ။

တကယ်တမ်း ကိုကြီးကို လက်ထပ်လိုက်ရဖို့ကျ ဆော့လည်း ခင်မို တွေဝေလာနေမိရပြန်သည်လေ။ ကိုကြီး၏ ဆတ္တာကို သိနေရလေလေ။ ကိုကြီးကို ပို၍ ပို၍ လေးစားအား တိုးလာမိရလေလေ။ ပြီးတော့ ... ခြေ ... ပြီးတော့ ... ခင်မို လက်မထပ်ရက်နိုင်သည့်ဇောတွေ ပို၍ ပို၍ တဖြည်းဖြည်း ရင်ထဲမှာ နေရာယူလာကြပြန်လေလေပါတည်း။

ကိုကြီး၏ ရင်ခွင်မှာ ခိုဝင်လိုက်ပါတော့မည်ဟု အား တိုးစိတ်ဖြင့် ရှိလာရဖူးပေမယ့် တကယ်တမ်းကျတော့ ခင်မို တိုကြီးကို ရက်စက်ရာ ရောက်မည်ဟု တွေးမိရင်း လိပ်ပြာမသန့်။ သိပ်ပြာမရဲချင်။

ဒါကြောင့်လည်း ဘာ တိုက်တွန်းခဲ့တာတွေကိုလည်း ခေါင်းမညိတ်ရဲခဲ့ပြန်။

ကိုကြီးမှ မင်္ဂလာရက် သတ်ဖို့ပြောလာတိုင်းလည်း ခေါင်းမညိတ်ရက်ပြန်။

ခင်မို ကိုကြီးအပေါ်မှာ အတ္တကြီးရာ ရောက်သွား မှာကို သိနေရသည်။

ကိုကြီးက ဘယ်လောက်ပဲ သဘောထားပြည့်နေနေ၊ ခင်မို့ကို ချစ်နေနေ။ ခင်မို့ ... ခင်မို့ ဆိုတာ ကလေးတစ်ယောက် ကို ရင်မှာလွယ်ထားသည့် ခင်မို့ ဖြစ်နေတာမို့။ တကယ်တမ်းကြီး ကိုကြီးလက်ကို အားကိုးစွာ ဖမ်းဆုပ်တွယ်တာအဖြစ် ခံလိုက်ဖို့ မလုပ်ရက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ကိုကြီး မွန်မြတ်လေလေ။ ခင်မို့ လက်မထပ်ရက်လေလေ။ ကိုကြီး အချစ်ကို သိနေရလေလေ။ ခင်မို့ ရင်ကွဲရ ကြေကွဲရလေလေ ဖြစ်နေရရင်းမှ ခင်မို့ ကိုကြီး၏ သတို့သမီးဘဝကို အရောက်မခံနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ခင်မို့ ဘဘကို ငေးကြည့်နေမိရဆဲ။ ဘဘ ပစ်ချခဲ့သော သတင်းစာကို တစ်ချက်ကြည့်မိသည်။ မင်္ဂလာသတင်းကို ဖွင့်ဖြန့်ဖတ်ကြည့်ချင်စိတ်ပင် မရှိ။ ဖတ်ကြည့်ဖို့လည်း မလိုအပ်။ ဖတ်နေလျှင် ခင်မို့ သံယောဇဉ်အမျှင် ကျန်နေရာမြောက်နေချေ ဦးမည်။ သူ့ဘဝ သူ့ကျောင်း။ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ်နေရမည့်သူ နှစ်ယောက်ကြားမှာ တစ်ယောက်သတင်း တစ်ယောက် စောင့်ဆိုင်း ဖွေရှာနေဖို့လည်း မလို။ ထိုသူနှင့် ပတ်သက်ရာ ဘာကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကြည့်နေဖို့လည်း မလို။ ခင်မို့ ခံစားရတာ ဖွင့်ချလိုက်ပါဟု ဆိုလျှင် ထိုသူတို့ကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပင် ဖြစ်နေမိရတာပဲ ရှိနေသည်တည်း။

နာကြည်းရွံ့မှန်းခြင်းပဲ ရှိနေရပါသည့်အဖြစ်။ အမှန်းသည် ပူလောင်ခြင်းဟု ခင်မို့ ကြားခဲ့ဖူးသည်။ နားလည်ခဲ့ဖူးသည်။ ဒါပေမဲ့ သတိုးနန္ဒနှင့် ပတ်သက်၍ ဖြစ်တည်ရသော အမှန်းကို ခင်မို့ ပူလောင်သည်ဟု မမြင်။ သူ့ကိုမှ မမှန်းလျှင် ခင်မို့ ဆိုတာ ခံစားတတ်သည့် လူတစ်ယောက် မဖြစ်တော့၍သာ

ဖြစ်မည်။ လူမဟုတ်တော့၍သာ ဖြစ်မည်။ မုန်းသင့်၍ မုန်းရခြင်းက ခင်မှာသက်သာရာ ရှိသေးသည်။ မုန်းသင့်သူကို ချစ်နေရမည်ဆိုတာကမှ လူကိုပင်ပန်းဒုက္ခ သင့်စေရာ မြောက်ချေဦးမည်။

ကိုယ့်ခံစားချက်ကို ဇွတ်အတင်း ပြောင်းပြန်လှန်ဖို့ ကြိုးစားပင်ပန်းနေရသူသာ ဖြစ်ရချေလိမ့်မည်။

ဘဘကတော့ ဆေးလိပ်ကို မီးခိုးတွေထောင်းထောင်း အောင် ဖွာနေသည်။ ဤရက်အတောအတွင်းမှာတော့ ဘဘကို ဆေးလိပ်မသောက်ဖို့ တား၍လည်း ရနိုင်မှာမဟုတ်။ ခင်မို့ ဤအတွက် ရင်ထဲမှာမကောင်း။ မျက်လွှာလေး ချလိုက်မိရသည်က ဘာသောကကို မကြည့်ရက်၍ပါ။

“လုံမ”

ဘဘထံမှ ခေါ်သံပေါ်လာသည်။ ခင်မို့ လှမ်းကြည့်တော့ ဘဘ လှည့်မကြည့်ဘဲ ရှေ့ဘက်ကို ငေးနေတာပဲ မြင်ရမိ၏။

“သတင်းစာကို လုံမကို ပြလိုက်တော့မယ်လို့ ဖုန်းနဲ့ပဲ ဘဘ မောင်ဘုန်းမြတ်ပြည့် ရှိရာ စက်ရုံကို လှမ်းပြောပြလိုက်ပြီးပြီ။ အသိပေးသင့်တာ ပေးရမှာပဲလို့ ပြောပြလိုက်တယ်။ မောင်ဘုန်းမြတ် စိတ်ပူသွားပုံရတယ် လုံမ။ သူ့အမြန်ဆုံး ပြန်လာမယ်တဲ့။ အိမ်ထဲမှာ လုံးဝမထားဘဲ ဘဘ ယူသိမ်းထားပါဆိုပြီး အပ်ထားပါရက်ကယ်နဲ့ ဘာလို့ သွားပြရမှာလဲလို့တောင် မပြောရှာသေးတယ်။ သူ့ခမျာ ဝင်ကြီးရှာပါတယ် လုံမရယ်။ ညည်းအတွက် သူ ဝင်ကြီးရှာပါတယ်။ အေးလေ ... ခမျာ မြင်မြင်ချင်း မြတ်နိုးခဲ့ရာ

တဲ့သူပေကိုး၊ သူ့လို အချစ်မျိုး မေတ္တာမျိုး ရှားပါးမွန်မြဲ
လွန်းပါတယ်”

ဟု ညည်းက ဘုဘရေ့ဘက်ကို ငေးမြဲငေးနေထော
ခင်မို့ ခုမှ တစ်ချက်မျက်ရည်ကျလာသည်။ ကိုကြီးကို ရိုသေကြည့်
စိတ်ဖြင့် မချီတင်ကဲ ပွင့်အန်ကျလာပါသည့် မျက်ရည်များ။

ဘာ ဝရန်တာလေးမှဆင်းကာ ဥယျာဉ်ဘက်သို့
ထွက်သွားပါ၏။ ခင်မို့ မီးဖိုဆောင်လေးဘက် ဆင်းခဲ့ကာ ထိုင်
ပုလေးထက်မှာ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်လေး ထိုင်နေမိရပါ၏။ မကြာ
ကိုကြီး ရောက်လာချေဦးတော့မည်ဟု သိနေရပြီပဲလေ။ ဘယ်
လိုမှ စိတ်မချနိုင်စွာ စိုးရိမ်စောဖြင့် ကိုကြီး ရောက်လာချေဦး
မည်။

ခင်မို့ မျက်ရည်ကျနေချေမည်လား။ စိတ်ထိခိုက်
ချေမည်လား။ နာကြည်းဒေါသများ ပေါက်ကွဲနေချေမည်လား
ကိုကြီး ပူပန်နေရှာပေလိမ့်မည်။ ဘာပြောသည့်စကားက ခင်မို့
ရင်ကို ဆုပ်ချေနေသည့်နှယ် ရှိ၏။ ဝင်ကြီးသည်တဲ့လား ကြီး
ရယ်။

ခင်မို့ မီးဖိုခန်းနံရံလေးကို ကျောမိုထားမိဆဲ။
လေးမှာ ထိုင်နေသည်မို့ ဒူးလေးကိုစု၍ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ထု
ပိုက်ထားမိရပြီ။ မျက်ဝန်းတွေက ရှေ့ဘက်ကို ငေးနေသည့်
ဒါပေမဲ့ ခေါင်းထဲမှာက ရှေ့တည့်တည့်မှာ ဘာရှိနေသည်ဆို
မသိသလိုကြီး ဖြစ်နေသည်။ တွေငေးငေး ဖြစ်နေသည်။

ထိုစဉ်ခိုက် မီးဖိုဆောင်ခန်းကူးတံခါးမှာ လူရိပ်
၏။ ခင်မို့ မော့မကြည့်ရဲ။ ဘာ လာရပ်ခြင်းလား။ ဒါမှမဟုတ်

ကြီးများ ဖြစ်နေပေမည်လား။ ခင်မို့ မော့၍ တံခါးဘက်ကို
ကြည့်မိရပါ၏။ ဘုရားရေ ...။ ကိုကြီးပါတကား။ ခင်မို့ကိုစိုးရိမ်
အဖြင့် မမှိတ်မသုန်ကြီး ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ အထူးသဖြင့်
ခင်မို့ မျက်ဝန်းတွေမှာ မျက်ရည်စတွေ စွန်းထင်းနစ်နေချေမည်
အားဟု ဂရုတစိုက်ကြည့်နေသည့်ဟန်။

ကိုကြီး၏ ရင်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေသည်ဆိုတာ
ခင်မို့ သိလာနေသည်။ ခင်မို့ မျက်ရည်ကျနေမှာ၊ ငိုကြွေးနေမှာ
ကြံကွဲချောက်ချားနေမှာကို စိုးရိမ်နေခြင်း။ ခင်မို့အရေးကိစ္စသည်
ကိုကြီးအပေါ် လွှမ်းမိုးခြင်းမက လွှမ်းမိုးနေလျက် ဒုက္ခအရမ်းပေး
နေပြီ ဆိုတာကိုလည်း ခင်မို့ သိနေသည်။ ကိုကြီးလည်း ညတွေ
မှာ အိပ်ပျော်ပုံမရ။ ကိုကြီး၏ မျက်ဝန်းတွေမှာ မျက်ကွင်းညိုညို
ဆွ ဖြစ်နေပြီ။

ဘာထူးသည်လဲလေ။ ခင်မို့သည်လည်း မျက်ကွင်း
ဆွ ညိုနေသည်ဆိုတာ မှန်ရိပ်မှာထင်သည့် ကိုယ့်မျက်နှာကိုယ်
ကြည့်ရင်း မြင်နေရသည်ပဲလေ။

ခင်မို့ အားယူ၍ ကိုကြီးကို ပြုံးပြလိုက်တော့ အံ့ဩ
ခံဖြင့် တစ်ချက် လွှတ်ခနဲ အတန်ကြာမျှ မျက်ခုံးတန်းကြီး တွန့်
ကွေးလျက် စဉ်းစားပုံကြီးဖြင့် ကြည့်လာပါ၏။

နောက်တော့ ခင်မို့ဘေးမှာ လာထိုင်သည်။

“ကိုကြီး စိတ်မချလို့ လိုက်လာတာ”

ထိုင်ခုံပုလေးမှာ ကိုကြီး ထိုင်နေသည်က ဘေးချင်း
ယှဉ်၍ပါ။ ခင်မို့ ပြုံး၍ ခေါင်းလေး ငဲ့ချလိုက်သည်ပါပဲ။

“ဘာကို သေချာမှာထားပါရက်ကယ်နဲ့ သွားပြတာကိုး”

ကိုကြီး ခပ်ညည်းညည်း ပြောတော့လည်း ခင်မိ ပြုံးနေသည်ပါပဲ။ ကိုကြီး ခင်မိကို အကဲခတ်သလိုကြီး ကြည့်လာရင်းမှ ...

“ဘာလို့ ပြုံးနေတာလဲ ခင်မိ၊ ဟင် ... ခင်မိ ငိုရမှာထို မငိုချင်လို့ ပြုံးနိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေတာများလားကွယ်”

မကြည့်ရက်သည့်နယ် ကိုကြီး မေးလာတော့ ခင်မိ မော့ခနဲ ကြည့်မိရပါ၏။ ခင်မိရင်ကို “သိမြင်နိုင်သည်ကော ကိုကြီးရယ်။ ဘာတဲ့ ...။ ငိုရမှာကို မငိုချင်၍ ပြုံးနိုင်ဖို့ ကြိုးစားခြင်း။”

“ဟုတ်တယ် ကိုကြီး၊ လူမဆန်တဲ့ သူတွေကြောင့် ခင်မိ မျက်ရည်ကျနေရမှာထက် ပြုံးနိုင်ဖို့ ကြိုးစားယူရမှာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်လွန်းလို့ ထိန်းမနိုင်လွန်းလို့ ကျလာရင်လည်း အဲဒီမျက်ရည်ဟာ မုန်းလွန်းလို့ ခံပြင်းလွန်းလို့ ကျလာတဲ့ နာကြည်းမျက်ရည်တွေပဲ ဖြစ်နေကြရမှာပါရှင်။ ခင်မိအတွက် စိတ်သောကဖြစ်ရတဲ့ ကိုကြီးကို ခင်မိ အားနာရပါတယ်။ ခင်မိကြောင့် ကိုကြီး တာဝန်ကြီးလှ၊ ဝင့်ကြီးလှပါတယ် ကိုကြီးရယ်။ ခင်မိဟာ ကိုကြီးကို ဒုက္ခပေးဖို့သက်သက် ရှိနေသလိုကြီးပါ။”

ခင်မိ ပြောတော့ ကိုကြီး ခေါင်းခါသည်။ မျက်နှာပျက်ပျက်ဖြင့် ငိုငိုကျသွားပါ၏။ နောက်တော့ ခင်မိကို ဤတစ်ကြိမ်မှာ ပျတ်ခနဲဖျပ် လက်ကိုထွေးဆုပ်ယူလိုက်ရင်းမှ ...

“ဝင့် ... ဟုတ်လား ခင်မိ၊ ဟင် ... ထပ်ပြောစမ်းပါဦး။ ဝင့်တဲ့လား။ ခင်မိကို ကိုကြီး ပြတ်နိုးနေတာကို ဝင့်ဆိုတဲ့

အရာနဲ့ နှိုင်းရက်တယ် ခင်မိရယ်။ ချစ်ခြင်းဟာ ဝင့်မဟုတ်ပါဘူး ခင်မိ၊ ပျံ့ဝေစားလည်ပေးတာ၊ မြတ်နိုးတာ၊ မခွဲနိုင်တာ၊ အဲဒါတွေကို ဘယ်တော့မှ ဝင့်ဆိုတဲ့အရာနဲ့ မနှိုင်းပါနဲ့ကွယ်”

ကိုကြီး၏အသံတွေ အက်နေသည်။ ကြေကြေမြည်မြည် နိုင်နေသည်။ မျက်နှာထက်တွင် ထိခိုက်ကြေကွဲရိပ်တွေက နှိုးထင်းအုပ်မိုးနေ၏။ မူပိုင်အေးမြချမ်းငြိမ်းသော အကြည့်တွေ နုရာမှာ ကြေကွဲရိပ်တွေက ပြောင်းလဲအုပ်မိုးလာနေကြပါသည်။ အဖြစ်။ မှားပြီကောဟု ခင်မိ ယူကျုံးမရ ခံစားရပါပြီ။ ကိုကြီး၏ အချစ်ကို စော်ကားတာနှင့် မခြားတော့သည်ဟု ပြောမိသည့် စကားအတွက် နောင်တဖြစ်သည်။

ဒါပေမဲ့ ကိုကြီး၏အချစ်ကို မသိ၍ မဟုတ်ပါ။ ခင်မိနှင့် မတန်သည်ဟု ခံယူရသည်မို့ ဝင့်ကြီးသည်ဟု မချီတင်တဲ့ တွေးမိခြင်းပါဟုလည်း မရှင်းပြရက်တော့ပါ ကိုကြီးရယ်။ ဆိုစကားအတွက်လည်း ကိုကြီး ခံစားရမှာက သက်သာဖြေသာရာမှ မမြောက်နိုင်သည်ပဲလေ။

ကိုကြီး၏လက်တွေက ခင်မိလက်လေးတွေကို ဖျတ်ခနဲ စိတ်နောက်ကိုယ်ပါ ထွေးဆုပ်ထားမိရာမှ သတိဝင်လာဟန်ဖြင့် ပြန်၍လက်ကိုရုပ်သွားရှာပါ၏။ ကိုကြီး ခေါင်းငိုက်ချထားသည်မှ အတန်ကြာသည်။

“ကိုကြီးလေ အလုပ်မှာ စိတ်ဘယ်လိုမှ နေလို့မရဘူး။ စိတ်ထဲမှာ ခင်မိအတွက် ပူနေတာပဲ ရှိနေတယ်။ ဒီမှာ ခင်မိ၊ ကိုကြီးကိုကြည့်စမ်းပါ။ ခဏလောက်ပဲဖြစ်ဖြစ်

ကြည့်စမ်းပါ။ ကိုကြီးဟာ ရင်ထဲမှာ မြတ်နိုးရတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဖွင့်ပြောခွင့်မရှိတော့တဲ့သူ ဖြစ်နေတော့မလား။ ပြီးတော့ တကယ်မချစ်ဘဲနဲ့ မမြတ်နိုးဘဲနဲ့ ခင်မို့ကို လက်ထပ်ပါရစေလို့ ပေါ့တိပေါ့ပျက်ပြောမယ့် လူမျိုးတစ်ယောက်အဖြစ်ရော ရှိနေသလား။ ခင်မို့ကို ကိုကြီးဘယ်လောက်ပဲ သနား သနား။ မချစ်ရင် လက်ထပ်ခွင့် မပန်ဘူး။ အဲဒါကို ခွဲခြားနားလည်စေချင်တယ် ခင်မို့ ခင်မို့ကို ကိုကြီး မြင်မြင်ချင်း ချစ်မိခဲ့တာပါ။ အဲဒါ သဗ္ဗတရားကို တိုင်တည်ပြီးပြောတဲ့ စကားဆိုတာ ခင်မို့ ယုံစေချင်တယ်”

ကိုကြီး တောက်လျှောက်ပြောလာတော့ ခင်မို့ ကိုကြီးကို မော့ကြည့်မိရင်း ငြိမ်သက်နားထောင်ရပါ၏။ ကိုကြီး၏စကားလုံးတိုင်း စကားလုံးတိုင်းကို ပန်းတစ်ပွင့်ချင်းကို မြတ်နိုးစွာသိ၍ နှလုံးသားတွင် ပန်ဆင်နေစေသည့်နှယ် ခင်မို့ နားထောင်နေမိရခြင်းဆိုတာ ကိုကြီး သိနိုင်ချေမည်မှ မဟုတ်ချေဘဲ။ သိအောင်လည်း ခင်မို့ ဖွင့်ပြောမှာ မဟုတ်။ ဤသည်က ခင်မို့နှလုံးအိမ်ဆီမှ တိုးသက်လျှို့ဝှက်ခြင်းများဖြင့် ထုံမွမ်းနေသော မြတ်နိုးမှု၏ အထိမ်းအမှတ်တစ်ခုသာ။ ကိုကြီးကတော့ ကိုကြီး၏အချစ်ကို ယုံကြည်စေချင်သည့်ဇောဖြင့် ကြီးစားပန်းစား ပြောနေခြင်းပါ။ ဒါပေမဲ့ ခင်မို့က ကိုကြီး၏အချစ်ကို အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်နေသူ တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီးနေတာကို ခုထိ ကိုကြီး မသိနိုင်ရှာ။ ကိုကြီးကို လက်ထပ်ဖို့ တွန့်ဆုတ်တွေဝေနေခြင်းသည် ကိုကြီး၏အချစ်အပေးအတန်မျှ သံယဿကျန်နေ၍ဟု ထင်နေပုံရပါ၏။

သံယဿဆိုတာတွေ မရှိစေချင်တာ တစ်ခုပဲ ကိုကြီးထဲမှာ အရေးတကြီး အုပ်စီးထားသည့်နှယ် ရှိနေတာကို ခင်မို့သိနေသည်။ တောက်လျှောက် ရှင်းပြနိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေရှာပါသည်ကိုကြီးပါ။

“ကိုကြီး တွေ့ခဲ့ဖူးတဲ့ အဲဒီနေ့တစ်နေ့က ခင်မို့ဟာ အခု ခင်မို့နဲ့မတူတော့ဘူး ကိုကြီး။ ဒါကြောင့် ခင်မို့ ညညတွေမှာ တွေးနေမိလေလေ။ ကိုကြီးကို လက်မထပ်ရက်နိုင်လေလေပါ။ အဲဒါမို့ ကိုကြီးကို ခေါင်းလေးတစ်ညိတ်၊ ညိတ် ပြမိခဲ့တဲ့ ခင်မို့ နောင်တလည်း ဖြစ်မိရသလို၊ လက်ထပ်ရမယ့်ကိစ္စကို ခင်မို့ စဉ်းစားနေရပါရစေ ဦးကိုကြီးရယ်၊ ကိုကြီးကို ခင်မို့ ခေါင်းလေးညိတ်ပြမိတာကို ပြန်ရုပ်သိမ်းပါရစေ၊ နောက်ဆုတ်ပါရစေ၊ ခုအချိန်ဟာ၊ တက်သာဆုတ်သာ အချိန်ပါ။ ခင်မို့ နောက်ဆုတ်လို့ ရနိုင်ပါသေးတယ် ကိုကြီးရယ်၊ ကိုကြီးလည်း နောက်ဆုတ်လို့ရပါသေးတယ်။ ခင်မို့လေ ရင်ထဲမှာ အမြဲနှင့်နေအောင် ခံစားနေရတာ တစ်ခုတည်းပဲ ရှိတယ်။ ကိုကြီးဟာ ခင်မို့နဲ့မတန်ပါဘူး ကိုကြီးရယ်။ အပျိုနုနုထွေးထွေးလေးကို ကိုကြီး တစ်နေ့မှာ တွေ့မှာပါ။ မြတ်နိုး လက်ထပ်နိုင်မှာပါရှင်”

ခင်မို့ ပြောလည်းပြော။ လက်အုပ်လေးချီကာ မျက်ရည်တွေ ဖြာခနဲ ကျလာသည်။ ကိုကြီး မျက်နှာထက်တွင် ထင်လာသည်က စိတ်ထိခိုက်ခြင်းများ။ ခေါင်းတွင်တွင်ခါကာ လက်အုပ်လေး ချီထားရင်း ငိုမဆုံး ဖြစ်နေရှာပါသည် ခင်မို့ကို အတန်

ကြာမျှ မမှိတ်မသုန်ကြီး ကြည့်နေသည်။ လက်အုပ်လေး ချီထား ဆဲဖြစ်ပါသည် လက်အဆုံကို မလွတ်စတမ်းကြီး ထွေးဆုပ်လိုက် သည်ကလည်း ကိုကြီးပါ။

“မရူးစမ်းပါနဲ့ ခင်မို့၊ တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်တို့ တစ်နေ့မှာ ချစ်မြတ်နိုးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ခင်မို့ ထင်နေတာ ကိုက ခင်မို့ ကိုကြီးရဲ့အချစ်ကို တန်ဖိုးမထားရာရောက် နေတယ်ဆိုတာ သိထားဖို့လိုသလို၊ အဲသလို ရူးကြောင် ကြောင် အတွေးတွေကိုလည်း ဆက်ပြီး ဟောဒီဒီးနောက် ထဲမှာ ရှင်သန်နေခွင့် မပြုတော့ဘူးလို့လည်း ကိုကြီး ပြော လိုက်ချင်ပါတယ်၊ ဘာလို့ နှိပ်စက်နေရတာလဲ ခင်မို့၊ ဟင် ... ခင်မို့ဟာ တစ်ချိန်တည်းမှာ တစ်ကြိမ်တည်းမှာ ကိုကြီးရဲ့နှလုံးသားကိုလည်း နှိပ်စက်တယ်၊ ခင်မို့ နှလုံး သားကိုလည်း နှိပ်စက်တယ်၊ ချစ်ခြင်းမှာ ပြောင်းလဲခြင်း ဆိုတာ မရှိဘူး ခင်မို့၊ ခင်မို့ကို ကိုကြီး စတွေ့တွေ့ချင်း ချစ်မြတ်နိုးမိရတဲ့ အချစ်နဲ့ အခုချစ်မြတ်နိုးနေရတဲ့အချစ် တွေဟာ အားလုံးတူတူပဲ၊ ဒီအတိုင်းပဲ ပိုပြီးတော့တောင် မြတ်နိုးလာရတယ်၊ ခွဲပါရစေ ... ခွဲပါရစေနဲ့ ခင်မို့ ရုန်း ထွက်နေလေလေ၊ ကွဲကွာသွားရမှာကို ပိုပြီးချောက်ချားလာ နေရရင်း မခွဲနိုင်လေလေ ဖြစ်နေရတာက ကိုကြီးပါ၊ အရူးတစ်ပိုင်း ဖြစ်နေရပြီ ခင်မို့၊ ကြာရင် ခင်မို့ကို ခွဲလိုက် ရမှာ ချောက်ချားကြကွဲနေရတဲ့ဒဏ်နဲ့ ကိုကြီး ရူးသွား လိမ့်မယ် သိရဲ့လား။”

ကိုကြီး ခင်မို့လက်လေးကို ထွေးဆုပ်ထားဆဲ။ လက်တစ်ဖက်ကလည်း ခင်မို့ မျက်ရည်တွေကို ညင်ညင်သာသာ လေး သုတ်ပေးနေသည်။ ကိုကြီး၏ မျက်နှာက ခပ်ငိုက်ငိုက်မျှ ခင်မို့မျက်နှာရှေ့မှာ ရှိနေ၏။ နဖူးပြင်တွင် ဆံစတို့ ပြိုကျနေပါ သည့် ကိုကြီး၏မျက်နှာထက်တွင် ချစ်ခြင်း၏ နက်ရှိုင်းမှုများနှင့် နှုဝေခံစားရပါသည့် အရိပ်များ စွန်းထင်းအုပ်မိုးနေကြပါ၏။ ဟုတ်သည်။ ခင်မို့ကို ချစ်မြတ်နိုးခြင်းများကြောင့် ခင်မို့ရင်ထဲမှ အရာရာ ခံစားမှုများကို မျှဝေနားလည်ပေးနေရင်း ကြေကွဲခြင်း တွေ ထပ်တူကူးစက်နေသည့်နယ် ကိုကြီး၏မျက်ဝန်းဝယ် မျက် ရည်စတို့ ခိုတွယ်လာနေကြချေသည်တကား။

“မင်း ... ကိုကြီးရဲ့လက်ကို ထွေးဆုပ်ရင်း၊ မျက်ရည်ကျ ရင်း၊ ခေါင်းလေးတစ်ညိတ် ညိတ်ခဲတာကို ကိုကြီး ရင် ထဲမှာ သိမ်းထားတယ် ခင်မို့၊ ဘယ်တော့မှလဲ အဲဒီအဖြစ် ကို ရင်ထဲထွက်ခွင့်လည်း မပေးဘူး၊ ထုတ်လည်းမထုတ် ပစ်နိုင်ဘူး၊ အရွယ်နဲ့မမျှအောင် ကြေကွဲခံစားနေရတာတယ် ဆိုပြီး ကိုကြီးနားလည်ပေးရင်းနဲ့ စောင့်နေတာ၊ ဘာကို စောင့်နေတာလဲ သိလား၊ ကိုကြီးကို လက်ထပ်ရမှာ ဝန် လေးနေရင်း လက်ထပ်ရမယ့်ရက်ကို ရွှေ့နေတာကို စိတ် ရှည်စောင့်ဆိုင်းပေးနေတာ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီစောင့်ပေးနေရတဲ့ ရက်ဟာ သိပ်ပြီးမကျန်နိုင်တော့ဘူး ခင်မို့၊ ကိုကြီးရဲ့အမြတ် တနိုး ချစ်နေတဲ့ နှလုံးသားက ဟိုတစ်နေ့က ခင်မို့ ကိုကြီး ရဲ့လက်ကို ထွေးဆုပ်လာရင်း ခေါင်းလေးညိတ်ခဲတာကို အတည်ပြုထား သိမ်းဆည်းထားတဲ့ ကိုကြီးရဲ့နှလုံးသားကို

လျှော့မတွက်နဲ့ ခင်မို့၊ နူးနူးညံ့ညံ့ နှလုံးအိမ်လေးထဲ
 သိမ်းထားတဲ့ အဲဒီနေ့က အဖြစ်အပျက်လေးကို ဘယ်အထိ
 မေ့ဖျောက်ပစ်နိုင်မှာလည်း မဟုတ်သလို ခင်မို့ကို ယောက်ျား
 ကိုကြီးရဲ့နှလုံးအိမ်မှာ အမြဲသိမ်းထားဖို့လည်း ခေါင်းမာ
 နဲ့ စောင့်နေမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုကြီး ပြောထားပြီးပြီ။ အဲ
 စောင့်ပေးနေရတဲ့ရက်ဟာ သိပ်တော့ မကျန်တော့ဘူး။
 ရှည်ကြာခွင့်လည်း မရှိနိုင်တော့ဘူး ခင်မို့၊ ကိုကြီးရဲ့အချစ်
 ကို ယုံကြည်တယ် မဟုတ်လား၊ ယုံကြည်ခြင်းတစ်ခု
 ဒီချစ်ခြင်းကို ဘာလို့ မတည်ဆောက်ရဲရမှာလဲ ခင်မို့
 ဟင် ... ဘာလို့ ကိုကြီးကို နှိပ်စက်ချင်နေတာလဲ ခင်မို့
 ရယ်၊ ကိုကြီးကို မသနားတော့ဘူးလား၊ ခင်မို့ ငြင်းဆန်
 လိုက်တော့မှာကို ထိတ်လန့်ရင်း ကြေကွဲနေရတဲ့ ကိုကြီးအပေါ်
 မသနားတော့ဘူးလား ခင်မို့ရယ်”

ကိုကြီး ဤတစ်ကြိမ်မှာ ခင်မို့ရှေ့နေရာမှာ ပြောင်း
 ဤထိုင်လာပါ၏။ ခင်မို့လက်လေးကို တယုတယ ထွေးဆုပ်ထား
 ပါ၏။ ခင်မို့ကို ချစ်ခြင်းတွေ ပြည့်သိပ်နေသည့် မျက်ဝန်းများ
 ဖြင့် တစ်စိစိမျှ ကြည့်လာပါ၏။ ခင်မို့လက်လေးကို ကိုကြီး
 ထွေးဆုပ်ထားရာမှ ကိုကြီး၏လက်တွေက ခင်မို့လက်လေးထဲ
 ဆွဲဖြန့်လိုက်ပြန်သည်။ နောက်တော့ ထိုဖြန့်ထားပါသည့် လက်
 နှုတ်ထွေးထွေးလေးထဲမှာ ကိုကြီး၏လက်ဖဝါးတွေကို ဖေးတင်အပ်
 နင်းလိုက်ရင်းမှ ...

“ကိုကြီး ကမ်းလင့်လာတဲ့လက်ကို တုံ့ပြန်မကမ်းချင်ဘူး
 ဆိုရင်လည်း ခင်မို့လက်ဖဝါးလေးတွေထဲမှာ အပ်နင်းလာ

ပါတဲ့ ကိုကြီးရဲ့လက်တွေကို ထွေးဆုပ်ပေးပါလား ခင်မို့
 ရယ်၊ ခင်မို့ကို ကိုကြီး သိပ်ချစ်တယ်၊ ဒီလက်တွေကို
 ခင်မို့ ထွေးဆုပ်ပေးလှည့်ပါ၊ ထွေးဆုပ်လှည့်ပါတော့လား
 ခင်မို့ ... နော်”

ဟု ပြောလာသံသည် နူးညံ့သိမ်မွေ့လွန်းနေသည်။
 တိုးလျှိုးတောင်းပန်ခြင်းဘက်ကို နှယ်လာနေသည်။ မျက်ရည်များ
 လူးနေသည့် မျက်ဝန်းတွေကို ခင်မို့ မြင်နေရသည်။

ခင်မို့ ... ခင်မို့ ... တဖြည်းဖြည်း အားအင်တို့
 ယုတ်လျော့လာရပါပြီ။

ဟုတ်သည်။ ငြင်းဆန်ရန် တင်းခဲထားပါလေသော
 အားအင်တွေ ပြိုဆင်းကုန်အောင် ဤတစ်ကြိမ်မှာ ကိုကြီးသည်
 ခင်မို့လက်တွင်းမှာ ကိုကြီး၏လက်တွေကို အပ်နင်းထွေးဆုပ်စေ
 ခဲ့ချေပြီတကား။

ခင်မို့ မျက်ဝန်းတွေကို ခုံမှိတ်ချလိုက်မိရပါပြီ။

ကိုကြီး၏လက်တွေကို ထွေးဆုပ်လိုက်ဖို့ အားအင်
 ဆွဲက ခင်မို့နှလုံးသားဆီမှ တွန်းပို့တိုက်တွန်းနေကြပြီ။ ခင်မို့
 လက်ဖျားလေးတွေ ဆတ်ဆတ်ခါနေသည်။ ဆတ်ဆတ်တုန်နေ
 သည်။ လက်လေးတွေ တဖြည်းဖြည်း ကွေးညွတ်တက်လာနေကြ
 တာကို ခင်မို့ မျက်ဝန်းတွေ ပိတ်ထားရင်းမှ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်
 သိနေသည်။ ခင်မို့၏လက်ချောင်းလေးတွေ ဖြန့်လျက်သား ကြာ
 နှည်ရှိမနေနိုင်တော့ပြီပဲ။ လက်ချောင်းလေးတွေက ကွေးညွတ်တက်
 လာနေရင်းမှ ကိုကြီး၏လက်ဖဝါးပြင်ကို ဖေးတင်ဆုပ်ကိုင်လိုက်
 ချေချေသည်တကား။

“ခင်မိုရယ် ... ခင်မိုလေးရယ်၊ အို ... ကိုကြီးရဲ့ခင်မိုလေးရယ်၊ မျက်ရည်တွေ မကျနဲ့တော့လေ၊ မကျနဲ့တော့ကိုကြီးရဲ့လက်တွေကို ဘယ်တော့မှ မဖြုတ်တော့ပါဘူးဆိုတဲ့ ကတိတစ်ခုကို ပေးစမ်းပါ ခင်မို၊ ကိုကြီးရဲ့ပခုံးပေါ် ခင်မို ခေါင်းလေးတွေ မေးတင်လိုက်ခြင်းနဲ့ကတိပေးလိုက်စမ်းပါတော့ ခင်မိုရယ်”

ဟု ပြောလာချိန်မှာလည်း ခင်မို မျက်ရည်ကူးနေသည်။ ကိုကြီးကို ခုထိ လက်ထပ်မိလိုက်ရမှာကို ဝန်လေးကြောင့် နေစိတ်ဖြင့် မျက်ရည်ကျနေသည်။ အသံလေးတွေလည်း ပွင့်ပွင့်ပိုရှိက်နေသည်မှ ကလေးတစ်ယောက် ဝမ်းနည်းပန်းနည်း ငိုအတာနှင့် တူနေသည်။ ဒါပေမဲ့ ခင်မို ကိုကြီးကို စိတ်သောကဆွေ မပေးရက်တော့ပါ။

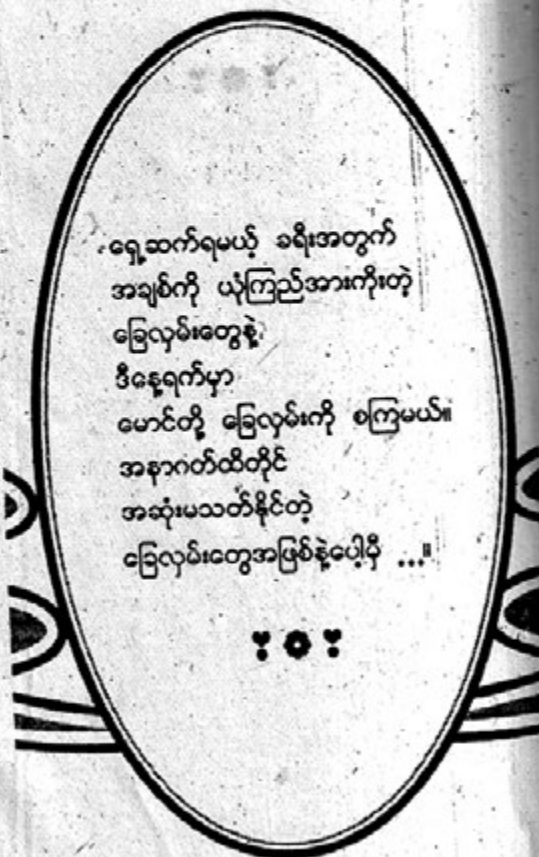
ကိုကြီး၏ပခုံးပေါ် ခင်မို ခေါင်းလေး မှေးငိုက်စွာ လိုက်ရပါပြီတည်း။

“ကျေးဇူးတင်တယ် ခင်မို၊ ဒီနေ့လေးကို ကိုကြီးရဲ့ဘဝထဲ အမြဲတမ်း သိမ်းဆည်းထားခွင့်ပေးတဲ့ ခင်မိုကို ကိုကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်”

ပန်းစံကားတို့၏ ရနံ့နှင့်အတူ လေပြည်နုလျှော်ကိုကြီး၏ နူးညံ့ခြင်းအတိရှိပါသော အသံ ...၊ စိတ်လှုပ်ရှားမှုက တုန်ခါနေသော ကိုကြီး၏အသံမှာ ... နူးညံ့ခြင်းမျှသာ ရောထွေးနေလျက်။ ထိုစကားသံ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့သည် ဖွဖွဖွဖွပေးတင်လာသော ကိုကြီး၏ အနမ်းနုနု ပေးတင်ရာ နဖူးပြင်မှ နှုတ်ပျားစိမှ အဆုံးသတ်၏။

အပင်တွင် ဝေသောပန်း၊ ပင်ခြေတွင် ကြွေသောပန်း။ ပန်းစံကားတို့၏ ရနံ့တွေကဖြင့် တသော့သော့နှင့် တသွင်သွင်ဖြန့်၍ လေပြည်နုနှင့်အတူ တိုးသက်ခိုင်ခံ့လာနေကြချေသည်တကား။

ရှေ့ဆက်ရမယ့် ခရီးအတွက်
 အချစ်ကို ယုံကြည်အားကိုးတဲ့
 ခြေလှမ်းတွေနဲ့
 ဒီနေ့ရက်မှာ
 မောင်တို့ ခြေလှမ်းကို စကြမယ်။
 အနာဂတ်ထိတိုင်
 အဆုံးမသတ်နိုင်တဲ့
 ခြေလှမ်းတွေအဖြစ်နဲ့ပေါ့မို့ ...။

အခန်း(၁၇)

မှန်ရိပ်တွင် ထင်နေသည့် ပုံရိပ်လေးကို ခင်မို
 ညွှန်ရမှာ လိပ်ပြာပင်မလုံ။

ကိုကြီးသည် သတို့သမီးလေးတစ်ယောက်အဖြစ်
 ခင်မိုကို နတ်သမီးလေးတစ်ပါးနယ် ဖန်ဆင်းပေးလိုက်ချေသည်။

စိန်ဆံထိုးနှင့် စိန်စိုက်ဘီးသည် ဆံထုံးထက်မှာ
 အိတ်လဲ့လဲ့။ စိန်လည်ဆွဲသည် ပန်းနုရောင် ပိုးသားအင်္ကျီလေး
 အောက်မှာ လည်တိုင်ဆီမှ သွယ်နွဲ့ဖေးတင်လျက် ရှိပါချေ၏။

အဖေတစ်ရာချိတ် ပန်းနုရောင်ကြောင့် ခင်မိုသည် ပို၍နုနုဖန်ဖန်
 ဖြစ်နေသည်။ စိန်လက်စွပ်သည် အရည်သွေးကောင်း
 သွေးကြီးသည့် စိန်လက်စွပ်ဖြစ်လျက်။ စိန်လက်ကောက်သည်

အရည်ကောင်း စိန်ပွင့်တွေဖြင့် တဖျပ်ဖျပ်ဝင်းနေသည်။
 အဖေပြင်ဆရာမလေးကိုခေါ်၍ အိမ်မှာအလှပြင်ခိုင်းပါသည့် ကိုကြီး
 အစီအမံကြောင့် ခင်မိုသည် မိတ်ကပ်တင်ထားသော ကိုယ့်

အင်္ကျီကို ကိုယ်ကြည့်၍ အထူးအဆန်းတော့ ဖြစ်ချင်နေသည်။
 အဖေခါမှ ခုလို မိတ်ကပ်လုံးဖူးတာမှ မဟုတ်ချေပဲလေ။

“ဟော ... ဒါ တတိယအကြိမ် လာကြည့်ခြင်းပဲ ညီမလေး
ရေ”

အလှပြင်ပေးပါသည် မမသင်းသိရီမှ ရယ်၍တော
တော့ ခင်မို့ ရှက်စနိုးလေး လှည့်ကြည့်မိရပါ၏။ ကိုကြီးသည်
လည်း ခင်မို့အမြင်မှာ ဆန်းနေသည်ပါပဲ။

ပန်းနုရောင်ပုဆိုး၊ ပိုးရင်ပုံး တိုက်ပုံပန်းနုရောင်
စိန်လက်စွပ်နှင့် ရွှေလက်ပတ်ကြီးတပ်နာရီ။ တိုက်ပုံရင်ပုံးထောင့်
နေရာမှာ စိန်ရင်ထိုးနှင့် ဖြစ်နေသည့် ကိုကြီး။ ဘယ်တုန်းက
ဤသို့ပိုးထည်တရွမ်းရွမ်းနှင့် ကိုကြီး ရှိခဲ့ဖူးတာမဟုတ်။ ကြည့်
တာ ထူးထူးဆန်းဆန်း မဟုတ်သော အမြင်ဆန်းမှုတစ်ခုတော့
ဖြစ်နေသည်။ ဟုတ်သည်။ မင်္ဂလာပွဲပေမို့ သတို့သားဆိုတာ
တော့ ဤသို့ပတ်ချေမည်ပေါ့။ ဒါကြောင့် ထူးထူးဆန်းဆန်းကိစ္စ
တော့မဟုတ်။ ဒါပေမဲ့ အမြဲတမ်း ဟန်ပန်မကြီးစွာ ဝတ်စားတတ်
ပါသော ကိုကြီးကို ဤနေ့မှာ ပိုးပုဆိုးနှင့် ပိုးတိုက်ပုံနှင့် ရှိုးမိုးနှင့်
ခုမှ စမြင်ဖူးတာ ဖြစ်နေသည်မို့ အမြင်ကတော့ ဆန်းနေသည်။

ဘာထူးချေမည်လဲလေ။ ကိုကြီးအတွက်လည်း ခင်မို့
ကို အမြင်ဆန်းနေချေမည်သာ။ စိန်ရင်ထိုးလေးဖြင့် ထိန်းထား
သော ပိုးပတ်ပန်းနုရောင်လေးမှာ ရွှေခြည်ထိုးသင်္ဃန်းခက်နွယ်လေး
တွေက တလဲ့လဲ့ လက်နေသည်မို့ ခင်မို့ကိုယ် ခင်မို့ မင်းသမီးအထိ
နှင့် ခင်မို့ဟုပင် မြင်မြင်လာနေရပါ၏။

“ပြီးပါပြီ အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ သတို့သမီးကို တစ်ခါလာချောင်
ရင် ကျွန်မကို ငွေတစ်သောင်းပေးရမယ်နော်၊ ခု သုံးခါ
နေပြီရှင်”

မမသင်းသိရီ နောက်တော့လည်း ကိုကြီး ရယ်နေ
သည်ပါပဲ။ အကြည့်သည် ခင်မို့ထံသို့ တကြည့်ကြည့် ဖြစ်နေသည်။
ညှည့်နူးချမ်းမြေ့ခြင်း၏ အငွေအသက်တွေက ကိုကြီး၏မျက်ဝန်း
မှာ ဘေးလူရိပ်မိ မြင်သာအောင် ထင်းနေသည်ပါပဲ။

မမသင်းသိရီ အလိုက်တသိ အပြင်သို့ ထွက်သွား
တော့ ကိုကြီး ခင်မို့ဘေးမှာ ခုံဆွဲထိုင်သည်။ ခင်မို့မျက်နှာလေး
တစ်မိုစိမ့်မျှ အတန်ကြာကြည့်သည်။ ကြည့်မဝသည့်နယ်ရှိ၏။
ကိုကြီး၏လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်က ခင်မို့မျက်နှာလေးကို ဖေးအုပ်လာ
၏။ နူးနူးညှည့် ညှင်ညှင်သာသာလေး ဖေးကိုင်ထားခြင်း။
ခွန်းစားစား မျက်နှာလေးကိုမိုး၍ ကြည့်သည်။

“ကြည့်မဝဘူး ခင်မို့၊ မြတ်နိုးလိုက်ရတာ ခင်မို့ရယ်”

ခပ်တိုးတိုး ကိုကြီး ပြောလာပါ၏။ ခင်မို့ ရှက်စနိုး
ခေါင်းငုံ့နိုင်ဖို့ ကြိုးစားတော့ ကိုကြီး ရိပ်မိပုံဖြင့် ခပ်တိုးတိုး
မိသည်။ အလိုက်သင့် လက်ဖဝါးတွေကို ပြန်ရုပ်သည်။

“အောက်ထပ်မှာ ဧည့်သည်တစ်ချို့ ရောက်နေကြပြီ ခင်မို့၊
မောင်တို့ တူတူသွားကြစို့နော်”

ချစ်ခြင်းဖြင့် ပြည့်ဝနေသောအသံ။ ရင်ထဲတွင်
ခဲနေဖြစ်၏။ မောင် ...။ ကိုကြီးထံမှ စတင်၍ ပြောင်းလဲသုံး
တိုက်ပါသော အခေါ်တစ်ခု။ မောင်တဲ့လားလေ။

“လာ ... သွားကြစို့ မို့”

မို့ ...။ နောက်ထပ် ပြောင်းလဲ၍ ခေါ်လိုက်ပါသည်
...။ မို့ ... တဲ့လားလေ။ ကိုကြီး ရှက်စနိုးလေး မော့ကြည့်တော့

ပြီး၍ ငှက်ကြည်နေသည့် အကြည့်နှင့် ကြည့်သည်။ ကိုကြီးထံမှာ နူးညံ့နက်ရှိုင်းသော ချစ်ခြင်းတွေ ရှိနေကြလျက် ထိုချစ်ခြင်းကြောင့် ပင်လျှင် သိမ်မွေ့လှပသော ခံစားမှုများကို ဖြစ်တည်စေကြခဲ့သည်တကား။ ထိုခံစားချက်များကို ကိုကြီး၏ မျက်ဝန်းတွေမှာ ခင်မို့ မြင်နေရပါ၏။ ကိုကြီးထံမှာ အေးချမ်းတည်ငြိမ်သော ဟန်နှင့် အကြည့်တွေ ရှိနေတတ်ကြတာက မူပိုင်ဟန်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဤနေ့မှာ ခင်မို့ တွေ့နေရသည့် ထိုမူပိုင်အကြည့်တွေထဲမှာ နက်ရှိုင်းရှင်ကျက်သော သိမ်မွေ့နူးညံ့သော အရာတွေ မှီ၍ပြည့်ဝနေကြပါ၏။

ဘာကြောင့်ပါလဲ။ ခင်ပွန်းသည်တစ်ယောက်၏ ဟန်ပို၍ရင့်ကန်ပိုင်စိုးသော အကြည့်။ ကြည့်နူးကြည့်။ အေးချမ်းသော အကြည့်များပါတည်း။ ဪ... ခင်မို့သည် ထိုအကြည့်များအောက် ဝယ် တစ်သက်တာ နားခွံရချေမည့် ကံအကောင်းဆုံးသောမိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်ကောဟု နားလည်လာနေမိရပါ၏။

ကိုကြီး၏လက်အစုံက ခင်မို့ လက်လေးကို ဖေးကိုင်ပါ၏။ ခင်မို့ အလိုက်သင့် ထရပ်လိုက်ပြီးချိန်မှာ ကိုကြီး၏လက်က ခင်မို့လက်လေးကို ဖေးကိုင်တွဲခေါ်လိုက်သည်က အောက်ထပ်သို့ ဆင်းဖို့ပါ။ အခန်းတွင်းမှ မထွက်မီ ကိုကြီး ခန်းဆီးနဲ့ မလှမ်းတလှမ်း နေရာမှာ ရပ်လိုက်သည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်အဖြစ် ရပ်လိုက်ကာ ခင်မို့မျက်နှာလေးကို ပြုံး၍ကြည့်ကာ ဆံစလေးတို့ တယုတယ သပ်ပေးလာပါ၏။ နောက် ... ခေါင်းကိုငိုက်ချလိုက်ကာ ခင်မို့နဖူးပြင်လေးကို ဖွဖွနမ်းသည်။

“မောင်တို့ရဲ့ ဒီကလုမ်းကြတော့မယ် ခြေလှမ်းအစစရီးမှာ မောင့်အနမ်းဦးနဲ့ စတင်လှမ်းကြတဲ့ ခြေလှမ်းဖြစ်ရမယ်လေ မို့”

ဟု ကိုကြီး စိတ်ကိုနှစ်၍ အလေးအနက်ပြောတော့ ခင်မို့ မော့၍ မော့၍ ကိုကြီးကို ကြည့်မိရာမှ အားကိုးလိုက်ရသည်ကော ကိုကြီးရယ်ဟု ဖွင့်ပြောမိမယောင်ပင် ဖြစ်ရသည်။ ကိုကြီး၏ ခင်ခွင်မှာ တစ်ချက်လေး ခေါင်းကိုဖေးတင်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ ကိုကြီးကတော့ ခင်မို့မျက်နှာလေးကို မလွတ်တမ်း ငှက်ကြည့်နေဆဲ။

“ဒီအခန်းစတဲ့ ခြေလှမ်းတွေဟာ တည်ငြိမ်အေးချမ်းနေကြရလိမ့်မယ် မို့၊ ပြီးတော့ ... မို့ မောင်ကို မောင်လိုခေါ်ပြီးမှ ဒီအခန်းထဲက ခြေလှမ်းကို စလိုက်ကြရအောင်နော်၊ ခေါ်စမ်းပါ မို့၊ မောင် ... လို့”

ကိုကြီး ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်လှုပ်ရှားနေတာ သိသာနေသည်။ မျက်နှာက နီမြန်းမြန်း ဖြစ်ချင်၏။ ခင်မို့ ခေါင်းလေးငုံကျလိုက်ကာ နှုတ်မရချင်။ အခန်းထဲက ခင်မို့တို့ တူတူထွက်ကြရတော့မည်။ ဧည့်သည်တွေလည်း ရောက်နေကြပြီ။ သိပ်ကြာ၍ မကောင်း။ ပြီးတော့ ... ကိုကြီးပြောသည့် စကားတွေထဲ တကယ်ကို လေးလေးနက်နက် ပြောနေတာ ခင်မို့သိနေသည်။ ခင်မို့ကို ချစ်လွန်း၍ ပြောနေတာ။ တန်ဖိုးထားလွန်း၍ ပြောနေတာတွေကိုလည်း ခင်မို့ သိနေသည်။ ရှက်စနိုးလေး မော့ကြည့်တော့ စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်နားထောင်နေသည့် ကိုကြီးကို

မြင်ရသည်ပါပဲ။ မျက်ခုံးကို ပင့်ပြလာရင်းမှ ပြီးလည်းပြီးပြပါသည် ကိုကြီးပါ။ ဘယ်လိုလဲ ... ခေါ်တော့လေ ဆိုသည်ဟန်။

“မောင် ကြားချင်လို့ပါ မှီရယ်”

ခင်မို့လက်ကို ဖေးကိုင်၍ ကိုကြီး ထပ်ပြောတော့ ခင်မို့ ခေါင်းလေးငိုက်ချကာ ရှက်ရိပ်ရိပ်လေး ဖြစ်နေရရင်းမှ

“မောင်”

ဟု အားကိုး ကြည်ညိုရပါသည့် ကိုကြီးကို ခေါ်မိ လိုက်ရပါပြီတည်း။ ဟုတ်ပါသည် ကိုကြီးရယ်။ ကိုကြီးကို အား ကိုးကြည်ညိုရပါသည်။ နောက် ... ကိုကြီး၏အချစ်ကို လေးစား ယုံကြည်ခြင်းများဖြင့်လည်း မောင် ... ဟု ခေါ်လိုက်ရပါသည် ကောရှင်။

ကိုကြီး၏လက်ဖျားက ခင်မို့ မေးဖျားကို ဖေးမော့ပေး ပါ၏။ လက်လေးကို ထွေးဆုပ်ထားရင်းမှလည်း ဆံစလေးတွေကို သပ်ပေးလာပြန်သည်။

“မောင် သိတယ် မှီ၊ မှီလေးက သိပ်လိမ္မာတဲ့ မှီပဲ။ မောင် ကို အမြဲစိတ်ချမ်းသာအောင် ထားမယ်ဆိုတာ မောင် ထင် ကြည်တယ်။ ခု ... မောင်ကို မောင်လို့ ခေါ်တာပဲလေ လိမ္မာတယ် မှီ၊ ဒီနေရာလေးမှာ မောင်တို့ ရပ်ခဲ့ကြတဲ့ အချိန်လေးကို အမြဲသတိရနေကြရမှာနော်၊ ကဲ ... မောင် တို့ရဲ့ ခြေလှမ်းတွေ စလိုက်ကြရအောင်၊ လာ မှီ”

ကိုကြီး၏လက်တွေ ခင်မို့ လက်လေးကို ဖေးချိတ် လက်ရင်းမှ အပေါ်ထပ်ဆီမှ ခင်မို့ကို တွဲခေါ်လာခဲ့ချသည်တကား

အောက်ထပ်မှာ ဧည့်ပရိသတ်တချို့ ရောက်နေကြ ပြီး လှေကားအဆင်းမှာ ခင်မို့ ရှက်စနိုးလေးဖြင့် ခြေမခိုင်ချင်။ ကိုကြီးမှ ဂရုတစိုက် စောင့်ခေါ်လာသည်ပါပဲ။ စက်ရုံဝန်ထမ်းများ၊ ဝန်ရွာမှ ဖိတ်ကြားထားသူများ။ အားလုံးသည် ခင်မို့အတွက်က တော့ မျက်နှာစိမ်းများသာ။ ကိုကြီးနှင့်ကတော့ အားလုံးသည် အရင်းတန်း ဖြစ်နေကြသည်။ ရန်ကုန်က ကိုကြီး၏သူငယ်ချင်း တွေတော့ ပါဟန်မတူ။

ဟင်းအမယ် များစွာပါသော ထမင်းကျွေးမှုဖြင့် ခင်မို့လားပွဲကို ကျင်းပခြင်း။ ရပ်ရွာစလေအတိုင်း ခြံကျယ်ကြီး၏ အောက်ဘက်မှာ ထမင်းအိုး ဟင်းအိုးတွေ ရှိနေကြကာ မနေ့ညက ဧည့်သည်က ရပ်ရွာလူငယ်အုပ်စုမှ ချက်ပြုတ်ကြခြင်းပါ။ စည်းရုံးလှ ချေသည်ပဲ။ သတို့သမီးလောင်းအဖြစ် ရှိရတာမို့ ခင်မို့ ရှက်စနိုး စားဖြင့် မနေ့ညက အပြင်သို့ မထွက်ရဲ။

ခုကျမှ လူငယ်အဖွဲ့ကအစ ခင်မို့ကို ချစ်ချစ်ကြင် ကြင်ဖြင့် ဝိုင်း၍ကြည့်ကြ ...။

“တို့စက်ရုံသခင်လေးရဲ့ဇနီးသည်ကဖြင့် နတ်သမီးလေးလို လှလိုက်တာနော့”

ဟုပင် ဝိုင်းချစ်ကြပါသည့်အဖြစ်။ အားလုံးကို ဂရုတစိုက် ကိုကြီးလိုက်၍ ဧည့်ခံသည်။ အားပြောနေရင်းမှလည်း ခင်မို့ကို တင့်ကြည်ကြည့်နှင့် ရှိနေ သည့်ကလည်း ကိုကြီးပါပဲလေ။

ဘာဘာကတော့ လူကြီးပိုင်းတွေမှာ ဧည့်ခံစကားပြော ပေးပါ၏။

မွန်းလွဲပိုင်းကျမှပဲ ဧည့်ပရိသတ်စသည့်။
 ဧည့်ခန်းနှင့် ခြံကျယ်ကြီးမှာ ခင်းကျင်းထားသော
 စားပွဲပိုင်းတွေအားလုံး ဦးမိုက်နှင့် စက်ရုံမှလူငယ်တွေ သိမ်းကြ
 ပြုကြနှင့် တက်ညီလက်ညီ ရှိနေကြချိန်မှာ ခင်မို့ အပေါ်ထပ်မှာ
 ခဏနားသည်။

ကိုကြီးလည်း ခဏပဲ အပေါ်တက်ကာ အဝတ်အစား
 လဲ။ အောက်ထပ် ပြန်ဆင်းသွားသည်။ ဟိုမှာလုပ်ကိုင်ဖို့ ဖြစ်ချေ
 မည်သာ။

“မိန်းကလေးရေ ... မောင်ဘုန်းမြတ်ကတော့ သူများတကာ
 တွေ တားနေတဲ့ကြားက ခုံတွေပိုင်းကူရွှေပြနေလေရဲ့”

ဟု ဒေါ်လေးခမ်းနွဲ့ အအေးဖန်ခွက်လေးနှင့် ရောင်
 လာကာ ပြုံး၍ပြောပါ၏။ ခင်မို့ ထွက်ကြည့်ချင်သည်။ ဝိုင်းလှ
 လုပ်ချင်သည်။ ဒါပေမဲ့ သတို့သမီးပေမို့ မသင့်ပြန်။ ငြိမ်ကုန်၍
 အခန်းထဲ ရှိနေရသည်က ယောင်ချာချာ နိုင်နေသည်။ ရေမိုးလေး
 ချိုးကာ ခင်မို့ အဝတ်အစားလဲ။ လက်ဝတ်လက်စားတွေလည်း
 အားလုံးသိမ်းထားလိုက်ပြီမို့ နေရတာ သက်သောင့်သက်သာတော့
 ရှိလာသည်။

မင်္ဂလာခန်းဆောင်သည် အပြာနုရောင်လွမ်း၏။
 ပြတင်းတံခါးခန်းဆီးတွေကလည်း အပြာနုရောင်
 ခန်းဆီးများ။

အိပ်ရာသည်လည်း အပြာနုရောင် ဖဲသားဖြင့်ပဲ။
 ဒါပေမဲ့ အပြာနုရောင် ကြွေပန်းအိုးတွေမှာကျွေးထား
 အဖြူရောင် နှင်းဆီတွေ ထိုးထားသည်။ ဆိုဖာဆက်တီကြီးမှာ

ရှိပါသည့် အခန်းကျယ်ကြီးသည် အပြာရောင်ပန်းတနုတ်ဆင်
 ဆက်ဇောကျယ်ကြီးကို ခန်းလုံးပြည့် ခင်းထားပါ၏။ မျက်နှာကြက်
 ထက်မှာ မီးဆိုင်းကြီးတွေ ရှိလျက်။ အပြာနုရောင် ဇာအုပ်ဆောင်း
 ဘယ် မီးတိုင်က ခုတင်ဘေးမှာ ညအိပ်မီးတိုင်လှလှလေးအဖြစ်
 ရှိနေသည်။ စာကြည့်စားပွဲနှင့် ဗီရိုကြီးများ၊ စာအုပ်ဗီရိုကြီးနှစ်လုံး
 နှင့်။ အပြာနုရောင်နံရံမှာ ပန်းချီကားတွေ ချိတ်ထားသော အခန်း
 ကျယ်ကြီးသည် အမြင်ရှင်းနေသည်။ ပစ္စည်းတွေပြတ်သိပ်နေတာ
 ချိုးလည်း ဟုတ်မနေ။ ဒါပေမဲ့ သူ့နေရာနှင့်သူ လိုအပ်သော
 အခင်းအကျင်းတွေဖြင့် အခန်းသည် ရှင်းသန့်နေ၏။ ဆိုဖာဆက်
 တီနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက်မှာက တီဗီစင်နှင့် လေအေးစက်တပ်
 နံရံရှိပါ၏။

ကိုကြီး အခန်းထဲဝင်လာချိန်မှာ ရွေးတွေနှစ်နေကာ
 ပြုံး၍ ခင်မို့ကိုကြည့်ပြီးတာနှင့် တန်း၍ရေချိုးခန်းဝင်ပါ၏။ ခင်မို့
 အဝတ်အစားလေးတွေ ဗီရိုထဲမှ အသင့်ထုတ်ထားပေးတာကိုလည်း
 ရေချိုးခန်းမှ ထွက်လာသော ကိုကြီး ကြည်ကြည်နူးနူးယူဝတ်
 သည်။ မှန်ကိုကြည့်ကာ ခေါင်းဖြီးနေရင်းမှ ...

“သူတို့ကို မောင် ဝိုင်းလုပ်ကူရမှာပေါ့ မှီ၊ မောင်မင်္ဂလာ
 ပွဲကို သူတို့က လာလုပ်ကိုင်ပေးကြတဲ့သူတွေ မဟုတ်လား”

ဟု လှည့်ပြောသည်။ ကိုကြီး၏ဆံပင်မှာ ရေစိုနေ၏။
 ခေါင်းဖြီးနေသည်ကလည်း ဟန်ကြီးပန်ကြီးလုပ်၍ ဖြီးနေတာမျိုး
 မဟုတ်။ အေးအေးချမ်းချမ်းနှင့် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဟန်ပဲ ဖြစ်နေသည်။

ကိုကြီး မှန်တင်ခုံမှခွာကာ ခင်မို့ထံ လျှောက်လာ
 နေရာမှ တစ်ချက် မျက်နှာထက်တွင် ရှုံ့မဲ့မဲ့ကြီး ဖြစ်သွားကာ

ကိုယ်သည် ရှေ့သို့တစ်ချက် ကိုင်းခနဲဖြစ်၏။ လက်အစုံက ထမိုက်ကို ပေးတင်လိုက်ပြီး ဖြစ်နေသည်။ ခင်မို့ လန့်သွားရတာက မနန်းကတန်းလေး ကိုကြီးထံ ရောက်သွားရရင်းမှ ...

“ဟင် ... ဗိုက်ထဲက အောင့်နေတာလားဟင် ကိုကြီး”
ဟု ပုပ်နံ့သလဲ မေးတော့ ...

“ဟာ ... မှားနေပြီ၊ မောင်လို့ ခေါ်ရမှာလေ”

ဟု နာနေသည့်ကြားမှ မျက်နှာကို ဖွတ်ပြီးယူရင် ပြောတော့ ခင်မို့ စိတ်ပူနေရသည့်ကြားထဲမှ ခက်တာပဲဟု ညည်းမိရပါ၏။ ကလေးလိုပါပဲလားဟု တွေးဖြစ်သည်။ ခုလိုကျလာလည်း ခင်မို့ကို ကလေးဆိုးလို လုပ်နေသေးသည့်အဖြစ်။

“ခုံတွေနည်းနည်း ဟိုသယ်ဒီသိမ်းနဲ့ လုပ်လိုက်တာမှာ သွားတယ် မှီ၊ မောင်က အဲသလို အလေးအပင်တွေ သင်ပြရင် ဗိုက်နာတတ်တယ်၊ ခြောက်လလောက်ရှိပြီ၊ ဗိုက်အောင့်တာလေး ဘာလေး ဖြစ်သွားတယ်၊ နောက်လည်း ခဏပါပဲ၊ ကောင်းသွားရော၊ မျက်နှာလေး ငါ့နေလိုက်တာ မှီရယ်၊ လာ ... မောင် ခဏလဲမယ်၊ မောင်ဘေးမှာထိုင်၊ မို့ကို ကြည့်ရင်းနဲ့ သက်သာသွားမှာ၊ ဒီလိုခဏလေး ခါးဆန့်ခြေဆန့် လှဲလိုက်ရင် သက်သာသွားတာပါပဲ မှီရဲ့၊ ဘာမှစိုးရိမ်စရာကို မရှိတာ၊ ကံပါ ... ခင်မပူပါနဲ့ မိန်းကလေးရယ်၊ ထိုင်စမ်းပါ၊ ဒီမှာထိုင်၊ မောင်ဘေးမှာထိုင်”

ကိုကြီး ခါးကိုပြန်မတ်သည်။ ဘာမျှမဖြစ်သော် ဟန်တင်း၍ ခုတင်သို့သွားကာ လှဲလိုက်ပြီး ခင်မို့ကို ပြုံး၍လှမ်း

ခေါ်ပါ၏။ ခုထိ ခပ်တွေတွေလေး ရပ်ကြည့်နေသည့် ခင်မို့ကို ကြည့်ကာ ကျွတ်ခနဲ ကိုကြီး စုတ်သပ်၍ ...

“အလကားနေရင်း စိတ်ပူနေတာပဲကိုးကွ၊ ဗိုက်လေးတောင် မအောင့်ရတော့ဘူးလား မှီလေးရ၊ လာပါဆိုမှ မှီရာ၊ ခဏ လာစမ်းပါ၊ သနပ်ခါးလေး ဝင်းနေအောင် လူးထားတဲ့ မို့ဆီက သနပ်ခါးနဲ့လေး မောင်ရှုစမ်းပါရစေ၊ အဲဒါဆို မောင်ရင်ထဲ အေးမြသွားမှာ မို့”

ကြာတော့လည်း ခင်မို့ မနေသာ။ ကိုကြီးဘေးမှာ သွားထိုင်ရပါ၏။

ကိုကြီး၏လက်က ခင်မို့ လက်လေးကို ထွေးဆုပ်ထားကာ ...

“မောင်တို့ ခဏနေကျရင် ဘာဘာကို ကန်တော့ကြမယ်နော် မှီ၊ ဘာဘာကိုလည်း ခဏမှားခိုင်းထားရတယ်၊ ဒီအိမ်ကြီးမှာနေဖို့ မနည်းတောင်းပန်ယူရတာ မှီရာ၊ ဘာဘာက ဟိုအိမ်ဇလေးမှာပဲ နေချင်နေတာ ခက်နေတာကွ၊ ဟော ... တဖြည်းဖြည်း မောင် သက်သာလာပြီ၊ ဒီလိုပါပဲ၊ ပရုတ်ဆီလေး ဘာလေး လူးလိုက်ရင် သက်သာလာရော”

ဟု ပြောလာတော့ ခင်မို့ ကမန်းကတန်းလေး ပရုပ်ဆီဘူးကို ဆေးဝိရီလေးမှာ သွားယူသည်။ ကိုကြီး ဘေးမှာ စိတ်ပူလက်ပူလေးဖြင့် ထိုင်လိုက်ကာ ...

“ခင်မို့ လူးပေးမယ်လေ၊ စောစောက ပြောရောပေါ့ ကိုကြီးရယ်၊ ခင်မို့ ချက်ချင်းလူးပေးမှာပေါ့၊ အို ... ခင်မို့ကိုက ထုံတာပါ၊ ထုအအနဲ့ ဖြစ်နေတာပါ၊ တကယ်ဆို ဗိုက်နာ

တာတို့ ဘာတို့ဆိုတာ ပရတ်ဆီလောက်တော့ ချက်ချင်း လူးပေးသင့်တာပေါ့။”

စိတ်ထဲ တာဝန်မကျေသလိုလေး ခံစားရ။ မယား ဝတ္တရား ပျက်သည်ပဲဟုလည်း ကိုယ့်ဘာသာ အပြစ်တင်နေခင် ခင်မို့ ရှိနေခိုက် ကိုကြီးကဖြင့် ရယ်နေသည်။ ခင်မို့ လက်ထဲမှ ပရပ်ဆီဘူးကိုယူ၍ ခေါင်းအုံးဘေးမှာ ချထားလိုက်သည်ပါပဲ။

“တကယ် လူးပေးမှာလား။”

ဟု ပြုံး၍မေးတော့မှ ခင်မို့ အမ်းခနဲဖြစ်သည်။ ကိုကြီး၏ဝမ်းဗိုက်ကို ပယ်ပယ်နယ်နယ် ပရပ်ဆီလူးပေးရမည် ဆိုတော့လည်း ခင်မို့ ရှက်အမ်းအမ်း ခုမှဖြစ်လာရပါ၏။

“ကဲ ... ထပ်ပြောမယ်၊ မောင်လို့ခေါ်ပါ။ ကိုကြီး ဆိုတာနဲ့ ချန်ရစ်ခဲ့၊ ပြီးတော့ ... လာ၊ မောင်ပြမယ်၊ ပြစရာရှိတယ်”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို ထထိုင်တော့ ခင်မို့ ကနဲ ကတန်းလေး ကိုကြီး၏ပခုံးကို ကိုင်မိကာ ...

“ဟန့် ... အရမ်းမထနဲ့လေ၊ ဗိုက်နာထားတဲ့ဥစ္စာ”

ဟု ပြောမိသည်က တကယ်ကို စိတ်ပူရလွန်း၍ ကိုကြီး ရယ်၍ ခင်မို့ ခေါင်းလေးကို ခပ်ဖွဖွထုပါ၏။ တကယ် ကလေးလေးကို ချစ်စနိုးထုသည့်ဟန့်။

“သက်သာနေပြီ၊ ခဏပဲ နာတတ်ပါတယ်ဆိုမှ၊ ကဲ အခု မောင်နဲ့တူတူလိုက်ခဲ့”

ကိုကြီး ခုတင်မှဆင်းကာ ခေါင်းရင်း ဗီရိုကြီးနဲ့ ဖွင့်ပါ၏။ ကိုကြီးလက်ထဲမှာ ပန်းချီကားတစ်ချပ် ပါလာသည်။ ကိန္နရီကိန္နရာမောင်နှံပုံ ပန်းချီကား။

ပန်းချီကားမှာ စာသားလှလှလေးတွေက ရှိနေပါ၏။

“ရှေ့ဆက်ရမယ့်ခရီးအတွက် အချစ်ကို ယုံကြည်အားကိုးတဲ့ ခြေလှမ်းတွေနဲ့

ဒီနေ့ရက်မှာ

မောင်တို့ ခြေလှမ်းကို စကြမယ် ...။

အနာဂတ်ထိတိုင်

အဆုံးမသတ်နိုင်တဲ့

ခြေလှမ်းတွေအဖြစ်နဲ့ပေါ့ မို့ ...။”

ဆိုသည့် စာသားပါတကား။

ခင်မို့ ... ခင်မို့ ... ကြည့်လိုက်မိသည်က မောင်ကိုပါ။ ဟုတ်သည်။ မောင်ဟု တစ်သက်တာမျှ ခေါ်ရပါမည့် မောင်ကိုပါ။

ပန်းချီကားကို စားပွဲပေါ် မောင်တင်လိုက်ကာ မူပိုင် အေးချမ်းသောအပြုံးဖြင့် ခင်မို့ကို မောင် ကြည့်လာပါ၏။ မောင် လက်အနံက ခင်မို့ ကိုယ်လေးကို သိမ်းပွေ့လိုက်ချိန်မှာ ခင်မို့သည် လည်း မောင်ရင်ခွင်မှာ အားကိုးတကြီးနိုင်စွာ တိုးဝင်မှီခွဲလိုက် ရပါပြီကောလေ။

ဪ ... အချစ်ကို ယုံကြည်အားကိုးသည့် ခြေ လှမ်းတွေဖြင့် ဒီနေ့ရက်မှာ ခင်မို့တို့ရဲ့ ခြေလှမ်းကို စကြရမယ် တဲ့လား မောင်ရယ်။

အနာဂတ်ထိတိုင် အဆုံးမသတ်နိုင်တဲ့ ခြေလှမ်းတွေ အဖြစ်နဲ့ မှီလေ မောင်ကို အားကိုးယုံကြည်စွာနဲ့ မောင်ဘေးမှာ အတူယှဉ်လို့ လျှောက်နေပါ့မယ် မောင်။

ခင်မို့ဘဝမှာ မောင်ရှိနေမှ ဖြစ်မှာပါ မောင်ရယ်၊
ခင်မို့ တွေးနေစဉ်မှာ မောင့်ထံမှလည်း သိမ်မွေ့သော
စကားသံက ပွင့်ကျလာပါ၏။

“မောင့်ဘဝမှာ မိုလေး ရှိနေမှဖြစ်မယ် မို”

စကားပန်းတို့၏ ရနံ့ကဖြင့် တဝေဝေသင်းမျှ တံး
ဝင်လာကြချေသည်တကား။

အခန်း(၁၈)

“မွန်းလာဥနီ၊ ဖရုတီး၊ တင်းဘောတီး၊ တရက်တီး၊
ဂဇန်းရွက်၊ ကြက်သားနဲ့ ခွံပဲတီး၊ မင်းခွာရွက်၊ ပဲပင်ပေါက်၊
ပဲပြား၊ ဟင်းနုနွယ်ရွက်၊ ကြက်ဥ၊ ငါး ...”

ဦးမိုက်မှာ စက္ကူထက်မှာ ဘောလံပင်တစ်ချောင်းဖြင့်
စာရင်းမှတ်နေရင်း ခေါင်းကုတ်ကာ ဒေါ်လေးခမ်းနွဲ့ကိုကြည့်သည်။
ဒေါ်လေးခမ်းနွဲ့နှုတ်မှ ရွတ်ပြသမျှတွေကို စာတစ်ရွက်ဖြင့် လိုက်
မှတ်နေရပါသည့် ဦးမိုက်မှာ အဝယ်တော်ကျနေရပါသည့်အဖြစ်။
အဝယ်တော် တာဝန်မှူးအဖြစ် ဈေးသွားရတာကို ဦးမိုက် စိတ်
အညစ်ဆုံး။ ဈေးခြင်းတောင်းနှင့် ဦးမိုက် ပြန်ရောက်လာတာနှင့်
မောင့်အစစ်အဆေးခံရသည်ကိုလေ။ ခင်မိုက်ကိုယ်တိုင်လည်း ဦးမိုက်
ကို ကြားထဲက အားနာရသည်ပါပဲ။ ဝယ်လာသမျှတွေကို လတ်
ဆတ်မှုရှိမရှိဆိုတာ အားမနာစတမ်းကြီး မောင်စစ်နေသမျှ ဦးမိုက်
ခမျာမှာလည်း စိတ်မောကိုယ်မောဖြင့် တထင့်ထင့် စောင့်နေရရာ
သည်ကိုလေ။ အစစ အလွန်ကိုမှ စိတ်ရှည်နားလည်ပေးတတ်သည့်
မောင်သည် ခင်မိုနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် အတိမ်းအစောင်းမခံနိုင်
လောက်အောင် အဖြစ်သည်းနေသည့်အဖြစ်။

ခုလည်း ခြံထဲမှာ ဘာဘာနှင့် သွားစကားပြောနေရင်း စက်ရုံကိစ္စကအစ ဘာဘာနှင့် တိုင်တိုင်ပင်ပင်ရှိနေပါသည် မောင်မောင် ကွယ်မှာ ဦးမိုက်တစ်ယောက် မီးဖိုဆောင်ထဲ စိတ်လက်ထိုင်ညစ်နေရှာခြင်းပါ။

“ဟိုတစ်နေ့က ငါးဝယ်ဒါ မလတ်ဆတ်ဖူးဆိုပီးဒေါ့ ပြန် တွားလဲခိုင်းဒါ ဦးမိုက် ရှိတ်ညစ်ရဒါ ခင်မို တိဒယ်နော် ခု ... ဒီနေ့လဲ ငါးပါလာပြန်ဘိ၊ ငါတော့ ဒုက္ခနီးဘိထင် တယ်၊ ငါးလတ်ဒယ်မလတ်ဘူးရှိဒါ၊ ပါးဟက်နော် ပြကြည့် ဒယ်၊ နီနေဒယ်နော် လတ်ဒယ်လို့ဘဲ ဦးမိုက် တိထားဒါ၊ အစ်ကိုဂျိုးက အဲဒါကို မလတ်ဖူးဒဲ၊ တူတိဒယ်ဒဲ၊ အနံ့နော် မလတ်ဒဲအနံ့ရဒယ်ဒဲ၊ ခင်မို စားဒယ်နော် အားမဖြစ်ဘဲ ဘေးဖြစ်မယ်ဒဲ၊ ကျွတ် ... ငါးဝယ်ဒါ ရှိတ်အညစ်ဆုံးဘဲ ကြက်တာ၊ ဆိတ်အသည်းဒို ဘာဒိုနော် ဝယ်လို့ ပြဿနာ မရှိဘူး၊ ငါးတစ်ခုဒေါ့ ဒုတ်ခတ်”

ဦးမိုက် ညည်းနေခိုက် ခင်မို ပြုံးလည်းပြုံးချင်သည်။ နောင်ကို ငါးမလတ်တာမျိုး ဝယ်မလာအောင် မှတ်မှတ်သားသား ရှိသွားအောင် မောင် ငါးပြန်လဲခိုင်းခဲ့တာလည်း အမှန်။ ဦးမိုက် ခမျာ ငါးသည်ထံ ပြန်မသွားလဲရဲပါဟု မျက်နှာလေးဆီးစေနှင့် ခင်မိုကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် လာ၍ပြောတော့ ခင်မို ပိုက်ဆံထပ် ပေးလိုက်ရကာ ငါး ထပ်ဝယ်ခဲ့ဖို့ စီစဉ်ပေးခဲ့တော့ ဦးမိုက်ခမျာ မျက်နှာလေး ပြန်လန်းခဲ့ရရှာတာ ဘာကြာသေးလို့လဲလေ။ လေး ရက်ပဲ ရှိသေးသည်။ ခု ... ဤနေ့မှာ ငါးဝယ်ခိုင်းတာက ပါလာ နေသည်မို့ ဦးမိုက် စိတ်လက်ညစ်နေခြင်းပါ။

“ငါးကို ပြန်တွားမလဲဒေါ့ဘဲ အလကားပြန်ပေးခဲ့ဒယ်၊ ပီးရော၊ ငါးသည်က အံ့ဩနေဒယ်၊ အဲဒါနဲ့ ထပ်ဝယ်ခဲ့ငါး ကို ဈေးလျှောပေးတယ်လေ၊ ပိုတဲ့ပိုက်ဆံတွေ ဦးမိုက် ခင်မိုကို ပြန်အပ်ဒေါ့လဲ ခင်မိုက မယူဘူး၊ ဒီဒေါ့ ဦးမိုက်က ငါးသည်နဲ့ ဒီအိန်ကြားမှာ ပွဲစားဖြစ်နေပြီ”

ဦးမိုက် ထပ်ညည်းတော့ ခင်မို ရယ်လိုက်မိရသည် မှာပဲ။ ပိုက်ဆံရတာကိုမပျော်၊ ငါးဝယ်တိုင်း ပြန်လဲရမှာကို လန့် နေရှာပါသည် ဦးမိုက်၏ ဒုက္ခကလည်း မသေး။ ဟုတ်တော့လည်း ဘုတ်သည်ပါပဲ။ မောင်က ငါးကို တစ်ကောင်ချင်း ပါးဟက်ဖြို ကြည့်၊ ရှူကြည့်၊ ငါးမျက်စိကိုကြည့်၊ ကိုယ်ထည်ကိုကြည့်နှင့် ငါးလတ်မလတ်ကို အသေးစိတ် ကြည့်တတ်သည်မှာလည်း အမှန် ပါ။ ငါးဆန်ပြုတ်၊ ငါးထမင်းနယ်၊ ငါးကြော်ချက်၊ ပုစံတွေ အမျိုးမျိုးဖြင့် အမယ်ပြောင်း၍ ချက်ခိုင်းတတ်သည်ကလည်း ခင်မိုက

ခင်မိုကို မီးဖိုထဲ အဝင်မခံဘဲ ဒေါ်လေးခမ်းနွဲ့ကို နေ့စဉ် ဟင်းအမယ်စားရင်းအပ်၍ ချက်ခိုင်းနေသည်ကလည်း ခင်မိုက။ ခင်မိုကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်ဖြင့် ပိုးလိုဥထားလွန်း၍ ခင်မို နေရထိုင်ရတာ ပျင်းခြောက်နေသည်ပါပဲ။ အလုပ်လေးလုပ်ရမှ ခင်မို နေတတ်သည်ကိုလေ။

“သွားစယ်တော့ မောင်မိုက်၊ ကြက်လဲ သိတယ်သိတယ်နဲ့ ကြက်ရေထိုးဝယ်လာတာမျိုးလဲ မဖြစ်စေနဲ့၊ ဈေးလေးဝယ် ပေးပြီး ဈေးခြင်းချခဲ့ရုံပဲရှိတာကို ညည်းမနေနဲ့တော်ရေ၊ ဒေါ်လေး ဒီနေ့ချက်ရမှာက ကြက်သည်ကြက်ဖြစ်နဲ့ မုန်

လာဥနီ ပဲပြား ပဲပင်ပေါက် ရွှေပဲသီးတို့ကို အစိမ်းကြော်
ကြော်ရမယ်၊ ကြက်ပေါင်းရမယ်၊ ဖရုံသီးနဲ့ ကြက်ရိုးကို
ဟင်းတစ်ခွက်ချက်ရမယ်၊ မြင်းခွာရွက်သုပ်ရမယ်၊ ဒါက
နေ့လယ်စာအတွက်၊ ညစာအတွက်ကျတော့ နောက်မှ
စာရင်းထပ်ပေးမှာ၊ ငါးဟင်းချက်ရမယ်ထင်တာပဲ၊ ခရမ်း
ချဉ်သီးသုပ်ရမယ်ထင်ပါ၊ ကြက်ဥနဲ့ ရွှေပဲသီးများ အစိမ်း
ကြော်၊ ကြော်ခိုင်းဦးမလား မသိဘူး”

ဒေါ်လေးခမ်းနဲ့ ပြောတော့ ခင်မို့ ရယ်လည်းရယ်ချင်၊
အားနာစိတ်ဖြင့် ရယ်လည်းမရယ်ရက်။ ခင်မို့အတွက် တစ်နေ့တစ်
နေ့ မောင်မို့လိုသာ ဟင်းအမယ်တွေ စဉ်းစားနေနိုင်သည်ဟုပင်
လက်ဖျားခါချင်ချင်ပါ။

“သူ့ကလေးနဲ့ ခင်မို့အတွက် မောင်ဘုန်းမြတ်ခမ္မာ အတော်
လေးကို အရေးတယူ ရှိလွန်းတာပါကွယ်၊ ကလေးရော
အမေရော အဟာရပြည့်နေမှတဲ့လေ၊ အိမ်မှာအိုင်အိုင်အိုင်ဆား
ပဲ သုံးခိုင်းတာကြည့်၊ ထမင်းစားပြီးတိုင်းလဲ အသီးအနှံ
တစ်ပန်းကန် စားခိုင်းတာကလဲ ဘာတဲ့ ... ဗီတာမင်ဘာ
ဓာတ်တဲ့လဲ ... ရှိမယ်ဆိုတာ”

“ဗီတာမင်အေပါ ဒေါ်လေးရယ်၊ ခင်မို့လဲ နွားနို့သောက်
ရတာ အီလှပါပြီ၊ နွားနို့ထဲမှာ ဗီတာမင်အေ ပါတယ်တဲ့၊
အိုင်အိုင်အိုင်ဓာတ် ချိုတဲ့ရင်လဲ ဉာဏ်ရည်မမိတဲ့ သားသမီး
မွေးမှာတဲ့လေ၊ ကျောက်ပွင့်သုပ်လဲ စားရလွန်းလို့ ချဉ်ချဉ်
လေးသုပ်ပါဆိုတာနဲ့ သွားတွေလဲ ကျိန်းလှပါပြီ၊ ခင်မို့က
ငရုတ်သီးအပ်စပ်နဲ့ ကြော်ထားတဲ့ ငါးပိကြော် စားချင်တာ”

ခင်မို့လည်း ညည်းမိသည်ပါပဲ။ ဦးမိုက် စားပွဲပေါ်
ထက်ထောက်၍ ငြိမ်နေသည်။

“ဒီလိုလုပ်ပါလား ဈေးထဲမှာ ငါးပိကြော်ရောင်းဒဲ့နေရာ
ရှိဒယ်၊ ဇလုံဂျီးဒွေနဲ့ရောင်းဒါ၊ ဘာလချောင်ကြော်၊ ငါးပိ
ကြော် အစုံရှိဒယ်၊ ဝယ်လာရမလား၊ အစ်ဂိုဂျီး စက်ရုံတွား
ပီးဒဲ့အခါမှာကျဒေါ့မှ စားပေါ့”

ဈေးကိုတော့ မရောက်ရသေး။ ခင်မို့ကို မောင်
သိအောင် ခိုးဝယ်လာမည်အစီအစဉ်ကို ဆွဲနေသည့် ဦးမိုက်ပါ။
ခင်မို့ တစ်ချက်တွေ၍ စဉ်းစား၏။ ဦးမိုက် ပြောရုံမျှပဲ ရှိသေးသည်။
ခင်မို့ပါးစပ်ထဲ သွားရည်တွေ ပြည့်တက်လာနေသည်တည်း။ ခေါင်း
လေးညိတ်လိုက်တော့ ဦးမိုက်ထံမှ ...

“ရှိတ်ချ ငါ ဝယ်လာမယ်၊ ဘယ်လောက်ဝယ်လာရမလဲ၊
အများဂျီးဝယ်လာမယ်လေ၊ တိမ်းထားပေါ့၊ ခိုးရှားပလိုက်၊
ပါးစပ်ဆိုဒါဂ ရှားချင်ဒါကို ရှားပလိုက်ရမှ ရှိတ်ထဲမှာနော်
ကျေနပ်ဒယ်ရှိဒါ”

“ခင်မို့ မုန့်ဟင်းခါးလည်း စားချင်တယ်”

မထူးတော့ပြီပဲလေ။ ခိုးစားမှတော့ မုန့်ဟင်းခါးလည်း
တစ်ပါတည်း ခိုးစားပစ်လိုက်တော့မည်ဟု ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်အလုပ်
တို့ ဦးမိုက်နှင့် နှစ်ယောက်တည်း ကြံစည်နေကြလေသမျှ ဒေါ်လေး
ခမ်းနဲ့ ခေါင်းတယမ်းယမ်းဖြင့် ခုကတည်းက ကန့်ကွက်နေပြီ။

“ရှိတ်ချ ဦးမိုက် ဝယ်လာမယ်၊ ကြပ်ကြပ်အိတ်နဲ့ ငည့်လာ
မယ်လေ၊ ချိုင့်နဲ့ဝယ်ဖို့ ဒီဂဒဲကပြင်ရှင်ပီးဒေါ့ ယူသွားလို့
ဒေါ့မဖြစ်ဘူး၊ အစ်ကိုဂျီး တိသွားလိမ့်မယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ မောင်မိုက်ရယ်၊ တော်နေကြာ မောင်ဘုန်း မြတ် သိသွားလို့ကဖြင့် ဒေါ်လေးပါ စက်ကွင်းမလွတ်ဆဲ ဖြစ်နေပါမယ်”

ဒေါ်လေးခမ်းနဲ့ တားနေစဉ်မိုက်မှာပင် လူရိပ်က တံခါးဝမှာထင်၏။ ကြည့်လိုက်တော့ အားလုံး ငြိမ်ခနဲ ဖြစ်ကုန် ကြရပါပြီ။ မောင် ခပ်တည်တည်ရပ်နေသည်ကိုးလေ။ ဘုရားရေ အားလုံး ကြားများ ကြားသွားချေပြီလား မသိ။

“မရဘူး၊ မုန့်ဟင်းခါးက အခန့်မသင့်ရင် ဝမ်းသွားတယ် တယ်၊ လောလောဆယ် မုန့်ဟင်းခါးစားဖို့ စိတ်မကူးပါနဲ့၊ ဒေါ်လေး ကြာဆံဟင်းခါးပဲ ချက်ကျွေးလိုက်ပါ၊ အခါတော် ပေး ဦးမိုက် ကြာဆံဝယ်ခဲ့၊ လိုတာတွေ ဘာဝယ်ရမယ်ဆို တာ ဒေါ်လေးကိုမေး၊ ဒီနေ့ နေ့လယ် ကြာဆံဟင်းခါး နဲ့ စားလို့ရမယ်၊ ငါးပိကြော်ကို ငရုတ်သီးစပ်စပ်နဲ့ စားဖို့ပဲ စိတ်မကူးပါနဲ့၊ ဦးမိုက် မှီလေးကို မြောက်မပေးနဲ့လော မုန့်ဟင်းခါးကို ငရုတ်သီးစပ်စပ် ငံပြာရည်တွေ ဘာတွေနဲ့ မှီလေး စားမယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား၊ မှီလေးနော် ဦးမိုက် မြောက်ပေးတိုင်း ကလေးလို လျှောက်လိုက်လုပ် မနေနဲ့ နားလည်လား၊ ဒီအချိန်မှာ အစပ်စားလို့ သိပ်ကောင်း တာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ နားလည်”

မောင် ပြောပြောဆိုဆို ထမင်းစား စားပွဲပိုင်းကြီးမှာ ခုံဆွဲဆိုင်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း ခင်မို့ဘေးမှာ ထိုင်ခြင်း။ ဘာ အခန်းတွင်းသို့ ပြီး၍ဝင်လာပါ၏။ ခင်မို့ကိုလည်း ကြည့်သည်။ ဦးမိုက်ကိုလည်း ကြည့်သည်။ စောစောက ပြောဆိုသမျှတွေကို

မောင်ရော၊ ဘာဘရော အပြင်ဘက်က ငြိမ်နားထောင်ခဲ့ကြတာ သာချာနေသည့်အဖြစ်။ လူမိခံရတာမို့ ဦးမိုက်လည်း မျက်နှာလေး သိပ်ကျနေပြီ။

ဒေါ်လေး ကြော်ထားပေးသော ခေါက်ဆွဲကြော်၊ ကြက်ဥဟတ်ဖရိုင်ကြော်၊ ကြက်သွန်နီစိမ်း အကွင်းလိုက်လှီး၍ ဆံပရာရည်နိုင်နိုင် ဆမ်းထားသော ပန်းကန်လေးရှေ့ချ၍ ခင်မို့ အားလုံးနှင့်အတူ စားရပါ၏။ ကြက်ဥဟတ်ဖရိုင်ကြော်နဲ့က ဆီမို့နာခေါင်းထဲမှာ ညှိနေပြီ။ ဒါပေမဲ့ ... မရနိုင်မှန်းသိတာမို့။ ခေါက်ဆွဲကြော်နှင့် စားလိုက်ရသည်က ခင်မို့ပါ။ နွားနို့တစ်ဖန် နွားနို့ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည့် မောင့်ကို ခင်မို့ ကလေးလေးလို ချော့ကြည့်ကာ ...

“ဒီနေ့တော့ မှီ မသောက်ပါရစေနဲ့ မောင်”

ဟု မနေ့က ပြောခဲ့ဖူးသည့် စကားကို ဤမနက်မှာ ထည်း ဆက်သယ်လာကာ ပြောတော့ ထုံးစံအတိုင်း မောင် ခေါင်းခါသည်ပါပဲ။ ဘာဘကတော့ မျက်နှာထက်မှာ ပြုံးရိပ်သမ်း ပြွေလာလျက် ဤကလေးနှစ်ယောက်၏အဖြစ်ကို ကြည့်နူးကြည့် ခြင့််ကြည့်သည်ဟန် ဖြစ်နေသည်။

“ဒီနို့ထဲမှာက ...”

“ဝိတာမင်အေပါတယ်ဆိုတာ မှီသိပါတယ် မောင်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့တော့ မှီ မသောက်ပါရစေနဲ့ မောင်ရယ်၊ အိနေလို့ပါ” “နွားနို့သောက်ရင် ကလေးအသား ဖြူတယ်၊ လှတယ်၊ အားရှိမယ်၊ အမေရော ကလေးရော အကျိုးရှိတဲ့ နွားနို့ကို မသောက်ဘဲနေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ ... သောက်”

ဆန့်တန်းကမ်းထားသည့်လက်ကို မရပ်စတမ်းကြီး
ကမ်းမြဲကမ်းနေတော့လည်း ခင်မို့ ယူလိုက်ရပြန်သည်ပါပဲ။ မှီဘီ
ကြိတ်၍ တဝှတ်တဝှတ် သောက်ချလိုက်သည်မို့ တစ်ဖန်ခွက်ထား
ကုန်သွားရပါသည်အဖြစ်။ မောင်ကို ခင်မို့ မော့ကြည့်မိတော့
ကျေနပ်စိတ်အေးသွားပုံဖြင့် ကြည်ကြည်သာသာ ဖြစ်လာသည်။

“မောင်လည်း စားလေ”

မောင်ပန်းကန်မှာ ခေါက်ဆွဲကြော် မကုန်တတ်သေး
ကျန်နေသေးသည်မို့ ခင်မို့ ပြောတော့ မောင် ရယ်သည်။

“မောင် စားဖို့မေ့နေတယ် မှီလေးရ”

ဟု ရယ်၍လည်း ပြောရှာပါ၏။ မောင် ရယ်လိုက်
တော့လည်း အရမ်းကို အပြစ်ကင်းစင်သော ကလေးတစ်ယောက်
နယ်ပင် တူနေသေးတော့သည်ပဲဟု ခင်မို့ တွေးဖြစ်ကာ ငေးကြည့်
မိရပါပြီ။ ခြောက် ... မောင်သည် ခင်မို့အတွက်ချည်း တွေးထား
ပူပန်ပေးနေကာ ဂရုတစိုက်လည်း အရမ်းရှိနေရရှာတာမို့ မောင်
ကိုယ်မောင်ပင် သိပ်ဂရုတစိုက် မရှိလှတော့တာ ခင်မို့ သိသိနေ
သည်ပါပဲ။

မောင် ခေါက်ဆွဲကြော် စားနေရင်းမှ ခင်မို့နဖူး
ကို လှမ်းစမ်းကြည့်နေသေးလျက် ...

“မျက်နှာလေး နည်းနည်းချောင်နေသလိုပဲ ဖို၊ ဖို အဲ
တော့အိပ်သားပဲ။ ကိုယ်လည်းမပူပါဘူး”

ဟု ပြောရှာတော့ ခင်မို့ ရှက်အမ်းအမ်းလေးဖြင့်
ဒေါ်လေးကို ကြည့်မိရ။ ဘာကိုလည်း ကြည့်မိရနင့်ပါ။ မောင်
အာရုံထဲမှာ ခင်မို့ပဲ အရေးတကြီးရှိနေတာ ခင်မို့ သိရသည်။

အမှန်ပါ။ မောင်မေတ္တာစောကိုလည်း သိရသည်ပါပဲ။ ဒါကြောင့်
လည်း မောင်ကို အားကိုးစွာ ကြည်ညိုမြတ်နိုးစွာထားရပါ၏။
ခင်မို့ ဘာဘာတို့ရှေ့မှာ မောင် အရမ်းဂရုတစိုက် ရှိရှိနေတာ မောင်
တို့ယ်တိုင်လည်း သတိထားမိပုံမရ။ ပြုနေကျ ဂရုစိုက်နေကျ
အာအတိုင်း ရှိနေရှာခြင်းဆိုတာ ခင်မို့ သိသည်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့
ဘာကိုရှက်သည်ပေါ့။ မောင်ကတော့ ခင်မို့ကို နဖူးလေး စိတ်ပူ
သက်ပူဖြင့် စမ်းပြီးတော့လည်း ဟန်မပျက် ခေါက်ဆွဲကြော်ကို
ဆက်၍ စားနေပါ၏။

“မို့ ... ဒီနေ့ မောင်နဲ့ စက်ရုံလိုက်ခဲ့ပါလား။ ဦးမိုက် မုန့်
ဟင်းခါး ခိုးကျွေးနိုင်တယ်။ စိတ်မချဘူး။ ဘာကလဲ
စက်ရုံကို အမြဲ မောင်နဲ့အတူ လိုက်လာနေရတာ ဆိုတော့
ဖိုလေး ဒီမှာ ကျန်ခဲ့တဲ့အခါမှာ ... ဦးမိုက်နဲ့ပေါင်းပြီး ခိုး
စားတာတွေ ဖြစ်ကုန်တော့မှာပဲ”

ဘာကို စက်ရုံသို့ မောင်ခေါ်ခေါ်သွားကာ စက်ရုံ
ကိစ္စတွေ ဘာ နားလည်လာအောင် မောင် စီစဉ်နေသည်မို့ ...
ဘာအိမ်မှာ မရှိတတ်ရတော့။ နေ့လယ် ထမင်းစားချိန်ကျမှပဲ
မောင်နှင့်အတူ ပြန်လာ ထမင်းစားဖြစ်သည်။ ပြီးလျှင် စက်ရုံသို့
မောင်နှင့် တစ်ညနေ အချိန်ကုန်သွားရသည်ပါပဲ။

ခု ... မောင် စိတ်လက်မဖြောင့်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေလေ
သမျှ ဟန်မဆောင်နိုင်စတမ်းကြီး ပြောချတော့ စားပွဲထောင့်နေ
ရမှာ ငြိမ်ကုပ်၍ စားသောက်နေပါသည် ဦးမိုက် မျက်နှာမကောင်း
ရှာ။ မောင်က အိမ်မှာ အလုပ်သမားဟူ၍ မခွဲခြားဘဲ မနက်စာ
တူတူစားနေကျ။ နေ့လယ်စာ ညစာလည်း တူတူစားသည်ပါပဲ။

မိသားစုဆန်သည်။ ဒါကြောင့်လည်း မောင့်ကို ဒေါ်လေးခေါ် ချစ်လည်းချစ်ရှာပါ၏။

“မောင် မစားနဲ့ဆိုရင် မှီ မစားပါဘူး မောင်၊ စိတ်ချပေး ဦးမိုက်လဲ ဝယ်မလာတော့ပါဘူး”

ခင်မို မျက်လွှာလေးချ၍ အသံတိမ်လေးဖြင့်ပြော တော့ မောင် မျက်နှာမကောင်း။

“မှီလေးကလည်းလေ ... ကလေးလိုပါပဲကွာ၊ ဒီလိုလုပ် အပြင်က မုန့်ဟင်းခါးဆိုတာက အခန့်မသင့်ရင် ဝမ်းသွား တတ်တယ်၊ ဒေါ်လေးခမ်း မုန့်ဟင်းခါးဖတ် လတ်လတ် ဆတ်ဆတ် ဝယ်ပေးဗျာ၊ အိမ်မှာပဲ မုန့်ဟင်းခါးချက်ထေး မနက်ဖြန် စားနော် မှီ”

ဟု မောင် ပြောရှာ၏။ မှီ မျက်နှာမကောင်းတာနဲ့ မောင်လည်း စိတ်ထဲ နေတတ်ပုံမရ။ ဘာဘ ချောင်းတစ်ချက်ဟန် ကာ ...

“မိန်းကလေးကလဲ ... မောင်ဘုန်းမြတ်ပြည့် ပြောတာ နားထောင်လေ၊ ကိုယ်ဝန်သည်ပေမို့ မောင်ဘုန်းမြတ် စိတ်ပူပေးတာကို နားလည်ရပေမပေါ့”

ဟု ပြောခိုက် ဧည့်ခန်းဆီမှ ဖုန်းသံမြည်လာတာနဲ့ စားသောက်ပြီးနေပြီဖြစ်သည့် ခင်မို ထလိုက်ရသည်ပါပဲ။ မောင် ခုထိ ခေါက်ဆွဲကြော်တစ်ပန်းကန် မကုန်နိုင်သေး။

“မှီ သွားကိုင်လိုက်မယ် မောင်၊ မောင့်ကိုယ်မောင်လဲ ... စားသောက်တာ အဟာရပြည့်အောင် စားမှဖြစ်မှာ၊ ခေါက် ဆွဲကြော်ကုန်အောင်စားပါ မောင်၊ ကြက်ဥကြော်လဲစားပါ”

ဟု ပြောတော့ မောင် ရယ်သည်။ တစ်ဝက်ပင် =ကုန်သေးသည့် ခေါက်ဆွဲကြော်ကို ငုံ့ကြည့်ကာ ...

“မှီ စားသောက်ဖို့ပြောနေရင်းနဲ့ ဝမ်းထဲပြည့်လာနေတယ် ဘာဘရေ”

ဟု ဘာဘကို ပြောရယ်နေစဉ်ခိုက် ခင်မို ဖုန်းကိုင်ဖို့ ဧည့်ခန်းဘက် ထွက်ခွဲရပြီ။ ဖုန်းလေးကိုကိုင်လိုက်ကာ ...

“ဟယ်လို”

“ခင်မိုလား ... ဟင် ... ခင်မိုလား၊ သတင်းစာထဲမှာ မင်္ဂလာသတင်း ဖတ်ရတယ်၊ တကယ့်ကို လက်ထပ်လိုက် ပြီပေါ့ ... ဟုတ်လား ခင်မို ... ဟင် ... ဒီမှာဖြင့် အစ်ကို လေးလေ တစ်ရက်မှ စိတ်မချမ်းသာဘူး ခင်မိုရယ်၊ မေချိုရီဟာ အစ်ကိုလေးကို ချမ်းသာလို့ လက်ထပ်တာ၊ သူ့မှာ သူ့အဖေရဲ့ရတနာဆိုင်ကို မနက်ဆိုထွက်သွားတာပဲ၊ ညနေလဲ ပြန်ချင်တဲ့အချိန် ပြန်လာတာ၊ မိဘအိမ်သွားတယ်၊ ညနေစာ စားချင်စားလာတယ်၊ မေမေကိုလဲ ဂရုစိုက်တယ် ဆိုတာမရှိဘူး၊ အစ်ကိုလေးအပေါ်လဲ ချမ်းသာတဲ့လင်တစ် ယောက် ပိုင်ထားတယ် ဆိုတာလောက်ပဲ မှတ်ထားတာ၊ မေမေ နေမကောင်းဘူး ခင်မို၊ အစ်ကိုလေးပဲ ရှိနေရတာ၊ တော်သေးတာပေါ့ ခင်မိုရယ်၊ မိဥနဲ့ ဒေါ်ကြီးထူးတို့ရှိနေ ကြလို့သာ မေမေ ရေချိုးခန်းမှာ ချော်လဲပြီး ခါးနာနေတယ် ခင်မို၊ တစ်လကျော်လောက်ရှိပြီ”

တောက်လျှောက် ပြောနေသည့် အရက်မူးသူတစ် ယောက်နှယ် ရှိနေသည်။ ခင်မို ဖုန်းကို ကမန်းကတန်းလေးချ

လိုက်မိရပါ၏။ သတိုးနန္ဒ အတော်ကြီးကို စိတ်ညစ်နေတာ သိသာနေသည်။ ထိုသူ့အသံကိုလည်း ခင်မို့ မကြားချင်။ နေနေတာကိုလည်း စောင့်နားထောင်ပေးလိုစိတ်မရှိ။ သူတို့ထွင်ခဲ့ ဇာတ် သူတို့ဆက်ခင်းကြရုံပဲရှိချေမည်ပေါ့။ ခင်မို့ ကိုယ်လေးလှည့် လိုက်စဉ်ခိုက်မှာ တံခါးဝမှာရပ်နေသည့် မောင်ကို အရင်မြင်ရသည်။ မောင်အကြည့်က ခင်မို့ထံမှာ တန်နေသည်။ မျက်နှာပျက်နေရာ သေချာနေသည့် ခင်မို့ကိုလည်း မောင် သတိထားမိချေမည်သာ။ အကဲခတ်ကြည့်သည် မောင်ထံမှာ အထင်းသားရှိနေပြီ။

ဖုန်းသံလေး ထပ်မြည်လာတာမို့ မောင် လက်က သည်။ ခင်မို့ မကိုင်နှင့်ဆိုသည့်သဘော။ ခင်မို့ ရင်ထဲ လေးခဲ ဖြစ်ရပါပြီ။ သတိုးနန္ဒ မူးမူးနှင့် ပြန်ဆက်လာတာဖြစ်နိုင်သည်။ မဟုတ်ပါစေနှင့်ဟုလည်း ခင်မို့ ဆုတောင်းရပါ၏။

“ဟယ်လို”

မောင်ထူးသံအဆုံးမှာ တစ်ဖက်က စကားပြောနေ တော့ မောင် တစ်ချက် ခင်မို့ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ထမင်းစားခဲ ဘက်သို့ သွားဖို့ လက်ရိပ်ပြတာမို့ ခင်မို့ စိတ်လေးလေးဖြင့် ထွက်ခဲ့ရပါ၏။ တံခါးခန်းဆီးလေးအကွယ်မှာ ခင်မို့ တစ်ချက် တွေ့တွေ့လေးရပ်မိရပါ၏။ ဧည့်ခန်းဆီမှ အသံကိုလည်း စိတ်ထဲ လေးမြင့် နားစွင့်မိသည်။

“ဒါကတော့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်ကျောင်းကြတာပဲ သတိုးနန္ဒ မင်းတို့မိသားစုနဲ့ ကိုယ့်မိသားစုကြားမှာ ဆက်ဆံပတ်သက် စရာတွေ နောက်နောင်မှာ မရှိသင့်ဘူးဆိုတာ မင်း နားလည် မှာပါ။ ကိုယ့်တို့ဘဝ အေးချမ်းနေကြစာပဲ သတိုးနန္ဒ

ဘဝဆိုတာ အေးချမ်းရာကို ရှာတွေ့တဲ့သူဟာ အေးချမ်းရာ မှာပဲ၊ လောင်မြိုက်တဲ့အပူကို ရှာတဲ့သူဟာ အပူဟပ်တာကို အနည်းဆုံးတော့ ခံရမှာပဲ၊ ကံကောင်းရင် အပူဟပ်တာ လောက်နဲ့ပဲပြီးမယ်၊ ကံမကောင်းရင် လောင်မယ်၊ အလောင် ခံလိုက်ရမယ်၊ ဒါပါပဲ ... နောက်နောင်ကို ဖုန်းဆက်မလာ ပါနဲ့ သတိုးနန္ဒ၊ ငါ ထပ်ပြောလိုက်မယ်၊ ငါ မြတ်နိုးလွန်း လို့ လက်ထပ်ထားတဲ့ ငါ့မိန်းမ မိုလေးကို ဘယ်သူ ကြောင့်မှ စိတ်ဆင်းရဲရှုပ်ထွေးခံလိုက်ရတာမျိုး ငါ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး၊ မိုလေးကို ငါ အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ချစ်တာ၊ မျိုထားမတတ် ချင်တာ၊ ငါ့ဘဝကို ငါကျေနပ်သလို ... မိုလေးကလည်း ကျေနပ်နေတယ်၊ မင်း မပတ်သက်အောင်နေပါ။ ငါ အိမ် ကဖုန်းကို ပြောင်းတပ်လိုက်တော့မယ်ဆိုတာလည်း တစ်ခါ တည်း အသိပေးလိုက်ပါရဲ့၊ မိုကို မြည်လာတဲ့ဖုန်း မကိုင်ရဲ တဲ့ စိတ္တမျိုး ငါ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး၊ မိုဟာ ငါ့ဘဝမှာ အရေးအကြီးဆုံးပဲ သတိုးနန္ဒ”

မောင် ဖုန်းချလိုက်စဉ်မှာ ခင်မို့ ခန်းဆီးလေးကို လှမ်းခနဲနေအောင် ဆွဲလိုက်ပြီး ဧည့်ခန်းဆီသို့ ကလေးလေးနှယ် ဟန်မဆောင်နိုင်တမ်း ပြေးလာလိုက်မိရပါပြီ။ ထိုသို့ ခင်မို့ ပြေး ထွက်လာလိမ့်မည်ဟု မောင် ထင်ထားပုံမရ။ မျှော်လင့်ထားပုံမရ။

ခင်မို့ကို ချစ်လွန်းပါသည့် မောင်။ အဘယ်မျှထိ နက်ရှိုင်းမွန်မြတ်လွန်းစွာ ရှိနေပါသည် မောင်အချစ်များပါပဲလေ။ မောင်စကားလုံးတိုင်းသည် ခင်မို့နှလုံးသားအိမ်သို့တိုင် စိမ့်ကျ ခံဝင်နေကြပါသည်။

“မောင်ရယ် ... ခင်မို့ အားကိုးလိုက်ရတာ မောင်ရယ်
ခင်မို့ ... ခင်မို့ ... မောင်ကို ချစ်လိုက်ရတာ”

ပြတ်ပြတ်သားသားကြီး ပြောချခဲ့ပါသည့်
စကားများကြောင့် ခင်မို့ မောင်အချစ်ကို ပိုသိလာရ ...။ ခင်မို့
စိတ္တစသန်သော ခံစားမှုမျိုး တစ်ခုလေးသော်မျှ ဖြစ်မလာရ
အစစ နားလည်ပေးတတ်အောင် မောင်အချစ်တွေက အပြစ်
ကောင်းလောက်အောင် မျှဝေနားလည်ပေးနိုင်စွမ်းကြုံရ
လည်း မောင်ကို ပို၍ အားကိုးမြတ်နိုးရပါသည်ကော
မောင်ရင်ခွင်မှာ ခင်မို့ ကလေးလေးနယ်ပင် တံ
မိုလိုက်စဉ်မှာ မောင်လက်တွေကလည်း ခင်မို့ကိုယ်လေးကို သိ
ပွေ့ထားပါ၏။

လုံခြုံလွန်းသည်နှင့်အမျှ နူးညံ့သောအချစ်၊ ခိုင်ထည်
သောအချစ်၊ အေးမြသောအချစ်တို့ဖြင့် ပြည့်ဝလွန်းခြုံရာ
ရင်ခွင်မှာ ခင်မို့ ခိုင်ခွင့်ရသည်မို့ ဤဘဝကို ခင်မို့ ကံကောင်း
လွန်းစွာ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရသည်ဟု ခင်မို့ ခံယူပါသည် မောင်

“အရမ်းပြေးလာရတယ်လို့ မိုလေးရယ် ... ဟင် ...
ထောက်ချော်သွားရင် ဘယ့်နယ်လုပ်မလဲ”

ခင်မို့ဆံစလေးတွေကို သပ်ပေးရင်း မောင် တိုးသ
စွာ ပြောလာပါ၏။ ခင်မို့ မောင်ကို မော့ကြည့်ကာ ...

“မို့ သူ့ဆီက ဖုန်းမှန်းမသိပါဘူး မောင်၊ သူ့ကို မို
ခွန်းမှ မပြောခဲ့ပါဘူး မောင်၊ သူမှန်းမသိလို့ မို ကိုင်ခဲ့တာ
မောင်ရယ်၊ မောင် ... မို့ကို ယုံတယ် မဟုတ်လားဟင်”

ခင်မို့ ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်နေတာတစ်ခုတော့ ရှိနေသည်။
သံသယလေးများ ဝင်သွားချေမည်လားမသိဟုပါ။ မောင် ခင်မို့
ပန်းလေးကို ဖွဖွပုတ်သည်။ ဆံစလေးတွေကို သပ်ပေးသည်။
ပါးလေးကိုလည်း ဖွဖွပုတ်လိုက်ကာ ...

“အရူးမလေး ... ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ကြည့်စမ်း ...
မျက်ရည်တွေလည်နေလိုက်တာ၊ ဟော ... မျက်ရည်ကျလာ
ပြန်ပြီကွာ၊ မောင် အမြဲ မိုလေးကို ယုံတယ်၊ မောင် လက်
ထပ်ထားတဲ့ မိန်းကလေးကို မောင် သိတယ်၊ ဟောဒီက
ကောင်မလေးရဲ့ ရင်ထဲမှာ မောင်တစ်ယောက်တည်းပဲရှိ
တယ်ဆိုတာ မောင် မသိရင် ဘယ်သူကသိမှာလဲ၊ မငိုရ
ဘူးလေ၊ ကလေးလေး မျက်စိပြူးသွားမှာ မကြောက်ဘူး
လား၊ တိတ်တော့၊ စောစောကကိစ္စ ခေါင်းထဲကထုတ်
ပစ်လိုက်၊ မောင်တို့ တူတူ စက်ရုံကိုသွားကြမယ်လေ၊
မိုလေး ငိုနေမှာ မောင် စိုးရိမ်တယ်၊ စိတ်ထဲမဖြောင့်နိုင်
တော့ဘူး မို၊ မို လိုက်ခဲ့မှဖြစ်မှာ၊ မိုလေးကို မောင်ရှေ့မှာ
ပဲထားမှဖြစ်မယ် ကောင်မလေးရဲ့”

စိတ်ရှည်သော မောင်အကြည့် ...။ မောင်စကားသံ
များဖြင့် ခင်မို့ အားရှိရပါသည် မောင်။ ခင်မို့ကို ယုံကြည်သည့်
အတွက် ခင်မို့ ကျေးဇူးတင်ရပါသည်ကော မောင်။ မောင်သည်
ခင်မို့နလုံးသားကို ဖတ်ရှုတတ်သောမောင် ဖြစ်နေသည့်အတွက်
လည်း ခင်မို့ ကြည်နူးရပါသည် မောင်။

မောင်လက်တွေ ခင်မို့လက်လေးကို ထွေးဆုပ်လိုက်
ကာ ထမင်းစားဆောင်သို့ ပြန်ဝင်လာရင်းမှ ...

“သင်္ဘောသီးဖျော်ရည် သောက်ဖို့ကျန်သေးတယ် မှီ၊ သောက်လိုက်နော်”

ဟု ခါတိုင်းနေ့များနှယ်ပင် ဘာမျှမပြောင်းလဲစွာ မောင် ငုံ့မိုးကြည့်ရင်း ပြီး၍ ပြောလာတော့ မောင်ကို ခင်မို့ မောကြည့်ရင်း အားကိုးလိုက်ရပါသည်ကောလေ။ မောင်အချစ်တွေ ဘာမျှ မပြောင်းလဲ။

သတိုးနန္ဒထံမှ ဖုန်းဝင်လာသည့်နောက်မှာ ဘာဆို ဘာမျှ ဂယက်တစ်ခုအနေဖြင့်ပင် မရှိက်ခတ်နိုင်စွမ်းလောက်အောင် မောင်အချစ်တွေက တည်ငြိမ်အေးမြလွန်းနေဆဲပါတည်။

ဤအတွက် မောင်ကို ခင်မို့ အားကိုးလိုက်ရသည် ကော မောင်ရယ်။ မောင် ထွေးဆုပ်ထားသည့် လက်လေးတွေ သည်လည်း မောင်လက်ဖဝါးအောက်မှာ နွေးထွေးနေကြသည် မောင်။

ခင်မို့အကြည့်က ပြတင်းဆီမှ လှမ်းလင့်မြင်ရပါသည် စံကားပင်တန်းဆီသို့ ရောက်၏။ အပင်တွင်လည်း တဝေဝေ။

ပင်ခြေတွင်လည်း ကြွနေဝေနေကြရင်းမှ မွှေးမြမြ သင်းထုံသည့် ပန်းစံကားတို့၏ ရနံ့က လေနင့်အတူ ဖြတ်ဝင်လာ ကြသည်က မောင်နှင့် ခင်မို့တို့ ယှဉ်တွဲနေရာ အရပ်ဆီသို့တိုင် ချေသည်တကား ...။

အခန်း(၁၉)

“ဟေး မှီလေး ... အဲဒီမှာပဲရပ်နေ ... ရပ်နေတော့၊ ဘာလို့ မနက်စောစောစီးစီးကြီး အဲဒီကို ရောက်နေရတာလဲ၊ ကျွတ် ... ခက်တော့တာပဲ၊ နေ့စေ့ လစေ့ကြီးနဲ့ကွာ ...”

ပန်းညှပ်ကတ်ကြေးလေးတစ်လက်ဖြင့် နှင်းဆီပန်းလေးတွေ ခင်မို့ ညှပ်နေရင်း ပလတ်စတစ်ဆန်ကာခြင်းလေးထဲ ထည့်၍ မနက်စောစောမှာ ပန်းလေးတွေ၏အလှကို ခံစားကြည့် နူးနေရလေသမျှ ...။ အပေါ်ထပ်လသာဆောင်ဆီမှ စိုးရိမ်တကြီး လှမ်းခေါ်သံ ပြောသံတွေကြောင့် ခင်မို့မှာ ပန်း၏ရနံ့အမွှေး၊ ပန်း၏အလှအသွေးလေးတွေထဲ နစ်ဝင်ကြည့်နူးနေစိတ်တွေ လွင့်ခနဲ ပျောက်ကုန်ကြရပါပြီတည်း။ လသာဆောင်ကို ခင်မို့ လှမ်းမော့ကြည့် တော့ မျက်စိမျက်နှာကြီး ပျက်ကျနေလျက် ပန်းတွင် မျက်နှာသုတ် ပဝါဖြူလေး သိုင်းထားကာ ခုမှ နိုးခါစရှိဟန် တူသည့် မောင်ကို မြင်ရသည်ပါပဲ။ မောင်ကိုယ်ကြီး လသာဆောင် လက်ရန်းကို ကျော်၍ ခပ်ကိုင်းကိုင်းရှိနေပါ၏။ လက်နှစ်ဖက်က လက်ရန်းကို ဆုပ်ခံကိုင်ထားသည်။ မောင်အကြည့်က ခင်မို့ထံမှာပဲ တန့်နေလျက်

ထိန်းသိမ်းမရလောက်အောင်ပဲ မျက်နှာကြီး ပျက်ကျနေပါသည့် အဖြစ်ကား ရေဆေးနေပါသည့် ဦးမိုက် ခေါင်းခါသည်။

“တွားဘိ ... အဆူအကျိန်ဒေါ် ခံရတော့မှာဘဲ၊ ဒုတိယအဆူ အဟုတ်ဂျီးကို ဒုတိယဒယ်၊ နေဦး ... အဆူအကျိန်ခံရတာ နင်မဟုတ်ဘူး ခင်မို၊ ငါဘဲဖြစ်မှာ တေချာဒယ်၊ ခင်မို ဒီပန်းခွေ မခူးဖို့ ဘာလို့မပြောတာလဲ၊ ဘာလို့ ငါ့ပန်းခွေ မခူးပေးဘဲ နေလိုက်တာလဲ၊ ကသရေရှေးဒါနို နောက်မှရှေးဒေါ် ဘာဖြစ်မှာမို့လို့လဲ၊ ငါ့ပန်းခွေလို့လဲ၊ ငါ့ပန်းခွေ ရှာရှိဒါ ဦးမိုက်ရဲ့အပြစ်ဘဲ ရှိနေပြီဒေါ်၊ ကန်းကန်းဂျူဒေါ်မှာ တေချာဒယ်”

ခင်မို ပန်းခူးနေတုန်းက ဟိုပန်းလေး ပိုလှသည် သည်ပန်းလေး ပိုလှသည်နှင့် အညွှန်ကောင်းလုပ်ခဲ့သည့် ဦးမိုက် လည်း ခုမှ ခေါင်းခဲလျက် ညည်းချင်းချနေရှာပါသည်အဖြစ်။ ခင်မိုတို့ ဤရွှေရနံ့သစ်အိမ်ကြီးသို့ မရောက်မီကတည်းက ရှိခဲ့ပါ သည့် ဥယျာဉ်မျိုး ဦးကျောင်းဆိုတာကလည်း မနက်ကျမှ အိမ်ကလေး တတ်လျက် ညနေ အိမ်ပြန်တတ်သည်မို့ လောလောဆယ်မှာ မရောက်သေး။

ဒါကြောင့် ဦးကျောင်းကတော့ မောင့်အဆူခံစား ရမှာက လွတ်နေသည်။ မလွတ်သည်က ဦးမိုက် ဖြစ်နေပါ၏။ မနက်စောစော ဘုရားခန်းဝင်၊ ပန်းခြံထဲဆင်းကာ ပန်းလေးတွေ ကြည့်ကြည့်နူးနူး ခူးမိသည့် ခင်မို။ ခုကျတော့ ပန်းလေးခူးမိသည် ကိစ္စသည် မောင့်အမြင်မှာ ဧရာမ မှားယွင်းမှုကြီးတစ်ခု အဖြစ် ရောက်နေရပြန်သည်အဖြစ်။

“ပန်းတီးလေးတစ်လုံးရှိတောင်မှ ခင်မို လိုးတာမခံခဲ့ အစ်ကို ဂျီး အကြောင်းလည်း ဟိထားဒါဘဲ၊ တူက ခင်မိုလက်ကို ဒါထိမှာလည်း ကြောက်နေတတ်ဒယ်၊ ချော်လဲမှာလည်း ကြောက်နေဒယ်၊ များမှာစိုးရိမ်နေဒယ်၊ ဦးမိုက်ချော်လဲမှာကို တူ ဘယ်ခုံးကမှ ရှိတ်မပူဖူးဘူး၊ တူ ချော်လဲမှာလည်း မကြောက် ဘူး၊ ခင်မိုအတွက်ဘဲ တူ ဂရုစိုက်ပူတတ်နေဒါ”

အရေးထဲ ကြားထဲက စိတ်အပူခံချင်နေသေးသည့် ဦးမိုက်ကိုကြည့်ကာ ခင်မို စိတ်မောနေသည့်ကြားထဲက ပြုံးချင်ချင် ဖြစ်ရပါ၏။ တကယ်လည်း ခုထိ ခြေစုံလေးရပ်နေရဆဲ ခင်မိုမှာ မောင်မှာထားသည့်နှယ် ဘယ်ကိုမှ မရွေ့ဖြစ်ရသေး။ ခုလို ငြိမ် နေမှ ခြေထောက်လေးတွေ တောင့်လာနေရသည်ပေါ့။ လှုပ်လှုပ် နူးရှား သွားနေရတာကမှ တော်သေးသည်တည်း ...။

မောင်ကတော့ အူယားဖားလျား အောက်ထပ်တံခါးမ ဦးဆီမှ လျှောက်လာနေပြီ။ အပေါ်ထပ်မှ ဘယ်လိုများ ကသော အမျောကြီး ဆင်းလာသည်မသိ။ မြန်လိုက်ပါသည်အမျိုး။

မောင့်အကြည့်က ခင်မိုထံမှာပဲရှိနေသည်။ ကားရေ ဆေးနေတာရပ်၍ ရေပိုက်လေးကိုင်ကာ မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ဦးတင်လှန်နေပါသည့် ဦးမိုက်ကိုလည်း ကြည့်သည်။

“မိုလေးကို ပန်းခူးပေးလိုက်ရောပေါ့၊ ဦးမိုက်ရာ”

ဟု ထင်သည့်အတိုင်းပါပဲ။ အပြစ်တင်သံက ဦးစွာ ဦးမိုက်ထံ ရောက်၏။ မျှော်လင့်ထားသည့် စကားပေမို့ ဦးမိုက် နူးဆန်းနေပုံတော့မရ။ ငြိမ်သက်ခဲလိုက်သည်ပါပဲ။ ပန်းခြံအစပ် ဦးမောင်ရောက်လာချိန်မှာ ခင်မို ခြေထောက်လေး တောင့်နေတာမို့

ခြေကိုပြင်၍ ရပ်လိုက်မိစဉ်မှာ ... ခုကျမှ မြေပေါ်ခြေပြောင်းအချ
 လျှောခနဲဖြစ်တာမို့ ကမန်းကတန်းလေး ဘေးဆီမှ ရွက်လှပင်ကို
 ကို လှမ်းဆွဲလိုက်ရသည်က ခင်မိပါ။ ဘုရားရေ ...။ ခင်မို့ကိုသိ
 လေး ရှေ့ငိုက်ကျလာနေပါလားလေ။ နှစ်သက်လေးရနေပြီနဲ့
 ရွက်လှပင်ကိုင်းတံတွေက တုတ်ခိုင်ခိုင်တော့ရှိသည်။ ခင်မို့လေး
 လေးတွေက ဆွဲမိဆွဲရာဆန်စွာ လှမ်းဆွဲလိုက်နိုင်သည်က အချိန်
 ရုံလေးတော့ရှိသွားသည်။ ဒါပေမဲ့ ပြုတ်ပြိုကျသွားတာမျိုး မဟုတ်
 လိုက်ရပေမယ့် တအိအိလေးတော့ဖြင့် ဒူးလေးညွတ်၍ မြေပြင်
 ဒူးလေးထောက်ကျသွားရပါပြီတည်း။ ခင်မို့ နာသွားတာကို ထမ
 မစိုက်နိုင်။ မောင့်ကိုသာ အလန့်လန့်အဖျပ်ဖျပ်ဖြင့် ကြည့်မိလေ
 ပြီ။ မောင် ပြေးလာနေသည်။

“မို့လေး ...”

ဟုလည်း တောက်လျှောက်ကြီး ခေါ်လာနေသည်။
 မောင့်မျက်နှာက စိုးရိမ်စောဖြင့် ဖြူဖတ်ဖြူရော်ကြီးပင် ဖြစ်ခဲ့
 နေသည့်အဖြစ်။ ခင်မို့ လက်လေးကာလိုက်ရင်းမှ ...

“မို့ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး ... ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

ဟု မောင့်ကို လှမ်းပြောနေရသည်။ ဒူးကလည်း
 နာနေသည်။ ဝမ်းဗိုက်ထဲမှာလည်း နည်းနည်းအောင့်ခနဲ ဖြစ်ခဲ့
 သည်။ ဖွင့်ကိုမပြောရဲ။ ဟုတ်သည်။ မောင့်ကို ဖွင့်ကိုမပြော
 မောင် ရောက်လာသည်မှ မြန်ဆန်လွန်းနေသည့် ခြေလှမ်းတံ
 ပါ။ ခင်မို့ကို ဆွဲပွေ့ထူရင်း ခင်မို့ လက်လေးကိုလည်း၊ ခင်မို့
 မြန်ပဲ မောင် ဖြန်ကြည့်သည်။ သစ်ကိုင်းကို ဆုပ်ခဲကိုင်လိုက်
 လျှောကျပါသွားရတာမို့ လက်နုနုလေးမှာ ပွန်းရှသွေးစို့နေလေ

ခြင်တော့ မောင် လက်လေးကို ဖွဖွသပ်ပေးသည်။ လက်ဖဝါးလေး
 ကို ဖြန့်ထားနေရင်း နှုတ်ခမ်းကိုကေ့၍ အာငွေ ပေးသည်။ မောင်
 ချက်ဝန်းတွေမှာ စိုးရိမ်ရိပ်တွေက အုပ်မိုးစွန်းထင်းနေကြလျက်
 မောင်အကြည့်တွေကလည်း ခင်မို့ထံမှာပဲ မပြတ်စတမ်းကြီးရှိနေ
 ပါ၏။ ခင်မို့ဝမ်းဗိုက်ကိုလည်း လက်ဖြင့် ဖေးအုပ်ကိုင်နေရင်းမှ ...

“နာနေလား မို့လေး နာနေလား ... ကျွတ် ... ဒုက္ခပါပဲ
 မို့ရာ၊ ကလေးလေး တစ်ခုခုဖြစ်သွားပြီလားမသိဘူး၊ မောင်
 သေချာမှာထားရက်နဲ့ မိုရယ်၊ မရွေ့ပါနဲ့ ... မရွေ့ပါနဲ့ဆို
 တာကို မရဘဲကိုး၊ နေ ... နေ ... မောင် ထူမယ်၊ ဖြည်း
 ဖြည်းထ၊ ဖြည်းဖြည်းထ၊ ဟင် ... ခြေမျက်စိလဲယောင်
 နေပြီ၊ နာသွားပြီကွာ ... မို့လေးရာ ... ဦးမိုက် ... လာတဲ့
 ကူဦး၊ ပေါ့ဆလိုက်တာဗျာ၊ စောစောကတည်းက မို့လေး
 လိုချင်တဲ့ပန်း ခူးပေးလိုက်ရောပေါ့”

ဦးမိုက် ခမျာမှာလည်း အနားရောက်နေရာပါပြီ။
 မောင်ကို လန့်နေရှိန်ဖြင့် တွဲမကူရဲ။ တွဲမထူရဲဘဲ မို့အတွက် စိတ်
 ဥပန်စွာ မျက်စိမျက်နှာကြီး ပျက်နေရင်း ဘေးမှာ မရဲတရဲရပ်နေ
 ရှာခြင်းပါတည်း။ မောင်လက်တွေက ခင်မို့ခြေထောက်လေးတွေကို
 လည်း ကိုင်ပြုကြည့်သည်။ ဝမ်းဗိုက်ကိုလည်း အုပ်မိုး၍ စမ်းကြည့်
 နေသည်။ လက်လေးတွေကိုလည်း ဖြန့်ကြည့်နေသည်။ မောင်နဖူး
 ပြင်ထက်မှာ ဆံပင်တို့ ဝဲပြိုကျနေကာ စောတစ်ခုလုံးက ခင်မို့
 ဆံမှာပဲရှိနေပါသည့် မောင်ပါတကား ...။

“ထနိုင်ရဲ့လား မို့ ... ဟင် ... မထနိုင်ရင် အမြန်ကြီးမထနဲ့၊
 မောင် စောင့်မယ်၊ ခပ်ဖြည်းဖြည်းပဲထ”

မောင်အသံတွေပါ တုန်နေရှာပါသည့်အဖြစ်။ ဦးမိုက်ကိုလည်း အပြစ်တင်ကြည့်ဖြင့် တကြည့်တည်း ကြည့်နေတာမို့ ခင်မို့မှာ ကြားထဲက အားနာအနေကျ လာရပါ၏။ ကိုယ့်ကြောင့် ဦးမိုက်ခမျာ အနေရအထိုင်ရကျပ်ရှာသည် မဟုတ်ပါလား။ ခင်မို့ပန်းလေးစူးလိုက်မိတာလေးတစ်ခုပဲ လုပ်လိုက်မိသည်။ ခုကျတော့ ဦးမိုက်က မဆီမဆိုင် အပြစ်တင်ခံရရှာသည်တည်း။ မောင်သည် ခင်မို့နှင့်ပတ်သက်လာလျှင် ဘယ်သူ့ကိုမှ အားနာရကောင်းမှန်းမသိ။ အရမ်းကို စိတ်ထားပြည့်ဝအေးချမ်းကာ ဘယ်သူ့ကိုမဆို အကောင်းမြင်ဘက်က မြင်ပေးတတ်။ နားလည်ပေးတတ်သည့် မောင်သည် ခင်မို့နှင့်ပတ်သက်လာလျှင် အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် ဟန်ပန်ပြောင်းတတ်သည်ချည်း။

ခင်မို့ နာနေတာကို ကျွတ်ခနဲပင် စုတ်သပ်မညည်းရဲ။ ကျိတ်၍ခံပြီး အားခဲထရပ်ရပါ၏။ ဒူးကတော့ နာနေသည်။ ဝမ်းထဲမှာလည်း ခပ်မျှည်းမျှည်းမျှ နာနေသည့်အဖြစ်။ ဦးမိုက်နှင့် မောင်ကို တွဲ၍ ခင်မို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်းလျှောက်သည်။ ဥယျာဉ်အစပ်ကိုကျော်တော့ မောင် ခင်မို့ကို ပွေ့ချီလိုက်ကာ ဧည့်ခန်းသို့ ခေါ်လာသည်ပါပဲ။ ခုမှ ခင်မို့ဘယ်ဘက်ခြေသလုံးနှင့် လက်မောင်းမှာ နှင်းဆီကိုင်းတွေ ခြစ်ထားတာကိုလည်း သတိထားမိလာရကာ ဆူးရှိန်ကြောင့် စပ်ဖျင်းဖျင်းကြီး ခင်မို့ ဖြစ်ရသည်။ မညည်းရဲ။ ခင်မို့ မညည်းရဲ။ မောင်သာ ဒေါက်တာ ဒေါ်နန်းမွန်ထံသို့ ဖုန်းပြေးဆက်။ ဒေါ်လေးခမ်းနွဲ့ကိုလည်းခေါ်ကာ အောက်ထပ်စာကြည့်ခန်းဘေးမှ အခန်းလွတ်ကို ရှင်းခိုင်းနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေရှာသည်။ မောင်ကိုယ်တိုင် မီးဖိုခန်းထဲဝင်သွားကာ အပြန်မှာ နွားနို့တစ်ဖန်

ချက်ပါလာပါ၏။ ခင်မို့ကို မောင်ကိုယ်တိုင် တိုက်နေတော့ ညီသည်ဟု ခင်မို့ ခါတိုင်းလို မညည်းရဲ။ မောင် အရမ်းစိတ်ပူနေတာသိတာမို့ တစ်ဖက်ခွက်လုံးကုန်အောင် မောင် ကျေနပ်အောင် သောက်လိုက်ရပါ၏။ မောင် ဖန်ခွက်ကို စားပွဲပေါ်ချကာ ခင်မို့ ခြေထောက်ကိုကြည့်သည်။ ကြမ်းပေါ်မှာ ဒူးထောက်၍ မောင် ဆိုင်နေမလျက် ခင်မို့ခြေထောက်မှ ဆူးခြစ်ရာတွေကို တွေ့တော့ သက်ပြင်းရှိုက်ကာ ...

“ကြည့်ပါဦးကွာ၊ ဆူးရာတွေ နည်းသလား၊ မောင်ဖြင့် စိတ်ကိုမချမ်းသာနိုင်တော့ဘူး မိုရယ်၊ နာနေတော့မှာ သေချာတယ်၊ မောင့်ကို ပန်းခူးခိုင်းပေါ့ မိုရယ်၊ မောင် ကလည်း ဒီနေ့မနက်ကျမှ အိပ်ပျော်နေရတယ်လို့ကွာ၊ တောက်”

အိပ်မောကျသွားမိတာကို တက်တခတ်ခတ်ဖြင့် မောင် မချင်မရဲ ညည်းရှာကာ ခင်မို့ခြေထောက်မှ ဆူးခြစ်ရာ နုရာတွေမှာ ဆေးလူးပေးသည်။ လက်မောင်းကို ယူကြည့်တော့လည်း ကွယ်ဖွက်ထား၍ ရတာမှ မဟုတ်ဘဲလေ။ ခင်မို့ အင်္ကျီလက်မောင်းလေး ပင့်ပေးလိုက်ရသည်ပါပဲ။ မောင် ပို၍ မျက်စိမျက်နှာကြီးပျက်လာကာ ...

“ကြည့် ... လက်နုနုလေးမှာ အစင်းရာတွေ နည်းသလား၊ မှန်း ... ဆူးစ ဆူးနုကျန်နေလား မသိဘူး၊ မောင်တော့ဖြင့် ရင်ထဲပူလောင်နေရတော့တာပဲ မိုလေးရာ၊ နာနေတော့မှာ၊ အဲဒါကို သိနေရတာကိုက ရင်ထဲမကောင်းတော့ဘူး မို၊ မို နာနေပေမယ့် မောင် စိတ်ပူနေတာသိလို့ ကျိတ်ခံနေတာ

မဟုတ်လား။ ကောက်ကို ဆင်ခြင်ပါ။ ဂိုဏ်းလေးရယ်။ အတွက်လည်း မောင်စိတ်ပူတယ်။ မှီအတွက်လည်း စိတ်ပူတယ်။ ဒီနေ့ကစပြီး အပေါ်ထပ်အခန်းမှာ မောင်ဟိုအထောင့်တော့ဘူး။ မနေဘူး။ အောက်ထပ်မှာနေမယ်။ အခန်းပြောင်းတယ်။ ပြီးရော ... အပေါ်ထပ်က ခြေချော်ကျရင် ဘာမှ နယ်လုပ်မလဲ။ လှေကားက မြင့်တယ်”

မောင် ခင်မိုးဒူးလေးတွေကို တေးတေး ချစ်ချစ် နေရင်း တတွတ်တွတ် ပြောနေသည်။ ခင်မိုးခြေထောက်လေးတွေကို နှစ်ယောက်တိုင် ဆိုဟာရှည်ကြီးပေါ်မှာ ဆွဲယူတင်ထားပြီး မေ့အကြည့်က ဖျတ်ခနဲ ခြေထောက်မှာတန့်နေပါ၏။ မောင် ပျံ့မှာ ဖြူခနဲဖြစ်သည်။ ခင်မိုးလည်း လိုက်ကြည့်မိတော့ မျက်စိတွေ ပြာခနဲ ဖြစ်ရပါပြီ။ ခင်မိုးစိုက်ထဲမှာ အောင်နေတာအမှန်အောင် စိတ်ပူမှာစိုး၍ မပြောရဲခဲ့။ ခင်မိုး သွေးဆင်းနေချိန် တကား။

“ဦးမိုက် ... ကား ... ကားမောင်းလာစမ်းပါ။ ဒေါ်လေးခမ်း ... အိပ်ရာတွေ ဘာတွေလိပ်ပါ။ ဘုရား ... ဘုရား ... မိုလေး ... မိုလေးရာ၊ မောင်ကို ဘာလို့ ဝမ်းထဲကနာတာကို မပြောရတာလဲ။ ကျိတ်ခဲနေတာကိုး”

ဟု ပြောလည်းပြော။ ဒေါ်လေးခမ်းနဲ့ကိုလည်း အော်ခေါ်နှင့် မောင် အရမ်းကို ဆောက်တည်ရာမရသေးဘဲ ငိုအပူကြီး ပူနေရာပါ၏။

“ဒေါ်လေး ... မှီအဝတ်အစားဟော့ပါ ထည့်ပါ။ အမြန်လုပ်ပါ။ ဦးမိုက် ... မြန်မြန်လုပ်လေ ... မြန်မြန်”

ကားရှိရာသို့ စိတ်ပူလက်ပူဖြင့် ပြေးသွားနေပါသည်။ ဦးမိုက်ကိုလည်း စိတ်မရှည်သည့်နယ်စောဖြင့် မောင် လှမ်းအော်နေသည်။ ဘုရားခန်းမှ ထွက်လာသော ဘာဘကိုလည်း မော့ကြည့်ကာ ...

“မိုးကို ဆေးရုံတင်မှ ဖြစ်တော့မယ် ဘာဘ၊ မို ... မိုလေး၊ ခေါင်းမူးနေလားဟင်၊ မျက်စိတွေ ပြာတာတို့ ဘာတို့ဖြစ်လာလား။ မညာပါနဲ့ မိုရယ်၊ ဖြစ်တာကို ဖုံးမထားနဲ့လေ။ မောင်ကို ပြော၊ ပြောပါ မို၊ ကြည့်ပါဦး ... ချွေးတွေပြန်လာပြီ၊ ဘုရားရေ ... မို သတိထားနော်၊ သတိထားနေနော်”

မောင် တောက်လျှောက်ပြောနေသည်။ မိုးနဖူးပြင်မှ ချွေးတွေကိုလည်း သုတ်ပေးနေသည်။ ကားကပေါ်တီကိုအောက်မှာရပ်ပြီ။ ဘာဘ၏မျက်နှာထက်မှာ စိုးရိမ်စောတွေ ထင်နေ၏။ ကားတံခါးကို ဘာဘ ပြေးဖွင့်ကာ မောင်နှင့် ခင်မိုးတို့ ဝင်နိုင်အောင် ဘေးမှ ဘာဘ ထိန်းပေးရှာပါ၏။ မောင်ကတော့ မိုးကိုပွေ့ကာ ခြေလှမ်းကျကြီးဖြင့် ကားအနားရောက်လာကာ ကားထဲဝင်သည်။

“ဘာ ဂျေခန်းမှာထိုင်ပါ။ ဒေါ်လေးခမ်း အဝတ်တွေပါတဲ့ အိတ်ကို ဂျေခန်းမှာထားပါ။ လိုအပ်မယ် ထင်တာတွေ အားလုံး အဆင်သင့် လုပ်ထားပါ။ ဦးမိုက်နဲ့ နောက်တစ်ခေါက် လာယူခိုင်းမယ်၊ ဦးမိုက် ... မောင်းတော့ ... မြန်မြန် မောင်း၊ ဆေးရုံကို မောင်း၊ မိုလေး ... နေရခက်နေလားဟင်၊ နေရခက်နေလား”

မောင် တောက်လျှောက် ပြောလည်းပြောနေ။ ခင်မိုးကိုလည်း စိုးရိမ်တကြီး မေးနေနှင့် ရှိနေတာမို့ ကြာတော့ ခင်မိုး

မောင်ကိုသနားလာသည်။ မောင်လက်ကို ခင်မီ ဆုပ်ခဲကိုင်ထား လိုက်ရင်းမှ ...

“မောင်ရယ် ပင်ပန်းလိုက်တော်၊ မှီ ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး မောင် ... မောင်အတွက် မှီ စိတ်ပူတယ်၊ မောင် စိတ် အေးအေးထားနော်၊ မှီ ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး မောင် မောင် ရှိနေသမျှ၊ ဘာဘ ရှိနေသမျှ မှီ ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါ ဘူး မောင်ရယ်”

ခင်မီ မောင်ကို ပြန်၍ ပြန်၍ ဖျောင်းဖျနေရပါ၏။ မောင် ခင်မီ့ကို ပွေ့ပိုက်ထားရင်းမှ ပို၍မျက်နှာပျက်လာနေသည့် အဖြစ်။ မောင်ပုဆိုးမှာ ခင်မီ့သွေးတွေ စွန်းထင်းပေလူးလာနေကြ ပြီ။ ဒါကို ခင်မီ သိနေသည်။ သွေးက အတန်များလာနေသည့် အဖြစ်။ သွေးဆင်းများလာလေလေ၊ မောင် မျက်စိမျက်နှာကြီး ပျက်ကျလာရလေပါ။ ဆေးရုံရှေ့ ကားရပ်တော့ မောင် ကသော ကမျော ခင်မီ့ကိုပွေ့၍ ခြေလှမ်းကျကြီးတွေဖြင့် အပြေးတစ်ပိုင်း လျှောက်ပါ၏။ ခင်မီ့ဝမ်းထဲမှာ နာလာပါပြီ။ ညည်းညူတာကို ထိန်းနေပေမယ့် မရ။ ထိန်းသည်ကြားမှ ညည်းသံလေးတွေပွင့်ကွ လာနေတော့ မောင် ခင်မီ့ကို စိုးရိမ်တကြီး ကြည့်လာပါ၏။

“ဗိုက်ထဲက အရမ်းနာနေလား မှီ”

ခင်မီ မငြင်းသာတော့သည့်အဖြစ်။ မျက်နှာလေးရဲ့ မဲ့နေအောင် ထွန်ထွန်လူးမျှ နာလာတော့လည်း ခင်မီ အဘယ် အင်အားဖြင့် သိုသိပ်ကွယ်ဝှက်ထားနိုင်ပါ့မည်တဲ့လဲလေ။ ခင်မီ အနိုင်နိုင် ခေါင်းလေးညိတ်ပြကာ ...

“စိတ်မပူပါနဲ့မောင်”

ဟု မောင်ကို တုံ့ပြန်၍ အားပေးစကားပြောဖို့ ကြိုး စားယူမိရသည်က မောင် အလွန်တရာကိုမှ မျက်စိမျက်နှာကြီး ချက်ကျနေရင်း မျက်နှာထက်မှာ သွေးရောင်လျော့လာ၍ပါ။ အောင်သည် ဤမျှအထိ မှီ့ကိုချစ်ရှာသည်ပဲဟု သိနေရရင်းမှ မောင်လက်မောင်းကြီးကိုသာ အားကိုးစွာ ခင်မီ ဖေးဆုပ်ခဲကိုင် ထားလိုက်မိရပါ၏။ ဆေးရုံမှ အမြန်ယူလာပါသည့် တွန်းလှည်းစင် လေးထက်မှာ ခင်မီ့ကို မောင် ခပ်ဖြည်းဖြည်း တင်သည်။ ခင်မီ့ ကို စမ်းသပ်ခန်းသို့ ဆရာမလေးများ တွန်းသယ်သွားချိန်မှာ ဘေးမှ မောင် တောက်လျှောက်လိုက်လာပါ၏။ မောင်ပုဆိုးမှာ သွေးတွေပေနေသည်။ မောင်လက်မှာလည်း သွေးတွေ စွန်းနေပြီ။ ခင်မီ လက်အုပ်လေးချီ၍ ...

“မှီ့ကြောင့် ပေကျဲကုန်ပြီ မောင်၊ မှီ ကန်တော့ပါတယ်”

ဟု မျက်ရည်ဝဲကာ မောင်ကို တောင်းပန်တော့ မောင် မျက်ရည်ဝဲလာပါ၏။ မှီလက်လေးကို ထွေးဆုပ်ကာ မောင်ပိုးမှာ အုပ်ပစ်ရင်းမှ ...

“ဘုရားကို အာရုံပြုနော် မှီ၊ သတိကိုလည်းထိန်း၊ မောင် အတွက် မှီရှိမှ ဖြစ်မယ် မှီ ... မှီရှိမှ ဖြစ်မယ် မှီ၊ အဲဒါကို မမေ့ပါနဲ့၊ သတိကို ထိန်းနော်၊ စိတ်ကိုမလျှော့နဲ့ ... မလျှော့နဲ့၊ ကလေးအတွက်လည်း မှီ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရှိနေမှ ဖြစ်မှာ”

ဟု တောက်လျှောက်လိုက်၍ ပြောနေသည်။ စမ်း သပ်ခန်းမှာ ဒေါက်တာဦးကျော်မင်းမှ စမ်းသပ်ရာမှ ...

“ခွဲစိတ်ခန်း ဝင်မှဖြစ်မယ်၊ ကလေးကို ခွဲစိတ်ပြီးမွေးရပါမယ်”

ဟု ပြောကာ ချက်ချင်း ခင်မို့ကို ခွဲစိတ်မွေးဖွားထားဖို့ ပြင်ဆင်စီမံကြစဉ်ခိုက် ...။ သဘောတူ ခွင့်ပြုကြောင်း မောင်လက်မှတ်ရေးထိုးကာ၊ ခင်မို့ကို ခွဲစိတ်ခန်းသို့ တွန်းလှည်းကိုတွန်း၍ ခေါ်သွားတော့လည်း ဘေးမှခွဲစိတ်ခန်းတံခါးဝနားအထိ မောင်လိုက်လာရှာပါ၏။ ခင်မို့လက်ကို မောင် မလွတ်တမ်း ထွေးဆုတ်ထားဆဲ။

မောင်သည် မောင်ကိုယ်မောင် သတိထားမိပုံပင်မရ။ မောင်မှာ ပေကျဲနေတာကိုလည်း အာရုံထဲရှိနေပုံမရ။ ခင်မို့လက်ကို ထွေးဆုတ်ထားရင်းမှ ...

“မောင်တို့ဘဝမှာ မောင်တို့ကလေးရယ် မှီရယ် ရှိနေဖို့ အရေးကြီးတယ် မှီ၊ မောင်ကို ဘယ်တော့မှ မခွဲရဘူးနဲ့ မောင်လည်း မခွဲဘူး၊ မှီလည်း မခွဲရဘူး၊ ဘုရား တရားကို အာရုံပြု၊ စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင်ထိန်း၊ မောင် ဒီတံခါးမှာ ရှိနေမယ် မှီ အားမငယ်နဲ့နော်၊ မောင် ပြောမယ် မှီ မို့ကို မောင်သိပ်ချစ်တယ်၊ အဲဒါကိုသိရင်းနဲ့ အားအင်ကို မွေးယူနော်၊ အားရှိနေရမယ်နော်”

မို့လက်လေးကို မောင် ဖွဖွနမ်းကာမျက်ရည်များဆဲနေရင်း မောင် ပြောနေသည်။ ခင်မို့ ခေါင်းလေးညိတ်ပြရပါ၏။ ခွဲခန်းထဲဝင်ဖို့ တံခါးကိုကျော်ကာ တွန်းဝင်စဉ်ခိုက် တွန်းလှည်းဘေးမှ လိုက်လာရှာပါသည့် မောင် ကျန်ရစ်ခဲ့ရရင်း တွဲဆုပ်ထားသော လက်သည်လည်း ဖြေဖြေကျန်ခဲ့ရချေသည်တကား။

တံခါးချပ် မပိတ်မီအထိ မောင်သည် မျက်ရည်ရစ်နေသော မျက်ဝန်းများဖြင့် ခင်မို့အတွက် သောကတွေ ပူပန်မှုတွေဖြင့် ရပ်ကြည့်ကျန်ခဲ့ပါ၏။ ခင်မို့ကလည်း မောင်ကို မြင်နိုင်သမျှမြင်အောင် ကြည့်နေမိရဆဲ။ မောင် အားယူ၍ ပြုံးပြလိုက်ကာ မို့လည်း ခင်မို့ မြင်သည် မင်မို့ မောင်ထံမှ ထိုအားပေးပြုံးတစ်ခုကို ရင်ထဲမှာ ဆုပ်ခံသိမ်းဆည်းထားရင်း တွန်းလှည်းလေး၏ ခေါ်ခေါ်ရာအတိုင်း ပါသွားရချေသည်တည်း။

ထိုနေ့က သားလေး ကောင်းမြတ်မို့ကို မွေးဖွားခဲ့ချေသည်တကား။

အခန်း(၂၀) သို့

ကောင်းမြတ်မီ တစ်နှစ်ပြည့် မွေးနေ့ကို ရွှေရနံ့သစ် ရိပ်ငြိမ်မှာ ကျင်းပသည့် နေ့တစ်နေ့သည် မောင်နှင့် ခင်မီတို့ အတွက် မလိုလားသူတစ်ယောက်၏ ဝင်ရောက်လာခြင်းတစ်ခုကို စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ ရင်ဆိုင်လိုက်ရချေလိမ့်မည်ဟု မထင်ထားမိခဲ့။

ထိုနေ့က ရွှေရနံ့သစ်ရိပ်ငြိမ် တစ်ခုလုံးသည် ပန်းဆွေ ဝေနေသော ဥယျာဉ်။

ပန်းအိုးတွေဝေနေသော ဧည့်ခန်းဆောင်တို့ဖြင့် ရနံ့ သင်းထုံသော နေရာတစ်ခု ဖြစ်နေခဲ့လျက်။

သားလေးအတွက် မွေးနေ့ကိတ်သည် ဧည့်ခန်း အလယ်မှာ ပန်းကိတ်ကြီးတစ်လုံးတွင် ဖရောင်းတိုင်ငယ်ငယ်လေး တစ်တိုင် စိုက်ထူထားခြင်းဖြင့် ရှိနေကာ ...။

မွေးနေ့ကိတ်ကိုလှီးဖို့ သားငယ်လေးကို ခင်မီ ပွေ ထားကစာ မောင်က သားလေးကို လက်ကိုင်ဖမ်းကိုင်ထားရင်း ပြုံး ကြည်လန်းကြည်နေရစဉ်ခိုက်မှာ လူရိပ်တစ်ခုသည် အိမ်၏အဝင် တံခါးမှာ ပေါ်လာခဲ့ချေသည်။

မောင်ရော ခင်မီရော ရပ်နေသည့်သူကို ကြည့်မိရစဉ် ခိုက် မှီတစ်ကိုယ်လုံးမှာ သွေးတွေတန်ဆိုင်ကုန်သည်သို့ ခံစား လိုက်ရပါပြီ။ မောင်ကို ကြည့်လိုက်တော့လည်း မမိတ်မသန်ကြီး ခိုက်ကြည့်နေသည့် အကြည့်ကိုပဲ မြင်ရသည်။

“ကိုကြီး”

ပိန်လွန်းနေသည့် သူတစ်ယောက်။ မျက်နှာထက် တွင် ကြေကွဲနှောင်တရိပ်တို့ ထင်နေသည့် သူတစ်ယောက်။ ဆိုသူထံမှ တဆိုတနှင့် လှမ်းခေါ်သံ ပေါ်လာတော့ မောင်ကိုယ် ကြီး မတ်ခနဲဖြစ်၏။ အခြေအနေကို ပြန်၍ထိန်းလိုက်နိုင်ဖို့ မောင် တည်ငြိမ်စွာပဲ ပြင်ဆင်လိုက်ပုံလည်းရသည်။ ခင်မီကို ကြည့်လာကာ ဆံစလေးကို သပ်ပေးသည်။ သားကိုလည်း ငဲ့မိုး ကြည့်ကာ ပါးလေးကို နမ်းသည်။ နောက်တော့ ခင်မီကိုပြုံး၍...

“မိလေးက သားလေးကို ပွေမြဲပွေထား၊ ပြီးတော့ မှီ လက်နဲ့ မောင်လက်ကို တူတူဆုပ်ထားရင်း ကိတ်မုန့်ကို လှီးလိုက်ကြစို့၊ အရင်ဆုံး ဖယောင်းတိုင်လေးကို မီးမှုတ် လိုက်နော်၊ သားလေးရဲ့ကိုယ်စား မှီ မှုတ်လိုက်”

ဟု အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ မောင် ပြောလာတော့ ခင်မီ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်၍ထိန်းနိုင်ဖို့ ကြိုးစားယူရပါ၏။ မောင်ပြောသည်နယ်ပင် ခင်မီ ဖယောင်းတိုင်လေးကို မှုတ်သည်။ ပြီးတော့ မောင်နှင့်အတူ မွေးနေ့ကိတ်ကြီးကို ငွေမားလှလှလေး ဖြင့် လှီးဖြတ်ရပါ၏။ မောင်က ကိတ်မုန့်လေးကို အရင် မှီကို ကျွေးသည်။ ပြီးတော့ သားလေးကို ကျွေးသည်။ ခင်မီကိုကြည့် ကာ ပြုံး၍ ...

“မို့ ... မောင်ကို ကျွေးတော့လေ”

ဟု အေးချမ်းစွာ ပြောလာစဉ်ခိုက် ခင်မို့ မောင်ကို ကိတ်မုန့်လေး ကျွေးရပါ၏။ နောက်တော့ ဘာကို မောင် ကြည့်ကာ ...

“ဘာ ... လာပါဦး”

ဟု တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်စွာပဲ ခေါ်ပါ၏။ ဘာဘက်တော့ မျက်နှာမလန်း။ ဝိုင်၍နေသည်။ မွေးနေ့ကိတ်ရှိရာ စားပွဲထောင့် နေရာမှာ ဘာစောစောက ရပ်နေသည်မှ လုံးဝမလှုပ်မယှက်ကြီး ဖြစ်နေရာပါ၏။ ဘာအတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက်လည်း ဖြစ်နေရာမည်သာ။ မျက်နှာက သိသိသာသာ မကောင်းနိုင်စွာ မောင် ကိုယ်တိုင် ဘာကို ကိတ်မုန့်ကျွေးတော့ ဘာ စားပါစ။

လက်ခုပ်ကို မောင် စ,တီးသည်။ ဟက်ပီးဘဒ်ဒေ ဆိုသည့် သီချင်းကို ဇောစောက ဆိုခဲ့သည့်နယ် ခုလည်း ဆိုနေတော့ အားလုံး လိုက်ဆိုဖြစ်ကြပါ၏။

ဦးမိုက်ကတော့ ဘာမျှသိသူမှ မဟုတ်ချေပဲလေ။ မသိသည်မို့လည်း သင်္ကန်းနု ဟိုလည်သူ့ကို ခြိမ်းအပင်မေ့တာ ဖြစ်ချေမည်ပေါ့။ ခြံဝမှာ ကားသံကြားတာမို့ ဇောစောကပဲ မောင်က ဦးမိုက်ကို သွားကြည့်ခိုင်းခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ခုကျတော့ ညှိုးငယ်သောမျက်နှာဖြင့် တံခါးဝမှာရပ်နေသည့် သတိုးနန္ဒ ဆိုသူတစ်ယောက်သည် ပွင့်လင်းမွှေးထွေးသော ကြိုဆိုမှုများ ကင်းရှင်းနေသည့် ကြိုဆိုခြင်းတစ်ခုကို စင်ဆိုင်နေရချေသည်ပဲ။

ဦးမိုက်သည်လည်း ခုလို ခပ်ကင်းကင်း စိမ်းစိမ်းကြီး မောင်ရှိနေတာကို အံ့သြပုံတော့ ရနေသည်။

ဒေါ်လေးခမ်းနွဲ့ကတော့ သတိုးနန္ဒ ဆိုတာကို သိသည်မှ မဟုတ်ချေပဲ။ ဥယျာဉ်မှူး ဦးကျောင်းသည်လည်း ထိုသို့ နယ်ပင် သတိုးနန္ဒကို ပသိ။ မသိသူတို့အပိုင်းကျတော့ သိပ်ပြီး ဝိတ်ဝင်တစား ရှိနေစရာ မဖြစ်နေ။ ဒါပေမဲ့ လူတစ်ယောက် နောက်လာတာကို မောင် ခပ်အေးအေးကြီး မကြိုမလင့် လုပ်ပြတာကိုတော့ နည်းနည်း အံ့သြနေကြပုံတော့ရသည်။

မောင် ပြုံးကာ သားကိုနမ်းပါ၏။ မျက်ခုံးနက်နက်၊ ဆံပင်ထူနက်နက်လေးဖြင့် ရယ်လိုက်လျှင် ပါးချိုင့်လေးနှစ်ဖက် ခွက်ခွက်ပါအောင်ပေါ်သည့်အပြင် မေးဖျားလေးမှာပါ အချိုင့်လေး တစ်ချိုင့် ပေါ်လာတတ်ပါသည့် သားလေးသည် အရမ်းကိုချစ်ဖို့ ကောင်းသည့်သားလေးပါ။ ဝကစ်ကစ်၊ ဖြူခဲခဲလေးဖြင့် မျက်လုံးဝိုင်းနက်နက်လေးတွေ၊ ပါးရဲရဲလေးတွေနှင့် နှုတ်ခမ်းရဲရဲလေးတွေဖြင့် ရှိချေသည့် သားလေးကိုမြင်လျှင် မချစ်ဘဲ ဘယ်သူမှမနေနိုင်။ ပင်ကိုမျက်နှာလေးကလည်း ချိုသည်။

“မို့ ဒီမှာနေခဲ့နော်၊ မောင် သူ့ကို တွေ့လိုက်ဦးမယ်”

ဟု တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ပြောပြီးတာနှင့် ခုထိရပ်နေဆဲ သတိုးနန္ဒထံသို့ မြဲလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် မောင် ပျောက်သွားပါ၏။ အားလုံးကို ဝေးကြည့်နေဆဲ သတိုးနန္ဒကို မှောင် အေးစက်နေသည့် အကြည့်ဖြင့် ရင်ဆိုင်ကြည့်လိုက်တာကိုလည်း ခင်မို့ စိတ်တွေလှုပ်ရှားလေးလံနေရင်း မြင်နေရပါသည့်အဖြစ်။

“လာ ... ခြံထဲမှာ စကားပြောကြတာပေါ့”

သတိုးနန္ဒကို ခေါ်ကာ ခြံထဲသို့ တောက်လျှောက် ခေါ်သွားပြီးသည့်နောက်မှာ သူ စကားပင်ရိပ်အောက်မှ ခုံတန်းတွင် ထိုင်၏။ ဘေးကိုလည်း လက်ဖြင့်ပုတ်ပြသည်။ ထိုင်ပါဆီ သည့်သဘော။ သတိုးနန္ဒ ထိုင်ပါ၏။

ထိုင်ပြီးတာနှင့် အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ စီးကရက်ဘူးကို ထုတ်ကာ တုန်ခါနေသည့်လက်ဖြင့် ကြိုးစားပန်းစား မီးညှိဖို့ ဖြစ်သည်။ သူ ခပ်အေးအေးဟန်ဖြင့်ကြည့်၏။ နောက်တော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်ထားသော သတိုးနန္ဒ၏ မာစီးဒီးကားကြီးကို လှမ်းကြည့်သည်။ သတိုးနန္ဒကို နောက်ထပ်ကြည့်စဉ်ခိုက်မှာ အပြစ်မကင်းသူနယ် သတိုးနန္ဒ၏ မျက်ဝန်းတွေက ညှိုးဖျောနေ၏။ ခေယယနိုင်နေသော အကြည့်ဖြင့်လည်း ကြည့်သည်။

“လိုရင်း ပြောကြရရင် ကောင်းမယ် သတိုးနန္ဒ၊ ဘာကိစ္စနဲ့ ကိုယ့်အိမ်ကို ဒီနေ့မှာမှ ရောက်လာတာလဲ၊ အဲဒီလို ရောက်လာတဲ့အတွက် နွေးထွေးတဲ့ ကြိုဆိုမှုကို ရမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာကို မင်း အစကတည်းက ကြိုတင်နားလည်ထားသင့်တယ်လို့ ကိုယ် ထင်တယ်”

“သားလေး မွေးတယ်ဆိုတာ သတင်းစာထဲမှာ ပါခဲ့ကတည်းက ကျွန်တော် မှတ်ထားတာပါ ကိုကြီး၊ ဒီနေ့ဟာ သားလေး တစ်နှစ်ပြည့် မွေးနေ့ပေမို့ အမှီလာခဲ့တာပါ။ သားကို ကျွန်တော် မွေးနေ့လက်ဆောင်လေး တစ်ခုလောက်တော့ ဖခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ပေးခွင့်ရှိရမှာပေါ့ ကိုကြီး”

တိုးသက်သော အသံက တောင်းပန်တိုးလျှိုးခြင်းဖြင့် ဘန်ခါနေသည်။ သူ ဘတ်ခနဲကြည့်ကာ မျက်ခုံးကိုတွန့်ပစ်လိုက်ရင်းမှ ...

“မင်း မှားနေပြီ၊ သားလေးကိုမွေးတဲ့သတင်း သတင်းစာထဲမှာ ငါတို့ ကြည့်နူးစွာနဲ့ ထည့်ခဲ့တာ မှန်တယ်၊ မင်း သတိမထားမိဘူးလား၊ ဖေဖေဒီးဘုန်းမြတ်ပြည့်နှင့် မေမေဒေါ်ခင်မို့တို့ရဲ့သားလေး ကောင်းမြတ်မို့ကို မွေးတယ်ဆိုတဲ့ မွေးဖွားခြင်း မင်္ဂလာသတင်းကို ထည့်ခဲ့တာလေ၊ အဖေက ဘုန်းမြတ်ပါ သတိုးနန္ဒ၊ မင်းနာမည် မပါဘူး၊ မင်းနာမည် မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဒီမယ် ... မင်း ပြန်ပါ၊ ငါတို့ဘဝကို ငါတို့ တည်ငြိမ်အေးချမ်းစွာနဲ့ တည်ဆောက်ထားကြတယ် သတိုးနန္ဒ၊ ကောင်းမြတ်မို့ဟာ ငါ့သား၊ ငါ အရိပ်တကြည့် ကြည့်နဲ့ ချစ်ရတဲ့ သား၊ သူ့ကိုမမွေးဖွားခင်ကတည်းက သူ့အတွက် ငါ စိတ်ပူခဲ့တယ်၊ ကျန်းမာပြီး အသိဉာဏ် ဖွံ့ဖြိုးတဲ့ ကလေးလေးတစ်ယောက်အဖြစ် မွေးဖွားလာဖို့ အတွက် အစစ ငါ ဂရုစိုက်ခဲ့တယ်၊ မှီလေးကိုရော သားကိုရော ငါ ... ငါ့ကိုယ်ငါတောင် မေ့နေလောက်အောင်ကို ဂရုစိုက်ခဲ့တယ်၊ ငါ့သားအတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်ဆိုတာ တခြားလူကပေးလာရင်တော့ ငါ လက်ခံပေးလိုက်မှာ ပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းဆီကရော၊ မင်းရဲ့အမေဆီကရော ဘယ်တော့မှ ငါ လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်း သိနေသင့်တယ်၊ နားလည်နေသင့်တယ်၊ မင်း ဒီထိလိုက်လာ

တာကိုက မင်းကိုယ်မင်း အထင်ကြီးလွန်းနေပြင်ပသို့
ငါ ပြောလိုက်မယ်”

သူ့စကားသံတွေက ပြတ်သားလွန်းနေသည်။ တစ်
ငြိမ်ရင့်ကျက်ခြင်းဖြင့်လည်း ပြည့်ပနေသည်။ အရှုံးမပေးသော
လေငွေတွေကလည်း ထင်းထင်းပပ ရှိနေသည်။

“ဒါပေမဲ့ ကောင်းမြတ်မှီဟာ ကျွန်တော်သား ဆိုတာ
ကိုကြီး သိနေတာပဲ။ ကျွန်တော်သားကို ကျွန်တော် တွေ
ခွင့်ရှိရမယ် ကိုကြီး။ ကိုကြီး တားလို့မရဘူး။ ကျွန်တော်
နဲ့ မေချိုရီတို့လည်း လမ်းခွဲလိုက်ကြပြီ။ သူ့ကို ထိုက်သင့်
ရာ ငွေကြေးလည်း ပေးခဲ့ပြီးပြီ။ နှစ်ဦးသဘောတူ ကွာရှင်း
တယ်။ ပစ္စည်းလည်း ခွဲပေးလိုက်တယ်။ သူနဲ့ ကျွန်တော်
ကင်းရှင်းသွားပြီ ကိုကြီး။ ခင်မို့ကို ကျွန်တော် တွေ ခင်
တယ်။ သားလေးကိုလည်း တွေ့ချင်တယ်။ သားလေး
အတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင် ကျွန်တော် ပေးချင်တယ်။
မေမေလည်း နောင်တရနေပါပြီ။ သူ့ရွေးချယ်ပေးတဲ့သူ
ဟာ ဘယ်လောက် ငွေဂုဏ်မောက်တယ်။ ခင်ပွန်းသား
အပေါ်မှာ ဘယ်လောက် ဂရုမစိုက်ဘဲ ဥပေက္ခာပြုထား
တတ်တယ်။ အလှအပကိုပဲ မက်မောနေတတ်တယ် ဆိုတာ
သိခဲ့သလို မေချိုရီဟာ သားသမီးမရနိုင်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်
ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကိုလည်း သားသမီးမရတာမို့ နှစ်ယောက်
စလုံးကို စစ်ဆေးစမ်းသပ်ရာမှာ အဖြေရကတည်းက ခင်
စိတ်ဓာတ်ကျသွားခဲ့တာ”

...အမိန့်ပါ။
မေချိုရီနှင့် သတိုးနန္ဒတို့ အကွဲအပြဲသတင်းကို မသိလိုက်ရ။
ကြည့်ရတာ ကွာရှင်းမှုသည် သိပ်မကြာသေးခင်ကမှ ဖြစ်ခဲ့တာ
ဖြစ်မည်။ ရန်ကုန်သို့ အင်အားအိမ်ရာဆောက်လုပ်ရေးကိစ္စတွေ
ဖြင့် သူ သွားခဲ့ရစဉ်တုန်းကတော့ ဤသတင်းကို သူ မကြားခဲ့ရ။
သူချင်း မဆုံရတာ ရှိပေမယ့် သတိုးနန္ဒ သတင်းကိုတော့ သူ
အာရုံမှာ အပြတ်မှမပေး...
ရေး အဆင်မပြေကြတာလောက်ကိုတော့ သူ သိထားသည်။ ကွာ
ရှင်းလိုက်ကြတာကိုတော့ သူ မသိလိုက်ရ။

“သူနဲ့ကျွန်တော် ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်ပတ်ကပဲ ကွာရှင်းလိုက်ကြ
တယ် ကိုကြီး”

အရင်တုန်းကတည်းက သတိုးနန္ဒ ဆိုတာ သူ့ကို
အစ်ကိုကြီးပမာ ထားခဲ့သူလေ။ ခုကျတော့လည်း ညီငယ်လေးပမာ
ဟန်ပြောင်းလာလျက် မျက်နှာမကောင်းဘဲ အားကိုးရာတစ်ခုအဖြစ်
တိုင်တည်ပြောနေသည့်ဟန်ဘက်သို့ ကူးလာပြန်သည်။ စိတ်လက်
ပင်ပန်း ဆင်းရဲခဲ့တာလည်း သိသာသည်။ လူကပိန်ကျနေလျက်။
ယခင်တုန်းကနယ် ဖြတ်လတ်ကြည့်စင်သော ကန်ပန်တို့က မျောက်
ဆုံးနေသည်။ စိတ်ဓာတ်အရာ ချုံးချုံးကျမျှ ဖြစ်နေသည်ဟန်။

“မေမေက သူ့မြေးကို မြင်ချင်နေတယ် ကိုကြီး။ ဓာတ်ပုံ
လေးဖြစ်ဖြစ် ထည့်ပေးပါ ကိုကြီးရယ်”

အနူးအညွတ် တောင်းပန်သည့်နှယ် ပြောလာပါသည့်
သတိုးနန္ဒကို သူ ကြည့်သည်။

“မဖြစ်နိုင်တဲ့အရာကို မတောင်းပါနဲ့ သတိုးနန္ဒ၊ သားဟာ ငါ့သား၊ ငါ့လက်ထဲမှာ မွေးတဲ့သား၊ ငါ့ချစ်တဲ့သား၊ ငါ့ကိုလည်း အဖေမှန်းသိနေတဲ့သား၊ ငါ့ရင်ခွင်မှာ ခြေကလေး လက်ကလေးနဲ့ ရယ်မောပျော်ရွှင်နေတဲ့သား၊ ငါ့သားထံ မင်းတို့ ဘယ်တော့မှ ပတ်သက်ခွင့်မရဘူး သတိုးနန္ဒ”

ဟု ပြောဆိုက်မှာ သူ့အသံတွေကလည်း ပြတ်သားနေပြီ။ သူ့သားကို သူ ဘယ်သူ့ရင်ခွင်မှာမှ အထည့်မခံနိုင်။ သူ့ချစ်သောသားသည် သူ့ရင်ခွင်မှာပဲ ရှိရမည်။ တည်ငြိမ်ဟန်ဖြင့် ပြောနေရပေမယ့် သူ့ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲလောင်မြိုက်ခြင်းကတော့ တိုးသက်စွာ၊ လျှို့ဝှက်စွာ နေရာယူနေကြပါသည့်အဖြစ်။

ထိုစဉ်ခိုက် ခင်မို့ လျှောက်လာနေတာကို သူ မြင်ရပါ၏။ ခေါင်းခါပြပေမယ့်မရ။ ခင်မို့ ခြေလှမ်းလေး သုတ်သုတ်ဖြင့် လာနေသည်။ အကြည့်က သူ့ထံမှာရော သတိုးနန္ဒထံမှာပဲ တစ်လှည့်စီ ရောက်နေကြပါ၏။ တော်သေးသည်။ သားလေးထံ တော့ ခေါ်မလာ။ ခင်မို့ လာနေတာမြင်တာနှင့် သတိုးနန္ဒ ကမုန်းကတန်း ထရပ်လိုက်တာကို သူ သိနေမြင်နေရပါ၏။ ပြန်ထိုင်လိုက်စမ်းဟု သူ အော်ပစ်ချင်သည်။ ခင်မို့ကို ကြည့်နေတာကိုလည်း သူ မခံနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ သူ မြတ်နိုးသော မိန်းကလေးထံ ခုလို တဆွေးမြည့်မြည့် နှမြောတသစ္စာ ကြည့်နေတာကို ခင်ပွန်းသည်တစ်ယောက်အနေဖြင့် သူ ခံနိုင်ရည်မရှိ။ ခင်မို့ကို ချစ်မြတ်နိုးလွန်းရပါသည်။ သူ့အချစ်တွေက ခံပြင်းစိတ်နှင့် ဝန်တိုခြင်းတွေထံ ရင်နှင့်အပြည့် သူ့ထံအပ်နှင်းထားနေကြပါသည့်အဖြစ်။

“ခင်မို့ ... အစ်ကိုလေး သားကို မြင်ခွင့်ရပါရစေ”

အားကိုးရာတစ်ခုအဖြစ် သတိုးနန္ဒ ပြောနေခိုက်မှာ ခင်မို့ တည်ငြိမ်စွာပဲ လူနှစ်ယောက်ရှေ့မှာ ရပ်ပါ၏။ စူးရှသော အကြည့်က သတိုးနန္ဒထံမှာ တန်နေသည်။ ဖြူညှဉ်းဖြင့် နုဖန့်၊ ခနအောင် လှလွန်းပါသည်။ ခင်မို့ကို သူ့ကြည့်ကာ သတိုးနန္ဒကိုလည်း လှမ်းကြည့်မိရပါ၏။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ထိုနှစ်ယောက်ကြားမှာ ခြား၍ ရပ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ ရင်သည် ယောက်ယက်ခတ်နေ၏။

“သား ... ဟုတ်လား၊ ရှင့်သား ... ဟုတ်လား”

ခန်းခနဲဆန်သော လေသံမဟုတ်။ သရော်သောလေသံ။ မော့၍ ခပ်တင်းတင်းကြည့်ကာ ခင်မို့ ပြုံးသည်။

“ရှင် မှားနေပြီ၊ ရှင်ကလေး ပျက်ကျသွားတယ်၊ ခု... ရှင် မြင်ခဲ့ရတဲ့ကလေးဟာ ကျွန်မနဲ့ မောင်တို့ရဲ့သား၊ မောင်သား၊ ရှင် ပြန်ပါ၊ ရှင်နဲ့ကျွန်မကြားမှာ ဘာမှပတ်သက်စရာ မရှိဘူး ဆိုတာလည်း အသေအချာကြီး မှာလိုက်ပါရဲ့၊ ဒီအိမ် ဒီအရိပ်ကို ရှင်လာနင်းခွင့်လည်း မရှိပါဘူး၊ ရှင်နဲ့ ပတ်သက်လို့ရော ရှင်အမေနဲ့ ပတ်သက်လို့ရော ကျွန်မဘာမှမေးချင်စိတ်လည်း မရှိပါဘူး၊ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ သိလား၊ ရှင်တို့ဟာ လူစိတ်မရှိကြတဲ့ သူတွေပို့ပါပဲ၊ မောင်သားကို ရှင့်သားပါလို့ လာပြောလို့တော့ မရဘူးလေ၊ ဒီကလေးဟာ ဘယ်သူ့ကလေးလဲဆိုတာ ကျွန်မအသိဆုံးပဲ၊ ရှင်ကလေး ပျက်သွားတယ်၊ ဒါပါပဲ၊ လာ ... မောင်၊ ပြန်ကြစို့၊ ရှင်လည်း ပြန်ပါ၊ ကျွန်မ ဘယ်တုန်းကမှ ရှင့်ကိုမချစ်ခဲ့သလို မုန်းနေတဲ့ အမုန်းဟာလည်း အမြဲရှိနေမယ်ဆိုတာ သိထားပါ၊ ကျွန်မချစ်တဲ့သူဟာ မောင်ပါပဲ၊ ရှင်

ပြန်ပါ။ ရှင်မှာလည်း လူချမ်းသာတွေစီးတတ်တဲ့ ကား အမျိုးအစားထဲမှာပါတဲ့ မားစီးဒီးကားကြီး တစ်စီးလည်း ပါလာတာပါပဲ။ ပြန်စရာ အခက်အခဲ မရှိပါဘူး။ ခြံတံခါး ဖွင့်ထားပါတယ် ကိုသတိုးနန္ဒ၊ နောက်ကို ဒီနေရာကိုလည်း ဘယ်တော့မှ မလာပါနဲ့။”

ခင်မို့ ပြတ်ပြတ်သားသားလေး ပြောချကာ သတိုး နန္ဒရှေ့မှာပင် သူ့လက်ကိုဆွဲ၍ ထွက်ခဲ့တော့ သတိုးနန္ဒ နေရာ မှာ ငိုငိုကျကျနံ့ရစ်ခဲ့ပါ၏။ သူ အံ့ဩစွာ ခင်မို့ကို လက်တွဲယှဉ် လျှောက်နေရင်း ငုံ့မိုးငေးစိုက်ကြည့်နေမိရပါ၏။ သတ္တိရှိလှဇေ့ သည်ကောဟုလည်း တွေးဖြစ်သည်။ ကလေးပျက်သွားပြီဟု ချက်ချင်း ပျက်ခနဲ ပြောချ၍ ပြောလိုက်ပါသည့် ဉာဏ်ကိုလည်း သူ အံ့ဩနစ်လို့ ဖြစ်ရပါ၏။ ပျောင်းနွဲ့နွဲ့ ခင်မို့သည် ရဲရင့်ပြတ် သားစွာဖြင့်လည်း သတိုးနန္ဒကို ပြန်ခိုင်းခဲ့သေးသည့်အဖြစ်။ ခင်မို့ မျက်ပန်းမှာ မျက်ရည်အစအနတို့ပင် မရှိ။ လက်တောက်စူးရှ နေသော မာနရိပ်တွေပဲ ရှိနေသည်။

“သူ့ဘာသာသူ ပြန်သွားပါစေ မောင်၊ ဘယ်သူ့ ဘယ်သူ မှ သူ့ကို ခြံအထိ လိုက်ပို့ဖို့ကို မလိုပါဘူး။ အထူးသဖြင့် ဦးမိုက်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဦးကျောင်းတို့ပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ မောင်၊ မပြန် ခင်မှာ သားနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူ ပြောချင်တာတွေ စွတ်ပြီး ပြောချသွားနိုင်တယ်လေ မောင်၊ ခင်မို့ရဲ့အတိတ်တစ်ခုက ထင်ကျန်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းတစ်ခုကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရတာကို ခင်မို့ အားနာတယ် မောင်၊ မို့ သိထားတာ တစ်ခုရှိပါတယ်၊ မောင်ရှိနေသရွေ့၊ မို့ရှိနေသရွေ့ သားလေး

ကို သူတို့ ဘယ်တော့မှ လာပတ်သက်လို့ မရနိုင်ဘူးဆို တာကိုပါပဲ မောင်၊ အထူးသဖြင့် တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်တဲ့ မောင်ကို မို့ ယုံကြည်အားကိုးပြီးသားပါ။ သူတို့မလိုချင်လို့ ခေါင်းရှောင်ခဲ့ကြတဲ့ မို့နဲ့ မို့သားကို ဘယ်တော့မှ သူတို့ပြန် လိုချင်လို့ မရနိုင်တော့ပါဘူး မောင်၊ တကယ်တော့ သား လေးဟာ မောင့်သားပါ၊ မောင့်ရဲ့သားပါ မောင်၊ ဒါ မို့ ရင်ထဲက စကားပါ”

ခင်မို့ မော့ပြောစဉ်ခိုက် သတိုးနန္ဒ၏ ခပ်ကြမ်းကြမ်း မောင်းထွက်သွားပါသော ကားက ခြံတံခါးကိုလွန်၍ ကွေ့ချိုး ပျောက်ကွယ်သွားပါပြီ။ မြင်ကွင်းတွင်းမှာ သတိုးနန္ဒသည်လည်း မရှိ။ အရိပ်သည်လည်း မရှိ။ ပျောက်ကွယ်သွားပြီတည်း။

“သူနဲ့ မေချိုရီတို့ ကွာရှင်းလိုက်ကြပြီတဲ့ မို့”

သူ အမှန်တရားတစ်ခုကိုတော့ မို့ကို ပြောပြချင် သည်။ မပြောပြဘဲ ထားလိုက်လျှင် မို့ သိမှာစိုး၍ဟု ထင်နိုင် သည်။ ထိုသို့ ထိန်ချန်ခြင်းမျိုး ဖြစ်သွားလျှင် မို့သိကွာနှင့် စိတ် ထားကို မယုံစားရာ ရောက်မည်လေ။ မို့ သူ့ကိုကြည့်ကာ လက် ကိုတင်းနေအောင် ဆုပ်ရင်းမှ ...

“သူတို့ရဲ့ဘဝကို မို့ စိတ်မဝင်စားဘူး မောင်၊ မို့ အားကိုး တာ၊ ချစ်မြတ်နိုးပြီး ယုံကြည်တာ မောင်ပါပဲ၊ မောင့်ကို မို့ ချစ်တယ် မောင်၊ အကြွေပန်းကိုမှ မြတ်နိုးရာတဲ့ မောင့် ကို မို့ ချစ်လည်းချစ်ရသလို၊ မို့ကိုမှ ချစ်လေခြင်းရယ်လို့ မောင့်အတွက် ရင်ထုမနာ ဖြစ်ရတဲ့သူဟာလည်း မို့ဖြစ်နေ ပါတယ်မောင်၊ တကယ်တော့ အလွန်မွန်မြတ်တဲ့ မောင်၊

စိတ်ထားပြည့်ဝအေးချမ်းတဲ့မောင်ဟာ မှီနဲ့မတန်သလိုပါပဲ
မောင်ရယ်”

မှီ ပြောရင်း မျက်ရည်က ခုမှကျလာသည်မှီ သူ
ကမန်းကတန်း မှီနှုတ်ခမ်းလေးကို လက်ဖျားဖြင့် ဖေးတင်လိုက်
မိရကာ ...

“မှီရယ် ... ဘာလို့ အဲသလို ပြောတာလဲ မှီ၊ မောင်ပြော
ခဲ့ဖူးတာ မှီ မှတ်မိနေတယ် မဟုတ်လား၊ မောင့်အတွက်
မှီရှိမှ ဖြစ်မယ်ဆိုတာလေ၊ အဲဒါကို ရင်ထဲက ဘယ်တော့မှ
ထုတ်မပစ်ပါနဲ့၊ မမေ့လိုက်ပါနဲ့ မှီရယ်”

ဤတစ်ကြိမ်မှာတော့ မှီကိုယ်လေးကို သူ မခွဲနိုင်
လွန်းစိတ်ဖြင့် သိမ်းကြိုးပွေ့ငင်ယူလိုက်မိရသည်က ရင်ခွင်ထဲ
မြုပ်နေအောင်ပါ။

ဤကြွေရပ်လေးကို သူ ဘယ်သောအခါတွင်မှ မခွဲ
နိုင်သည်ပဲလေ။

ပန်းစံကားတို့ဆီမှ ရနံ့သင်းစာဝေတို့ကတော့ အေး
မြေ လေနနမှာ အစုစု ဝိုင်းစုအုံ့ဖွဲ့၍ အုံ့ကျင်းနှင့် တိုးဝင်လာကြ
ချေသည်တကား။

အခန်း(၂၁) ချွေ

မမျှော်လင့်သော အဖြစ်တို့မည်သည် ထင်မှတ်စရာ၊
သုံကြည်နိုင်စရာ မရှိလောက်အောင်ပင် ဖြစ်တည်တတ်ချေသည်ပဲ
ဟု သူ သိလိုက်ရချိန်မှာ ရင်ထဲမှာမကောင်း။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထို
မျှထိသော အဖြစ်ဆိုးမျိုးဖြင့် သတိုးနန္ဒကို ဘဝနိဂုံးချုပ်လိုက်စေ
ရမှာမျိုးကိုတော့ သူ မဖြစ်စေချင်ပါ။

စက်ရုံရှိ တယ်လီဖုန်းကိုကိုင်ရင်း နားထောင်နေရစဉ်
ခိုက် ရင်ထဲမှာ တုန်လှုပ်ကြေကွဲခြင်းတော့ ဖြစ်တည်နေရသည်ပါပဲ။

တစ်ဖက်မှ ပြောနေပါသည့် ဒေါ်မိမိခင်မာ် အသံတွေ
ကလည်း တုန်ခါနေကြသည်ပါပဲ။ ယုံပင် မယုံချင်။ ဟုတ်သည်။
မယုံကြည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ရွှေရနံ့သစ်အိမ်ကြီး၏ အဝင်တံခါးဝ
မှာ ညှိုးဖျော့စွာ ရပ်လာခဲ့ဖူးပါသည့် သတိုးနန္ဒ။

ဤနေ့မှာ မရှိတော့ပြီတဲ့လား။
“ကလေးဟိုတယ်မှာ သူ ညအိပ်တယ်တဲ့ မောင်ဘုန်းမြတ်၊
အဲဒီမနက်ကပဲ သူ ဖုန်းဆက်လာသေးတယ်၊ အခု အန်တီ
သား သေပြီလေ၊ ဟင် ... သူ ပြောပြခဲ့တဲ့ စကားတွေ

အားလုံးဟာ ငါ့ရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်နာကျင်နေကြတယ်။ ငါ့ရင်ကို ထိခိုက်ငိုကြွေးနေစေကြတယ်။ မင်းတို့ကတော့ အနိုင်ပိုင်းကြပြီကိုး။ ပြောထည့်လိုက်ကြမှာပေါ့။ သားငိုပြီး ပြောခဲ့တယ် သိရဲ့လား၊ သူ့သားလေးကို သူတွေကတည်းက သူ့သားဆိုတာ သူ့သိတယ်တဲ့၊ သူငယ်ငယ်က ဓာတ်ပုံလေးကို ကြည့်နေရသလိုပါပဲတဲ့၊ ဟိုကောင်မကပြောလိုက်တယ်ဆို၊ အဲဒါ မင်းရဲ့သားလို့၊ ဟင် ... ရက်စက်လိုက်ကြပါပေရဲ့။”

ယခင်ဟုန်းကဆိုလျှင်ဖြင့် ရက်စက်တာက အန်တီကြီးတို့ပါဟု သူ ပြောပစ်လိုက်မည်သာ။ ခုကျတော့ သားဇောဖြင့် အမေအိုကြီးတစ်ယောက်က ပြောနေခြင်းဆိုတာ သိနေရတာမို့ သူ ခွန်းတုံ့ခွန်းတင် မပြောချင်တော့ပါ။ လူ့အသိတရားက စာနာစိတ်ကို ဖြစ်တည်စေသည်ပဲလေ။ သတိုးနန္ဒ လမ်းခရီးမှာ ကားမှောက်တာ။

ကလောအလွန်မှာ မှောက်ပြီးသည့်နောက် ခရီးသည်တင်ကားတစ်စီးကတွေ့၍ ကလောဆေးရုံသို့တင်တာ။ ဆေးရုံရောက်တော့ အသက်မပါတော့တာ။ မှတ်ပုံတင်ပါလိပ်စာနှင့် မှတ်စုစာအုပ်လေးမှာပါသည့် ဖုန်းနံပါတ်ကြောင့် ဒေါ်မိမိခင်ကို ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားနိုင်ခဲ့တာ။ သားကို ကလောမှာ သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ပြီး ရန်ကုန်သို့ ပြန်ခဲ့ပြီးမှ ဖုန်းဆက်လာပါသည့် ဒေါ်မိမိခင်။ အားလုံးသည် လေးရက်ပဲ ခြားသည်။ ဟုတ်သည်။ သတိုးနန္ဒ ရောက်လာပြီး လေးရက်ပဲခြားသည်။ အားလုံး ဖြစ်ပျက်ကုန်ခဲ့ပြီးချေပြီတကား။

“အဲဒါ ဝမ်းသာကြတော့လေ၊ ငါ သတင်းပို့ပေးတာ၊ သားဇောဝင် သားဇောငင်ပြီး လိုက်သွားတဲ့သား အသေဆိုးနဲ့ သေရတာ၊ ကြမ္မာဆိုးဝင်ရတာ၊ ငါ ဘယ်တော့မှမေ့နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သိရဲ့လား၊ သတင်းစာထဲထည့်ထားတယ်၊ နာရေးသတင်းလေ၊ နင်တို့ စောင့်ဖတ်ကြည့်ကြ၊ ပျော်ကြ”

ဆောင့်၍ ဖုန်းကိုချလိုက်သည်မို့ သူ ငိုနေရာမှ သက်ပြင်းကြမ်းကြီး ပင်ပင်ပန်းပန်း ချလိုက်ကာ ဖုန်းလက်ကိုင်ကို နေသားတကျ ပြန်ချလိုက်ရင်း မျက်ဝန်းတွေကို စုံမှိတ်ထားမိရပါပြီ။ ဤသတင်းကို ခင်မို့ မသိဘဲ နေနိုင်မည့်ကိစ္စမဟုတ်။ သတင်းစာထဲမှာလည်း ပါလာချေဦးမည်သာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်။ ဧကန်ရုံမှ အိမ်သို့ပြန်ရောက်ချိန်မှာတော့ ခင်မို့ကို ပြောပြရချေမည်သာ။

ထိုစဉ်ခိုက် ဖုန်းကထပ်၍ မြည်လာတာမို့ ကောက်ကိုင်လိုက်ရင်းမှ ...

“ဟယ်လို ... ဘုန်းမြတ်ပြည့်ပါ”

ဟု ထူးလိုက်စဉ်ခိုက် ...

“အေး ... ငါ ထပ်ပြောမယ် ဘုန်းမြတ်ပြည့်၊ ငါ့မှာသားလည်းမရှိတော့ဘူး၊ ငါ့မြေးကို ငါပြန်ယူမယ်၊ ရအောင်ယူပြမယ် သိရဲ့လား၊ ငါ့မျိုးဆက်သွေးကို ငါလိုချင်တယ်၊ ငါ့အမွေအနှစ်တွေ ခံစားရမယ့် ငါ့မြေးကို ငါ့သားကလေးကလေး ကိုယ်ပွားအဖြစ် ငါ့ရင်ခွင်မှာ ထားမယ်၊ အဲဒါအထိပေးပါရဲ့။”

ဟု ဒေါမာန်နှင့် ပြောချလာပါသည် ဒေါမိမိခင်၏ စကားကိုကြားတော့ သူ ဤတစ်ကြိမ်မှာတော့ ငြိမ်သက်မခံနိုင် တော့ပါ။ ဤသည်က သားလေးကိုစွဲ ဖြစ်နေချေသည်လေ။

“ကျွန်တော့်သားကို ကျွန်တော် မပေးနိုင်ပါဘူး အန်တီ ဒါ ကျွန်တော့်သားပါ”

“ငြင်းလို့မရဘူး မောင်ဘုန်းမြတ်ပြည့်၊ ကလေးရဲ့မျက်နှာ ဘယ်သူနဲ့တူသလဲဆိုတာ ငါဓာတ်ပုံပါ ယူလာပြမယ် အေးအေးသက်သာ ပေးလာရင်ပေး၊ မပေးရင် ငါ အဘွား တစ်ယောက်အနေနဲ့ တရားစွဲရလိမ့်မယ် မောင်ဘုန်းမြတ် ပြည့်၊ ဒါပဲ”

ဟု ခံပြင်းနာကြည်းနေလေသမျှကို ရင်ထဲကြိတ်မှိတ် မျိုမထားနိုင်စွာ ဖွင့်ချအသိပေးရင်းမှ ဖုန်းကိုချလိုက်ပါသည့် ဒေါမိမိခင်၏စကားတွေကို သူ့နားစည်ထဲမှ မထွက်နိုင်ဘဲ ဖြစ် ကျန်ခဲ့ရပါ၏။ အခြေအနေတွေက ပို၍ရှုပ်ထွေးလာနေချေပြီကော။

သူ ပန်းဟိုက်စွာ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိရပါ၏။ သားလေးကို သူ မခွဲနိုင်။ ခင်မီလည်း မခွဲနိုင်။ သားလေးသည် သူနှင့် ခင်မီအတွက် အသက်ဖြစ်နေသည်။

ဒေါမိမိခင်ကလည်း မြေးကို ရအောင်ယူမည်ဟု ကြိမ်းဝါးပြောနေသည်က အတိအလင်း နိုင်နေသည်။ ကိုယ်လက် ခံချင်သည် လက်မခံချင်သည်ကတစ်ကဏ္ဍ။ ဖြစ်လာမည့်ကိစ္စက တော့ ဖြစ်လာချေတော့မှာ သေချာနေပြီ။ ဤကိစ္စက ပေါ့သေးသေး ကိစ္စမဟုတ်။ အသေးအဖြားမဟုတ်။ ခင်မီနှင့် သူ့အတွက် အသက်တမျှ ဖြစ်နေသည်။ ခင်မီသိလျှင် မည်သို့ရှိချေမည်မသိ။

သူ အလုပ်ထဲမှာ စိတ်မပါနိုင်တော့တာမို့ မန်နေဂျာ ဦးစိုင်းဟုန် ကို မှာစရာရှိတာမှာပြီး ရုံးခန်းမှ ထွက်ခဲ့ရပါပြီ။ တောက်လျှောက် သူ ရွှေရနံ့သစ်အိမ်ကြီးဆီသို့ ကားကို မောင်းထွက်ခဲ့ရပါ၏။ ခါတိုင်းထက်များစွာ စော၍ပြန်လာသည်သူ့ကို ခင်မီ အကဲခတ် ကြည့်ဖြင့် ကြည့်မှာတော့ သေချာနေသည်။

တကယ်တမ်းက ခင်မီကို ရန်ကုန်သို့ပင် တစ်ခါမျှ သူ ခေါ်မသွားခဲ့သည့်နယ် ခင်မီကလည်း တစ်ခါမျှ လိုက်မည်ဟု မပြောခဲ့။ ဤသည်ကိုက သတိုးနန္ဒတို့ရှိရာ ရန်ကုန်မြေနှင့် ခင်မီ ကို ကင်းစေလို၍ဆိုတာ နှစ်ယောက်သား မပြောဘဲနှင့် သဘော ပေါက်နေခဲ့ကြသည်ပါပဲ။

ခုကျတော့ ဤအရပ်မှာနေပါလျက်ကယ်နှင့် ပတ် သက်ခြင်းတွေက ရှုပ်ထွေးပူလောင်စွာ ဖြစ်တည်လာနေကြပါသည် အဖြစ်။

သတိုးနန္ဒ ရောက်လာခဲ့ပြီးကတည်းက ဤရက်ပိုင်း အတွင်းမှာ ခင်မီရော သူ့ရော စိတ်ထဲမှာ လွတ်လပ်ကြည်စင်မှု တွေ မရှိခဲ့ကြသည်မှာ အမှန်ပါ။ စိတ်ထဲမှာ လေးနေကြသည်ပါ ပဲ။ ခင်မီကလည်း ဖွင့်မပြော။ သူကလည်း ဖွင့်မပြော။ ပေါ့ပေါ့ ပါးပါး ရှိဟန်ဖြင့် ပြောဆိုနေကြပေမယ့် ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခုကို ထင်လေးနေကြတာ မပြောဘဲနှင့် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် သိနေကြသည်ပါပဲ။

“ကျွတ် ... မိုလေးတော့ စိတ်မောရှာတော့မယ်”

သူ ဖွင့်ဟ ညည်းမိသည်အထိ ရင်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေး နေသည်။ အထူးသဖြင့် မိုလေးကို မျက်ရည်အကျမခံချင်။

ဒေါ်မိမိခင်ဆိုတာက ပြောသလိုလုပ်ချေမည့်သဘော ဖြစ်နေသည်။ မကြာမတင် တရားတဘောင်တွေ ဖြစ်လာချေတော့မှာကလည်း အသေအချာ ဖြစ်နေပြီ။ ဘာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်။ ကိုယ့်အတွင်းရေးကို လူသိရှင်ကြား ဖွင့်ချလိုက်ကြရတာတွေ ဖြစ်တည်လာတော့မည်။ သားလေး အရွယ်ရောက်လာသည့်အခါ ဤကိစ္စသည် ဂယက်တစ်ခုအဖြစ် နုနယ်သောရင်ကို ရိုက်ခတ်ချေမည်သာ။ မှီလေး၏ မျက်ရည်ကိုလည်း သူ မမြင်ရက်။ သား၏သိမ်ငယ် ကြေကွဲခြင်းကိုလည်း သူ မမြင်ရက်။

ဩတ် ... သားကို မခွဲနိုင်လွန်း၍ ငိုကြွေးနေပါသည်။ သူ့ရင်ခွင်ကိုလည်း သူ အကြေမခံရက်။ ရွှေရနံ့သစ်၏ ပေါ်တီကို ကြီးအောက်မှာ ကားကိုထိုးရပ်လိုက်ပြီးချိန်မှာ ကားပေါ်မှဆင်းသည့် ခြေလှမ်းတွေကို ပုံမှန်အတိုင်း မှင်မပျက်ရှိစေဖို့ သူ ကြိုးစားယူသည်။

ကားသံကြောင့် မှီရောက်လာ၍ ကြိုသည်က တံခါးဝ မှပါ။ လုံးကစ်ကစ်လေးဖြင့် အဝါရောင်အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီရှည်လေးနှင့် ရှိနေသော သားလေးကလည်း ပင်ကိုမျက်နှာချိုလေးဖြင့် မှီရင်ခွင်မှာ ရှိနေကာ အဖေကို လက်ကမ်းနေပြီ။ ချီပါဟု ခိုင်းနေသည့် သားကို သူ ပွေ့ချီတော့ လက်ထဲမှ သားရေအိတ်ကို ခင်မှီယူပါ၏။ သား၏နဖူးပြင်လေးကို သူနမ်းကာ နူးညံ့နက်မှောင်သော ဆံပင်ထူအိတ်လေးကို လက်ဖြင့် သူ ဖွဖွလေး ပွတ်သပ်သည်။*

“မှီရေ ... မောင်တို့ အပေါ်ထပ်အခန်းကို သွားကြရအောင်၊ မောင် ဆာတယ် မှီ၊ မှီရော မောင်ရော ကော်ဖီပူတစ်

ခွက်ကို နို့များများနဲ့ ဖျော်ထားတာမျိုးလေး သောက်ကြရအောင်၊ ပေါင်မုန့်တောပတ်သုတ်လေးလည်း လုပ်ပါ မှီ၊ မောင် သားလေးကို အခန်းခေါ်သွားမယ်၊ မှီ စားစရာလေးတွေ လုပ်ယူလာခဲ့နော်”

ဟု ပြောကာ ပြုံး၍ သားကိုပွေ့ပြီး ပါးဖောင်းဖောင်းတွေကိုနှစ်၍ နမ်းပစ်လိုက်ပါ၏။ အားလုံး ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဆန်နေအောင် သူ ကြိုးစားယူနေခြင်း။

မှီကို အဖြစ်စုံအားလုံး မပြောပြခင်မှာ မှီ တစ်ခုခု စားသောက်ပြီး နေဖို့လိုသည်။ အကြောင်းစုံသိလျှင် မှီ ငိုချေမည်။ သားလေးအတွက် သောကဖြစ်ရင်း မှီတုန်လှုပ်ချောက်ချားနေမည်။ ဘာမျှစားသောက်နိုင်တော့မှာမဟုတ်။ ဒါကြောင့်လည်း သူ ဆာသလိုလိုဖြင့် မှီကို စားစရာလေးတွေ လုပ်ခိုင်းရခြင်းပါ။ ဘကယ်တမ်းကဖြင့် သူ ဘာမှကို လောလောဆယ်မှာ စားချင်မိတံမရှိ။

အခန်းထဲရောက်တော့ သားကို ပွေ့၍ ခုတင်ထက်မှာ ထိုင်သည်။ တစ်ချက်ငြိမ်၍ ခပ်ဆဆတွေးသလို သူ စဉ်းစားနေမိရပါ၏။ နောက်တော့ ခုတင်ဘေးမှဖုန်းကိုကိုင်ကာ ဖုန်းခေါ်မိသည်က အန်ကယ်ဦးသီလ ထံသို့ပါ။ အန်ကယ်ဦးသီလက အင်အားအိမ်ရာဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံးမှာ စာချုပ်စာတမ်းကိစ္စအားလုံး၊ ဥပဒေရေးရာကိစ္စများကို အားကိုးတာဝန်ပေးထားရပါသည့်သူပါ။ လောလောဆယ်မှာတော့ အန်ကယ်ကိုပဲ လူယုံအားကိုးအဖြစ် ပြောပြသင့်တာတွေ ပြောပြရမည်သာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်အတွင်းရေးကို ဖွင့်ချရမည်မို့ ရင်ထဲမှာတော့ မ

ကောင်း။ ဒါပေမဲ့ မတတ်သာသည်ကောလေ။ ဤသည်က အလုပ်ကိစ္စမဟုတ်။ အလုပ်ကိစ္စတုန်းကတော့ အားကိုးတကြီး အပ်လိုက်ရုံမျှပဲ ရှိသည်။ ခုကိစ္စကျတော့ ကိုယ့်ဘဝတစ်ခုလုံး၏ အရေးပါသောကိစ္စ။ ကိုယ့်အိမ်တွင်းရေးကိစ္စ ဖြစ်နေသည်။ တကယ် တမ်းအားဖြင့်ကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖွင့်ပြောရတာမျိုးကို သူ မလုပ်ချင်။ မတတ်သာသည်မို့သာ အားကိုးရာ စိတ်ချရာ အန် ကယ့်ကို ဖွင့်ဟတိုင်ပင်ရမည့်သဘော ဖြစ်နေသည်။

“အေးလေ ... ဒေါ်မိမိခင်ဘက်က တရားတဘောင်လုပ် လာရင် လူသိရှင်ကြား ဖြစ်ကိုဖြစ်ရတော့မှာပဲလေ။ ဒီကိစ္စ ကို သိုသိပ်ပြီး ဒေါ်မိမိခင်နဲ့ ငါတို့ချည်း ပြောဆိုပြီးသွား တာမျိုးဆိုတာ နည်းလမ်းတော့ ရှိချင်ရှိနေမှာပါ။ အန်ကယ် က ပိုသိမှာပါလေ”

ဟုတွေးကာ ဖုန်းခေါ်နေစဉ်ခိုက် သားက ဖုန်းခွက် ကို လက်ကစ်ကစ်လေးတွေဖြင့် လှမ်းဆွဲဆော့နေသည်။ လက်လေး က သူ့နားရွက်ကို လာဆွဲလိုက်။ ဖုန်းလက်ကိုင်ကို ဆွဲလိုက်။ သူ့အင်္ကျီကော်လာစကို ဆွဲလိုက်နှင့်ဖြစ်နေသည်။ ခိုးခိုးခစ်ခစ်လည်း ရယ်နေသည်။ ကြာတော့ သူ ဖုန်းကိုချလိုက်ကာ သားကိုပွေ့၍ မွေ့၍ နေပစ်လိုက်ရသည်ပါပဲ။

“ဖေဖေအင်္ကျီကော်လာတွေတော့ သားလက်ထဲ ပြတ်ပါကုန် တော့မှာပဲကွ။ ဗလမောင်ကြီးရ၊ မင်းလက်လေးတွေက တုတ်ကစ်ကစ်နဲ့ အားတော့အရှိသားကွ။ ဟော ... ကြည့် ဖေဖေနားရွက်ကို ဆွဲပြန်ပြီ။ ဟာ ... သားကြီးရ၊ နာတယ် ကွ။ ဘာတွေစားပြီး အားကြီးနေတာလဲ၊ ဖေဖေသား ဖုန်

ပေါင်းကြီးရ၊ မင်းပါးတွေက ဖုန်ပေါင်းတွေလိုပဲ ဖောင်းနေ ပြီ။ ဟောလို ဟောလို နမ်းလို့ကောင်းအောင်ကို ဖောင်းနေ ပြီ ကောင်းပြတ်ဖို့ကြီးရ”

သား၏ပါးပေါ် နှာခေါင်းကို နှစ်၍ နှစ်၍ နမ်းနေ တော့ သားရယ်နေသည်။ လက်ကလေးတွေကလည်း ဟိုပုတ် သည်ပုတ်နှင့် ရှိနေ၏။ ခြေထောက်လေးတွေကလည်း သူ့ရင်ကို လာထိလိုက် ကန်လိုက်။

မိုရောက်လာကာ အစာလင်ပန်းကို ဆက်တိုစားပွဲ ပေါ်ချ၍ ...

“မောင် အဝတ်လဲလိုက်နော်၊ မို သားကိုချိုလိုက်မယ်၊ ဆာတယ်ဆို”

ဟု ပြောတော့ သူ ခေါင်းညိတ်ကာ သားကိုကမ်း သည်။ ကမန်ကတန်း အဝတ်လဲကာ သားကိုပြန်ပွေ့ချီ။ ကော်ဖီ လည်းသောက်နှင့် ရှိရရင်းမှ ...

“မို ... စားလေ၊ မောင်တစ်ယောက်တည်း မစားတတ်တာ မို သိရက်နဲ့ စားဆိုကွာ”

ဟု ပြောတော့ မို ပေါင်မုန့်ယူစားသည်။ ကော်ဖီ သောက်သည်။ ကလေးကဆော့ရင်း ပြုရင်းမှ မောသည်ထင့်။ ပြုတ်ဆို ငိုက်လာတာမို့ ခင်မို့ လက်လွဲချီယူကာ တကျွတ်ကျွတ် ခုပ်သပ်၍သိပ်တော့ အိပ်ပျော်သွားသည်ပါပဲ။ သားကို ခြင်ထောင် ငယ်လေး ထောင်ထားသည့်ပုခက်မှာ ခင်မို့ သွားသိပ်သည်။ ဇနာတာမျှ ပုခက်လေးကိုလှုပ်၍ ခပ်သာသာ သိပ်ပြီးမှ စောင်ပါး လေးခြုံပေးကာ ခြင်ထောင်အနားစတွေ သေသေသပ်သပ် အိပ်ရာ

ငယ်လေးအောက်မှာ သွင်းထည့်ပြီး ခင်မို့ သူ့အနား လာထိုင်တော့ သူ ခေါင်းခါသည်။ ဘေးနားကို ပုတ်ပြနေသည့်မို့ ခင်မို့ဖြိုး၍ -

“မောင်ဟာလေ ကလေးကျနေတာပဲ”

ဟု ညည်းပေမယ့် ...။ သူ့ဘေးမှာ လာထိုင်သည်ပါပဲ။ မှီပခုံးလေးကို သူ သိုင်းပွေ့ကာ ဆံစလေးကို သပ်ပေးသည်။ နဖူးထက်မှ ဆံယဉ်နုလေးတွေကို သိမ်းတင်ပေးသည်။ နဖူးစင်ကို ခပ်ဖွဖွနမ်းမိရင်းမှ ...

“မိလေး မောင်ကို အားကိုးတယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲနော် ဘယ်အရာကိုမဆို မောင် နိုင်နိုင်နင်းနင်း ဖြေရှင်းတတ်တယ်ဆိုတာ မို့ ယုံတယ်နော်”

ဟု မေးလာတော့ မှီ သူ့ရင်ခွင်မှခွာသည်။ အတန်ကြာမျှ သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်နေသည်က အကဲခတ်ကြည့်ဖြင့် ပါ။ တစ်ခုခုကို အဖြေရဖို့အတွက် အကဲခတ်နေသည့်အကြည့်။ သူ မှီမျက်နှာလေးကို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် ဖေးညှပ်ကာ မျက်နှာချင်းထိလိုက်ရင်းမှ ...

“မို့ ... မောင်ကို အားကိုးတယ်၊ ယုံကြည်တယ်၊ အဲဒါကို မောင် သိပါတယ်မို့၊ အခု မောင်ပြောမယ့်စကားတွေထိ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် နားထောင်နော်”

ဟု ပြောတော့ မှီ ဘာမျှမေးမလာတော့။ သူ့ပြောလာမည့်စကားကို ငြိမ်သက်နားထောင်နေသည်။ စောင့်ဆိုင်းနေသည်။ သူ ဖေးညှပ်ထားသော လက်ဖဝါးတွေဆီမှ မျက်နှာလေးက မော့မြဲမော့နေဆဲဖြင့် ငြိမ်ကျနေခြင်း။ ဒါပေမဲ့ မှီအကြည့်တွေက တစ်ခုခုကို ကြိုတင်သိနှင့်နေသည့် ခံစားမှုများဖြင့် ပြည့်စေ

နေသည့်အကြည့်။ တော်ရုံကိစ္စ မဟုတ်သော အရာတစ်ခုခုကို ကြားရချေလိမ့်မည်ဟု သိနှင့်နေသည်သဘော။

“မို့”

ပြောရမည့်စကားအတွက် တစ်ချက်မျှတော့ဖြင့် သူ အားစိုက်ယူရသည်။ ဤသတင်းသည် သတင်းကောင်းတစ်ခု မဟုတ်တာကိုတော့ သူလည်း သိနေသည်။ မှီလည်းကြားလျှင် ဆိုသို့ ခံစားရချေမည်သာ။ လူတစ်ယောက် သေဆုံးခြင်းသည် သတင်းကောင်းမှ မဟုတ်ချေပဲလေ။ လည်ချောင်း တနင်နှင့်ဖြင့် သူ ဖြစ်နေလေသမျှကိုလည်း ခင်မို့ တောက်လျှောက်ငြိမ်သက်စွာ တစုစိုက်စိုက် အကဲခတ် ကြည့်နေသည်ပါပဲ။

“သတိုးနန္ဒ မရှိတော့ဘူး မှီ၊ သူ ဒီကအပြန် ရန်ကုန်ကို တောင် မရောက်ဖြစ်တော့ဘူး မှီ၊ ကလေးအလွန်မှာ သူ ကားမောက်တယ်၊ ကားက အရှိန်အတော်ပြင်းပြင်းနဲ့ မောင်းခဲ့တာတဲ့၊ သူ ဖြတ်ကျော်မောင်းခဲ့တဲ့ ခရီးသည်တင် ဘတ်စ်တစ်စီးက ဆေးရုံမှာ ပြောပြခဲ့တယ်တဲ့လေ၊ ဆေးရုံကို သူ အသက်မပါဘဲ ရောက်သွားတယ် မှီ၊ သူ မောင် တို့ဆီကိုရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ ဆုံးရှာတယ် မှီ”

သူ ပြောစဉ်စိုက် မှီကိုယ်လေး တစ်ချက် ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သည်။ ဟင်ခနဲ အသံပွင့်ကျ၏။ မယုံနိုင်သလို တစ်ချက်ငေးငေးကြီး သူ့ကိုကြည့်နေသည်။ ဟုတ်ရဲ့လား ... ဆိုသည့် ခံစားချက်တွေက မျက်ဝန်းဆီမှာ နေရာယူထားကြပါ၏။ မျက်နှာလေး သူ့ခနဲဖြစ်သည်။

“မို့”

မိုကိုယ်လေးကို တင်းနေအောင် သိမ်းပွေ့လိုက်ရင် မှ ရင်ခွင်ထဲမှာ မျက်နှာလေးကို ဖေးအပ်ပစ်လိုက်ရင်း သူ ရင်ထဲမှာ ဆို့နေသည်။ ဆံစလေးတွေကို သူ တွင်တွင်သပ်ပေးနေရင် မှ ...

“ငိုချင်ရင် ငိုချလိုက် မှီ ... ငိုချလိုက်”

ဟု တိုးဖွဖွ ပြောနေမိရပါ၏။ မှီ၏ခေါင်းလေးထဲ သူ့ရင်ဘတ်ထက်မှာ ငြိမ်သက်နေသည်။ သူ့သာ မှီဆံစလေးတွေ သပ်ပေးလိုက်။ ကျောပြင်ကို သပ်ပေးလိုက်နှင့် ရှိနေရရင်း မှီမှာ ငိုနေချေပြီလားဟု ခံစားဖြစ်၏။ ရင်သည် မငြိမ်သက်။ မှီမျက်နှာလေး သူ့ရင်ခွင်မှ ခွာသည်။ သူ ငဲ့မိုးကြည့်တော့ မှီထံမှာမူ ရည်စတို ရှိမနေကြ။ သူ ငေးခနဲ မိုကို မမှိတ်မသုန် ကြည့်နေမိစဉ်ခိုက် မှီခေါင်းလေးက သူ့ပခုံးပေါ် ဖေးတင်လာပါ၏။

“မောင့်ကိုချစ်တဲ့ မှီဟာ မှီဘေးမှာ မောင်ရှိနေဖို့ အရေးအကြီးဆုံးပါ မောင်၊ သူ မရှိတော့တဲ့အတွက် အဲသလို အဖြစ်ဆိုး ကြုံရတဲ့အတွက် လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ စိတ်မကောင်းပါဘူး မောင်၊ အထူးသဖြင့် သူ ဒီကိုလာပြန်တဲ့ခရီးမှာ ဖြစ်သွားရတဲ့အတွက် မှီ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတာပါ။ ဒါပေမဲ့ မောင့်ဇနီးသည်တစ်ယောက်အနေနဲ့ မှီဟာ သူ့အတွက် ဘယ်လိုမှ မျက်ရည်ကျမလာနိုင်တဲ့ ဖြစ်နေပါတယ် မောင်”

သူ မိုကို မျက်တောင်မခတ် ငေးစိုက်ကြည့်နေမိစေပါ။ မိုသည် သူထင်ထားသည်ထက် များစွာရင့်ကျက်နေချေတကား။

“မိုရယ် ... မောင် မိုကို ချစ်လိုက်ရတာ မှီ၊ မောင်နဲ့မှီ မှာ အဲဒီအတိတ်က အရိပ်ကြီးတစ်ခု ရှိမနေခဲ့ရင် ကောင်းလိုက်မှာ”

ဟု ရင်ထဲမှာ ညည်းနေမိရပေမယ့် နှုတ်ကတော့ဘာမျှပွင့်ကျမလာကြ။

“သူ ဒီကထွက်သွားရချိန်မှာ သူ ကြည့်ချင်တဲ့သားကို မိုတို့ မပြခဲ့တဲ့အတွက် သူ့ကို ရက်စက်သလို ဖြစ်ခဲ့ပြီလို့ ခုလို သူ အဖြစ်ဆိုးနဲ့ ဆုံးပါးရတယ်ဆိုတာ သိရချိန်မှာ ခံစားဖြစ်တယ် မောင်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီတုန်းကတော့ အဲသလိုမှ မဆုံးဖြတ်ရင် မဖြစ်ချေတာ မောင်ရော မိုရော သိနေကြတာပဲလေ၊ အဲသလိုမှ အဲဒီလမ်းကို မရွေးချယ်ရင် မဖြစ်ဘူး ဆိုတာလည်း သိနေရတာမို့ လိပ်ပြာမလုံ လိပ်ပြာမသန့်တော့ မဖြစ်ရပေမယ့် သူ့အပေါ် ရက်စက်ခဲ့ရသလို ဖြစ်ခဲ့တာမို့ လူ့သားစိတ်နဲ့ ခံစားကြည့်ရင်း အပြစ်မကင်းသလို ဖြစ်မိရပါတယ် မောင်၊ နောက်ဆုံးတော့ ကံကြမ္မာစီမံရာလိုပဲ မှတ်ယူရပါလိမ့်မယ် မောင်၊ မိုတို့ လုပ်နိုင်ကြတာ တစ်ခုပဲရှိပါတယ်၊ သူပြုခဲ့တဲ့ ရက်စက်မှု တစ်ခုကို မှီ ခွင့်လွှတ်ပေးလိုက်ပါမယ် မောင်၊ သူ မပြတ်သားခဲ့တာ၊ သူ တွေဝေခဲ့တာတွေကို မှီ ခွင့်မလွှတ်နိုင်၊ မမေ့နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၊ နာကြည်းနေတာတွေကို ခွင့်လွှတ်ပေးလိုက်ပါတယ်၊ သေသူတစ်ယောက်အပေါ်မှာ အဲဒီဝင့်တွေ အကြွေးမဆပ်ရချေအောင် ခွင့်လွှတ်ပေးလိုက်တာ တစ်ခုနဲ့တော့ မှီ သူ့ကို ကောင်းမှုတစ်ခု ပြုပေးလိုက်ပါမယ်”

မောင်၊ ပြီးတော့ ... မောင်တို့ မှီတို့ရဲ့ကောင်းမှုကုသိုလ်ကို အမျှပေးဝေကြဖို့ပဲ ရှိပါတယ်”

မို့ ပြောနေတော့ သူ မို့ကို တန်ဖိုးပိုသိလာရလေပါ။ မို့မှာ သူ မမှန်းဆ မသိမြင်နိုင်သေးသည့် မြင့်မြတ်သော ခံယူချက်နှင့် အသိတရားတွေ ရှိနေကြတာကို သူပို၍ ဤနေ့မှာ တမြတ်တန်း ပို၍ ပို၍ သိလာရပါသည်အဖြစ်။

မို့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လေး ရှိနေပြီမို့ သူ ရှေ့ဆက်ရမည့်စကားကို ပြောဖို့ အားယူရပြန်သည်အဖြစ်။

“သူ မရှိတော့တဲ့ အကြောင်းကို အန်တီကြီး ဒေါ်မိမိခင် ဖုန်းဆက်လာတယ် မှီ၊ သတင်းစာထဲမှာလည်း နာရေးသတင်း ထည့်ထားတယ်လို့ ပြောတယ်၊ ပြီးတော့ သူပြောတာ ရှိနေတယ် မှီ၊ ကလေးက သတိုးနန္ဒ ငယ်တုန်းက အတိုင်းပဲ ဖြစ်နေတယ်လို့ သတိုးနန္ဒ ဖုန်းဆက်ပြောပြခဲ့တယ်တဲ့”

ဟု ပြောတော့ မှီ ငိုငိုနေသည်။ အိပ်နေသည့်ကလေး ရှိရာ ပုခက်ကို တစ်ချက် ခပ်တွေတွေ လှမ်းကြည့်သည်။ ဘာတော့ ပြောမလာသေး။ သူ ပြောတာကိုပဲ စောင့်နားထောင်နေပါ၏။

သူ လည်ချောင်းတစ်ချက် ရှင်းသည်။ ပြောရမည့် စကားအတွက် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ပင် နားထောင်ရမှာ ဝန်လေးနေသည်။ ကိုယ့်နားက ပြန်ကြားနေရမှာ ထွန်ဆုတ်နေသည်။ ကြားကို မကြားချင်။ ပြောကို မပြောချင်။ ဒါပေမဲ့ မပြော၍လည်း မဖြစ်။

“အန်တီကြီးက ပြောတယ်၊ သူ့သား ကိုယ်ပွားဖြစ်တဲ့သားကို သူ ရအောင်ယူမယ်တဲ့၊ တရားစွဲချင် စွဲရတဲ့ မှီ”

ဟု လိုရင်းကို ဖြုတ်ဆို တုံးတီကြီး ပြောချလိုက်တော့ မှီ ကိုယ်လေးယိုင်သွားသည်။ လန်ခနဲ ဖြစ်သွားတာမို့ သူ ကမန်းကတန်း ထိန်းရပါ၏။ မှီမျက်နှာ သွေးဆုတ်နေသည်။ တုန်လှုပ်ချောက်ချားရိပ်က မျက်နှာထက်မှာထင်၏။ မှီ ခေါင်းတွင် တွင်ခါနေသည်။

“မှီ ... မှီ ... မပေးနိုင်ဘူး မောင်၊ မှီကို သူတို့ပစ်ထားခဲ့ကြပြီပြီ၊ သူ့သားနဲ့ မတူမတန်လည်း ပြောခဲ့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီပြီ၊ မှီသားကို မှီနဲ့ မောင်နဲ့ မွေးခဲ့ကြရတာ၊ ဘာလို့ သူ့ကိုပေးရမှာလဲ၊ အို ... မပေးနိုင်ဘူး မောင်၊ မှီ သေရလိမ့် မယ်မောင်ရဲ့၊ ကယ်ပါဦး မောင်၊ မှီကိုကယ်ပါဦး၊ မှီသားလေးကို မထည့်ပါရစေနဲ့၊ သူက ဘာကိစ္စနဲ့ မှီသားကို မှီရင်ခွင်ထဲက လှယက်ယူရမှာတဲ့လဲ”

ဟု ပထမပိုင်းမှ ချောက်ချား ငိုကြွေးနေရာမှ ဖြန့်ဆို မာကျောပြင်းထန်သည့် လေသံဖြင့် ပြောချလာသည့် မှီကို သူ ထွေးပိုက်ထားမိရမိပါ။ မှီစိတ်တွေ၏ ပြောင်းလဲခြင်းက မြန်ဆန်လွန်းနေသည်။ ချောက်ချားထိတ်လန့်ခြင်းနှင့် ခံပြင်းခြင်းတို့က ရုတ်ခြည်းဖြစ်တည်နေသည်။ ခေါင်းမာခြင်းကလည်း နေရာယူလာနေသည်။ အားငယ်ခြင်းနှင့် အားကိုးခြင်းဖြင့်လည်း သူ့ကို အားကိုး ဖက်တွယ်ကာ ငိုချချင်လည်း ငိုချလာပြန်သည်။ မှီစိတ်တွေ အရမ်းကို ယောက်ယက်ခတ်နေကြတာကို သူ သိနေရင်း ချစ်ရသူလေးကို သနားလှပါပြီ။

“မငိုနဲ့ မှီ၊ မောင် ရှိနေတယ် မဟုတ်လား၊ မောင် အားလုံး ရင်ဆိုင်ပေးရမှာပေါ့၊ မောင် အားလုံးကို နိုင်နိုင်နင်းနင်း ဖြေရှင်းပေးမယ် မှီ၊ သတိုးနန္ဒနဲ့ မှီဟာ တရားဝင်လက်ထပ်ခဲ့ကြတဲ့သူတွေမှ မဟုတ်ကြတာ၊ သူတို့ဘက်ကလည်း ဘာတစ်ခုမှ တာဝန်ယူခဲ့ကြတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ခုကလေးယူမယ်လို့ လာလုပ်လို့တော့ ဘယ်ရမလဲ၊ ဒါ အကြမ်းဖျဉ်းအားဖြင့် မောင် သိထား၊ တွေးထားတာပဲနဲ့ သေးတာ၊ ဥပဒေပညာရှင်နဲ့ မောင် ဆွေးနွေးမယ် မောင်မှာ ဝါရင့်တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေကြီး ဦးသီလ ဆိုတာ ရှိတယ်၊ မောင် ဦးလေးသားချင်းပမာ ရှိတဲ့သူပဲ မှီ၊ သူ့လို မောင် ဆက်သွယ်မယ်၊ မှီ စိတ်ကိုထိန်းနော်”

သူ တောက်လျှောက်ပြောနေတော့ မှီ ခေါင်းလေး ခါနေရင်းမှ ...

“မှီကတော့ မှီသားကို မပေးဘူးမောင်၊ လုံးဝမပေးဘူး၊ အသေသာခံသွားမယ်၊ မပေးဘူး မောင်”

အဲဒါ့စဉ် စိတ်လိုက်မာန်ပါ မှီပြောပါ၏။ သူခေါင်းညိတ်သည်။ ဆံစလေးကို သပ်ပေးနေမိရရင်းမှ ...

“စိတ်ချ မှီ၊ လုံးဝမပေးဘူး၊ မောင်တို့သားလေးဟာ မောင်တို့နဲ့အတူ ရှိနေရမယ်၊ ဒါ အသေအချာပဲ”

ဟု ခိုင်ခိုင်မာမာ ပြောရပါ၏။ မှီ သူ့ကို မော့ကြည့်ကာ လက်မောင်းကြီးပေါ်မှာ ခေါင်းကိုမှီတင်ထားရင်းမှ ...

“မှီ ... မှီ ... အားရှိလိုက်တာ မောင်ရယ်”

ဟု ခုမှ မျက်ရည်ကျလာရင်း ပြောရှာပါ။ မှီငိုသည်။ သည်းသည်းလှိုက် ငိုသည်။ သူတို့က မှီကို ရက်စက်ခဲ့ကြပြီးတော့ ဆိုသည့် စကားကို တွင်တွင်ပြောငိုနေသည်။ စကားသံတွေက သို့က်နေသည်။ ခံပြင်းခြင်းလည်း ပါနေသည်။ ကြေကွဲချောက်ချားသံတွေလည်း ဖြစ်နေသည်။ အားကိုးရာ ရင်ခွင်တစ်ခုအဖြစ် သူ့ရင်ခွင်ကြီးမှာ ခေါင်းဝင်ငိုချနေရှာရင်းမှ သားလေးရှိရာသို့ သွားသည်မှီ သူ ဘေးမှခွောတမ်း လိုက်ရပြန်ပါ၏။ မှီ ပုခက်ဆီမှ ခြင်ထောင်ငယ်လေးကိုလှစ်၍ သားလေးကို တစ်မိမိမ့် မျှကြည့်နေရင်း မျက်ရည်ကျလာပြန်သည်။

“ဒီလောက် မှီ ချစ်ရတဲ့သားလေးကို ပေးလိုက်ရမှာလား၊ မောင်ရဲ့ မှီက ... မှီက ... သားလေးရဲ့ အမေရင်းပါ”

ဟု မခံမရပ်နိုင်ဘဲ ပြောတော့ သူ ဘေးမှခေါင်းညိတ်ရင်း ...

“ဟုတ်တယ်၊ ဘာလို့ပေးရမှာလဲ၊ မှီက သားလေးရဲ့အမေပဲ၊ မှီ မပေးပဲထားလို့ ရတာပေါ့၊ သူတို့ ဘာမှ... ငှာတံနိုင်ကြဘူး မှီ”

ဟု တဖွဖွ ဖျောင်းဖျနေရပါသည့်အဖြစ်။ မှီကို သူ စိတ်မချ။ ကြာရှည်ထား၍လည်း မဖြစ်တော့ပြီဆိုတာ သူ သိနေသည်။ အန်ကယ်နှင့် အမြန်ဆုံး တိုင်ပင်ရမည်။ အန်ကယ်ပြောသည့် စကားတွေကို မှီကို ပြန်ပြောပြမှ ဖြစ်တော့မည်လေ။ ဒါမှ မဟုတ်လျှင် မှီ မအိပ်နိုင် မစားနိုင်ဖြင့် သားဖောဖြင့် ဒုက္ခရောက်ရချေလိမ့်မည်။

သူ အန်ကယ်ဦးသီလထံ ဖုန်းဆက်ရပါ၏။ ဖုန်းထူးသံကြားတော့ သူ မို့ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ အားကိုးတကြီးဟန်လေးဖြင့် ငေးကြည့်နေသည့် မျက်ဝန်းနက်နက်လေးတွေကိုဆုံ၏။ မျက်နှာမှာ မျက်ရည်စတို မခြောက်တတ်သေး။ သူ မို့မျက်ရည်ကို မကြည့်ရက်။ သူ ခံနိုင်မရှိဆုံးသော အရာမှာ မို့မျက်ရည်။

“အန်ကယ် ... ကျွန်တော် ဘုန်းမြတ်ပြည့်ပါ အန်ကယ်၊ အရေးကြီးတဲ့ အိမ်တွင်းရေးကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်လာလို့ အန်ကယ်ကို တိုင်ပင်ပါရစေ၊ အန်ကယ် အချိန်ရပါမလား ခင်ဗျာ”

ဟု တရုတ်သေ သူ ပြောဆိုက်မှာ အန်ကယ်ထံမှ ...

“ရပါတယ်၊ ပြောပါ မောင်ဘုန်းမြတ်”

ဟူသော ဖြေသံကို သူ ကြားလိုက်ရပါရပြီတည်း။

၆၉ အခန်း(၂၂) ၆၉

ခြံတံခါးဝဆီမှ ကားဟွန်းသံကြောင့် သူ ဦးကျောင်းကို ခြံတံခါးသွားဖွင့်လိုက်ဖို့ ပြောလိုက်ရပါပြီ။

ဘဘကတော့ အိမ်မှာမရှိ။ မနက်စောစောကြီးက ဘည်းက ဦးမိုက်နှင့်အတူ စက်ရုံသို့ သွားလိုက်ကြပြီ။ ဤသည်ကလည်း သူ့အစီအမံပါ။ ဒေါ်မိမိခင် ရောက်လာမည်က အနေးနှင့်အမြန် တစ်ခုခုပဲရှိမည်။

လာသည်ကတော့ လာမှာ သေချာနေသည်မို့ မနက်စောစော ခါတိုင်းထက်ပို၍ စောကာ စက်ရုံသို့ ဘဘ၏ အရင် လွတ်လွတ်နေခဲ့သည်ပါပဲ။

ဘဘနှင့် ဒေါ်မိမိခင်တို့ကို မဆုံစေချင်။ အဖြစ်စုံကိုလည်း ဘဘ မသိအောင် သူ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့တာမို့ ဒေါ်မိမိခင်မှ ကလေးကိစ္စဖြင့် လာမည်ကိစ္စ ဘဘ မသိရှာ။ မသိသည်မို့လည်း စိတ်အနှောင့်အယှက် ကင်းရသည်လေ။

သူ စက်ရုံသို့ ခင်မိုနှင့် သားလေးကိုပါ ခေါ်ကာ တူတူသွားခဲ့သည်ကလည်း ဒေါ်မိမိခင်ထံမှ ဖုန်းလာပြီး နောက်တစ်

နေ့ကတည်းကပါ။ မို့ကို သူ့မျက်ကွယ်နေရာမှာ ဒေါ်မိမိခင်နှင့် မဆုံစေချင်။ မို့ အားငယ်ရှာမည်သာ။ ထိုသို့ အဖြစ်မခံနိုင်။

ဒေါ်မိမိခင် ဆိုတာက သူ မရှိတာကို အခွင့်အလမ်း ယူ၍ မို့ကို နိုင်ထက်စီးနင်းကြီး ရွေ့ရနဲ့သစ်အိမ်ကြီးမှာ မညာ မထောက် ပြောချမှာ အသေအချာကြီး သူ ကြိုတင်သိနှင့်ထားသည် မို့လည်း ...။ စက်ရုံသို့ သူ မနက်တိုင်း နောက်ကျသွားကာ ဘာကို အရင်သွားခိုင်းခဲ့။ သူက မို့နှင့်အတူ သားလေးပါခေါ်၍ နောက်ကျမှ စက်ရုံသို့ တူတူသွားခဲ့သည့်အဖြစ်။

ခု သားလေးကို မို့ အဝတ်အစားလဲပေးနေချိန်မှာ ကားဟွန်းသံက ခြံဝမှ ပေါ်လာတာမို့ ဦးကျောင်းနှင့် ခြံတံခါး သွားဖွင့်ခိုင်းခြင်းပါ။

သူကတော့ အစစပြင်ဆင်ထားသည့် လူတစ်ယောက် နယ် တည်ငြိမ်စွာ ဧည့်ခန်းမှာရပ်လျက် စောင့်ဆိုင်းနေလိုက်ပါ ပြီ။ ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ကားရပ်လာတော့ မျှော်လင့်ထားသည့် အတိုင်း ဒေါ်မိမိခင်၏ ပရာဒိုကား ကြက်သွေးရောင်ကြီး ဖြစ်နေ ပါ၏။ ကားပေါ်မှ ဒေါ်မိမိခင် ဆင်းလာသည်ကိုက ခပ်မော့မော့ ဟန်ဖြင့်ပါ။

ဘယ်သူ့ကိုမှ အလျှော့မပေးသည့်ဟန်။ မျက်ဝန်း တွေက ထုံးစံအတိုင်း လက်တောက်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းကို ခပ် စေ့စေ့ ပိတ်ထားလျက် တည်တင်းစွာပဲ သူ့ကိုကြည့်ရင်း ဧည့်ခန်း သို့ ပိုင်နိုင်သော မာန်အပြည့်ဖြင့် ဝင်လာသည့် ဒေါ်မိမိခင်ကို သူ ကလည်း တည်ငြိမ်စွာပဲ စောင့်ကြည့်နေသည်ပါပဲ။

“ထိုင်ပါ အန်တီကြီး”

သူ တည်ငြိမ်စွာ ခရီးကြိုလင့်ချေသမျှကိုလည်း အကဲခတ်သည့်နယ် ဒေါ်မိမိခင် ကြည့်သည်။ ဘေးဘီကိုလည်း ခဝဲကြည့်သည်။ သူ အေးချမ်းစွာ ပြုံးပြပါ၏။

“တစ်အိမ်လုံးမှာ မို့ရယ်၊ သားလေးရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ် ပဲ ရှိကြပါတယ် အန်တီကြီး၊ ဒေါ်လေးခမ်းနဲ့က ဈေးသွား နေပါတယ်၊ ဦးကျောင်းက ဥယျာဉ်မှာပဲ ပန်းတွေနဲ့ ရှိနေ မှာပါ။ အန်တီကြီးနဲ့ ကျွန်တော်တို့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြဖို့အတွက်လည်း ဒီအောက်ထပ်က စာကြည့် ခန်းကို ကျွန်တော်-ရွေးချယ်ထားပြီးပါပြီ။ အဲဒီမှာ အေး အေးဆေးဆေး စကားပြောကြတာပေါ့ အန်တီကြီး”

“မင်း ငါ့ကို အချိုသပ်လို့ မရဘူးဆိုတာတော့ ကြိုတင် ပြောထားပါရဲ့ မောင်ဘုန်းမြတ်ပြည့်၊ အန်တီကြီးမှာ အချိန် မရှိဘူး။ ကလေးကို ပြန်မှာ၊ ဟိုတယ်မှာ အန်တီအဝတ် အစားတွေကအစ အားလုံး ထားခဲ့တယ်၊ ဒီကို အကြာကြီး နေဖို့ လာခဲ့တာမဟုတ်ဘူး ဆိုတာကိုလည်း ကြိုပြောထား ပါရဲ့၊ မင်းဆီမှာ ခြေတစ်နေရာစာ ချထားရတာတောင် ရင်ထဲမှာ နာနေတာ သိရဲ့လား”

ဟု မာတင်းတင်းပြောတော့ သူ့ပြုံး၍နားထောင်ပါ ၏။ နောက်တော့ စာကြည့်ခန်းဆီသို့ သူ ဦးဆောင်ခေါ်တော့ ဒေါ်မိမိခင် လိုက်လာသည်။ ဒေါ်မိမိခင်ကို ထိုင်ခိုင်းကာ သူ အအေးနှစ်ခွက် သွားယူလာပြီး ဒေါ်မိမိခင်၏ရှေ့သို့ တစ်ခွက်၊ သူ့ရှေ့မှာ တစ်ခွက်ချပါ၏။ ဖန်ခွက်ကို ဒေါ်မိမိခင် ထိဖော်ပင် မရ။ တည်စူးစူးမျှ သူ့ကိုကြည့်သည်။

“အန်တီကြီး ဒီလာတာ မင်း ဧည့်ခံတဲ့ အအေးကို တကန် တက သောက်ဖို့ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်း နားလည်ပါတယ် မောင်ဘုန်းမြတ်”

မာတင်းတင်းလေသံသည် ပို၍ပင် တိုးမြင့်လာသည့် အဖြစ်။ သူ ခေါင်းညိတ်ပြပါ၏။ သူလည်း အအေးမသောက်ဖြစ်။ တည်ငြိမ်စွာပဲ ဒေါ်မိမိခင်ကို သူ ကြည့်သည်။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ကြည့်ကြသည့် အကြည့်သည်မတူ။ ဒေါ်မိမိခင်၏ အကြည့်က မာနနှင့်အတူ အနိုင်ယူလိုစောပြင်းလျက် မာတင်းနေ သည်။ သူ့အကြည့်က အရာရာကို ရင်ဆိုင်မည့်သူတစ်ယောက် အဖြစ် တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်ခြင်းဘက်သို့ နှယ်နေသည်။

တူညီတာတစ်ခုတော့ ရှိသည်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အကဲခတ်သည့်အကြည့်။ တစ်ယောက်ခြေလှမ်းကို တစ်ယောက် စောင့်ကြည့်သည့်အကြည့်။ ဤအကြည့်ကတော့ နှစ်ဖက်စလုံးမှာ ရှိနေသည်။

“ဧည့်ခန်းထဲမှာ ငါ့မြေးရဲ့ဓာတ်ပုံတွေကို မတွေ့ပါလား၊ ငါ ဝင်လာလာချင်း အဲဒါကို အရင်ရှာကြည့်တာ”

“အန်တီကြီးရဲ့မြေး မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်သား၊ မို့ရဲ့ သားပါ အန်တီကြီး၊ အန်တီကြီး လာမယ်ဆိုတာ သိထား တာမို့ ဓာတ်ပုံတွေအားလုံး ကျွန်တော် ဖြုတ်ထားလိုက်ပါ တယ်၊ သားရဲ့ချစ်စရာပုံလေးတွေကို မြင်လိုက်ရင် အန်တီ ကြီးရဲ့စိတ်တွေ ပိုပြီးပြင်းထန်လာမယ်ဆိုတာ သိထားလို့ ပါ၊ စကားကို အေးအေးဆေးဆေး ပြောချင်သေးတယ် လေ၊ ကလေးလိုချင်စောတွေနဲ့ အန်တီကြီး ပိုပြီးအထက်

စီးနင်း ပြောလာမှာမျိုးကို ကျွန်တော်လည်း သိပ်တော့မလို လားနိုင်ဘူး မဟုတ်လား”

“ဘာလဲ ... ခေါင်းငုံ့မခံဘူးလို့ ကြိုတင်သတိပေးတဲ့စကား မျိုးကို ပြောလိုက်တာလား မောင်ဘုန်းမြတ်ပြည့်၊ မင်း သိထားဖို့က ငါဟာ မောင်ကောင်းမြတ်မို့ရဲ့ အဘွားအရင်း ဖြစ်နေတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ”

“အန်တီ မှားနေပြီ၊ သားဟာ ကျွန်တော့်သားပါ အန်တီ ကြီး၊ အန်တီကြီးက ကျွန်တော့်အမေ မဟုတ်တဲ့အတွက် ဘယ်လိုမှ အန်တီကြီးဟာ သားရဲ့ဘွားဘွား မဟုတ်ပါ ဘူး”

ဒေါ်မိမိခင်၏ကိုယ်ကြီး ဆတ်ခနဲခါ၏။ လက်ကိုင် ခိတ်တွင်းမှ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို စိတ်လိုက်မှာန်ပါ ထုတ်ပြလိုက် သည်က ဆောင့်ခနဲ စားပွဲပေါ်ချ၍ပါ။ ရှေ့တည့်တည့်မှာရှိနေ သည့် ဓာတ်ပုံကို သူ ကြည့်သည်။ ရယ်မောနေသည့် ကလေး ဘစ်ယောက်။ တစ်နှစ်အရွယ်မျှပဲ ဖြစ်မည်။ သူ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည်က မမှိတ်မသုန်ပါ။ သတိုးနန္ဒ မှားပြီဟု သူတစ် ချက် ရင်ထဲမှတ်ယူမိရပါပြီ။ သားဇောဖြင့် သတိုးနန္ဒကတော့ ငယ်စဉ်က သတိုးနန္ဒလေး၏ပုံကို မြင်ရသည်နှင့် မခြားပါဟု မိခင်ကို ဖုန်းထဲမှာ ပြောခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ လက်တွေ့မှာက သား သည် ထိုဓာတ်ပုံထဲက ကလေးနှင့်မတူ။ ဒေါ်မိမိခင်၏ ခြေလှမ်း တစ်လှမ်းကို သူ ဖြိုနိုင်ပြီဟု စတင်၍ အားတက်လာရပါ၏။ ဆုပ်ခံကိုင်ပြသည့် ဓာတ်ပုံထဲက ချာတိတ်လေးသည် ကောင်းမြတ်မို့ နှင့် တူမနေ။ တကယ်က သားလေးသည် မှီနှင့်ပိုတူနေသည်ဟု

သာ အစကတည်းက သူ ထင်ထားသည်။ သူ မြင်ထားသည်။ ဒါပေမဲ့ သတိုးနန္ဒက ငယ်စဉ်ကပုံနှင့် တူလွန်းပါသည်ဟု ပြောထားသည်ဆိုတော့လည်း စောင့်ကြည့်ရခြင်းပါ။ ဒါကြောင့်လည်း ဒေါ်မိမိခင် ရောက်လာလျှင် သားလေး၏ ဓာတ်ပုံကို မမြင်ရအောင် သူ ကြိုတင်၍ ဖြုတ်ထားခဲ့ခြင်းပါတည်း။ ခုကျတော့ ဒေါ်မိမိခင်၏ မျက်နှာတည်တည်တင်းတင်းကို သူ တည်ငြိမ်စွာပဲ ကြည့်လိုက်မိရင်းမှ ဓာတ်ပုံကို ပြန်ကမ်းပေးလိုက်ပါပြီတည်း။

“အဲဒါ ဘယ်သူ့ပုံလဲ အန်တီကြီး”

“ဘာလဲ ... ကြက်သေ့ ငှက်သေ့ကြီး ဖြစ်နေပြီလား၊ ဟင် ... ဟင် ... ဒါ ငါ့သား သတိုးနန္ဒရဲ့ ငယ်တုန်းက ပုံလေ၊ သား တစ်နှစ်သားအရွယ်ကပုံကို တမင် ငါယူလာခဲ့တာ၊ ငါ့မြေးကလည်း ဒီမှာ တစ်နှစ်သားလေး မဟုတ်လား၊ သူတို့သားအဖ ဘယ်လောက်တူတယ်ဆိုတာ မင်း တပ်အပ်မြင်ပြီ မဟုတ်လား၊ တရားရုံးမှာ ဓာတ်ပုံလေး ချပြလိုက်တာနဲ့ မင်းပါးစပ်ပေါက် ငြိမ်ကျပိတ်ဆင်းသွားရလိမ့်မယ် မောင်ဘုန်းမြတ်ပြည့်၊ သူများရဲ့ သွေးကို မင်းရဲ့ သားပါလို့ အရှက်မရှိ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ကွယ်၊ မင်းအစား ငါ ရှက်ပါတယ်”

ဟု အပိုင်အနိုင် ပြောချလာပါသည့် ဒေါ်မိမိခင်ကို သူ အကြောင့်ကြကင်းနေသည့်ဟန်ဖြင့် ခပ်အေးအေးကြည့်တော့ ဒေါ်မိမိခင် ကြာကြာရင်မဆိုင်နိုင်ဘဲ စိတ်လှုပ်ရှားလာသည်။ တစ်ခုခုများ လွဲချော်နေပြီလားဟု နေမထိ ထိုင်မှသာ ဖြစ်လာနေသည်။

ဓာတ်ပုံကို သူ ခပ်အေးအေးပင် ဒေါ်မိမိခင်၏ ရှေ့သို့ ချပေးလိုက်ကာ ...

“သားနဲ့ တူမနေတာကိုတော့ အသေအချာပဲ ပြောလိုက်ပါရဲ့ အန်တီကြီး၊ ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့၊ သားဟာ ကျွန်တော် သားပါလို့၊ ပြီးတော့ သူ့မှာ အမေလည်း ရှိနေတယ်လေ၊ ခင်မို့ဟာ သားရဲ့ အမေဖြစ်တယ် အန်တီ၊ တရားဥပဒေစကားကို အန်တီပြောနေလို့သာ ကျွန်တော် မလွဲမရှောင် သာပဲ ပြောပြချင်တာ ရှိပါတယ်၊ အမေဆိုတာ သူ့မွေးတဲ့ သားသမီးကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ပိုင်ခွင့်ကို ဥပဒေအရ ရရှိထားပါတယ် အန်တီကြီး”

ဟု ပြောချလိုက်တော့ ဓာတ်ပုံကို မယုံနိုင်သလို ကြည့်နေရင်းမှ လက်မခံနိုင်သည့်နယ် အတန်ကြာ ငိုနေပြီးမှ ဒေါ်မိမိခင် ခေါင်းဖြန့်မော့လာသည်။

“ငါ ကလေးကို ကြည့်ချင်တယ်၊ ပြီးတော့ ပြောလိုက်ပါရဲ့။ သူဟာ ငါ့မြေးပဲ၊ မင်းကိုယ်တိုင် ငါ့အိမ်ထိ ရောက်လာပြီ၊ ခင်မို့မှာ ငါ့သားရဲ့ ကိုယ်ဝန်ကို လွယ်ထားရတာမို့ ခင်မို့ကို ငါ့သားနဲ့ လက်ထပ်ပေးပါလို့ လာပြောခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား၊ အဲဒါ အမှန်တရားပဲ၊ အခု ငါ့မှာ ငါ့သားလည်း မရှိတော့ဘူး၊ ငါ့သွေးသားအဖြစ် ငါ့မြေးကို ငါလို ချင်တယ်၊ အဲဒါ အမှန်တရားပဲ၊ ငါ့မြေးကို ငါ့အုပ်ထိန်းခွင့် လျှောက်မယ်၊ သိရဲ့လား”

ဟု အော်တော့ သူ သက်ပြင်းရှိုက်မိရပါ၏။ တစ်ယောက်မှ ထိုင်ရာမှ မထဖြစ်ကြ။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်

မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေကြရင်း ကြည့်နေကြသည်ကလည်း အလျှော့မပေးသည် အကြည့်များ ဖြစ်နေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ တစ်ချိန်က ကျွန်တော်ပြောခဲ့ပါတယ်၊ အဲဒါဟာ အမှန်တရားတစ်ခုဆိုတာလည်း မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သတိုးနန္ဒနဲ့ ခင်မို့ကို အန်တီလက်ထပ်ပေးခဲ့လို့လား၊ အဲဒီကိုယ်ဝန်အတွက်ရော အန်တီ ဘာတစ်ခုမှ တာဝန်မယူပေးခဲ့ဘူး၊ မဟုတ်လား၊ အဲဒါဟာလည်း အမှန်တရားပါပဲ”

ဟု ပြောချတော့ ဒေါ်မိမိခင်၏ မျက်ဝန်းတွေ ရွန်းလက်လာသည်။ သားနှင့်ပတ်သက်၍ သူ ဝန်ခံပေးလိုက်ပြီဟု အားရဝမ်းသာကြီးလည်း ဖြစ်သွားတာ သိသာသည်။ သူ စကားကိုမဖြတ်။ ဆက်တိုက် ပြောချလိုက်သည်ပါပဲ။

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီကိုယ်ဝန်ဟာ ပျက်သွားတယ် အန်တီ၊ မတော့ဘူး၊ ကောင်းမြတ်မီဟာ ကျွန်တော့်သားပါ၊ တစ်ဆိတ်မလွန်လွန်းဘူးလား အန်တီကြီး၊ တစ်ချိန်က မို့ကို မတူမတန်ကြီး သတ်မှတ်ပြီး သူ့မှာ လွယ်ထားတဲ့ ကိုယ်ဝန်ကိစ္စကို ဘာတစ်ခုမှ မစဉ်းစားပေးဘဲ သတိုးနန္ဒကို မေချိုနီနဲ့ ပေးစားခဲ့တယ်၊ အခုကျတော့မှ ငါ့မြေးကို ငါ့ယုမယ် ငါ့မျိုးဆက်သွေးဆိုးပြီး လာပြောနေတာတွေ၊ အခွင့်အရေးတစ်ရပ်လို့ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ကြီး တောင်းဆိုနေတာတွေဟာ ‘မလွန်လွန်းနေဘူးလား၊ ကျွန်တော့်သားကို ကျွန်တော်က ဘာကိစ္စနဲ့ အန်တီကြီးကို ပေးရမှာလဲ၊ ကျွန်တော့်အိမ်ကို လာပြီး ကျွန်တော့်သားကို လာလုနေတာဟာ သိပ်ကိုလွန်လွန်းနေပြီ အန်တီ”

ဟု ပြောချလိုက်တော့ ဒေါ်မိမိခင် ခေါင်းတွင်တွင် ခါသည်။ သားတစ်ယောက်တည်းရှိသည့် ဒေါ်မိမိခင်။ သားဆုံးပါးတော့မှ မြေးဆိုသည့်စောဖြင့် အတင်းလာ၍ ကလေးကိုလုနေသည်က အရူးအမူး ဆန်နေပါသည့်အဖြစ်။

ကလေးအုပ်ထိန်းခွင့် လျှောက်မည်ဟုပင် အတိအလင်း လာပြောနေချေသည်တည်း။

“ဒီမှာ ... သိပ်ပြောမနေနဲ့၊ ခင်မို့ကို ငါ ခေါ်မေးမယ်၊ သူ ဖြေရလိမ့်မယ် သိရဲ့လား၊ ဒီကလေးဟာ ဘယ်သူ့ကလေးလဲဆိုတာ သူ ဖြေရလိမ့်မယ်၊ မင်းနဲ့သူ လက်ထပ်ပြီး မွေးတဲ့အချိန်ကလည်း စကားပြောမှာပဲ”

“ခင်မို့ ချော်ကျလို့ ထင်တာထက်ပိုစောပြီး ကလေးမွေးတယ် အန်တီ၊ သွေးတွေဆင်းလာလို့ ဆေးရုံတင်ရတာ၊ ဟိုမှာခွဲမွေးရတာ၊ အားလုံး အထောက်အထား ကျွန်တော့်မှာရှိနေတယ်”

ဟု သူ ဖြတ်ချလိုက်တော့ ဒေါ်မိမိခင် ဝိုင်ကျသွားပြန်ပါ၏။ တရားရုံးသို့ မရောက်ကြသေးချိန်မှာ သူနှင့် ဒေါ်မိမိခင်သည် ကလေးစောဖြင့် တောက်လျှောက် ပြောနေကြသည်က တကယ့်တရားခွင့်မှာ စောဝင်နေကြသည့်နယ်ပါတကား။

ဘယ်အချိန်ကျမှ ဘယ်စကားကို သူ ပြောပြရလိမ့်မည်ဆိုတာကိုတော့ အန်ကယ်ဦးသီလက သူ့အကြံပေးထားတာတွေ ရှိနေသည်ပါပဲ။ လောလောဆယ်မှာ ထိုစကားတွေကို သူ မပြောဖြစ်သေး။ ဒေါ်မိမိခင် ဘာတွေကို ဆုပ်ခံအားပြုထားသည်ဆိုတာ သူ့ဘက်က ကြိုတင်သိထားနိုင်ဖို့ လိုသည်လေ။ ဒါမှ တကယ်

တမ်းကျလျှင် သူ့ဘက်က ချေပနိုင်တာတွေ ပို၍အခွင့်အလမ်းသာ လာချေမည်ပေါ့။

“ကောင်းပြီ၊ မှီကို ကျွန်တော် ခေါ်မယ်၊ စောင့်ပေးပါ”

ဟု ပြောစဉ်မှီက ဒေါ်မိမိခင် ရင်ထဲပူလာဟန်တူ ပါ၏။ စောစောက မသောက်ဘဲနေမည်ဟု မာမာကြီးပြောခဲ့ပြီး တာကိုလည်း တစ်ချက် သတိလစ်သွားပုံကြီးဖြင့် အအေးဖန်ခွက် ကို မောကော့ သောကော့ကြီး ကောက်မော့လိုက်သည်မှ အားလုံး ကုန်သည်အထိပါ။

ဤသို့ကျတော့လည်း တကယ်တမ်းအားဖြင့် သူ စိတ်ထဲမကောင်းပါ။ မြေးဇောဖြင့် လောင်မြိုက်နေသည်ပဲဟု တွေးမိ ရသည်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ မတရားသည်ကို လုပ်ခဲ့ပြီးပါသည့် ဒေါ်မိမိခင် အနေဖြင့် ထိုက်တန်သည့် ရလဒ်ကိုသာ ပိုင်စိုးရချေမည်သာ။

သူ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ပါ၏။ အိမ်ရှေ့မှာကား တစ်စီးရပ်နေတာ။ ထိုကားသည် ဒေါ်မိမိခင်၏ကားဆိုတာ စန္ဒကူး မှာနေခဲ့သည့် ခင်မီလည်း မြင်သည်နှင့် သိခဲ့ပုံရပါ၏။ အောက် ထပ်သို့ ခင်မီ ဆင်းခဲ့ဟန်တူသည်။ ကားမြင်တော့ အပေါ်ထပ် ပြန်တက်ကာ ခုတင်ထက်မှာ သားလေးပိုက်၍ စိတ်ချောက်ချား ပူပန်ဟန်လေးဖြင့် မျက်ရည်ဝဲနေလေသမျှ သူ အခန်းတံခါးဖွင့် ဝင်တော့ တွေ့လိုက်ရသည်ပါပဲ။ ရင်ထဲမကောင်းနိုင်။ သူ အလွန် မြတ်နိုးစွာ အရိပ်တကြည့်ကြည့် ချစ်ရပါသည့် မိန်းကလေး စိတ် ပင်ပန်းဆင်းရဲနေရလေသမျှကို သူ မကြည့်ရက်။ မှီဘေးမှာ သူ ထိုင်တော့ မျက်လုံးလေးတွေ ဝန်းစက်နေအောင် လန့်ရှိန်လေး မြင်လျက် သူ့ကိုမော့ကြည့်ကာ ...

“ရောက်လာပြီလားဟင်”

ဟု တုန်လှိုက်လိုက်လေး မေးလာတော့ သူ ခေါင်း ညှိတ်ပြသည်။ ဆံစလေးကို သပ်ပေးရင်းမှ ...

“ရှောင်လို့မှ မဖြစ်တာဘဲ မှီ၊ ရင်ဆိုင်လိုက်ကြရအောင် နော်၊ တစ်ခုမှာမယ် မှီ၊ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လေးနေ၊ မောင် ရှိနေတယ်ဆိုတာ ရင်ထဲမှာ အမြဲ အားမွေးပြီး သိ ထား၊ မှီရှေ့မှာ မောင် ရပ်တည်မယ်၊ ရှိနေမယ်၊ မောင်တို့ သားလေးကို သူ ဘယ်တော့မှ လုယူသွားလို့မရဘူး မှီ”

ဟု ပြောကာ မှီလက်လေးကို ထွေးဆုပ်၍ အောက် ထပ်သို့ ခေါ်လာပါ၏။ သားလေးကိုပွေ့၍ မှီ ဆင်းလာသည်က တွန့်ဆုတ်ဆုတ်လေးတော့ ဖြစ်နေသည်ပါပဲ။ သားကိုမလွှတ်စတမ်း ပွေ့ပိုက်ထားသည်ကလည်း မျက်ရည်ဝဲလျက်ဖြင့်ပါ။ လှေကား တစ်ဝက်မှာ သူ တစ်ချက်ရပ်သည်။ မှီမျက်နှာလေးကို ငုံ့မိုးကြည့် ကာ မျက်နှာလေးကို ဖွံ့ဖွံ့ပုတ်သည်။

“စိတ်ကိုထိန်း ... စိတ်ကိုထိန်း မှီ၊ သူ့ရှေ့မှာ ကြောက် မနေဖို့လိုတယ်၊ ခပ်မှန်မှန်လေးနေ၊ ကိုယ့်သားအတွက် ကိုယ်စိတ်ချတည်ငြိမ်နေတဲ့ မှီ ဖြစ်နေဖို့လိုတယ် မှီ၊ စိတ် ဓာတ်အရာအားဖြင့် တည်ငြိမ်ပြလိုက်တာနဲ့ တစ်ဖက်က တွေဝေသွားနိုင်တယ်၊ အဲဒါ အရေးကြီးတယ်၊ သူ့ဘက်က ဥပဒေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောလာတဲ့အခါ မောင်ကလည်း အားလုံးတုံ့ပြန် ပြောနိုင်ဖို့ ပြင်ဆင်ထားပြီးသား၊ ကဲ ... လာ၊ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ဖြစ်နေတဲ့ မှီအဖြစ် မောင့်ဘေးက လိုက်ခဲ့”

ဟု ပြောတော့ မှီ ကိုယ်လေးကို မတ်သည်။ စိတ် ကိုပြန်၍ စုစည်းထိန်းနေရာတာလည်း သိသာနေသည်ပါပဲ။ မျက် နှာလေးထက်မှာ ထင်နေသည် ကြောင့်ကြရိပ်လေးတွေ ကင်းစင် စပြုလာတော့မှ သူ ပြုံး၍ မှီခေါင်းလေးကို ပုတ်ကာ ...

“ဒီလိုမှပေါ့ မှီ၊ ခု မှီကို မြင်လိုက်တာနဲ့ ဒေါ်မိမိခင် နည်း နည်းတွေဝေတော့မှာ သေချာတယ်၊ သူ ဇေဝေဝါဖြန့် ၊ ကောင်း ဖြစ်သွားနိုင်တယ် မှီ၊ မောင် ပြောပြထားချင်တာ တစ်ခုရှိတယ်၊ သားလေးဟာ သတိုးနန္ဒနဲ့ တူမနေဘူး မှီ၊ အဲဒါ အခုပဲ သတိုးနန္ဒရဲ့ငယ်ဓာတ်ပုံကို မောင် မြင်ခဲ့ရ တာ၊ ကလေးက မှီနဲ့ ပိုတူနေတာပဲကွယ်၊ လာ ... လာ”

ဟု ခေါ်လိုက်တော့ မှီ စိတ်အားပိုတက်လာရာလျက် ဘေးမှ လိုက်လာရာပါ၏။ အခန်းတံခါးကို သူ ဖွင့်ဝင်သည်။ ဒေါ်မိမိခင် အလောတကြီး ထရပ်လိုက်တာကို အရင်ကြိုရပါ၏။ ဘယ်သူမှ ဟန်တားခွင့်မရှိဆိုသည့်ဟန်ဖြင့် ခြေလှမ်းသွက်သွက် ဖြင့် လျှောက်လာသည်ကလည်း ခင်မှီနှင့် သားလေးထံသို့ပါ။ အနီးရောက်တာနှင့် စိတ်လောလျက် ရင်ခွင်ထဲမှာ အိပ်နေပါသည့် သားလေးကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲလှည့်လိုက်တာမို့ ကလေးလည်း လန့် နိုး၍ငို။ ကလေးကို ထိုသို့ အကြမ်းပတမ်းကြီး စိတ်စောဝင်လျက် လုပ်ရပါမို့လားဟု မှီလည်း ဒေါသဖြစ်သွားလျက်ဖြင့် ...

“ဟင် ... ဘယ်နှယ်လုပ်လိုက်တာလဲရှင်၊ မှီသားကို အကြမ်းပတမ်း မလုပ်ပါနဲ့၊ ဒါ ရှင်မြေး မဟုတ်ဘူးရှင်၊ အို ... သားရယ်၊ တိတ်နော် ... တိတ်၊ မောင် .. မှီသွား တော့မယ်၊ ဘာမှန်းလဲ မသိဘူး၊ ကလေးကို ကြမ်းကြမ်း

တမ်းတမ်း လုပ်ပစ်တာပဲ၊ ကလေး လန့်သွားပြီ၊ ဒီမှာ ... ဒေါ်မိမိခင်၊ ဒါ ကျွန်မသား၊ မှီသား၊ ရှင်မြေး မဟုတ်ဘူး ရှင်၊ သိရဲ့လား”

ဟု သားစောဖြင့် မျက်နှာလေး ရဲတက်လာလျက် အားမာန်တွေပြည့်ရင်း ပြောချလည်း ပြောချ။ ဆောင့်၍ထွက် သွားတော့ ဒေါ်မိမိခင် ငိုငိုကျန်ခဲ့ပါ၏။

“မတူပါလား၊ အို ... မတူပါလား”

မျက်နှာထက်မှာ လက်ဖဝါးအုပ်လိုက်လျက် ဒေါ်မိမိ ခင် ညည်းသည်။ အသံက ရင်ခေါင်းသံ ပါနေသည်။ ရင်ကွဲပက် လက်ကြီး ဖြစ်သွားသည့်ဟန်။ သူ တည်ငြိမ်စွာပဲ စောင့်ကြည့်နေ လိုက်သည်ပါပဲ။ ဒေါ်မိမိခင် စောစောကနေရာမှာ စိတ်ပင်ပန်း ဟန်ဖြင့် သွားထိုင်သည်။ သူ စောစောက သူ့အတွက်ချထားသော အအေးဖန်ခွက်ကို မသောက်ဖြစ်သေးဘဲ ရှိခဲ့တာမို့ ထိုဖန်ခွက်ကို ထပ်၍ ဒေါ်မိမိခင်ရှေ့ ချပေးလိုက်တော့ ကောက်မော့သောက် လိုက်သည်ပါပဲ။

အသံသည် တိတ်နေ၏။ သားပြောခဲ့သည့်စကား အတိုင်း ကောင်းမြတ်မှီလေးသည် သတိုးနန္ဒ ငယ်စဉ်ကရုပ်လေး ဖြစ်ချေလိမ့်မည်ဟု ဒေါင်းတင်မောင်းတင်ဖြင့် မျှော်လင့်ထားခဲ့၊ မာန်ချီထားခဲ့လေသမျှ ဖြစ်မလာတော့သည်မို့ မျှော်လင့်ချက်တွေ ရေစုန်မျောသည့်နှယ် ဖြစ်သွားတာလည်း သိသာနေသည်ပါပဲ။

“မှီကို သတိုးနန္ဒနဲ့ တရားဝင် လက်ထပ်ပေးခဲ့ဖူးတာလည်း မရှိခဲ့ပါဘူး အန်တီ၊ အန်တီဟာ တစ်ချိန်တုန်းက ဘာ လုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ အန်တီ အသိဆုံးပါ”

သူ ပြောနေတော့လည်း ဒေါ်မိမိခင် ငိုနေသည်။
 “ဘယ်သူရဲ့အုပ်ထိန်းမှုအောက်မှာ ထားခြင်းဖြင့် အရွယ်မ
 ရောက်သေးသူရဲ့ ကောင်းကျိုးချမ်းသာကို ရမယ်ဆိုတာကို
 ပဲ ဦးစားပေးပြီး သုံးသပ် ဆုံးဖြတ်တဲ့ အမှုတွေ တရားရုံး
 မှာ စီရင်ထုံးပြုပြီး ရှိကြပါတယ် အန်တီ၊ သားဟာ မှီသား
 ပါ။ မှီဟာ တည်ငြိမ်အေးချမ်းတယ်၊ မိခင်ပီသတယ်၊ ခိုင်
 မာအေးချမ်းတဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ခုရှိတယ်၊ သားကို အုပ်
 ထိန်းခွင့် မရှိတဲ့သူအဖြစ် လုံလောက်တဲ့ အကြောင်း ဘာ
 မှမရှိတဲ့ မှီရင်ခွင်ထဲက သားကို၊ အန်တီက အဘွားပါဆို
 ပြီး အုပ်ထိန်းခွင့် မရနိုင်ပါဘူး အန်တီ၊ ကျွန်တော် ဥပဒေ
 ပညာရှင်နဲ့ တိုင်ပင်ထားပြီးပါပြီ၊ တရားခွင်မှာ အန်တီ
 အမှုရင်ဆိုင်ချင်တယ်ဆိုရင် သဘောပါ။ အန်တီတို့ဘက်က
 ဘယ်လို လူမဆန်ခဲ့တာတွေဟာလည်း ရှင်းခနဲ ထင်းခနဲ
 မြင်သာကုန်ရမှာပါပဲ။ ပြီးတော့ ဘာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် မှီ
 ဟာ သားကိုအုပ်ထိန်းရန် မသင့်ဘူးလို့ ထောက်ပြစရာ
 အကြောင်းမရှိတဲ့ အမေရင်းဖြစ်တဲ့အတွက်၊ ပြီးတော့ ...
 ကလေးဟာ ငယ်ရွယ်နုနယ်တဲ့ကလေး၊ မိခင်ဖြစ်သူကပိုပြီး
 ကျွေးမွေးပြုစုနိုင်မယ်၊ စောင့်ရှောက်နိုင်ပါမယ် အန်တီ
 အမှုသာဖြစ်ခဲ့ရင်ဖြင့် အမှုမှာပေါ်ပေါက်လာမယ့် အချက်
 အလက်တွေအပေါ်မှာပဲ ထည့်သွင်းစဉ်းစားရတာကိုလည်း
 မမေ့စေချင်ပါဘူး၊ အန်တီတို့ လူမဆန်တာတွေကို တန်းစီ
 ပေါ်လာတာပဲ အဖတ်တင် ကျန်မှာပါ။ ကလေးကတော့
 မှီရင်ခွင်မှာပဲ ရှိနေရမှာပါပဲ”

ဟု ပြတ်သားစွာ သူ ပြောတော့ ဒေါ်မိမိခင် ဆတ်
 ၁နဲ့ ရပ်သည်။ မျက်နှာထက်တွင် တင်းမာရိပ်ထင်၏။
 “အို ... ငါကလည်း ငါ့သားနဲ့ တူတယ်ဆိုလို့သာ လာ
 ခဲ့တာပါ။ ခုဥစ္စာက ငါ့သားနဲ့မှ မတူတာ၊ ငါ့မြေးဆိုပြီး
 လူပုံအလယ်မှာလည်း နေမပြနိုင်ပါဘူး၊ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး
 အဲဒီမျက်နှာကို လူတွေကြားထဲ ငါက ဘယ်လိုပြရဲပါ့မလဲ၊
 သားနဲ့ရသွားတဲ့ ကိုယ်ဝန်က မွေးလာတာလေလို့ ငါပြော
 ချင်စိတ်လည်း မရှိတော့သလို ယုံလည်းမယုံပါဘူး၊ လူ
 တစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ပြီး မွေးထားတဲ့ ကလေးဟာ ငါ့
 သားနဲ့လည်း မတူတဲ့ဥစ္စာ၊ ငါက ငါ့သားရဲ့သွေးပါလို့
 မိုက်မိုက်မဲမဲကြီးလည်းပြောမှယုံ မိန်းမတစ်ယောက်မဟုတ်
 ပါဘူးကွယ်၊ သားပြောခဲ့တာကို အဟုတ်မှတ်ပြီး လာမိခဲ့
 တာပါပဲ။ မလာခင်ကတည်းကလည်း ငါ ဒီကလေးကို
 အရင်ကြည့်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာပါ။ ကဲ ... ပြန်မယ်၊
 နင့်သားကို ငါကလည်း အမိုက်ခံပြီး ငါ့စည်းစိမ်တွေကို
 ပုံအုပ်မပေးထားခဲ့နိုင်ပါဘူး မောင်ဘုန်းမြတ်ပြည့်ရယ်၊ ခုလို
 လာမိတာတောင်မှ ငါ ရှက်ပါတယ်”

ဟု ပြောပြောထွက်ထွက် အပြင်သို့ ထွက်သွားပါ
 သတည်း။

မကြာလိုက်။ အရှိန်ပြင်းပြင်းဖြင့် ကားမောင်းထွက်
 သွားသံ ကြားရသည်။ ကားသံ မကြားခင်ကလည်း ...
 “အမြန်ဆုံးမောင်းစမ်း မောင်လှိုင်၊ ကျွန်သရေမရှိလိုက်တဲ့
 နေရာကွယ်”

ဟု အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် ပြောသံကို နောက်ပါးမှ လိုက်လာပါသည်။ သူ ဧည့်ခန်းဆီမှ ကြားဖြစ်အောင် ကြားလိုက် ရပါ၏။

မကြာ ...။ ကားထွက်သွားသည်ပါပဲ။ သူ နေရာမှာ ရပ်နေရင်း ပြုံးမိရပါပြီ။ မာနနှင့် အတ္တသည် ယခုတိုင် ဒေါ်မိမိခင် ယံတွင် စွဲမြဲထင်ကျန် မာကျောနေဆဲပါတကား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်။ သူ့ဘဝတွင် အေးမြချမ်းငြိမ်းသော အသိုက်အမြုံလေး ဆက်၍ အေးချမ်းစွာ ဖြစ်တည်ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည် ကတော့ အမှန်ပါ။

ဤအတွက် ကံတရားကို သူ ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

အခန်း(၂၃)

“မို့ ... မောင် စင်ကာပူ ခဏသွားမို့ ကိစ္စပေါ်လာတယ် မို့၊ နည်းနည်းကြာလိမ့်မယ်၊ ဟိုရောက်ရင်လည်း မောင် ဖုန်းဆက်မှာပါ။ အင်အားအိမ်ရာဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်း နဲ့ပတ်သက်ပြီး သွားရတာပဲ မို့၊ ပြီးတော့ မောင်တို့ရဲ့ ရွှေရနံ့သစ်စက်ရုံထွက် စည်သွပ်ဘူးတွေကို အဲဒီကကုန် တိုက်ကြီးတစ်ခုမှာ အဓိက တင်နိုင်မယ့်ကိစ္စ၊ သူတို့ဘက် က ဝယ်ချင်တဲ့ ကမ်းလှမ်းမှုကိုလည်း မောင် ရထားတယ် လေး၊ ဒီတော့ မို့ တစ်ယောက်တည်း နေဖြစ်တဲ့ မဟုတ် လား၊ ဆိုလိုတာက ရွှေရနံ့သစ်အိမ်ကြီးမှာ ဘာဘရယ်၊ ဒေါ်လေးခမ်းနဲ့ ရယ်နဲ့ ဦးမိုက်တို့၊ ဦးကျောင်းတို့နဲ့ တူတူ နေလို့ ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား၊ ဘာကတော့ စည်သွပ်ဘူး စက်ရုံကိစ္စကို အတော်ကြီးကို နားလည်နေတာမို့ မောင့် မန်နေဂျာဦးစိုင်းဟုန်နဲ့ တူတူ စက်ရုံအလုပ်ကို လည်ပတ် အောင် လုပ်နိုင်မှာပါ။ မောင်စိတ်ပူတာက မှီပဲ၊ မို့ နေ တတ်ပါ့မလားလို့”

ညဘက် ဖုန်းလာတာမို့ မှီ ကမန်းကတန်း ကိုင်ရ
ခြင်းပါ။ ထင်ထားသည့် အတိုင်းပါပဲလေ။ မောင့်ထံမှဖုန်း ဖြစ်
နေသည်။ မောင် ရန်ကုန်သွားလိုက်တာ တစ်လရှိပြီ။ အင်အား
အိမ်ရာဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်၍လည်း မကြာမကြာ
မောင် ရန်ကုန်သို့ သွားခဲ့တာတွေ ရှိပေမယ့် ဤတစ်ကြိမ်မှာတော့
ပိုကြာနေသည်။ ခုလည်း မောင့်ကို ပြန်လာချိန် မျှော်နေချိန်မှာ
မောင်က စင်ကာပူသို့ပင် ခရီးသွားရဦးမည်ဆိုတော့ ခင်မို့ ပိုလွမ်း
ရသည်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အလုပ်ကိစ္စပေမို့လည်း မှီ မတားရက်ပါ။

“သိပ်မကြာစေချင်တာတော့ အမှန်ပါပဲ မောင်ရယ်”

ဟုတော့ မှီ ပြောဖြစ်အောင် ပြောမိလိုက်ရသည်က
မောင့်ကို လွမ်း၍ပါ။ မောင် ရယ်ပါ၏။ အသံကတော့ တိုးနေ
သည်။

“ဒါဆို မောင် သွားလိုက်မယ်နော်၊ ဖုန်းတော့ဆက်မယ်
မို့၊ ဒါပေမဲ့ ဆက်မရနိုင်လောက်အောင် အလုပ်များနေရင်
ဖြင့် မောင့်ဆီက ဖုန်းမလာလို့ဆိုပြီး စိတ်မပူနဲ့နော် မှီ၊
မောင် အမြဲ မှီကို သတိရနေမှာပါကွယ်၊ ကျန်းမာရေးကို
ဂရုစိုက်၊ သားကိုလည်း ဂရုစိုက်နော်”

ဟု မောင် ပြောလာတော့ ရင်ထဲမကောင်းချင်။
ဖုန်းဆက်၍ခက်လျှင် မဆက်ဘဲနေမည် ဆိုတာမျိုး မောင်ရည်ရွယ်
ပြောချေသည်ဟု သိရလျက် မောင့်ကို ပိုလွမ်းလာရသည်ပါပဲ။

“တစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေရင် စက်ရုံကို လိုက်သွားပေါ့
မို့၊ ဘာဘကို လုပ်ကိုင်ကုနေပေါ့၊ အလုပ်လည်း ပိုကျွမ်း

လာမှာပေါ့ မှီ၊ မစိမ်းတော့ဘူးပေါ့၊ ပြီးတော့ အဝေးသင်
လည်း သင်နေပြီပဲ၊ စာကျက်နေလိုက်နော် မှီ၊ မောင့်ကို
လွမ်းတဲ့အခါ သတိရတဲ့အခါ တစ်ခုခု လုပ်နေလိုက်နော်၊
စက်ရုံကို သွားချင်သွား၊ စာကျက်ချင်ကျက်၊ ဒါပေမဲ့
မောင်တို့သားလေးကိုတော့ မှီ အမြဲဂရုစိုက်နေမယ်ဆိုတာ
မောင် ယုံပါတယ်”

ဟု မောင်ပြောနေတော့ ခင်မို့ မျက်ရည်ဝဲချင်သည်။
အတော်ကြာမည်ထင်။ မောင် ဖွင့်မပြောရက်၍သာ ဖြစ်မည်။
ကြာတော့ ကြာမည်သဘော ဖြစ်နေသည်။ ဤသို့ ခင်မို့ တွေးမိ
နားလည်လာမိရာ ရိပ်စားမိရပါသည်အဖြစ်။

“မို့လေး ... ဘာငြိမ်နေတာလဲကွ၊ မောင်ဖြင့် မသွားချင်
တော့ဘူးကွာ၊ ပြန်လာလိုက်ရမလားဟင်”

ဟု မေးလာတော့လည်း မှီ ကမန်းကတန်းလေး
ခေါင်းခါလိုက်မိရကာ ...

“အို ... မဟုတ်တာ မောင်ရယ်၊ အလုပ်ကိစ္စပဲဥစ္စာ၊ သွား
ပါ၊ ဖုန်းတော့ဆက်နော် မောင်၊ မှီ မောင့်ဖုန်းကို မျှော်နေ
မှာ၊ မောင် ဟိုကိုရောက်ရင် ဖုန်းနံပါတ်လည်း ပေးထား
လေ၊ မှီလည်း ဆက်မှာပေါ့၊ ညဘက်ဆို မောင် အားနေ
မှာပဲဥစ္စာ”

ဟု ပြောတော့ မောင်ထံမှ ရယ်သံပေါ်လာ၏။
“အင်း ... မောင် ဖုန်းနံပါတ်ပေးမယ် မှီ၊ ကဲ ... ဒါဆို
ဝမ်းနိုက်နော် မှီ၊ ဘာမှာချင်သေးလဲ”

“ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်နော် မောင်၊ ဘုရားရှိခိုးပြီးမှ အိပ်၊ မနက် အိပ်ရာထတာနဲ့ ဘုရားရှိခိုး၊ မို့ကိုလည်း ဖုန်းဆက်ပါ မောင်။ သားကို မို့ ဂရုစိုက်မှာကတော့ စိတ် ချပါ။ မောင်အတွက် မို့ စိတ်ပူတယ် မောင်၊ မောင် ဗိုက် နာနာနေတတ်တယ်ဆို၊ ဘာ ဒီနေ့မှ မို့ကိုပြောပြတယ်၊ စက်ရုံမှာ ဆေးသောက်သောက်နေတာဆို၊ မောင်ဟာလေ မို့ရှေ့ကျရင် ဘာမှမဖြစ်တဲ့အတိုင်း နေပြခဲ့တာကိုး၊ မောင် ဗိုက်နာတယ်ဆိုလို့ မို့က စိတ်ပူနေတာ၊ ခု မောင်က စင်ကာပူသွားမယ်ဆိုတော့ ဟိုမှာနာနေရင် ဘယ်နယ်လုပ် မလဲ”

ခင်မို့အသံလေး ငိုသံမျှညီမျှညီ ပါသွားတာကို မထိန်း

နိုင်။

“ဟောဗျာ ... ဘာဘာကတော့လေ၊ လေနာလို့ ဆေးသောက် တာကိုလည်း သွားပြောနေတာကိုး၊ မောင် ဗိုက်နာတတ် တာ ရိုးနေပြီ မို့၊ လေနာတဲ့အခါ ဆေးသောက်လိုက်တာ ပါပဲ၊ အစာဆာရင် ဖြစ်တတ်တာပါ၊ ခု အစားကို ဂရုစိုက် စားမယ်လေ မို့၊ ကဲ ... စိတ်ပူနေပြီ မဟုတ်လား၊ ဘာ ကတော့လေ၊ မောင် ဆေးသောက်တာမြင်မြင်နေလို့ မေး လာတာကို ဖြေမိလိုက်တာ မို့ကိုသွားပြောတာကိုး၊ အဲဒီ ကတည်းက မောင်တားတယ်၊ မို့က စိတ်ပူတတ်တယ်၊ ပြန်မပြောပြပါနဲ့ ဆိုတာကို၊ ဒီနေ့ မို့ကို ဘာ ပြောလိုက် ပြီ ဆိုပါတော့”

မောင်အသံမှာ စိတ်မကောင်းသံ ပါလာသည်။ မို့ ငိုနေတာကြား၍ထင်။

အသံက စိတ်ထိခိုက်သံ ဖြစ်နေသည်။

“မို့ရယ် ... ဒါ ငိုစရာလား၊ မောင် မို့ဆီကို အမြန်ဆုံး ပြန်လာမှာ မို့၊ ကဲ ... နားတော့နော်၊ မို့ကို မောင်ချစ်လွန်း လို့ ကလေးလေးလို ထားမိတာ မှားနေပြီလား မသိဘူး မို့၊ ခု ... မို့ဟာ အရင်တုန်းကနဲ့ မတူတော့ဘူး၊ မောင် ကို အားကိုးတယ်ဆိုပြီး အရမ်းကို စိတ်ထားကအစ မောင်အားကိုးတစ်ခုနဲ့ ကလေးလို နေတတ်လာတယ်၊ မို့ ကို မောင် အကျင့်ဖျက်လိုက်သံလို ဖြစ်သွားပြီ ထင်ပါရဲ့ မို့၊ သတ္တိရှိတဲ့မို့ ဖြစ်အောင်နေလေ”

ဟု ပြောတော့ မို့ ရင်ထဲတစ်မျိုး ဖြစ်လာရပါ၏။

မောင်က မို့ကို အစစ သတ္တိတွေ အရမ်းရှိနေစေချင်သည့်သူ တစ် ယောက် ဖြစ်နေပြန်သည်။ မို့ကို ကလေးလေးတစ်ယောက်နယ် အရိပ်တကြည့်ကြည့်ဖြင့် ရှိလွန်းပါသည့် မောင်သည် ...။ မောင် ရင်ခွင် မောင်အရိပ်မှာ မှီနေရလေသမျှ မီးဖိုဆောင်လည်း အဝင် မခံတော့။ အိမ်အလုပ် လုပ်လျှင်လည်း မျက်နှာမကောင်းချင် တော့။ မို့ကို မောင် ငြိမ်းငြိမ်းအေးအေးလေး ထားချင်သည်တဲ့။ ဖူးဖူးမှုတ်ထားချင်သည်တဲ့။ ပင်ပန်းဆင်းရဲခြင်း ဆိုတာကို မရှိစေ ချင်ပါတဲ့။ မို့လက်လေးတွေ နားစေ့ချင်ပြီတဲ့။ မို့မှာ မနေတတ် လွန်း၍ မောင် မသိအောင် မီးဖိုဆောင်ထဲဝင်ရ။ အိမ်အလုပ်လေး လုပ်ရနှင့် လူမိခံရလျှင် မောင် မျက်နှာကြီးပျက်ကာ မှုန်တောနေ တတ်သည်ချည်း။ မို့ တစ်ချိန်တုန်းက ပင်ပန်းခဲ့တာတွေအားလုံး

ကို မေ့ဖျောက်ပစ်လိုက်ချင်သည်တဲ့။ သက်သောင့်သက်သာ နား
နေစေချင်သည်တဲ့။

“မောင်နဲ့ သားကို ချစ်တဲ့အလုပ်ပဲ လုပ်ပါ မှီ”

ဟု ပြုံး၍ မောင် ပြောတတ်ခဲ့သည်။ ခုကျတော့
မို့ကို စက်ရုံသို့လည်း သွားခိုင်းသည်။ ကလေးလို ထားမိတာ
မှားနေပြီလားဟုပင် ပြောနေသေးသည့်အဖြစ်။

“တစ်ယောက်တည်း ဘာတွေ မဟုတ်မဟတ် တွေးနေပြီလဲ
မို့၊ မောင်က မို့ကို အရမ်းအောင်မြင်တဲ့ လုပ်ငန်းရှင်အမျိုး
သမီးလေးအဖြစ် မြင်ချင်လာတဲ့စိတ်တွေ ခုကျတော့လည်း
ဖြစ်နေပြန်တယ် မို့၊ မောင်စက်ရုံကြီးကို နိုင်နိုင်နင်းနင်း
လုပ်ကိုင်နိုင်တဲ့ မှီအဖြစ်နဲ့ပေါ့။ မောင် ပြန်လာတဲ့အခါ မို့
ကို စက်ရုံကိစ္စတွေ အားလုံး အသားတကျ လုပ်တတ်လာ
အောင် သင်ပေးမှဖြစ်မယ် မို့၊ ကဲ ... မှီ နားတော့”

ဟု ပြောကာ ဖျတ်ခနဲ တကယ့်ကို ဖုန်းချသွားတာ
မို့ မှီ ဝိုင်ကျန်ခဲ့ရပါ၏။

မောင် စင်ကာပူ သွားမည့်ကိစ္စ နောက်တစ်နေ့မှာ
ဘဘကို ပြောပြတော့လည်း ဘဘ အံ့ဩနေပုံရပါ၏။ ဘဘကို
လည်း ဘာမျှပြောမထားဟု ညည်းသည်။

တကယ်တမ်း မောင် စင်ကာပူခရီးထွက်သွားသည်
ဆိုကတည်းက တစ်လကျော်ကြာသည်တိုင် လုံးဝမနေတတ်
မထိုင်တတ် ဖြစ်လာရပါ၏။ မောင့်အင်အားအိမ်ရာဆောက်လုပ်
ရေး လုပ်ငန်းခွင်သို့ မှီ ဖုန်းဆက်မေးတော့လည်း သူတို့ထံသို့
လည်း ဖုန်းမလာပါဟု မောင့်စက္ကတေရီ ကိုစိုးယု ဆိုတာက ဖြေ

သည်။ မြန်ဒီဦးသို့ ဆက်တော့လည်း ဒေါ်ကြီးယုံကလည်း ဖုန်း
မလာပါဟု ဖြေသည်။ မောင် ဘာတွေဖြစ်နေသည်မသိ။ အလုပ်
ဘယ်လောက်များများ ဖုန်းဆက်ရမည်ပေါ့။ ညဘက်လောက်တော့
ဆက်သင့်သည်လေ။ ညညတွေ မောင့်ထံမှ ဖုန်းဝင်လာချေမည်
လားဟုမျှော်ရင်း မအိပ်နိုင်ဘဲ မှီ တစ်ယောက်တည်း ရှိနေမည်ဆို
တာလေးလောက်ကိုတော့ မောင် မတွေးဘဲ နေနိုင်မှာမဟုတ်။

မို့ကို အရမ်းချစ်သော မောင်သည် မှီ မောင့်ဖုန်းကို
မျှော်နေမည်။ ဖုန်းမလာလျှင် ငိုနေမည်ဆိုတာကိုတော့ အသေ
အချာကြီး သိနေမည်သာ။ ထိုသို့သိပါရက်ကယ်နှင့် မောင် ဘာ
ကြောင့် ဖုန်းမဆက်ရပါသတဲ့လဲ။ မောင့်ထံမှဖုန်းကို မျှော်ရင်း မှီ
ဘာတစ်ခုကိုမျှ လုပ်ကိုင်မရအောင် ဖြစ်နေတာ မောင် သိဖို့ကောင်း
သည်ဟုပင် ပြောဖို့မလို။ မောင် သိကိုသိနေသည်သာ။

မောင့်ထံမှ ဖုန်းကအစ ပြတ်တောက်နေတာ နှစ်လ
ကြာတော့ မှီ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ။ အဝတ်အစားတွေ သေတ္တာထဲ
ထည့်သည်။

သားအတွက် လိုအပ်မည့်ဆေးဝါးကအစ ထည့်သည်။
အောက်ထပ်သို့ မှီဆင်းခဲ့ပါ၏။

ညနေဘက် ဘဘလည်း စက်ရုံမှ ပြန်ရောက်လာပြီ
မို့ ဧည့်ခန်းမှာ တရားစားအုပ် ဖတ်နေတာကို လှမ်းမြင်ရပါ၏။
မှီ ဆင်းလာတာကို တွေ့တော့ ဘဘ စာအုပ်ကို စားပွဲပေါ်ချ
လိုက်ကာ ...

“မောင်ဘုန်းမြတ်ဆီက ဖုန်းလေး ဘာလေး ဒီနေ့လယ်
ဘက်ရော မလာဘူး ခင်မှီ”

ဟု ထပ်မေးပါ၏။ မနက်တိုင်းလည်း မောင့်ထံမှ ဖုန်း ညဘက်မှာလာသလားဟု မေးတတ်သည့်နည်း။ ဘာအလုပ်မှ ပြန်ရောက်လာသည့် ညနေဘက်ကျလျှင်လည်း နေ့လယ်ဘက်မှာများ မောင်ဖုန်းဝင်လာသေးသလားဟု ဘာမေးတတ်စမြဲပါ။ မှီ ခေါင်းခါပြရပါ၏။

“ဒီလောက် နှစ်လကျော် ကြာလာအောင် မောင့်ဆီက ဖုန်းမလာတာဟာ တစ်ခုပဲရှိတယ် ဘာ၊ သူ ဖုန်းမဆက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဖုန်းမဆက်နိုင်တာပဲ ဖြစ်ပါမယ် ဘာ၊ မောင် တစ်ခုခု ဖြစ်နေပြီလို့ ခင်မို့ ထင်တယ်၊ ခင်မို့ အခု ရန်ကုန်ကို သွားပါမယ် ဘာ၊ ဦးမိုက် ... ကားပြင်ပါ၊ ညဘက်မောင်းတာဆိုတော့ အပူလည်းသက်သာပါတယ်၊ သားလေးလည်း အိပ်ပြီးလိုက်ရတာဆိုတော့ သက်သာတာပေါ့၊ ဘာ ... မှီ ရန်ကုန်ကို လိုက်သွားမှ ဖြစ်ပါမယ် ဘာ၊ ဟိုရောက်မှ အခြေအနေကို မှီ စုံစမ်းယူပါမယ်၊ မောင်ဟာ ခင်မို့ကို ဒီထိုဖုန်းအကြာကြီးမဆက်ဘဲ မထားနိုင်ဘူးဆိုတာ ခင်မို့ သိတယ် ဘာ”

ဟု ပြောတော့ ဘာ မနေသာ။ ချက်ချင်း စက်ရုံရို ဦးစိုင်းဟုန်ထံ ဖုန်းဆက်ကာ ဘာ ရန်ကုန်သို့ ခရီးထွက်စရာရို နေကြောင်း ပြောပါ၏။ ဘာလည်း ခင်မို့နှင့်အတူ လိုက်မည့် သဘော။ မို့ကို တစ်ယောက်တည်း သားလေးနှင့် ဦးမိုက်ပဲပါလျက် မလွတ်ချင်မှန်း ခင်မို့ သိသည်။ နုနုနုနုနုနု သားလေးကို ခရီးဝေးခေါ်သွားမှာမို့ အရေးကိစ္စ တစ်ခုခုကြုံလျှင် ဦးမိုက်ကို လွှတ်

လိုက်ပါက မှီနှင့် သားလေးပဲ ကားပေါ်ကျန်နေမှာကို ဘာ စိတ်ပူပုံရပါ၏။ ဘာ အိမ်ပေါ်တက်သွားတော့ မှီ ဧည့်ခန်းမှာ တစ်ချက်ငိုငို၍ ငြိမ်သက်နေမိရပါ၏။ ရုတ်တရက်ကြီး ကောက်ကာ ငင်ကာ ခင်မို့ ခရီးထွက်မည်ဆို၍လည်း ဒေါ်လေးခမ်းနွဲ့မျှစားသောက်စရာတွေ ခြင်းတောင်းတစ်လုံးထဲထည့်။ ရေဘူးကအစ ထည့်။ ခင်မို့ အသင့်ပြင်ထားသည့် အဝတ်အစားနှင့် စောင်ခေါက်တွေ ပရာဒိုကားကြီးပေါ်ထည့်နှင့် အလုပ်များသွားရှာပါ၏။

မှီ သားလေးကိုပွေ့ ခရီးထွက်ခဲ့ရစဉ်မှာ ဘာဘာလည်း ဘေးမှာပါလာပါ၏။ တစ်ညလုံး ခရီးနှင့်သည်။ မနက်ဆယ်နာရီလောက်မှာ မြန်ဒီဦးသို့ မှီတို့ကား ခြံတံခါးရှေ့ရပ်ပါ၏။ ကားဟွန်းသံပေးတော့ ဒေါ်ကြီးယုံ ပြေးထွက်လာပါ၏။ ဥယျာဉ်စီမံလည်း ဘာဘာဦးညိုမောင် ထွက်လာသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး ခြံတံခါးရှေ့မှာ မျက်စိမျက်နှာပျက်လျက် တွေတွေကြီးရပ်နေကြတော့ မှီပင် နားမလည်ချင်။

“တူဒို့ အံ့ဩတဂျီး ဖြစ်နေဒါ၊ ငါတို့လာမယ်လို့ မထင်ထားဘူးလေ”

ဟု ဦးမိုက် ပြောပြီးရယ်၍ ...
“ခင်မို့လေ ... ချက်ချင်းပဲ လာမယ်ဆိုပီးဒေါ့! ... ခုလို ခရီးထွက်လာဒါ အံ့ဩနေဂျတလား”

ဟု ခေါင်းပြုမေးနေသေးသည့်အဖြစ်။ ဘာဘာတော့လူကြီးပီပီ အကဲခတ်သလို ငေးငြိမ်နေပါ၏။ ဘာဘာဦးညိုမောင်မှ သတိဝင်လာသည့်နည်း ပျာပျာသလဲ ခြံတံခါးဖွင့်ကာ မှီတို့ကား

ဝင်အောင် ဘေးသို့ကပ်၍ ရပ်ပါ၏။ ကားဝင်လာတော့ ခြံတံခါးကို ပြန်ပိတ်ကာ ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်ဖြင့် လိုက်လာသည်က ဒေါ်ကြီးယုံနှင့် ဘာဘဦးညိုမောင်တို့ပါ။

မျက်စိမျက်နှာ ပျက်လိုက်ကြသည်ကလည်း အရမ်းပါ။

ခင်မို ဘာမျှကို မမေးတော့ပါ။ တစ်ခုခုတော့ ထူးခြားနေပြီဆိုတာ ခင်မို ရိပ်မိသည်။ ခင်မို ရောက်လာတာကို လှိုက်လှဲပျော်ရွှင်မှုတွေ တစ်စွန်းတစ်စသော်မျှ ဖြစ်တည်မလာနိုင်ကြပါလေသော မျက်နှာနှစ်ခုကို ခင်မို မြင်နေရပြီးသည့်နောက်မှာ၊ တစ်ခုခုသည် ထူးခြားနေပြီဆိုတာကိုတော့ ခင်မို သိနေပြီ။ ဘာဘကလည်း ငြိမ်နေသည်။ ဦးမိုက်သာ အကင်းမပါးစွာ ရှိနေလျက်။

“ဟိုမှာတွေ့လား၊ အစ်ကိုဦးနဲ့ ခင်မိုတို့ရဲ့တား၊ ကောင်းမြတ်မို”

ဟု ကြွားနေသေးသည့်အဖြစ်။ မိုးရင်ခွင်ထဲမှ ကလေးကို ခုမှ တကြည့်နူးနူးဖြင့် ဒေါ်ကြီးယုံ ပွေ့ချိုကာ ...

“အချောလေးတော့၊ ကိုညို ... ကြည့်ပါဦး၊ အိပ်နေလိုက်တာနော်၊ မက်မက် ယုတ်ယုတ်”

ဟု ပြောနေသည်။

ခင်မို အပေါ်ထပ်သို့ တက်မည်ပြုတော့ ဘာဘဦး

မှ ...

“အောက်မှာပဲ နေပါလား မိန်းကလေးရယ်”

ဟု ဖျတ်ခနဲ ဝင်ပြောလာတော့ မှီ ပို၍မသင်္ကာချင်။ တောက်လျှောက် အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ရပါပြီ။ လှေကားတစ်ဝက်ပဲ ရောက်သေးသည်။ ကြားလိုက်ရသည်က အန်နေသည့်အသံ။ လူတစ်ယောက် ထိုးအန်နေသည့်အသံ။ ဘုရားရေ ...။ မောင့်အသံ ပါတကား။ မှီ မျက်စိတွေ ပြာခနဲဖြစ်၏။ မောင်သည် ... မောင်သည် ... တကယ်တမ်းကျတော့ ဤမြန်ဒီဦးမှာပဲ ရှိနေချေသည် တကား။

မှီ ပြေး၍မောင့်အခန်းရှိရာသို့ ဝင်ခဲ့ရပါပြီ။ အန်သံက ရေချိုးခန်းထဲမှာ ဖြစ်နေသည်။ မှီ ကသောကမျော ရေချိုးခန်းတံခါးခွက်ကို ဖွင့်ဝင်လိုက်တော့ ရေချိုးကန်ကြွေလေးဘက်ကို ခေါင်းထိုး၍ အန်နေပါသည့် မောင်။ မောင်ကို အဂ္ဂယ်လတ် လူရွယ်တစ်ယောက်နှင့် ကောင်လေးတစ်ယောက်က ထိန်းပေးထားသည်။ မောင့်အသွင်က ယူပစ်သလို ပိန်ကျလွန်းနေလျက် ပါးငေါနားငေါ ဖြစ်နေပါ၏။

မောင့်ဆံပင်တွေက အတော်ကြီးကို ပါးနေပြီ။ မောင်ခြေထောက်တွေက ရေချိုးခန်း ကြွေပြားခင်း ဖြူဖြူတွေထက်မှာ ခွေ၍တင်နေသည့် ခပ်ပျော့ပျော့ အသားစိုင်တွေနယ် ဖြစ်နေချေသည်တကား။ မှီ ဝင်လာတာမို့ ကောင်လေး၏အကြည့်က အံ့ဩရိပ်ဖြင့် မှီထံ ရောက်သည်။ မောင်ကတော့ အင်အားရတာပင်ပန်းနေရင်း ဝေဒနာထဲမှာ မွန်းမြုပ်နေလျက် မှီ ရပ်နေတာကိုပင် လောလောဆယ်မှာ မသိနိုင်ရှာ။ ဝေဒနာဒဏ်ကို ဝန်ပိနေအောင် ခံနေရင်း ထိုးအန်နေဆဲပါ။

မောင်ကျော့ကို ဖိပေးနေသည့် လူရွယ်တစ်ယောက် နှင့် ကောင်လေးကို မှီ မျက်ရိပ်ပြသည်။ အပြင်သွားပါဆိုသည့် သဘော။ ကောင်လေး နားလည်ပုံဖြင့် မောင်ကျော့ထက်မှာ ဖိထားသောလက်ကို ပြန်ရုပ်လိုက်ကာ အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားချိန်ထိ မောင်သည် အန်နေဆဲ။ မှီ မျက်ရည်တွေ ကျလာနေရင်း မောင် နောက်ကျောမှာ ကပ်၍ထိုင်သည်။ မောင်ကျော့ကို လက်ဖြင့်ဖေး တင်ပွတ်ပေးနေမိသည်။ မောင်ကျော့ပေါ် ခေါင်းလေးကိုပါ မှေး ယင်ထားမိရင်း အသံတိတ် မျက်ရည်တွေ ဖြာဖြာကျနေရပါပြီ။ ပင်ပန်းလိုက်တာ မောင်ရယ်ဟု မချီတင်ကံ တွေးမိသည်။ ဒါတွေ ကို မမြင်စေချင်၍ဆိုတာ မှီ သိနေသည် မောင်။ သိနေရင်း မှီ မျက်ရည်ကျရပါချေသည်ကော့ရှင်။ ၆၀၃နာကို မှီ မမြင်ရအောင် ဤမျှအထိ မောင် ကြိတ်မှိတ်၍ ခံရှာသည်ပဲ။

“မှီ မရှိဘဲ မောင်တစ်ယောက်တည်း ဒီလောက်ကြာအောင် ဒီလိုပြင်းထန်တဲ့ ၀ေဒနာကို တစ်ယောက်တည်း ခံစားနေ ရသလား မောင်ရယ်”

ဟု တွေးနေရင်း ခင်မှီ မျက်ရည်ကိုတား၍မရ။ ပြိုကျနေရပါပြီ။ မောင် အန်တာနည်းနည်း လျော့လာသည်။ မောနေသည့် မောင်ကို နောက်ကျောဆီမှ ဖက်ထိန်းထားလိုက် ရင်း ...

“မောင်”

ဟု ငိုသံလေးဖြင့် ထိန်းမဲရနိုင်စွာ ကလေးလေးလို ဝမ်းနည်းပန်းနည်းလေး ခေါ်တော့မှ ပိတ်ထားသော မောင်မျက် ဝန်းတွေ အလန့်တကြား ပွင့်လာကြပါပြီ။ ကိုယ်သည် စိတ်အရှိန်

ပြင့် နောက်ဘက်ကိုလည်၍ လှည့်လာသည်။ တုန်လှုပ်ချောက်ချား စွာ မှီကိုကြည့်လာသည်။ မောင်လက်တွေက မှီပုံခုံးပေါ် အားအင် လျော့နေသည့်ကြားမှ စိတ်ဆောင်ကာ ဖေးတင်လာကြရင်းမှ ...

“မှီရယ် ... မှီရယ် ... ဖြစ်ရလေ၊ မှီ သိသွားပြီ”

ဟု မချီတင်ကံ ညည်းသည်။ ခေါင်းကို တွင်တွင် ခါသည်။ မှီ မောင်ကိုကြည့်ရင်း ယုံပင်မယုံချင်။ ဤမျှထိ ဤလပိုင်းအတွင်းမှာ မောင်သည် ချုံးကျသွားရချေသည်တဲ့လား။

ဘာတွေဖြစ်ကုန်ရချေသည်တဲ့လဲ။ ဒါပေမဲ့ မောင် မျက်ဝန်းတွေကတော့ ယခင်တုန်းကနယ်ပင် အရှိန်အဝါရှိနေဆဲ။ တောက်ပနေမြဲ။ မောင်ထံမှာ စိတ်ဓာတ်အင်အား ရှိနေသည်ဟု မှီ နားလည်မိရပါ၏။

“မောင်ကို မှီ တွဲမယ် မောင်၊ ခဏလှဲနေနော်၊ နေဦး ...

မှီ မောင်အတွက် ရေတစ်ခွက် အရင်ယူမယ် မောင်၊ မောင် သောက်လိုက်နော်”

မောင်ကတော့ ကြွ ရေချိုးခန်းဇယားကို မှီထိုင် ရင်း ခေါင်းညိတ်ရှာပါ၏။ မှီ ရေတစ်ခွက်ကို ခုတင်ဘေး စားပွဲပေါ်ရှိ ရေဖန်ချိုင့်ထဲမှ လောင်းထည့်ကာ ယူလာသည်။ မောင်ကို အရင်ပါးစပ်ထဲမှာရှိသည့် အရိအကျွ အကြွင်းအကျန် တွေကို ရေတစ်ခွက်ဖြင့် အရင်ပါးလုတ်ကျင်းစေပြီးမှ ရေတိုက် သည်။ မောင် ရေသောက်ရှာပါ၏။ ခုလို တကယ်တမ်း ခင်မှီ ရောက်လာပြီ ဆိုတော့လည်း မောင်ထံမှာ အားတက် အားရှိလာပုံ ရပါ၏။ မှီလှုပ်ရှားမှုလေးတိုင်းကိုလည်း တကောက်ကောက်လိုက် ကြည့်နေျာသည်ပဲ။

မောင်ကိုတွဲကာ ခုတင်ထက်မှာလှဲစေသည်။ ချွေးတွေ နစ်နေသည့် အဝတ်တွေကို လဲလှယ်ပေးသည်။ ပုဆိုးကအစ လဲ ပေးပြီးသည့်နောက်မှာ မှီသည် ချွေးနစ်နေပါပြီ။ ကလေးလေးလိုပဲ မောင် အားလုံး ငြိမ်သက်ခံရှာရင်း မှီကိုပဲ တောက်လျှောက် ကြည့်နေသည်။ မှီ ဘာကိုမျှ မမေးသေး။ လောလောဆယ်မှာ မေးခွန်းတွေ မေးနေတာထက် မောင်ကို ပြုစုဖို့က အရေးကြီးသည် ဆိုတာ မှီ သိသည်လေ။

“မောင် ... လှဲနေမလားဟင်”

“ခဏတော့ ခေါင်းအုံးတွေနဲ့ မှီထိုင်ချင်နေသေးတယ် မှီ”

ဟု မောင် ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပြောရှာတာမှီ မှီ ခေါင်းအုံးတွေဆင့်ကာ မောင်ကို မှီထိုင်စေပါ၏။ မောင် ကိုယ်ကိုခပ် လျောလျော မှီထိုင်လိုက်ရင်းမှ ဖျတ်ခနဲ မှီလက်ကို ဆုပ်လာသည်။

“ဘာလို့ လိုက်လာတာလဲ မှီရယ်”

ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြောရှာ၏။ မှီ မောင်ကို မျက်တောင် မခတ် ကြည့်နေမိသည်။ အတန်ကြာမျှ စကားလည်းမဆို၊ မောင်မျက်နှာကိုသာ တည့်တည့်မတ်မတ် စိုက်ကြည့်နေရာမှ ကိုယ်လေး ငိုက်ချလိုက်ကာ မောင်ရင်ခွင်မှာ ခေါင်းလေးတင်၍ မျက်နှာကို အပ်ပစ်မိရပါပြီတည်း။

“ဒါတွေ အားလုံးကို မှီ မရှိဘဲ မောင်တစ်ယောက်တည်း

“ရင်ဆိုင်နေတယ်နော်၊ မောင်ရယ် ... လုပ်ရက်လိုက်တာ၊ လုပ်ရက်လိုက်တာ မောင်ရယ်၊ မောင်က ဒီမှာဝေဒနာအလူးအလဲ ခံနေရချိန်မှာ မှီက ဟိုမှာ ဘာမှမသိဘဲ ရှိနေရတာ”

ဟု ကြိတ်ခဲခံစားရင်း ငိုပြောတော့ မောင်လက်တွေ မြေကျောပြင်ပေါ် တုန်ခါနေသော ပန်းဟိုက်မှုကို ထိန်းမရနိုင်စွာ ဖြင့် ဖေးတင်ပွတ်သပ်နေရင်းမှ ...

“မောင် ... မောင် ... မကြည့်ရက်မှ့ မကြည့်ရက်တာပဲ မှီ”

ဟု နင့်နေအောင် ခံစားနေရရှာပါသည် ချစ်ဇောဖြင့် မောင် ပြောရှာပါ၏။ မှီ ငိုသည်။ ဤတစ်ကြိမ်မှာတော့ မှီ မောင်ရင်ခွင်မှာ ရင်တွေပြိုကျမတတ် ငိုချလိုက်ရသည်ပါပဲ။ မောင် ဝေဒနာကို မှီ မြင်နေရမှာ၊ မှီ ခံစားနေမှာကို မကြည့်ရက်သည်တဲ့ လား မောင်ရယ်။

“မောင် အူမကြီးကင်ဆာ ဖြစ်နေတယ် မှီ၊ မောင် မှီဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပဲ ဆေးရုံတက် ခွဲရတယ်၊ အတော်ဆိုးတယ်၊ မောင်မှာ ပိုက်တွေတန်းလန်းနဲ့ နှာခေါင်းမှာလည်းပိုက်၊ လက်မှာလည်းပိုက်၊ ဆီးပိုက်၊ အို ... မှီ မြင်ရင် မေ့သွားမှာ၊ မောင်မှီလေး မေ့သွားရှာ”

မောင် ... မှီ ရောက်လာတာနှင့် အားတင်း၍ ရှင်းပြနေခြင်းပါလားဟု နားလည်လာရသည်မှီ မောင်ကို ရှင်းမပြစေချင်တော့ပါ။ ပါးစပ်ကို မှီ လက်ဖျားလေးဖြင့်ပိတ်တော့ မောင်လက်က မှီလက်ကို ထွေးဆုပ်ယူသည်။

“မောင် ဆေးရုံက ဆင်းလာရပေမယ့် ဒီမှာလည်း သတ်မှတ် တဲ့ရက်မှာ မောင် ဆေးသွားသွင်းရတယ် မှီ၊ အဲဒီဆေးသွင်းပြီးရင် မောင် ခုလိုပဲ အန်တယ်”

ဟု ပြောပြနေပါလေသော မောင့်ကို မှီ ရင်ခွင်ထဲ ထွေးပိုက်ထားလိုက်မိရပါပြီတည်း။

မောင်ဆံပင်တွေ အတော်ကြီး ပါးကုန်သည်။ ဆံတွေကို မှီ ဖေးသပ်ပေးနေမိရပါ၏။ မောင်ခေါင်းမှာ ဈေးတွေနုနု နေတာမို့ မျက်နှာသုတ်ပဝါငယ်လေး ခေါင်းရင်းနားမှာ ခေါင်းလျက်သား တွေ ရ၍ ဆံပင်တွေကို သုတ်ပေးနေမိသည်။ ခေါင်းကိုလည်း သုတ်ပေးနေမိသည်။ မောင်ကတော့ ကလေးလေးထဲ ငြိမ်နေသည်ပါပဲ။

“မှီ နားလိုက်လေ၊ တစ်ခုခု စားလိုက်”

မောင် အားယူ၍ ပြောရှာတော့ မှီ ခေါင်းကို ဆွဲဖွဖွလေးပွတ်ကာ ...

“ဟင့်အင်း ... ဒီနေ့ကစပြီး မောင်က မှီ ပြောတာတွေနဲ့ နားထောင်ရမယ့်သူ၊ မှီ စိတ်ပူပြီး ဟိုလိုနေပါ။ ဒီလိုနေပါလို့ ပြောတာတွေကို လိုက်နာရမယ့်သူဖြစ်ပြီ မောင်။ အတွက် မောင် မပူရဘူး။ မနက်ဖြန် မှီ မောင့်ကိုကုသဆရာဝန်ကြီးကိုလည်း တွေ့မယ် မောင်၊ မောင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး မှီ အားလုံးသိနေရဖို့လိုတယ်။ ဒါ အရေးအကြီးဆုံး အချက်ပဲ မောင်၊ ဘာလို့လဲ သိလား၊ မှီ သားလေးကို နေ့ဖို့ ခွဲစိတ်ခန်းထဲ ဝင်ခါနီးမှာ မောင် ပြောခဲ့တယ်လေ။ မရှိရင် မောင့်ဘဝမှာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မဖြစ်ဘူးဆို၊ ခုလည်း မောင် မရှိရင် မှီဘဝဟာ ဘယ်လိုမှ မရပ်တည်နိုင်ဘူး မောင်၊ မောင်ကို မှီ သိပ်ချစ်တယ်၊ မောင်ကို မှီ မခွဲနိုင်ဘူး မောင်”

သည်။

ဟု ပြောကာ မောင်နဖူးပေါ် မှီနဖူးကိုတင်၍ မှီငို

မောင်ပခုံးပေါ် မှီလက်လေးတွေ တင်နေသည်။

မောင်လက်တွေကလည်း မှီကျောပြင်ထက်မှာ အားစိုက်ဖေးတင်လာကြရင်းမှ မောင်ကိုယ်တိုင်သည်လည်း ငိုနေချေသည်တကား။

ပြုတ်ပြိုကျနေသမျှ လွှတ်ထားလိုက်ရသည်ပါပဲ။ ရင်ထဲမှာ တစ်ဆို့နေသည်။ မောင်ရယ် ... ဆိုသည့် ခေါ်သံပဲ ရင်ထဲမှာ ထပ်နေသည်။

၂၄ အခန်း(၂၄) ၁၅

“မောင်ဘုန်းမြတ်ကို ခွဲစိတ်တာမှ အကြာကြီးရယ်၊ အထဲက အကြိတ်လုံးကြီးကို ခွဲထုတ်နိုင်ခဲ့တယ်လေ၊ ပြန်ထွက်လာတော့လည်း ခုတင်ပေါ် ဒရစ်ပိုက်တွေ၊ နှာခေါင်းပိုက်တွေ၊ ဆီးပိုက်တွေနဲ့ ရှိရတာ၊ သွေးလည်းသွင်းရတယ်၊ ကြည့်ရက်စရာကို မရှိပါဘူးကွယ်၊ ဒေါ်ကြီးယုံနဲ့ ကိုညိုလည်း မောင်ဘုန်းမြတ်ကို သူ ဆေးရုံတက် မခွဲခင်ရက်အထိ ဖျောင်းဖျာပါတယ်၊ မိန်းကလေးကိုခေါ်ပါဆိုတာ မရဘူး၊ ကလေးတစ်ဖက်နဲ့ ပင်ပန်းမယ်တဲ့၊ မှီလေးက စိတ်ထိခိုက်တဲ့ဒဏ်ကို ခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ သူ ခုလိုဖြစ်နေတာမြင်ရင် မှီတစ်ခုခု ဖြစ်သွားနိုင်တယ်တဲ့၊ သူက ပြန်ကောင်းလာနိုင်သေးတယ်၊ မှီက စိတ်ထိခိုက်ပြီး နှလုံးလေရိုက်သွားနိုင်တယ်တဲ့၊ မှီကို သူ သနားတယ်တဲ့၊ သူ့မှာလေ မှီအတွက်ပဲ ဖြစ်နေတာ”

ဒေါ်ကြီးယုံ ပြောပြီး မျက်ရည်ကျိတ်သုတ်တော့ မှီဘေးမှာ ဝိုင်၍ထိုင်နေရင်း မျက်ရည်ကို နိုင်အောင်မထိန်းနိုင်။

“အဲဒါ သူ့ အင်အားအိမ်ရာက အလုပ်သမားတွေရော၊ မန်နေဂျာရော၊ သူငယ်ချင်းတွေရော၊ ဆေးရုံခွဲခန်းက ထုတ်လာတဲ့ သူ့ကို ဝိုင်းပြီး စောင့်ကြည့်ကြ၊ စပါယ်ရှယ် နှာစံလည်း သုံးယောက်လောက်ကို ထားတာ၊ နောက်ပိုင်း သူ့အူတွေ ပုံမှန်ပြန်အလုပ်လုပ်လာပြီ ဆိုတော့မှ ကြက်စွပ်ပြုတ်ရည်လေး ဘာလေး စစ်ပြီး ဒေါ်ကြီးယုံ တိုက်ရတာ၊ သတိလည်လာတာနဲ့ မှီ ... ဆိုတာပဲ ခေါ်တော့တာ၊ သူ့အာရုံထဲမှာ မိန်းကလေးပဲ ရှိတယ်ကွယ်၊ ဒေါ်ကြီးယုံဖြင့် မျက်ရည်ကို ထိန်းမရဘူး၊ သူ့လိုအချစ်မျိုး ဒေါ်ကြီးဖြင့် မြင်ဖူးတယ်ကို မရှိတာပါ၊ မှီဆီ ဒေါ်ကြီး ဖုန်းဆက်ချင်တယ်ဆိုတာ သူ ဆေးရုံကဆင်းလာတော့လည်း ဒေါ်ကြီးပြောတာပါပဲ၊ သူ့ကိုက ဇွတ်ငြင်းနေတာ၊ မှီကိုခေါ်ရင် သူတခြားဆေးရုံတစ်ခုမှာ တိတ်တိတ်လေး သွားနေလိုက်မယ်တဲ့၊ မှီကို သူ့ဒုက္ခကို မမြင်စေရက်ဘူးတဲ့၊ သူ စင်ကာပူမှာ အလုပ်များနေမယ်လို့ပဲ မှီ ထင်နေမှာတဲ့၊ အဲသလို ပြောတယ်၊ ပြောရင်းလည်း မျက်ရည်ကျတယ်ကွယ်၊ ဒီလောက် သဘောပြည့်တဲ့ကလေး၊ ဒီလိုဆိုးတဲ့ ဝေဒနာ ဖြစ်ရတယ်လို့ကွယ်၊ သူ ဗိုက်အောင့်တယ် အောင့်တယ်နဲ့ ဖြစ်နေရာက သူ့သူငယ်ချင်း ဖိုးမောင်က မပေါ့နဲ့ဆိုပြီး ဇွတ်ဆေးခန်းခေါ်၊ ဆရာဝန်ပြ ဘာလုပ်နဲ့ လုပ်ရာက ဒီကင်ဆာဆိုတာကြီး သိသွား

ရတာ၊ အကြိတ်ကို ခွဲထုတ်နိုင်ခဲ့တာတော့ ကံကောင်းသွားပါစေလို့ ဆုတောင်းရမှာပါပဲ”

သားလေးကို ပွေ့ထားလျက် ခင်မီ နားထောင်နေရင်း ရင်ထဲမှာမချို။

“မို့ ... မောင့်ဆီကဖုန်းကို ညတွေမှာ မအိပ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေရင်း စောင့်နေမိတာပါ ဒေါ်ကြီးရယ်၊ ဟိုမှာလည်း စိတ်ပူနေရတာပါပဲ”

ဟု အားတင်း၍ ပြောယူရသည်အထိ ရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်ပူလောင်လျက် မောင့်အတွက် သောကတွေချည်းပဲ အုပ်စီးထားသည်အဖြစ်။

“မောင့်ကို ဘယ်သူနဲ့ ဆက်ပြနေလဲဟင်”

“ကင်ဆာအထူးကုဆရာဝန်ကြီး ဦးကျော်ဆက်နဲ့ ပြနေတယ် မိန်းကလေး၊ မောင်မြင့်ကားနဲ့ တစ်ခါ တစ်ခါ မောင်းပို့ရတာက သူ့ကို ဆေးသွင်းရတဲ့နေ့ပဲ၊ ဦးကျော်ဆက်နဲ့ ရတနာကိုယ်ပိုင်ဆေးရုံကြီးမှာ ဆေးသွားသွင်းတယ်၊ အပြန်ကျရင် ဒီလိုပဲ အလူးအလဲ ဖြစ်ရတာ၊ အန်တာပဲ၊ ဒီနေ့ဆေးသွင်းရတဲ့နေ့လေ၊ မိန်းကလေး ရောက်လာတော့ ကိုညိုနဲ့ မောင်ဖိုးကျော့လေးရယ်၊ ကိုမြင့်ရယ်တို့ ဟိုမှာ ရှိနေကြတာ၊ ဒေါ်ကြီးကတော့ ကြည့်ကိုမကြည့်ရက်လို့ မီးဖိုထဲ ငိုနေတာလေ၊ ကားဟွန်းသံကြားတော့ မိန်းကလေး ဝှိုကား ဖြစ်နေတာ သိတာပေါ့၊ ကိုယ့်အိမ်ကကားပဲဥစ္စာကိုညိုကို ပြေးတက်ခေါ်ရတယ်၊ မောင်ဘုန်းမြတ်ကတော့ အန်နေတာ လူးလဲနေတာ ဆိုတော့ မသိရှာဘူး”

ဟု မျက်ရည်သုတ်ရင်း ဒေါ်ယုံ ပြောနေတော့ ဘာ သက်ပြင်းရှိက်၍ ငြိမ်နားထောင်နေရာမှ မို့ကိုကြည့်ကာ ...

“သူ့ဝေဒနာဖြစ်ချိန် စိတ်ချမ်းသာအောင် ရှိပါစေကွယ်၊ ကလေးကိုလည်း မယုံ ရှိတာပဲ၊ သူ့ဆီအပ်ထားလည်း ဖြစ်တယ်၊ ဝေဒနာသိရင် ကုသလိုဖြစ်ပါတယ်၊ သေခြင်း ရှင်ခြင်း ဆိုတာကတော့ ကံရှိသရွေ့ပဲပေါ့၊ ဒါကိုတော့ နားလည်ထား၊ သူ့ဘက်ကလည်း လုံမအပေါ် မေတ္တာရှိလွန်းလို့ လက်ထပ်ထားတာ ဖြစ်သလို အစစလည်း အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ တာဝန်ကျလွန်းခဲ့တာ တာဘာအသိပဲ၊ ခု ... ခုလည်း လုံမ စိတ်ဆင်းရဲ ပင်ပန်းမှာ ခံစားရမှာစိုးတဲ့စိတ်နဲ့ သူ့ဝေဒနာကိစ္စ ဖုံးကွယ်ပြီး ကြိတ်မှိတ် ခံစားရှာတာ၊ တကယ်တမ်းတော့ဖြင့် မိန်းကလေးကို ဘယ်သတိမရဘဲ ရှိပါမလဲ၊ အမြဲတမ်း တ၊နေရှာမှာပါ၊ သနားဖို့ကောင်းအောင်ကို စိတ်ထဲခံစားရလောက်အောင်ကို စိတ်ထားပြည့်ဝလိုက်တဲ့ လူလေးပါကွယ်”

ဟု ဘာ ညည်းကာ ဘုရားဆောင်သို့ ဝင်သွားပါ၏။ မှီသာ သားလေးကို ပွေ့ထားရင်း ငြိမ်နေမိရဆဲပါ။ နောက်တော့လည်း စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်ပုံလေးဖြင့် ...

“အချိန်ရှိတာပဲ ဒေါ်ကြီးယုံ၊ မို့ကို ကိုမြင့်နဲ့ အဲဒီရတနာဆေးရုံက ကင်ဆာအထူးကုဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာ ဦးကျော်ဆက်နဲ့ တွေ့လိုက်ချင်ပါတယ်၊ လိုက်ပို့ခိုင်းပေးပါ”

ဟု ပြောကာ စိတ်မြန်ကိုယ်မြန်လေး ထရပ်လိုက်ပြီး သားကို ဒေါ်ကြီးယုံ ရင်ခွင်ထဲ အပ်ခဲ့သည်ပါပဲ။

မို့ထံမှာ တစ်ခုပဲ လွှမ်းမိုးနေသည်။ မောင်အတွက် စိတ်ပူနေခြင်း။ ဒါတစ်ခုပဲ ရှိနေသည်။ မောင်ကို သေခြင်းတရား ဆိုသည့် အရာထံမှာ မှီ လုယူရမည်။ မှီ ချစ်သော မောင်။ မှီ အားကိုးသော မောင်။ မှီကို အမြဲကာကွယ် စောင့်ရှောက်ပေးသော မောင်။ မှီသားလေးကို ဒေါ်မိမိခင် ဆိုသည့် မိန်းမကြီးလက်ထဲ ပါမသွားအောင် တည်ငြိမ်စွာ ရင်ဆိုင်ပေးခဲ့ပါလေသော မောင်။ မှီသားလေး၏ ဖခင်ဖြစ်သော မောင်ကို မှီ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်။ မောင်ရောဂါ အခြေအနေကို မှီ သိချင်သည်။ မောင်ပြောသည် မှီ အဖြစ်လည်း မှီ ရပ်တည်သွားရမည်။ မောင်ပြောထားသည်လေ။ တည်ငြိမ်စွာ အစစကို ရင်ဆိုင်နိုင်သော မှီ၊ ထက်မြက်သော မှီ ဖြစ်နေစေချင်သည့် မောင်စကားတွေကို မှီ ခုကျမှ နားခံပြီးဖြစ် နေသည့် မှီ အဖြစ် ရောက်ရှိသွားရပါပြီ။

ဤသည်ကလည်း မောင်အတွက်။ မောင်နှင့်ပတ် သက်၍ ရပ်တည်ချင်ပါသည် မှီ အဖြစ်ပါ။ မှီ ငိုချင်ငိုမည်။ အိပ် မရနိုင်အောင် သောကတွေဖြင့် လုံးထွေးရစ်ပတ်နေသည့် မှီ ဖြစ် နေမှာလည်း သေချာသည်။ ဒါပေမဲ့ မှီသည် မောင်အတွက် အမြဲ ဂရုတစိုက်ဖြင့် မောင်ကို ပြုစုနေသော မှီအဖြစ်ကတော့ မပျက် မယွင်း ရှိနေရမည်မို့ပဲ ဖြစ်နေရချေမည်တည်း။

“မဟုတ်ဘူး မိန်းကလေး၊ ဒီညဘက်ကို ဒေါက်တာကြီး လာမှာပါ။ ဆေးသွင်းပြီးတဲ့နေ့ ဆိုရင် ပိုပြီးတော့တောင် မှ လာပါတယ်၊ ဒီမှာပဲ စောင့်လိုက်ပါ မှီ၊ ခရီးလည်းပန်း လာတာပဲ ဥစ္စာ၊ နားလိုက်ပါလားကွယ်”

ဟု ဒေါ်ကြီးယုံ ပြောလာတော့ မှီ သက်ပြင်းရှိက် ကာ မောင်ရှိရာ အပေါ်ထပ်အခန်းဆီသို့ မော့ကြည့်မိရပြန်လျက် စိတ်က မောင်ထံ ရောက်ရပြန်သည်။

“ကလေးအတွက် ပုခက်လေး ဝယ်လာပေးပါဦး ဒေါ်ကြီးယုံ၊ ဘာဘာဆီမှာ ပိုက်ဆံတောင်းလိုက်ပါနော်၊ မှီ မောင်ဆီတစ် ချက် ပြေးလိုက်ချင်ပါတယ်၊ စောစောက မောင် အိပ်နေ တယ်၊ ချွေးတွေ နှစ်နေတာပဲ၊ ချမ်းလည်းချမ်းတယ် ဒေါ်ကြီးယုံ၊ စောင်တွေ ခြုံပေးရတာက သပ်သပ်၊ ချွေးတွေ ချွေးစေးပြန်နေတာက သပ်သပ်၊ မောင် အတော်ခံစားရ တယ်၊ ချမ်းတတ်သလားဟင် ... အဲသလို”

ဟု မှီ မေးတော့ ဒေါ်ကြီးယုံ ခေါင်းညိတ်ပြပါ၏။ ဆေးရှိန်ကြောင့်ဟုပြောတော့ မှီ ငိုငိုနေရပါ၏။

မောင်ထံ မှီ နောက်တစ်ခေါက်ရောက်တော့ မောင် ကိုယ် လွန်လာကာ မှီကိုကြည့်သည်။ လက်လှမ်းပြတာမို့မှီ မောင်ထံ ခုတင်စွန်းမှာ သွားထိုင်ကာ မောင်လက်ကို ကိုင်တော့ ပြုံး၍ မောင် ကြည့်လာပါ၏။

“မတတ်နိုင်တော့ဘူး မှီ၊ ခုတော့လည်း မှီ သိပြီပဲလေ၊ မောင် ... မှီကို အမြဲတွေ့ချင်နေတယ်၊ မောင်အနားမှာ နေတော့ မှီ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင် ခွဲစိတ်ချိန်မှာ မှီမရှိတာ တစ်ခုပဲ ကံကောင်းလှပါပြီ၊ မှီရှိရင် မလွယ်ဘူး၊ မောင် မှီလေး ရူးသွားလိမ့်မယ်၊ မောင် မကြည့်ရက်ဘူး မှီ၊ မတွေးရက်ဖူး၊ မှီ ခံစားနေရမှာတွေကို အတွေးနဲ့တောင် မောင် မကြည့်ရက်တော့တာ၊ မောင်မှီလေး ဆေးရုံတက်

ယူရလိမ့်မယ်၊ ဒီလောက် အသည်းနှလုံးလေး နုနေတဲ့ ကလေးမ”

ဟု မှီ ရှိနေတာ သိနေ၍လားမသိ။ မောင် စကား ပြောနေနိုင်သည်။ မျက်ဝန်းတွေ ပိုရွှန်းလက်လာသည်ဟု မှီ ထင် သည်။ မှီမျက်နှာလေးကို ငိုက်ကိုင်းပေးဖို့ မျက်ရိပ်ပြတာဖို့ မျက်နှာလေး ငုံ့ပေးတော့ မောင်လက်တွေက မှီမျက်နှာလေးကို ပေးအုပ်ထားရင်း ...

“မောင် တမ်းတလိုက်တာ မှီရယ်၊ တကယ့်ကို ကြာကြာ ကြီး မခွဲဖူးတဲ့ မောင်၊ ခုလို ရှိနေပြန်တော့လည်း တမ်း တလိုက်ရတာကွယ်၊ ချစ်လွန်းလို့သာ မောင် မခေါ်ရက် ခဲ့တာ”

ဟု ဖွဖွသည်သည်။ မျက်တောင်မခတ် ကြည့်သည်။ အကြည့်က ကြည့်မဝနိုင်ခြင်းဘက်ကို နှယ်နေသည်။ တစ်စိစိမိ မှီ ကြည့်သည်အကြည့်။ ခွဲခွာနေခဲ့ရလေသမျှ အတိုးချ၍ ရင်ကို နှစ်ကြည့်သည့် အကြည့်။ မှီ မျက်ရည်ကျလာတော့ မောင် ခေါင်းခါသည်။ မျက်ရည်သုတ်ပေးတော့ မှီ ငြိမ်ခံလိုက်သည်ပါပဲ။

“မောင် စွပ်ပြုတ်ရည်လေး သောက်လိုက်ပါလားဟင်၊ အားရှိအောင်လေ၊ ဒေါ်ကြီးယုံ လုပ်ထားပေးတယ်တဲ့”

“ဟင့်အင်း ... နောက်မှ သောက်မယ် မှီ၊ မောင် အားရှိနေ တယ်၊ မှီ ရောက်လာတော့လည်း မောင်အားရှိနေတယ် မှီ”

“ဒါတောင်မှ မှီကို ဘာလို့မခေါ်တာလဲမောင်၊ ခုလည်း မှီ ဘယ်လိုမှ နေလို့မရတာနဲ့ မောင် တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီလို့

သဘောပေါက်လာတဲ့ မှီ၊ ချက်ချင်း မနေ့ညခင်းဘက်ကြီး ခရီးစွတ်ထွက်လာမိတာ”

“မှီကို မောင့်ဝေဒနာ မကြည့်စေချင်ဘူးလေ မှီ၊ ခုကျတော့ လည်း ဘာတတ်နိုင်တော့မလဲကွယ်၊ သိနေပြီဆိုတော့လည်း မောင် မှီကို အမြဲကြည့်နေချင်တာပဲ သိတော့တယ်၊ မှီ ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် ကြိုးစားနော်၊ မောင် ခံစားနေရတာတွေ ကို မကြည့်ရက်ဘဲ လူးလို့မိနေအောင် ငိုနေမှာ မောင်စိုး ရိမ်တယ်၊ မောင်တို့နှစ်ယောက်စလုံး သတ္တိမွှေးကြရလိမ့် မယ် မှီ၊ မောင်ကလည်း ရောဂါကိုရင်ဆိုင်နိုင်အောင်ကြိုးစား ပဟုမယ်၊ မှီကလည်း အဲဒါတွေကို မြင်နေရတဲ့အခါတိုင်း ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် ပုံစံသွင်းယူရ လိမ့်မယ် မှီ၊ မှီစိတ်ကို ပုံစံသွင်းယူရဖို့တော့ လိုလိမ့်မယ်”

ဟု တတွတ်တွတ် ပြောနေကာ မှီလက်လေးကို လည်း မလွတ်စတမ်း ထွေးဆုပ်ထားပြန်သည်။

“မောင့် မျက်နှာကို မြင်တော့ လန့်မသွားဘူးလား မှီ၊ မောင် မှန်တောင် မကြည့်ချင်တော့တာ အမှန်ပဲ၊ ပါးရိုး ငေါငေါနဲ့ မောင့်ကိုမြင်တော့ လန့်မသွားဘူးလား၊ ဆံပင် တွေလည်း ကျွတ်နေကြပြီ မှီ”

ဟု ရယ်စရာလုပ်ပြောပေမယ့် မောင်ထံမှာ သိမ်ငယ် ခြင်းဆိုသည့် ခံစားချက်တွေကတော့ ရှိနေကြပြီဟု မှီ ထင်သည်။ မောင့်မျက်နှာကို မှီ ပါးချင်းအပ်လိုက်ကာ ...

“မောင် အားရှိအောင် နေမယ်၊ စားမယ် ဆိုရင် ပြန်ပြီး အသားအရေ ပြည့်လာမှာပါ မောင်၊ ဆံပင်တွေကျွတ်

တော့လည်း ဘာဖြစ်လဲ၊ မှီ မှန်မှန်ခေါင်းတုံးရိတ်ပေးမယ်၊ သံလွင်ဆီ လူးပေးမယ် ... သိရဲ့လား၊ ဆံပင်တွေ ပြန်သန်လာမှာ”

ဟု ပြောတော့ မောင် ရယ်သည်။ တစ်ချက် မှီကို သိမ်းပွေ့လိုက်သည်က အားပင်ပါလာနေသေးသည့်အဖြစ်။

“မောင် ... မှီကို လက်ထပ်ခွင့်ရတာ ကံကောင်းတယ် မှီ၊ မောင်ချစ်တဲ့ မိန်းကလေးကို မောင် လက်ထပ်ခွင့်ရတယ်၊ မောင်မိန်းကလေးဟာ မောင်ကို သိပ်ချစ်တဲ့ မိန်းကလေးလည်း ဖြစ်နေတယ်”

ဟုပြောရာ၏။ မှီ မောင်အခန်းမှထွက်ကာ ဒေါ်ကြီးယုံ ပြုတ်ထားသည် စွပ်ပြုတ်ကို ခပ်သွက်သွက် ဆင်းယူကာ ပြန်တက်လာရ။

မောင်ကို တယုတယ တိုက်ရပါ၏။

“မောင် အန်ချင်နေသေးလားဟင်”

ဟု မေးတော့ မောင် ခေါင်းခါသည်။ မှီကိုကြည့်ကာ မှီတိုက်သမျှကို သောက်ရှာသည်ပါပဲ။ ရုတ်တရက် မောင် မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့လာသည်။ မောင် ခယိုးခယိုင်ထတော့ မှီ မောင်ကို တွဲရပါ၏။ မောင် ရေချိုးခန်းသို့ လက်စေ့ပြတာမှီ မှီ မောင်ကို တွဲခေါ်ကာ ရေချိုးလေး နေရာမှာ မောင် ခေါင်းထိုးအန်နေတော့ မောင်ကို ကျောမှပွတ်ပေးမိရ။ မောင်ကို ချွေးတွေကို သုတ်ပေးမိရ။ မောင်ဆံစတွေကို သပ်ပေးမိရနှင့် ရှိရရင်းမှ မှီ ကိုယ်တိုင် ခြေထောက်တွေ မခိုင်ချင်အောင် စိတ်ထိခိုက်ခြင်းက အုပ်စီးလာကြပါချေ၏။

“ပင်ပန်းလိုက်တာ မောင်ရယ်၊ မောင် ပင်ပန်းလိုက်တာ”

ဟု မောင်ကိုယ်ကို ထိန်းပေးနေရင်း မှီ ရင်ထဲမှ ကြေကြေမြည့်မြည့်ကြီး ပြောနေမိရပါသည်အဖြစ်။ နှုတ်ဖျားဆီမှ ပွင့်ကျလာခြင်းမရှိသည့် စကားသံများ။

မောင် ဤတစ်ကြိမ်မှာတော့ အန်တာ သိပ်မကြာလိုက်။ ယခင်တုန်းကနယ်ပင် ချွေးတွေနစ်နေရင်း မောင်မောနေသည်။ ဒါပေမဲ့ မှီကို အားယူပြီးပြနေသေးသည့် မောင်ပါတကား။

“ဒီလိုပဲ မှီ၊ ဆေးသွင်းတဲ့နေ့ဆိုရင် မောင် ဒီလိုပဲ အန်တတ်တယ်၊ မူးတတ်တယ် မှီ၊ ကိစ္စမရှိဘူး၊ စိတ်မပူနဲ့၊ နောက်တော့လည်း သက်သာသွားတတ်တယ်”

ဟု ကိုယ့်ဝေဒနာထက် မှီအတွက်ပဲ တွေးကာ ဖျောင်းဖျနေပါသည့် မောင်ကို ကျောပြင်မှာ ခေါင်းမှီတင်ရင်း မှီ ငိုလိုက်မိပြန်သည်။

“မငိုနဲ့ မှီရယ်၊ မောင် စိတ်မကောင်းတော့ဘူး မှီ”

မောင်စကားသံတွေ ထွေးနေလျက် ပြောတော့လည်း မှီ ခေါင်းခါရင်း ငိုနေမိသည်ပါပဲ။

မောင် အားစိုက်ကာ ကိုယ်ကိုလှည့်၍ ရေချိုးလေးကိုမှီကာ ထိုင်သည်။ ခြေထောက်တွေက ကြမ်းပြင်ခင်းနေရာမှာ စင်းစင်းကြီး ရှိနေသည်။ မှီကိုကြည့်ကာ ...

“မှီရယ်”

ဟု ညည်းစဉ်ခိုက် မှီ မောင်ရင်ဘတ်မှာ ခေါင်းဝင်မိရင်း ...

“မို့ပဲ ခံလိုက်ချင်ပါတယ် မောင်၊ မို့ပဲ ဒီဝေဒနာ ဖြစ်လိုက်ပါတော့”

ဟု ပြောတော့ မောင့်ကိုယ်ကြီး မတ်သွားသည်က အထိတ်တလန့် ဆန်သည်။

“ဘယ်တော့မှ မပြောနဲ့ မို့၊ ဒီလိုစကားမျိုး ဘယ်တော့မှ မပြောနဲ့၊ သိပ်ဆိုးတယ် မို့၊ ဒီဝေဒနာက ဆိုးတယ်၊ မောင် တောင်းပန်တယ် မို့၊ နောက်ကို အဲသလို မို့ပဲဖြစ်လိုက်ချင်တယ်လို့ မပြောနဲ့၊ မ ... ပြော ... နဲ့ ... မို့”

ဟု အားယူ၍ ပြောချလိုက်ပါသည် မောင့်ကို တင်းတင်းကြီးဖက်ပစ်ကာ မို့ ကလေးနယ်ပင် ရှိုက်ငင်ငိုချလိုက်မိရပါပြီ။

မောင် မို့ကို ပွေ့ထားသည်။ မောင်ကပင် မို့ကို ဖျောင်းပျနိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေရှာသည်။ မို့ခေါင်းကို မောင့်လက်ဖဝါးတွေက ဖေးအုပ်ထားနေသေးသည့်အဖြစ်။ အလင်းရောင်သည် ရေချိုးခန်းမှန်ပြတင်းဆီမှဖြန့်၍ တိုးဝင်နေဆဲ။

မို့ရှိုက်သံပဲ အခန်းတွင်းဝယ် တိုးဖွဖွရှိနေသည်။

ပြီးတော့ ... ရေချိုးဇယားရှိ ရေပိုက်ခေါင်းဆီမှ ရေစက်ကျသံ တစက်စက် တတောက်တောက် ကျနေသံကလည်း ချိန်သားကိုက် ကျနေသံအဖြစ် ရှိနေချေသည်တကား။

အခန်း(၂၅) သွေ

“ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါ မို့ရ၊ မောင် အသည်းကျိန်းတယ် မို့”

“ဒါမှ ဖောင့်ဆံပင်တွေ ပြန်သန်လာမှာပေါ့ မောင်၊ ဆံပင် ကျွတ်တယ် ကျွတ်တယ်နဲ့ မောင် စိတ်အလကားရှုပ်နေရမှာ မျိုးကို မို့ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး မောင်”

နောက်နေ့မှာကျတော့လည်း မောင် နေသာထိုင်သာ ရှိလာတာမို့၊ မောင့်ကို ရေခွေးခွေးလေးဖြင့် ရေချိုးစေရကာ၊ ခေါင်းတုံးလည်း မို့ တုံးပေးလိုက်သည်ပါပဲ။ မောင့်မှာ ဆံပင်တွေ အားလုံး ကျွတ်နေတာမျိုးမဟုတ်တာမို့ ဦးရေစိမ်းစိမ်းတော့ ရှိနေသေးသည့်အဖြစ်။

“မောင် ... မို့ ပြောတာတွေအားလုံးကို နားထောင်ရမယ် ဆိုတာ အသေအချာ သိထားရလိမ့်မယ် သိရဲ့လား၊ မို့ ကျွေးတာတွေ မောင် စားရမယ်၊ မကြိုက်တာတို့ ဘာတို့ မဖြစ်ရဘူး၊ သားကိုယ်ဝန်တုန်းက မောင် မို့ကို ကျွေးခဲ့သလိုပေါ့၊ ခု ... မောင် ကျန်းမာဖို့ မို့ ချက်ပြုတ်ကျွေးတာတွေကို မောင် စားရမယ်”

ဟု ပြောတော့လည်း မှီ အဝတ် ဝတ်ပေးနေတာကို အလိုက်သင့် လက်မြှောက်ပေးလိုက်ရင်းဖြင့် မောင် ခေါင်းညိတ်ဖြူသည်။ မနေ့ကထက်စာလျှင် မောင်မျက်နှာ လန်းလာသည်ဟု မှီ မြင်သည်။ သားလေးကတော့ ခြုံပါသည်လည်းဝိုင်းအထိန်းလေးထဲမှာ အရပ်လေးနှင့် ဆော့နေရင်း ငြိမ်နေပါ၏။ မောင့်အကြည့်က သားထံသို့ရောက်သည်။ ပုခက်လေးဆီသို့လည်း ရောက်သည်။

“အင်း ... အရင်တုန်းကလိုပဲ ပြန်ဖြစ်လာတယ်နော် မှီ”

မောင် ကျန်ခဲ့သည့် ကာလကို သတိရသည်နယ် ခပ်ညည်းညည်းပြောတော့ မှီ မောင့်ပခုံးပေါ် လက်လေးဖေးတင်ကာ မောင့်နဖူးပြင်ကို ခြေဖျားလေးထောက်၍ မော့နမ်းလိုက်ရင်းမှ ...

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အခုက ယူဘရိုင်းနားမင်းသားတစ်ယောက် လို မောင်က ခန့်ချောကြီး ဖြစ်နေတယ်”

ဟု ရယ်၍ပြောတော့ မောင် တစ်ချက်မှီကို ခေါင်းလေးထုကာရယ်သည်။ လတ်တလောအချိန်လေးမှာတော့ အားလုံးသည် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဆန်နေသည်။ မောင်ကလည်း ရယ်မောကြည့်စင်နေ၏။ မှီကလည်း အေးချမ်းကြည့်လင်နေသည်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုကိုတော့ သိနေကြသယောင်ရှိလျက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်လည်း အကဲခတ်နေကြသည်က ခိုးခိုးဝှက်ဝှက်လေး တစ်ချက်တစ်ချက် ကြည့်ကြည့်လိုက်ကြသည့် အကြည့်များပါတည်း။ တကယ်မှ နေသာနေကောင်းရှိပါရဲ့လားဟု မှီ အကဲခတ်သည်။ မှီ စိတ်ချမ်းသာအောင် မောင် သက်သာသယောင် လုပ်ပြနေသည်လားဟုလည်း တွေးသည်။ မောင်ကလည်း မှီ တကယ်မှ စိတ်ထိ

သက်သာချမ်းမြေ့ရှိပါရဲ့လားဆိုသည့် အကြည့်မျိုးဖြစ်နေသည်။ မောင် စိတ်လက်နေသာအောင် ပျော်ပြနေချေသည်လားဟု မောင်ကလည်း အကဲဖမ်းနေသည်ဟန်။

“မောင်နော် ... အူကြောင်ကြောင် မလုပ်နဲ့”

မှီ မျက်မှောင်လေးကုတ်၍ မောင့်ကို မော့ကြည့်ပြောတော့ မောင် မျက်ခုံးပင့်ကာ ...

“ဘာလဲ မှီရ၊ မောင် ဘာလုပ်နေလို့လဲ ... ဟောဗျာ”

ဟု ညည်းပြောလေးကို ရယ်သံဖြင့်ပြောချာလာတော့ မှီ မျက်စောင်းထိုးသည်။

“မောင့်မျက်လုံးတွေက မှီကို အကဲခတ်နေတာ မှီ သိတယ်မောင်”

“ဘာထူးလို့လဲ ကောင်မလေးရဲ့၊ မှီကလည်း မောင့်ကို အကဲခတ်နေတာပဲ မဟုတ်လား၊ မောင် သက်သာနေပါတယ် မှီရယ်၊ ဒီနေ့ သက်သာပါတယ်”

ဟု ပြောလာတော့ မှီ မောင့်ပခုံးကို မှီလိုက်ကာ ...

“မှီတို့ ပွင့်လင်းကြဖို့လိုတယ် မောင်၊ မောင် အသက်အများကြီး ရှည်နိုင်တယ်၊ အဲဒါကို မောင် သိထားရမယ်၊ ယုံကြည်ထားရလိမ့်မယ် မောင်၊ မှီ မနေ့ညက အန်ကယ်ဦးကျော်ဆက်ဆံမှာ မေးပြီးပြီ၊ မောင် ဒီလိုတော့ လိုအပ်ချိန်မှာ ဆေးသွင်းတာတို့ ဘာတို့တော့ရှိနိုင်တယ်၊ အဲဒီအခါမှာ ခုလိုပဲ ခံစားရမယ်၊ မူးတာတို့ အန်တာတို့ လိုမ့်ခံရမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... နေကောင်းလာလိမ့်မယ်၊ ဆေးသွင်းတာခြားလာ ဝေးလာမယ်၊ အသက်ရှည်မယ်၊ ဒါ သေချာတယ်”

မောင်၊ အဲဒါ အရေးအကြီးဆုံးပဲမဟုတ်လား မောင်၊ မိတို့ မခွဲကြဲဖို့လိုတယ်၊ မောင်အတွက် မိရိုဖို့လိုသလို မိအတွက် လည်း မောင်ရိုဖို့လိုနေတယ်၊ မိတို့ကလေးတွေမှ မဟုတ်ကြ တော့တာ မောင်၊ သားလေးတစ်ယောက်တောင် ရနေကြပြီ ဖြစ်တဲ့ မိဘတွေဖြစ်နေကြပြီပဲ၊ အရာရာကို တည်တည်ငြိမ် ငြိမ်နဲ့ သတ္တိရှိရှိ ရင်ဆိုင်သွားကြရလိမ့်မယ် မောင်”

ဟု ပြောလာတော့ မောင် တစ်ချက်တွေ့၍ မှီကို ကြည့်သည်။ မှီလက်ကို ထွေးဆုပ်သည်။

“မိ ယုံသလားဟင်၊ မောင် မိနဲ့အကြာကြီး နေရလိမ့်မယ် လို့ ယုံနေသလား”

ဟု အသံတွေ အက်လာရင်း မေးလာတော့ မှီ ရင် ထဲဆိုတက်လာရပါ၏။ ဒါပေမဲ့ မှီထံမှာ မျှော်လင့်ချက်တွေ ပြည့်သိပ်နေသည့် မျက်ဝန်းလက်လက်လေးတွေ ရှိနေကြမှာ သေချာနေသည်။ မှီ ယုံကြည်သည်။ ဘာ ဒေါက်တာ ဆရာဝန် ကြီး ဦးကျော်ဆက် ပြောခဲ့သည်ပဲလေ။ ဆယ်စုနစ်ကျော်အောင် နေသွားကြသည်သူတွေ၊ ထိုထက်မကနေနိုင်သွားကြသူတွေ အများ ကြီးရှိသည်တဲ့။ မောင်အခြေအနေ အရမ်းကြီးလည်း မဆိုးပါတဲ့။ ထိုသို့ မနေညက မှီကို အားလုံးပြောပြထားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

မှီ မောင်ကို မော့ကြည့်ကာ မောင်နဖူးကို ခြေဖျား လေးထောက်၍ ထပ်နမ်းမိလိုက်ပါ၏။ ငုံ့မိုးငေးစိုက်နေသည့် မောင်မျက်နှာနှင့် မော့ကြည့်နေသည့် မှီမျက်နှာလေးက ထိလှထိခင် ဖြစ်နေသည်။ မောင်အကြည့်က မှီမျက်ဝန်းတည့်တည့်ကို မလွတ်စတမ်းကြီး ကြည့်နေဆဲ။

မောင်လက်တွေ မှီမျက်နှာလေးကို ခါတိုင်းနှယ်ပင် တယုတယလေး ထွေးအုပ်ကြည့်နေတော့ မှီ မောင်လက်တွေအပေါ် မှီလက်လေးတွေကို တင်လိုက်ရင်းမှ ...

“မိ ယုံတယ် မောင်၊ မောင်လည်း ယုံကြည်နေဖို့လိုတယ်၊ ဒီဆေးတွေဟာလည်း နောင်ကျရင် လိုအပ်မှ သွင်းရမှာပါ မောင်”

ဟု ပြောတော့ မောင် ပြုံး၍ကြည့်သည်။ ဆံစလေးကို သပ်ပေးသည်။ မှီနဖူးပြင်ကိုလည်း မောင် တုံ့ပြန်နမ်းသည်။

“မောင် ဆုတောင်းတယ် မှီ၊ မှီ ပြောသလို ဖြစ်ပါစေ လို့”

ဟု ပြောတော့ မှီ ကိုယ်လေး ယိုင်ခနဲဖြစ်၏။ မှီမှာ အားတွေတင်းတားရသည်။ မောင်က စိတ်ဓာတ်ကျချင်နေသည်ကို လေ။

“မှီ”

ခုလိုကျတော့လည်း မှီကိုယ်လေး ယိုင်ခနဲအဖြစ်မှာ မောင်လက်တွေက မှီကိုယ်လေးကို စိုးရိမ်စောဖြင့် လှမ်းထိန်းထား ပြန်ပါ၏။ မှီ မျက်ရည်ပြည့်သိပ်နေသော မျက်ဝန်းလေးတွေဖြင့် မောင်ကို မော့ကြည့်ကာ မောင်ပခုံးကို လက်လေးတွေ ဖေးတင် လိုက်ရင်းမှ ...

“မောင်သိထားပါ၊ မိတို့သားအမိအတွက် မောင် ရှိမှဖြစ်မယ် ဆိုတာ သိထားပါ မောင်ရဲ့၊ မောင်ကို ... မောင်ကို မိရ အောင် အဲဒီရောဂါဆိုးကြီးထဲက လုမှာ မောင်၊ လုမှာ၊ မောင် ပါလာဖို့ပဲလိုပါတယ်၊ မောင် ယုံကြည်ဖို့ပဲ လိုပါတယ်။

မောင် မှီကို ခွဲထားရစ်နိုင်လို့လား ... ဟင်၊ ချန်ထားခဲ့ရက်
 လို့လား၊ မောင်နဲ့မှီ ဆယ်နှစ်လောက် အို ... နောက်ထပ်
 ဆယ်နှစ်လောက် အဲသလို အချိန်တွေကို ဆွဲဆန်ပြီး
 တူတူနေကြရလိမ့်မယ်လို့ မှီ မျှော်လင့်ကြိုးစား အားတင်း
 နေချိန်မှာ မောင်က မှီလက်ကို ဖြတ်ချန်ခဲ့ရတော့မယ်လို့
 စဉ်းစားထားပြီးသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီလား မောင်၊
 မောင် မှီကို ချစ်တယ်ဆို ... ဟင် ... ချစ်တယ်ဆို”

မှီ ပြောလိုတော့ မောင် အထိတ်တလန့် ဖြစ်လာသည်။
 မှီထံမှာ သွေးရောင်မရှိလောက်အောင် ချက်ချင်းကြီး ပျော့ကျ
 သွားတာကို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်လိုက်ရတော့ တုန်လှုပ်ချောက်ချား
 လာသည်။ မှီ တစ်ချက်ရိုက်သည်။ ကိုယ်က တစ်ချက်မျှ ယိုင်ခနဲ
 ဖြစ်၏။ နောက်တော့ ... တကယ့်ကို အရပ်ကြီးပြတ်ကြီး လန်ခနဲ
 ကျတော့မယောင် ဖြစ်တာမို့ သူ မှီကိုယ်လေးကို သိမ်းကျုံးထိန်း
 ယူလိုက်ရရင်းမှ ...

“ဒေါ်ယုံ ... ဒေါ်ကြီးယုံ”

ဟု ဘယ်တုန်းကမှ ပြန်ဖြစ်မလာနိုင်တော့လောက်
 အောင် ပျောက်ကျနေသော အသံအောင်အောင်ကြီးသည် သူ့ရင်
 ခေါင်းထဲမှ ရုန်းကြွထွက်လာကာ အော်ဟစ်လိုက်မိရပါပြီတည်း။
 မှီ တကယ့်ကို သတိလစ်နေသည်ဆိုတာ သူ သိနေသည်။ စိတ်
 အရမ်းထိခိုက်လွန်း၍ မှီမျက်နှာလေး ဖြူဆုတ်နေလျက် နှာခေါင်း
 ဖျားလေးဆီမှ သွေးနီလေးတွေ စို့စီးလာတာမြင်တော့ ပို၍ သူ
 ချောက်ချားလာသည်။ ကြမ်းပေါ် ဓွေချထိုင်လိုက်ရင်းမှ မှီခေါင်း
 လေးကို သိမ်းပွေ့၍ ရင်မှာကပ်ပစ်ရင်း ...

“မှီ ... မှီကို မောင် သတ်တာ၊ မောင် သတ်ပစ်တာနဲ့တူ
 နေပြီ၊ မှီ ... မောင်ကို မချန်ရစ်ခဲ့ပါနဲ့၊ မှီကို စိတ်ဓာတ်ကျ
 ဆင်းအောင် မောင် လုပ်လိုက်မိပြီ၊ မရည်ရွယ်ပေမယ့်
 မောင် လုပ်လိုက်မိပြီ၊ မှီ ... မှီလေး မောင်ကိုကြည့်စမ်းပါ၊
 ဟင် ... မောင်ကိုကြည့်စမ်းပါ၊ မောင်နဖူးကို စောစောကလို
 နမ်းစမ်းပါ၊ မှီ အဲသလို မောင်အနားမှာ အမြဲပါ မှီရယ်၊
 မောင်ကို ... မောင်ကိုကြည့်တော့လေ၊ ကြည့်တော့လေ”

အရူးအမူးကြီး သူ တောက်လျှောက်ပြောနေသည်။
 ပြောနေရင်းလည်း မျက်နှာလေးကို လက်ဖြင့်ဖေးမော့ကာ လှုပ်၍
 လှုပ်၍ ခေါ်မိပြန်သည်။ နောက်တော့လည်း မျက်နှာလေးထက်မှာ
 နဖူးလေးနမ်းလိုက်၊ ပါးလေးနမ်းလိုက်ဖြင့် အရူးတစ်ပိုင်းကြီး
 ဖြစ်နေရပါပြီ။ သူ့မျက်ဝန်းတွေ ချာချာလည်နေသည်။ ဘုရားရေ ...။
 မှီသာ တစ်ခုခုဖြစ်ကြည့်။ သူ တရားခံစစ်စစ်ဖြစ်ချေသည်။ မှီက
 သူ့ကို ထိုရောဂါကြီးထဲမှ လုယူမည်တဲ့။ လုယူမည်တဲ့။ သူ့ကို
 မခွဲနိုင်ပါတဲ့။ ထိုသို့ပြောနေချိန်မှာ သူက ကြေကွဲနေသည့်ရင်ဖြင့်
 ပြောမိပြောရာ ပြောမိလိုက်ခဲ့ပြီးပြီ။ ထိုစကားတွေက မှီထံမှအား
 တွေကို ယုတ်ပြုသွားအောင် ရုတ်ခြည်းလုပ်ပစ်လိုက်တာနှင့်မခြား။

“မောင်က သေမယ့်လူပါ မှီ၊ အဲသလို ခံစားနေရတာလေ၊
 သေလူအဖြစ် ရှိနေရတဲ့စိတ်နဲ့ မောင် ပြောမိတာပါ
 မှီရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... မောင် ကတိပေးတယ် မှီ၊ မောင် ဘယ်
 တော့မှ နောက်ကို ... နောက်ကို မပြောဘူး မှီ၊ မှီ ပြော
 သလို မောင်တို့ရဲ့အချိန်တွေကို ဆယ်စုနှစ်ချင်း ဆွဲဆန်
 ယူသွားကြမယ်၊ မှီ ရှိနေဖို့ပဲလိုပါတယ် မှီ ... မှီရဲ့”

သူ ပိုနေသည်။ ပြောလည်းပြောနေသည်။ ဒေါ်ကြီး
ယုံ ရောက်လာတော့ ခေါင်းကြီးလည်၍ကြည့်ကာ ...

“မြန်မြန်ဖုန်းဆက်ပါ ဒေါ်ကြီးယုံ၊ ဒေါက်တာမြိုင်မြိုင်မော်
ကို အမြန်ဆုံးလာပေးဖို့ ဖုန်းဆက်ပါ။ မှီတော့ ကျွန်တော့်
ကြောင့် ရေတိမ်နစ်ရတော့မလား မသိဘူး ဒေါ်ကြီးယုံ၊
လာကြည့်ပါဦးဗျာ၊ ဘာဘရော ... ဘာဘ”

သူ ကလေးလိုပဲ အော်နေတော့ ဒေါ်ကြီးယုံမှ ...

“ဘုရားသွားတယ် မောင်ဘုန်းမြတ်၊ အင်း ... ဒီကလေးမ
နဲ့ မောင်ဘုန်းမြတ်တော့ ... မေတ္တာကြီးကြလွန်းပေးသကိုး၊
ကြီးချေတာနဲ့အမျှ ရိုက်ခတ်တဲ့ဒဏ်ကလည်း ပြင်းထန်ကြ
ပေတယ်”

ဟု ညည်းကာ မျက်နှာမကောင်းဘဲ အောက်သို့
ပြန်ဆင်းသွားပါသတည်း။ သူသာ မှီကို ခေါင်းလေးပွေထားလိုက်၊
မျက်နှာလေးပုတ်လိုက်ဖြင့် ရှိနေချိန်မှာ မှီထံမှ ညည်းသံလေး
ပွင့်ကျလာတော့ သူ သိမ်းပွေလိုက်ကာ ...

“မှီ ... မောင် မှီနဲ့ မခွဲဘူး မှီ၊ မှီပြောသလို မောင် ကြီးစား
မယ် မှီ၊ မှီ ကြားနေရဲ့လား”

ဟု ပြောနေရာမှ နှာဖျားလေးမှာ စေးခဲစပြုနေသည့်
သွေးကို မျက်နှာလေးဖေးဖော့ သုတ်ပေးနေမိရပါ၏။ မှီ မျက်
ဝန်းလေးတွေ ပွင့်လာသည်။ မှီမျက်နှာလေးကို သူ တောက်လျှောက်
နမ်းနေမိရင်းမှ ...

“မှီရယ် ... မောင် မှားသွားတယ် မှီ၊ မောင်ကို ခွင့်လွှတ်နော်၊
မောင်တို့ ဟောဒီလို လက်တွေ့ခိုင်အောင် တွဲကြမယ် မှီ”

သူသည် ရုတ်ခြည်းပြောင်းလဲသွားသည့်နယ် ရှိသွား
ရချေသည်တကား။ မှီ အတန်ကြာမျှ သူ့ကို မော့ကြည့်နေသည်။
ဖြူဖျော့နေသည့် အသားလေးတွေ အနည်းငယ် သွေးရောင်လွှမ်း
စပြုလာတာကို သူ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ငဲ့မိုးငေးစိုက်ကြည့်ရင်း မြင်
နေရပါ၏။ မှီနဖူးကို သူ့နဖူးတွေ့ ဖိတိုက်ပစ်လိုက်ရင်းမှ ...

“ဟေ့ ... ကောင်မလေး ... မောင့်ကို အဲသလိုတော့ မရက်
စက်နဲ့လေ၊ ဘာလုပ်လိုက်တာလဲကွ၊ မောင် ရူးသွားလိမ့်
မယ်၊ သတိထားမှပေါ့”

ဟု ပြောတော့ မှီ အားယူ၍ ပြုံးသည်။ သူ့ပခုံး
ပေါ် လက်လေးကို မြှောက်ယူဖေးတည်သည်။

“အရင်တုန်းက မောင်ကို မှီ ပြန်ရလိုက်သလိုပါပဲ မောင်”

ဟု တိုးသက်စွာပြောကာ ကိုယ်လေး ကြွတက်လာ
သည့်မှီ သူ သိုင်းပွေယူငင်ကာ မျက်နှာလေးပေါ် သူ့ပါးကို ဖေး
အပ်ထားလိုက်မိရပါသတည်း ...။

မှီ ခပ်တိုးတိုးခေါ်သည်။

“မောင် မရှိရင် မှီ သေရလိမ့်မယ် မောင်”

ဟု ထပ်ပြောလာစဉ်မှီကို သူ့ရင်သည်ဆို၏။ မျက်
ရည်က တားမရ။

မှီကို သိမ်းပွေလျက်မှ သူ မျက်ရည်ကျ၏။

အိမ်ရှေ့မှာ ကားသံကြားရပြီ။ ဒေါက်တာမြိုင်မြိုင်
မော် ရောက်လာတော့မည်။ ဒါပေမဲ့ ... မှီကိုယ်လေးကို သူ မချ
ရက်။ သူ့ကိုသိပ်ချစ်သော မှီကို သူ ပွေထားလျက်ဖြင့် မျက်ရည်
လည်းကျနေဆဲပါတည့် ...။

လက်တွဲဆိုတာ ဖြတ်၍မရလောက်အောင် ခိုင်မြဲလွန်းသည့် အချစ်တစ်ခုသည် နှလုံးသားဆီမှ ဖြစ်တည်ရသည်ဆိုပေမယ့် အရှိန်ဩဇာ ပြင်းထန်ခိုင်တည်လွန်းလျက် အင်အားကြီးမားလှချေသည်တကား။

ဤသည်ကို အချစ်ဟုခေါ်လျက် ...။

အချစ်သည် မရှိမဖြစ်သောအရာ။ ညှို့ငင်ပိုင်စိုးနိုင်စွမ်းသောအရာ ...။ မွန်မြတ်အေးချမ်းသောအရာဖြင့် ရှိကြချေသည်ဆိုတာ သူ့မျက်ရည်တွေက သက်သေပြနေကြချေသည်ကောလေ ...။

အခန်း(၂၆)

ကားပေါ်မှာကတည်းက မောင် မူးဝေလွန်းနေပြီ။ ဆေးသွင်းခဲ့သည့် မောင်ကို မှီ ပွေ့ထားရင်း ကားကို အမြန်ဆုံး အိမ်သို့ရောက်နေစေချင်သည်က မှီပါ။ မောင်ကို မှီ သနားလှပါပြီ။ ရောဂါတစ်ခုကို ရင်ဆိုင်တွန်းလှန်ရခြင်းထဲမှာ ကင်ဆာဆိုသည့် ဝေဒနာသည် အလွန်တရာကိုမှ အားအင်ကိုရင်းရ၊ စိတ်ဓာတ်အားကို ရင်းရလျက် ဝေဒနာကိုလည်း နှင့်နေအောင်ခံစားရတတ်သည်တကား ...။

အိမ်ရောက်တာနှင့် မောင်ကို အောက်ထပ်ရှိ ဧည့်သည်တွေအတွက်ထားသည့် အခန်းသို့ အရင်တွဲပို့ကြရပါ၏။ ရေချိုးခန်းမှာ မောင် အန်သည်။ မူးလိုက်သည်မှလည်း အရမ်းပါ။ မူးဝေအော့အန်ကာ အားငယ်ညှိုးချိုးကျနေရှာပါသည် မောင်ကို မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် မှီ ကြည့်နေရ ...။ မောင်ကို ထိန်းမတ်ပေးရ ...။ ကျောကို ပွတ်သပ်ပေးရနှင့်ရှိနေရပါ၏။ မောင်မျက်နှာမှာ ချွေးတွေသီးနေသည်။ မျက်နှာက အမ်းနေ၏။ မျက်ဝန်းဆီမှ အကြောမျှင်တွေနီနေသည်။ မေးကြောကြီးတွေ နားထင်ကြောတွေ

ခုံးထနေသည်။ အန်သည်အအန်သည် ထိုးအန်နေသည့်အအန်။ မူးသည့်အမူးကလည်း အားကိုဆွဲယူသည့်အမူး။

အချိန်အတန်ကြာအောင် မောင် ခံစားရရှာသည်။ မှီလက်ကို မောင် ဆုပ်ထားတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ခါ မှီပုခုံးလေး တွေကို မောင် ဆုပ်ခဲအားပြုထားတတ်သည်။ သွေးသွယ်ပျောင်းနွဲ့သော မှီကို မောင်သည် တစ်ကိုယ်လုံး မောင့်ဘက်ပါလာအောင် အားပြုဆွဲထားတတ်သည်။ မှီကတော့ မောင် ဘယ်လိုလက်တွေ ဖြင့် ဆွဲယူထားထား၊ မောင့်ကို သိမ်းဖက်ထားရင်း မောင့်မျက်နှာ ထက်မှ ချွေးတွေကို မှီ သုတ်ပေးသည်။ ရေချိုးခန်းထဲမှာ မှီနှင့် မောင် နှစ်ယောက်တည်းပဲရှိဖို့ မှီ အားလုံးကို ပြောထားသည်။ မှီရော မောင်ရော ဝေဒနာကို တူတူတွန်းလှန်ကြချိန်မှာ စိတ်လွတ် ကိုယ်လွတ်ပဲ ရှိချင်သည်။ မောင့်လက်တွေ မှီလက်ကို ဘယ်လောက် ပဲဆုပ်ဆုပ်၊ မှီကိုယ်လေးကို ဘယ်လိုပဲ အားကိုးသိမ်းပွေ့ထားထား၊ ဘေးလူမရှိတော့ မောင် စိတ်ထဲ အားရှိပါးရှိ အားကိုးတကြီး ဆွဲ ကိုင်ထားနိုင်သည်။ မှီတို့နှစ်ယောက်၏ အင်အားဖြင့် မောင့်ထံမှ ဝေဒနာကို အံတုနေကြဖို့ ကြိုးစားယူကြမည်။ ဒါ ... မှီနှင့်မောင်တို့ နှစ်ယောက်၏ ဆန္ဒ ...။

ဘဘကတော့ မောင် အတန်တန် ပြန်ခိုင်းတာမှီ ဦးမြင့် မောင်းပို့သည့်ကားဖြင့် ရွှေရနံ့သစ်စက်ရုံသို့ ပြန်သွားရပြီ။ ညတိုင်း မှီထံသို့ မောင့်အခြေအနေကို မေးနေကျ။ နောက်တစ် ကြိမ် မောင် ဆေးသွင်းရချိန်မှာ မှီသည် မောင့်ဘေးမှာ ရှိနေသည့် မှီ ဖြစ်နေရပြီ။ မောင် အတော်ကြီးခံရတာ မှီ မြင်နေရသည်မှီ ရင်ထဲမှာ မချီ။ ဒါပေမဲ့ မောင်ကို တောက်လျှောက် ချွေးတွေ

သုတ်ပေး၊ ကျောက်ပွတ်ပေးနှင့် မှီ ရှိရပါ၏။ နောက်တော့လည်း မောင် ကြွေလေးကြီးကို မှီကား ပန်းဟိုက်နေသည့်ဒဏ်ကို အမော့ပြေယူနိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေချိန်၊ အားကုန်အားပြတ်ကြီး မှီချ ငြိမ်ကျနေချိန်မှာ မှီသည်လည်း မောင့်ဘေးမှာ ကြွေရေချိုးလေး ကြီးကို မောင့်နယ်ပင် မှီ၍ အားကုန်ကြီးပြတ် ထိုင်နေသည်က ခြေလေးစင်းပါ။ မောင်သည်လည်း ခြေစင်း၍ထိုင်။ မှီကလည်း ခြေလေးစင်း၍ ငြိမ်နေနှင့် ရှိနေကြပါ၏။ အတန်ကြာတော့ မောင် မှီကို ငဲ့ကြည့်သည်။ မှီလက်ကို ဖျတ်ခနဲ ထွေးဆုပ်သည်။ ဆံစလေးကို မောင် သပ်ပေးလာသည်။ မောင့်ထံမှာ မောင့်ဝေဒနာ ထက် မောင့်ချစ်ခြင်းနှင့် ကရုဏာ၊ အကြင်နာတို့က ပို၍ အင် အားကြီးမားချေသည်တော့လေ။ မှီ မောင့်လက်ကို လက်ဖဝါးလေး ဖြင့် ဖေးအုပ်ယူကာ နှုတ်ခမ်းမှာ ဖေးတင်၍ အားစိုက်နမ်းရှိုက် ပစ်လိုက်သည်ပါပဲ။

မောင်ရော မှီရော ချွေးတွေနှစ်နေရင်းမှ တစ်ယောက် ကိုတစ်ယောက် အားယူ၍ဖြိုးပြမိသည်ပါပဲ။

မောင် ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခေါင်းညိတ်ပြတော့ မှီ မောင့်ကို တဲ့ထူသည်။ မောင်ကလည်း အားယူအားစိုက်၍ထသည်။ ခုတင် ထက်မှာ ထိုင်စေပြီး မွေးပွတဘက်ဖြင့် ချွေးတွေသုတ် အဝတ် အစားလဲပေးပြီး မောင့်ကို လှဲစေကာ မှီ စောင်ပါးလေးတစ်ထည် ကို ခြုံပေးတော့လည်း မောင် မှီကို ကြည့်နေသည်ပါပဲ။

မောင်နဖူးထက်မှာ ချွေးတွေကို မှီ သုတ်ပေးရပါ၏။ ဆေးသွင်းသည့်လက်မှာ လှုပ်လိုက်ရာ အခန့်မသင့် လှဲချော်သွား သည့်နေရာမှာ အမည်းကွက်ကြီးတွေ ဖြစ်နေတာကို မှီ လက်ဖြင့်

ဖွဖွပွတ်သပ်ပေးမိရပါ၏။ မှီ သိထားရသည်က ဆေးသည် ပူလောင်သည်တဲ။ ဒါပေမဲ့ မောင် မှီကို သနား၍ ဖြစ်ချေမည်။ ဘယ်တော့မှမည်ည်း။ မောင် ချွေးတွေပြန်နေရာမှ ချမ်းစိမ့်စိမ့် ဖြစ်သည့်အခါဖြစ်လာတတ်လျက် ...

“မှီ မောင်ဘေးမှာ လဲနေပါလားဟင်”

ဟု ပြောတော့ မှီ စောင်တွေလည်း ထပ်ခြံပေးကာ၊ မောင်ဘေးမှာ တစောင်းလေးလဲနေရင်း မောင်ကို ထွေးပိုက်ထားမိရ၊ ချွေးတွေသုတ်ပေးနေမိရနှင့် ရှိသွားရသည်ပါပဲ။ မောင် အတန်ကြာ ခံစားရပြီးသည့်နောက်မှာ မှီကို ထွေးဖက်ထားရင်း အိပ်ပျော်သွားရှာတော့ မှီ မောင် နိုးမှာစိုး၍ ငြိမ်သက်စွာလည်း နေမိရရင်း မောင်မျက်နှာကိုသာ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိရပါ၏။

အသားညိုဝင်းဝင်းနှင့် အရမ်းကို အေးချမ်းဖြူစင်သောအပြုံးကို မူပိုင်ထားတတ်ပါသည့် မောင်။ စာနာနားလည်စိတ်ဖြင့် ပြည့်ဝရင့်ကျက်ပါချေသော မောင်။ မှီအရှက်ကို မြတ်နိုးသောချစ်ခြင်းများဖြင့် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်လျက် မှီသားလေး၏ ဖခင်အဖြစ် ရပ်တည်ပေးပါလေသော မောင်။

မောင်သည် မှီကို အစဉ်တစိုက် လုံခြုံအေးမြသော အရိပ်အဖြစ် မောင်ရင်ခွင် မောင်အချစ်တွေဖြင့် မှီရှေ့မှာ မားမားမတ်မတ်ရပ်တည်ခဲ့သည်ချည်း။ ခုတော့ ... မှီ ချစ်အားကိုးရပါလေသော မောင်သည် မျက်နှာချောင်ကျလျက်၊ ဆံပင်တွေရိပ်ထားသောသို့တစ်ယောက်အဖြစ် ရှိနေရလျက်၊ ကင်ဆာဆိုသည့် ဝေဒနာကို တွန်းလှန်ကုသခံစားရင်း မှီရင်ခွင်မှာ အိပ်မောကျနေချေသည်တကား ...။

မောင်ဆံစလေးများကို မှီ ပေးသပ်ပေးရသောကာလ၊ ထိုးဖွကျိစယ်ရမည့် ကာလတစ်ခုကို မှီ မျှော်လင့်ထားချင်သည်။

ယခင်တုန်းကနယ်ပင် ပြည့်ဝကြည်စင်နေသော မျက်နှာကို မောင် ပိုင်ဆိုင်လာစေချင်သည်။ အတန်ကြာ မောင် အိပ်ပျော်နေရာမှ တစ်ဖက်သို့ ကိုယ်လေး စောင်းလှည့်အိပ်လိုက်တော့မှ မှီ ဖြည်းဖြည်းထသည်။ မှီကိုယ်တိုင်လည်း ချွေးတွေနစ်နေတာ မှီ ရေချိုးလိုက်ကာ မောင်ခုတင်မှာ ခြင်ထောင်သေချာချပြီး သားလေးရှိရာသို့ ထွက်ခဲ့ရပါ၏။

မောင် ဆေးသွင်းသည့်နေ့ဆိုလျှင် မောင်ကို အောက်ထပ်အခန်းသို့သာ ခေါ်လာခဲ့ရကာ၊ နောက်နေ့တွေမှာတော့ အပေါ်ထပ်မှာပဲ ပြန်နေကြသည်ပါပဲ ...။

အောက်ထပ်အခန်းမှာလည်း သားလေးအတွက် ပုခက်လေးတစ်ခု ထပ်၍ ထားရသည်။ မှီ မီးဖိုဆောင်ထဲရောက်တော့ သားလေးကို ခွားနို့နှင့်ပေါင်မုန့် ကျွေးနေသည့် ဒေါ်ကြီးယုံကို ကျေးဇူးတင်ကြည့်ဖြင့် လှမ်းကြည့်မိရရင်းမှ သားလေးကို ပွေ့ကာ ပါးလေးကိုနမ်းပြီးမှ နို့နှင့်ပေါင်မုန့်ခေါက်ထားတာကို မှီကိုယ်တိုင် ခွဲရပါ၏။

သားလေးကတော့ မှီရင်ဘတ်ကို လက်လေးဖြင့်ပုတ်လိုက်၊ မော့၍ရယ်ပြလိုက်ဖြင့် အမေရင်ခွင်မှာ နေရတာကို ပျော်နေရှာသည်ပါပဲ။ ကျွေးတာကိုလည်း စားသည်။ ပင်ကိုစရိုက်ကိုက သားလေးသည် စိတ်မနောလေးကောင်းလျက် ဂျီကျတာမျိုး မရှိတတ်။ အဖေနှင့်အမေကိုလည်း တွယ်တွယ်တာတာရှိတတ်သည်။ ဝူးဝါးနှင့် ပြောချင်တာတွေလည်း နှုတ်ခမ်းလေးဖွင့်၍ ရယ်ရင်း

ကလေးစကားတွေဖြင့် ပြောတတ်သည်။ ဖေ၊ မေနှင့်လည်း ခေါ်တတ်ပြီ။

“အဖေတူသားလေးပါကွယ်၊ အလွန်အေးချမ်းတာ၊ မောင်ဘုန်းမြတ်လေး အတိုင်းပါပဲ၊ ပြုံးချိုနေရော”

ဟု ဒေါ်ကြီးယုံမှ သားလေး၏ ထူထဲသောဆံပင် အုပ်အုပ်လေးကို ပွတ်သပ်ပြောတော့လည်း သားလေးက လှည့်၍ပင် ရယ်ပြနေသေးသည့်အဖြစ်။ ပါးလေးတွေ စုန်စုန်တက်အောင် ဖောင်းနေသည့် သားလေးကို ဘယ်သူမြင်မြင် မချစ်ဘဲနေ၍ကို မရ။ ကစ်ကစ်လေး ဝတုတ်အီနေလျက် အသားလေးကလည်း ဖြူညနေသည်ပါပဲ။ မှီအသားကို လိုက်သည်ဟု ဒေါ်ကြီးယုံက ပြောပါ၏။ မှီနှင့် ပိုတူသည်ဟုလည်းဆိုသည်။ သားယောက်ျားလေး ဆိုလျှင် အမေနှင့်ပိုတူလျှင် ချမ်းသာသည်ဟုပင် ပြောနေသေးသည့် အဖြစ်။ သားလေးကိုပွေ့ကာ ခြံထဲ ခဏဆင်း၊ လေအေးကို မှီ ရှူကာ စံကားပင်အောက်မှာ မှီ ခဏထိုင်သည်။ စုန်တန်းဖြူထက် မှာထိုင်နေရင်း စံကားပန်းတို့ကို မော့ငေးကြည့်မိပါရ၏။ ရွှေရနံ့ သစ်အိမ်မှာရော၊ မြန်ဒီဦးအိမ်မှာရော စံကားဖြူနီပင်တို့က အတန်း လိုက်ရှိကာ မွှေးမြမြရနံ့နှင့်အတူ အပွင့်လှလှတို့ ဝေနေအောင် ပွင့်နေကြပါ၏။ ပန်းစံကားပွင့်တို့သည် မှီနှင့် ဘဝမှာ ဆက်စပ် နေကြသည်ဟု ဆိုရမည်လားမသိ။ မှီနှင့် ဖေဖေမေမေတို့ နေခဲ့ရာ ရွာအိမ်လေးမှာလည်း စံကားပင်ရှိသည်။ မှီရောက်ခဲ့သည့် စန္ဒကူးရိပ် မှာလည်း ရှိခဲ့လျက်၊ မြန်ဒီဦးမှာလည်း ရှိနေကြသည်ပါပဲ။ ဪ... သားလေးကို မွှေးဖွားခဲ့ရာမြေမှာလည်း ရွှေရနံ့သစ်တွင် စံကားဖြူနီပင်တန်းတို့ ရှိနေကြချေသည့်အဖြစ်။

အပင်တွင်ဝေဝေ၊ ပင်ခြေတွင်ကြွေကြွေ ပန်းစံကား တော့ဖြင့် မွှေးမြိမွှေး၊ လှမြိလှတတ်သည် မဟုတ်ပါလား။ နေ့ကြောသည်ဖန်းလေးတစ်ပွင့်ကို မှီ ကောက်ယူလိုက်မိရစဉ် လန်းလှနေသေးသည်ပဲ ... ဟု ခံစားဖြစ်၏။ မွှေးမြနေသေး ညီကောလေ ...။

မှီ ခုံတန်းကျောမှီကို ချလိုက်ကာ ခေါင်းကို မော့၍ ပွင့်ပန်းခိုင်တို့ကိုလည်း ကြည့်ရင်း လေအေးကိုလည်း အားပါး ရှူရှိုက်လိုက်ပါရ၏။ ရင်ထဲမှာ မောနေသည်။ ပန်းဟိုက်နေ ည်။ ဒါပေမဲ့ ... မောင့်ရှေ့မှာ ထိုဟန်ပန်တို့ မရှိကြရအောင် ကြိုးစားထားရပါ၏။ စောစောက တင်းခဲမွန်းကျပ်နေလေသမျှ စပန်းဟိုက်မှုတွေ အားလုံးကို လေအေးမွှေးမြမြကို မော့ရှိုက်ရှူ က်သည်မှ အဆုတ်ထဲ ပန်းလေနေတွေ ပြည့်ကျပ်ဝင်ကုန်သည်ဟု ခင်ရလောက်အောင်ပါ။ ဇက်ကို လှန်ထားမိသည်။ လက်ကတော့ ဘေးလေးကို ပုံ၍ချစ်သော အချစ်တွေဖြင့် ထွေးပိုက်ထားမြဲ။ ဘေး၏လက်လေးတွေက မှီရင်ဘတ်မှ လော်ကက်သီးလေးကို တော့နေသည်။ ပုတ်နေသည်။ ဝူးဝါးနှင့် မော့၍ လေပေါနေသေး သည့်အဖြစ်။

သား၏တင်ပါးလေးကို ပုတ်ကာ ပုတ်ကာဖြင့် မှီ နှာသိပ်လိုက်တော့လည်း မကြာလိုက်၊ လေအေးမြမြရှိရာ ပန်းရိပ် အောက်မှာ သားလေး မျက်စိမှေးကျအိပ်ပျော်သွားရှာပါ၏။ ပန်းပွင့် တံလေးနယ် ပန်းနုရောင်လေးဖြင့် နဖတ်နေသည့် နှုတ်ခမ်းလေး ပါကာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျနေပါသည့်သား။ မှီ ခေါင်းလေးငိုက်ချကာ ပါးပြင်လေးကို ဖွဖွနမ်းသည်။

“သားမှာ ဖေဖေရှိနေရမယ် သား၊ သားရဲ့ဖေဖေ...
သားနဲ့ မေမေတို့ရဲ့ရှေ့မှာ အမြဲရှိနေရလိမ့်မယ် သား”

ဟု တိုးဖွဖွပြောပေမယ့် အသံတွင် ယုံကြည်မှု...
က အပြည့်အဝပါနေသည်။ သားကို ပွေ့၍ မှီ အခန်းထဲပြန်သွား...
လာကာ မောင် အိပ်နေသည့်အခန်းထဲဝင်၍ ပုခက်လေးထဲ...
သားကိုထည့်သည်။ ခြင်ထောင်ငယ်လေးကိုချသည်။ ခပ်သာ...
လေး ပုခက်ကို လှုပ်ပေးပြီးသည့်နောက်မှာ သားလေး အိပ်နေ...
ကျမြဲရှိနေပြီမို့ မီးဖိုဆောင်ကျယ်ကြီးဆီသို့ ရွေ့လှမ်းသုတ်သ...
ဖြင့် ဝင်ခဲ့ရပါ၏။ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ မှီ အစေ့ခြေထည့်ထား...
သလဲသီးစေ့လေးတွေကို ဗလင်ဒါထဲထည့်ကာ သကြားအနေ...
ရေအနေတော်ဖြင့် စက်ဖြင့်မွှေဖျော်ရပါ၏။ ဆားလေး နည်းနည်း...
ခပ်သည်။ ပန်းရင့်ရောင် သလဲသီးဖျော်ရည်ကို အစေ့...
ရေဖန်ချိုင့်ကြီးထဲ မှီ လောင်းထည့်ပါ၏။ မောင် နိုးလာ...
တိုက်ရမည်လေ။ သလဲသီးမှာ သံဓာတ်ပျံ့သည်တဲ့။ မောင်...
သွေးအားဖြည့်သည့် အစားတွေကိုလည်း ကျွေးဖို့လိုအပ်သည်...
လေ။ မှီ အားလုံး ဒေါက်တာဦးကျော်ဆက်ထံမှာ အား...
မေးမြန်းထားခဲ့ပြီးပြီ။ မောင်ကို ဘာတွေကျွေးသင့်သည် ဆို...
မှီ သိဖို့လိုသည် မဟုတ်ပါလားလေ။

လောလောဆယ်မှာတော့ မောင် နိုးလာသည်အသည်။

ရင်ထဲလည်းအေးအောင် သံဓာတ်ပါသည့် အဟာရလည်း မော...
အောင် သလဲသီးဖျော်ရည်ကို မှီ ဖျော်ထားရပါ၏။

“မိန်းကလေး ထမင်းမစားရသေးဘူး မဟုတ်လား။
လိုက်ပါဦးကွယ်၊ လင်စောသားစောနဲ့ အစားလဲမေ့မေ့

ကိုး၊ မှီလေး ပိန်နေပြီ၊ အစကတည်းက ပိန်သွယ်သွယ်လေး
ဥစ္စာကွယ်၊ ခု သိသိသာသာကြီးကို ပိန်နေတာ”

ဟု ဒေါ်ကြီးယုံ ပြောမှ မှီ နေ့လယ်စာ မစားရသေး...
သတိရသည်။ တကယ်လည်း မှီမှာ မောင့်စောနှင့် အစား...
သောက်မေ့နေတတ်ရကာ၊ သားလေးကို ကျွေးမွေးဖို့ပဲ ရင်ထဲမှာ...
မှီနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေရတတ်လျက်။ ကိုယ်ဝမ်းကို ကိုယ်မေ့မေ့နေတတ်...
သည်မှာလည်းအမှန်။ ထမင်းမေ့ဟင်းမေ့ အစားမေ့ဖြင့် မှီ စော...
နစ်မြုပ်နေပါ၏။ မှီ ကမန်းကတန်းလေးပဲ ထမင်းပန်ကန်ထဲ...
ထမင်းခူးခပ်ထည့်၊ ဟင်းကို ပန်းကန်ထဲပုံ၍ ခပ်သုတ်သုတ်...
သည်မှ ထမင်းပင် နင်မတတ်ဖြစ်နေရလောက်အောင် မောင့်...
ပြန်သွားချင်စေကာ ရှိနေတာ ဒေါ်ကြီးယုံ မြင်တော့ ခေါင်း...
...
“အေးအေးချမ်းချမ်းလေး စားပါတော့လား၊ မိန်းကလေး...
ရယ်”

ဟု ညည်းတော့လည်း မှီ ပြုံးရုံပဲ ပြုံးပြမိကာ...
မင်းလုတ်ကို သုတ်သုတ်ပဲ သွင်းရသည်ပါပဲ။ မှီ မောင်ထံမှာ...
ထမင်းစားတာ ဘာမျှကို မကြာလိုက်။ ဝမ်းပြည့်ဖို့...
သည်ဟုပဲ မှီ သဘောပိုက်ထားတာကို ဒေါ်ကြီးယုံလည်း သိ

“ဟင်းလေးခူးခပ်ထည့်ပေးမယ်ဆိုလည်း မရဘဲကိုး၊ တွေ့တဲ့...
ဟင်းအိုးဖွင့်ပြီး ခူးခပ်စားလိုက်တာ ခက်နေပြီ၊ အဲဒါ...
ပဲပုံတံချက်တမယ်တည်းရယ်ကွယ်၊ ပဟိုဘက်မှာက ကြက်

သားနဲ့ ငါးဟင်းရှိတာ၊ အင်း ... စိတ်ကိုထိန်းဖို့လိုတယ်။
မိန်းကလေး၊ အဟာရပြည့်အောင်လည်းစား၊ ဝမ်းဝရုံလေး
မဟုတ်သေးဘူးကွယ်၊ ဒေါ်ကြီး ကြိုတင်ခူးထားမယ်ဆိုရ
လည်း မိန်းကလေး စားတဲ့အခါ အေးစက်နေတော့မှာ
ဟု ညည်းတော့ မှီ ပြုံး၍ ...

“မောင်နဲ့တူတဲ့ စားတဲ့အခါကျတော့လည်း မှီ စားဖြစ်
တာပဲ ဒေါ်ကြီးရယ်”

ဟု ပြောကာ စားပြီးသည့်ပန်းကန်လေး သုတ်သုတ်
ဆေးသည်။ သလဲသီးဖျော်ရည်ဖန်ချိုင့်ကို လင်ပန်းလေးထက်
တင်ကာ အဖုံးပါသော လက်ကိုင်ကိုင်စားပုံ ဖန်ခွက်ကိုလည်း
လင်ပန်းထက်မှာထည့်၍ လက်သုတ်ပဝါလေးပါတင်ကာ မောင်
အခန်းသို့ ဝင်ရပါ၏။ မောင်ကတော့ အိပ်နေဆဲ။ မှီ ပုခက်ထောင့်
နှင့် မောင်ခုတ်ကြားမှာ ဒရင်းဘက်ဒ်လေးချခင်း၍ ကျောနှစ်
ချလိုက်ရင်း မောင်ကို ငေး၍ကြည့်နေမိသည်က မှီကိုယ်ထောင့်
မောင်ဘက်သို့စောင်းလှည့်၍ပါ။ ထူထဲသော မောင်မျက်ခုံးတံ
ကြီးကတော့ မပြောင်းလဲစွာ နက်မှောင်နေပါ၏။ မျက်တော
ထူထူကလည်း ရှိနေဆဲ။ မေးရိုးပြန့်ပြန့်သည် ချောင်သွားသော
မောင်မျက်နှာကြောင့် အနည်းငယ် ငေါထွက်နေသည်သို့ရှိ၏။
ရိတ်သင်ထားပေးသော ခေါင်းတုံးလေးကတော့ စိမ်းဖန့်ဖန့်ရှိ
သေးသည်။ မောင် အိပ်မောကျနေပုံလေးက ကလေးတစ်ယောက်
နယ်ပင်တူနေသေးသည်ဟု ထင်မိပြန်၏။

“မောင်ခမျာ ဟိုက်နေအောင် ခံစားရတာ၊ မောရှာတာ
မှီကို သူ ချစ်လို့ ဘာတစ်ခုမှ ဖွင့်မညည်းတာ”

ဟု တွေးကာ မောင်ကို ငေးမြဲငေးနေမိရပါ၏။
မောင် နိုးလာသည်က နာရီအတော်ကြာမှပါ။ မောင်မျက်ခန်းတွေ
ပွင့်လာတော့ မောင်ကို ငေးကြည့်နေသည့် မှီမျက်ခန်းနှင့်ဆုံသည်။
မောင် ချက်ချင်း ပြုံးပြပါ၏။ လက်ကမ်းတာမှီ မှီ မောင်ထံ
ရောက်ကာ မောင်လက်ကိုဆုပ်သည်။

“မောင် ရင်ထဲအေးအောင် မှီ ဖျော်ရည်တိုက်မယ်နော်၊
ခဏထိုင်လိုက် ဟုတ်လား”

ဟု ပြောတော့ မှီ ထူတာကို လက်ကာ၍ မောင်ကိုယ်
တိုင် လက်တံတောင်ကိုထောက်ကာ ခုတင်ထက်မှာထိုင်သည်။
စားပွဲထက်မှာရှိသည့် သလဲသီးဖျော်ရည်ကို မောင် လှမ်းကြည့်ကာ
ပြုံး၍ ...

“များလှချေလား မှီ၊ သလဲသီးတွေ အများကြီး ဒီလောက်
ဘယ်ကရသလဲ မှီ”

ဟုမေးတော့ မှီ ရယ်သည်။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဟန်လေး
ဖြင့် ရယ်ခြင်း။ ဘာမျှ ပင်ပန်းထားတာ မရှိသည့်ဟန်။

“မောင်ကလဲ ရွှေရနံ့သစ်ခြံကျယ်ကြီးထဲမှာ သလဲပင်ရှိတယ်
လေ၊ ဘာဘကို မှာတာပေါ့၊ အဝေးပြေးဂိတ်မှာ ဘာဘက
ဒီလိပ်စာနဲ့ သလဲသီးတွေ ပို့ပေးတာ၊ လှိုင်ကော်ဘက်မှာ
လည်း သလဲသီးရှိတယ် မောင်၊ နောင်တရားမှာလည်း
သလဲသီးတွေရှိတဲ့အိမ်တွေ ရှိတာပဲဥစ္စာ၊ အဲဒါ ဘာဘ
အားလုံး သွားသွားဝယ်ပို့တာ၊ အားလည်းရှိတယ်၊ သံဓာတ်
လည်းပါတယ်၊ ရင်လည်းအေးတယ်၊ ဂိတ်ကို ဦးမိုက်
သွားယူတယ်လေ၊ စက္ကူကတ်ပုံးကြီးတွေနဲ့ ဘာဘ ထည့်

လာတာကို မှီ ရေခဲသေတ္တာကြီးထဲ အသီးလိုက်ထည့်ထားတာ၊ မောင် သောက်ဖို့ဖျော်တော့မယ်ဆိုမှ သလဲစေလေးတွေ အကန့်လိုက်ရှိလေသမျှကို ခြွေပြီး ဗလင်ဒါနဲ့ဖျော်တာ မောင်ရဲ့၊ အသီးလေးတွေက အခွံလည်းနီတယ်၊ အသီးလေးတွေကလည်းနီတယ်၊ ပတ္တမြားပွင့်လေးတွေလိုပဲ မောင်၊ မောင် ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား၊ ပတ္တမြားပွင့်တချို့ကို အရည်ကောင်းရင် သလဲသီးရည် မှီတယ်ဆိုပြီး ပြောတာ”

ဟု သလဲသီးအကြောင်း မောင် စိတ်ရောက်အောင် ပြောနေရင်း ဖန်ချိုင့်ထဲမှ ဖျော်ရည်ကို ဖန်ခွက်ထဲ မှီ လောင်းထည့်ကာ မောင့်ကို ပိုက်တံလေးတပ်၍ နှုတ်ခမ်းမှာ တော့ပေးတော့မောင် သောက်ပါ၏။ မှီကိုလည်း ကြည့်သည်။

“ဆရာကြီးက ပြောတယ် မောင်၊ ဆေးသွင်းတာလည်း တဖြည်းဖြည်း ခြားလာမှာတဲ့၊ မောင် စားသောက်တာတွေကလည်း မှန်တယ်တဲ့၊ မောင့်သွေးမှာ သွေးနီဥများနေဖို့ လိုတယ်တဲ့”

ဟု ပြောကာ စိတ်ရှည်လက်ရှည်လေး ဖန်ခွက်ကို မောင့်နှုတ်ခမ်းရှေ့မှာ တော့ထားကာ ပိုက်နှင့် မောင် သောက်အောင် ကိုင်ထားရင်း မှီ ပြောတော့ မောင် မှီကို ကြည့်သည်။

“မှီလည်းသောက်၊ မှီလည်း အားရှိဖို့လိုတယ်၊ မငြင်းနဲ့၊ ဟိုမှာ တစ်ဖန်ချိုင့်ကြီးရှိတာ၊ မောင်တစ်ယောက်တည်း ကုန်ပါ့မလား၊ မှီသောက် ... အခုသောက်၊ မောင် ခဏစောင့်မယ်”

ဟု မှီလက်ကို ထွေးဆုပ်ပြောလာတော့လည်း မှီ မောင့်ဖန်ခွက်တွင်းမှ ဖျော်ရည်ကို သောက်လိုက်ရသည်ပါပဲ။ ဖျော်ရည်ကို ထပ်ဖြည့်လိုက်၊ မောင့်ကို တိုက်လိုက်။ မောင်သောက်နေရင်းမှ မှီကို တိုက်လိုက်ဖြင့် ရှိနေကြရင်း ဘဝသည် တစ်ခဏကြည်မြဲမြဲဖြစ်လာရပြန်ပါ၏။

“မောင်”

“ရင်ထဲ အေးလိုက်တာ မှီ၊ နေဦး ... မောင်လို့ခေါ်သံကို ကြားနေရတာကိုလည်းပြောတာ၊ ဒီဖျော်ရည်ကိုလည်းပြောတာ၊ ဦးမိုက် ပြောတယ်၊ သစ်သီးတန်းရောက်ရင်လည်း သလဲသီးရှာတာပဲဆို မှီက”

“ဟုတ်တယ် မောင်၊ သလဲသီးက ဒီမှာတော့ နည်းနည်းရှားတယ်လေ၊ ဘဘ ပို့ပေးတာတော့ ပို့ပေးတာပေါ့၊ ဒီမှာလည်း ဝယ်လို့ရတာဝယ်တာပဲ မှီက၊ မောင့်ကို မှီ ဟင်းတွေချက်ကျွေးတဲ့အခါ ဘာဟင်းပဲဖြစ်ဖြစ် မောင်စားရမယ်နော်၊ မောင့်ကို သွေးအားဖြစ်စေတဲ့ အစားအစာ၊ သံဓာတ်ပါတဲ့ အစားအစာတွေကို မှီ ပိုချက်ကျွေးနေတာကို သိထားရမယ်သိလား။”

မောင် မှီလက်ထဲမှ ဖန်ခွက်ကို စားပွဲပေါ် ယူ၍ချသည်။ မှီလက်ကို ထွေးဆုပ်ရင်း တစ်မိမိမိ ပြုံးကြည့်ပါ၏။ တကယ့်ကိုပဲ မောင့်ထံမှာ မှီရှိနေခြင်းသည် အားအင်တစ်ခုဖြစ်နေလျက် မောင့်ကို မြန်ဆန်လွန်းသော ထူထောင်လာမှုတွေကို ဖြစ်တည်လာစေသည်ဟု မှီ ထင်သည်။ ခုပဲကြည့် ...။ မောင်

သည် မှီကို ပြီးကြည့်ကာ ထူထူထောင်ထောင် ထိုင်နေသည်။ မှီ တိုက်သည် ဖျော်ရည်ကိုသောက်သည်။

“မောင်တော့ ခုမှ ကိုယ်ဝန်သည် ဖြစ်ရသလိုပါလား မှီ၊ မှီကို ဟိုဟာစား၊ ဒီလိုစားနဲ့ လုပ်ခဲ့တာလေ၊ ခု ကျွတ်နေ တာပဲ၊ လိုမို့စားနေရတာ”

ဟု ရယ်၍ ပြောကာ မှီနာဖျားလေးကို လက်ဖျားဖြင့် တို့သည်။

“အင်း ... အဲသလိုကျတော့လည်း မောင် အယူအဆမှား သွားတာ ဝန်ခံရမလို ဖြစ်နေတယ် မှီ၊ မှီမျက်ကွယ်မှာ မောင်နေခဲ့တာလေ၊ မနေ့ကလာလည်တဲ့ မောင့်သူငယ်ချင်း တွေက မောင့်ကို ဝိုင်းအပြစ်တင်ကြတာ သိရဲ့လား၊ မှီ အောက်ထပ်ဆင်းပြီး သူတို့အတွက် ကော်ဖီသွားလုပ်နေတုန်း ကလေ၊ မှီသာ အစကတည်းကရှိရင် မောင် ထူထူထောင် ထောင်ဖြစ်တာ ပိုမြန်မှာတဲ့၊ မှီက သမားတော်တဲ့”

ဟု မောင်ရယ်၍ ပြောသည်။ မနေ့က မောင် နုံးလာသည်။ အားအင်ယုတ်ချင်သည်။ ဒါကြောင့်လည်း ဤနေ့မှာ ဆေးသွင်းရခြင်းပါ။ မနေ့က မောင် အပေါ်မှာနားနေခိုက် မောင့် သူငယ်ချင်းအုပ်စုလိုက် လာလည်ကြသည်လေ။ မှီကိုလည်း မောင့် သူငယ်ချင်းတွေက ညီမငယ်ပမာ ထားကြသည်။ အလုပ်ကိစ္စ အတွက် မပူဖို့လည်းပြောသည်။ မောင့်မန်နေဂျာ ဘဘကလည်း မှီကို အားလုံး စိတ်ချလက်ချရှိဖို့ အလုပ်နှင့်ပတ်သက်၍ အိမ်သို့ ရောက်လာတိုင်း ပြောခဲ့သည်ပါပဲ။

ထိုစဉ်ခိုက် ဖုန်းမြည်လာတာမို့ မှီ ကိုင်တော့ ဘဘ ထံမှဖြစ်နေပါ၏။ နောင်တရားစက်ရုံမှ လှမ်းဆက်ခြင်းပါ။

“မောင်ဘုန်းမြတ် ဒီနေ့ ဆေးသွင်းမယ်ဆိုတာ မနေ့က လုံမပြောလို့၊ အခု ဘယ့်နှယ်နေလဲ ခင်မို့”

ဟု မေးရှာသည်။ မှီ သူ့ထံ ဖုန်းကို ကမ်းပေးလိုက်

ကာ ...

“ဘဘကိုပြောပြလိုက်ပါ မောင်၊ မောင် နေသာပါတယ်လို့”

ဟု ပြောခိုက် မောင် ဖုန်းကို ကိုင်လိုက်ကာ ...

“အခု ဘဘပို့လာတဲ့ သလဲသီးဖျော်ရည်ကို သောက်နေတာ ပါ ဘဘ၊ ကျွန်တော် နေကောင်းလာမှာ သေချာပါတယ် ဘဘ၊ စိတ်အေးအေးနေပါ၊ စက်ရုံမှာ ပင်ပန်းအောင်မနေ ပါနဲ့ ဘဘရယ်”

ဟု ပြောပါသည် မောင့်ကို မှီ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိ

ခဲ။

တကယ်ပဲ မောင် မြန်မြန်နေကောင်းလာမှာပဲ

မောင်။

မှီ မောင့်ကို မခွဲနိုင်ဘူးဆိုတာ မောင် သိသလို၊ မှီ

လည်း သိနေပါတယ် မောင်။

အဲဒီလို သိနေကြတဲ့သူနှစ်ယောက်ဟာ အသက်ရှင် သန်နေထိုင်ဖို့ဆိုတာ အရေးကြီးတယ်လေ။

ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ မှီတို့မှ မခွဲနိုင်ကြတာ မောင်

ရယ်။

အခန်း(၂၇)

လရောင်က မှန်ပြတင်းကိုဖြတ်၍ အခန်းကျယ်ကြီး ဆီသို့ ဟိုသည်တစ်စ ပြတင်းရှိရာများအတိုင်း တိုးဝင်၏။ ညအိပ်မီးရောင် ပြာလဲ့လဲ့သည် လရောင်နှင့် ရောထွေးနေ၏။ ညအိပ်မီးရောင်ပေမို့ အခန်းကျယ်ကြီးကို အားလုံးဖြန့်ကျက်ထိုးလင်း မနေစေနိုင်စွမ်း။

ဒါပေမဲ့ ... မှန်ပြတင်းပေါက်တို့ဆီမှ တိုးဝင်လာသော လရောင်ကတော့ဖြင့် အခန်းတွင်းဆီသို့ ဖြူမှုန်ပြာလဲ့တိုးဝင်လျက်ရှိချေ၏။

မို့ ကိုယ်လေးစောင်းကာ မောင့်ဘေးမှာ တံတောင်လေးထောက်၍နေရင်း မောင့်မျက်နှာကို တစ်မိမိမိပါအောင် ကြည့်နေမိရပါပြီ။

ပြတင်းစီမှ တိုးဝင်လာသော လရောင်သည် ကြမ်းခင်းကော်ဇောကြီးဆီသို့တိုင်လည်း ရောက်၏။ အခန်းနံရံစိမ်းမြေ့ဆီသို့လည်း လှမ်းလို့တိုးဝင်သည်။ ဪ ... မို့ သက်လုံးပုံမျှချစ်ရပါသည့် မောင့်မျက်နှာထက်သို့လည်း ဖြာကျချေသည်တကား။

မောင့်ဆံပင်တို့က စိမ်းထနေပြီ။ သံလွင်ဆီနှင့် အုန်းဆီရော၍ မှီ မှန်မှန်လူးပေးခဲ့ပါသည့် မောင့်ခေါင်းမှာ ဆံပင်တိုစိလေးတွေ စိမ်းထထိုးထောင်လာကြချိန်မှာတုန်းက မှန်ရှေ့မှာ ရပ်ရင်း မောင် အဘယ်မျှ ကလေးငယ်တစ်ယောက်နယ် အပျော်ကြီးပျော်ခဲ့ပါသလဲ။ မို့ မမေ့။

ခုတော့ မောင့်ကို ဆံပင်အရှည်ထားလိုက်ပြီမို့ ထူထဲသော ဆံပင်သည် ပုံပန်းတကျ ညှပ်ထားလျက် ရှိနေခဲ့ရပြီ။

မောင့်မျက်နှာသည်လည်း ပြည့်လျက်ရှိပြီ။ မောင့်နှာတံ။ မောင့်ပါးပြင်။ မောင့်နှုတ်ခမ်း။ အားလုံးသည် ယခင်က မောင့်ဟန် မောင့်သဏ္ဍာန်တွေ ဖြစ်နေကြပြီ။ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် မောင် အိပ်မောကျနေရှာ၏။

ဪ သက်သောင့်သက်သာ ခုမှ မောင့်ခမျာနေရာသည်ကောလေ။ ဝေဒနာ၏ဒဏ်ကို လူးနေအောင် မောင် ခံခဲ့ရဖူးပြီးပြီ။

ခုကျတော့ ဆေးသောက်လည်းမှန်။ အဟာရလည်း မှန်အောင် မောင်စားသည်မို့ မောင့်အခြေအနေသည် တိုးတက်လာခဲ့ချေပြီတကား။

မောင့်ကို ကုသပေးပါသည့် ဆရာဝန်ကြီး ဘဝဦးကျော်ဆက်ကတော့ မှီကိုပြောပါသည်။ မောင့်အခြေအနေသည် စိုးရိမ်ရန် မဟုတ်တော့ပြီတဲ့။ နောက်ထပ် ဆယ်နှစ်ဆိုသည့် အချိန်တစ်ခုကိုတော့ မောင်သည် ဖြတ်သန်းနိုင်ချေပြီတဲ့။ အားဖြည့်ထားသည်။ နောင်ဆယ်နှစ်ပြီးလျှင် နောက်ဆယ်နှစ်တာကို မှီနှင့်မောင် ဆက်၍ဆွဲဆန်နိုင်ကြရမည်။ မောင်

နောက်ထပ် အဖုအကြိတ် မရှိတော့တာကိုလည်း စမ်းသပ်ခဲ့ရပြီး ပြန်လဲလေ။

မောင်ကို သွေးအားရှိသည့် အသည်းနှင့် အသားများ ကိုလည်း ကျွေးသည်။ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ထဲမှာလည်း သံဓာတ် ပါတာကို ပို၍အားစိုက်ကျွေးသည်။ မုန့်လာဥနီသည်လည်း မောင်အတွက် အရေးကြီးသော အဟာရထဲမှာ ပါသည်။ မှီ မီးဖို ဆောင်ထဲဝင်ကာ မောင်အတွက် မရိုးမအီရအောင် ဟင်းအမယ် ကိုကို အဟာရပြည့်ပြည့်ဖြင့် စားသောက်နိုင်အောင် ချက်ပြုတ်ကာ မောင်ကို ကိုယ်တိုင်ခွဲကျွေးခြင်းဖြင့် ထမင်းပွဲကို အမြဲစခဲ့သည် ချည်း။

နောက်တော့မှ မောင်ကိုယ်တိုင် ထမင်းနယ်ဖတ် စားရသည်။ မောင်ကို ခွဲကျွေးရသည်က မောင်ကို ချစ်လွန်း၍ပါ။ မှီ မောင်ကို အဘယ်မျှ ချစ်နေသည်ဆိုတာ ဖွင့်ဟရေးချပြ၍ ပင် ရနိုင်အံ့မထင်။

မောင်ကို အားကိုးခြင်းဖြင့်လည်း ချစ်သည်။ ကြည့်လို မြတ်နိုးခြင်းဖြင့်လည်း ချစ်သည်။ နောက်ဆုံးတော့ မောင်ကိုမခွဲ နိုင်သည့် ခံစားချက်များဖြင့် မှီနှလုံးအိမ်သည် မောင်အတွက် သက်သက် ဖြစ်တည်သောအရာအဖြစ် မှီခန္ဓာမှာ ရှိနေရသည့်နှယ် ဖြစ်ရပါချေ၏။

မှီ မောင်ကို လရောင်အောက်မှာ လင်းလဲ့နေသည့် ဘီနာလေးကို တစ်မိမိမျှကြည့်နေရင်းမှ နဖူးလေးကို ဖွဖုနမ်း ပါ၏။ မောင်ဆံစတွေကို ဖွဖုသပ်တင်ပေးနေမိရပါ၏။ မောင် နှုတ်မှာ စောင်လေးလပ်နေတာကိုလည်း ဖွဖုညင်ညင်ဆွဲ

မြင့်မြို့ပေးမိရပါ၏။ နောက်တော့ မှီ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခုတင်ထက် မှဆင်းသည်။

ဖျတ်ခနဲ မှီလက်ကို လှမ်းဆုပ်ထားလိုက်သည်က မောင်လက်အစုံပါတကား။

မှီ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ပြုံး၍ကြည့်နေသည့် မောင်။

မောင် ကြုံး၍ထထိုင်လိုက်ကာ မှီကိုယ်လေးကို သိမ်းပွေ့လိုက်ပါသတည်း။

မှီနဖူးပြင်ကို မောင် နမ်းသည်။ မှီဆံစကို မောင် ဖွဖုသပ်ပေးသည်။ မှီမျက်နှာလေးကို တစ်မိမိမျှကြည့်သည်။

“မှီ”

နှူးညှံသိမ်မွေ့ခြင်း အတိရှိသည့် မောင်ခေါ်သံသည် မှီနှလုံးအိမ်သို့တိုင် စိမ့်ဝင်၏။

“မောင်နိုးနေတာ မှီ၊ မောင်ကို မှီ နမ်းလိုက်တာ မောင်သိ နေတယ်၊ မောင်လေ ... အဲသလောက်ကြီးထိ မှီ မောင်ကို ချစ်နေတာ သိရလေလေ၊ မှီကို ခွဲလိုက်ရမှာ မောင်လန့် လာလေလေပါပဲ”

ဟု တိုးဖွဖု ညည်းသည်။ မှီ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းလေး မော့လာတော့ မောင်ရယ်သည်။ တွန့်မယောင်ရှိနေသည့် မှီမျက်နှုံး လေးကို လက်ဖြင့်ဆွဲဆန့် ဖြေသလို လုပ်သည်။ မှီကုပ်ကုပ်လေး ရှိစပြုသည့် မှီမျက်ဝန်းလေးတွေကို ငုံ့၍ မျက်ခွံနုနုကုန်သည်။ “မှီနီတေလိုက်တာ မှီရာ၊ မောင်က ခွဲရမှာ လန့်တယ်ဆို တာ ဟိုသဘောမျိုး ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မောင်

အများကြီး အသက်ရှည်နေနိုင်တယ်ဆိုတာ ဘာဘာဆရာဝန်ကြီး ဦးကျော်ဆက်က ပြောပြထားတာ ရှိနေတာပဲဥစ္စာ၊ ဟောဒီ မို့ကို မျက်စိအောက်ကကို အပျောက်မခံနိုင်အောင် မခွဲနိုင်တော့တာကို ပြောတာမို့၊ မကြာခင် မောင် ပုံမှန် အတိုင်း အလုပ်တွေကို ဝင်တော့မှာ၊ စားပွဲကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ပြီး စီမံရတဲ့အလုပ်ပဲ မှီရယ်၊ မောင် လုပ်ကိုင်နိုင်နေတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက မှီ မပါဘဲ မရှိဘဲ မောင် ထမင်းတောင်မှ မစားတတ်တော့ဘူး မှီ၊ အဲဒါ ခက်နေတာ”

ဟုပြုံး၍ ပြောလာတော့မှ မို့မျက်နှာလေး ကြည်လာသည်။ မျက်ဝန်းလေးတွေ ကြည့်လဲလာသည်။

“ဟောဒီက ကောင်မလေး ခွဲကျွေးတာကို အရင်စားပြီးမှ မောင်က ထမင်းကို နယ်ဖတ်စားဖြစ်တော့တာက အကျင့်ကြီး ဖြစ်သွားပြီ၊ မှီ ဖျော်တိုက်တဲ့ ဖျော်ရည်ကို မှီ ကိုယ်တိုင် စုတ်တံလေးနဲ့ မောင်ကို ပါးစပ်နားထိ တော့ပေးပြီး သောက်ခိုင်းတာကို မောင် သောက်နေရတာက အကျင့်ကြီးဖြစ်နေပြီ၊ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ မှီမရှိရင်ကို မောင်က မနေတတ်တော့တာ၊ မှီရယ် ... မောင် အသက်ရှူနေတာ တောင်မှ မှီရှိနေရမှ ရှူတတ်တော့မလို့ ဖြစ်နေတာ၊ မှီမရှိရင်လေ မောင် လိုက်ရှာနေမိတာ မှီရယ်၊ မောင် အိပ်ရာကနိုးတာနဲ့ မှီကို အရင် လက်လေးစမ်းမိတာ၊ မှီ မရှိရင် ချက်ချင်း လိုက်ရှာမိတာ မှီ၊ မှီကို မောင် သိပ်ချစ်တာပဲ မှီရယ်”

မောင် ပြောကာ မို့ကိုယ်လေးကို သိုင်းပွေ့ယူသည်။ မှီမေးဖျားလေးကို မောင်ဖွဖွနမ်းသည်။ မျက်နှာထက်မှာ တင်နေသည့် ဆံနုတချို့ကို ဖွဖွတိမ်းဖယ်ပေးသည်။

မို့မျက်နှာကို လက်ဖဝါးဖြင့် ဖေးအုပ်ထားကာ မျက်တောင်မမတ် စိမ့်စိမ့်ပါအောင် ငေးစိုက်ကြည့်သည်။ မောင် မျက်ဝန်းတွေက အရမ်းကို နူးညံ့နေသည်။ သိမ်မွေ့လျက် ရွန်းရွန်းစားစား နိုင်နေသည်။ မောင်အကြည့်တိုင်းသည် မို့မျက်ဝန်းတွေဆီမှနေ၍ မို့နှလုံးသားသို့တိုင် တိုးဝင်စိမ့်ကျနေသည့်နှယ် ရှိရပါချေ၏။

“မောင်တို့ဘဝမှာ မောင်ရယ်၊ မှီရယ်၊ မောင်တို့ရဲ့သားလေးရယ် အမြဲရှိနေမှ ဖြစ်မှာ”

မောင် ထပ်ပြောကာ မို့ကိုနမ်းစဉ်ခိုက် မှီ မောင်ကျောပြင်ကို အားကိုးစွာ ကြည့်နူးစွာ လက်ဖြင့်သိုင်းဖက်ထားမိရပါ၏။

မှီ အားရှိလိုက်သည်ကော မောင်ရယ်။

မို့အတွက် အားထားရာ ဤရင်ခွင်မပျောက်ဆုံးသည့် ဘဝမှာ မိုက်ကောင်းလွန်းစွာ ရပ်တည်ရသည့်အတွက် မှီအားရှိလှပါသည့် မောင်။

မောင် ... မို့ကို လသာဆောင်ဆီသို့ ခေါ်လာတော့ မောင်ပခုံးမှာ မို့ခေါင်းလေးကို ဖေးကပ်မိုရင်း လိုက်လာမိရပါ၏။ မောင်လက်တွေကတော့ မို့ပခုံးလေးကို ဖေးကိုင်ထားလျက် ရှိပါ၏။ မှီ ခေါင်းလေးငဲ့၍ မောင်လက်ကိုကြည့်ကာ မို့လက်လေးတွေဖြင့် ဖေးယူလိုက်ရင်းမှ နမ်းရှိုက်လိုက်မိသည်ပါပဲ။ မောင်ကို မှီ

မဆုံးရှုံးရတော့ပြီဆိုတာ သိနေရသည်ကိုက မှီဘဝမှာ အေး... ပြည့်စုံခြင်းမက အေးချမ်းပြည့်စုံနေရသည် မဟုတ်ပါလားလေ။ မောင်တန်ဖိုးနွဲ့ မောင်ကိုချစ်ရလွန်းသည့်စိတ်ကို မှီ ပို၍သိလာရသည်နယ်။ မောင် အဘယ်မျှထိ မှီကို ချစ်သည်ဆိုတာကိုလည်း မှီ သိရသည်ပါပဲ။

မောင်သည်လည်း ထိုနှယ်ပင် ရှိချေမည်သာ။ မောင်ကို မှီ အဘယ်မျှထိ ချစ်သည်ဆိုတာ မှီ ဖွင့်ပြောပြနေဖို့ပင် မလို။ မောင် တဖြတ်တနိုးကြီး သိနေသည်ပဲလေ။ ဤသည်ကို ဘဝဖော်ဟု ခေါ်ရပါသည်ကော မောင် ... ဟု မှီ ရင်ထဲမှာ ပြောနေမိရပါသည်တည်း။

လသာဆောင်မှာ မောင် ရပ်သည်။ မှီကို တိုးကပ်သည်ထက် တိုးကပ်အောင် ပွေ့ငင်ယူသည်။ မော့ကြည့်သည့်ကောင်းတင်ကြီးကဖြင့် လမင်းဝါဝါ၊ တိမ်လွှာဖြူဖြူနှင့် ရှိနေသည်ပါပဲ။ ကြယ်ရောင်လေးတွေက လဲ့လဲ့လက်လက်။ မောင် လက်ဖြင့် ရှေ့ပြသည်က ရတ်ခနဲ လှမ်းမြင်လိုက်ရာ အလင်းတန်းတစ်ခုကိုပါ။ ပြီးတော့ မှီကိုကြည့်လိုက်ရင်း ...

“အဲဒီအလင်းတန်းကြီးဟာ မောင်ပေါ့ မှီ”

ဟု ကြည့်နူးစွာ ပြောသည်။

“အရင်တုန်းက အဲဒီနေရာမှာ မှီနဲ့လူလူ အလင်းတန်းလေးတစ်ခု ရှိခဲ့ဖူးမယ်လို့ မောင် ထင်တယ် မှီ၊ ခုတော့ အလင်းတုန်းက လင်းနေတယ်နော်”

ဟု ပြောလာတော့ မောင်ကို မှီ မော့ကြည့်မိရပါ၏။ မောင်ကို ယခင်က မှီ စတင်မြင်ဖူးခဲ့သော မောင်အဖြစ် ပြန်မြင်

သည်ကိုက ရင်ထဲမှာ နှိုင်း၍မရစကောင်းသော ဆုလာဘ်ကြီးတစ်ပါးကို ရထားသည့်နယ် မှီ ခံစားရသည်။

ဟုတ်သည်။ မောင်ကို စန္ဒကူးရိပ်ငြိမ်အိမ်ကြီးမှာ မှီ စတင်၍ တွေ့ခဲ့ရသည်လေ။ ထိုနေ့က မောင်သည် ယခုမြင်ရသော မောင်နှင့် တူတူပဲ ဖြစ်နေသည်။ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သော။ ပြီးတော့ အေးချမ်းသော အရိပ်တွေဖြင့် ပြည့်ဝနေသည့် မျက်ဝန်းအစုံ၊ ဤမျက်နှာ။ ဤဟန်တွေနှင့် တူနေသည်ကော။

ဪ... မောင်သည် အလင်းတန်းကြီးတစ်ခုအဖြစ် ဘဝကို စိတ်ချယုံကြည်စွာ ဆက်၍လျှောက်လှမ်းတော့မည့်သူတစ်ယောက်အဖြစ် မိမိကိုယ်ကို မိမိသတ်မှတ်ထားလိုက်ချေသည်တကား။ မှီရင်မှ မငြိမ်းချမ်းရလျှင် အဘယ်ရင်သည် အေးပါမည် တဲ့လဲလေ။

“ခဏ မှီ၊ အဲဒီမှာ ခဏရပ်”

ဟု ပြောကာ မောင် အခန်းထဲ ပြန်ဝင်သည်။ ပြန်လာတော့ မောင်လက်မှာ အပြာရောင် ဖယောင်းတိုင်ကြီးတစ်ခုနှင့် ငွေကနုတ်ထွင်း ဖယောင်းစိုက်တိုင်တစ်ခု ပါလာပါ၏။ လသာဆောင်ရှိ စားပွဲငယ်လေးမှာ မောင် ဖယောင်းတိုင်ကို မီးညှိသည်။

မှီကို ထိုင်ခိုင်းကာ မောင် ရေခဲသေတ္တာတွင်းမှ ပန်းသီးကိုယူ၍ ပန်းသီးစိပ်လေးတွေစိပ်ဖို့ပြင်တော့ မှီ အတင်းမောင့်လက်ထဲမှစားကို ယူပေမယ့် မရ။ မောင် ဂရုတစိုက် ပန်းသီးလေးတွေ စိပ်သည်။ သလဲသီးဖျော်ရည် ဖျော်ထားတာကိုလည်း ဖန်ခွက်ထဲ လောင်းထည့်ပေးသည်။ ပေါင်မုန့်ချပ်လေးတွေ သွားယူပြန်ကာ စားပွဲပေါ် တင်ပြန်သည်။

“မို့ကို ဒီညတစ်ချက်တီးကျော်လေးမှာ မောင် ပြုစုကျွေးမွေးတဲ့ ကြည့်နူးပွဲလေးတစ်ခုကို ကျင်းပကြတာပေါ့! နှလုံးသားလေးတောင် အိပ်နေလို့၊ သူ နိုးရင် သူလည်းပါရမှာ”

ဟု ပြောကာ မောင် ရယ်သည်။ ပန်းသီးစိပ်လေးကို မောင် ယူသည်။ မို့ကို ခွဲပါ၏။

“မို့ စားနော်၊ မို့ ခွဲကျွေးခဲ့တာတွေ မောင် စားခဲ့ရတာ များခဲ့ပြီ၊ မောင် မို့ကို ခွဲကျွေးချင်တယ် မို့”

မို့ မောင်ကိုကြည့်ရင်း မျက်ရည်ဝဲနေရပါပြီ။ မောင် မျက်ဝန်းတွေမှာ ကြည့်နူးရိပ်တွေ ပြည့်နေသည်။ ချစ်ခြင်းတွေ ပြည့်နေသည်။ နူးညံ့ခြင်းများစွာဖြင့် ရှိနေပါသည့် မောင်မျက်နှာကို မို့ ကြည့်မဝ။ ဪ ... မြတ်ဘုရားထံမှာ ဤဘဝကို မို့ရဖို့ အဘယ်မျှထိ ဆုတောင်းခဲ့ရပါသလဲလေ။ အဘယ်မျှထိ မျက်ရည် ဖြာကျရင်း ဆုတောင်းခဲ့ရပါသလဲ။ မို့ ဆုတောင်းပြည့်ခဲ့ရပြီကော လေ။ မို့ အားကိုးရသော မောင်၊ မို့ ချစ်သော မောင်ကို၊ မို့မဆုံးရှုံးရသည့်ဘဝကို၊ မို့ ရသည့်အတွက်၊ မို့ ဆုတောင်းပြည့်ခဲ့ရချေ ပြီတကား။ မောင် တယုတ်ယ ခွဲကျွေးသည့် ပန်းသီးစိပ်လေးတွေ၊ မောင်ဖွဲ့၍ကျွေးသည့် ပေါင်မုန့်လေး။ မောင်တိုက်သည့် ဖျော်ရည်ကို မို့ စားသောက်နေရင်းဖြင့်လည်း မောင်ကိုသာ တစ်မိမိမို့ ကြည့်မဝနိုင်စွာ မို့ကြည့်နေမိရသည်ပါပဲ။

“ကဲ ... မောင်ကို ခွဲကျွေးတော့ မို့”

ဟု မောင်ရယ်၍ ပြောတော့ မို့လည်း လိုက်ရယ်မိ သည်ပါပဲ။ ရယ်နေသည့် မို့ကို မောင် ကြည့်နေရာမှ မို့ဆံပင် လေးကို လက်ဖြင့် ကလေးလေးကို ထိုးဖွသလို ချစ်စနိုးဖွသည်။

ပြီးတော့ ... မောင်ခေါင်းကို ငိုက်ချကာ မို့ဘက် နားပေးရင်း ...

“မောင်ဆံပင်တွေကိုလည်း ဖွလိုက်လေ မို့”

ဟု ဘက်ညီအောင် ပြောသည့်နယ် ကလေးလို ပူဆာတော့လည်း မို့ ရယ်လျက် မောင်ဆံပင်နက်နက်တွေကို ခပ် သာသာလေး ဖွလိုက်ရသည်ပါပဲ။

မို့လက်ချောင်းနုနုလေးတွေမှာ မောင်ဆံစတိုသည် ကြည့်နူးစဖွယ်ထိ၏။

ဪ ... မို့ ဤဆံပင်တို့ သန်လာအောင် အဘယ် မျှထိ ကြိုးစားခဲ့ရပါသလဲလေ။ ဂရုစိုက်ခဲ့ရပါသလဲ။

မောင်ကို မို့ ပန်းသီးစိပ်လေးတွေ၊ ပေါင်မုန့်လေး တွေ ခွဲကျွေးတော့လည်း မောင် ကလေးလိုပဲ စားသည်။ ဖျော် ရည်တိုက်တော့လည်း သောက်သည်။ မို့လက်ထဲမှ ဖန်ခွက်လေး ကို မောင်ယူလိုက်ကာ လက်လေးကိုဖြန့်၍ နမ်းရှိုက်သည်က မောင်သည်သာ။

ညအချိန်မှာ အပြာရောင်ဖယောင်းတိုင်ကြီး တစ် တိုင်ကို လသာဆောင်ရှိ စားပွဲငယ်လေးမှာ စိုက်ထူလင်းလဲ့စေရင်း မောင်နှင့် မို့သည် ညလယ်စာတစ်ခုကို ကြည့်နူးစွာ ကျင်းပနိုင် ခွင့်ရသည့်အတွက် မို့ ကံကြမ္မာကို ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။

မြင်ကွင်းသည် နူးညံ့လျက် လှပသော စိတ်ကူးနုနု လေးတွေဖြင့် ကြည့်နူးစရာ ဖြစ်နေတာ အမှန်။

မောင် ကောင်းကင်ကြီးကို မော့ကြည့်ကာ မို့ဘေး မှာ ခုံလေးဆွဲ၍ ကပ်ထိုင်သည်။ မို့ပခုံးကို ထုံးစံတစ်ခုနယ် ဖြစ် နေသည့်အတိုင်း မောင်ဘက်ကို ဆွဲပွေ့ထားသည်။ မောင်အနမ်း

က မိုးပါးပြင်ထက်တွင် ဖွဖွတင်သည်။ ပြီးတော့ ကောင်းကင်ကြီးကို လက်ဖြင့်ငဲ့ပြ၏။

“ကြယ်တွေရယ် ... ကောင်းကင်ကြီးရယ် ... လဝန်းဝန်းကြီးရယ် ... ဆုံးစမထင်တဲ့ အရာတွေအဖြစ် မော့ကြည့်ရင်း လွတ်လပ်ရှည်လျားတဲ့ ကံကောင်းခြင်းအရာတွေအဖြစ် မောင် ခံစားရတယ် မှီ”

မောင် ပြောသမျှကို မှီ ငြိမ်သက်နားထောင်နေမိရဆဲ။ မောင့်မျက်နှာကို မှီ ကြည့်နေရတာ။ မောင့်အသံတွေကို မှီ ကြားနေရတာ မဝနိုင်။ ကြည့်နူး၍လည်း မဝနိုင်။ ကံကောင်းလှချေသည်ကောဟုလည်း တွေးမဝနိုင်။ မောင့်ကို ဘာဘာဆရာဝန်ကြီးအမြဲကြည့်ရှုနေမှာ။ သွေးကူးအစ သွေးနီဥအခြေကို အမြဲကြည့်မှာတွေကိုလည်း မှီ သိထားသည်လေ။ မှီသည် မောင့်ရင်ခွင်မှာ ဖိုခိုခွင့်ရနေသည့် မှီ ဆိုသည် မိန်းမသားတစ်ယောက်အဖြစ် ဘဝမှာ ရှင်သန်ခွင့်ရမည့်ဆုထက် ဘာကိုမျှ မမက်မော။ မောင့်မျက်နှာ၊ မောင့်စကားတို့ကို တွေ့မြင်နားထောင်နေရသည့် ဘဝထက် ဘာကိုမှ မလိုချင်။

လရောင်အောက်မှာ ပန်းတွေပွင့်နေကြသည်။ ပန်းရနံ့တွေကလည်း ဝေနေ သင်းနေလျက် လေနုနုနှင့်အတူ တဝေလွင့်လွင့် ရှိနေကြချေ၏။

“မောင်ဟာ မှီနဲ့လူလူ အလင်းတန်းလို ရှိခဲ့ရဖူးတယ် မှီ၊ ကြွေလူလူ ပန်းတစ်ပွင့်လိုလည်း ဖြစ်ခဲ့ရဖူးတယ်။ အဲဒါတွေအားလုံးကို မှီအချစ်၊ မောင့်အချစ်တွေနဲ့ ပြန်ပြီး မောင့်ဘဝ ရှင်သန်လာအောင် ကြိုးစားခဲ့ကြရ ကျော်ဖြတ်ခဲ့ကြရတယ်နော်၊ ခုတော့ ဟိုးကောင်းကင်ကြီးလို၊ ကြယ်စင်

ဝန်

တွေလို အားလုံးဟာ ဆုံးစမရှိတဲ့ လွတ်လပ်ရှည်လျားတဲ့ ဘဝတစ်ခုကို မောင်တို့ ခြေလှမ်းတွေနဲ့ ဆက်လျှောက်လှမ်းနေနိုင်ကြပြီ မှီ၊ အဲသလိုဖြစ်ဖို့ ဘာလိုသလဲ သိလား မှီ၊ ဘာကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ရတယ်လို့ မှီ ထင်သလဲ၊ မောင်တို့နှစ်ယောက်ဟာ သိပ်ချစ်ကြလို့ပဲ မှီ၊ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြေကွဲမှာ၊ အားငယ်မှာ၊ ငိုကြွေးနေမှာကို အရမ်းစိုးရိမ်နေရင်း၊ မျှဝေခံစားသိနေရင်း မောင်တို့ရဲ့ဘဝကို ပြန်ပြီးရှင်သန်လာအောင် ကြိုးစားယူခဲ့ကြလို့ပဲ မှီ၊ အဲဒီမျှဝေခံစားတဲ့ အချစ်ဟာ မောင်ကို အားမာန်ဖြစ်စေတယ်၊ မှီကိုလည်း အားမာန်ဖြစ်စေတယ် မှီ”

မောင်ပြောကာ မှီကို ဆံစလေးတွေ သပ်ပေးလာပါ၏။

“မှီဟာ သိပ်ကိုလိမ္မာတဲ့ ဘဝဖော်ပါကွယ်၊ မောင်မိန်းကလေးဟာ မောင်ကို သိပ်ချစ်တဲ့ မိန်းကလေးပါ၊ မှီကြောင့် မောင် ဘဝကို ရှင်သန်ချင်နေတယ် မှီ”

ပြောနေရင်း မောင်အနမ်းသည် မှီနဖူးထက်ဆီသို့ နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ ဖေးတင်ချေသည်တကား။ မှီ မျက်ဝန်းလေးကို မှေးယှက်ထားမိရပါ၏။ ဖျတ်ခနဲ မောင်ကိုကြည့်မိရစဉ်ခိုက်ဖယောင်းတိုင်ပြာလဲ့လဲ့လေး ထွန်းထားရာ စားပွဲဆီမှ မီးရောင်လဲ့လဲ့သည်သည် လရောင်လဲ့လဲ့နှင့်အတူ မောင်မျက်နှာထက်တွင် ဖေးတင်၏။

လရောင်ဆမ်းထားသော မောင်မျက်နှာ။ မောင်မျက်နှာသည် မှီအတွက် လမင်းတစ်ရာထက်ပင်မက အေးမြလှချေသည်ကော မောင်။

မိုန်လုလု အလင်းတန်း
 ကြွေလုလု ပန်းတစ်ပွင့်
 အချစ်ဖြင့် ပြန်ရှင်သန်
 အားမာန်တွေ သူ ဖန်ဆင်း
 မြတ်နိုးခြင်းတွေ ဖြည့်ဆည်း
 ကောင်းကင်ကြီးလည်း ပြာလွင်
 ကြယ်စင်တွေလည်း လင်းလျက်
 တွဲသောလက်များ ခိုင်မာနေ
 ဘဝခြေလှမ်းတွေ ရှည်လျား
 မျှဝေခံစား အချစ်များစွာ ...
 ဪ ...
 မျှဝေခံစား အချစ်များစွာ ...။ ။

မျှဝေခံစားခြင်း များစွာဖြင့်

အမှတ်(၉၀)

အုန်းတောလမ်း၊ ဒေါ်ဥခုရပ်ကွက်
 လွိုင်ကော်မြို့၊ ကယားပြည်နယ်။
 ဖုန်း - ၀၈၃/၂၁၃၂၃ ။

မဟာရာ(လွိုင်ကော်)
 ၂၁-၆-၂၀၀၉။